BRET EASTON ELLIS

Glamorama

ithaki

Bret Easton Ellis

7 Mart 1964 tarihinde, Los Angeles'ta, zengin bir emlakçı olan Robert Martin Ellis ve ev hanımı Dale Ellis'in tek çocukları olarak dünyaya geldi. The Buckley School'dan vasat bir öğrenci olarak mezun olan Ellis, müzik eğitimi almak üzere Vermont'taki Bennington College'a devam etti. 80'li yıllarda The Parents gibi ufak tefek gruplarda müzik yaptıktan sonra halen bir öğrenciyken ilk romanı, *Less Than Zero* (Sıfırdan Az) yayımlandı. Los Angeles'ta yaşayan bir grup zengin ama asi gencin hikayesini anlatan roman eleştirmenler tarafından çok beğenildi ve yayınlandığı ilk senede 50.000 gibi, bir ilk roman için büyük sayılabilecek bir satış rakamına ulaştı. 1987 yılında ikinci romanını yazmak üzere New York'a taşındı.

Uç seviyede şiddet unsurları taşıdığı için çokça tartışılan romanı *Amerikan Sapığı* 24 dile çevrildi. Başkarakter Patrick Bateman'ın materyalist ve yuppie bir seri katil olarak çizildiği bu romanı kimileri transgresyonel sanatın önemli bir örneği addeder. Bunun ötesinde *Amerikan Sapığı*, yayınlandığı günlerde kimsenin tahmin etmediği büyüklükte bir kült statüye ulaşmış ve yüzyılın en önemli yüz kitabından biri seçilmiştir.

Bret Easton Ellis
Glamorama
Özgün Adı: *Glamorama*
Çeviren: Dost Körpe
Redaksiyon: Nazım Dikbaş
Yayına Hazırlayan: Esen Gür

İthaki Yayınları - 464
Edebiyat - 376
ISBN 975-273-256-9

1. Baskı Haziran, 2006, İstanbul

© İthaki, 2006, İstanbul
© Bret Easton Ellis, 1998
Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: İbrahim Çeşmecioğlu
Sayfa Düzeni Ve Baskıya Hazırlık: Cemile Öz-Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: İdil Matbaacılık
(Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)
Cilt: Yıldız Mücellit

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr
Dağıtım:
Alemdar Mahallesi Başmuhassip Sokak No: 8 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 76 00 – (0212) 526 61 65 Faks: (0212) 519 56 56
ithakidagitim@ithaki.com.tr
İnternet Satış: www.ilknokta.com

Bret Easton Ellis

GLAMORAMA

Çeviren: Dost Körpe

İrfan

jim severt'a

gary fisketjon
amanda urban
julie grau
heather schroder
ve sonny mehta'ya teşekkürlerimle

Sen, ben, bu krallar hep vardık.
– Krishna

Sadece politik davrandığımızı sanan yanılır.
– Hitler

"Lekeler– üçüncü panel lekelerle kaplı, görüyor musunuz? –hayır şu– alttan ikinci, dün bunu birilerine göstereyim dedim, ama araya bir fotoğraf çekimi girdi, üstelik Yaki Nakamari mi ne, adı her neyse –işinin ustası değil, *o kesin*– o tasarımcı beni başkasıyla karıştırdığından sözümü dinletemedim, ama baylar –ve bayanlar– sonuçta oradalar: lekeler, sinir bozucu, minik lekeler, kazayla olmuşa da *benzemiyorlar*, sanki bir makinenin işi –o yüzden laf ebeliği istemiyorum, sadece biri bana bunların nasıl olduğunu anlatsın, gereksiz ayrıntılara girmeden, özetini: kim, ne, nerede, ne zaman ve niçini de unutmayın, gerçi suratlarınızdaki sefil ifadeden anladığım kadarıyla *niçinini* söylemeyeceksiniz– eee, hadi bakalım, kahrolasıcalar, *anlatsanıza?*"

Buralarda birinin konuşması için fazla beklemek gerekmez.

JD usulca, "Bebeğim, bu bar alanının tasarımını George Nakashima yaptı," diyerek yanlışımı düzeltiyor. "Yaki Nakamashi değil, yani Yuki Nakamorti değil demek istiyorum, yani –aman öff, Peyton, kurtar beni şu işten."

"Bu katın sorumlusu olarak *Yoki* Nakamuri atanmıştı," diyor Peyton.

"Sahi mi?" diye soruyorum. "*Kimin tarafından* atanmış peki?"

"Şey, tarafından, moi," diyor Peyton.

Sessizlik. Herkes Peyton'la JD'ye öfkeyle bakıyor.

"Moi da kim?" diye soruyorum. "Bu Moi'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bebeğim."

"Victor, lütfen," diyor Peyton. "Damien bu konuyu seninle konuşmuştur eminim."

"Evet, Damien *konuştu*, JD. Damien *konuştu*, Peyton. Ama lütfen bana Moi'nın kim olduğunu söyleyiver, bebeğim," diye bağırıyorum. "*Hamamdaymışım gibi* terlemeye başladım çünkü."

"Moi Peyton, Victor," diyor JD usulca.

"Moi benim," diyerek başıyla evetliyor Peyton. "Moi, şey, Fransızca."

"Bu lekelerin burada *olmaması* gerektiğine emin misin?" diyor JD, panele hafifçe dokunarak. "Yani, belki de *son moda* filandır, ne bileyim."

"Bir saniye." Elimi kaldırıyorum. "Yani sen şimdi bu lekelerin *son moda* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Victor, daha kontrol edeceğimiz uzun bir liste var, bebeğim." JD elindeki uzun kontrol edilecekler listesini gösteriyor. "Lekeleri hallederiz. Bu lekelerin buradan çıkışına eşlik edecek birisini bulacağız. Alt katta bekleyen bir sihirbaz var."

"Yarın geceye kadar?" diye gürlüyorum. "*Ya-rın geceye kadar* hallolur mu, JD?"

"Yarına hallolur herhalde, değil mi?" JD, Peyton'a bakıyor, Peyton başıyla evetliyor.

"Buralarda 'yarın gece' demek beş günden başlar, bir aya kadar uzar. Tanrım, kimse köpürdüğümün farkında değil mi?"

"Hiçbirimiz sakin değiliz, Victor."

"Bence durum çok açık: *şunlar*," –parmağımla gösteriyorum– "leke. Dediğimi anlamak için bir tercümana ihtiyacın var mı, JD, yoksa *anladın mı*?"

Yanımızda bir *Details* "muhabiri" de var. Görevi: bir hafta boyunca peşimde dolanmak. Atacağı başlık: BİR KULÜP YA-

RATMAK. Genç bir kız: Dolgulu sütyen, gözlerinde kalın kalem, başında Sovyet denizci kepi, çiçek şeklinde plastik takılar, solgun, kaslı bir kolun altına kıvrılmış bir W dergisi sıkıştırmış. Uma Thurman bir buçuk metre boyunda uyuşuk bir tip olsa ona benzerdi. Arkasında, ragbi tişörtünün üstüne cırt-cırtlı yelek ve deri rüzgarlık giymiş bir adam bizi el kamerasına çekerek peşimizden geliyor.

"Selam bebek." Birinden aldığım Marlboro'dan bir nefes çekiyorum. "Lekeler hakkında ne düşünüyorsun?"

Muhabir kız güneş gözlüğünü indiriyor. "Bilmem ki." Ne demesi gerektiğini düşünüyor.

"Doğu Yakalı kızlar modadan anlar," diyerek omuz silkiyorum. "Giyim tarzlarını çok tutarım."

"Bu hikayeyle pek ilgim yok bence," diyor kız.

"Bu salakların var mı sanıyorsun?" diyorum burnumdan soluyarak. 'Bırak şimdi.'

Beau üst katın trabzanından eğilip aşağıya sesleniyor: "Victor-Chloe onuncu hatta."

Kız muhabir hemen W'yu kaldırıyor, altında beliren not defterine bir şeyler karalıyor, tahmin edileceği üzere bir anlığına heyecanlanarak.

Gözümü lekelerden ayırmadan yukarı sesleniyorum: "Söyle ona meşgulüm. Toplantıdayım. Acil bir durum. Ona toplantıda olduğumu *ve* acil bir durum olduğunu söyle. Yangını söndürdükten sonra onu ararım."

"Victor," diye sesleniyor Beau. "Bugün *altıncı* arayışı. Son *bir saat* içinde de *üçüncü* arayışı."

"Söyle ona, onunla saat onda Doppelganger'da buluşacağım." Peyton ve DJ ile birlikte diz çöküp elimi panelde gezdiriyorum; lekelerin başladığı, bittiği ve sonra tekrar başladığı yerlere işaret ederek. "Şu lekelere bakın, kahrolası şeyler, parlıyor-

lar, *parlıyorlar*, JD," diye fısıldıyorum. "Tanrım, her yerdeler." Birden yeni, koca bir lekeli bölge fark edince, ağzım açık, inliyorum, "*Yayılıyorlar* galiba. Şuradaki bölge demin yoktu!" Yutkunuyorum, sonra telaşla, sesim çatlayarak, "Ağzım korkunç kurudu bu hikaye yüzünden," diyorum, "biri bana buzlu bir Arizona diyet çayı getirebilir mi, şişe olsun, kutu *değil*?"

"Damien tasarımı seninle konuşmadı mı, Victor?" diye soruyor JD. "Bu lekelerin varlığından haberin yok muydu?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum JD. Hiçbir şey, nada. Bunu unutma. Hiçbir... şey... bilmiyorum. Asla bir şeyler bildiğimi farz etme. Nada. Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmiyorum, tek bir şey. Asla–"

"Anladım, anladım," diyor JD bezgin bir sesle, ayağa kalkıyor.

"Ben gerçekten hiçbir şey göremiyorum bebeğim," diyor Peyton, hâlâ yerde.

JD iç geçiriyor. "Baksana, Peyton bile bir şey göremiyor, Victor."

"Söyle o vampire, kahrolası güneş gözlüğünü çıkarsın," diye hırlıyorum.

"Bana vampir denmesine katlanacak değilim, Victor," diye somurtuyor Peyton.

"Ne? Seni arkadan düzmelerine aldırmıyorsun, ama *şakadan* Dracula denince *alınıyorsun* öyle mi? Aynı gezegende mi yaşıyoruz? Hadi işimize bakalım." Kolumu sallıyorum, görünmez bir şeye işaret edercesine.

Peşimde tüm grupla birlikte aşağı, üçüncü kata iniyorum. Aşçı –daha önce Vunderbahr, Moonclub, Paddy-O ve MasaMasa'dan geçerek aramıza katılmış Bongo adında bir Venezuellalı– bana yetişmeye çalışırken bir sigara yakıyor ve güneş gözlüğünü indiriyor. "Victor, konuşmalıyız." Öksürüyor, eliyle sigara dumanını dağıtıyor. "Lütfen, ayaklarım ağrıyor zaten."

Grup duruyor. "Uno momento, Bongo," diyorum, aşçının Kenny Kenny'ye kaygıyla baktığını fark ederek. Kenny

Kenny'nin Glorious Foods şirketiyle esrarengiz bir bağlantısı var ve yarın geceki akşam yemeğinin yiyeceklerinin tedarigiyle hiçbir alakası olmayacağı haberi henüz kendisine verilmedi. Peyton, JD, Bongo, Kenny Kenny, el kameralı adam ve *Details* kızı bir şeyler yapmamı bekliyorlar, ama ne diyeceğimi bilemediğimden, trabzandan eğilip aşağı bakıyorum. "Hadi, çocuklar. Kahretsin, daha üç kat ve beş bar kontrol etmem gerek. Lütfen, işime mani olmayın. Zor bir iş bu. O lekeler yüzünden az kalsın gerçekten kusacaktım."

"Victor, lekelerin varlığını kimse inkar etmiyor ki," diyor Peyton dikkatle. "Ama onları belirli bir, şey, bağlamda değerlendirmelisin."

Üçüncü katın duvarlarında dizili ekranlardan birinde MTV var, bir reklam, Helena Christensen, "Rock the Vote".

"Beau!" diye sesleniyorum yukarı. "Beau!"

Beau en üst kat trabzanından eğiliyor. "Chloe on bir buçukta Metro CC'de olacakmış."

"Dur bir saniye, Beau –Ingrid Chavez? Ingrid Chavez LCV'ledi mi?" diye bağırıyorum yukarı.

"Bakıyorum –bekle, akşam yemeği partisine mi?"

"Evet, sinirlenmeye başlıyorum, Beau. Yemek listesinde C harfine bak."

"Tanrım, Victor, seninle mutlaka konuşmalıyım," diyor Bongo, kolumu tutarak, aksanı öyle ağır ki nereli olduğunu çıkartamıyorum. "Bana biraz zaman ayır*malısın*."

"Bongo, niye niye bura buradan def defolup gitmiyorsun?" diyor Kenny Kenny, yüzünü buruşturarak. "Al, Victor, şu krutonun tadına bak."

Elinden bir tane kapıyorum. "Mmm, biberiyeli. Nefis, dostum."

"Adaçayı, Victor. *Adaçayı*."

"Asıl, asıl s-s-sen defol git," diye kekeliyor Bongo. "Şu mide bulandırıcı krutonlarını da giderken yanında götür."

"Siz iki ibne, birer Xanax alıp kahrolası çenenizi kapasanız? Gidin hamur filan açın. Beau –kahrolası! Say!"

"Naomi Campbell, Helena Christensen, Cindy Crawford, Sheryl Crow, David Charvet, Courteney Cox, Harry Connick Jr., Francisco Clemente, Nick Constantine, Zoe Cassavetes, Nicolas Cage, Thomas Calabro, Cristi Conway, Bob Collacello, Whitfield Crane, John Cusack, Dean Cain, Jim Courier, Roger Clemens, Russell Crowe, Tia Carrere ve Helena Bonham Carter –ama onu *C*'ye mi yoksa *B*'ye mi yazmalıyım emin değilim."

"Ingrid Chavez! Ingrid Chavez!" diye bağırıyorum yukarı. "Ingrid Chavez LCV'lemiş mi, *LCV'lememiş mi*, kahrolası?"

"Victor, ünlüler ve aşırı titiz menajerleri telesekreterinin çalışmamasından şikayetçiler," diye sesleniyor Beau aşağı. "Otuz saniye 'Love Shack' çalıp, mesaja sadece beş saniye bırakıyormuş."

"Basit bir soru sordum. Cevabı ya Evet ya da Hayır. Bu insanların başka söyleyecek neyi olabilir ki bana? Zor bir soru değil: Akşam yemeğine ve kulüp açılışına gelecek misiniz, gelmeyecek misiniz? Zor mu bunu kavramak? Bu arada sen tıpatıp Uma Thurman'a benziyorsun, bebeğim."

"Victor, Cindy 'bu insanlar'dan değil, Veronica Webb 'bu insanlar'dan değil, Elaine Irwin 'bu insanlar'dan değil–"

"Beau! 'A'larda durum nasıl? Kenny Kenny, Bongo'yu öyle çimdikleyip durma."

"'Dokuzunu da soruyor musun?" diye sesleniyor Beau. "Carol Alt, Pedro Almodóvar, Dana Ashbrook, Kevyn Aucoin; Patricia, Rosanna, David ve Alexis Arquette ve Andre Agassi geliyor, ama Giorgio Armani'yle Pamela Anderson gelmiyor."

"Kahretsin." Bir sigara daha yakıyorum, sonra dönüp *Details* kızına bakıyorum. "Şey, kötü anlamda söylemedim."

"Yani... iyi bir kahretsin mi?" diye soruyor kız.

"Hı hı. Hey Beau!" diye sesleniyorum yukarı. "Bütün ekranlarda ya o sanal gerçeklik videosu, ya da MTV.filan olsun tanrı aşkına. Demin gördüğüm bir ekranda VH1 vardı, kafasına leğen gibi bir şapka geçirmiş şişko hödüğün teki ağlıyordu–"

"Chloe'yle Flowers'da mı –pardon, Metro CC'de mi buluşacaksın?" diye sesleniyor Beau. "Artık yalan söyleyemeyeceğim de ondan."

"Öyle bir söyleyeceksin ki," diye bağırıyorum. "Zaten tek yaptığın bu." Sonra *Details* muhabirine teklifsizce bir bakıverip: "Chloe'ye sorsana, Beatrice'le Julie'yi de getirecek miymiş."

Üst kattaki ani sessizlikten ürküyorum, sonra Beau, iyice sinir olmuş bir sesle, soruyor: "Beatrice *Arthur*'la Julie *Hagerty*'yi mi kastediyorsun?"

"Hayır," diye bağırıyorum, dişlerimi gıcırdatarak. "Julie *Delpy*'yle Beatrice *Dalle*'i. Uğraştırma beni. Ne diyorsam onu yap."

"Beatrice Dalle Ridley Scott'ın şu filminin çekimlerinde–"

"Leke olayı acayip canımı sıktı. Niye biliyor musun?" diye soruyorum *Details* kızına.

"Çok fazla var diye... mi?"

"Hayır. Çünkü ben mükemmeliyetçiyim, bebeğim. Bunu yazabilirsin. Hattâ bir dakika durup yazmanı bekleyeceğim." Birden barın altındaki panele gerisingeri koşuyorum, basamakları üçer beşer çıkarken herkes hızla peşimden çıkıyor, "Lekeler!" diye haykırıyorum, "Aman tanrım! Biri bana yardım etsin, *n'olur*! Herkes o lekelerin varlığı şüpheliymiş gibi davranıyor. Bence bu kahrolasıcalar son derece gerçekler."

"Gerçeklik bir hayaldir, bebeğim," diyerek beni yatıştırmaya çalışıyor JD. "Gerçeklik bir hayaldir, Victor."

Sonra kimse, biri bana kül tablası uzatana kadar bir şey demiyor, yeni yaktığım sigarayı söndürüyorum.

"Derin laf," diyorum, muhabir kıza bakarak. "Derin laf etti, değil mi?"

Kız omuz silkiyor, omuzlarını çeviriyor, bir şeyler karalıyor.

"Bence de aynen," diye mırıldanıyorum.

"Ha, unutmadan," diyor JD. "Jann Wenner gelemeyecekmiş, ama yine de bir..." –JD not defterine göz atıyor– "...çek göndermek istiyor."

"Çek mi? *Ne* çeki?"

"Şey, sadece," –JD tekrar not defterine bakıyor.– "çek işte."

"Aman tanrım. Beau! *Beau!*" diye sesleniyorum yukarı.

"Bence insanlar niye şeyimiz olmadığını merak ediyor," diyor Peyton. Epey düşünüp parmak şıklattıktan sonra, "Hah, *bir gayemiz*!"

"Gaye mi?" diye sızlanıyorum. "Tanrım, *sen* nasıl bir gaye istersin hayal edebiliyorum. Keanu'ya öğrenci bursu verilsin. Marky Mark'a eşcinsel beyni takılsın. Linda Evangelista yağmur ormanına gönderilsin ki, Kyle MacLachlan'ın üstüne atlayabilelim."

"Victor, sahiden bir gayemiz olması gerekmez mi?" diyor JD. "Mesela küresel ısınma ya da Amazon? Bir şey. Herhangi bir şey."

"Modası geçti. Modası geçti. Modası geçti." Duruyorum. "Bir saniye –Beau! Suzanne DePasse geliyor mu?"

"AIDS nasıl?"

"Modası geçti. Modası geçti."

"Göğüs kanseri?"

"Harika, pek moda," diye sızlanıp, yüzünü hafifçe tokatlıyorum. "Ciddi ol biraz. Hem kimin için? David Barton mı? Memeleri olan bir tek o kaldı."

"Ne demeye çalıştığımı biliyorsun Victor," diyor JD. "Mesela Ormanlar Yok Olmasın filan gibi bir–"

"*Benim* ormanıma dokunma da, seni küçük puşt." Durup düşünüyorum. "Bir gaye ha? Daha çok..." –Farkında olmadan

bir sigara daha yakıyorum– "...para kazanmak için mi?"

"*Hem o,* hem de insanlar biraz eğlensin diye," diye hatırlatıyor JD, pazusundaki minik kaslı adam dövmesini kaşıyarak.

"Tabii ya, bırakalım insanlar eğlensin biraz." Sigaramdan bir nefes çekiyorum. "Bu öneriyi düşünüyorum, açılışa, hımm, yirmi dört saatten az kalmış olmasına rağmen."

"Biliyor musun, Victor?" diye soruyor Peyton muzipçe. "İçimde, şey, sapıkça bir arzu uyanıyor bebeğim, şey –ama korkmak yok, söz mü?"

"Geçen hafta yattığın kişileri sayıp dökmediğin sürece."

Peyton gözlerini fal taşı gibi açıp avuçlarını birleştirerek, "Lekeler kalsın," diyor coşkuyla. Sonra, suratımın çarpıldığını görünce, daha alçak sesle soruyor: "Lekeler... kalsın, tamam mı?"

"Lekeler kalsın mı?" diyor JD hayretle.

"Evet, lekeler kalsın," diyor Peyton. "Damien tekno bir tarz istiyor, o minik lekecikler de kesinlikle bu tarza uyuyor."

"*Hepimiz* tekno tarzı istiyoruz, ama *lekesiz* tekno olsun istiyoruz," diye sızlanıyor JD.

El kameralı adam lekelere zum yapıyor, herkes susuyor, kameraman esneyerek "Çılgın," diyene kadar.

"Millet millet millet." Ellerimi kaldırıyorum. "Şu kulübü kendimizi rezil etmeden açmamız mümkün mü acaba?" Uzaklaşmaya başlıyorum. "Mümkün *olmadığını* düşünmeye başlıyorum da. Comprende?"

"Aman tanrım, Victor, lütfen," diyor Bongo arkamdan.

"Victor, bekle." Kenny Kenny elinde kruton torbasıyla peşimden geliyor.

"Bütün bunlar öyle... öyle... 1989 ki!" diyorum.

"Güzel bir yıldı, Victor," diyor Peyton, bana ayak uydurmaya çalışarak. "Görkemli bir yıldı!"

Duruyorum, yavaşça dönüp ona bakıyorum. Peyton karşım-

da durmuş, bana umutla bakarak titriyor.

"Peyton, cidden kötü durumdasın, değil mi?" diye soruyorum sessizce.

Peyton utanarak, ikna olmuşçasına, başıyla evetliyor. Sonra yüzünü çeviriyor.

"Zor bir hayatın oldu, değil mi?" diye soruyorum nazikçe.

"Victor, lütfen." JD aramıza giriyor. "Peyton lekeler konusunda şaka yapıyordu. Leke filan kalmayacak. Sana katılıyorum. Değmezler. Onları *öldüreceğiz*."

El kameralı adam dev bir cigaralık yakarken balkon kapılarından görünen geniş manzarayı çekiyor, mercek yapraksız Union Meydanı Parkı'nı, üstünde dev bir Snapple logosu olan yoldan geçen bir kamyonu, kaldırıma park etmiş limuzinleri tarıyor. Merdivenlerden bir kat daha iniyoruz, en alt kata doğru.

"Biriniz lütfen bana içten bir iyilik yapın, olur mu? O lekeleri çıkarın. Bongo, mutfağa geri dön. Kenny Kenny, sana teselli armağanı var. Peyton, Kenny Kenny'ye iki süzgeç ve güzel düz bir spatula ver." Onları elimi sallayarak uğurluyorum, peşlerinden dik dik bakarak. Kenny Kenny arkamızda kalıyor, ağlamaklı, titreyen eliyle pazusundaki Sevimli Hayalet Casper dövmesini okşuyor. "Ciao."

"Yapma, Victor. Bir kulübün ortalama ömrü ne kadar ki –dört hafta mı? Burası kapanana kadar onları kimse fark etmez, merak etme."

"Yaklaşımın buysa JD, kapı şurada."

"Gerçekçi olalım Victor –en azından gerçekçiymiş gibi yapalım. Yıl artık 1987 değil."

"Gerçekçi havamda değilim JD, bulaşma bana."

Bir bilardo masasının yanından geçerken, 8 numaralı topu kapıp iterek köşe deliğine yuvarlıyorum. Grup kulübün içlerine doğru yürüyor. Artık zemin kattayız, hava kararıyor ve Peyton

beni ön kapıda duran, çerçevesi şakaklarını saran güneş gözlüklü, paket servis suşi yiyen dev gibi bir zenciyle tanıştırıyor.

"Victor, tanıştırayım, Abdullah, ama biz ona Rocko diyeceğiz, tüm güvenlikten o sorumlu, Matthew Ralston'ın yönettiği TLC videosunda da oynadı. Şu toro iyi görünüyor."

"Göbek adım Grand Master B."

"Göbek adı Grand Master B," diyor JD.

"Geçen hafta South Beach'te el sıkışmıştık," diyor Abdullah bana.

"Hoş, Abdullah, ama geçen hafta South Beach'te değildim, her ne kadar orada biraz tanınsam da." Dönüp *Details* kızına bakıyorum. "Bunu yazabilirsin."

"Oradaydın dostum, Flying Dolphin'in lobisindeydin, fotoğrafını çektiriyordun," diyor Rocko bana. "Etrafın hayranlarınla çevriliydi."

Ama Rocko'ya bakmıyorum. Aksine gözlerim fuayede dizilmiş duran üç beyaz metal dedektörüne odaklandı, tepelerinde dev beyaz bir avize sönük sönük parıldıyor.

"Bunlardan, şey, haberin vardı, değil mi?" diye soruyor JD. Ürkek bir suskunluk. "Damien... istedi de bunları."

"Damien *neyi* istedi?"

"Şey." Peyton ellerini uzatıp birer ödülmüşlercesine metal dedektörlerini gösteriyor. "Bunları."

"Neden bir bagaj kontrol noktası, bir çift hostes, bir de DC-10 ekleyivermiyoruz? Bu kahrolası şeyler de *nereden* çıktı şimdi?"

"Güvenlik bu, dostum," diyor Abdullah.

'"Güvenlik mi? Oldu olacak, bütün gece ünlülerin üstünü başını arayın bari.' diyorum. 'Ne? Bu partiyi *suçlular* için mi düzenledik sanıyorsun?'"

"Mickey Rourke da Johnny Depp de yemeği LCV'lediler," diye kulağıma fısıldıyor Peyton.

"Davetlilerin üstünü aramamızı istersen–" diye söze başlıyor Rocko.

"Ne? Donna Karan'ın üstünü mü aratayım? Marky Mark'ın üstünü mü aratayım? Kahrolası Diane Von Furstenberg'in üstünü mü aratayım?" diye bağırıyorum. "Hiç zannetmiyorum."

"Hayır, bebeğim," diyor Peyton. "Metal dedektörleri sayesinde Diane Von Furstenberg'le Marky Mark'ın üstünü aratmana *gerek kalmayacak*."

"Chuck Pfeiffer'ın kahrolası kafasında metal plaka var! Prenses Cuddles'ın bacağında metal çubuk var!" diye bağırıyorum.

JD muhabir kıza, "Gstaad'da kayak kazası, nasıl yazıldığını sorayım deme," diyor.

"Prenses Cuddles şunlardan birinin içinden geçerken alarm çalmaya, sinyaller, ışıklar yanıp sönmeye başladığında ne olacak –tanrım, kadıncağız kahrolası bir kalp krizi geçirir. Aramızda Prenses Cuddles'ın kalp krizi geçirişini izlemek isteyen var mı gerçekten?"

"Davetli listesine Chuck Pfeiffer'ın kafasında metal tabaka, Prenses Cuddles'ın da bacağında metal çubuk olduğunu belirten bir not düşeriz," diyor Peyton, bu bilgiyi sersemce not defterine yazarken.

"Dinle, Abdullah. Tek istediğim içeri girmesini istemediğimiz insanların dışarıda kalması. Başka kulüplerin davetiyelerini *dağıtanları* da istemiyorum. Yemek sırasında sıska bir tipin Barry Diller'ın eline Spermbar'a davetiye tutuşturduğunu görmek istemiyorum –anladın mı? Başka herhangi bir kulübün davetiyesini dağıtan *kimseyi* görmek istemiyorum."

"*Ne* başka kulübü?" diye atılıyor Peyton'la JD. "*Başka* kulüp yok ki!"

"Saçmalamayın," diye geri bağırıyorum, zemin kat boyunca yürüyerek. "Tanrım, Christian Laetner o şeylerin altından geçebile-

cek mi?" Zemin katın arka tarafına, bodrum katındaki dans pistlerinden birine inen merdivene doğru yürüdükçe ortalık kararıyor.

Üst kattan Beau sesleniyor, "Alison Poole on dördüncü hatta. Seninle *hemen* konuşmak istiyormuş Victor."

Herkes başını çeviriyor, *Details* kızı küçük not defterine bir şeyler yazıyor. El kameralı adam kulağına bir şeyler fısıldayınca, yazmayı kesmeden başıyla evetliyor. Bir yerlerde eski C+C Music Factory çalıyor.

"Dışarıda olduğumu söyle. Yedinci hatta konuşuyor de."

"Çok önemliymiş diyor," diye ısrar ediyor Beau monoton bir sesle.

Durup grubun geri kalanına bakıyorum, hepsi de bana bakmaktan özenle kaçınıyor. Peyton, JD'ye bir şeyler fısıldıyor, JD ters ters başını sallıyor. "Hey, gözümden kaçıyor sanmayın!" diye bağırıyorum. El kamerasını çektiği aplikler boyunca takip edip, Beau'yu bekliyorum, sonunda en üst katın trabzanından eğilip "Mucize: merhamet gösterdi." diyor. "Seninle altıda görüşecekmiş."

"Tamam millet." Birden gruba dönüyorum. "Küçük bir toplantı yapalım. Bongo, gidebilirsin. İfadeni kimseye anlatma. Git. JD, buraya gel. Kulağına bir şeyler fısıldamam lazım. Siz geri kalanlarsa, şu barda durup leke arayabilirsiniz. El kameralı adam –onu başka tarafa çevir. Beş dakika ara veriyoruz."

JD'yi yanıma çekiyorum ve hemen saçmalamaya başlıyor.

"Victor, böyle davranmanın sebebi Mica'nın burada olmayışı ve ona ulaşamamamızsa, lütfen tanrı aşkına bu konuyu şimdi açma, çünkü yeni bir DJ bulup–"

"Kapa çeneni. Sorun Mica değil." Duraksıyorum. "Bu arada, Mica *nerede* cidden?"

"Tanrım, bilmiyorum. Salı gecesi Jackie 60'de DJ'lik yaptı. Sonra Edward Furlong'un doğumgünü partisinde, şimdi ise kayıp."

"Nasıl yani? Kayıp ne demek?"

"Ortadan kayboldu. Kimse bulamıyor."

"Kahretsin, JD. Şimdi ne halt –ama hayır, hayır– bu *senin* işin," diyorum ona. "Benim konuşmak istediğim başka bir konu var."

"Kenny Kenny'nin bize dava açıp açmayacağı hakkında mı?"

"Hayır."

"Partideki masa taksimi hakkında mı?"

"Hayır."

"Aşağıdaki müthiş şirin sihirbaz hakkında mı?"

"Tanrım, *hayır*." Sesimi alçaltıyorum. "Bu daha, şey, kişisel bir mesele. Tavsiyene ihtiyacım var."

"N'olur beni sapıkça işlere bulaştırma Victor," diye yalvarıyor JD. "Sapıkça işlere bulaştırılmaya dayanacak halde değilim."

"Baksana..." Bara yaslanmış duran *Details* kızına ve diğerlerine bir göz atıyorum. "Bir... fotoğraftan bahsedildiğini duydun mu?"

"Kimin fotoğrafı?" diye bağırıyor.

"Şşşt, sussana. Tanrım." Etrafa bakınıyorum. "Tamam, Erasure'ın iyi bir grup olduğunu düşünsen de, sanırım yine de sana güvenebilirim."

"Ama Erasure iyi grup, Victor..."

"Genç bir..." –öksürüyorum– "...genç bir bayanla, şey, uygunsuz diyebileceğim bir durumda çekilmiş bir fotoğrafım var birilerinin elinde. Fotoğrafın bu aralar, hattâ belki yarın, şehrin en kötü ama yine de en çok okunan günlük gazetelerinden birinde basılıp basılmayacağını, basılmazsa bir mucize olur ya, öğrenmeni istiyorum benim için, hepsi bu."

"Sanırım daha da üstü kapalı konuşmak elinden gelir, Victor, ama buna alışığım," diyor JD. "Ne söylemeye çalıştığını çözmem için yirmi saniye ver, ben sana döneceğim."

"Yirmi saniyem yok."

"Söz konusu genç bayanın Chloe Byrnes olduğunu farz edi-

yorum –hayır, umut ediyorum– kız arkadaşın yani?"

"En iyisi otuz saniye düşün."

"Bir 'That's Me in the Corner/That's Me in the Spotlight' anı mı bu?"[1]

"Tamam, tamam, durumu netleştireyim: şöhreti parlayan bir adamla bir kızın, zor bir durum yaratabilecek bir fotoğrafı bu... o kadar kötü bir şey filan değil. Sadece diyelim ki bu kız geçen hafta Central Park'taki bir galada bir adamın üstüne atladı ve, şey, birisi, ikisinden de habersiz olayın resmini çekiverdi ve bu fotoğraf hakkında sorular sormam... şey, biraz tuhaf kaçabilir çünkü... sonuçta fotoğraftaki *ben* olduğumdan... soruları *benim* sormam –öhö– yanlış anlaşılabilir... Devam etmeme gerek var mı?"

Birden Beau aşağıya bağırıyor: "Chloe seninle dokuz buçukta Doppelganger'da buluşacakmış!"

"Flowers'a ne oldu? Yani, şey, on bir buçukta Metro CC'de buluşacaktık hani?" diye sesleniyorum yukarı. "Daha önce de onda Café Tabac'ta buluşuruz demiştik?"

Uzunca bir sessizlik. "Şimdi dokuz buçukta Bowery Bar'da diyor. Son kararı buymuş, Victor." Sonra sessizlik.

"Yapmamı istediğin korkunç şey ne?" JD duraksıyor. "Victor, bu fotoğraf –yayınlandığı *takdirde*– bu adamın, Chloe Byrnes adlı genç mankenle ve sağı solu belli olmayan bir kulüp... şey, diyelim ki, kuramsal olarak, *bu* kulübün sahibiyle, yani Damien Nutchs Ross'la papaz olmasına sebep olur mu?"

"Ama sorun bu değil." JD'yi iyice yanıma çekiyorum, şaşırıyor, göz kırpmaya, kırıtmaya başlıyor, onu "Aklından bile geçirme," diye uyarmak zorunda kalıyorum. İç geçirip, derin bir nefes alıyorum. "Sorun fotoğrafın *varlığı*. Şerefsiz bir dedikodu yazarı bu fotoğrafı basacak ve Prenses Cuddles'ın kalp krizi ge-

1) "Köşedeki benim / Spot ışığının altındaki benim." REM, Losing My Religion.

çirmesi kötüyse, bunun yanında... *solda sıfır* kalacak." Arkama bakıp duruyorum, sonunda diğerlerine, "Bizim sihirbaza bakmak için aşağı inmemiz gerekiyor. İzninizle." diyorum.

"Ama Matthew Broderick ne olacak?" diye soruyor Peyton. "Salatalar ne olacak?"

"İki tabak yesin!" diye bağırıyorum, JD'yi bodruma inen uzun dik merdivenden aşağı apar topar sürüklerken, ışık gittikçe loşlaşıyor, ikimiz de dikkatle hareket ediyoruz.

JD saçmalayıp duruyor. "Biliyorsun arkandayım, Victor. Biliyorsun, burası gerçekten yıldızlarla tıka basa dolacaksa, sayemde. Bu partiyi ağzına kadar arzulanan ünlülerle doldurmana yardım ettim. Senin için her şeyi yaparım bilirsin, ama sana bu konuda yardım edemem, çünkü–"

"JD. Yarın bir fotoğraf çekimine ve bir defileye katılmam, MTV'nin 'House of Style' programından biriyle röportaj yapmam, babamla öğle yemeği yemem, müzik grubumla prova yapmam gerekiyor, bütün bunların sırası da belli değil üstelik. Hattâ kahrolası smokinimi de kuru temizlemeden almam gerekiyor. Yarın *doluyum*. Ayrıca bu berbat yerin de açılışı var. Hiç-vaktim-yok."

"Elimden geleni yaparım Victor, her zamanki gibi." JD tereddütle merdiveni dönmeye devam ediyor. "Şimdi, sihirbaza gelince–"

"Onu siktir et. Niye sırıkla yürüyen birkaç palyaço kiralayıp araya bir iki de fil sıkıştırmıyoruz?"

"İskambil numaraları yapıyor. L.A.'deki Jones'da Brad Pitt'in doğumgününde çıktı geçenlerde."

"Sahi mi?" diye soruyorum şüpheyle. "Kimler vardı orada?"

"Ed Limato. Mike Ovitz. Julia Ormond. Madonna. Mankenler. Bir sürü avukat ve 'kafa' insanlar."

Merdivenin sonuna yaklaştıkça ortalık daha da soğuyor.

"Yani bence," diye devam ediyor JD, "sihirbazlar şu sıralar biraz daha moda."

"Ama moda olanın modası geçti," diye açıklıyorum, nereye yöneldiğimizi görmek için gözlerimi kısarak. Hava öyle soğuk ki, nefeslerimiz buhar oluyor, trabzana dokunduğumda buz gibi.

"Ne demek istiyorsun, Victor?"

"Yeni moda, modası geçmiş olan. Anladın mı?"

"Yani bir şey moda olunca... moda olmaktan *çıkar* mı demek istiyorsun?" diye soruyor JD. "Bu mu dediğin?"

Bir sonraki merdivenden inerken ona bakıyorum. "Hayır, moda olanın modası geçti. Yeni moda, modası geçmiş olan. Simple, non?"

JD gözlerini iki kez kırpıştırıyor, titriyor, ikimiz de karanlığın daha da derinlerine inmeye devam ediyoruz.

"Dediğim gibi, yeni moda, modası geçmiş olan, JD."

"Victor, sinirim zaten yeterince bozuk," diyor. "Bugün benimle uğraşma."

"Kafa yormana bile gerek yok. Moda olanın modası geçti. Yeni moda, modası geçmiş olan."

"Tamam, dur bir saniye. Yeni moda, modası geçmiş olan. Bu kadarı doğru mu?"

Aşağısı öyle soğuk ki, mumlar bile kendiliğinden sönüyor, TV ekranları görüntüsüz ve karıncalı. Barın yanında, merdivenin dibinde, genç, Alman bir Antonio Banderas'a benzeyen, kafası asker traşlı bir sihirbaz oturmuş, aylak aylak bir iskambil destesi karıştırıyor, omuzları çökük, ufak bir cigaralık tüttürüyor, diyet kola içiyor, üstünde yırtık bir kot pantolon ve cepli bir tişört var, sade giyimli, abartılı derecede özensiz, arkasında sıra sıra dizili boş şampanya bardakları etraftaki azıcık ışığı yansıtıyor.

"Doğru. Yeni moda, modası geçmiş olan."

"Peki, *moda* deyince tam olarak ne kastediyorsun?" diye soruyor JD, nefesi buharlı çıkıyor.

"*Modası geçmiş olan*, JD."

"Yani... *Moda olan şeyler* aslında moda *değil* mi yani?"

"Evet. İşte tüm mesele b-b-bu." İçerisi öyle soğuk ki pazı tüylerim diken diken oluyor.

"Peki *modası geçmiş olandan* kastın ne? *Her zaman* moda mı bu dediğin? Belirleyici faktör nedir?"

"Bunların sana anlatılması gerekiyorsa, belki de yanlış dünyadasın," diye mırıldanıyorum.

Sihirbaz eliyle bize barış işareti yapıyor.

"Brad Pitt'in partisinde mi çıktın?" diye soruyorum.

Sihirbaz iskambil destesini, üstünde oturduğu tabureyi, sandaletlerimden birini ve büyük bir Absolut Currant şişesini yok ettikten sonra "Abrakadabra," diyor.

"Brad Pitt'in partisinde mi çıktın?" İç geçiriyorum.

JD beni dürtükleyip tavanı gösteriyor. Kubbeli tavanda kırmızı, dev bir gamalı haç boyalı olduğunu görüyorum.

"Sanırım bundan kurtulmalıyız."

32

Yeni Gap'in yanından zigzag çizerek geçip Chemical Bank'a doğru gidiyorum günlerden Çarşamba ama ortalık Pazartesi gibi şehirde belli belirsiz bir gerçekdışılık var, 1973 Ekimine filan ait bir ufuk çizgisi asılı üzerimizde ve şimdi tam 17:30'da burası Manhattan'ın Gürültülü Yer olarak hali: balyozlar, kornalar, sirenler, kırılan camlar, çöp kamyonları, ıslıklar, yeni İçe Cube'un gümbür gümbür bası, Vespa'mı bankaya sokarken arkamdan gelen istenmedik sesler, bankamatik kuyruğuna giriyorum, bekleyenler, çoğu Uzak Doğulu, bana öfkeyle bakarak yana çe-

kiliyorlar, ikisi öne eğilip bir şeyler fısıldaşıyor.

"Buraya motorla girilir mi?" diye soruyor serserinin teki.

"Şunun pantolonuna bakın. Baksana, bisikletinin kartı yok, para filan çekemez, dışarı çıkar şunu. Tanrı aşkına."

Anlaşılan on bankamatikten sadece birinde para var, bu yüzden sıra beklerken, bankamatiklerin üstündeki sütunlarda sıralanmış çelik çerçeveli aynalarda kendime bakıyorum: çıkık elmacık kemiklerim, fildişi tenim, simsiyah saçım, hafif çekik gözlerim, kusursuz bir burnum, dolgun dudaklarım, düzgün bir çenem, dizleri yırtık bir kot pantolonum, uzun kollu bir gömleğim ve altında tişörtüm, kırmızı bir yeleğim, kadife ceketim var, kambur duruyorum, bir omzuma patenlerimi atmışım, birden bu gece Chloe'yle nerede buluşacağımı unuttuğumu hatırlıyorum, tam o sırada cebim çalıyor. Beau aramış. Panasonic EBH 70'imi çıkarıp kulüpteki numarasını tuşluyorum.

"Umarım Bongo kriz geçirmiyordur."

"LCV'lerde sorun çıktı Victor. Asıl *Damien* kriz geçiriyor. Demin aradı, çok sinirli–"

"Nerede olduğumu söyledin mi?"

"Senin nerede olduğunu *ben* bilmiyorum ki ona söyleyeyim." Duraksıyor. "Neredesin? Damien bir helikopterdeydi. Daha doğrusu helikopterden iniyordu."

"Nerede olduğumu *ben de* bilmiyorum Beau. Bu cevabı nasıl buldun?" Kuyruk yavaşça ilerliyor. "Şehirde miymiş?"

"Hayır. Dediğim gibi, bir helikopterdeydi. He-li-kop-ter-dey-di."

"Helikopter *neredeydi* peki?"

"Damien işlerin iyice sarpa sardığını düşünüyor. Yemeği LCV'lemeyen kırk kadar kişi var henüz, yani masa taksimi yapmak anlamsızlaşabilir."

"Beau, anlamsızdan ne anladığına bağlı bu."

Uzun bir sessizlik. "Sakın bana anlamsızın bir sürü anlamı olduğunu söyleme Victor. Mesela, *O* durumunun nasıl şekillendiğine bir bakalım: Tatum O'Neal, Chris O'Donnell, Sinead O'Connor ve Conan O'Brien hepsi evet ama Todd Oldham'dan henüz ses çıkmadı, duyduğuma göre ona bir sapık dadanmış, bu yüzden gerçekten ödü kopuyormuş, Carrie Otis'le Oribe'dan da..."

"Sakin ol," diye fısıldıyorum. "Hepsinin defileleri var, o yüzden. Yarın Todd'la konuşurum –onu defilede göreceğim– ama *neler oluyor* Beau? Yani Conan O'Brien *geliyor*, ama Todd Oldham'le Carrie Otis *gelmeyebilir*, öyle mi? Bu kabul edilebilir bir senaryo değil, bebeğim, ama şu anda Vespa'mla bir bankamatik kuyruğundayım, fazla konuşamayacağım –hey, ne bakıyorsun?– ama Chris O'Donnell'ın yemekte benim masamın yakınına dahi gelmesini istemiyorum. Chloe ondan fazla hoşlanıyor ve yarın gece o cins siktirboktan hikayelerle uğraşacak halim olmayacak."

"Hı hı. Tamam, Chris O'Donnell yok, tamam, anladım. Victor, yarın ilk iş, büyükleri, yani 'M'lerle 'S'leri halletmeliyiz..."

"Hallederiz. Ağlama Beau. Sesin üzgün geliyor. Para çekme sırası bana geldi. Kapatmalıyım–"

"Bekle! Rande Gerber şehirdeymiş..."

"Onu 'G'ye yaz ama Cindy Crawford'ı getirmeyecekse yemeğe *değil*, getiriyorsa yemeğe *davetli*, o zaman da hangi harf olduğunu biliyorsun bebeğim."

"Victor, Cindy'nin menajeriyle *sen* uğraşmayı dene istersen. Antonio Sabato Jr.'ın menajerinden doğru bir cevap almayı sen dene–"

Telefonu kapıyorum, sonunda kartımı bankamatiğe sokup şifreyi giriyor (COOLGUY) ve bekliyorum, 1. ve 3. masaların oturma düzenini düşünürken, kara ekranda beliren yeşil sözcükler bu hesapta hiç para kalmadığını (bakiyem eksi 143$), bu yüzden bana para veremeyeceğini söylüyor, son paramı *Elle Decor* mekanım

hakkında bir yazı hazırlıyor diye cam kapılı bir buzdolabına harcamıştım, ama yayımlanmadı, bankamatiği yumrukluyorum, 'İnsaf' diye inliyorum ve bir daha denemek hiçbir işe yaramayacağından, ceplerimde bir Xanax aranıyorum, ta ki biri beni yana itene dek, mopedimi dışarı sürüyorum, sinirim bozuk.

Madison'da ilerliyorum, Barneys'in önündeki ışıklarda durduğumda Bill Cunningham fotoğrafımı çekiyor ve "Altındaki Vespa mı?" diye sesleniyor, ona başparmağımı kaldırarak karşılık veriyorum, yanında Holly var, Holly, Patsy Kensit'e benzeyen yuvarlak hatlı bir sarışın, geçen hafta birlikte eroin çektiğimizde, lezbiyen olabileceğini söylemişti bana, bazı çevreler için oldukça iyi bir haber, üstünde kadife tayt, ayaklarında kırmızı-beyaz şeritli yüksek tabanlı çizmeler, boynunda gümüş bir barış işareti, aşırı zayıf, bana el sallıyor, bu ay *Mademoiselle*'in kapağında, Bryant Parkı'nda bütün gün defilelere çıktığından biraz kendinden geçmiş, ama yine de iyi görünüyor.

"Selam Victor!" Vespa'yı kaldırma çektikten sonra da el sallamayı sürdürüyor.

"Selam Holly."

"Adım Anjanette, Victor."

"Selam Anjanette, n'aber kedicik? Tam Uma havasındasın. Kıyafetine bayıldım."

"Çılgına kaçmış retro bu. Bugün altı defileye çıktım. Yorgunluktan ölüyorum," diyor, bir yandan birine fotoğraf imzalarken. "Seni dün Calvin Klein defilesinde gördüm, Chloe'ye manevi destek veriyordun. Öyle harikaydın ki."

"Bebeğim, Calvin Klein defilesinde değildim ama yine de tam Uma havasındasın."

"Victor, Calvin Klein defilesinde olduğundan eminim. Seni ikinci sırada, Stephen Dorff, David Salle ve Roy Liebenthal'in yanında gördüm. 42. Cadde'de bir fotoğraf için poz verdiğini, son-

ra da ürkütücü görünen siyah bir arabaya bindiğini gördüm."

Durup bu söylediklerini düşünüyorum. "Kahrolası *ikinci* sıra mı? Mümkün değil bebeğim. Henüz motoru ateşlememişsin. Seni yarın gece görecek miyim bebeğim?"

"Jason Priestly ile geleceğim."

"Niye benimle gelmiyorsun? Jason Priestley'nin minik bir tırtıla benzediğini düşünen tek kişi ben miyim?"

"Victor, hiç hoş değil," diye somurtuyor. "Hem Chloe ne der?"

"O da Jason Priestley'nin minik bir tırtıla benzediğini düşünüyor," diye mırıldanıyorum dalgınca. "Kahrolası *ikinci* sıra ha?"

"Yani demek istediğim," diyor Anjanette, "Chloe ne düşünür..."

"Anlaşıldı bebeğim, ama yine de süperharikasın." Vespa'yı çalıştırıyorum. "Arzularının sesine kulak ver."

"Son günlerde yaramazlık yaptığını duymuştum, bu yüzden şaşırmadım," diyor, parmağını yorgun argın bana doğru sallayarak, *Pulp Fiction*'daki Marcellus'a benzeyen koruması Scooter, bu hareketini bir "yaklaş" işareti olarak algılıyor.

"Ne demek istiyorsun, kedicik?" diyorum. "Ne duydun ki?"

Scooter bir şeyler fısıldayıp saatini gösterirken, Anjanette bir sigara yakıyor. "Hep bekleyen bir araba olur zaten. Hep bir Steven Meisel fotoğraf çekimi vardır. Tanrım, böyle yaşamayı nasıl başarıyoruz Victor? Bütün bu dağınıklığın altından nasıl kalkıyoruz?" Parlak, siyah bir sedan yanına süzülüyor, Scooter kapıyı açıyor.

"Görüşürüz bebeğim." Ona elimde tutmakta olduğum Fransız lalesini verip kaldırımdan açılmaya başlıyorum.

"Hey Victor," diye sesleniyor, Fransız lalesini Scooter'a verirken. "İşi aldım! Sözleşmeyi imzaladım."

"Harika, bebek. Gitmeliyim. Hangi işten bahsediyorsun, çılgın piliç?"

"Guess?."[1]

"Matsuda mı? Gap mi?" diyerek sırıtıyorum, arkamda limuzin kornaları ötüyor. "Dinle bebek, yarın gece görüşürüz bebek."

"Hayır. *Guess?*."

"Ettim ya işte bebeğim. Aklımla oyun oynuyorsun."

"*Guess?*, Victor!" diye bağırıyor, ben uzaklaşırken.

"Harikasın bebeğim," diye sesleniyorum ona. "Ara beni. Mesaj bırak. Ama sadece kulübe. Barış."

"*Guess?*, Victor!" diye sesleniyor.

"Bebeğim, herkesin aradığı yüz sende," diyorum, Walkman'i kulağıma taktım bile, 61. Cadde'ye çıktım bile. "Geleceğin yıldızısın," diye sesleniyorum, el sallayarak. "Pazar günü defileler bittikten sonra Monkey Bar'da içki içelim!" Artık kendi kendime konuşuyorum, Alison'ın evine yaklaşırken. Yolda yeni Gap'in önündeki bir gazete standının yanından geçerken, *Youth-Quake*'in yeni sayısının kapağında hâlâ resmim olduğunu görüyorum, oldukça hoş görünüyorum –gülümseyen, ifadesiz yüzümün üstüne kalın mor harflerle 27 YAŞINDA VE ÜNLÜ diye başlık atılmış, mutlaka bir tane daha almalıyım, ama üzerimde nakit olmadığından bu mümkün değil.

31

72. Cadde'yle Madison'dan Alison'ın kapıcısını arayıp, Alison'ın 80. Cadde'yle Park'taki evinin önünde Damien'ın adamlarının kara cipinin beklemediğini öğrendiğimden, oraya vardığımda girişte durup Vespa'mı lobiye iterek sokuyorum. Lobide üzerinde üniforması, takılmakta olan Juan'a –yirmi dört yaşında oldukça düzgün görünümlü bir çocuk– barış işareti yapıp mo-

1) Guess?: Bir giyim markası. Aynı zamanda İngilizce'de 'tahmin et' anlamına geliyor.

pedi asansöre ittirirken, Juan masadan kalkıp yaklaşıyor.

"Hey Victor, Joel Wilkenfeld'le konuştun mu?" diye soruyor, peşimden gelerek. "Hani geçen hafta konuşurum demiştin–"

"Merak etme bebeğim, her şey yolunda, Juan, o işi oldu bil," diyorum, asansörün anahtarını sokup, çevirip, en üst katın düğmesine basarken.

Juan kapının kapanmasını engellemek için başka bir düğmeye basıyor. "Ama onun beni göreceğini söylemiştin dostum, ayrıca bir de buluşma ayarlayacaktın–"

"Ayarlıyorum, dostum, merak etme sen," diye vurguluyorum, tekrar en üst katın düğmesine basarak. "Sen geleceğin Markus Schenkenberg'isin. Sen beyaz Tyson'sın." Uzanıp elini itiyorum.

"Hey, ben Latin kökenliyim dostum–" Kapı Açma düğmesine basıp duruyor.

"Sen geleceğin Latin Markus Schenkenberg'isin. Tyson'ın, dur bakayım, İspanyol versiyonusun." Uzanıp tekrar elini itiyorum. "Sen bir yıldızsın dostum. Haftanın her günü."

"Bunu ancak şimdi uydurduğunu düşünmek istemiyorum–"

"Hey, böyle konuşma dostum." Sırıtıyorum. "Benim kitabımda 'uydurma' kelimesi yazmaz," diyorum, kendimi göstererek.

"Tamam, dostum," diyor Juan. Sonunda Kapı Açma düğmesini bırakıyor ve titrek bir hareketle başparmağını kaldırıyor. " Biliyorsun, sana güveniyorum."

Asansör beni hızla en üst kata çıkarıyor, kapılar Alison'ın çatı katı dairesine açılıyor. Ön koridordan aşağı bakıyorum, ortalıkta ne köpekleri görüyorum ne de seslerini duyuyorum, sonra Vespa'yı usulca içeri itip, girişteki bir Vivienne Tam kanepesinin yanına, duvara yaslıyorum.

Parmak uçlarıma basarak mutfağa sessizce ilerliyorum ama baştan beri koridorun diğer ucundan gözlerini dikkatle bana

dikmiş iki chow'ın boğuk soluklarını duyunca donup kalıyorum, hafifçe hırlıyorlar, ancak şimdi duyuluyor. Dönüp onlara gülümsemeye çalışıyorum.

Daha "Kahretsin," dememe kalmadan hızla hedeflerine, yani bana doğru seğirtip koşuyorlar.

İki chow –biri çikolata, diğeri tarçın rengi– sıçrıyor, dişlerini gösteriyor, dizlerime diş geçirip, baldırlarımı tırmalıyor, öfkeyle havlıyorlar.

"Alison! Alison!" diye bağırıyorum, onları umutsuzca savmaya çabalarken.

Alison'ın adını duyunca ikisi de havlamayı kesiyor. Sonra koridora bakıyorlar, geliyor mu diye. Bir an sonra, gelmediğini anlayınca –donup kalmış haldeyiz, kırmızı köpek arka ayakları üstünde duruyor, pençeleri karnıma dayalı; siyah köpek ise ön patilerinin üzerinde ağzında Gucci çizmeyle duruyor– hemen tekrar hırlayarak her zamanki kudurmuş hallerinde üzerimde çalışmaya devam ediyorlar.

"Alison!" diye haykırıyorum. "Tanrım!"

Mutfak kapısıyla aramdaki mesafeye bakıyor, koşmaya karar veriyorum, ben fırlayınca köpekler peşimden seğirtiyor, kesik kesik havlıyor, ayak bileklerimi ısırıyorlar.

Sonunda mutfağa kapağı atıp kapıyı kapıyorum, İkisinin de mermer zeminde kayıp kapıya iki büyük *kütle* halinde kapıya çarpıp düştüklerini, sonra toparlanıp kapıya saldırdıklarını duyuyorum. Sarsılmış bir halde bir Snapple açıyorum, kafama dikip yarısını içiyor, sonra bir sigara yakıp, diş izi olup olmadığına bakıyorum. Alison'ın el çırptığını duyuyorum, sonra mutfağa giriyor, üstündeki Aerosmith turne bornozunun içinde çıplak, boynuna bir cep telefonu asılı, ağzında yakılmamış bir cigaralık. "Bay Chow, Bayan Chow, aşağı, aşağı, kahrolasıcalar, *aşağıya inin*."

Köpekleri çeke çeke kilere götürüyor, ceketinin cebinden çı-

kardığı bir avuç renkli bisküviyi köpeklere attıktan sonra, kilerin kapısını çarparak kapıyor, bisküviler için kapışan köpeklerin sesi neyse ki kesiliyor.

"Tamam, hı hı, oldu, Malcolm McLaren... Evet, hayır, Frederic Fekkai. Evet. *Herkes* akşamdan kalma, bebeğim." Yüzünü buruşturuyor. "Andrew Shue'yla Leonardo DiCaprio mu?... Ne?... Hayır bebeğim, bu m-m-mümkün değil." Alison bana göz kırpıyor. "Şu anda Mortimer'da pencere kenarında bir masada değilsin. Uyan artık! Tanrım... Ciao, ciao." Cep telefonunu kapadıktan sonra cigaralığı dikkatle tezgaha bırakıyor ve bana "Dr. Dre, Yasmine Bleeth ve Jared Leto'yla aynı anda konuştum da," diyor.

"Alison, o iki küçük pislik beni öldürmeye çalıştı," diye kileri gösterirken, Alison üstüme sıçrayıp bacaklarını belime doluyor.

"Bay ve Bayan Chow pislik *değiller* bebeğim." Alison'ı taşıyarak yatak odasına doğru sendelerken, ağzını ağzıma bastırıyor. Yatak odasına girince diz çöküp kot pantolonumun önünü yırtarcasına açıyor ve ustalıkla ağzına almaya başlıyor, boğazına kadar alıyor beni, maalesef fazla işinin ehli, kıçımı öyle sıkıyor ki, ellerinden birini gevşetmek zorunda kalıyorum. Hâlâ elimde tuttuğum sigaradan son bir nefes çekiyorum, Etrafa bakınıp söndürecek bir yer ararken, yarısı dolu bir Snapple şişesi bulup, Marlboro'dan kalanı içine bırakıyorum, izmaritin cızırtısını işitiyorum.

"Yavaşla Alison, acele ediyorsun," diye mırıldanıyorum.

Sikimi ağzından çıkarıp yukarı, bana bakarak kalın, "seksi" bir fısıltıyla "Acelecilik benim özelliğim, bebeğim." diyor.

Birden ayağa kalkıp bornozunu yere bırakıyor, sırt üstü yatağa uzanıyor, bacaklarını açıyor ve bana *WWD* dergileriyle kaplı döşemede diz çöktürüyor, sağ dizim Naomi Campbell'ın doğumgünü partisinde çekilmiş, Alison, Damien, Chloe ve benim olduğumuz bir fotoğrafı buruşturuyor, Doppelganger'da bölmeli bir masada sıkış tıkış oturuyoruz, bir an sonra kendimi

kaslı bir uyluğun iç tarafındaki küçük bir dövmeyi kemirir buluyorum, dilim tenine değer değmez gelmeye başlıyor –bir, iki, üç kez. Olayın nereye varmayacağını bildiğimden, biraz otuz bir çekiyorum, neredeyse boşalacakken, Siktir et, buna zamanım yok, diye düşünerek orgazm taklidi yapmaya, başım bacaklarının arasında inlemeye başlıyorum, sağ kolumun hareketi yattığı yerden gerçekten bir şey yaptığımı zannetmesini sağlıyor. Fonda Duran Duran'in orta döneminden bir şarkı çalıyor. Alison'la daha önce Remi'deki atriyumda, Paramount'ın 101 numaralı odasında ve Cooper-Hewitt Müzesi'nde buluştuk.

Yatağın üstüne tırmanıp uzanıyor, nefes nefeseymiş numarası yapıyorum. "Böyle ağzına almayı nerede öğrendin bebeğim? Sotheby'sde mi? Tanrım." Uzanıp bir sigara alıyorum.

"Bir saniye. Hepsi bu mu?" Bir cigaralık yakıyor, öyle derin bir nefes çekiyor ki yarısı anında küle dönüşüyor. "Sen ne olacaksın?"

"Ben halimden memnunum." Esniyorum. "O deri koşum takımını ve şey, dev anal vibratörün Sparky'yi çıkarmadığın sürece sorun yok."

Yataktan kalkıp kotumu ve Calvin Klein boxer külodumu giyip, pencereye gidiyor, jaluziyi çekip kaldırıyorum. Aşağıda, Park Avenue'da, 79. ve 80. caddeler arasında içinde Damien'ın iki adamının oturduğu siyah bir cip var, kapağında Drew Barrymore olan *Interview*'ın son sayısını okuyorlar, biri zenci bir Woody Harrelson'a, diğeriyse beyaz bir Damon Wayans'a benziyor.

Alison ne gördüğümü bildiğinden yataktan "Merak etme," diyor. "Madison 61'de Grant Hill'le buluşup içki içmem gerek. Onlar beni takip eder, *sen* de kaçarsın."

Kendimi yatağa bırakıp Nintendo'yu açıyor, kumandasını elime alıyor ve Super Mario Bros. oynamaya başlıyorum.

"Damien'ın söylediğine göre Julia Roberts *geliyor*, Sandra

Bullock da," diyor Alison dalgın bir sesle. "Laura Leighton, Halle Berry ve Dalton James de." Cigaralıktan bir nefes daha alıp bana uzatıyor. "Anna Sui defilesinde Elle Macpherson'ı gördüm, yemeğe geleceğini söyledi." *Detour*'ın kapağında, bacakları açık, takım taklavat meydanda bir Robert Downey Jr. olan sayısını karıştırmaya başlıyor. "Ha, bir de Scott Wolf."

"Şşşt, oyun oynuyorum," diyorum. "Yoshi dört altın para yedi ve beşinciyi bulmaya çalışıyor. Dikkatimi toplamalıyım."

"Tanrım, kimin umurunda," diye iç geçiriyor Alison. "Dinozora binmiş tombul bir cüce sevgilisini kızgın bir gorilden kurtarmaya çalışıyor! Victor, aklını başına topla."

"Kız sevgilisi *değil*. Prenses Toadstool. Ayrıca goril de *değil*," diyorum üstüne basa basa. "Belalı Koopa klanından Lemmy Koopa. Ve bebeğim, her zaman olduğu gibi işin püf noktasını ıska geçiyorsun."

"Lütfen aydınlat beni."

"Super Mario Bros'un özelliği, gerçek hayatı yansıtmasıdır."

"Dinliyorum." Tırnaklarını gözden geçiriyor. "Niyesini tanrı bilir."

"Öl ya da öldür."

"Hı hı."

"Zaman azalıyor."

"Anladım."

"Ve sonunda bebek, bu işte... tek... başınasın."

"Doğru." Ayağa kalkıyor. "Eh, Victor, ilişkimizin ruhunu gerçekten iyi yakaladın, tatlım." Yatak odasından daha büyük bir giysi dolabında kayboluyor. "*Worth* dergisi seninle de Damien'ın Nintendo hisseleri hakkında röportaj yapacak olsaydı, sen de Yoshi'yi öldürmek isterdin."

"Bütün bunlar senin deneyim dünyanın ötesinde sanırım," diye mırıldanıyorum. 'Ne dersin?'

"Akşam yemeği için planın var mı?" diye sesleniyor dolabın içinden.

"Niye ki? Damien nerede?"

"Atlantic City'de. Yani ikimiz çıkabiliriz, Chloe'nin bütün gün tatlı tatlı modellik yapmaktan iyice pestili çıkmıştır eminim."

"Gelemem," diye sesleniyorum. "Erken yatmalıyım. Akşam yemeği yemeyeceğim. Oturma düzenini –kahretsin– planlamamız gerekiyor."

"Ama ben bu gece Nobu'ya gitmek istiyorum bebeğim," diye sızlanıyor dolaptan. "Yavru karides tempura sarma yemek istiyorum."

"Sen *kendin* bir yavru karidessin," diye ben de ona sızlanıyorum.

Telefon çalıyor, telesekreter devreye giriyor, sadece Portishead'in yeni şarkısı çalıyor, sonra bip sesi geliyor.

"Selam Alison, ben Chloe, beni aramışsın." Gözlerimi yuvarlıyorum. "Amber ve Shalom'la birlikte Royalton'da Fashion TV için yapmamız gereken bir iş var, sonra dokuz buçukta Victor'la Bowery Bar'da akşam yemeği yiyeceğim. Oyle yorgunum ki... bütün gün defilelerdeydim. Tamam, herhalde evde yoksun. Yakında görüşürüz –ha, bu arada, yarın akşam Todd'un defilesi için sahne arkası giriş kartın var. Bay bay." Telesekreter kapanıyor.

Dolaptan önce sessizlik, sonra Alison alçak ve öfkeli bir sesle "*Oturma düzeni* ha?" diyor. "*Erken*-yatman-gerekiyor?"

"Beni çatı katı dairende tutamazsın," diyorum. "Tarlama geri dönüyorum."

"Demek *onunla* akşam yemeği yiyeceksin?" diye çığlık atıyor.

"Unutmuşum tatlım."

Alison önünde Todd Oldham tasarımı uzun bir elbise tutarak dolaptan çıkıyor ve göstererek yorumumu bekliyor: pek de sade olmayan, siyah-bej renkli, askısız, Navajo çizgisinden esinlenmiş, neon işlemeli bir elbise.

"Bu bir Todd Oldham, bebeğim," diyorum sonunda.

"Yarın gece bunu giyeceğim." Sessizlik. "Bu bir *orijinal*," diye fısıldıyor şehvetli bir sesle, gözleri parlayarak. "Minik sevgilin yanımda *bok gibi kalacak*!"

Alison uzanıp kumandayı elimden kapıyor, bir Green Day klibi bulup, dans ederek Vivienne Tam tasarımı aynanın karşısına geçiyor, elbiseyi aynaya tutarak kendini inceliyor, sonra isteksizce kendi etrafında bir dönüşü tamamlıyor, çok mutlu, ama aynı zamanda çok stresli bir hali var.

Tırnaklarıma bakıyorum. Bu daire öyle soğuk ki, camları buzlanıyor. "Bende mi bir tuhaflık var, yoksa burası sahiden soğuk mu?"

Alison elbiseyi son bir kez önünde tuttuktan sonra deli gibi ciyaklayarak tekrar dolabın içine koşuyor. "Ne dedin bebeğim?"

"Vitaminler tırnakları güçlendirirmiş, bunu biliyor muydun?"

"Bunu sana kim söyledi, bebeğim?" diye sesleniyor.

"Chloe söyledi," diyorum, bir şeytantırnağını ısırarak.

"Zavallı bebek. Tanrım, öyle aptal ki."

"MTV ödül töreninden yeni döndü. Törenden önce sinir krizi geçirmişti, biliyorsun, *anlayış* göster ona."

"'Harika,' diye sesleniyor Alison. 'Eroin günleri geride kalmış diye duydum.'"

"Sabırlı ol yeter. Çok dengesiz," diyorum. "Ayrıca evet, eroin günleri *geride kaldı*."

"Ona pek destek olmamışsındır eminim."

"Hey, ona muazzam destek oldum," diyorum doğrulup dikkatimi toplayarak. "Ben olmasam ölebilirdi, Alison."

"Sen olmasan siktiğimin şırıngasını kullanmaya hiç başlamayabilirdi, bezelye beyinli."

"Şırınga kullanmıyordu ki," diye vurguluyorum. "Sadece bu-

run yapıyordu." Sessizlik, tekrar tırnaklarımı kontrol ediyorum. "Sadece son günlerde iyice dengesizleşti."

"Ne peki? Yüzünde sivilce çıkınca intihar mı etmek istiyor?"

"Kim istemez ki?" Biraz daha doğruluyorum.

"Boş Odamız Yok. Boş Odamız Yok. Boş–"

"Unutma ki hem Axl Rose hem Prince onun için beste yaptılar."

"Evet, 'Welcome to the Jungle ile 'Let's Go Crazy'." Alison, beline sarılı siyah bir havluyla dolaptan çıkıyor ve eliyle beni kışkışlıyor. "Biliyorum, biliyorum, Chloe doğuştan manken."

"Kıskançlığın sikimi kaldırır mı sanıyorsun?"

"Hayır, bu sadece erkek arkadaşıma işliyor."

"Hey, Damien'la hiçbir türlü ilişkiye girmek istemiyorum."

"Tanrım. Lafı birebir anlamada üstüne yok."

"Erkek arkadaşın dolandırıcının teki. Kendini beğenmiş."

"Küçük orospum, eğer bir iş sahibiy*sen*, bunu tamamen erkek arkadaşıma borçlusun."

"Palavra bu," diye bağırıyorum. "Bu ayki *YouthQuake* dergisinin kapağındayım ben."

"İyi ya işte." Alison birden yumuşayıp yatağa geliyor ve yanıma oturup usulca elimi tutuyor. "Victor, üç 'Real World' programı için de elemelere gittin ve *üçünde de* MTV seni reddetti." Samimiyetle duraksıyor. "Bu ne anlama geliyor sence?"

"Evet, ama Lorne Michaels'a bir telefon mesafesindeyim."

Alison yüzümü inceliyor, elim hâlâ elinde, gülümseyerek, "Zavallı Victor, şu anda nasıl da yakışıklı ve tatminsiz görünüyorsun, bir bilsen."

"Güzel bir birleşim," diye mırıldanıyorum asık bir suratla.

"Böyle düşünmen güzel," diyor dalgın dalgın.

"Çirkin ve intihara meyilli bir salak gibi görünmem daha mı iyi olurdu?" diyorum. "Tanrım, Alison, hayatında nelerin öncelikli olduğuna karar vermelisin."

"Hayatımda nelerin öncelikli olduğuna mı karar vereyim?" diye soruyor, afallamış bir halde, elimi bırakıyor ve elini göğsüne dayıyor. "*Benim* hayatımdan mı bahsediyorsun?" Genç bir kız gibi gülüyor.

"Anlamıyor musun?" Yataktan kalkıyor, bir sigara yakıyor, dolanmaya başlıyorum. "Kahretsin."

"Victor, bana kafanı kurcalayanın ne olduğunu söyle."

"Sahiden bilmek ister misin?"

"Aslında hayır ama evet." Kalkıp dolaba gidiyor, içinden bir Hindistan cevizi alıyor, hiç şaşırmıyorum.

"Kahrolası DJ'im kayboldu. Sorun bu." Marlboro'dan öyle derin bir nefes çekiyorum ki, söndürmek zorunda kalıyorum. "Kahrolası DJ'imin nerede olduğunu kimse bilmiyor."

"Mica kayboldu, öyle mi?" diye soruyor Alison. "Rehabilitasyonda olmasın?"

"Hiçbir şeyden emin değilim," diye mırıldanıyorum.

"Buna şüphem yok, bebeğim," diyor Alison sahte bir yatıştırıcılıkla, yatağa bırakıyor kendini, bir şeyler aranıyor, sonra sesi değişiyor ve bağırmaya başlıyor, "Seni *yalancı*! Geçen hafta sonu South Beach'te olduğunu niye söylemedin?"

"Geçen hafta sonu South Beach'te değildim, ayrıca kahrolası Calvin Klein defilesinde de değildim." Nihayet vakit gelip çattı: "Alison, konuşmamız gereken bir şey var–"

"*Sakın* söyleme." Hindistan cevizini kucağına bırakıp ellerini havaya kaldırıyor, sonra komodindeki cigaralığı fark edip kapıyor. "Biliyorum, biliyorum," diyor duygusal bir vurguyla. "Bir kızla çekilmiş seni zor durumda bırakabilecek bir fotoğraf *var*" –gözlerini bir çizgi film karakteri gibi kırpıştırıyor– "kız da rivayeten moi, filan falan, bu da çıktığın o mankafayla ilişkini sikip atacak, ama bu fotoğraf aynı zamanda" –bu kez üzgünmüş gibi yaparak cigaralığı yakıyor– "*benim* çıktığım mankafayla ilişkimin

de içine sıçabilir. Söylentilere göre" –ellerini çırpıyor– "fotoğraf yarın *Post*, *Trib* ya da *News*'da çıkacakmış. Elimden geleni yapıyorum. Herkese haber saldım. Bu benim şu anda bir numaralı önceliğim. Dolayısıyla" –cigaralıktan bir nefes çekiyor, salıyor– "kafanın olması gereken yerde duran o güzel şeyi yorma." Aradığı şeyi görüyor, yorgana dolanmış, kapıveriyor: bir tornavida.

"Niye Alison? Niye bir *film galasında* üzerime atladın?" diye sızlanıyorum.

"Karşılıksız olmuyor, yaramaz çocuk."

"Beni bayıltıp suratıma oturduğunda değil."

"Suratına oturduysam, kimse seni tanımayacaktır." Omuz silkiyor, ayağa kalkıyor, Hindistan cevizini kapıyor. "Böylece ikimiz de kurtuluruz –la la la la."

"Ama fotoğraf o sırada çekilmedi, bebeğim." Banyoya gidiyor, onu takip ediyorum, Hindistan cevizinin kabuğunda tornavidayla dört delik açtıktan sonra, başını Vivienne Tam tasarımı lavaboya eğip cevizin sütünü kabuktan başına döküyor.

"Biliyorum, haklısın." Süt bitince kabuğu bir çöp kutusuna atıyor ve sütü kafa derisine yedirerek masaj yapmaya başlıyor. "Damien durumu öğrenirse White Castle'da iş bulursun ancak."

"Sen de kürtaj paralarını kendi cebinden vermek zorunda kalırsın, o yüzden rahat bırak beni." Çaresizlik içinde kollarımı kaldırıyorum. "Görüşmememiz gerektiğini niye hep ben hatırlatmak zorunda kalıyorum? O fotoğraf basılırsa *ikimizin* de aklını başına devşirmesi gerekecek."

"O fotoğraf basılırsa, zayıf bir anımıza denk geldiğini söyleriz." Başını geriye fırlatıp saçına bir havlu sarıyor. "Kulağına iyi gelmiyor mu?"

"Tanrım, dışarıda daireni gözetleyen adamlar var bebeğim."

"Biliyorum." Aynaya bakıp gülümsüyor. "Çok hoş, değil mi?"

"Niye sana hep benim hâlâ aslında, biliyorsun, Chloe'yle bir-

likte olduğumu, senin de hâlâ Damien'la birlikte olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum?"

Aynaya sırtını dönüp lavaboya yaslanıyor. "Beni terk edersen, bebeğim, başın *çok* daha fazla derde girer." Gardıroba doğru yürüyor.

"O neden?" diye soruyorum, peşinden giderek. "Ne demek istiyorsun Alison?"

"Ah, diyelim ki dedikodulara göre yeni bir mekana bakıyormuşsun." Duruyor, eline bir çift ayakkabı alıyor. "İkimiz de biliyoruz ki, Damien kendi boktan kulüp-lokantasını işletmek için sana para verirken senin kendi boktan kulüp-lokantanı açmayı *aklından bile geçirdiğini* duysa, yani onun çarpık sadakat anlayışına hakaret etmiş olsan, 'sikildin' lafı hayal meyal akla geliyor." Ayakkabıları bırakıp gardıroptan çıkıyor.

"Doğru değil bu," diye ısrar ediyor, peşinden gidiyorum. "Yemin ederim. Ah, tanrım, kim söyledi bunu sana?"

"İnkar mı ediyorsun yani?"

"Ha-hayır. Yani, *evet*, inkar ediyorum. Yani..." Kalakalıyorum.

"Neyse boşver." Alison bornozunu yere bırakıp külot giyiyor. "Yarın üç nasıl?"

"Yarın doluyum bebeğim, n'olur üstüme varma," diye kekeliyorum. "Söylesene, mekan aradığımı kim söyledi sana?"

"Tamam –Pazartesi saat üçte."

"Niye saat üç? Niye Pazartesi?"

"Damien parçasını temizletecek." Bir bluz geçiriyor üstüne.

"Parçasını mı?"

"Şey," diye fısıldıyor, "uzantılarını."

"Damien'ın uzantıları mı var?" diye soruyorum. "O iğrenç bir herif bebeğim. Öyle fena ki."

Dolaba gidip dev bir küpe kutusunu karıştırıyor. "Ha bebeğim, bugün 44. Cadde'de öğle yemeğindeyken Tina Brown'ı

gördüm, yarın Harry'siz gelecekmiş, Nick Scotti de geliyor, –biliyorum, biliyorum– artık modası geçti, ama *harika* görünüyor."

Yavaşça buz tutmuş pencereye yürüyüp jaluziyi aralıyor ve Park Caddesi'ndeki cipe bakıyorum.

"Winona'yla da konuştum. O da *geliyor*. Bekle." Alison bir kulağına iki, diğerine üç küpe geçiriyor, sonra onları çıkarıyor. "Johnny geliyor mu?"

"Ne?" diye mırıldanıyorum. "Kim?"

"Johnny Depp," diye bağırıyor, bana bir ayakkabı fırlatarak.

"Sanırım," diyorum dalgınca. "Evet."

"Güzel," diyor Alison. "Söylentilere göre Davey'nin eroinle arası iyiymiş –aman dikkat et de Chloe onunla fazla samimi olmasın– *ayrıca* Kate Moss havaya karışır ya da ufak bir kasırga onu Auschwitz'e geri gönderirse, Winona, Johnny'ye geri dönebilirmiş, ki bunu *hepimiz* istiyoruz." Snapple şişesinin içinde yüzen yarım sigarayı fark ediyor, dönüp suçlar bir edayla şişeyi bana uzatıyor, Bayan Chow'un kivili Snapple'a nasıl da *bayıldığını* söylüyor. Bense Vivienne Tam tasarımı dev bir koltukta yayılıyorum.

"Tanrım, Victor," diye fısıldıyor Alison. "Bu ışıkta" –duruyor; gerçekten etkilendiği belli– "muhteşem görünüyorsun."

Sonunda ona kısık gözlerle bakacak gücü toplayınca, "Ne kadar iyi görünürsen, o kadar iyi görürsün," diyorum.

30

Downtownda evimdeyim 10'da Chloe'yle Bowery Bar'da buluşmak üzere giyiniyorum dairemde dolanırken cep telefonum elimde CAA'deki menajerimin telefonunda sıradayım. Odanın havasını yumuşatmak ve gerginliği atmak için limon kokulu adak mumları yakıyorum, üstüne üstlük içerisi öyle buz gibi ki, sanki bir eskimo evindeyim. Siyah balıkçı yaka, beyaz kot pantolon,

Matsura ceket, terlikler, sade ve etkileyici. Kısık sesle çalan müzik Weezer. TV açık –sesi kısık– bugün Bryant Park'ta yapılan defileden özetler gösteriyor, Chloe her yerde. Sonunda bir klik sesi, bir iç çekişi, arkada boğuk insan sesleri, Bill tekrar iç çekiyor.

"Bill? Alo?" diyorum. "Bill? N'aber? Melroselular sana yaltaklanıyor mu hâlâ? Kafana kulaklığı geçirip oturmuş, LAX'ta havaalanı trafiği denetleme odasındaymış gibi mi takılıyorsun?"

"Senden güçlü olduğumu hatırlatmama gerek var mı?" diye soruyor Bill bezgin bir sesle. "Kulaklık takmak zorunda olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

"Sen benim fırsat simsarımsın bebeğim."

"Umarım bana bir şeyler kazandırırsın."

"Eee? *Flatliners 2* nasıl gidiyor? Senaryosu neredeyse mükemmelmiş. Durum ne?"

"Durum mu?" diye sessizce soruyor Bill. "Durum şu: Bugün bir gösterimdeydim, sonucun fevkalade yönleri vardı. Kolay anlaşılır, iyi kurgulanmış ve fazla iç karartıcı olmayan bir filmdi, ama yine de tuhaf bir şekilde tatmin etmiyordu. Kuklalar oynasa sonuç daha iyi olurmuş, belki bununla bir ilgisi vardır."

"Hangi film bu?"

"Henüz adı yok," diye mırıldanıyor Bill. '*Caligula*'yla *Breakfast Club* arası bir şey."

"O filmi gördüm galiba. Hattâ iki kere. Baksana Bill, sana bir şey–"

"Bugün Barney Greengrass'ta uzun bir öğle yemeği yedim, Hollywood tepelerine dalıp, bana etrafı kana bulayan dev bir makarna makinesiyle ilgili bir senaryo satmaya çalışan bir adamı dinleyerek."

TV'yi kapatıp, dairemde kol saatimi aramaya başlıyorum. "Ne... düşündün peki?"

"Ölüme ne kadar yakınım?" Bill duraksıyor. "Yirmi sekiz ya-

şımda böyle şeyler düşünmüyor olmalıyım. Barney Greengrass'ta böyle şeyler düşünmemeliyim."

"Doğru, Bill, *yirmi sekiz* yaşındasın."

"Bir şampanya kovasında duran soda şişesine dokunmak, gerçeklik saydığımız şeye geri dönmemi sağladı, Yarım bardak Egg Cream kokteyli içmek bu süreci hızlandırdı. Pazarlamacı sonunda şaka yapmaya çalıştı, ben de gülmeye çalıştım." Duraksıyor. "Viper Room'da akşam yemeği fikri bile daha makul gelmeye başladı, fena bir akşam olmaz gibi yani."

Cam kapılı buzdolabını açıp bir kan portakalı alırken gözlerimi deviriyor ve portakalı soyarken "pes doğrusu," diye mırıldanıyorum.

"O yemekteyken," diye devam ediyor Bill, "rakip bir ajanstan biri arkamdan yaklaşıp enseme japonla iri bir deniz yıldızı yapıştırdı, henüz bilmediğim sebeplerden." Duraksıyor. "Şu anda iki asistan menajer onu çıkarmaya çalışıyorlar."

"Yuh be," öksürüyorum. "Bunu kaldırmak mümkün değil."

"Ayrıca şimdi konuşurken *Buzz* dergisinden Fahoorzi Zaheedi fotoğrafımı çekiyor..." Duraksıyor, bir başkasına soruyor: "Böyle *söylenmiyor* mu? Sırf *senin ismin* diye doğrusunu *sen* mi biliyorsun yani?"

"Billy? Bill... hey, neler oluyor?" diye soruyorum. "*Buzz* mı dedin? O dergi sinekler için, bebeğim. Neyse Bill, *Flatliners 2* cephesinde neler oluyor? Senaryoyu okudum ve bazı yapısal sorunlar bulmama ve not almama rağmen yine de muhteşem olduğunu düşünüyorum ve *biliyorum* ve *biliyorsun* ki Ohman rolü benim için biçilmiş kaftan." Ağzıma bir kan portakalı dilimi daha atıp çiğnerken Bill'e, "Ayrıca Julia Roberts'ın sorunlu kız kardeşi Froufrou rolüne de Alicia Silverstone mükemmel gider bence," diyorum.

"Dün gece Alicia Silverstone'la çıktım," diyor Bill dalgınca.

"Yarın da Drew Barrymore'la." Duraksıyor. "İki evlilik arasında."

"Alicia'yla neler yaptınız?"

"Oturup videoda *Lion King*'i izlerken, arka bahçemde bulduğum bir kavunu yedik, fena bir akşam sayılmazdı, tabii 'fena bir akşamdan' ne anladığına bağlı. Ona puro içişimi seyrettirdim, o da bana perhiz ipuçları verdi, 'Mezelerden uzak dur,' gibi mesela." Duraksıyor. "Gelecek hafta tıpatıp aynı şeyi Kurt Cobain'in dul karısıyla yapmayı planlıyorum."

"Bu dediğin, ah, bilirsin, müthiş, Bill."

"Şu anda, *Buzz* fotoğrafımı çekerken, yeni büyük siyaseten doğrucu korku filmiyle uğraşıyorum. Demin filmde kaç tecavüz olması gerektiğini tartışıyorduk. Ortaklarım iki diyor. Ben yarım düzine diyorum." Duraksıyor. "Ayrıca kadın kahramanın sakatlığını biraz daha allayıp pullamalıyız."

"Nesi var ki?"

"Kafası yok."

"Harika, harika, bu harika."

"Buna bir de köpeğimin intiharını ekle. Bir kutu boya içmiş."

"Hey Bill, *Flatliners 2* tamam mı değil mi? Söyle artık. *Flatliners 2* var mı, *Flatliners 2* yok mu? Ha Bill?"

"Bir köpek bir kutu boya içince ne oluyor biliyor musun?" diye soruyor Bill dalgın bir sesle.

"Shumacher projede var mı? Kiefer kabul etti mi?"

"Köpeğim bir seks manyağıydı ve çok, çok depresifti. Adı Yahudi Max'ti ve çok, çok depresifti."

"Eh, boyayı da herhalde, bilmem ki, bu yüzden içmiştir, ha?"

"Olabilir. ABC'nin 'Sözde Hayatım' projesini iptal etmesiyle de ilgisi olabilir." Duraksıyor. "İhtimaller havada uçuşuyor."

"'Aldığın yüzde onun hakkını vermek' deyimini duydun mu hiç?" diye soruyorum, ellerimi yıkarken. "Have you seen your

mother, baby, standing in the shadows?"[1]

"The center cannot hold, my friend[2]," diye mırıldanıyor Bill.

"Hey Bill –ya merkez diye bir yer yoksa?" diye soruyorum, tamamen tepem atmış durumda.

"Bunu düşüneceğim." Duraksıyor. "Ama şu anda sinirliyim, çünkü Firhoozi deniz yıldızının yakıştığını düşünüyor, bu yüzden kapamalıyım. Mümkün olan ilk fırsatta konuşuruz."

"Bill, ben de kaçmalıyım, ama baksana, yarın görüşebilir miyiz?" Randevu defterimi deli gibi karıştırıyorum. "Şey, üç yirmi beşte veya, hımm, şey... dört ya da dördü çeyrek geçe... ya da belki, öff, kahretsin, altıyı on geçe?"

"Öğlenden geceyarısına kadar 'Friends' ekibiyle sanat eseri toplayacağız."

"Senin bayağı götün kalkmış, Bill."

"Kapatmalıyım Dagby. Firhoozi deniz yıldızsız bir profilimi çekmek istiyor."

"Hey Bill, dur bir saniye. Beni *Flatliners 2*'ye aldırmak için uğraşıyor musun öğrenmek istiyorum o kadar. Adım da Dagby değil bu arada."

"Dagby değilsen kimsin peki?" diye soruyor dalgın bir sesle. "Dagby değilsen, kiminle konuşuyorum şu anda?"

"*Benim* yahu. Victor Ward. Yarın gece New York'un en büyük kulübünü açıyorum filan."

Sessizlik, sonra "Çıkaramadım..."

"Paul Smith için mankenlik yaptım. Bir Calvin Klein reklamına çıktım."

Sessizlik, sonra yine, "Çıkaramadım." Koltuğunda kaykıldığını, oturuşunu değiştirdiğini duyuyorum.

---

1) "Anneni gölgelerin arasında gördün mü bebeğim?" The Rolling Stones, "Have You Seen Your Mother". (çn.)
2) "Merkez Direnemeyecek", W. B. Yeats'in, "The Second Coming" adlı şiiri. (çn.)

"Herkesin David Geffen'la çıktığını sandığı ama çıkmayan adamım ben."

"Bu gerçekten yeterli değil."

"Chloe Byrnes'le çıkıyorum," diye bağırıyorum. "Hatırladın mı, süpermodel Chloe Byrnes'le!"

"*Onu* duydum, ama *seni* duymadım, Dagby."

"Tanrı aşkına Bill, bu ayki *YouthQuake* dergisinin kapağındayım. Kullandığın Halcion'un dozunu azaltmalısın dostum."

"Şu anda seni düşünmüyorum bile."

"Hey," diye bağırıyorum. "Bak, ben sizinle çalışmak için ICM'i bıraktım."

"Dinle beni Dagby, ya da her kimsen. Seni iyi duyamıyorum, çünkü şu anda Mulholland'dayım ve... geniş, uzun bir tünelde-yim." Duraksıyor. "Paraziti duymuyor musun?"

"Ama seni demin *ofisinden* aradım Bill. Bana ofisinde olduğunu ve Firhoozi Zahidi'ye fotoğraf çektirdiğini söyledin. Firhoozi'yi versene bana."

Uzun bir sessizlik, sonra Bill kibirli bir sesle, "Kendini çok zeki sanıyorsun," diyor.

29

Bowery Bar'ın önü öyle cehennem gibi kalabalık ki, kalabalığın içinden ite kaka geçmeye başlayabilmek için bile önce kaldırıma motoru çalışır halde çaprazlamasına park edilmiş bir limuzinin üstünden tırmanıp geçmem gerekiyor, içeri giremeyen paparazziler bana seslenirken, Liam Nelson, Carol Alt ve Spike Lee'nin peşine takılıp merdivenden yukarı, Chad'le Anton'un yanına çıkıyorum, bizi içeri alıyorlar, kulübe girer girmez Matthew Sweet'in "Sick of Myself" şarkısının giriş teması gümbür gümbür çalmaya başlıyor. Bar tıklım tıklım, rasta saçlı beyaz oğ-

lanlar, Nirvana tişörtlü zenci kızlar, grunge tayfası, asker traşlı spor salonu kızları, angora, neon, Janice Dickerson, korumalar ve korudukları mankenler, ki seksi ama gün boyu defilelere çıkmaktan yorgun görünüyorlar, müflon ve neopren ve at kuyrukları ve silikon ve hem Brent Fraser hem de Brendan Fraser ve ponponlar ve saçaklı yenler ve şahin eldivenleri ve herkes cana yakın. Marcus'la –başında bir İngiliz avukat peruğu var– ve gerçekten hoş bir lezbiyen olan Egg'le Cosmopolitan içen Pell'le Vivien'a el sallıyorum. Egg'in başında Imperial margarinlerinin logosundakilerden bir taç var ve Banana Splits çizgi filmindeki iki karakter gibi giyinmiş iki kişinin yanında oturuyor, ama hangileri olduğunu bilmeme imkan yok. Kitsch-iyidir tarzı bir gece ve etraf moda düşkünleriyle dolu.

Yemek salonunda Chloe'yi ararken (bunun boşuna olduğunu, çünkü her zaman üç büyük A sınıfı bölmeli kısımdan birinde oturduğunu çok geç akıl ediyorum), "Page Six"ten Richard Johnson'ın yanımda durmuş, benim gibi salonu taradığını fark ediyorum, yanında Mick ve Anne Jones var, ona sokulup çakması için elimi kaldırıyorum.

"Hey Dick," diye bağırıyorum şamatayı bastırmaya çalışarak. "Sana bir şey sormam lazım, por favor.[1]"

"Tabii, Victor," diyor Richard. "Ama Jenny Shimuzu'yla Scott Bakula'yı arıyorum."

"Hey, Jenny benim apartmanımda oturuyor, süper harika biridir ve Haägen-Dazs donmuş yoğurt çubuklarına, özellikle de piná coladalılarına bayılır, ayrıca iyi arkadaşımdır. Her neyse dostum, yarın *News*'da çıkacak bir fotoğraftan bahsedildiğini duydun mu dostum?"

"Fotoğraf mı?" diye soruyor. "*Fotoğraf* mı?"

"B-b-bebeğim," diye kekeliyorum. "Böyle iki kez sorunca ku-

1) İsp. Lütfen.

laga biraz uğursuz geliyor. Şeyle ilgili, Alison Poole'u tanıyor musun?"

"Tabii, Damien Nutch Ross'un manitası," diyor, birini fark edip ona doğru başparmağını önce yukarı, sonra aşağı, sonra tekrar yukarı çeviriyor. "Kulüpte işler nasıl? Yarın gece için her şey hazır ve nazır mı?"

"Harika, harika, harika. Baksana, bu bahsettiğim fotoğraf biraz, şey, zor durumda bırakabilir, beni yani."

Richard yanımızda durmuş, çok yakışıklı bir garson yamağıyla röportaj yapan bir muhabirle ilgileniyor.

"Victor, tanıştırayım, *Time* dergisinden Byron," diyerek muhabiri gösteriyor.

"Yazılarına bayılıyorum dostum. Görüşürüz," diyorum Byron'a. "Richard, şu mesele–"

"Byron *Time* için çok yakışıklı garson yamakları hakkında bir makale hazırlıyor," diyor Richard kayıtsızca.

"Eh, *nihayet*," diyorum Byron'a. "Richard, bekle..."

"Eğer rezil bir fotoğrafsa, *Post* rezil bir fotoğrafı yayımlamaz, filan falan," diyor Richard uzaklaşırken.

"Hey, *rezil* olduğunu kim söyledi?" diye bağırıyorum. "*Zor durumda* bırakabilir dedim o kadar."

Birden kalabalığın içinden "Richard," diye bağırarak ite kaka sıyrılan Candy Bushnell, beni görünce sesini sekiz oktav yükseltip "*Pony*!" diye bağırıyor ve yüzüme kocaman bir öpücük konduruyor, Richard, Jenny Shimuzu'yu buluyor, ama Scott Bakula'yı bulamıyor, mavimsi yeşil bir bölmede oturan Chloe'nin etrafı Roy Liebenthal, Eric Goode, Quentin Tarantino, Kato Kaelin ve camgöbeği renginde dev bölmede ona fazlasıyla yakın oturan Baxter Priestly ile çevrili. Bu duruma hemen son vermeliyim, yoksa başıma korkunç bir ağrı saplanacak. Julian Temple'la kalamar paylaşan John Cusack'a el sallayıp, kalabalığın içinden

bölmeye doğru ilerliyorum. Chloe meşgul görünse de, gergin bir halde bir Marlboro Light içiyor.

Chloe 1970 doğumlu, balık burcu ve bir CAA müşterisi. Dolgun dudaklar, incecik, iri göğüslü (silikon), uzun ve kaslı bacaklar, çıkık elmacık kemikleri, iri mavi gözler, pürüzsüz ten, düz bir burun, beli 58.5 santim, asla sırıtmaya dönüşmeyen bir gülümseme, cep telefonunun aylık faturası 1.200 Dolar, kendinden nefret ediyor ama aslında etmemeli. Miami'de plajda dans ederken keşfedildikten sonra, bir Aerosmith klibinde yarı çıplak göründü, *Playboy*'a, iki kez *Sports Illustrated* dergisinin mayo sayısının kapağına ve toplam dört yüz derginin kapağına çıktı. Çekimleri St.Bart's'da yapılan bir takvimi iki milyon sattı. Bill Zehme'nin onun adına yazdığı *Gerçek Ben* adlı kitabı, *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde on iki hafta mı ne kaldı. Sürekli telefonda anlaşma şartlarını elden geçiren menajerleri dinler, yüzde on beş alan bir menajeri, üç basın sorumlusu (gerçi hemen *her şeyi* PMK halleder), iki avukatı ve çok sayıda iş yöneticisi vardır. Chloe tam şu sıralar Lancôme'la milyonlarca Dolarlık bir anlaşma imzalamak üzere, ama peşinde daha bir sürü şirket var, özellikle de "hafif" bir uyuşturucu problemiyle ilgili "dedikodular"ın "asılsızlığı ispatlandıktan" sonra: Banana Republic (hayır), Benetton (hayır), Chanel (evet), Gap (belki), Christian Dior (hımm), French Connection (şaka herhalde), Guess? (maalesef), Ralph Lauren (sorunlu), Pepe Jeans (dalga mı geçiyoruz?), Calvin Klein (onlarla çalışmıştı), Pepsi (sinsi ama olabilir) vs. Chloe biraz olsun sevdiği tek yiyecek olan çikolatayı maalesef çok kısıtlı miktarda yiyebiliyor. Pirinç, patates, yağ, ekmek yemesi yasak. Sadece buharda pişmiş sebze, bazı meyveler, sade balık ve haşlanmış tavuk. Birlikte akşam yemeğine çıkmayalı epey oldu çünkü geçen hafta boyunca, bu hafta çıktığı on beş defilenin provalarını yaptı, yani her tasarımcı ona aşağı yukarı yüz yirmişer giy-

si denetti, ayrıca yarın çıkacağı iki defilenin yanı sıra, bir Japon TV reklamının bir kısmını çekmesi ve bir klip yönetmeniyle görüşüp, bir klibin sahneleri üstüne konuşması gerekiyor, bu konuya kafası hiç basmasa da. On günlük çalışma ücreti: 1.7 milyon Dolar. Bir yerde bunu belgeleyen bir sözleşme var.

Şimdi üstünde uzun siyah bir Prada gece elbisesi, burnu açık cilalı siyah deri ayakkabılar ve metal yeşili şakaklarını saran bir güneş gözlüğü var, yaklaştığımı görür görmez çıkarıyor.

"Kusura bakma bebeğim, kayboldum," diyip kayarak bölmeye giriyorum.

"Kurtarıcım benim," diyor Chloe, hafifçe gülümseyerek.

Roy, Quentin, Kato ve Eric şiddetli hayal kırıklığı içinde bölmeden çıkarken bana *selam dostum* diye mırıldanıyor, yarın geceki açılışa geleceklerini söylüyorlar, yalnız Baxter Priestly yerinden kımıldamıyor –gömlek yakalarından birinin ucu Pepto-Bismol pembesi yeleğinin üstüne çıkmış, diğeriyse içeride– nane şekeri emerek. NYU sinema mezunu, zengin, yirmi beş yaşında, part-time mankenlik yapıyor (şimdiye kadar sadece Guess?, Banana Republic ve Tommy reklamlarında grup çekimleri), sarışın ve omuzlarına düşen saçının uçları kıvrık, o da benim gibi Elizabeth Saltzman'la çıkmıştı, vay.

Chloe'yi ağzından öpmek için eğilirken Baxter'a "Selam dostum," diyorum sıkkın bir sesle, yaklaşan hoşbeş dehşet uyandırıyor bende.

"Selam Victor." Baxter elimi sıkıyor. "Kulüp nasıl gidiyor? Yarına hazır mısınız?"

"Sızlanmamı dinlemeye vaktin var mı?"

Orada oturup salona bakar gibi yapıyoruz, ben gözümü ortada, sifon toplarından ve geri kazanılmış buzdolabı telinden yapılma bir şamdanın altındaki büyük yemek masasından ayırmıyorum, Eric Bogosian, Jim Jarmusch, Larry Gagosian, Harvey

Keitel, Tim Roth ve tuhaftır, Ricki Lake, hepsi salata yiyorlar, içimde bir şeyi uyandırıyor bu, tamamen kontrolden çıkmadan kraker meselesiyle ilgilenmem gerektiğini hatırlatıyor.

Huzursuzluğumu hisseden Baxter nihayet ayağa kalkıyor, Chloe'nin Ericsson DF'sinin yanında duran Audiovox MVX cep telefonunu cebine koyuyor ve tekrar sakarca elimi sıkıyor.

"Yarın görüşürüz millet." Oyalanıyor, dolgun ve pembeleşmiş dudaklarından nane şekerini çıkarıyor. "Eh, şimdilik hoşçakalın."

"Görüşürüz, Baxter," diyor Chloe, yorgun olmasına karşın her zamanki gibi tatlı.

"Tamam dostum, görüşürüz," diye mırıldanıyorum, üzerinde çalışılmış bir uğurlama, Baxter duyuş mesafesinden çıkar çıkmaz nazikçe soruyorum: "Neler oluyor bebeğim? Kimdi o herif?"

Chloe cevap vermeden öfkeyle bakıyor bana.

Sessizlik. "Hey tatlım, bana sanki bir Hootie and the Blowfish konserindeymişim gibi bakıyorsun. Sakin ol."

"Baxter Priestly mi?" diye soruyor suratsızca, tabaktaki kişniş yapraklarını didikliyor.

"Baxter Priestly de kim?" Cebimden harika bir otla çarşaf çıkarıyorum. "Kahrolası Baxter Priestly de kim?"

"Yeni Darren Star dizisinde çalışıyor. Ayrıca Hey That's My Shoe grubunda bas çalıyor," diyor, bir sigara daha yakıyor.

"Baxter Priestly ha? Ne biçim isim bu böyle?" diye mırıldanırken, ayıklanmak için yalvaran tohumlar görüyorum otun içinde.

"Birisinin ismini beğenmiyorsun, *sen üstelik*? Plez ve Fetish'le bir de annesiyle babasının ismini gerçekten Tomato koyduğu birisiyle takılıyorsun–"

"Ailesi hata yapmış olabileceklerini kabul ettiler."

"–ve isimleri Benny Benny ve Damien Nutchs Ross olan adamlarla iş yapıyorsun. Peki bir saat geç kaldığın halde özür

dilememene ne demeli? Yukarıda, Eric'in ofisinde beklemek zorunda kaldım."

"Ah tanrım, eminim buna bayılmıştır," diye sızlanırken, dikkatimi otu sarmaya veriyorum. "Haydi, bebeğim, biraz paparazzileri eğlendirirsin dedim." Sessizlik. "Ayrıca Kenny Kenny, tatlım."

"Bütün gün o dediğini yaptım zaten." İç geçiriyor.

"Baxter Priestly ha? Adını neden hiç duymadım acaba?" diye soruyorum ciddiyetle, şef garson Cliff'e bir içki getirmesini işaret ediyorum, ama çok geç. Eric bir şişe Cristal 1985 göndermiş bile.

"Galiba unutkanlığına alıştım artık Victor," diyor Chloe.

"Chloe, kürk reklamlarına çıkarken bir yandan Greenpeace'e bağışta bulunan *sen*sin. Çelişkiler yumağı denen şey *sen*sin bebeğim, ben değil."

"Baxter, Lauren Hynde'la çıkmıştı." Sigarasını söndürüyor, bardaklarımıza şampanya dolduran çok yakışıklı garson yamağına gülümsüyor.

"Baxter, Lauren Hynde'la mı çıkmıştı?"

"Evet."

"Lauren Hynde kim ki?"

"Lauren Hynde, Victor," diyor, bu isim bir anlama geliyormuşçasına, üstüne basa basa. "Onunla sen *çıkmıştın*."

"Çıktım mı? *Gerçekten*? Öyle mi? Hımm."

"İyi geceler, Victor."

"Lauren Hynde'ı hatırlamıyorum o kadar bebeğim. Kızma."

"Lauren Hyde?" diye soruyor hayretle. "Onunla çıktığını hatırlamıyor musun? Tanrım, ileride *benim* hakkımda ne diyeceksin merak ediyorum!"

"Hiçbir şey demeyeceğim, bebeğim," diyorum, onunla yeterince uğraştığıma karar verip. "Evleneceğiz ve birlikte yaşlanacağız. Defileler nasıl gitti? Bak –Scott Bakula. Hey, n'aber adamım? Richard seni arıyor, dostum."

"Lauren Hynde, Victor."

"Harika. Hey Alfonse –dövmen harika dostum." Tekrar Chloe'ye dönüyorum. "Damien'ın peruk taktığını biliyor muydun? Herif bir cins hasta peruk bağımlısı."

"Kimden duydun?"

"Kulüpteki çocuklardan biri," diyorum hiç duraksamadan.

"Lauren Hynde, Victor. Lauren Hynde."

"*O* da kim?" diyorum, yüzümde aptalca bir ifade, eğilip boynunu ses çıkartarak öpüyorum. Birden Patrick McMullan süzülüveriyor, fotoğraf çekmek için kibarca izin istiyor ve Chloe'yi bugünkü defilelerden ötürü kutluyor. Birbirimize yaklaşıp başımızı kaldırıyor, gülümsüyoruz, flaş patlıyor. "Hey, otu kesiver," diye uyarıyorum, McMullan Kelly'yi görüp ona doğru seğirtirken.

"Beni duydu mu sence?"

"Lauren Hynde en yakın arkadaşlarımdan biri, Victor."

"Onu tanımıyorum, ama hey, senin arkadaşın, dememe gerek var mı, *otomatikman*?" Cigaralığı sarmaya başlıyorum.

"Victor, onunla aynı okulda okumuşsunuz."

"Onunla aynı okulda okumadım, bebeğim," diye mırıldanıyorum, Ross Bleckner'la yeni erkek arkadaşı Bayan Ross Bleckner'a el sallıyorum, Bayan Ross Bleckner, Amagansett'te Salamanders diye bir kulüpte çalışırdı eskiden ve geçtiğimiz günlerde *Bikini*'de bir röportajı çıktı.

"Yanılıyorsam bağışla ama, sen Lauren Hynde'la Camden'da okudun." Bir sigara daha yakıyor, sonunda şampanyadan bir yudum alıyor.

"Tabii. Okudum," diyorum, onu yatıştırmak için. "Evet. Doğru."

"Üniversiteye gittin mi Victor?"

"Gerçekten mi, mecazi anlamda mı?"

"Konu sen olunca fark ediyor mu?" diye soruyor. "Nasıl bu

kadar kalın kafalı olabiliyorsun?"

"Bilmiyorum bebeğim. Bir tür genetik bozukluk."

"Bunu dinleyemeyeceğim. Baxter Priestly'nin *adından* şikayet ediyorsun, ama Huggy, Pidgeon, Na Na diye insanlar tanıyorsun."

"Hey," sonunda tepem atıyor. "sen de Charlie Sheen'le yattın. Ne olmuş yani, hepimizin küçük kusurları var."

"Akşam yemeğini Baxter'la yemeliydim," diye mırıldanıyor.

"Yapma bebeğim, biraz şampanya, biraz sorbe. Sakinleşelim diye cigaralık sarıyorum. Şimdi söyle bakalım, kim bu Baxter?"

"Onunla bir Knicks maçında tanışmışsın."

"Tanrım, haklısın –yeni sıska erkek, az beslenmiş, çılgın saçlı, büyük rehabilitasyon kurbanı." Hemen susup kaygıyla Chloe'ye baktıktan sonra, konuyu harika bir şekilde bağlıyorum: "Tüm bu grunge estetiği Amerikan erkeğinin görünümünü bozdu, bebeğim. İnsana '80'leri özletiyorlar."

"Böyle bir şeyi ancak *sen* söylersin, Victor."

"Her neyse, Knicks maçlarında John John'la flört edip durusun gözümden kaçmıyor."

"Sanki sen beni Daryl Hannah için terk etmezmişsin gibi."

"Bebeğim, kaygım reklam yapmak olsa, seni John John için *terk ederdim*." Sessizlik, cigaralığa ara bir yalama, kafamı kaldırıyorum. "Bu, ihtimal dahilinde değil... değil mi?"

Bana dik dik bakmakla yetiniyor.

Koluna yapışıyorum. "Gel buraya bebeğim." Onu tekrar öpüyorum, yanağım ıslanıyor, çünkü Chloe'nin saçı hep ıslak ve hindistan cevizi yağıyla arkaya taranmıştır. "Bebeğim? Saçın neden asla kuru değil?"

Salona Fashion TV kameraları dalıyor, Eric'e muhabirleri Chloe'den uzak tutmasını söylemesi için Cliff'i çağırmak zorunda kalıyorum. M People orta dönem Elvis Costello'ya, o da Beter Than Ezra'nın yeni parçasına karışıyor. Bir kase ahududu

sorbesi söyledikten sonra, Chloe'yi neşelendirmek için ona sözlerini değiştirerek bir Prince şarkısı söylüyorum: "*She ate a raspberry sorbet... The kind you find at the Bowery Bar...*"[1]

Chloe yüzünü asmış, tabağına bakıyor.

"Tatlım, tabaktaki kişniş yaprakları. Olay nedir?"

"Sabah beşten beri ayaktayım ve ağlamak istiyorum."

"Hey, Fashion Café'deki önemli öğle yemeği nasıl geçti?"

"Oturup James Truman'ın dev bir domalan mantarını yiyişini seyretmek zorunda kaldım ve gerçekten, gerçekten sinir bozucuydu."

"Sen de...domalan mantarı istediğin için mi?"

"Hayır, Victor. Tanrım, hiçbir şeye kafan basmıyor."

"Tanrım, bebeğim, üstüme gelme. Ne yapmamı istiyorsun ki? Floransa'da bir yıl kalıp Rönesans dönemi çömlekçiliği mi okuyayım? Sonuçta sen de ayda on kez Elizabeth Arden'da ağda yaptıran birisin."

"Sen de oturup masa düzeni planları yapıyorsun."

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim." Sızlanarak cigaralığı yakıyorum. "Haydi, DJ'im kayıp, yarın kulüp açılıyor, yarın bir fotoğraf çekimim, kahrolası bir defilem var *üstüne üstlük* babamla da öğle yemeği yemek zorundayım." Duraksıyorum. "Kahretsin –grup provamı unuttum."

"Baban nasıl?" diye soruyor ilgisizce.

"Bir entrika," diye mırıldanıyor. "Bir komplo makinesi."

Salona, üstünde tafta bir elbiseyle Peggy Siegel giriyor, masanın altına saklanıp başımı Chloe'nin kucağına koyuyorum, cigaralıktan derin bir nefes çekerken Chloe'nin yüzüne bakıp sırıtıyorum. "Tanıtımı Peggy yapmak istemişti de," diye açıklıyorum doğrulurken.

Chloe bana dik dik bakıyor sadece.

---

1) "Ahududu sorbesi yedi... Bowery Bar'da bulunan türden." (çn.)

"He-e-er neyse," diye devam ediyorum. "Demek James Truman dev bir domalan mantarı yiyordu ha? Öğle yemeğinde ha? 'Entertainment Tonight' gibiymiş, neyse –devam et."

"Öyle hoştu ki ben de bir şeyler yedim," diyor.

"Ne yedin?" diye mırıldanıyorum ilgisizce, bir yandan da Frederique'e el sallıyorum, bir bebekle ya da çok iri bir köpek yavrusuyla konuşur gibi dudaklarını büküp gözlerini kısıyor.

"Canım yandı, Victor, *canım yandı*. Tanrım, beni hiç dinlemiyorsun."

"Şaka yapıyorum bebeğim. Şaka. Dediğini anlıyorum, gerçekten."

Bana dik dik bakıyor sadece, bekliyor.

"Şey, kalçam ağrıdı ve –anlamış mıyım?"

Dik dik bakıyor sadece.

"Tamam, tamam, artık gerçek dünyaya dönüyorum..." Bir nefes daha çekip kaygıyla Chloe'ye bakıyorum. "Eee, yarınki klip çekimi, nasıl bir şey olacak?" Sessizlik. "Çıplak filan mısın bu klipte?" Sessizlik, bir nefes daha alıyorum, dumanı verirken başımı arkaya atıyorum, Chloe'nin yüzüne üflememek için. "Eee... konusu ne?"

Chloe dik dik bakmaya devam ediyor.

"Çıplak oynamayacaksın, değil mi...yoksa...çıplak mısın?"

"Niye?" diye soruyor ters ters. "Umurunda mı?"

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim. Son oynadığın klipte bir arabanın tepesinde *sütyenle* dans etmiştin. Bebeğim, bebeğim, bebeğim..." Dertli dertli başımı sallıyorum. "Endişeden nefes nefese kaldım, terliyorum."

"Victor, sen kaç tane mayo reklamına çıktın? Madonna'nın seks kitabı için fotoğraflarını çektiler. Tanrım, hele şu Versace reklamında –yanılıyor muyum?– kasık tüylerini gördük mü görmedik mi? "

"Evet, ama Madonna fotoğraflarımı kullanmadı, bunun için ona *müteşekkirim* ve kasık tüylerimle –ki *sarartılmışlardı*– göğüslerin arasında büyük fark var bebeğim. Tanrım, boşver, unut, bilemiyorum..."

"Buna çifte standart denir, Victor."

"Çifte standart mı?" Cigaralıktan bir nefes daha alınca iyice gevşediğimi hissediyorum, "Unutma ki *Playgirl*'ü reddettim."

"Tebrikler. Ama bunu benim için değil, baban için yaptın. Numara yapma."

"Numara yapmayı seviyorum." Şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla omuz silkiyorum.

"Yedi yaşındayken bu hoş bir şeydir, Victor, ama üstüne yirmi yıl ekledin mi ancak bir gerizekalıya benzersin."

"Tatlım, biraz sinirim bozuk işte. DJ Mica ortadan kayboldu, yarın kıyamet günü ve *Flatliners 2* hikayesi belirsiz ve cıvık –o tarafta ne olup bittiğini tanrı bilir. Bill, Dagby adında biri olduğumu sanıyor, üstelik o senaryoya o notları eklemek için ne kadar uğraştığımı biliyorsun–"

"Bir cips reklamına çıkacaktın, o ne oldu?"

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim. Bir plajda hoplayıp sıçrayıp ağzıma bir Pringles atmak ve şaşırmış görünmek –niye yapayım?– *baharatlı* olduğu için mi? Ah bebeğim," diye inliyorum, bölmede oturduğum yerde kayarak. "Yanında Visine var mı?"

"Bu bir iş, Victor," diyor. "Para demek."

"Sanırım CAA bir hataydı. Bill'le konuşurken, Mike Ovitz hakkında anlattığın o korkunç hikayeyi hatırladım."

"Hangi korkunç hikaye?"

"Hatırlasana –Wilshire'daki bir film gösterimine davet edilmiştin, Bob Bookman ve Jay Mahoney gibi CAA'lilerle tanışmak için, söz konusu film *Tora! Tora! Tora!*'nın yeni bir baskısıydı ve film boyunca ***herkes gülmüştü*** hani? Bana bunu anlattığını hatır-

lamıyor musun?"

"Victor," diye iç geçiriyor Chloe, beni dinlemiyor. "Geçen gün Lauren'la birlikte SoHo'daydım, Zoë'de öğle yemeği yiyorduk, tanımadığım biri yanıma gelip 'Chloe Byrnes'e ne kadar benziyorsunuz,' dedi."

"Sen de ona, ne bileyim, 'Bu ne cüret!' mi dedin?" diye soruyorum, ona profilden bakarak.

"Ben de 'Ya? Sahi mi?' dedim."

"Sakin bir, hımm, öğleden sonra geçirmişsiniz anlaşılan," öksürüyorum, dumanımı bir ağız dolusu şampanyayla yutuyorum. "Lauren *kim*?"

"Beni dinlemiyorsun, Victor."

"Hadi ama, bebeğim, *When you were young and your heart was an open book you used to say live and let live.*"[1] Duraksıyorum, cigaralıktan bir nefes daha çekiyorum. "*You know you did. You know you did. You know you did.*"[2] Tekrar öksürünce ağzımdan duman saçılıyor.

"Benimle konuşmuyorsun," diyor Chloe öfkeyle, duygularını fazla göstererek. "Bana bakıyorsun, ama benimle *konuşmuyorsun*."

"Bebeğim, senin en büyük hayranınım ben," diyorum. "İnan bunu gönülsüzce itiraf ediyorum."

"Aman, ne de olgunsun."

Yeni İt Girller bölmemizin önünden geçerken, Chloe'ye kaygıyla bakıyorlar –biri pembe pamuk helva yiyor– tuvaletin önünde dans etmeye giderken. Chloe'nin sıkıntılı bakışını fark ediyorum, siyah bir şey içmiş veya bayat bir saşimi dilimi yemiş gibi.

"Yapma bebeğim. Kendini Avustralya'da bir koyun çiftliğin-

---

1) "Gençken ve kalbin açık bir kitapken hem yaşa hem bırak yaşasın derdin", Paul McCartney, "Live and Let Die" –çn.
2) "Biliyorsun derdin. Biliyorsun derdin. Biliyorsun derdin". –aynı şarkıdan devam.

de, kahrolası dingoları sağar bulmak mı istiyorsun? Hayatının geri kalanını internette e-postalarına cevap yazarak mı geçirmek istiyorsun? Bırak şimdi. Gevşe biraz."

Uzun bir sessizlik, sonra "*Dingoları*... sağarken mi?"

"Şu kızların çoğu ortaokul mezunu."

"Sen de Camden'a gittin –aynı şey. Git onlarla konuş."

İnsanlar uğrayıp duruyor, açılış için davetiye dileniyorlar, ben de dağıtıyorum, geçen hafta beni Miami'deki Marlin'de, otelin birinci katındaki Elite ofisinde, sonra da Strand'de gördüklerini söylüyorlar; Michael Bergen, Key Biscayne'deki Bruce Weber/Ralph Lauren fotoğraf çekiminde birlikte buzlu espresso içtiğimizi söylediğinde, artık geçen hafta sonu Miami'de olduğumu reddedecek gücümün kalmadığını fark ediyorum, bu yüzden Michael'a espresso iyi miydi diye soruyorum, eh işte diyor ve oda birden fark edilir derecede soğuyor. Chloe ilgisizce etrafa bakınıyor, uysalca şampanya yudumluyor. Bir grup reklamcı ve ünlü bir yönetmenin üç oğluyla birlikte duran Patrick Bateman, yanımıza gelip elimi sıkıyor, Chloe'yi süzüyor, kulübün nasıl gittiğini, yarın gece açılıp açılmayacağını soruyor, Damien'ın kendisini davet ettiğini söylüyor, bana bir puro veriyor. bir araba değerindeki Armani takım elbisesinin klapasında tuhaf lekeler var.

"Herkesin bildiği gösteri herkesin bildiği şekilde ilerliyor dostum," diyorum.

"Gelişmelerden haberdar olmayı –seviyorum, hepsi bu," diyor, Chloe'ye göz kırparak.

O gittikten sonra cigaralığı bitiriyorum, Sonra saatime bakmak istiyorum, ama kolumda saat yok, bunun yerine bileğimi inceliyorum ben de.

"Tuhaf biri," diyor Chloe. "Ve benim çorba içmem lazım."

"İyi biri, bebeğim."

Chloe bölmede kaykılıp bana tiksintiyle bakıyor.

"Ne? Kendi aile arması var."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Kendisi söyledi. Bana kendi aile arması olduğunu söyledi."

"Bırak şimdi," diyor Chloe.

Chloe hesabı alıyor, durumu belli etmemek için, eğilip onu öpüyorum, kaynaşan paparazziler alışık olduğumuz rahatsızlığa sebep oluyorlar.

28

Chloe'nin tasarımı Dan Flavin tarafından yapılmış gibi görünen loftundan enstantaneler: İki Toshiyuki Kita Hop kanepe, geniş beyaz akçaağaç döşeme, altı adet Baccarat Tastevin şarap kadehi –Bruce'la Nan Weber'in armağanı–, düzinelerce beyaz Fransız lalesi, bir StairMaster egzersiz aleti ve ağırlık takımı, fotoğraf kitapları –Matthew Rolston, Annie Leibovitz, Herb Ritts– hepsi imzalı, bir Fabergé Kraliyet yumurtası –Bruce Willis'in hediyesi (Demi'den önce)–, Richard Avedon'un çektiği büyük, sade bir Chloe portresi, her tarafa saçılmış güneş gözlükleri, Chloe'nin Milan'daki Malperisa'nın lobisinde yarı çıplak ve kimse tarafından fark edilmeden yürürken Helmut Newton tarafından çekilmiş bir fotoğrafı, büyük bir William Wegman fotoğrafı ve dev film afişleri, *Butterfield 8*, Carolyn Jones'un oynadığı *The Bachelor Party* ve *Breakfast at Tiffany's*'de Audrey Hepburn. Chloe'nin makyaj masasının üstüne bantlanmış dev bir faks kağıdındaki listede, Pazartesi 9'da Byron Lars, 11'de Mark Eisen, 14'te Nicole Miller, 18'de Ghost, Salı 10'da Ralph Lauren, Çarşamba 11'de Anna Sui, 14'te Calvin Klein, 16'da Bill Blass, 19'da Isaac Mizrahi, Perşembe 9'da Donna Karan, 17'de Todd Oldham yazıyor ve böyle Pazar'a kadar gidiyor. Her yerde masaların ve sehpaların üstü döviz yığınları ve boş Glacier şişeleriyle dolu. Buzdolabında Luna'nın şimdiden ha-

zırlamış olduğu kahvaltı var: Kırmızı greyfurt, Evian marka su, buzlu bitki çayı, böğürtlenli yağsız yoğurt, bazen kızarmış, bazen kızarmamış, afyon tohumlu simit parçası, "özel bir gün"se Beluga. Gilles Bensimon, Juliette Lewis, Patrick Demarchelier, Ron Galotti, Peter Lindbergh ve Baxter Priestly hepsi mesaj bırakmış.

Duş alıp gözlerimin altına biraz Preparation H ve Clinique Eye Fitness sürüyor, sonra telesekreterimi dinliyorum: Ellen Von Unwerth, Eric Stoltz, Alison Poole, Nicolas Cage, Nicolette Sheridan, Stephen Dorff ve TriStar'da çalışan uğursuzun teki. Belime tüylü bir Ralph Lauren havlusu sarılı halde banyodan çıktığımda, Chloe'nin yatakta dizlerini çenesinin altına çekip kollarıyla sarmış, perişan halde oturduğunu görüyorum. Gözleri yaşlı, titriyor, bir Xanax alıp bir panik atağı daha savuşturuyor. Dev ekran TV'de göğse takılan silikonların tehlikeleri üstüne bir belgesel var.

"Sadece silikon bebeğim," diyorum, onu yatıştırmaya çalışarak. "Bir şey olmaz merak etme. Ben de Halcion kullanıyorum, ne olmuş yani? Geçen gün beykınlı yarım sandviç yedim. Sigara içiyoruz."

"Tanrım, Victor." Tir tir titriyor.

"Saçını kısacık kesip rengarenk boyadığın ve sürekli ağladığın dönemi hatırlıyor musun?"

"Victor, o zamanlar intihar etmek istiyordum," diye hıçkırıyor. "Aşırı dozdan gidiyordum az daha."

"Bebeğim, önemli olan tek bir randevu bile kaçırmamış olman."

"Victor, yirmi altı yaşındayım. Mankensen yüz beş yaşındasın demektir bu."

"Bebeğim, bu kendine güvensizliğini, nasıl derler, salla gitsin." Omuzlarına masaj yapıyorum. "Sen bir ikonsun, bebeğim," diye fısıldıyorum kulağına. "*Sen* çığır açtın." Hafifçe boynunu öpüyo-

rum. "Çağımızın ideal fiziksel güzelliğinin sembolüsün," deyip ekliyorum, "Sen sadece bir manken değilsin. Bir yıldızsın." Sonunda yüzünü avuçlarıma alıp, "Güzellik ruhtadır," diyorum.

"Ama *ruhum* yirmi defileye çıkmıyor," diye bağırıyor. "Ruhum gelecek ay kahrolası *Harper's*'ın kapağına çıkmayacak. Ruhum Lancôme'la sözleşme görüşmeleri yürütmüyor." Göğsü inip çıkarak hıçkırıyor, nefes nefese kalıyor, tüm senaryo, dünyanın sonu, her şeyin sonu.

"Bebeğim..." Geri çekiliyorum. "Uyandığımda silikonlu göğüslerin yüzünden tekrar kafayı yediğini ve Hollywood'da Chateau Marmont'a saklanıp, Kiefer, Dermot ve Sly'la takıldığını öğrenmek istemiyorum. Bu yüzden, lütfen, kendine gel, bebeğim."

On dakikalık bir sessizlikten sonra, belki de iki dakika, Xanax etkisini gösteriyor ve sonunda, "Kendimi biraz daha iyi hissediyorum," diyor.

"Bebeğim, Andy bir keresinde, *güzellik* zeka belirtisidir, demişti."

Yavaşça dönüp bana bakıyor. "Kim Victor? *Kim*? Andy kim?" Öksürüyor, burnunu siliyor. "Andy Kaufman mi? Andy Griffith mi? Hangi kahrolası söyledi bunu sana? Andy Rooney mi?"

"Warhol," diye fısıldıyorum, küskün bir sesle. "Bebeğim..."

Yataktan kalkıp banyoya giriyor, yüzüne su çırpıyor, sonra göz altlarına Preparation H sürüyor. "Moda dünyası ölüyor zaten," diyerek esniyor, geriniyor, duvardan duvara gardıroplarından birine gidip kapısını açıyor. "Yani, başka ne diyebilirim ki?"

"Bence iyi de oluyor bebeğim," diye muğlak bir laf edip, televizyonun karşısına geçiyorum.

"Victor, *kimin* ipoteği bu?" diye bağırıp, elini kolunu sallamaya başlıyor.

Geçen hafta buraya bıraktığım *Flatliners* videosunu arıyorum, ama bulabildiğim filmler sadece Chloe'nin de çıktığı eski

bir Arsenio şovu, Chloe'nin oynadığı iki film, Emery Roberts'lı *Party Mountain* ve Hurley Thompson'lı *Teen Town*, göğüs silikonlarının güvenliliği üstüne bir belgesel ve geçen haftaki "Melrose Place" bölümü. Ekranda bir reklam, grenli bir parazit, bir reprodüksiyonun reprodüksiyonu. Arkamı dönünce, Chloe'yi boy aynasının önünde, bir elbiseyi bedenine tutmuş kendine göz kırpar halde görüyorum.

Elbise orijinal bir Todd Oldham tasarımı: O kadar da sade olmayan, siyah-bej çizgili, askısız, Navajo tarzı, kapitone.

İlk tepkim: Alison'dan çalmış olmalı.

"Şey, bebeğim..." Boğazımı temizliyorum. "Bu ne?"

"Klip için göz kırpma provası yapıyorum," diyor ve tekrar göz kırpıyor. "Rupert iyi beceremediğimi söyledi."

"Hı-hı. Tamam, zaman ayırırım antrenman yaparız." Susuyorum, sonra dikkatle soruyorum: "Peki ya elbise?"

"Beğendin mi?" diye soruyor neşelenerek, bana dönüyor. "Yarın gece giyeceğim."

"Şey... bebeğim?"

"Ne? Ne var?" Elbiseyi dolaba geri koyuyor.

"Ah, tatlım," diyorum, başımı sallayarak. 'Elbiseden pek emin değilim."

"Giymek zorunda değilsin ki, Victor."

"Ama sen de değilsin, ha?"

"Kes. Bu konuda–"

"Bebeğim, o elbiseyi giyersen Pocahontas'a benzeyeceksin."

"Todd bu elbiseyi açılış gecesi giymem için özellikle verdi–"

"Daha sade bir şey giysen, çokkültürlülüğe bu kadar bulaşmamış? Daha az siyaseten doğru? Armani'ye biraz daha yakın bir şey?" Dolaba yaklaşıyorum. "Dur sana seçeyim."

"Victor." Dolap kapısının önünü kesiyor. "*O elbiseyi* giyeceğim." Birden aşağıya, ayak bileklerime bakıyor. "Şunlar çizik mi?"

"Hani?" Ben de aşağı bakıyorum.

"Bileklerindekiler." Beni yatağa itip ayak bileklerimi inceliyor, sonra da baldırlarımdaki kızartıları. "Köpek işine benziyor. Bugün hiç köpekle karşılaştın mı?"

"Ah bebeğim, *bütün* gün boyunca," diye inliyorum, tavana bakarak. "Neler çektim bilemezsin."

"Bunlar köpek çiziği Victor."

"Ha, *şunlar*?" diyorum, doğruluyorum ve izleri yeni fark etmiş gibi yapıyorum. "Beau'yla JD yerlerde sürünüp hırpaladılar beni... Şey, Bactine'in var mı?"

"Ne zaman yanında köpekler vardı?" diye soruyor tekrar.

"Bebeğim, demek istediğini anladım."

Çiziklere bir kez daha bir şey yapmadan bakıyor, yatağın kendine ait yarısına uzanıp CAA'nın gönderdiği bir senaryoya uzanıyor, bir tropik adada daha geçen bir mini dizi, berbat bulsa da, "minidizi" pis bir terim değil. *Bebeğim, yarınki gazetelerde, şey, canını sıkacak bir şey görebilirsin,* gibisinden bir şeyler demek geçiyor aklımdan. MTV'de fazla sade döşenmiş bir evin içinde tek bir Steadicam çekimi hızla ilerliyor.

Chloe'nin yanına uzanıyorum.

"Yeni yeri aldık gibi görünüyor," diyorum. "Yarın Waverly ile buluşuyorum."

Chloe hiçbir şey demiyor.

"Burl'ün dediğine göre, yeni yeri üç ay içinde açabilirmişim." Ona bakıyorum. "Biraz kaygılı görünüyorsun bebeğim."

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Ne? Kendi yerimi açmam mı?"

"Bazı ilişkilerini mahvedebilir."

" Bizimkini değil umarım," diyorum, eline uzanarak.

Chloe gözünü senaryodan ayırmıyor.

"Sorun ne?" Doğruluyorum. "Şu anda, hayatımın şu döne-

minde istediğim tek şey –*Flatliners* 2 bir yana– kendi kulübüm, kendi mekanım."

Chloe iç geçiriyor, okumadığı bir sayfayı çeviriyor. Sonunda senaryoyu elinden bırakıyor. "Victor–"

"Sakın söyleme, bebeğim. Yani, bunu istemek çok mu mantıksız? Kimden çok şey istiyorum? Hayatta bir şeyler başarmak istemem canını çok mu sıkıyor?"

"Victor–"

"Bebeğim, hayatım boyunca–"

Birden, hariçten: "Beni hiç aldattın mı?"

Fazla duraksamadan "Oh, bebeğim." Üstüne eğiliyor ve CAA logosunun üstünde duran parmaklarını sıkıyorum. "Bana bunu niye soruyorsun?" Sonra ben de aynı soruyu soruyorum, cevabını bildiğim halde, "Ya *sen* beni?"

"Bana hep sadık kalıp kalmadığını... bilmek istiyorum o kadar." Tekrar senaryoya, sonra da TV'ye bakıyor, ekranda çok hoş bir pembe sis var, dakikalarca. "Benim için önemli bir şey bu, Victor."

"Oh bebeğim, sana hep, *hep* sadık kaldım ve kalacağım. Beni küçümseme lütfen."

"Seviş benimle Victor," diye fısıldıyor.

Usulca dudaklarını öpüyorum. Beni sertçe iterek karşılık veriyor, geri kalkmak zorunda kalıyorum ve, "Ah bebeğim, öyle yorgunum ki," diye fısıldıyorum. Başımı kaldırıyorum, çünkü MTV'de yeni Soul Asylum klibi oynuyor, Chloe'nin de izlemesini istiyorum, ama sırtını dönmüş, uzaklaşmış bile. Komodininde Herb Ritts'in çektiği, oldukça güzel bir fotoğrafım duruyor, çerçeveletmesine izin verdiğim tek fotoğrafım.

"Herb yarın geliyor mu?" diye soruyorum usulca.

"Sanmıyorum," diyor boğuk bir sesle.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum saçına, boynuna.

"Belki de fark etmez."

Chloe'yi tahrik eden şeyler: Sinead O'Connor CD'si, balmumundan mumlar, losyonum, bir yalan. Hindistan cevizi kokusunun altında saçı ardıç, hattâ söğüt kokuyor. Chloe karşımda uyurken, rüyasında fotoğrafçıların yüzünün dibinde ışık ölçerler patlattığını, buz gibi bir kumsalda sanki mevsim yazmış gibi koştuğunu, Borneo'da örümcek kaynayan bir palmiyenin dibinde oturduğunu, bir gece uçuşunun ardından uçaktan indiğini, bir kırmızı halının daha üstünde süzüldüğünü, paparazzilerin beklediğini, Miramax'tan sürekli aradıklarını görüyor, bu rüyanın içinde olduğu rüyada altı yüz röportaj Güney Pasifik'teki beyaz kumlu sahillere, Akdeniz'de bir günbatımına, Fransız Alplerine, Milan'a, Paris'e, Tokyo'ya, buz gibi dalgalara, yabancı ülkelerden gelen pembe gazetelere, magazin yığınlarına ve bunların kapaklarında kendi pürüzsüz ve ölümüne rötuşlanmış, yakın çekim resmine karışıp bir kabusa dönüşüyor, ben ise uyumakta zorlanıyorum, çünkü Kevin Sessums'ın Chloe hakkında *Vanity Fair*'e yazdığı bir makaledeki bir cümle aklımdan çıkmıyor: "Onunla tanışmamış olsak da, tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor, onu hep tanımışız gibi."

27

Vespa'yla kulübe Damien'la 7:30'da kahvaltı yapmak üzere yola çıkıyor, üç gazete bayiine uğrayıp gazetelere bakıyorum (hiçbir şey yok, fotoğraf basılmamış, biraz rahatlıyorum, belki daha fazla), bembeyaz duvarları ve siyah kadife kaplı koltuklarla bu sabah yalın ve yavan görünen büyük yemek salonunda, *Vanity Fair*'in gönderdiği bir fotoğrafçının flaşları sık sık görüş çizgimi ihlal ediyor. Adamın kafasında Tayland'daki pirinç tarlası işçilerinin giydiği tarzda bir şapka var, monitörlerden bazı-

larında bir *Casino Royale* videosu, diğerlerinde ise *Downhill Racer* var, yukarıda ise Beau ile Peyton (öhöm) telefonlara bakıyorlar. Bizim masada Damien, JD (yanıma oturmuş notlar alıyor) ve siyah cipteki ikisi de polo yaka siyah tişört giymiş o iki salakla birlikte kahvaltı yapıyorum, masaya bugünün gazeteleri saçılmış, hepsinde bu geceki açılışa geniş yer ayırmış: *Post*'ta Richard Johnson, *News*'da George Rush (büyük bir fotoğrafımı koyup altına "Anın Adamı" yazmış), *Variety*'de Mıchael Fleming, *Voice*'ta Michael Musto ballandıra ballandıra yazmış, ayrıca Cindy Adams, Liz Smith, Buddy Seagull, Billy Norwich, Jeanne Williams ve A. J. Benza da not düşmüşler. Kahvaltımı bitirince menajerim Bill'in telesekreterine Dagby adıyla mesaj bırakıyorum. Damien vanilyalı fındıklı kafeinsiz buzlu espresso içiyor, elinde yakacakmış gibi yapıp durduğu bir Monte Cristo purosu tutuyor, siyah ceketin içine giydiği siyah Comme des Garçons tişörtü, hafif kıllı bileğindeki Cartier Panthere saatiyle, hiç de fena olmayan kafasına kilitlenmiş Giorgio Armani numaralı gözlüğüyle ve hafif kıllı bileğin yanında duran Motorola Stortac cep telefonuyla oldukça çekici görünüyor. Damien geçen hafta bir 600SEL aldı, demin de salaklarla beraber Linda Evangelista'yı Cynthia Rowley defilesine bıraktı ve salon buz gibi ve hepimiz kahvaltı gevreği yiyoruz ve hepimizin favorileri var ve saat bu kadar erken olmasa her şey doğru, parlak ve yolunda olurdu.

"Dün Dolph'la birlikte Calvin Klein defilesinde sahne arkasına gittik –bir şişe Dewar's paylaşan iki adamdık işte– bir baktım Kate Moss, üstü çıplak, kollarını göğüslerinin üstünde kavuşturmuş, Aman, ne uğraşayım, diye düşündüm. Sonra dün gece Match Uptown'da bir ölümcül martini fazla içmişim. Dolph kimya mühendisliği masteri yaptı. Evlidir ve karısına acayip düşkündür; gerçi ortalıkta tek bir piliç bile yok. VIP salonu Avrupalı kurtlarla doluydu, ama ne seksi kadınlar vardı, ne eroin,

ne lezbiyenler, ne Japon dilberler, ne de *British Esquire* tarzı güzeller. Irina'yla takıldık, hani yıldızı yeni parlayan şu Siberyalı Eskimo süpermodelle. Beşinci ölümcül martinimden sonra Irina'ya "eskimo evinde büyümek nasıl bir şey" diye sordum. Duraksıyor. "Gece, şey, bundan biraz sonra sona erdi." Damien güneş gözlüğünü kaldırıp gözlerini ovuşturuyor ve bu sabah ilk kez gün ışığına alıştırıyor, sonra gazeteleri kaplayan manşetlere bakıyor. "Helena Christensen Michael Hutchence'tan ayrılmış mı? Prince Veronica Webb'le mi çıkıyormuş? Tanrım, şu dünyanın haline bak."

Beau birden yanımda bitip elinde gözden geçirilmiş yeni davetli listesiyle eğiliyor, kulağıma Gap'le ilgili anlaşılmaz bir şeyler fısıldıyor, davetiyelerin bir örneğini uzatıyor, Damien daha önce hiç ilgilenmemiş olsa da şimdi görmek istediği, ayrıca bu geceki kız garsonların 8x10 ve Polaroid fotoğraflarına da bakıyor, en sevdiği iki tanesine el koyuyor –Rebecca ve Pumpkin; ikisi de Doppelganger'den–.

"Shalom Harlow suratıma hapşırdı," diyor Damien.

"Ben de nezleyim," diye itiraf ediyorum. "Salgın var."

Bongo'yla Bobby Flay'in hazırladığı mönüyü gözden geçiriyorum: siyah ekmek üstünde jalapeño biberiyle marine edilmiş som balığı, baharatlı roka ve karışık salata, güneybatı usülü enginar göbekli foccacia, porcini mantarı ve baharatla fırınlanmış tavuk göğsü ve/veya karabiber taneli ızgara ton balığı, çikolataya batırılmış çilek, muhtelif klas İtalyan meyve suyu dondurmaları.

"*Times*'daki Marky Mark röportajını okuyan var mı?" diye soruyor Damien. "Külot hikayesi 'neredeyse aklından çıkmıyor'muş."

"Benim de neredeyse aklımdan çıkmıyor, Damien," diyorum. "Dinle, işte oturma düzeni."

Damien bir tepkisini tartarak şüpheyle Beau'yu inceliyor.

Beau bunu fark edince, mönüdeki bazı yemeklerden bahsedip, sonra dikkatle "Benim de... neredeyse aklımdan çıkmıyor," diyor.

"Dün hiç tanımadığım yirmi yabancıyı düzmek istedim. Kızlar, sokaktaki tipler. Kızlardan biri –hem de 600SEL'i *görmeyen*, Versace'yle Gap'i birbirinden *ayırt edemeyen*, Patek Philippe saatime *bir an bile bakmayan*–" Salaklara dönüyor, bana pis pis bakıp durana. "*Senin* belki de hiç böyle bir saatin olmayacak. Her neyse, benimle konuşan *tek kız* o oldu, Chemical Bank'teyken bana sırnaşan tıknaz bir piliç, üzgünmüş gibi yaparak ona el kol hareketleriyle *dilsiz* olduğumu, anlarsınız ya, *konuşamadığımı* anlattım, ne dersiniz. Ama buna ne dersiniz –kız işaret dili biliyordu."

Damien bana gözünü dikince, "Ya?" diyorum.

"Sana söylüyorum Victor," diye devam ediyor, "dünya sürprizlerle dolu. Gerçi çoğu ilginç değil, ama yine de sürpriz işte. Söylemeye gerek yok, o an hem biraz korktum, hem de utandım tabii. Dehşet verici de denebilir neredeyse, ama neyse ki atlattım." Kahvesini yudumluyor. "Rağbetten düşmüş olmam mümkün mü gerçekten? Resmen paniğe kapıldım. Kendimi... *yaşlı* hissettim."

"Daha yirmi sekiz yaşındasın dostum." Başımla işaret ederek, Beau'ya yukarı sıvışabileceğini söylüyorum.

"Yirmi sekiz, evet." Damien bunu düşünüyor, ama bir şey diyeceğine masadaki gazete yığınına doğru elini savurup "Her şey yolunda gidiyor mu? Yoksa haberdar olmam gereken her an patlayabilecek felaketler mi var sırada?"

"Şu davetiyelere baksana," diyorum, bir tane uzatarak. "Bunları görecek zamanın hiç olmadı sanırım."

"Güzel, hattâ dostum Diane Von Furstenberg'in tabiriyle *güzeeel*."

"Evet, geri kazanılmış kağıda boya bazlı... şey, yani *soya* baz-

lı mürekkeple basıldılar." Gözlerimi kapıyor, başımı sallıyorum, kafam açılıyor. "Kusura bakma, şu üst kattaki ibneler dikkatimi dağıtıyor."

"Victor, bu kulübü açmak, siyasi mesaj vermek gibi bir şey," diyor Damien. "Umarım bunun farkındasındır."

Bırak bu lafları, diye düşünüyorum, ama "Evet, tabii ki," diyorum.

"Biz mit satıyoruz."

"Hit mi?"

"Hayır, *mit*. M-i-t. Diyelim ki ibnenin teki seni Amerika güzeliyle tanıştırıyor, ne derdi?"

"*Mit*... Amerika mı?"

"Aynen, bebeğim." Damien geriniyor, sonra tekrar bölmeye bırakıyor kendini. "Elimde değil, Victor," diyor dalgın bir sesle. "Kulübe girince seksi hissediyorum. *İçgüdüsel*... bir şey bu."

"Seni öyle iyi anlıyorum ki."

"Bu bir kulüp değil, Victor. Bir afrodizyak."

"Şey, işte yemeğin oturma düzeni ve bu da açılıştan önceki kokteyl partisine davetli basın mensuplarının listesi." Ona bir deste kağıt uzatıyorum, Damien listeleri salaklarından birine veriyor, herif bakıyor, ama hiçbir şey anlamadığı belli.

"Ben sadece masamda kimlerin oturacağını bilmek isitiyorum," diyor Damien dalgınca.

"Şey, bir bakayım..." diyorum. Kağıtları geri almak için elimi uzatıyorum, salak bana bir an şüpheyle baktıktan sonra yavaşça kağıtları bırakıyor. "Şey, birinci masa sen ve Alison ve Alec Baldwin ve Kim Basinger ve Tim Hutton ve Uma Thurman ve Jimmy ve Jane Buffett ve Ted Field ve Christy Turlington ve David Geffen ve Calvin ve Kelly Klein ve Julian Schnabel ve Ian Schrager ve Russell Simmons ve bu kişilerin sevgilileri ya da eşleri."

"Ben Uma Thurman'la Christy Turlington'ın arasındayım,

değil mi?"

"Şey, Alison'la Kelly'nin–"

"Hayır hayır hayır hayır. Ben Christy'yle Uma'nın arasındayım," diyor Damien, parmağıyla beni ikaz ederek.

"Alison buna," –boğazımı temizliyorum– "ne der bilmem."

"Ne yapacak ki? *Çimdik* mi atacak bana?"

"Tamam tamam tamam." Başımı sallıyorum. "JD, ne yapacağını biliyorsun."

"Bu geceden sonra hiç kimse bedava giremeyecek. Ha –son derece güzel lezbiyenler hariç tabii. Garth Brooks gibi giyinenler içeri sokulmayacak. Klas katsayısını *yükseltecek* müşteri istiyoruz."

"Klas katsayısını yükseltiyoruz. Evet, evet." Birden gözlerimi Damien'ın kafasından ayıramadığımı fark ediyorum.

"Ground Control to Major Tom,"[1] diyor Damien, parmaklarını şıklatarak.

"Ha?"

"Neye bakıyorsun kahrolası?" diye sorduğunu duyuyorum.

"Hiçbir şeye. Devam et."

"Neye bakıyorsun?"

"Hiç. Dalmışım. Devam et."

Kısa, korkutucu bir sessizlikten sonra Damien buz gibi bir tavırla devam ediyor: "Bu geceki partide klas *olmayan* birini, *herhangi* birini görürsem, seni öldürürüm."

"Ağzım birden kupkuru oldu, yutkunamıyorum falan, dostum."

Damien birden gülmeye ve şakalar yapmaya başlıyor, bu yüzden ben de gülmeye ve şakalar yapmaya çalışıyorum.

"Dinle ahbap," diyor. "Bu şehrin en acayip bohemlerini veya

---

1) "Kontrol Kulesi'nden Binbaşı Tom'a". David Bowie, "Space Oddity". (çn.)

'geyçekten' filan diyen insanları benim ya da dostlarımın etrafında görmek istemiyorum o kadar."

"Bunu not alabilir misin, JD?" diye soruyorum.

"Kimse 'geyçekten' demeyecek," diyerek kafasını sallayıp not alıyor JD.

"Kahrolası DJ meselesi ne oldu peki?" diye soruyor Damien ilgisizce. "Alison'dan duyduğuma göre Misha diye birisi ortalarda yokmuş?"

"Damien, South Beach, Prag ve Seattle'daki bütün otellere bakıyoruz," diyorum. "Kuzeydoğu'daki bütün rehabilitasyon kliniklerine bakıyoruz."

"Biraz geç değil mi?" diye soruyor Damien. "Misha için biraz geç değil mi artık?"

"Victor'la ben bugün bütün gün müsait DJ'lerle görüşeceğiz," diyerek güven vermeye çalışıyor JD. "Anito Sarko'dan Sister Bliss'e, Smokin Jo'ya bir sürü DJ'ye ulaştık. Harekete geçtik."

"Saat neredeyse sekiz, dostlar," diyor Damien. "Dünyanın en kötü şeyi, beyler, boktan bir DJ'dir. Boktan bir DJ'e iş vermektense *ölürüm* daha iyi."

"Dostum, sana o kadar katılıyorum ki inanmazsın," diyorum. "Elimizde yüz tane yedek DJ var, işler yolunda yani." Nedense terlemeye başlıyorum, kahvaltının geri kalanı dehşet uyandırıyor. "Damien, bugün sana ulaşmamız gerekirse nerede bulabiliriz?"

" Evimdeki tamirat bitene dek Mark'ta Başkanlık Süitinde olacağım. Her neyse." Omuz silkiyor, biraz müsli çiğniyor. "Sen hâlâ downtownda mı oturuyorsun?"

"Evet, evet."

"Ne zaman diğer herkes gibi uptown'a taşınacaksın –hey, ayağını sallamayı kes," diyor, ayağımdaki Agnès b. marka çoraba bakarak. "İyi misin sen?"

"İyiyim. Damien, bu arada..."

"Ne var?" Çiğnemeyi kesip beni dikkatle süzmeye başlıyor.

"Sadece bir şey soracaktım–" nefes alıyorum.

"Ne gizliyorsun, Victor?"

"Hiçbir şey, dostum."

"Dur tahmin edeyim. Gizlice Harvard'a mı başvurdun?" Damien gülüyor, etrafına bakınarak diğer herkesi de gülmeye teşvik ediyor.

"Evet, *bildin*." Ben de gülüyorum.

"Sevgilimi siktiğine dair dedikodular gelip duruyor kulağıma, ama elimde kanıt filan yok." Damien gülmeye devam ediyor. "Yani, anlarsın ya, *endişeliyim*."

Salaklar artık gülmüyor.

JD gözünü not panosundan ayırmıyor.

Elimde olmadan Kegel egzersizleri yaptığımı fark ediyorum. "Ah dostum, bu o kadar yalan ki. Sevgiline kesinlikle elimi sürmem, tanrı adına, yemin ederim."

"Evet." Konuyu tarttığı belli oluyor. "Chloe Byrnes'le birliktesin zaten. Niye Alison'ı sikesin ki?" Damien iç geçiriyor. "Siktiğimin Chloe Byrnes'ü." Duraksıyor. "Bunu nasıl beceriyorsun dostum?"

"Neyi... beceriyorum?"

"Hey, bir keresinde Madonna bu herife çıkma teklif etmişti," diyor Damien korumalara, belli etmeseler de etkileniyorlar.

Salakça gülümsüyorum. "*Sen* de Tatjana Patitz'le çıkmıştın dostum."

"Kimle?"

"*Rising Sun*'da masa üstünde ölümüne düzüşen kız var ya?"

"Tabi-i-i ya. Ama sen siktiğimin Chloe Byrnes'üyle çıkıyorsun," diyor Damien hayranlıkla. "Nasıl beceriyorsun dostum? Sırrın ne?"

"Şey... hımm, sırrım filan yok."

"Hayır, be salak." Damien bana bir kuru üzüm fırlatıyor. "Kadınları tavlama sırrını soruyorum."

"Şey... asla iltifat etmemek?" diyorum cırlak bir sesle.

"Ne?" Damien bana daha da yaklaşıp üzerime eğiliyor.

"Tam doğrusu, ilgisiz davranmamak. Sorduklarında, mesela, saçlarının renginin tutmadığını söylemek... Veya ne bileyim, sorarlarsa, burunlarının fazla geniş olduğunu söylemek..." Terliyorum. "Ama dikkatli olmak lazım tabii..." Duraksıyorum. Sahte bir arzuyla, "Kucağına düşüverirler."

"Tanrım," diyor Damien takdirle, salaklardan birini dürtüyor. "Duydun mu?"

"Alison nasıl?" diye soruyorum.

"Kahretsin, sen onu benden daha sık görüyorsundur."

"Yok canım."

"Öyle değil mi, Vic?"

"Şey, Chloe'yle ben, şey, bilirsin, pek değil, ama neyse, boşver."

Uzun ve ürpertici bir sessizlikten sonra Damien "Müslini yemiyorsun," diye işaret ediyor.

"Şimdi yiyorum," diyorum, kaşığımı elime alarak. "JD, biraz süt verir misin lütfen?"

"Kahrolası Alison," diye homurdanıyor Damien. "Karı seks manyağı mı, kafadan çatlak mı, anlayamadım ki."

Zihnimde bir an beliriyor: Alison bana sırıtırken, Bay Chow'a ayaklarını yalatıyor, bir Hindistan cevizini kırıp açıyor, en sevdiği yirmi dört yaş altı erkek film yıldızlarını sayıyor, yattıklarını belirterek, Snapple üstüne Snapple içip duruyor.

"İkisi birden?" diyorum.

"Kahretsin, seviyorum onu. O bir gökkuşağı. Bir çiçek. Ah tanrım," diye inliyor. "Göbeğinde kahrolası bir halka var ve dövmelerinin de ciddi lazer müdahalelerinden geçmesi lazım."

"Alison'ın göbeğinde... halka olduğunu bilmiyordum."

"*Nereden* bilecektin ki zaten?" diye soruyor.

"Her ne-e-eyse-" diye söze başlıyor JD.

"Yine duyduğuma göre kendine mekan bakıyormuşsun." Damien iç geçiriyor, gözlerimin içine bakıyor. "Lütfen kulağıma gelenlerin soyut, talihsiz dedikodular olduğunu söyle."

"*Düşmanca* bir dedikodu, dostum. Başka bir kulübü *aklımdan bile geçirmem*, Damien. Bu aralar senaryolarla ilgileniyorum."

"Eh, evet, Victor, biliyorum. Mesele şu ki, basında epey tanıtımımız çıkıyor ve bunda senin büyük payın olduğunu inkar edemem–"

"Sağol, dostum."

"–ama inkar edemeyeceğim bir şey daha var ki, eğer bu kulübü –nasıl denir? hah, evet– bir *sıçrama tahtası* olarak kullanırsan, burası dolup taşmaya başlar başlamaz buranın *sırtından* kendi mekanını açarsan–"

"Damien, dur bir dakika, bu karmaşık bir soru, dur bir dakika–"

"–ve bu işe büyük paralar yatırmış olan beni ve aralarında Brentwood'lu bazı ortodontistlerin –bir tanesi yarı bitki yarı insanmış– de olduğu diğer pek çok yatırımcıyı yüz üstü bırakırsan–"

"Damien, kendi kulübümü açmak istesem bile parayı nerden bulacağım ki dostum?"

"Japonlardan?" Omuz silkiyor. "Düzdüğün film yıldızlarından birinden? Kıçının peşinde olan zengin bir ibneden?"

"Damien, bu anlattığın benim için *büyük haber* gerçekten, bu desteksiz dedikoduyu çıkaranın kim olduğunu iyi bir düşüneceğim."

"İçten teşekkürlerim."

"Benim tek istediğim kulüp dünyasının yüzüne tekrar bir gülücük yerleştirmek."

"Gidip golf oynamalıyım," diyor Damien dalgınca, saatine

bakarak. "Sonra Fashion Café'de Christy Turlington'la öğle yemeği yiyeceğim, Christy *Top Model*'in son sayısında 'en vefalı manken' seçildi. Fashion Café'de sanal bir Christy yapmışlar –mutlaka görmelisin. Ona danışmanken diyorlar. Christy'nin tıpatıp aynısı. 'Sizi tekrar burada görmeyi umut ediyorum, belki baş başa otururuz,' filan gibi şeyler söylüyor, ayrıca Somerset Maugham'dan alıntılar yapıyor, El Salvador'daki siyasi durum ve Christy'nin Kelloggs'la yaptığı mısır gevreği reklamı anlaşması hakkında konuşuyor. Ne düşündüğünü biliyorum ama gerçekten havayı değiştiriyor."

Damien sonunda masadan kalkıyor, salaklar da peşinden.

"Bugünkü defilelere gidecek misin?' diye soruyorum. "Yoksa bir Gotti'nin daha duruşması mı var?"

"Ne? Bugün bir duruşma daha mı var?" Damien espri yaptığımı fark ediyor. "Komik adamsın. Ama çok da değil."

"Sağol."

"Defilelere gideceğim. Bu hafta Moda Haftası, başka ne yapılır ki?" Damien iç geçiriyor. "Birinde sen de çıkacaksın, değil mi?"

"Evet. Todd Odham. Mankenlerin erkek arkadaşları onlara podyumda eşlik edecek, o kadar. Tema şu: Her kadının arkasında..."

"Bir sansar mı vardır? Ha!" Damien geriniyor. "Parlak bir fikirmiş. Eee, bu geceye hazır mısın?"

"Hey dostum. I am a rock. I am an island."[1]

"Buna kim itiraz edebilir ki?"

"Ben buyum, Damien. Dediğimi yaparım, yapamam demem."

"Başkalarının kızlarına takılıyor musun?"

"Hey, beni bilirsin."

"Deli çocuk," diyerek kıkırdıyor.

---

1) "Ben bir kayayım. Ben bir adayım." Simon & Garfunkel, "I am a Rock". (çn.)

"Zihin açıklığı. Mutlak zihin açıklığı, bebeğim."

"Bu sözcüğün anlamını bir bilsem, Damien."

"Üç sözcük, dostum: Prada, Prada, Prada."

26

TriBeCa'da, yakında moda olacak küçük bir bloktaki fazla dik olmayan merdiveni çıkarak karanlık bir koridoru geçince karşıma çıkan şey: Uzun granit bir bar, duvarlarda ferforje aplikler, orta boy bir dans pisti, bir düzine video monitörü, bir DJ kabinine kolayca dönüştürülebilecek küçük bir köşe, beni VIP odası yap diye bağıran bir oda, yüksek tavandan sarkan aynalı küreler. İnsan burada bir parıltı görünce kendini o parıltı sanıyor.

"Ah," diye iç geçiriyorum, etrafa bakarken. "Kulüp piyasası."

"Evet." JD kaygıyla peşimden geliyor. İkimiz de onun getirdiği kavunlu böğürtlenli diyet Snapple şişelerini dikiyoruz.

"Buranın kendine özgü güzel bir havası var, JD," diyorum. "İtiraf et, seni küçük ibne. İtiraf et hadi."

"Victor, ben–"

"Biliyorum, erkeksi kokumu içine çekmek bile başını döndürüyor."

"Victor, buraya fazla bel bağlama," diye uyarıyor JD. "Biliyorsun ki bu kulübün ömrü pek uzun olmayacak, bu işler *hep* kısa vadeli."

"*Sensin* kısa vadeli iş." Ellerimi pürüzsüz granit barda gezdiriyorum: buz gibi.

"Bu işe çok enerji harcarsın, sonra burayı başta güzel ve ilginç bir yer yapan herkes –hey, sırıtmayı kes– başka yerlere gider."

Esniyorum. "Eşcinsel bir ilişkiden bahseder gibisin."

"Kusura bakma, hayatım, kaybolduk da." İçeri Waverly Spear –iç mimarımız, hık demiş Parker Posey'nin burnundan düş-

müş– süzülüyor, gözünde güneş gözlüğü, altında cildine yapışmış bir tayt, başında yün bir bere var, peşinden sevimsiz bir hip-hopçu orospuyla, tişörtünde BEN SİKİŞ TANRISIYIM yazan korkunç güzellikte bir kasvetli-rockçı kız geliyor.

"Niye bu kadar geç kaldın bebeğim?"

"Paramount'un lobisinde kayboldum," diyor Waverly. "Merdivenlerden *ineceğime* çıkmışım."

"Yaa?"

"Ayrıca, şey..." Taklit elmaslarla kaplı siyah kilitli Todd Oldham cüzdanını karıştırıyor. "Hurley Thompson şehirde."

"Devam et."

"Hurley Thompson şehirde."

"Ama Hurley Thompson *Sun City 2*'nin devamını çekmiyor mu? *Sun City 3*'ü?" diye soruyorum biraz öfkeyle. "*Phoenix*'te değil miydi o?"

Waverly zombilerini kovduktan sonra JD'nin yanından çekerek beni yanına çağırıyor.

"Victor, Hurley Thompson biz burada konuşurken Paramount'un Celine Dion süitinde birisini prezervatif kullanmamaya ikna etmeye çalışıyor."

"Hurley Thompson Phoenix'te *değil* mi yani?"

"Belli insanlar bu bilgiye *sahip*." Sesini ciddiyetle alçaltıyor. "Bilmedikleri şey bu işin *niye*si."

"Bu odadakilerden bilen var mı? Sakın yanındaki o gerizekalılardan biri biliyor deme."

"Şöyle söyleyeyim: Sherry Gibson bir süre 'Baywatch Nights'ı çekemeyecek." Waverly sigarasından obur nefesler çekiyor.

"Sherry Gibson, Hurley Thompson –bağlantıyı anladım. Dostlar, âşıklar, iyi reklam malzemesi."

"Hurley o kadar çok kokain çekti ki, Sherry Gibson'ı dövdükten sonra –evet, suratına vurmuş– SC3 setinden ayrılmak zorun-

da kaldı. Şimdi Carrie Fisher takma adıyla Paramount'ta kalıyor."

"*Sun City*'den *ayrılıyor* mu yani?"

"Sherry Gibson da zırlayan bir rakuna benziyor."

"Bunu kimse bilmiyor mu?"

"Hayır, sadece moi."

"Moi da kim?"

"Moi ben demek, Victor."

"Dudaklarımız mühürlü." Yanından ayrılıp ortaya doğru yürürken el çırparak diğerlerinin dikkatini çekiyorum.

"Wavery, minimal ve genel bir hava istiyorum. Endüstriyel-üst sınıf havasında olsun."

"Biraz da uluslararası katalım mı?" diye soruyor, oflaya puflaya peşimden gelirken, bir Benson & Hedges Menthol 100 daha yakıyor.

"'90'lı yıllar dürüst ve dobraydı. Bunu yansıtalım," diyorum etrafta gezinirken. "Fazla batmayan klasik bir hava olsun. İçle dış, soğukla sıcak, ıslakla kuru, siyahla beyaz, doluyla boş arasında fark olmasın –tanrım, biri bana soğuk ve ıslak bir bez getirsin."

"Sadelik istiyorsun yani, bebeğim."

"Gece hayatına palavrasız bir yaklaşım istiyorum." Bir Marlboro yakıyorum.

"Böyle konuşmaya devam et bebeğim, hedefimize ilerliyoruz."

"Waverly, bu piyasada tutunmak için hem iyi bir iş adamı, *hem de* her açıdan etkileyici bir adam olarak tanınmak zorundasın." Duraksıyorum. "Ben her açıdan epey etkileyici bir adamım."

"Ve, öhöm, aynı zamanda bir iş adamı?" diye soruyor JD.

"Buna cevap vermeyecek kadar etkileyiciyim bebeğim," diyorum, bir nefes çekerek. "Hey, *YouthQuake*'in kapağında gördün mü beni?"

"Hayır, ha..." diyor Waverly, sonra bir şey fark edip, "*Sen*

miydin o? Harika *görünüyordun*."

"Hı hı," diyorum, şüpheyle.

"Ama seni Calvin Klein defilesinde gördüm, bebeğim, ve–"

"Calvin Klein defilesinde değildim, bebeğim, ayrıca şu duvarın pesto sosu renginde olduğunu fark ettin mi? Bu, nasıl desem, asla-olmazlar listesinde yer alıyor."

"De rigueur," diyor Waverly'nin arkasındaki kusursuz parçalar bütünü genç şey.

"Victor," diyor Waverly. "Bu Ruby. Kase tasarımcısıdır. Pirinç gibi şeylerden kase yapıyor."

"Kase tasarımcısı mı? Vay."

"Pirinç gibi şeylerden kase yapıyor," diye tekrarlıyor Waverly, bana dik dik bakarak.

"Pirinçten kaseler? Vay." Dik bakışlarına karşılık veriyorum. "'Vay' dedim ya, duymadın mı?"

Kasvetli-rockçı dans pistine çıkıp başını kaldırarak tavandan sarkan bir düzine kadar disko küresine bakıyor.

"Gulyabani çocuk ne iş peki?"

"Felix eskiden Gap'te çalışırdı," diyor Waverly, bir nefes çekip veriyor. "Sonra Bali'de 'The Real World'ün set tasarımını yaptı."

"Sakın o şovdan bahsetme bana," diyorum dişlerimi gıcırdatarak.

"Kusura bakma, tatlım, saat o kadar erken ki. Ama lütfen Felix'e iyi davran –rehabilitasyondan yeni çıktı."

"Ne –aşırı dozda sıva mı yapmış?"

"Blowpop'la Pickle'ın arkadaşı, ayrıca Connie Chung, Jeff Zucker, Isabella Rossellini ve Sarah Jessica Parker'ın, şey, elbise dolaplarının tasarımını yaptı."

"Harika, harika," diye onaylayarak başımı sallıyorum.

"Geçen ay gidip eski erkek arkadaşıyla –Jackson– Bonnevil-

le tuz çölünde yattı, daha üç gün önce de Jackson'ın kafatasını bir bataklıkta buldular, bu yüzden anlayış gösterelim."

"Hı hı. Tanrım, burası buz gibi."

"Turuncu çiçekler, bambu, İspanyol kapıcılar canlanıyor gözümde, Steely Dan geliyor kulağıma, Fellini geliyor gözümün önüne." Waverly birden nefesini tutuyor, sonra yine nefes veriyor, sigarasının ucuna vuruyor. "'70'leri görüyorum bebeğim, ve ıslanıyorum."

"Kulübüme kül silkiyorsun, bebeğim," diyorum, son derece üzgün.

"Felix'in meyve suyu barı fikri nasıl sence?"

"Felix bir sonraki sakinleştiricisini nereden bulacağını düşünüyor." Sigaramı dikkatle JD'nin uzattığı yarı dolu Snapple şişesine atıyorum. "Ayrıca –tanrım– *meyve suyu* satan bir meyve suyu barı yüzünden huysuzlanmak istemiyorum bebeğim. Uğraşmam gereken kaç şey var, haberin var mı? Bir de bunu çıkarma başıma."

"Yani meyve suyu barı *iptal* mi?" diye soruyor Waverly, not alarak.

"Lütfen ama," diye inliyorum. "Francalada sandviç satalım, pizza satalım, kahrolası cips satalım," İç geçiriyorum. "Senle Felix fazlasıyla duygusal davranıyorsunuz."

"Çok haklısın bebeğim," diyor Waverly, alnından ter siler gibi yapıyor. "Aklımızı başımıza devşirmeliyiz."

"Waverly, dinle beni. Yeni moda ne biliyor musun, modasızlık."

"Hiçbir moda yeni moda değil mi?" diye soruyor.

"Hayır, yeni moda, modasızlık," diyorum sabırsızca.

"Moda olanın modası geçti mi yani?" diye soruyor Waverly.

JD'nin omzuna vuruyorum. "Bak, *o* hemen anladı."

"Bak tüylerim diken diken oldu," diyor JD, kolunu uzatarak.

"Limonlar, her yerde limonlar var Victor," diyor Waverly, to-

paç gibi dönerek.

"Heshy Amca davet *edilmedi*, değil mi bebeğim?"

"Sweet dreams are made of this,[1] ha Victor?" diyor JD, dönüp duran Waverly'ye boş boş bakarak.

"Buraya gelirken takip edildik mi dersin?" diye soruyorum, Waverly'yi izlerken bir sigara yakarak.

"Bunu sormak zorunda kalıyorsan, sence de bu kulübü Damien'den gizli açmak pek de, nasıl diyeyim, iyi bir fikir değil, değil mi?"

"Sorumun yanıtı bu değil. Ben hedefi vurmak için harekete geçerim," diyorum, ona öfkeyle bakarak. "Senin modadan anladığın treni kaçırmak, dostum."

"Bacaklarını kırdırmanın moda olduğuna inanmıyorum, o kadar," diyor JD ihtiyatlı bir sesle. "Bir *kulüp* uğruna? 'Nefsine hakim ol' diye bir laf duydun mu hiç?"

"Damien Nutchs Ross insan özelliği göstermeyen bir primat." İç geçiriyorum. "Senin bu duruma bakışın ise şu olmalı: uyuyorum zzzzz."

"Niye başka bir kulüp açmak *istiyorsun* ki?"

"*Benim* kulübüm."

"Dur tahmin edeyim. Buldum! Anında arkadaş edinmek?" JD titriyor, nefesi buharlı çıkıyor.

"Yapma. Bu iş beni zengin edecek."

"Her erkeğin bir hobiye ihtiyacı var, ha?"

"Senin de ibneliğini dizginlemek için biraz daha Prozac'a ihtiyacın var."

"Senin de gerçeklikle sıkı bir tanışmaya."

"And you need coolin', baby, I'm not foolin[2]'."

---

1) "Tatlı düşlerin kaynağı budur", Eurythmics, "Sweet Dreams". (çn.)

2) "Senin de biraz gevşemeye ihtiyacın var, bebeğim, şaka yapmıyorum." Led Zeppelin, "Whole Lotta Love". (çn.)

"Victor. Burada oyun oynamıyoruz," diye soruyor JD, "değil mi?"

"Hayır," diyorum. "Spor salonuna gidiyoruz."

25

Geçen hafta aşağı Beşinci Cadde'nin en gözde kısmına dönüşen Flatiron Mahallesi'ndeki spor salonunda, antrenörüm Reed "Entertainment Tonight"ın ünlüleri eğiten ve eğittikleri ünlülerden daha ünlü antrenörlerle ilgili bir bölümünün çekiminde, spor salonunda –ismi yok; yalnızca bir simgesi var, altında da "Zayıflık Suçtur, Suçlu Olmayın" sloganı–, "Taş Devri" çizgi filminin bölümlerini gösteren monitörlerin ve kristal bir avizenin kısık ışığının altında Matt Dillon, Toni Braxton, Brunei sultanının karısı, Tim Jeffries, Ralph Fiennes –hepsi ızdırap çekiyor. Matt Nye'ın şansı hakkında söylediğim bir söze kızmış olan iki erkek manken, Craig Palmer'la Scott Benoit, Philippe Starck tasarımı soyunma odasında kurulanırken beni yarı görmezden geliyorlar. Bu spor salonunu Reed'e Equinox'tan Danny Errico yaptırmıştı, *Playgirl*'ün Reed'in çıktığı sayısı on milyon satıp bunun üstüne Reed Gap'in yeni reklam kampanyasından kovulunca. Reed şimdi yeni partneri bir çift maymun olan bir dedektif hakkındaki bir filmde başrollerden birini oynuyor. Reed: Saati 175 Dolar ve her kuruşunu hak ediyor (Chloe'ye de ısrarla söylediğim gibi), uzun sarı saçını *asla* kuyruk yapmaz, seyrek ve pis sakalı seksidir, doğal bronz ten, sağ kulağında gümüş küpe, tasarım ağırlık kemeri, kasları öyle biçimlidir ki derisi yüzülmüş gibi görünür, siyah BMW'sinin plakasında BELALI yazar, yani tüm önkoşullar sağlanmıştır. Spor salonu öyle soğuk ki, "ET" film ekibinin kurduğu ışıklardan buhar çıkıyor.

Details muhabiri geç kalıyor. "Pardon, yolda kayboldum,"

diyor kadın dalgınca, üstünde siyah kaşmir bir kazak, beyaz pamuk gömlek, beyaz ipek pantolon ve tam *Details*-kız-muhabiri tarzına uygun şekilde, dirseklikliklerinde ve kolunda bir bisiklet reflektörü bandı var. "Gabon başbakanı Ömer Bongo'yla ve şirin yeğeni, şey..." Not defterine bakıyor. "...Spencer'la röportaj yapmam gerekiyordu da."

"Bayanlar baylar." Reed ellerini açıyor, beni takdim ediyor. "Anımızın yükselen yıldızı, Victor Ward."

Ekipten "hey" ve "evet" mırıltıları yükseliyor, StairMaster'ın önündeki buharı tüten ışıkların arkasında karanlıkta kalıyorlar, sonunda biri bezgince "Başlıyoruz," diyor.

"Güneş gözlüğünü çıkar," diye fısıldıyor Reed bana.

"Şu ışıklar sönmedikçe hayır, ı-ıh, çıkarmayayım."

"Marlboro kokusu alıyorum," diyor Reed, beni StairMaster'a doğru iterken. "Sigara içmemelisin, bebeğim, ömründen seneler çalar."

"Evet, altmışlı yaşlarımı, harika. Onları ıska geçmek istemem doğrusu."

"Ooo, sert çocuk. Gel bakalım –hopla şunun üstüne," diyor, eliyle aletin kenarına hafifçe vurarak.

"Bugün baldır, kalça ve *mutlaka* karın çalışmak istiyorum," diyorum üstüne basa basa. "Ama pazı istemem," diye uyarıyorum. "Fazla büyümeye başladılar."

"Ne? Sadece 33 santimler bebek." Reed, StairMaster'ı Rastlantısal Programda 10. Seviye'ye ayarlıyor.

"Tişörtün biraz dar gelmiyor mu?" diye takılıyorum ona.

"Yeni göğüsler kol kasları," diyor Reed.

"Ah, şuna bak," diyorum, bir sivilce fark ederek. "Meme ucun görünüyor."

"Kes," diyor yönetmen, iç geçirerek.

"Victor," diye uyarıyor Reed. "Yakınlarda bir gün o karşılık-

sız çekini alıp..."

"Hey, faturayı Chloe ödedi ya."

"Burası bir iş yeri, bebek," diyor Reed, gülümsemeye çalışarak. "Hayır kurumu *değil*."

"Baksana, işe ihtiyacın var mı, güvenlik görevlisi anyorum da."

"Benim işim *bu*, dostum."

"Ne? Fitness aletlerini tanımak mı yani? Boşversene."

"Zaten ek bir işim var, Victor."

"Dinle, güvenli seks yaptığın sürece benim şahsi fikrim jigololuğun da iyi bir meslek olduğu –faturalardan *kurtarıyorsa* seni tabii."

Reed alnıma vuruyor ve "Bugün çömelip kalkma yapıyoruz," diye hırlıyor.

"Ve *karın*," diyorum üstüne basa basa. "Bir fotoğraf çekimim var, bebeğim."

"Tamam," diye sesleniyor yönetmen. "Çekiyoruz."

Reed kolayca, otomatik olarak ellerini çırpmaya ve bağırmaya başlıyor, "Çaba göstermeni, zorlanmanı istiyorum, *terle* biraz Victor. Fazla gerginsin, dostum. Kurtul o gerginlikten. İçin sevgiyle dolsun."

"Kafeine tövbe ettim Reed. Hayalimde okyanus derinliklerini canlandırarak gevşemeyi öğreniyorum. Yarım saatte bir sesli mesajlarıma bakma isteğime engel oluyorum. Önüme geleni kucaklıyorum. Bak." CK marka tişörtümü kaldırıyorum. "Yeni stres toplarım."

"Çılgınsın, bebek," diye hayıflanıyor Reed, ellerini çırparak.

Kameraya bakarak, "Radu'ya ve Pasquale Manocchia'ya gittim –Madonna'nın kişisel antrenörü olur bu arada, bebek– ve şunu söyleyebilirim ki, Reed ünlülere antrenman yaptırmada kesinlikle bir numara."

"Bisepslere, trisepslere, ön kol kaslarına saplantı derecesinde

düşkünüm," diye itiraf ediyor Reed. "Ciddi bir kaslı kol fetişistiyim."

"At gibi dayanıklıyım ama kan şekerim düşük ve fena halde bir Jolly Rancher şekerine ihtiyacım var."

"Bir sonraki şarkı da bitsin," diyor Reed, el çırpmayı hiç kesmeden, "PowerBar zamanı, söz."

Birden ses sisteminden Primal Scream'in "Come Together"ı patlıyor. "Tanrım," diye inliyorum. "Bu şarkı sekiz dakika dört saniye sürüyor."

"Böyle şeyleri nasıl biliyorsun?" diye soruyor *Details* kızı.

"Ne kadar iyi görünürsen, o kadar iyi görürsün bebeğim," diyorum soluk soluğa. "Bunu bilir bunu söylerim, bacım." Çağrı cihazım çalınca bakıyorum: Kulüpten JD.

"Reed, cebini versene, bebek." Ellerimi bırakıp kameraya gülümseyerek numarayı çeviriyorum. "Hey Leeza! Bak, ellerimi kullanmıyorum!"

Bunun üzerine Reed hızı arttırıyor, bunun imkansız olduğunu sanıyordum çünkü StairMasterlar'da 10. seviyenin üstüne çıktığını bilmiyordum.

"Hey, bu geceki yemeğe davetli miyim?" diye soruyor Reed. "Köşelerin hiçbirinde ismimi görmedim de."

"Evet, masa 78'de Lorax ve Pauly Shore'la oturacaksın," diyorum sinirle. "JD konuş benimle bebeğim."

"Şimdi fazla heyecanlanma, Victor," diyor JD nefes nefese. "Ama biz –ben, Beau ve Peyton– DJ X'le bir randevu ayarladık."

"Kimle?"

"DJ X. Onunla bugün beşte Fashion Café'de randevun var," diyor JD. "Bu geceki partide çalışmayı kabul etti."

"Şu anda bir StairMaster'ın üstündeyim, bebeğim," diyorum. "Ne? Fashion Café mi?"

"Victor, DJ X bu şehrin en revaçta DJ'i," diyor JD. "Yapacağımız reklamı hayal et ve zevkten boşal. Hadi durma –attır artık."

"Tamam, tamam. İşe alın işte," diyorum. "Söyleyin ne kadar isterse vereceğiz."

"Önce seninle görüşmek istiyor."

"Ah ulu tanrım."

"Bir tür güvence istiyor."

"Ona bir paket şekerli mısır gönderin. Ona şirin, ekstraemilebilir yatıştırıcılar gönderin. Ona çok iyi ağzına aldığını söyle... alıyorsun değil mi?"

"Victor," diyor JD, çileden çıkmış bir halde. "Seninle görüşmeden işi kabul etmeyecek. Ona bu gece burada ihtiyacımız var. Yap."

"Hâlâ konuş diyeceğine dökül diyen birinden emir mi alacağım?" diye bağırıyorum. "Kapa çeneni."

"Fashion Café," diyor JD. "Beşte. Programına baktım. Araya sığdırabilirsin."

"JD, derin düşüncelere dalmış bir tanrıya dönüşmekle meşgulum," diye homurdanıyorum. "Yani, şunu istesem fazla bir şey mi..."

"Beşte Fashion Café'de. Bay bay, Victor." JD kapıyor.

"JD –yüzüme kapama, *sakın* yüzüme kapama." Ben de kapıyor ve ağzıma geldiği gibi, "Birden bir tırmanma ihtiyacı kapladı benliğimi," diye bağırıyorum.

"Bence bütün hayatın boyunca bunu yaptın zaten, dostum," diyor Reed kederle.

"Bir Reebok reklamını reddettin diye sert adam mı oldun başımıza?"

"ET" ekibi bin adet mekik çekmemi kaydettikten sonra Treadwall'a geçtim, bir iç mekan kaya tırmanışı simulatörü, durduğunuz yerde tırmanabiliyorsunuz, *Details* kızı bir duvara yaslanmış, not defterini *Bubble* adlı yeni bir derginin ilk sayısının altına koymuş olduğunu fark ediyorum. Salon öyle soğuk ki, bir

buzula tırmanıyorum sanki.

"Tanrım," diye inliyorum, derginin kapağını fark edince. "Evet, bu harika işte. Luke Perry'nin kahrolası Kurt Russell hakkındaki görüşleri ha? Tam da buna ihtiyacımız vardı."

"Eee nasılsın?" diyor kız dalgınca. "Bu geceden dolayı heyecanlı mısın?"

"Fındık faresi ne demişti hatırlasana," diye üstü örtülü bir laf ederken, yanımdan Powershake höpürdeterek geçen Dillon'ı seyrediyorum. "Hey, Matt, aynen devam."

"Bu işi sahiden seviyorsun," diyor *Details* kızı.

"İyi görünmenin nesi yanlış?"

Bunu yarı düşünceli bir havada tartıyor. "Ya başka bir şeyden fedakarlık etmek pahasınaysa? Bir şey ima etmiyorum. Farazi olarak soruyorum. Sakın alınma."

"Soruyu unuttum."

"Ya başka bir şeyden fedakarlık etmek pahasınaysa?"

"Başka bir şeyden... kastın?"

"Anlıyorum." Suratında görmek istemediğim bir yüz ifadesini takınmaya kalkışıyor.

"Hey bebeğim, hepimiz bu işin içindeyiz," diyorum. Ellerim tebeşir tozuyla kaplı. "Evet, bütün bunları bırakıp evsiz barksızları doyurmayı ben de isterim. Bütün bunları bırakıp orangutanlara işaret dili öğretmek de isterim. Elime *sheç defterimi* alıp kırlarda bisikletle dolaşacağım. Ne yapayım –ne? Bu ülkedeki etnik grupların kaynaşmasına yardım mı edeyim? Kahrolası başkanlığa adaylığımı mı koyayım? Dudaklarımı oku: Boşversene."

24

Bugünkü fotoğraf çekimi için Industria'ya vardığımda o tuhaf takip edilme hissine kapılmaya başlamış durumdayım, ama

ne zaman dönüp arkama baksam Click, Next ve Elite için manken portföyleri taşıyan bisikletli kuryeler görüyorum o kadar, bunun üzerine paranoyayı bastırmak için fazla köpüklü olmayan, kafeinsiz ve yarım yağlı sütlü espresso içmek üzere Braque'a giriyorum, bir dizi muazzam beyaz boş alandan geçerken Alison çağrımı çaldırıp duruyor. Erkekler –dokuzumuz, bazılarımız mayosunu giymiş bile– öylesine takılıyor: Nikitas, David Boals, Rick Dean, aramıza yeni katılan Scooter, tam tanımadığım iki kişi, biri Jour et Nuit'de çalışan bir garson, rasta saçlı, iri yapılı bir çocuk; bir "Fashion File" film ekibi tarafından takip ediliyor, yukarı doğu yakasında Twins'de çalışan bir çift ikiz, ayrıca belki buradaki en iyi vücuda sahip olmasına karşın yüzü eşeğe benzeyen Avrupalı bir adam. Tüm erkekler temelde aynı görünüyor: yakışıklı bir kafa (bir istisna hariç), muhteşem vücut, uzun saç, keskin dudaklar, etkileyici, yaramaz veya nasıl isterseniz öyle.

Kaşlarımın alınması için sıra beklerken CD koleksiyonuna bakıyor ve pedikür yaptırırken pilavla karnıbahar yiyen bir kızla çene çalıyorum, tek bildiği laf "Vay be!"; her yerde belirgin bir rahatlık seziyorum, özellikle de Stanford Blatch bana bir Wrigley marka naneli sakız ikram edince. Saç traşında Sezar tarzı geri dönmüş ve dik hüleler de moda, bu durum Bingo'yla Velveteen'i ve fotoğrafçı Didier'i çileden çıkarıyor, bu yüzden, fonda opera müziği, bol bol PhytoPlage jölesi getiriliyor, bazıları bütün bu eziyete katlanmak için şampanya içiyor, *Post*'tan yıldız fallarını okuyor ve diş iplerini parmaklarına geçirerek kedi beşiği oynuyorlar. Madonna'nın eski parti organizatörü Ronnie Davis, Dolce&Gabana'dan birisi, Garren (Mike Jacobs'la Anna Sui'nin son defilelerinde kuaförlük yapmıştı) ve Sandy Gallin bir köşede oturmuş satılıkmışız gibi boş boş bize bakıyorlar, ve kabul etmek lazım –*gerçekten satılıkmışız* gibi.

Üç çekim yapılacak: Bermuda şortlu, Madras şortlu ve Speedo'lu. Dev bir mavi perdenin önünde duracağız, daha sonra Japon teknisyenler, gerçekten plajdaymışız gibi göstermek için, arka plana plaj görüntüsü ekleyecek, "Belki bir Miami plajı bile olabilir," diye vaatte bulunuyor Didier. Bisepslere, göğüs kaslarına ve üç kalçaya sahte dövme yapılıyor. İçerisi buz gibi.

Bingo saçımı ıslatıp jöle çalıp uçlarına kadar sürüyor, Didier hızla yanıma gelip karın kaslarıma bakıyor, yirmi ikisinde ve emzik emiyor. Sersemlemiş görünen Scooter –SAT sınavına hazırlanıyor– yanıma gelip yüksek bir tabureye oturuyor, ikimiz de dev oval aynaların karşısındayız.

"Favori istiyorum," diye sızlanıyor Bingo. 'Iyice uzun favoriler.'

"Doğalı unut, Bingo," diyor Didier. "Etkileyiciliğe yüklen."

"Artık kimse şampuan kullanmıyor mu?" Velveteen ürperiyor. "Tanrım."

"Sert bir tarz istiyorum, Bingo. Biraz haşinlik. Bastırılmış öfke. Bastırılmış öfke şart. Bu çocuğun saldırgan yönünü göstermeni istiyorum."

"Saldırgan?" diye soruyor Bingo. "Herif Dean & Deluca'da pasta şefi."

"Saldırgan-pasta-şefi imajını istiyorum."

"Didier, bu çocuk olsa olsa bir denizayısı yavrusu kadar saldırgan."

"Öff Bingo, amma nazlandın," diye iç geçiriyor Velveteen.

"Bana karşı mı geliyorsun?" diye soruyor Didier, ortalıkta dolanarak. "Umarım hayır, çünkü canım pek çabuk sıkılır."

"Velveteen," diye bağırıyor Bingo. "Scooter'ın saçını mahvediyorsun."

"Biraz sorun çıkarıyorsun sanki, Bingo."

"Aşırı bir şeyler istiyorum," diyor Didier. "Red Hot Chili Peppers istiyorum. Enerji istiyorum."

"Ben büyük şişman bir cigaralık istiyorum," diye mırıldanıyor Scooter.

"*Hem* gösterişli *hem* seksi istiyorum," diyor Didier.

"Bu birleşimi devreye sokalım, bebek."

"Heyecandan yerimde duramıyorum," diye mırıldanıyor Didier düşünceli bir sesle. "Ama bu çocukların favorileri nerede? Favori istemiştim. Bingo? Bingo, neredesin?"

"*Benim* favorilerim var," diyorum, elimi kaldırarak. "Hey dostum, o elindeki yüz nemlendiricisi," demek zorunda kalıyorum Bingo'ya.

"*Fazla* yüzüne yüzüne olmasın değil mi Didier?" diye soruyor Velveteen hırçın bir sesle. "O ateşli Mambo Kralı imajına *fazla* girmeyelim."

Hepimiz büyük mavi perdenin önündeyiz, bazılarımız dambıl kaldırıp indirerek biseps çalışıyor, ikimiz yerde mekik çekiyor, Didier puro istiyor ve alınca bize dağıtıyor, sonra gliserin istiyor, çünkü uzun şortlu adamların puro içerken ağlaması gerek, çünkü hepimiz üzgünüz ve plaj olacak büyük mavi perdenin önünde puro içiyoruz.

"'Puro içtiğimiz *için mi* üzgünüz?' diye soruyorum. 'Yoksa bu 'Sahil Güvenlik'e fazlasıyla benzediği için mi?'"

"Hayır, hepiniz salak olduğunuz ve bu sahilde bunu yeni fark ettiğiniz için üzgünsünüz," diyor Didier dalgınca, Polaroid çekmeye hazırlanırken.

Scooter kaygıyla purosuna bakıyor.

"Bu işi almak için yaptığın şeyin aynısını ona da yap," diyorum. "Ağzına al ve em."

Scooter'ın beti benzi atıyor. "Nereden... bildin?"

"David nikotin bandını çıkar," diye sesleniyor Didier fotoğraf makinesinin arkasından.

"Kız arkadaşım bu halimi görse," diye sızlanıyor Scooter, "ib-

ne olduğumu düşünür."

"Hâlâ Felicia'yla mı birliktesin?" diye soruyor Rick.

"Hayır, bu kızla Principe di Savoia'nın lobisindeki tuvalette tanıştım," diyor Scooter ifadesizce. "Kaybolmuştum ve Sandra Bullock'a benziyordu. En azından herkes benzediğini söylüyor."

"Adı ne?" diye soruyor David.

"Shoo Shoo."

"Shoo Shoo ne?"

"Bildiğim bir soyadı yok."

"CK işini nasıl kaybettin, dostum?" diye soruyor Nikitas.

"Calvin'i kızdırdım," diyor Scooter. "Saçımı kestirmiştim, ama sorun bundan oldukça daha, nasıl derler, karmaşık."

Sessizlik, epey bir duraksama, herkes ciddi ciddi başını sallıyor, "Fashion File" film ekibi hâlâ ortalarda dolanıyor.

"İnan bana," diyorum ellerimi kaldırarak, "Calvin'le ben çok atıştık." Birkaç biseps hareketi daha yapıyorum. "*Bir sürü kez*."

"Ama sana defilede bayağı iyi yerden koltuk vermiş," diyor David, baldır kaslarını esnetirken.

"Defilede Chloe olduğu için," diyor Rick.

"Calvin Klein defilesinde değildim," diyorum sakin bir sesle, sonra bağırıyorum, "Kahrolası Calvin Klein defilesinde *değildim*."

"*WWD*'de defilede olduğunu gösteren bir fotoğraf çıktı, bebegim," diyor Rick. "David ve Stephen'la berabersin. İkinci sırada."

"Bulun o fotoğrafı, size yanıldığınızı kanıtlayayım," diyorum düz bir sesle, pazularımı ovuyorum, buz gibi. "İkinci sıraymış, pöh."

İkizlerden biri bugünkü *WWD*'yi okuyor, ihtiyatla bana uzatıyor. Elinden kapıp dünkü defilelerde çekilen fotoğraflara bakıyorum. Bulanık bir fotoğraf: Stephen Dorff, David Salle ve ben, 50'li yılların örme gömlekleri ve güneş gözlükleriyle koltuklarımızda kaykılmış duygusuz suratlarla oturuyoruz. Fotoğrafın altına isim-

lerimiz koyu renk harflerle yazılmış, benimkinin yanına, sanki gereği varmış gibi "Yükselen Yıldız" diye açıklama yapılmış. Bir masada bir şampanya şişesi devriliyor, birisi bir pide döner istiyor.

"Eee, buna ne diyorsun, Victor?" diye soruyor David. "Anlayalım şu işi. Hani defilede *yoktun*? Şu fotoğraftaki sen *değil misin*? Dur tahmin edeyim –şu gördüğümüz Jason Gedrick."

"Kulübün nasıl gittiğini kimse sormayacak mı?" diye soruyorum sonunda, gazeteyi öfkeyle ikize geri vererek, bu gerçeğe birden içerlemiş haldeyim.

"Şey, kulüp nasıl gidiyor, Victor?" diye soruyor diğer ikiz

"*I want to rock'n'roll all night and party every day.*[1]"

"Açılışa niye davet edilmedim?" diye soruyor Rick.

"*I want to rock'n'roll all night and party every day.*" *WWD*'yi ikizin elinden tekrar kapıp fotoğrafı bir kere daha inceliyorum. "Bir yanlışlık olmalı. Bu başka bir defile olmalı. Hattâ, bu *sahiden* Jason Gedrick."

"Bu hafta başka hangi defilelere gittin?" diye soruyor biri.

"Hiçbirine," diye mırıldanıyorum.

"Jüpiter'in yörüngesinde dönmeyi bırakınca haber ver, olur mu?" diyor David, sırtıma hafifçe vurarak. "Ayrıca Jason Gedrick Roma'da, *Summer Lovers II*'nun çekimlerinde, bebeğim."

"Ben de burada ve şu anın içindeyim, bebeğim."

"Duyduklarım aksini söylüyor ama," diyor Nikitas, mekik çekerken.

"Senin işleme tabi tutabildiğin bilgi hiç umurumda değil," diyorum ona.

"Baxter ve Chloe'yle aran iyi mi?" David bunu öylesine sormuş gibi yapıyor, Nikitas'la Rick hafifçe sırıtıyorlar, tabii ki fark ediyorum.

---

1) "Her gece rock'n'roll çalmak, her gün de parti vermek istiyorum," Kiss, "Rock & Roll All Nite". (çn.)

"O kadar iyi ki güller açıyor." Duraksıyorum. "Aa... ne demek istiyorsun, Ey Bilge Kişi?"

Üçü de şaşkın görünüyor, ifadelerinden benden bir itiraf beklediklerini anlıyorum.

"Eee, şey..." diye kekeliyor Rick. "Yani, biliyorsun, şey..."

"Lütfen," diye homurdanıyorum. "Hakkımda boktan dedikodular yayacaksan, çabuk yap da duyalım bari."

"*Threesome* filmini gördün mü?" diye atılıyor David.

"Hı-hı, hı-hı, hı-hı."

"Chloe, Baxter ve Victor'ın bu temaya ilgi duydukları söyleniyor."

"Baxter Priestly'den bahsetmiyoruz, değil mi, beyler?" diye soruyorum. "O küçük sıska puşttan bahsetmiyoruz değil mi?"

"Puşt olan *o mu*?"

"Bak Victor, yeniliklere açık bir adamsın, bunu biliyorum," diyor David. "Yani bence hoş bir şey, çok hoş."

"Bir dakika, bir dakika." Ellerimi göğsüm hizasına kaldırıyorum. "Chloe'yi –Chloe *Byrnes*'ü– o zavallıyla paylaşacağımı bir *an* olsun düşünürseniz ... insaf, bebeğim."

"*Paylaştığını* kim söyledi Victor?" diye soruyor biri.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun senin fikrin olduğunu kim söyledi?" diye soruyor David. "Bu durumdan memnun olduğunu kim söyledi?"

"Olmayan bir şeyden nasıl rahatsız olabilirim ki?" diye parlıyorum.

"Sokaktaki lafı söylüyoruz o kadar."

"*Hangi* sokaktaki? Sen hangi sokakta oturuyorsun David?"

"Şey... Ludlow'da."

"Şey... Ludlow'da," diye taklidini yapıyorum denememe gerek kalmadan.

"Victor, söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanabiliriz ki?"

diye soruyor Rick. "CK defilesine gitmedim diyorsun, ama gitmişsin. Şimdi de Baxter ve Chloe'yle ağır bir aşk üçgeni yaşamıyorum diyorsun, ama şehirde herkesin söylediği–"

"Başka ne duydunuz kahrolasılar?" diye patlıyorum, yüzüme yakın bir ışıkölçeri iterek. "Meydan okuyorum, söyleyin hadi, meydan okuyorum."

"Alison Poole'ı siktiğini?" David omuz silkiyor.

Birkaç saniye öylece bakıp kalıyorum. "Yeter, yeter. Alison Poole'la *görüşmüyorum*."

"Düz suratın etkileyici,.adamım."

"Bu lafını kaale almayacağım çünkü kızlarla dövüşmem," diyorum David'e. "Ayrıca bu dedikoduyu yayman senin için çok tehlikeli. Alison için tehlikeli. Benim için tehlikeli. Ayrıca–"

"Boşver Victor," diye iç geçiriyor David. "Umurumdaydı sanki."

"Pek yakında Gap'te yirmi Dolarlık kazakları katlıyor olacaksın zaten," diye mırıldanıyorum.

"Minik balıklarım," diye sesleniyor Didier. "Vakit geldi."

"David'in yüzünde plaj yosunu ya da bir tür kum filan gibi, yüzünü örtecek bir şeyler olması gerekmez mi?" diye soruyorum.

"Tamam, Victor," diye sesleniyor Didier fotoğraf makinesinin arkasından. "Seni çıplakmışsın gibi hayal ediyorum bebeğim."

"Didier?" diyor ikizlerden biri. "*Ben* çıplağım."

"Seni çıplakmışsın gibi hayal ediyorum Victor, ve sen *buna bayılıyorsun*." Didier ikizi uzun uzun süzdükten sonra bir karar veriyor. "Beni peşinizden koşturun."

"Hey Didier," diye sesleniyorum. "Victor *benim*."

"Dans edin ve 'amcık' diye bağırın bakayım."

"Amcık," diye mırıldanıyoruz hep bir ağızdan.

"Daha yüksek sesle!" diye bağırıyor Didier.

"Amcık!"

"Daha yüksek!"

"*Amcık!*"

"Harika ama mükemmel değil."

Bermuda şortlardan sonra sıra Speedo mayolarda, beyzbol keplerini ters takıyoruz, lolipoplar dağıtılıyor, Urge Overkill çalınıyor, Didier Polaroid'i gizliyor, sonra karanlık bir köşede bekleyen en yüksek fiyatı verene satıyor, adam bir tüy kalemle çek yazıyor. Çocuklardan biri panik atak yaşıyor, bir başkasıysa Taittinger'i fazla kaçırınca Apalaş Dağları'ndan geldiğini itiraf ediyor, bunun üzerine biri bir Klonopin istiyor. Didier taşaklarımızı avuçlamamızda ısrar ediyor, sonunda da "Fashion File" ekibini çekime dahil ediyor, ben ve bayılan adam dışındaki herkes erken bir öğle yemeği için SoHo'da yeni açılan Regulation adlı bir yere yollanıyor.

23

Omzuma patenlerimi asmış, sonbahar güneşinin ışığında kulübün en üst katındaki ofislere doğru merdivenleri hızla çıkarken; üçüncü katta, (maalesef) VH1'den gelen film ekibi, ünlülerin çiçekçisi Robert Isabell'le röportaj yapıyor, herkesin kıyafetine bakınca, sezonun *en* çarpıcı renklerinin limon sarısı ve Campbell çorbası turuncusu olduğu anlaşılıyor, I, Swinger grubunun ultra-salon müziği "bahar geldi" ve "dans etmeye çıkma vakti" gibi sözlerle konfeti gibi yüzüyor havada, menekşeler, laleler ve karahindibalar her yerde ve tüm işletme yavaş yavaş istediğim hale bürünüyor: zorlamasız bir etkileyicilik. Ofise girince, JD'yle Beau'nun bu kutsal mekanının bir duvarının tamamen bronz karın ve baldır ile kemik beyazı kalça fotoğraflarıyla kaplı olduğunu görüyorum, araya birkaç yüz de atılmış –Joel West'ten Hurley Thompson'a, Marky Mark'tan Justin Lazard'a, Kirk Came-

ron'dan (insaf) Freedok Williams'a kadar herkes, bazı vücut parçaları benimkilere benziyor, ama emin değilim– ve 8x10'luk Joey Lawrence'ları her gün yırtıyormuşum gibi gelse de, hep yerlerine yenileri konuluyor, resimdeki erkekler birbirine öyle benziyor ki, ayırt etmem giderek zorlaşıyor. Bu geceki partide on bir tanıtım görevlisi çalışacak. Beau'ya yedi dakika boyunca kızarmış ekmeklerden yakınıyorum. Sonunda e-posta çıktıları, yüzlerce faks ve on dokuz röportaj talebiyle JD içeri giriyor.

"Menajerim aradı mı?" diye soruyorum.

"Sence aramış mıdır?" diye burnundan soluyor JD, sonra, "*Ne* menajeri?"

"*Genç Homo* dergisindeki yazına bayıldım JD," diyorum, yeni gözden geçirilmiş 10:45 davetli listesine bakarken.

"Hangisini diyorsun Victor?" diye iç geçiriyor JD, fakslara bakıp geçerken.

"'İmdat! Erkek Bağımlısıyım!' başlıklı olanı."

"Yani?" diye soruyor Beau.

"İkinizin de oldukça naheteroseksüel olduğu sadece."

"Homo olabilirim Victor," diye esniyor JD, "Ama yine de erkeğim –duyguları olan bir erkek."

"Sen homosun JD, ve bu konuda tek bir kelime daha duymak istemiyorum." Masalarının yanındaki duvarı kaplayan yeni posterlere bakıp memnuniyetsizlikle başımı sallıyorum –Keanu, Tom Cruise, çeşitli Bruce Weber fotoğrafları, Andrea Boccaletti, Emery Roberts, Jason Priestley, Johnny Depp, başdüşmanım Chris O'Donnell. "Tanrım, siz küçük homolar amma kolay tahrik oluyorsunuz. İyi bir vücut, hoş bir surat –tanrım."

"Victor," diyor Beau, bana bir faks uzatarak. "Geçmişte erkeklerle yattığını adım gibi biliyorum."

Ofisime giriyorum, ortalıkta Snapple ya da cigaralık aranarak. "O moda biseksüellik meselesini üniversitedeyken üç saat-

te halletmiştim." Omuz silkiyorum. "Ne olacak ki? Ama benim için artık tavizsiz bir am çağındayım."

"Yani Alison Poole denen o plastik vajinayı düzmek, –kim mesela?– Keanu Reeves'le yatmaktan daha mı iyi sence?" diyor JD peşimden gelerek.

"Keanu'yla *hiç* yatmadım dostum," diyorum, müzik setine yürürken. "'İyi arkadaşız' o kadar." CD koleksiyonuma bakıyorum: Elastica, Garbage, Filter, Coolio, Pulp. Blur'ü koyuyorum. "Hawaii dilinde Keanu'nun 'serin okyanus esintisi' demek olduğunu ve *Kırılma Noktası*'ndaki sörfçü kılığına bürünen FBI ajanı rolüyle Japon Oskarı'nı kazandığını biliyor muydun?" Seti 2, 3 ve 10. parçaları çalmaya programlıyorum. "Tanrım –Japonlardan niye *korkuyoruz* ki?"

"Damien'ın sevgilisiyle seks yapmayı kesmelisin Victor," diye yumurtluyor Beau, sızlanarak. "Sinirlerimizi–"

"Kahretsin," diyerek Beau'ya bir CD kapağı fırlatıyorum.

"Damien öğrenirse bizi *öldürür* Victor."

"Kendi kulübümü açtığımı öğrenirse, asıl o zaman *sizi* öldürür," diyorum dikkatle. "*Ne yaparsanız yapın* kendinizi *aklayamazsınız*. Bu yüzden çenenizi sıkı tutun."

"Ah Victor, kayıtsızlığın öyle etkileyici ki."

"Bir kere siz küçük ibneler baştan niye Damien'ın sevgilisini siktiğimi düşünüyorsunuz anlamıyorum–"

"Ve öyle güzel yalan söylüyorsun ki."

"Hey –*ABBA Gold*'u hanginiz dinledi? Durun– tahmin edeyim."

"Victor, Damien'a güvenmiyoruz," diyor Beau. "Digby'le Duke'a da."

"Şşş," diyorum parmağımı ağzıma götürerek. "Burada dinleme cihazları olabilir."

"Komik değil Victor," diyor JD ümitsizce. "Gerçekten de olabilir."

"Bu şehrin korkunç insanlarla dolu olduğunu kaç kez söylemek zorunda kalacağım size?" diye homurdanıyorum. "Alışın artık."

"Digby'yle Duke hoşlar, Victor, ama steroid kullanmaktan kafayı o kadar yemişler ki seni pestile çevirmek onları gayet mutlu edecektir," diyor Beau, sonra ekliyor, "Gerçi iyi bir derse ihtiyacın var."

Saatime bakıyorum. "Babam on beş dakika sonra o dediğini yapacak zaten, o yüzden üstüme varma," diye iç çekerek kendimi kanepeye atıyorum. "Digby'yle Duke Damien'ın, şey, arkadaşları o kadar. Koruma gibiler –Ne?"

"Mafya, bebeğim," diyor JD.

"Tanrım," diye inliyorum. "Mafya ha? Ne mafyası? Banana Republic mafyası mı?"

"Mafya, Victor," diye onaylayarak başını sallıyor Beau.

"Kahretsin, koruma onlar, beyler." Doğruluyorum. "Onlara acıyorum. Ekmek parası için kokainmanlarla ve turistlerle uğraşıyor zavallılar. Yazık."

Beau'nun tepesi atıyor. "Asıl *sana* yazık, Victor, Damien o kahrolası fotoğrafı görünce başına gelecekleri bir düşün!"

"Beau'nun ayağına bastığını gördüm," diyorum JD'ye çok dikkatle, onlara dik dik bakarak.

"Kimi koruyorsun, JD?" diyor Beau. "Gerçeği *bilmeli*. Doğruyu söylüyorum. Dediğim olacak."

Kanepeden kalkıyorum. "Bu duvar meselesi halloldu sanıyordum JD."

"Victor, Victor–" JD ellerini kaldırıyor.

"*Çabuk* söyle. Ne, nerede, ne zaman, kim?"

"En önemli soruyu sormadığını kimse fark etti mi acaba: niye?"

"Bu fotoğrafın varlığından size kim bahsetti? Richard mı? Khoi mi? Reba mı?"

"Reba mı?" diye soruyor JD. "Kahrolası *Reba* da kim?"

"Kim söyledi JD?" Ellerinden birine vuruyorum.

"Buddy söyledi. Uzak dur benden."

"*News*'daki?"

Beau başıyla ciddi ciddi evetliyor. "*News*'daki Buddy."

"Ve Buddy diyor ki..."

Devam etmesini işaret ediyorum.

"Şey, o fotoğrafla ilgili kaygıların, şey, 'yerinde' ve, şey..." JD, Beau'ya bakıyor.

"Olasılığı," diyor Beau.

"Tamam. Büyük olasılıkla, şey..." JD tekrar Beau'ya bakıyor.

"Basılacakmış," diye fısıldıyor Beau.

"Basılacakmış, şey..." diyor JD. "Evet, 'en tepede'."

Sessizlik, sonunda boğazımı temizleyip gözlerimi açıyorum. "Bu önemsiz bilgiyi bana vermek için ne kadar beklemeyi düşünüyordunuz?"

"Bu söylenti doğrulanır doğrulanmaz seni aradım."

"Kimin tarafından doğrulandı?"

"Kaynaklarımı açıklamam."

"Ne zaman?" diye homurdanıyorum. "Ha? *Bunu* söyle bari."

"Ne zaman diye bir şey yok aslında, Victor." JD kaygıyla yutkunuyor. "Onaylamamı istediğin şeyi onayladım. Fotoğraf gerçekten de var. Neyin fotoğrafı? Ancak dünkü, şey, tarifinden yola çıkarak tahmin edebiliyorum," diyor JD. "Al, Buddy'nin numarası."

Uzun bir sessizlik, Blur çalıyor, ofiste etrafa bakınıyorum, sonunda bir bitkiye dokunuyorum.

"Şey, bu arada Chloe aradı, Todd'un defilesinden önce seninle görüşmek istiyormuş," diyor JD.

"Ona ne dedin?" JD'nin verdiği telefon numarasına bakarken iç geçiriyorum.

"İlişkinizin ekşi yarısı berbat bir kıyafetle Nobu'da babasıyla yemek yiyecek dedim."

"Daha yemediğim bir öğle yemeği bana hatırlatılıyor?" Yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım, ne boktan bir gün."

"Çiçekler için teşekkür etti."

"Ne çiçeği?" diye soruyorum. "Ayrıca pantolonumdaki şişkinliğe bakmayı keser misin lüt-feeen?"

"Donna Karan defilesinde sahne arkasına bir düzine beyaz Fransız lalesi gönderildi."

"Eh, benim adıma o çiçekleri gönderdiğin için sağol JD," diye mırıldanarak, kanepeye geri dönüyorum. "Sana saatte iki Dolar vermemin bir sebebi var ne de olsa."

Sessizlik. "Çiçekleri... ben göndermedim Victor."

Sessizlik. Sıra bende. "Eh, *ben* de göndermedim."

Sessizlik. "Bir kart varmış Victor. '*Ain't no woman like the one I've got*[1]' ve '*Baby I'm-a-want-you*[2]' yazılıymış." JD önce yere, sonra bana bakıyor. "Senin tarzın gibi gelmişti."

"Şimdi bununla uğraşamam." Kollarımı sağa sola sallıyorum, ama sonra birden, çiçekleri kimin göndermiş olabileceği geliyor aklıma. "Baksana, Baxter Priestly diye bir çocuk tanıyor musun?"

"Geleceğin Michael Bergin'i o."

"Şu andaki Michael Bergin kim?"

"Baxter Priestly yeni Darren Star şovuna çıkıyor ve Hey That's My Shoe grubunun üyesi. Daisy Fuentes, Martha Plimpton, Liv Tyler ve Glenda Jackson'la çıktı. Ama sıralama tam böyle olmayabilir."

"Beau, şu anda çok miktarda Klonopin almış durumdayım, tamam mı, bu yüzden söylediğin hiçbir şey kayda geçmiyor."

"Harika, Victor, pek harika."

"Baxter Priestly meselesini nasıl halledeceğim ben?" diye inliyorum. "İbnemsi elmacık kemikli herif."

---

1) "Kadınım gibisi yoktur dünyada", Four Tops, "Ain't no woman". (çn.)

2) "Bebeğim, seni istiyorum", Bread, "Baby I'm a want you". (çn.)

"Seni kıskanç pislik," diyor Beau öfkeyle.

"Ne demek *nasıl halledeceğim*?" diyor JD. "Yerinde olsam *ben* ne yapardım çok iyi biliyorum."

"Elmacık kemikleri muhteşem," diyor Beau sert bir sesle.

"Evet ama beyinsizin teki. Ayrıca *ben* onunkini ağzıma almak istemem," diye mırıldanıyorum. "Şu faksı versene."

"Baxter Priestly'nin herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Hızlandırılmış İngilizce kursuna yazılsa fena olmaz. Öff, kahretsin –gitmeliyim. İşe koyulalım." Faksa bakınca yüzümü buruşturuyorum. "Adam Horowitz'i Ad-Rock diye mi yazacağız yoksa Adam Horowitz diye mi?"

"Adam Horowitz."

"Tamam, bu ne? Yeni LCV'ler mi?"

"Davet edilmek isteyen insanlar."

"Tamam. Say bakalım."

"Frank De Caro?"

"Hayır. Evet. Hayır. Tanrım, bunu şimdi yapamayacağım."

"Slash ve Lars Ulrich birlikte geliyor," diyor JD.

"MTV'den de Eric Nies'la Duff McKagan," diye ekliyor Beau.

"Tamam, tamam."

"Chris Isaak gelebilir, değil mi?"

"Tatlılık simgesi," diyor Beau.

"Dumbo gibi kulakları var, ama neyse. İbne olsam onunla yatardım herhalde." İç geçiriyorum. "Flea, *F* harfine mi yoksa gerçek bir ismi falan var mı?"

"Fark etmez," diyor JD. "Flea, Slash ve Lars Ulrich'le geliyor."

"Bir saniye," diyorum. "Axl Anthony'yle gelmiyor mu?"

"Sanmam." Beau'yla JD kararsızca bakışıyor.

"*Sakın* Anthony Kiedis'in gelmediğini söylemeyin bana," diye homurdanıyorum.

"Gelecek Victor, gelecek," diyor Beau. "Ama Axl'la değil."

"Queen Latifah? *Q* mu *L* mi?" diye soruyor JD.

"Bir saniye," diye bağırıyorum, *L*'lere bakarken. "Lypsinka mı geliyor? Size ne demiştim: travesti istemiyoruz."

"Niye ki?"

"Onlar yeni mimciler de ondan."

"Lypsinka travesti *değil* Victor," diye azarlıyor Beau. "Lypsinka bir cinsiyet illüzyonisti."

"Sen de küçük ibnenin tekisin," diyorum, bir Ralph Lauren reklamındaki Tyson fotoğrafını duvardan yırtarken. "Bunu hiç söylemiş miydim sana?"

"Sen de kahrolası bir ırkçısın," diye bağırıyor Beau, buruşuk sayfayı elimden kaparken.

Galada aldığım bir Malcolm X kepini –Spike Lee imzalı– cebimden çıkardığım gibi JD'nin suratına dayıyorum. "Bak? Malcolm X kepi. *Sakın* beni çokkültürlü olmamakla suçlama, seni küçük ibne."

"Paul Verhoeven *tanrı*nın biseksüel olduğunu söylemişti Victor."

"Paul Verhoeven Nazinin teki, ayrıca davetli *değil*."

"Sensin Nazi, Victor," diye dudak büküyor Beau. "Asıl Nazi *sensin*."

"Ben am Nazisiyim salak, seni küçük ibne, *benden gizli* Jean-Claude Van Damme'ı mı davet ettin?!?"

"Kato Kaelin'in menajeri David Crowley arayıp duruyor."

"David Crowley'yi davet edin."

"İnsanlar Kato'yu seviyor, Victor."

"Son filmi *Dr. Skull*'ı görmüşler mi peki?"

"Fark etmez: insanlar saçına takılıyor."

"Bu arada: George Stephanopoulos."

"Kim? Snuffleupagus mu?"

"Hayır. George..."

"Anladım, anladım," diye inliyorum susturarak. "Ancak tanınmış biriyle gelirse."

"Ama Victor–"

"Ancak" –saatime bakıyorum– "şimdiden saat dokuza kadar Jennifer Jason Leigh, Lisa Kudrow, Ashley Judd ya da daha ünlü biriyle tekrar bir araya gelmeyi başarırsa."

"Şey–"

"Yalnız gelirse Damien sinir krizi geçirir JD."

"Damien hep biraz diplomasiye, biraz klasa ihtiyacımız olduğunu hatırlatıp duruyor, Victor."

"Damien MTV dansçılarını davet edecekti, zor vazgeçirdim," diye bağırıyorum. "O cüce Yunanlıyı listeden sildirmem ne kadar sürer sence?"

JD, Beau'ya bakıyor. "Bu iyi mi yoksa boşuna mı? Emin değilim."

Ellerimi kavuşturuyorum. "Hadi şu yeni LCV'leri bitirelim."

"Lisa Loeb?"

"Ah, bu gece parıltılı bir zafer olacak. Sıradaki."

"James Iha –Smashing Pumpkins'in gitaristi."

"Billy Corgan daha iyi olurdu ama tamam."

"George Clooney."

"Ah, öyle canlı ve vahşi ki. Sıradaki."

"Jennifer Aniston'la David Schwimmer?"

"Filan filan falan."

"Tamam Victor –*B*'lere, *D*'lere ve *S*'lere geçiyoruz."

"Başla."

"Stanford Blatch."

"Ah yüce tanrım."

"Büyü artık, Victor," diyor JD. "Herif Savoy'un yarısının sahibi."

"Diğer yarısı kiminse onu davet edin."

"Victor, Weinstein kardeşler ona bayılıyor."

"O herif öyle iğrenç ki, bedava tavşan boku yemek için evcil hayvan dükkanında bile çalışır."

"Andre Balazs?"

"Katie Ford'la gelirse evet."

"Drew Barrymore?"

"Evet –yemeğe de."

"Gabriel Byrne?"

"Ellen Barkin'i getirmezse tamam."

"David Bosom?"

"Tamam, ama sadece partiye."

"Scott Benoit?"

"Sadece parti."

"Leilani Bishop."

"Parti."

"Eric Bogosian."

"Defilesi var. Yemeğe yetişemez. Partiye gelir."

"Brandy."

"Tanrım, Beau, kız daha on altı yaşında."

"'Moesha' hit oldu ve albümü platin plak aldı."

"Gelsin."

"Sandra Bernhard."

"Sadece parti."

"Billy, Stephen ve/veya Alec Baldwin."

"Yemeğe, sadece partiye, yemeğe."

"Boris Becker."

"Ha. Tanrım, bu iş giderek asla yemeğine gitmek istemeyeceğim bir Planet Hollywood açılışına benzemeye başladı." İç geçiriyorum. "Doğru mu okuyorum? Bu faksta *Lisa Bonet* mi yazıyor?"

"Lenny Kravitz gelirse gelmezmiş."

"Lenny Kravitz geliyor mu?"

"Evet."

"Çiz üstünü gitsin."

"Tim Burton."

"Aman tanrım tahrik oldum!"

"Halle Berry."

"Evet."

"Hamish Bowles."

"Hı-hı."

"Toni Braxton."

"Evet."

"Ethan Brown?"

"Ah, artık neyin gerçek olduğu umurumda değil," diye inliyorum, sonra, "Sadece partiye."

"Matthew Broderick."

"Sarah Jessica Parker'la gelecekse yemeğe de gelsin."

"Evet. Antonio Banderas."

"Antonio'nun ilk tanıştıklarında Melanie Griffith'e ne dediğini biliyor musun?"

"*Sikim* Don'unkinden *büyüktür* mü demiş?"

"'Sen Melanie'sin. Ben de Antonio. Nasılsın?' demiş."

"Muhabirlere 'aptal olmadığını' söylemekten vazgeçmeli."

"Ross Bleckner."

"Evet."

"Michael Bergin."

"Çiz gitsin –değil mi çocuklar?"

"David Barton?"

"Umarım Suzanne'le gelir, Suzanne de Raymond Dragon'dan güzel bir şeyler giyer. Sadece parti."

"Matthew Barney."

"Evet."

"Candace Bushnell."

"Evet."

"Scott Bakula."

"Evet."

"Rebecca Brochman."

"O da kim?"

"Kahlúa'nın mirasçısı."

"İyi."

"Tyra Banks."

"Sakinleşene kadar yapabildiğim tek şey."

"Yasmine Bleeth."

"Zevkten *titriyorum*."

"Christian Bale."

"Hı-hı."

"Gil Bellows."

"Kim?"

"Başka bir alemde, şey, ünlü biri."

"Alan kodu demek istiyorsun."

"Posta kodu demek istiyorsun. Devam et."

"Kevin Bacon."

"İyi, iyi. Ama lütfen, Sandra Bullock nerede söyler misin?" diye soruyorum.

"Menajerinin söylediğine göre..." Beau duraksıyor.

"Evet, devam et."

"Emin değilmiş," diye tamamlıyor JD.

"Aman tanrım."

"Victor, surat asma hemen," diyor Beau. "Bak, bu insanlar için davet edilmenin gelmekten daha önemli olduğunu öğrenmelisin."

"Hayır," diyorum ona parmağımı şıklatarak. "Asıl insanlar birer şöhret olarak konumlarını kucaklamayı öğrenmeli."

"Victor–"

"Alison Poole, Sandra Bullock'un *geleceğini*, *geldiğini* söylemişti–"

"Alison'la ne zaman konuştun ki?" diye soruyor JD. "Yoksa hiç sormamalı mıyım?"

"Niye diye sorma JD," diyor Beau.

"Öff, kahretsin." JD omuz silkiyor. "Neyse, Chloe Byrnes'ü aldatmaktan daha güzel ne olabilir ki?"

"Hey, lafına dikkat et, seni küçük ibne."

"Yoksa Camille Paglia bir keresinde Chloe hakkında sekiz bin sözcük yazıp senden *hiç* bahsetmediği için mi?"

"O orospu var ya," diye mırıldanıyorum ürpererek. "Neyse, *D*'lere geçelim."

"Beatrice Dalle."

"Prusya'da Jean-Marc Barr'la birlikte şu Ridley Scott filminin çekimlerinde."

"Barry Diller."

"Evet."

"Matt Dillon."

"Evet."

"Cliff Dorfman."

"Kim?"

"Leonardo'nun arkadaşı."

"DiCaprio mu?"

"Evet, Leonardo, bir Richard Tyler kıyafeti ve kırmızı kadife terlikler giyip Cliff Dorfman'la birlikte gelecekmiş."

"Robert Downey, Jr."

"Chaplin taklidi yaparsa olur! N'olur, n'olur Downey'nin Chaplin rolü yapmasını sağlayın!"

"Willem Dafoe."

"Partiye."

"Michael Douglas."

"Gelmiyor. Ama Diandra gelecek."

"Evliliklerinin sarsıntılı gidişatını sebatla takip ettim. Gelsin."

"Zelma Davis."

"Kendime daha fazla hakim olabileceğimi sanmıyorum."

"Johnny Depp."

"Kate Moss'la gelirse. Yemek, evet."

"Stephen Dorff."

"Stephen" –diye söze giriyorum, tereddütle– "Dorff. Yani, bu insanlar *neden yıldız* oluyor ki?"

"DNA? Aptal şansı?"

"Devam et."

"Pilar ve Nesya Demann."

"Elbette."

"Laura Dern."

"Iyy!"

"Griffin Dunne."

"Kambersiz düğün olmaz."

"Meghan Douglas."

"Birisi hortum tutup ateşimi söndürsün."

"Patrick Demarchelier."

"Evet."

"Jim Deutsch."

"Kim?"

"Diğer adıyla Skipper Johnson."

"Ha, tamam, tamam."

"Shannen Doherty, Rob Weiss'la geliyor."

"Özel bir çift." Bebek gibi kafa sallıyorum.

"Cameron Diaz."

"Ya Michael DeLuca?"

"Evet."

"Harika. *S*'lere geçelim."

"Alicia Silverstone geliyor."

"Ha-ri-ka."

"Sharon Stone belki ama 'büyük ihtimalle gelecek'miş."

"Devam, devam, devam–"

"Greta Scacchi, Elizabeth Saltzman, Susan Sarandon–"

"Tim Robbins'le mi?"

"Bir karşılaştırayım –bir saniye, bir saniye– evet."

"Daha hızlı."

"Ethan Steifel, Brooke Shields, John Stamos, Stephanie Seymour, Jenny Shimuzu–"

"Tamam, tamam–"

"David Salle, Nick Scotti–"

"Daha, daha, daha–"

"Sage Stallone."

"Niye kahrolası Energizer tavşanını da çağırmıyoruz ki? Devam et."

"Markus Schenkenberg, Jon Stuart, Adam Sandler–"

"Ama David Spade *gelmesin*."

"Wesley Snipes ve Lisa Stansfield."

"Tamam, adamım."

"Antonio Sabato Jr., Ione Skye–"

"River Phoenix'in hayaletiyle gelecekmiş," diye ekliyor Beau. "Ciddiyim. Listeye eklenmesini istedi."

"Bu o kadar harika ki hemen *News*'a fakslayın."

"Michael Stipe–"

"Tamam, ama o kahrolası fıtık ameliyatı izini gösterip durmadığı sürece."

"Oliver Stone, Don Simpson, Tabitha Soren–"

"Sonunda sıcak bölgeye girdik."

"G. E. Smith, Anna Sui, Tanya Sarna, Andrew Shue–"

"Elizabeth *Shue'yla mı*?"

"Elizabeth Shue'yla."

"Harika. Tamam, kokteyller sırasında ne çalacağız?" diye so-

ruyor Beau, ben dışarı çıkmaya davranınca.

"Hafif şeylerle başlayın. Bir Ennio Morricone film müziği, Stereolab veya ambient bir şeyler bile olabilir. Anladın mı? Burt Bacharach. Sonra daha saldırgan, ama fazla öne çıkmayan müziklere geçin, ama *sakın* asansör müziği olmasın."

"Uzay-çağı-kız-tuzağı Muzağına ne dersin?"

"Hava müziği mi?" Uçarak dördüncü kata iniyorum.

"Polonezya tiki-tikisi ya da polisiye caz olabilir," diye peşimden uçuyor JD.

"Ultralounge kokteyl miksi olsun işte."

"Unutma, Fashion Café'de DJ X'le randevun var," diye sesleniyor Beau yukarıdan. "Saat beşte!"

"Mica'dan haber var mı?" diye bağırıyorum üçüncü kattan, buz gibi ve bir çift sinek neşeyle uçuşuyor.

"Hayır. Ama Fashion Café'de saat beşte, Victor!" diye sesleniyor Beau.

"Kimse Mica'yı bulamadı mı hâlâ?" diye bağırıyorum kulübün daha da aşağılarına inerken.

"Victor," diye sesleniyor JD arkamdan. "Basmakalıp bir lafla bir platypus arasındaki fark nedir?"

"Biri... kunduz değil mi?"

"*Hangisi?*"

"Ah tanrım, bu iş çok zor," diye inliyorum. "Menajerim nerede?"

22

Babam öğle yemeğindeki "mevcudiyetimden emin olmak" için bir araba göndermiş, bu yüzden bir Lincoln Town Car'ın arka koltuğunda oturmuş, cebimden *News*'da Buddy'ye ulaşmaya çalışıyorum, şoför yer yer tıkanıp kalan Broadway öğlen trafiği-

ni aşmaya çalışıyor, Nobu'ya doğru ilerlerken, bir otobüs durağındaki bir Chloe afişinin daha yanından geçiyoruz, bir cins ışık dağıtıcı Estée Lauder makyaj kreminin reklamı bu, önümüzdeki bir limuzinin kaportasından yansıyan güneş ışığı öyle keskin ki görüş alanımda boş pembe bir yanık bırakıyor ve camlar kararтılmış olmasına rağmen Matsuda gözlüğümü takmak zorunda kalıyorum, Houston'daki yeni Gap'in yanından geçerken seksek oynayan yetişkinler görüyorum, bir yerden tatlı tatlı Alanis Morissette'in sesi yükseliyor, kaldırımda yürüyen iki kız bize ağır çekim el sallıyor ben de onlara barış işareti yapıyorum, Duke'la Digby peşimde mi diye dönüp arkama bakmaya korkarak. Bir sigara yaktıktan sonra, gömlek yakamın altındaki gizli mikrofonu düzeltiyorum.

"Hey, burada sigara içilmez," diyor şoför.

"Ne yapacaksın ki? Sen işine bak. Tanrım."

İç geçiriyor, sürmeye devam ediyor.

Sonunda Buddy telefonu açıyor, ama yanlışlıkla açmış gibi.

"Buddy –Victor. Neler oluyor?"

"Şu dedikoduya onay ver: Stephen Dorff'la çıkıyor musun?"

"İnsaf, Buddy," diye inliyorum. "Bir anlaşma yapalım."

"Söyle bakalım," diye iç geçiriyor.

Duraksıyorum. "Bir saniye. Umarım hâlâ düzmek-istediğim-adamlar listende değilim."

"Hayır, senin erkek arkadaşın var zaten."

"Kahrolası Stephen Dorff erkek arkadaşım filan *değil*," diye bağırıyorum.

Şoför dikiz aynasından bana bakıyor. Öne eğilip koltuğunun arkasına vuruyorum. "Baksana, beni senden ayıracak bir *bölme veya pencere* filan yok mu?"

Şoför başını sallıyor.

"Elinde ne var, Victor?" Buddy iç geçiriyor.

"Duyduğuma göre elinde bir, şey, fotoğrafım varmış bebeğim."

"Victor, elimde bir milyon fotoğrafın var."

"Hayır. Özel bir fotoğraftan bahsediyorum."

"Özel mi? *Özel* bir fotoğraf mı? Sanmıyorum hayatım."

"Şey, bir kızla birlikteyken çekilmiş bir resmim."

"Kimle? Gwyneth Paltrow? Irina? Kristan Herold? Cheri Oteri?"

"Hayır," diye bağırıyorum. "Kahretsin –Alison Poole'la."

"*Alison Poole*'la mı? Şey –öhö– *ne* yapıyordunuz ki?"

"Küçük bir buzlu espresso içip internet üzerinden birbirimizin ayaklarını okşuyorduk, sikilmiş götkafa."

"Alison Poole –yani Damien Nutchs Ross'un kız arkadaşı mı? *O* Alison Poole mu?"

"Knicks'in yarısıyla yatıyor, dolayısıyla yalnız sayılmam."

"Yaramaz çocuk. Ateşle oynuyorsun. Pek hoş değil."

"Ne bu –Bon Jovi'nin hit şarkılarını mı sayıyorsun? Dinle–"

"Sanırım bu fotoğraf Bay Ross'la Bayan Byrne'ün izni ve onayıyla çekilmişti, seni ahlaksız küçük hergele."

"Ahlaksız mı, *ben* mi?" Boğulacak gibi oluyorum. "Orada dur bir dakika. Robert Maxwell'in otopsi fotoğraflarını satan *sendin*, pislik herif. Kurt Cobain'in dağılmış beyninin Polaroidleri de *senin* elindeydi. River Phoenix'in Sunset'te spazm geçirirkenki resimleri de *senin* elindeydi. *Sen*..."

"*Ayrıca* sana medyada ilk kez görünme şansını veren de *bendim*, seni nankör piç kurusu."

"Haklısın, kesinlikle haklısın. Bak, seni aşağılamaya çalışmıyordum. Seni etkileyici bulduğumu söylemek istedim."

"Victor, hiçbir şey yapmadığın halde, sayemde, hakkında haber çıkıp duruyor."

"Evet, dostum, gerçekten, dediğimde samimiyim, sonuna kadar, *benim* prensibim budur, biliyorsun–"

"Başarılı yalakalık yetenek gerektirir. Veya sende hiç mi hiç olmayan özel bir cins cazibe."

"Sadede gelelim: Fotoğrafa karşılık ne istersin?"

"Ne verebilirsin? Bunu çabuk halledelim. 'A Current Affair' ekibi röportaj için geldi."

"Eh, şey, ne öğrenmek istiyorsun?"

"Chloe, Baxter Priestly'yle çıkıyor mu, ateşli ve sapıkça bir aşk üçgeni kurdunuz mu?"

"Öff, kahretsin, hayır be –*hayır*. Son kez söylüyorum– *hayır*," diye homurdanıyorum. Buddy'nin şüpheli suskunluğu üzerine, "Ayrıca Stephen Dorff'la da *çıkmıyorum*."

"Chloe bu yıl niye bu kadar çok defileye çıkıyor?"

"Bu kolay: podyum mankeni olarak bu son senesi. Onun büyük vedası bu, tabir caizse," rahatlayarak derin bir nefes alıyorum.

"Niye Baxter Priestly bütün defilelerine geliyor?"

Birden doğrulup telefona bağırıyorum: "*Kim* bu küçük pislik?" Sakinleşmeye çalışarak, sesimi değiştiriyorum. "Hey dostum –Winona'ya ne dersin?"

"Ne olmuş Winona'ya?"

"Şey, bu geceki açılışa geliyor biliyorsun."

"Aman ne hayırlı bir giriş. Kusura bakma, kızım esnedi de. Kiminle birlikte?" diye iç geçiriyor.

"Dave Pirner, Wrigley Doublemint sakızlarının mirasçısı ve Falafel Mafia'nın başçısıyla."

"Ne yapıyorlar? Neredeler?"

"Four Seasons'dalar, *Reality Bites*'ın açılışında niye daha fazla iş yapmadığını tartışıyorlar."

"Yine kızım esniyor."

Duraksıyorum, sinirle pencereden dışarı bakıyorum. "Hurley Thompson," diyorum sonunda, ilgilenmeyeceğini umarak.

"Şimdi belli belirsiz ilgimi çektin işte."

"Eee, şey, bak Buddy..." Duraksıyorum. "Bunu *kesinlikle* benden duymadın."

"Kaynaklarımı asla açıklamam, şimdi lütfen sahibine bildiklerini anlat."

"Şey, sadece, Hurley şehirde."

Sessizlik. "Isınmaya başladım." Bilgisayar klavyesi tıkırtıları duyuyorum, sonra, "Nerede?"

Duraksıyorum. "Paramount'ta."

"Kalkmış sikimi okşuyorsun," diyor Buddy. "Peki niye Phoenix'te ekibin geri kalanıyla *Sun City* 3'ün çekimlerinde değil?"

Sessizlik. "Şey, Sherry Gibson..."

"Tahrik oluyorum. Beni iyice azdırıyorsun, Victor."

"Sherry Gibson... onu terk etti..."

"Kaya gibi sertleştim. Devam et."

"Kokain kullandığı için. Hurley"

"Beni boşaltmak üzeresin."

"Ve, şey, Hurley... Sherry'yi dövmüş."

"Boşalıyorum, Victor–"

"Bu yüzden Sherry 'Sahil Güvenlik Geceleri'nden ayrılmak zorunda kaldı–"

"Attırıyorum..."

"Çünkü yüzü gözü dağılmış–"

"Geliyorum geliyorum geli–"

"Şimdi Hurley Poconos'ta bir rehabilitasyon kliniği arıyor–"

"Oh tanrım, boşaldım"

"Sherry de, şey, 'ağlamaklı bir rakuna' benziyor."

"Boşaldım. Nefes nefeseyim, duyuyor musun?"

"Orospu çocuğu," diye fısıldıyorum.

"Kozmik bir his bu."

"Buddy, seninle epey yakınlaştığımızı hissediyorum."

"Hurley'nin kardeşi nerede? Curley?"

"Kendini astı."

"Cenazesinde kimler vardı?"

"Julia Roberts, Erica Kane, Melissa Etheridge, Lauren Holly ve, şey, Salma Hayek."

"Hayek, Curley'nin babasıyla çıkmamış mıydı?"

"Evet."

"Devreye girip çıktı demek, ha?"

"Fotoğrafı kullanmayacaksın değil mi Buddy?"

"Alison Poole'la fotoğrafın kayboldu."

"Sırf bilmek için, nasıl bir şeydi, söyler misin?"

"Sırf bilmek içinse, bilmesen daha iyi."

"Bu arada Alison *The Real Thing*'in film versiyonundaki rolünü geçenlerde kaybetti," diye ekliyorum. "bir şey ifade ediyorsa bu."

"Önemsiz bir bilgi. Sağol, Victor. 'A Current Affair' ekibi geldi."

"Asıl *sen* sağol, Buddy. Lütfen bunları benden duyduğunu *söyleme*." Duraksıyorum, sonra bir şeyin farkına varıp, bağırıyorum, "Sakın söyleme, sakın–"

"Güven bana." Buddy telefonu kapıyor.

21

Öğleden önce Nobu'dayım, yarım Xanax kırarken yanından geçtiğim dışarıda park etmiş limuzin babamınki olmalı, içeride ise bir sürü MTV yöneticisi var; "The CBS Morning News" yeni şef garsonla röportaj yapıyor; bir masada Helena Christensen, Milla Jovovich ve Fransız ayakkabı tasarımcısı Christian Louboutin, bir başka masada Tracee Ross, Samantha Kluge, Robbie Kravitz ve Cosima Von Bulow; babamsa ön kapının yanındaki ikinci bölmede oturan, lacivert Ralph Lauren takımlı, zayıf, beyaz anglo-sakson Protestan havalı adam; önündeki sarı hukuk bloknotuna bir şeyler yazıyor, Sunomono kasesinin yanında

şüphe uyandırıcı kalın bir dosya var. Ön bölmede iki adamı oturuyor. Orta yaşlı görünmesi gerekirken artık pek de yeni sayılmayacak yüz gerdirme ameliyatı sayesinde ve kız kardeşimin söylediğine göre Nisan'dan beri Prozac kullandığı için (bir sır) her şey belli belirsiz yolunda görünüyor. Dinlenmek için yaptıkları: Geyik avı, gezegenin titreşimleriyle başa çıkabilmek için astroloji, squash. Beslenme uzmanı çiğ balık ve çeltik pirincini tavsiye ediyor, tempura *yasak*, ama hijiki yiyebilir, bense buraya biraz toro sashimi yemek, sohbet edip şakalaşmak ve nazik bir nakit talebi için geldim. Gülümsüyor, dişleri pırıldıyor.

"Kusura bakma, baba, yolda kayboldum."

"Zayıf görünüyorsun."

"Bütün o uyuşturucular yüzünden baba," diye iç geçiriyorum, kayarak bölmeye girerken.

"Hiç komik değil Victor," diyor bezgin bir sesle.

"Baba, uyuşturucu kullanmıyorum. Son derece sağlıklıyım."

"Neyse. Nasılsın, Victor?"

"Harikayım, baba. Gerçekten harikayım. Mükemmelim. Her şey yolunda. Her şey kontrolüm altında. Bıyık altından gülüyorsun ama, baba, sürekli değişim halindeyim."

"Sahi mi?"

"Yeni alanlar keşfediyorum, baba."

"Hangi alanmış o?"

Dosdoğru önüme bakıyorum. "Gelecek."

Babam yüzünü asıyor, sonra pes ediyor, etrafına bakınıyor ve biçimsiz bir gülümseme takınıyor. "Tutkularını ifade etmekte, eh, çok daha usta olmuşsun, Victor."

"Kesinlikle baba. Yaklaşımım akıcı ve doğrudan."

"Bu harika." Garson Evett'e biraz daha buzlu çay getirmesini işaret ediyor. "Eee, nereden geliyorsun?"

"Bir fotoğraf çekimim vardı."

"Umarım o çıplak Webster çekimleri filan gibi değildir. Tanrım."

"*Neredeyse* çıplak. Bruce *Weber*. Seni ürkütmeye çalışmıyorum, baba."

"Kıçını sallıyordun, sanki–"

"Bir Obsession reklamıydı baba. Sanki porno filmmiş gibi davranıyorsun."

"Ne demeye çalışıyorsun, Victor?"

"Şunu demeye çalışıyorum: Önümdeki-sütun-bacak-aramı gizliyordu."

Önündeki mönüyü karıştırmaya başladı bile. "Unutmadan, doğumgünümde gönderdiğin, şey, Patti Lupone CD'si için teşekkür ederim, Victor. Düşünceli bir davranıştı."

Ben de mönüye bakıyorum. "Önemli değil, ahbap."

Babam MTV'lilerin masasına huzursuzca bakıp duruyor, yöneticilerden bazıları ukalalık ediyor olmalı. El sallamayıp kendimi tutuyorum.

Babam, "Niye bize bakıp duruyorlar?" diye soruyor.

"Belki de alnında 'yolunu kaybetmiş beyaz adam' yazdığı içindir?" diye soruyorum. "Tanrım, bir bardak şişe suyuna ihtiyacım var. Veya bir biraya."

Evett buzlu çayı getiriyor, siparişlerimizi sessizce aldıktan sonra, restoranın arka tarafına doğru kararsızca gidiyor.

"Güzel kız," diyor babam hayranlıkla.

"Baba," diyorum.

"Ne?"

Ona bakamıyorum. "O kız değil, erkek, ama her neyse."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, o erkek. Tüm o kız-gibi-erkek havasına girmiş, anlarsın ya."

"Güneş gözlüğünü çıkarmayı unutmuşsun."

"Unutmadım." Güneş gözlüğümü çıkarıyor, birkaç kez göz kırpıştırıyorum. "Eee, anlat bakalım, gündüz sefası, ne var ne yok?'"

"Eh, yaptıklarını yakından takip ediyorum." Elini dosyaya sinir bozucu bir şekilde vuruyor. "Tek oğlumu ne zaman düşünsem, geçen yaz yaptığımız konuşma geliyor aklıma, hani belki okula dönerim demiştin?"

"Yapma, baba," diye inliyorum. "*Camden*'a gittim ya. Camden'dan zor mezun oldum. Hangi bölümden mezun olduğumu bile bilmiyorum."

"Hatırladığım kadarıyla, Deneysel Orkestra bölümüydü," diyor babam soğuk bir ifadeyle.

"Hey, Tasarım Analizi'ni unutma."

Babam dişlerini gıcırdatıyor, canı felaket içki çekiyor, gözleri fıldır fıldır odayı dolanıyor. "Victor, Georgetown'da, Columbia'da, NYU'da tanıdıklarım var. Sandığın kadar zor bir şey değil bu."

"Yapma baba. Seni *hiç* kullandım mı?"

"Kariyerin hakkında endişeliyim ve–"

"Biliyor musun baba," diye sözünü kesiyorum. "Horace Mann'dayken en korktuğum şey, danışmanımın kariyer planlarımın ne olduğunu sormasıydı."

"Niye? Hiç planın olmadığı için mi?"

"Hayır. Çünkü söylersem güleceğini biliyordum."

"Cebir dersinde güneş gözlüğünü çıkarmayı reddettiğin için eve gönderildiğini hatırlıyorum sadece," diyor.

"Baba, bu kulübü açıyorum. Biraz mankenlik yapıyorum." Dediğimi vurgulamak için yerimde biraz doğruluyorum. "Hey –ayrıca *Flatliners 2*'deki rolü alıp almadığıma dair haber bekliyorum."

"Bir film mi bu?" diye soruyor şüpheyle.

---

1) "What's the story, Morning glory?", Oasis, "Morning Glory". (çn.)

"Hayır –bir sandviç," diyorum, afallayarak.

"Yani, tanrım, " diye iç geçiriyor. " Victor, yirmi yedi yaşındasın ve sadece bir mankensin."

"*Sadece* bir manken mi?" diyorum, afallayışım sürüyor. "*Sadece bir manken mi?* Baba, senin yerinde olsam bu dediğini başka türlü söylemeye çalışırdım."

"Düşünüyorum da, doğru dürüst bir meslekte sıkı çalışarak–"

"Tabii baba, yetiştiğim ortamda herkes sıkı çalışarak zengin oluyordu zaten. Oldu."

"Yeter ki bana sanatsal ve kişisel gelişimini bu –doğru mu anladım bakalım– *mankenlik* mesleğinde aradığını söyleme."

"Baba, en üst düzey bir erkek manken günde on bir bin Dolar kazanabiliyor."

"Sen en üst düzey bir erkek manken misin?"

"Hayır, en üst düzey bir erkek manken değilim. Ama söylemek istediğim bu değil."

"Ne demek istediğini anlamaya çalışmaktan uykularım kaçıyor Victor."

"I'm a loser baby," diye iç geçiriyorum arkama yaslanarak. "So why don't you kill me?"[1]

"Sen bir kaybeden değilsin, Victor," babam da iç geçiriyor. "Sadece, şey, kendini bulman gerekiyor." Tekrar iç geçiriyor. "Yeni –ne bileyim– bir sen keşfetsen?"

"'Yeni bir sen' mi?" diyorum soluğumu tutarak. "Ah baba, kendimi işe yaramaz hissettirmeyi ne güzel beceriyorsun."

"Bu gece açılacak o gece kulübü sana ne hissettiriyor?"

"Baba, biliyorum, biliyorum–"

"Victor, tek istediğim–"

---

1) "Ben bir kaybedenim bebegim. Niye beni öldürmüyorsun?" Beck, "Loser".

"Tamamen *bana* ait bir şey yapmak istiyorum o kadar," diyorum. "Vazgeçilmez olduğum... bir şey."

"Ben de," diye kabulleniyor babam. "Ben de senin için aynı şeyi istiyorum."

"Mankenken... mankenlikte... vazgeçilmez değilim," iç geçiriyorum. "Dolgun dudaklı ve simetrisi düzgün binlerce adam var. Ama bir şey açmak, bir kulüp, bu..." Sesim kaybolup gidiyor.

Uzun bir sessizlikten sonra babam "Geçen hafta *People* dergisinde çıkan bir fotoğrafına dikkatim çekildi," diyor.

"Hangi sayısıydı? Onu görmedim. Kapağında kim vardı?"

"Bilmiyorum," diyor, öfkeyle. "Personelimden biri bana gösterdi."

"Kahretsin!" Masaya yumruğumu indiriyorum. "İşte *bu* yüzden bir menajere ihtiyacım var."

"Mesele şu ki, Victor, fotoğrafta oldukça lüks bir oteldeydin–"

"Oldukça lüks bir otelde mi?"

"Evet. Miami'de."

"Bir otelde? Miami'de bir yerde?"

"Evet. Bir otelde. Miami'de. Üstünde daracık, beyaz, keten bir mayo –o da neredeyse yoktu ya– vardı ve son derce ıslaktı–"

"İyi çıkmış mıyım?"

"Güneş gözlüklüydün. Sigara olduğunu ancak umut edebileceğim bir şey içiyordun, kollarında genç ve çekici birer iyi yağlanmış *Penthouse* güzeli–"

"Bu fotoğrafı gerçekten görmeliyim, baba."

"Miami'ye ne zaman gittin?"

"Miami'ye *aylardır* gitmiyorum," diye vurguluyorum. "Ne acı –kendi canını, kendi *oğlunu* bile tanıyamaman, bir–"

"Victor," diyor babam istifini bozmadan, "fotoğrafın altında adın yazılıydı."

"Yine de o ben değildim herhalde, ahbap."

"Peki," diye usulca söze giriyor, "sen değilsen, Victor, kimdi peki?"

"Bu meseleyi araştırmalıyım, bebeğim."

"Peki ya soyadına ne oldu?" diye soruyor. "Hâlâ Ward soyadını mı kullanıyorsun?"

"Soyadımı değiştirmem *senin* fikrin sanıyordum, kardeşim."

"O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti," diye mırıldanıyor, içi basın küpürleri, basın küpürlerinin fakslan ve benim fotoğraflarımla dolu dosyayı özenle açıyor.

"Bu alıntı" –silik bir faksı gösteriyor– "*New York Times* moda bölümünden. Senin hakkında kısa bir makale, şu spota bak: 'Aşkın rahmindeyken, hepimiz kör mağara balıkları gibi oluruz.' Bunu gerçekten söyledin mi, Victor? 'Rahim' sözcüğünü bu cümlede hangi bağlamda kullandığını açıklar mısın? Ayrıca kör mağara balığı diye bir şey gerçekten var mı merak ediyorum?"

"Tanrım, iki bölümlü bir soru. Dostum, bunlar öyle saçma ki," diye iç geçiriyorum. "Basın sözlerimi *hep* çarpıtır."

"Ne söylemiştin peki?"

"Niye okuduklarını dümdüz yorumluyorsun ki?"

"Bir CK One reklamı. Burada iki erkek –gerçi ben ne anlarım, iki kız da olabilir– var, evet, ve öpüşüyorlar, sen de onları seyrediyorsun, ellerini pantolonuna sokup apış arana indirmişsin. Ellerin niye apış aranda? Bu hareket bize CK One'ın güvenilir bir ürün olduğunu mu anlatacak?"

"Seks sattırır, ahbap."

"Anlıyorum."

"Ne kadar iyi görünürsen, o kadar iyi görürsün."

"Bu da, şey, *YouthQuake*'de çıkmış bir röportaj, bu arada kapağa çıktığın için tebrikler, kahverenginin harika bir tonundaki farınla–"

"Terra-cotta," iç geçiriyorum. "Aman herneyse."

"–ve sana en çok kımınle yemeğe çıkmak isterdin diye soruyorlar, verdiğin yanıtlar: Foo Fighters, astrolog Patric Walker –bu arada, o öldü– ve (umarım bu bir tashihtir) Unabomber?"

Ona bakıyorum. "Eee?"

"Unabomber'la... yemeğe çıkmak mı isterdin?" diye soruyor. "Bu önemli bir bilgi mi sence? Hakkında bilmemiz gereken bir şey mi?"

"Ya hayranlarım?"

"Yine sana ithaf edilen bir alıntı, bu da bir çarpıtma değilse tabii: 'Washington D.C. dünyanın en salak şehridir. Orada dünyanın en salak insanları yaşar.'"

"Yapma baba..."

"Ben Washington D.C.'de yaşıyor ve çalışıyorum Victor. Söylediklerin ve yaptıkların hayatımı gerçekten etkiliyor, mesleğimden ötürü de bazen epey utanç verici olabiliyor."

"Baba–"

"Sadece belirtmek istedim."

"Yapma, lütfen."

"Burada ayrıca Pussy Beat[1] diye bir grupta olduğun, grubun eski adının da" –yutkunuyor– "Kitchen Bitch[2] olduğu yazıyor.

"O ismi değiştirdik. Yeni adımız the Impersonators."[3]

"Tanrı aşkına, Victor. Tüm o kalabalık–"

"Baba, Charlie'yle Monique bebeklerine dövme yaptırınca ben de kafayı yemiştim. Tanrım –ne yani? Bir tür suçlu olduğumu mu sanıyorsun?"

"Bunun üstüne kız kardeşin Madonna'nın kitabı için çekilen fotoğraflarının internette dolaştığını söylüyor–"

"Baba, her şey kontrol altında."

---

1) (İng.) Am Ritmi. (çn.)
2) (İng.) Mutfak Orospusu. (çn.)
3) (İng.) Taklitçiler. (çn.)

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye soruyor. "Bunlar çiğ, Victor. Son derece çiğ."

"Baba, hayat çiğ."

"Ama birincilik ödülünü sen kazanmak zorunda değilsin."

"Yani, kısacası, hem iyi hem kötü yönlerim olduğunu söylüyorsun."

"Hayır," diyor. "Tam olarak değil."

"Sanırım bana daha fazla nakit vermen söz konusu değil?"

"Yapma Victor. Bu konuyu kaç kez, kaç kez konuştuk."

Duraksıyorum. "Sanırım bana daha fazla nakit vermen söz konusu değil."

"Her ay gönderdiğim yetmeli bence."

"Hey, New York pahalı bir yer–"

"Öyleyse taşın."

"Tanrı aşkına, gerçekçi ol."

"Bana ne demeye çalışıyorsun, Victor?"

"Baba." Derin bir nefes alıyorum. "Gerçek şu. Beş parasızım."

"Birkaç gün içinde yeni çekin gelecek."

"Harcadım bile."

"Daha eline geçmemiş bir çeki nasıl harcamış olabilirsin?"

"İnan bana, benim için de bir sır bu."

"Aldığın alacağın aylık çekin, Victor," diyor babam üstüne basa basa. "Ne daha fazla. Ne daha az. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşılan Visa kartımı limitine dayandırmak zorunda kalacağım."

"Gerçekten parlak fikir, evlat."

Amanda de Cadanet masamıza uğruyor, dudaklarıma yumulduktan sonra "bu gece görüşürüz," deyip babam'la tanışmadan gidiyor.

"Chloe nasıl?" diye soruyor babam.

20

Neyse ki yemek fazla uzun sürmedi, şu anda saat daha 13:10, şoföre beni Broadway'le 4. Caddeye bırakmasını söylüyorum; grup çalışmasına katılmadan önce Tower Records'a uğrayıp fena halde istediğim bazı yeni CD'leri almak istiyorum, içeri girince, pop grubu Sheep –"Diet Coke at the Gap" şarkısı son bir aydır MTV'nin en çok konuşulan klibi olan *yeni* alternatif rock grubu– CD dükkanının önünde geziniyor ve bir sürü video kameraya göz kırpıyor, bu arada Michael Levine da –alternatif rock'ın Annie Leibovitz'i– fotoğraflarını çekiyor; bütün monitörlerde "Aeon Flux" var, dergi rafında *YouthQuake*'in son sayısını arıyorum, hakkımda çıkan makaleye ilişkin mektup var mı diye bakmak için. Alışveriş sepetimde, Trey Lewd, Rancid, CeCe Peniston, Yo La Tengo, Alex Chilton, Machines of Loving Grace, Jellyfish, the 6th's, Teenage Fanclub var. Mankenlik portföyümü de sepete sıkıştırdım, tatlı bir Uzakdoğulu kız fark ediyorum, beyaz kotuna gümüş halkalı bir kemer takmış, V yakalı jarse bir tünik giymiş, ayağında düz siyah sandaletler var, bir ELO CD'sinin arka kapağına bakıyor, "kazayla" portföyü mü düşürüyorum, kızın ayaklarının dibine mayolu fotoğraflarım saçılıyor. Bir an duraksadıktan sonra fotoğrafları toplamaya başlıyorum, çok utanmış gibi yapıyorum, kızın fotoğraflara bakacağını umuyorum, ama ne uğraşacağım? gibisinden baktıktan sonra uzaklaşıyor, sonra şirinlik muskası eşcinsel bir adam yardımıma koşuyor. "Sağol, gerek yok," deyip duruyorum, tangalı bir fotoğrafımı elinden kapmaya çalışırken Tower Records'daki en seksi kızı görüyorum.

Bir müzik dinleme standının yanında durmuş, kafasında kulaklık, düğmelere basıyor, durduğu yerde sallanıyor, üstünde minik siyah çizmelere karışıveren karpuz rengi dar bir Capri pantolon ve önü açık bir mor-bej Todd Oldham palto var, yak-

laşınca elinde Blur, Suede, Oasis ve Sleeper CD'leri olduğunu görüyorum. Kulaklığı çıkardığında tam arkasındayım.

"Harika bir albüm," diyorum, Oasis CD'sini göstererek. "Üç, dört, beş ve onuncu şarkılar harika."

Bana dönüyor, yüzünde korkmuş bir ifade, yüzümü görüyor, yüzünde ancak tuhaf olarak tanımlanabilecek bir ifade beliriyor –üçte biri kaygı, üçte biri gülümseme, üçte biri de belki başka bir şey– yüzünü buruşturuyor, sonra "Beni tanıyor musun?" diye soruyor, ama alışık olduğum alaycı bir tavır bu, bu yüzden kendimden emin bir tavırla "Evet –ya L.A. ya da Miami, değil mi?" diyorum.

"Hayır," diyor, bakışları sertleşerek.

Birden zihnimde bir ışık yanıp sönüyor– "Camden'da okudun mu?"

"Yaklaştın," diyor sadece.

"Bekle –manken misin?"

"Hayır," diye iç geçiriyor. "Değilim."

"Ama Camden deyince yaklaştım öyle mi?" diye soruyorum umutla.

"Evet." Yine iç geçiriyor.

"Evet, yapraklar kesinlikle bana doğru geliyor."

"Ne güzel." Kollarını kavuşturuyor.

"Camden'de *okudun* yani, öyle mi?" diye soruyorum, sonra emin olmak için ekliyorum: "New Hampshire'dakinde?"

"Başka Camden var mı?" diye soruyor sabırsızca.

"Hey, sinirlenme bebek."

"Neyse," diyor, Oasis CD'sinin kapağına parmaklarıyla vurarak, "albüm eleştirisi için teşekkürler, Victor."

"Aman allahım, beni tanıyor musun?"

Kırmızı, yuvarlak, fermuarlı süet bir el çantasını omzuna atıp Matsuda güneş gözlüğünü indiriyor –gözleri mavi– "Victor

Johnson? Tabii, *gerçekten* Victor Johnson'san." diye soruyor dudaklarını bükerek.

"Evet, oyum," diye itiraf ediyorum mahçup mahçup. "Gerçi artık Victor Ward'um, ama yine de aynı benim, evet."

"Ya, bak bu harika," diyor. "Evlendin yani? Şanslı erkek kim?"

"İşte, şurada kafasında çilekli turta olan salak." Eşcinsel adamı gösterirken, mayolu fotoğraflarımdan birini vermeyip kendine sakladığını fark ediyorum. Bana gülümsedikten sonra seğirterek uzaklaşıyor. "Şey, utangaçtır da biraz."

Birden bu kızı gerçekten tanıdığımı fark ediyorum. "Kusura bakma, isim hafızam öyle kötüdür ki," diye özür diliyorum, "Özür dilerim."

"Haydi" diyor, bir şey saklayarak, "topla cesaretini –bir tahminde bulun."

"Tamam, psişik bir denemede bulunacağım." Ellerimi şakaklarıma götürerek gözlerimi kapıyorum. "Karen... Nancy... Jojo... Joe adında bir kardeşin var mı?... Bir sürü, şey, *J* görüyorum... Görüyorum, görüyorum... bir... yavru kedi görüyorum... adı Cootie mi?" Gözlerimi açıyorum.

"İsmim Lauren." Bana donuk bir ifadeyle bakıyor.

"Tabi-i-i ya, Lauren."

"Evet," diyor sert bir sesle. "Lauren Hynde? Şimdi hatırladın mı?"

Afallamış bir halde duraksıyorum. "Vay. Lauren Hynde ha..."

"Artık kim olduğumu biliyor musun?" diye soruyor.

"Bebeğim, gerçekten..." Nakavt bir halde, kabulleniyorum, "Bilirsin, Klonopin kısa süreli hafıza kaybına yol açıyor diyorlar, dolayısıyla–"

"Niye şuradan başlamıyoruz: Chloe'nin arkadaşıyım."

"Evet, evet," diyorum, rahatlamaya çalışarak. "Senden daha yeni bahsettik."

"Hımm." Benden uzaklaşarak CD raflarının arasında yürümeye başlıyor, elini CD kapaklarında gezdirerek.

Peşinden gidiyorum. "Evet, son derece güzel bir *sohbetti*."

"Mesela?"

"Sadece, bilirsin ya, olumlu yönlerinden bahsettik."

Yürümeyi sürdürüyor, biraz geride kalıp güneş gözlüğümü çıkararak önü açık paltosunun altındaki vücudunu inceliyorum: zayıf, dolgun göğüslü, uzun ve düzgün bacaklı, kısa sarı saçlı, diğer her şeyi de –gözleri, dişleri, dudakları, her şeyi– aynı derecede güzel. Ona yetişiyorum ve CD sepetini rahatça sallaya sallaya yanında yürüyorum.

"Demek *beni* Camden'dan hatırlıyorsun?" diye soruyorum.

"Ya, evet," diyor biraz horgörerek. "Seni hatırlıyorum."

"Okulda da böyle mi davranırdın, yoksa *ben* mi değiştim?"

Durup bana dönüyor. "Kim olduğumu hâlâ hatırlamadın, değil mi, Victor?"

"Hatırladım. Sen Lauren Hynde'sın." Duraksıyorum. "Ama epey zaman burada yoktum ve Klonopin uzun süreli hafıza kaybına yol açıyor."

"Kısa süreli hafıza kaybına yol açıyor sanıyordum."

"Görüyorsun ya –unutmuşum bile."

"Tanrım, boşver."

Tam dönüp gidecekken, "Hâlâ aynı mıyım?" diye soruyorum.

Beni dikkatle süzüyor. "Hemen hemen." Başıma odaklanıyor, yüzümü bakışlarıyla tarıyor. "Eh, eskiden favorilerin yoktu sanırım."

Hemen fırsatı değerlendiriyorum. "Favorileri sevmeyi öğrenmelisin, bebeğim. Onlar insanın en iyi dostudur. Favorilerimi okşasana." Başımı ona doğru eğip kedi gibi mırıldıyorum.

Bana delirmişim gibi bakıyor.

"Ne? Ne var?" diye soruyorum. "Favorilerimi okşasana, be-

beğim."

"Favorilerini mi *okşayayım*?"

"Millet favorilerime tapıyor, bebeğim."

"Saçlara tapan insanlar mı tanıyorsun?" diye soruyor, yarı afallamış bir halde. "Sonsuza dek yirmisinde gibi görünmek isteyen insanlar mı tanıyorsun?"

Elimle bir sineği kovuyorum. Başka bir moda geçiyorum.

"Eee, ne var ne yok Lauren Hynde? Tanrım, harika görünüyorsun. Neler yaptın? Nerelere gittin?" Belki de bunu yanlış bir tonlamayla soruyorum, çünkü kaçınılmaz konuya geçiveriyor.

"Geçen hafta Patricia Field'da Chloe'yle karşılaştım," diyor.

Bundan etkilenerek, "Patricia Field'ın dairesinde mi?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor, bana tuhaf tuhaf bakarak. "Dükkanında, salak."

"Ya? Güzel."

Uzun bir sessizlik, yanımızdan bir sürü kız geçiyor. Birkaçı bana selam veriyor ama onları ilgisizce görmezden geliyorum. Lauren onları şüpheyle, kaygılı bir ifadeyle süzüyor, ki bu iyi bir alamet.

"Şey, neden bahsettiğimizden emin değilim–"

Cebim çalıyor. Numaraya bakıyorum: Alison.

"Kim o?" diye soruyor Lauren.

"Ah, bilirsin, erkek mankenlerin sendikalaşmasıyla ilgili bir telefon daha herhalde," diye omuz silkiyorum, sonra, duraklayıp, ekliyorum, "Ben mankenim."

"Erkek mankenlerin sendikalaşması mı?" Tekrar uzaklaşmaya başlıyor, o uzaklaştıkça peşinden gitme isteğim daha da artıyor.

"Şakaymış gibi söylüyorsun."

"Bir sendika kurmak için kararlı insanlar gerekir, Victor."

"Hey, no dark sarcasm in the classroom."[1]

"Bu çok saçma," diyor. "Gitmeliyim."

1) "Sınıfta aşağılayıcı şakalar yapılmasın", Pink Floyd, "Another Brick in the Wall".

"Neden?"

"Biriyle öğle yemeği yiyeceğim." Saçlarının arasında dolaştırırken eli gerçekten titriyor.

"Kimle?" diye soruyorum.

"Niye?" diye geri soruyor.

"Bir erkekle mi?"

"Victor."

"Hadi ama."

"Baxter-Priestly'yle, ille de bilmen gerekiyorsa."

"Harika," diye homurdanıyorum. "Kim bu küçük pislik? Yani, ne gerek var, bebeğim."

"Victor, Chloe'yle ben arkadaşız. Sanırım bunu biliyorsun," diyor gözlerimin içine bakarak. "En azından bilmen gerekir."

"Niye bilmem gerekirmiş?" diyerek gülümsüyorum.

"Senin kız arkadaşın olduğu için olmasın?" diye soruyor, ağzı açık.

"Bu bir bahane mi?"

"Hayır, Victor. Bir sebep. Bahaneye dönüştürmeye çalışan *sensin.*"

"Ne demek istediğini anlamıyorum bebeğim. Bu iş kafa karıştırıcı bir hal almaya başladı."

"Eh, topla kendini."

"Hey, bir kapuçinoya ne dersin?"

"Sevgilinin arkadaşları kimler bilmiyor musun? Onunla hiç konuşmuyor musun?" Lauren kontrolünü yitirmeye başlıyor. "Neyin var senin –ah tanrım, niye soruyorum ki? Biliyorum, *biliyorum.* Gitmeliyim."

"Dur, dur –şunları almak istiyorum." Elimdeki CD sepetine işaret ediyorum. "Benimle gel, seni kapıya kadar geçireyim. Grup çalışmam var, ama araya bir latte sıkıştırabilirim."

Tereddüt ediyor, sonra benimle kasalardan birine doğru yürü-

meye başlıyor. Kasaya varınca AmEx kartım çalışmıyor. "Yapma," diye sızlanıyorum, ama Lauren gülümsüyor –bende sarsıcı bir déjà vu yaratan bir gülümseme– ve kendi kartıyla CD'lerinin parasını öderken benimkileri de ödüyor, sonra ödersin bile demeden.

Tower'da içerisi öyle soğuk ki her şey –hava, etrafımızda dönüp duran sesler, CD rafları– her şey beyaz sanki, karla kaplı gibi. İnsanlar yanımızdan geçerek diğer kasaya doğru yürüyor ve herkesi düz, solgun ve bitkin gösteren, yükseğe asılı floresan ışıklandırma Lauren'ın cildini etkilemiyor, bronzlaşmış fildişi gibi, varlığı –slipi imzalarkenki jesti bile– beni üzerimden atamadığım bir şekilde etkiliyor, tepemizden gelen müzik –"Wonderwall"– yüzünden kendimi uyuşturucu almış ve hayatımdan uzaklaşmış hissediyorum. Şehvet uzun süredir duymadığım bir his ve şimdi bu hissi Tower Records'da takip ederken, Lauren Hynde'ın geleceğimin bir parçası olduğu hissini silkinip atmak giderek zorlaşıyor. Dışarıda, elimi sırtının alt kısmına koyup ona Broadway'in kaldırımının kenarına kadar kaldırım kalabalığının arasından eşlik ediyorum. Dönüp bana uzun uzun bakıyor, ben de buna izin veriyorum.

"Victor," diyor, havama karşılık vererek. "Bak –bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Görüştüğüm birisi var."

"Kim?"

"Önemli değil," diyor. "Bir ilişkim var."

"Madem öyle, niye kim olduğunu söylemiyorsun?" diye soruyorum. "Eğer o salak Baxter Priestly'yse sana gerçekten bin Dolar vereceğim."

"Bin Doların olduğunu sanmıyorum."

"Evimde koca bir kase dolusu bozuk param var."

"Seni görmek," –duraksıyor, lafı boğazında düğümleniyor– "ilginçti."

"Hadi gel, Dean&Deluca'ya gidip birer café au lait içelim.

Nasıl geldi kulağına, ha?"

"Grubun ne olacak?" diye soruyor.

"Beklesin o salaklar."

"Yapamam."

Uzaklaşmaya başlıyor. Uzanıp nazikçe kolunu tutuyorum. "Bekle –bu geceki Todd Oldham defilesine gelecek misin? Altıda. Ben de çıkacağım podyuma."

"Tanrı aşkına, rahat bırak beni Victor." Yürümeye devam ediyor.

Ona yetişebilmek için insanların yoluna çıkıp duruyorum.

"Ne? Ne oldu?" diye soruyorum.

"Ben o dünyaya ait değilim."

"Hangi dünyaya, bebeğim?"

"Milletin sadece kimin kimle yattığıyla, kimin en büyük sike ve göğüslere sahip olduğuyla, kimin kimden ünlü olduğuyla ilgilendiği o dünyaya."

Kafam karışıyor, takip etmeyi sürdürüyorum. "Şey, sen böyle şeylerle ilgilenmez misin yani?" diye soruyorum, bir taksiyi durdurmasını izlerken. "Bir sıkıntın mı var?"

"Gitmeliyim, Victor."

"Baksana, telefon numaranı alabilir miyim?"

Lauren'ın, taksinin kapısını çarpmadan önce, bana dönmeden "Numaram Chloe'de var," dediğini duyuyorum.

19

Chloe'yle geçen Eylül'de Los Angeles'a gitmiştik, niye gittiğimizi tam olarak hiç anlayamadan; gerçi şimdi geriye bakarak düşünüyorum da, sanırım ilişkimizi kurtarmakla bir ilgisi vardı, ayrıca Chloe'nin MTV ödüllerinde sunuculuk yapması gerekiyordu, ödül törenini hiç hatırlamıyorum, şunlar hariç; Oscar

muhabbeti, Frida Kahlo muhabbeti, Mr. Jenkins muhabbeti, Dweezil Zappa'nın penisi ne kadar büyükmüş muhabbeti, Sharon Stone'un pijamayla gelmesi, Edgar Bronfman Jr.'ın Chloe'ye asılması, törende sızmadan evvel elimdeki Jujyfruits kutusunda sadece iki tane kalmış olması, sürekli aslında her şeyin Cindy Cindy Cindy'den ibaret olması ve çıkan her fotoğrafımda –*W*'da, *US*'de, *Rolling Stone*'da– elimde hep aynı yarısı dolu Evian şişesiyle görünmem.

Chateau Marmont'da dev bir süitte kalmıştık, Batı L.A'ı gören, süitin iki katı büyüklükte bir balkonu vardı. Chloe konuşmak istemediğinde banyoya koşup saç kurutma makinesini tam güçle çalıştırarak sakin, şaşkın yüzüme çeviriyordu. O haftalarda bana "minik zombim" lakabını takmıştı. Medikal bir filmin pilot çekimlerinde bir uyuşturucu bağımlısının arkadaşı rolünü almaya çalışıp başarısız olmuştum ama önemli değildi, çünkü kafam öyle iyiydi ki Paula Abdul'ün ropörtajlarda söylediklerini bile iki kez okumak zorunda kalıyordum. Chloe hep "susuzluktan ölüyordu", hep kötü filmlerin galalarına biletlerimiz vardı, aramızda geçen konuşmalar yanlış anlamalarla doluydu, sokaklar hep –açıklanamaz bir şekilde– konfetiyle kaplıydı, hep Herb Ritts'in evine mangal partilerine gidiyorduk, Madonna veya Josh Brolin veya Amy Locane veya Veronica Webb veya Stephen Dorff veya Ed Limato veya Richard Gere veya Lela Rochon veya Ace of Base'in katıldığı partilerde hep hindiburgerler servis ediliyordu ve bunları hep buzlu pembe greyfurt çayıyla birlikte yiyorduk, ve galalardan önce hep tüm şehirde şenlik ateşleri ve dev projektörler yakılıyordu.

Barneys'de Lily Tartikoff'un düzenlediği bir AIDS tedavisi için yardım toplama gecesine gittiğimizde, flaşlar patladı, E! televizyon kanalından bir muhabir bana orada ne işim olduğunu sorunca, Chloe'nin teni kuru eli hissiz elimi kavrayıp bir kere

sıktı –bir uyarı–, "Yeni Versace smokinimi giymek için bir bahaneye ihtiyacım vardı da," dedim. O bir dizi dik merdivenden en üst kata neredeyse çıkamıyordum ama oraya ulaşınca Christian Slater bana "Çak!" diyerek elini uzattı ve Dennis Leary, Helen Hunt, Billy Zane, Joely Fisher, Claudia Schiffer ve Matthew Fox'la takıldık. Biri bir başkasını gösterip "Hizması yakışmamış," diye fısıldadıktan sonra kalabalığa karışmıştı. İnsanlar saçlarını kesmekten, tırnaklarını yakmaktan konuşuyordu.

Çoğu keyifli ve sağlıklı görünüyordu, bronz tenleri ve yapılı vücutlarıyla ortalıkta geziniyorlardı. Bazıları öyle histerikti ki –şişik ve çürük içinde olanlar da vardı– bana ne dediklerini anlayamıyordum, o yüzden Chloe'nin yanından ayrılmamaya çalışıyordum, zararlı alışkanlıklara kapılmasının tamamıyla önüne geçmek için. Capri pantolonunu giymiş, Kamali'yle makyaj yapmıştı; aldığını bile bilmediğim bir aromaterapi randevusunu iptal etmişti; greyfurt, limon otu ve kök birası aromalı granitas, diyetinin ana öğeleriydi. Chloe, Evan Dando, Robert Towne, Don Simpson, Victor Drai, Frank Mancuso Jr. ve Shane Black'i geri aramadı. Sürekli avaz avaz ağlıyordu, bir Frank Gehry baskısına otuz bin Dolar, bir Ed Ruscha sis tablosunaysa ondan da fazlasını vermişti. Chloe, Lucien Gau shogun masa lambaları ve bir sürü demir sepet satın alıp Manhattan'a postalatmıştı. En büyük eğlence insanları reddetmekti. Bol seks yaptık. Herkes 2018 yılından bahsediyordu. Bir gün hayaletmişiz gibi davrandık.

Dani Jansen bizi gizemli yerlere götürmek istiyordu, dört ayrı kişi bana en sevdiğim kara hayvanını sormuştu, bahsedilenin ne olduğunu bilmediğimden yalandan bir cevap bile verememiştim. Silver Lake'de bir evde Beastie Boys'un iki elemanıyla takılırken, bir sürü kısa saçlı sarışının yanı sıra Tamra Davis, Greg Kinnear, David Fincher ve Perry Farrell'la tanışmıştık. Ilık Bacardili kola içip vergilere bok atarken, "Buzz-nefiss" lafı ağzımıza ta-

kılmıştı. Arka bahçedeki suyu çekilmiş havuz moloz doluydu, şezlongların yanına boş şırıngalar saçılmıştı. Yemek sırasında tek bir soru sordum, "Niye kendiniz yetiştirmiyorsunuz?" Olduğum yerden birinin bir peynir dilimi kesmek için on dakika uğraşmasını izlemiştim. Arka bahçede, moloz dolu havuzun yanında budanarak Elton John'a benzetilmiş bir ağaç vardı. Vicodin yiyor, Nico dönemi Velvet Underground kasetleri dinliyorduk.

"Tüm bu doğal güzellik karşısında sorunlarımızın zavallı çirkinliği öyle anlamsız geliyor ki," demiştim.

"Bebeğim, arkanda Elton John'a benzeyen bir ağaç var," demişti Chloe.

Sonra Chateau'daki süitimize geri dönmüştük, yerlere CD'ler ve boş Federal Express kutuları saçılmıştı. "Karışık" sözcüğü birbirimize karşı duyduğumuz hisleri özetliyordu, ya da en azından Chloe öyle diyordu. Chaya Brasserie'de kavga ettik, Beverly Center'da üç kez, daha sonra Le Colonial'da Nick Cage için verilen bir yemekte bir kez ve House of Blues'da bir kez. Birbirimize bunun önemli olmadığını söylüyorduk, siktir et, umurumuzda değil, diyorduk, ki bunu yapmak aslında oldukça kolaydı. Chloe bir kavga sırasında benim "ancak bir park görevlisi kadar" hırslı bir "gündelikçi" olduğumu söylemişti. Haklı da sayılmazdı, haksız da. Bir kavgadan sonra Chateau'daki süitimizde tıkılı kaldığımızda gidecek yer olmuyordu, mutfak ya da balkon hariç, balkonda birinin adı Blinky, diğerininkiyse Saçmalayan Ahmak Scrubby olan iki papağan takılıyordu. Chloe yatakta iç çamaşırıyla yatıyor, TV ışığı karanlık süiti dolduruyordu, müzik setinden Cocteau Twins şarkıları yükseliyordu, bu sakin zamanlarda dışarıda havuzun yanında gezer, sakız çiğner, Fruitopia içer, *Film Threat*'in eski sayılarından birini ya da *Final Exit* adlı kitapta "Plastik Torbayla Kendi Kendini Kurtarmak" adlı bölümü baştan okurdum. Var olmayan bir bölgedeydik.

Bel Air'deki çeşitli konaklarda on-on bir prodüktörün cesedi bulunmuştu. Genç bir kız için bir Jones kibrit kutusunun arkasını neredeyse okunmayan el yazımla imzalamıştım. Günlüğüme yazdıklarımı *Details*'de yayınlatma hayali kuruyordum. Maxfields'da indirim vardı, ama sabrımız yoktu. Boş gökdelenlerde tamales yiyor ve endüstriyel tarzda döşenmiş şık suşi barlarında tuhaf suşi el sarmaları sipariş veriyorduk; Muse, Fusion, Buffalo Club gibi lokantalarda Jack Nicholson, Ann Magnuson, Los Lobos, Sean MacPherson ve Jimmy Rip'in çok hoşlandığı, Dragonfly adlı on dördünde bir erkek manken gibi insanlarla takılıyorduk. Plajda az, Four Seasons barındaysa fazla vakit geçiriyorduk. Chloe'nin bir arkadaşının bebeği ölü doğmuştu. ICM'i bırakmıştım. İnsanlar bize ya vampir olduklarını, ya da vampir olan birisini tanıdıklarını söylüyordu. Depeche Mode'la içki içiyorduk. Orada geçirdiğimiz haftalar içinde uzaktan tanıdığımız öyle çok insan ya öldü ya da kayboldu ki –trafik kazaları, AIDS, cinayet, aşırı doz, kamyon altında kalmaktan, asit kazanlarına düşmekten veya belki de itilmekten– Chloe'nin Visa kartında cenaze çelenklerine harcanan para beş bin Doları bulmuştu. Gerçekten harika görünüyordum.

18

Conrad'ın Bond Sokağı'ndaki loftunda, saat 13:30, grup çalışması yapmak için tek uygun vakit bu, çünkü bu saatte tüm komşular ya işte oluyor, ya da Time Café'de yemekte hiç uğraşmadan salak gibi davranmayı beceriyorlar; lofta uzanan kapı girişinde kaykıldığım yerden Impersonators'ın tüm diğer üyelerini, her biri kendi amfisinin yanında, çeşitli pozisyonlarda uzanmış halde görebiliyorum: Aztec'in üstünde bir Hang-10 tişörtü var, pazusundaki Kenny Scharf dövmesini kaşıyor, kucağında

Fender; vokalistimiz Conrad'ın sade bir çekiciliği var, Jenny McCarthy'yle çıkmıştı, saçı soluk limon sarısı, kırışık keten giysiler içerisinde; Fergy sünmüş bir hırkaya sarınmış, güneş gözlüğünü indirmiş, bir Magic 8 fal topuyla oynuyor; Fitzgerald eskiden bir gotik rock grubundaydı, aşırı dozdan ölümün eşiğine geldi, kurtuldu, bir kez daha aşırı dozdan ölümün eşiğine geldi, tekrar kurtuldu, gereksiz yere Clinton kampanyasında çalıştı, Versace için mankenlik yaptı, Jennifer Capriati'yle çıktı, şimdi pijamasıyla canlı pembe renkte, yukka çizgili dev bir çuval-koltukta uyuyor. Hepsi bu buz gibi, tuhaf loftta bir aradalar, her yere DAT kasetleri ve CD'ler saçılmış, MTV açık, Presidents of the United States yerini bir Mentos reklamına, o da yerini yeni Jackie Chan filminin tanıtımına bırakıyor, her tarafta boş Zen Palate eve sipariş kutuları, boş bir Stoli şişesinde beyaz güller can çekişiyor, bir duvar boydan boya dev, üzgün bir Mike Kelly bez bebeği fotoğrafıyla kaplı, odadaki tek kütüphanenin bir rafını boydan boya Philip K. Dick'in tüm eserleri doldurmuş, Lava lambaları, Play-Doh kutuları.

Derin bir soluk alarak, rahat bir tavırla odaya giriyorum, ceketimden konfeti silkeliyorum.

Fitz dışında hepsi başını kaldırıp bakıyor, Aztec hemen Fender'iyle *Tommy*'den bir şeyler çalmaya başlıyor.

"He seems to be completely unreceptive," diye şarkı söyleyerek konuşuyor Aztec. "The tests I gave him show no sense at all."[1]

"His eyes react to light... the dials detect it," diye katılıyor Conrad. "He hears but cannot answer to your call."[2]

"Susun," diyerek esniyorum, buzdolabından buzlu bir bira alıyorum.

---

1) "Hiç tepki vermiyor. Yaptığım testlere tepki vermiyor", The Who, "Go to the Mirror Boy".

2) "İbreler gösteriyor ki, gözleri ışığa tepkili. Seni duyuyor, ama çağrına cevap veremiyor." A.ş.

"His eyes can see, his ears can hear, his lips speak,"[1] diye devam ediyor Aztec.

"All the time the needles flick and rock,"[2] diye itiraf ediyor Conrad.

"No machine can give the kind of stimulation," diye belirtiyor Fergy, "needed to remove his inner block."[3]

"What is happening in his head?"[4] diye söylüyorlar üçü bir ağızdan.

"Ooh, I wish I knew,"[5] diye katılıyor Fitzgerald koltuktan, zihninin açıldığı bir an boyunca. "I wish i kneeeeew." Sonra hemen yan dönüp ana rahmindeki bebek pozisyonuna geçiyor.

"Geciktin," diye atılıyor Conrad.

"*Ben mi* geciktim? Akort yapmanız bir saat sürüyor." Esneyip yerdeki Kızılderili yastıklarının üstüne oturuyorum. "*Gecikmedim.*" Tekrar esniyorum, buzlu biramdan bir yudum alırken hepsinin bana öfkeyle baktığını fark ediyorum. "Ne var? Buraya gelmek için Oribe'de kuaför randevumu iptal etmek zorunda kaldım." Antika bir nargilenin yanında duran bir *Spin* nüshasını Fitz'e fırlatıyorum, kıpırdamıyor bile.

"'Magic Touch'," diye bağırıyor Aztec.

Kolayca yanıtlıyorum. "Plimsouls, *Everywhere at Once*, 3:19, Geffen."

"'Walking Down Madison'," diye atılıyor.

"Kirsty MacColl, *Electric Landlady*, 6:34, Virgin."

"'Real World'."

"Jesus Jones, *Liquidizer*, 3:03, SBK."

---

1) "Gözleri görebiliyor, kulakları duyabiliyor, dudakları konuşabiliyor." A.ş.
2) "İbreler sürekli titreşip duruyor." A.ş.
3) "Zihnindeki engeli yıkacak uyarımı hiçbir makine sağlayamıyor." A.ş.
4) "Neler oluyor kafasının içinde?"
5) "Ah, keşke bilebilsem." A.ş.

"'Jazz Police'."

"Leonard Cohen, *I'm Your Man*, 3:51, CBS."

"'You Get What You Deserve'."

"Big Star, *Radio City*, 3:05, Stax." Esniyorum. "Ah, bu fazla kolay."

"'Ode to Boy' "

"Yaz, *You and Me Both*, 3:35, Sire."

"'Top of the Pops.'" Aztec ilgisini yitiriyor.

"The Smithereens, *Blow Up*, 4:32, Capitol."

"Keşke grubumuza da bu kadar ilgi gösterseydin Victor," diyor Conrad, hey-bakın-nasıl-düşmanca-davranıyorum havasında.

"Geçen hafta buraya cover yapacağımız şarkıların listesiyle gelen kimdi?" diye cevabı yapıştırıyorum.

"'We Built This City'nin acid-house versiyonunu *söyleme*yeceğim Victor," diyor Conrad öfkeyle.

"Oysa iyi para kazanacaktık ahbap," diyerek omuz silkiyorum.

"Coverlar işe yaramaz Victor," diye lafa karışıyor Fergy. "Coverlarda para yok."

"Chloe de aynı şeyi söyleyip duruyor," diyorum. "*Ona* bile inanmıyorum, size nasıl inanayım?"

"Niye cover yapalım ki Victor?" diyerek iç geçiriyor biri.

"Sen bebeğim," –parmağımla Aztec'i gösteriyorum– "insanların milyon defa duyduğu bir şarkıyı alıp kimsenin daha önce duymadığı bir şekilde çalma yeteneğine sahipsin."

"*Sense* kendi şarkılarını besteleyemeyecek kadar tembelsin," diyor Conrad, indie-rock öfkesiyle dolu, parmağıyla geri işaret ederken.

"Bence 'Shiny Happy People'ın cocktail-mix versiyonu pekala–"

"REM klasik rock, Victor," diyor Conrad sabırla. "Klasik rock coveri *yapmıyoruz*."

"Tanrım, intihar etmek istiyorum," diye inliyor Fergie.

"Hey –ama iyi bir haberim var, millet, Courtney Love otuzunu geçti," diyorum neşeyle.

"Tamam. Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Courtney Love, Nirvana satışlarından ne kadar telif alıyor acaba?" diye soruyor Aztec Fergy'ye.

"Evlilik öncesi sözleşme imzalamış mıydı?" diye merak ediyor Fergy.

Herkes omuz silkiyor.

"O zaman," sonucuna varıyor, "Kurt'ün ölümünden sonra belki de zırnık almıyor."

"Hey, yapmayın," diyorum. "Kurt Cobain ölmedi. Müziği hepimizin içinde yaşıyor."

"Mutlaka yeni bestelere yoğunlaşmalıyız dostlar," diyor Conrad.

"Tamam, ama en azından boktan bir reggae ritmi ve 'Dün gece crack evinde tripliyordum' gibi bir mısrayla başlamasın, olur mu?" diye soruyorum. "Veya 'Dere's a rat in da kitchen –what I gonna do?'[1] diye başlamayan?"

Aztec bir Zima açıp düşünceli bir edayla Fender'ini tıngırdatıyor.

"Siz beyler en son ne zaman demo yaptınız?" diye soruyorum. *Wired*'ın son sayısının ve kapağında benim olduğum, yüzüm mora boyanmış, *YouthQuake*'in yanında duran yeni *Manhattan File*'ın kapağında Chloe'yi fark ederek.

"Geçen hafta Victor," diyor Conrad dişlerini gıcırdatarak.

"Yani milyon sene önce demek istiyorsun," diye mırıldanıyorum, Chloe'yle ilgili yazıyı ararken. Hepsi palavra, geçen yıl çıktığı defileler, Lancôme sözleşmesi, perhizi, film rolleri, eroin bağımlılığı söylentilerini reddetmesi, bebek sahibi olmak istediğinden bahsetmesi ("Koca bir oyun kafesi istiyorum," diye alıntılanmış). VH1 Moda ve Müzik Ödülleri töreninde birlikte çekilmiş

1) "Mutfakta fare var... ne yapıcam?", UB40, "Rat In Me Kitchen".

bir resmimiz var ben boş gözlerle objektife bakıyorum, Chloe'nin Doppelganger'deki Dünyanın En Muhteşem Elli İnsanı partisinde çekilmiş bir fotoğrafı, Baxter Priestly arkasından geliyor, bense Camden'dayken Lauren Hynde'la nasıl bir ilişkim olduğunu veya bir ilişkim olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum, şu anda, Bond Sokağı'ndaki loftta bunun bir önemi varmış gibi.

"Victor," diyor Conrad ellerini beline koyarak, "müzik dünyasına yanlış hedefle girmiş bir sürü grup var: para kazanmak, kızlarla yatmak–"

"Dur biraz, Conrad." Ellerimi uzatıp doğruluyorum. "Sence *bunlar* yanlış hedefler mi yani? Sahiden mi? Bu konuyu netliğe kavuşturalım."

"Victor, burada bira içmekten ve dergilerde senin ya da kız arkadaşın hakkında çıkan yazıları tekrar tekrar okumaktan başka bir şey yaptığın yok," diyor Conrad tepemde dikilerek.

"Sen de geçmişe takılıp kalmışsın dostum," diyorum bezgin bir sesle. "Captain Beefheart albümleri? *Yoğurt*? Burada neler oluyor *ha*?" diye bağırıyorum. "Bu arada Aztec, tanrı aşkına şu ayak tırnaklarını kes artık. Kahrolası ahlak anlayışınıza ne oldu? Fez'de kahrolası şiir okumalarına katılmaktan başka *ne yaparsın* ki? Niye kahrolası bir spor salonuna filan gitmiyorsun?"

"Yeterince egzersiz yapıyorum," diyor Aztec pek inandırıcı olmayan bir sesle.

"Joint sarmak egzersiz sayılmaz, dostum," diyorum. "Ayrıca şu kahrolası sakalını da traş et. Kahrolası bir keçiye benziyorsun."

"Bence artık sakinleşme vaktin geldi, Victor," diyor Aztec. "Git ünlülerle takıl."

"Sana şu bayat hippilikten kurtulma yolu öneriyorum, o kadar."

Fergy bana bakıyor, hafifçe ürperiyor.

"Dostluğumuzu tehlikeye atıyorsun, ahbap," diyorum, laf ağzımdan kaygısızca çıksa da.

"Burada hiçbir şeyi tehlikeye atamayacak kadar az zaman geçiriyorsun, Victor!" diye bağırıyor Conrad.

"Öff, bırak," diye mırıldanarak, gitmek üzere ayağa kalkıyorum.

"Git, Victor," diye iç geçiriyor Conrad. "Kimse seni burada istemiyor. Git o büyük, gösterişli kulübünü aç."

Portföyümü ve CD torbamı alıp kapıya doğru yürüyorum.

"Hepiniz onun gibi mi düşünüyorsunuz?" diye soruyorum Fitz'in tepesinde durarak; gözleri kapalı, yastık niyetine kullandığı buz hokeyi formasına burnunu siliyor, huzurla uyuyup, rüyasında methadone kutuları görüyor. "Bahse girerim Fitz kalmamı istiyor. Değil mi Fitz?" diye soruyorum, eğilip onu sarsarak uyandırmaya çalışarak. "Hey Fitz, uyan."

"Boşuna uğraşma Victor," diyor Fergy, esneyerek.

"Synthcimizin nesi var?" diye soruyorum. "Gençliğini Goa'da harcamış olmak hariç yani."

"Dün gece Jägermeisteri fazla kaçırmış," diye iç geçiriyor Conrad. "şimdi Ibogaine'in etkisinde."

"Yani?" diyorum, Fitz'i dürtüklemeyi sürdürerek.

"Kahvaltıda da eroini fazla kaçmış ecstasy."

"*Fazla* mı?"

"Fazla eroin."

"Yani..."

"Yani uygun miktarda değil."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum.

"Aman, Victor," diye sırıtıyor Conrad acı acı. "Sana uygun hayat çiftlik hayatı."

"Kendi kanını içen insanlarla takılacağıma çiftçi olurum daha iyi, sizi kahrolası vampir hippiler," diyorum.

"Fitz'in ayrıca binoküler görme bozukluğu ve bileğinde sinir sıkışması var."

"Shine on, you crazy diamond."[1] Ceketimin cebini karıştırıp, çıkardığım bedava içki fişlerini dağıtıyorum. "Eh, gruptan ayrıldığımı söylemek için geldim, bunlar da sadece bu gece 23:46 ile 00:01 arasında geçerli."

"Bu mu yani?" diye soruyor Conrad. "Öylece çekip gidecek misin yani?"

"Bensiz devam etmenize izin veriyorum," diyerek, Fitz'in bacağının üstüne iki içki fişi bırakıyorum.

"Sanki umurunda, Victor," diyor Conrad.

"Bence bu iyi haber, Conrad," diyor Fergy, Magic 8 topunu sallayarak. "Bence harika. Bak, Magic 8 topu da öyle diyor." Topu kaldırıp bize gösteriyor.

"Tüm bu Indie-rock dünyası eşittir *iğrenç*," diyorum. "Dediğimi anlıyor musunuz?"

Conrad öylece Fitz'e bakıyor.

"Conrad, hafta sonu Duane ve Kitty'yle bungee jumpinge gidebiliriz belki," diyor Aztec. "Ne dersin Conrad? Conrad?" Duraksıyor. "Conrad?"

Conrad, Fitz'e bakmaya devam ediyor, ben ayrılırken de "Kimse fark etti mi," diyor, "bu grupta zihni en açık kişi bateristimiz."

17

Lafayette'de yürürken takip edildiğim hissinden kurtulamıyorum, Doğu Dördüncü Sokak'ın köşesinde durunca, bir Armani Exchange reklamının camındaki yansımamı yakalayıp bir er-

1) "Parlamaya devam, çılgın elmas", Pink Floyd, "Shine On You Crazy Diamond."

kek mankenin sepya renkli fotoğrafına karıştığını görüyorum, tamamen birbirimize yapışana dek; ayrılıp uzaklaşmak zor ama çağrım ötüyor, birden şehir sessizleşiyor sanki, kuru hava çatırdıyor, parazit değil, başka bir şey, daha az bir şey, taksiler sessizce geçip gidiyor, tıpatıp benim gibi giyinmiş birisi karşıdan karşıya geçiyor, yanımdan üç güzel kız geçiyor, her biri belki on altısında, beni süzüyorlar, peşlerinde kameralı bir serseri var, sokağın karşısındaki Crunch spor salonunun açık kapılarından bir Moby şarkısının boğuk, ahenksiz sesleri geliyor, salonun üstündeki dev reklam panosunda dev siyah harflerle T E M P U R A yazılı, ama biri "Kes!" diye bağırıyor, arkamdaki yeni Gap inşaatının sesleri ve çağrımın sesi –tuhaf, Indochine'dan arıyorlar– beni bir telefon kulübesine yöneltiyor, numarayı çevirmeden önce, Lauren Hynde'ı Delano'daki bir süitte başa çıkamayacağım bir kararlılıkla çırılçıplak bana yaklaşırken hayal ediyorum, Alison telefonu açıyor.

"Bir rezervasyon yapmak istiyorum," diyorum, sesimi değiştirmeye çalışarak.

"Sana söylemek istediğim bir şey var," diyor.

"Ne?" Yutkunuyorum. "Y-yoksa eskiden erkek miydin?"

Alison telefonu sert bir yüzeye vuruyor. "Kusura bakma, bekleyen arama var. Kapatmalıyım."

"Şey, bekleyen arama sesine hiç benzemiyordu bebeğim."

"Bu yeni bir bekleyen arama sesi. İşe yaramaz götün tekiyle çıkan birinin telefonunu sinirden duvara vurma sesinin simulasyonu."

"Bir numarasın bebeğim, bir numara."

"İki dakika içinde burada, Indochine'da olmanı istiyorum."

"İşim başımdan aşkın bebeğim, hepten başımdan aşkın."

"Ne ki bu? Büyük laflar etme günü mü?" diye çıkışıyor. "Çabuk kıçını kaldır ve buraya gel."

"O kıçın biri... bir randevusu var."

"Tanrım, Victor, 'biri' deyip hemen ardından duraksaman, bunun ancak tek kişi demek olduğunu gösteriyor, çıktığın o salak."

"Bu gece görüşürüz bebeğim," diyorum sahte bir mırlamayla.

"Bak, Chloe'nin numarası önümde duruyor bebeğim, ve–"

"Evde değil, Medusa."

"Haklısın. Spy Bar'da bir Japon TV kanalının reklam çekiminde–"

"Kahretsin, Alison, sen–"

"Bak, işleri fena halde karıştıracak bir ruh halindeyim, Victor," diye uyarıyor Alison. "İşleri karıştırmamı engelleyeceksen, ilgimi başka tarafa çekmen lazım."

"Öyle bayat numaralar ki bunlar, inciniyorum," diye iç geçiriyorum. "Ah," diye ekliyorum, "bu da incindiğimi vurgulamak içindi."

"Oh, Chloe, çok üzgünüm. Victor *öyle* ısrar etti ki. Adeta bir hayvandı. Seni sevmediğini söyledi."

"Sen hastasın bebeğim, ne demeye çalışıyorsun?"

"Artık seni paylaşmak istemiyorum, Victor," diyor Alison, hiç de umurunda değilmiş gibi iç geçirerek. "Buna Alfaro defilesinde karar verdiğime nerdeyse eminim."

"Beni paylaşmıyorsun ki," diyorum, boşuna olduğunu bile bile.

"Onunla *yatıyorsun*, Victor."

"Bebeğim, onunla ben yatmasam AIDS'li serserinin teki yatacak ve sonra–"

"Ah, tanrım!"

"–hepimizin başı çok daha beter belaya girecek."

"Bitir bu işi!" diye inliyor Alison. "Bitir!"

"Peki sen de Damien'ı sepetleyecek misin?"

"Damien Nutchs Ross'la ben–"

"Bebeğim, tüm ismini sayma. Can sıkıyor."

"Victor, sana hep bir şeyler açıklıyorum, sense duymamış gibi davranıyorsun."

"Ne?" diye soruyorum, tekrar yutkunarak. "Y-yoksa eskiden erkek miydin?"

"Victor, ben olmasam, dolayısıyla Damien olmasa, *kulübün* falan olmaz, şimdi, bunu kaç kere konuşmamız gerekiyor?" Susuyor, derin bir nefes alıp veriyor. "Ne de hiçbirimizin haberi olmadan arkasından açmayı planladığın–"

"Çüş!"

"–o diğer kulübü açma şansın olur."

İkimiz de susuyoruz. Yavaş, muzaffer bir gülümsemenin Alison'ın dudaklarını yanlardan yukarı çektiğini görür gibi oluyorum.

"Niye böyle şeyler düşünüyorsun anlamıyorum, Alison."

"Kapa çeneni. Bu konuşmaya ancak Indochine'da devam ederim." Sürmesine izin verdiğim bir duraksama. Bu yüzden Alison, "Ted," diye sesleniyor, "Spy Bar'ı arar mısın benim için?" Telefonu kapatarak bana meydan okuyor.

Dev bir siyah-beyaz konfeti yığınının yanına park edilmiş limuzinin yanından geçip merdiveni çıkarak Indochine'a giriyorum, içeride "Meet the Press" ekibi kafasında dev bir aşçı külahı olan şef garson Ted'le röportaj yapıyor, ona "Neler oluyor?" diye soruyorum. Film ekibiyle göz temasını kaybetmeden, Ted'in parmağını boş, soğuk restoranın arka tarafındaki loş bölmelerden birine doğru takip ediyorum, PJ Harvey'in son CD'sinden bir gürültü yükseliyor, Alison beni fark ediyor, elindeki jointi söndürüyor, Nan Kempner'la konuşmakta olduğu Nokia 232 cep telefonunu da alarak Peter Gabriel, David LaChapelle, Janeane Garofalo ve David Koresh'in lacrosse oyunu ve yeni maymun virüsü üstüne tartıştığı masadan kalkıyor, her birinin tabağının yanında bu ayki *Mademoiselle* dergisi var.

Alison beni restoranın arka tarafına, erkekler tuvaletine çekip kapıyı kapıyor.

"Bu işi çabuk bitirelim," diyor boğuk bir sesle.

"Sanki seninle başka türlüsü mümkünmüş gibi," diye iç geçiriyorum, ağzımdaki sakızı tükürerek.

Üstüme atlayıp ağzını ağzıma yapıştırıyor, birkaç saniye sonra geri çekilip zebra desenli yeleğini yırtarcasına açıyor.

"Bana öyle soğuk davrandın ki demin," diyor soluk soluğa. "Bunu itiraf etmekten nefret etsem de, ıslandım."

"Seni bütün gün görmedim, bebeğim." Göğüslerini sıkıştıran bej rengi sütyeninden göğüslerini çıkarıyorum.

"Alfaro defilesinde, bebeğim." Elektro-kesim, yanık dikişli mini eteğini kaldırınca, bronz kalçaları ortaya çıkıyor, beyaz donunu aşağı itiyor.

"Bebeğim, bunu kaç defa söyleyeceğim?" Kotumun düğmelerini açıyorum. "Alfaro defilesinde yoktum."

"Tanrım, tam bir pisliksin," diye inliyor. "Alfaro defilesinde konuştuk üstelik, bebeğim." Dilini ağzıma sokup sokup çıkarırken gözleri şaşılaşarak bakıyor bana. "Neredeyse hiç konuşmadık ama sonuçta konuştuk."

Boynunu yalarken doğruluyorum, pantolonum yere düşüyor, Alison'ın seksten çıldırmış yüzüne bakıyorum. "Fazla ot içiyorsun bebeğim."

"Victor..." Delirmiş gibi, elim bacaklarının arasında, önce iki, sonra üç parmağım içinde; başını geriye atıyor, dudaklarını yalıyor, ağırlığını elime vererek sürtünüyor, amını parmaklarımın etrafında sıkıştırıyor. "Artık canıma yetti..."

"*Ne* yetti?"

"Gel buraya." Sikimi tutup sertçe sıkıyor ve prezervatif takmadan kendine doğru çekiyor, başını amının dudakları boyunca sürterek. "Hissediyor musun? Gerçek mi bu?"

"Mantığım bunu yapmamam gerektiğini söylese de evet," diyerek bir hamlede içine giriyorum, tam Alison'ın sevdiği gibi. "Ama birisi fena yaramazlık yapıyormuş gibi geliyor bana bebeğim."

"Daha sert sik beni bebeğim," diye inliyor. "Gömleğini de kaldır. Şu vücudun çalıştığını göreyim."

Sonra boş restoranın içinden yavaşça geçerken bir masadan yarısı dolu bir Greyhound şişesi kapıp ağzımı çalkalıyorum, sonra bardağa geri tükürüyorum. Ağzımı ceketimin yenine silerken, artık sakinleşmiş olan Alison bana dönüp "Bütün gün takip edildim," diye itiraf ediyor.

Donup kalıyorum. "Ne?"

"Bil diye söylüyorum sadece, bütün gün takip edildim." Yanımdan geçerken bir sigara yakıyor, masaları hazırlayan komilerin arasından yürüyor.

"Alison, bana Damien'ın salaklarının şu anda dışarıda olduğunu mu söylüyorsun?" Elimi bir masaya vuruyorum. "Ahh –kahretsin Alison."

Bana dönüyor. "O salakları bir saat önce Starbucks'ta ektim." Nefes verip, içtiği Marlboro'yu bana uzatıyor. "Starbucks'ta izimi yitirecek kadar aptal olduklarına inanırsan tabii."

"Starbucks bazen epey kalabalık oluyor bebeğim," diyorum sigarayı alıp, biraz şaşkın olsam da, rahatlayarak.

"Onlara kafayı takmıyorum," diyor usulca.

"Bence sadece Indochine'ın tuvaletinde seks yapabiliyor olman oldukça kafaya takılacak bir durum bebeğim."

"O fotoğrafla ilgili kaygılarımızın ortadan kalkışını kutlamak istedim."

"Biliyorum," diyorum. "Buddy'yle konuştum."

"Karşılığında nasıl adice bir oyun oynadın acaba?" diyor hayranlıkla. "Chloe'nin eski uyuşturucu bağımlılığına dair kanıt mı verdin?"

"Bilmek istemezsin."

Bunu değerlendiriyor. "Haklısın," diye iç geçiriyor. "İstemiyorum."

"Damien'a o yeni 600SEL'i aldırdın mı?"

"Sadece kiraladı," diye mırıldanıyor. "Göt herif."

"Damien göt değil," diyorum.

"Onu kastetmemiştim, ama o da götün teki."

"Hey, Baxter Priestly hakkında ne biliyorsun söylesene."

"Elmacık kemikleri mükemmel." Omuz silkiyor. "Hey That's My Shoe grubunun üyesi. Manken-aktör. Senin aksine, sen manken-kaybedensin."

"İbne filan değil mi peki?"

"Bence Baxter, Chloe Byrnes'den çok hoşlanıyor," diyor, gözlerini kırpıştırarak yüzümde neşeyle bir tepki arıyor, sonra birden aklına bir şey gelince omuz silkiyor. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Yapma, Alison."

Gülüyor, gevşiyor. "Victor –gözünü dört aç."

"Ne demek istiyorsun?" diyorum, gerinerek.

"Hep dersin ya," diyor. "Ne kadar iyi görünürsen, o kadar iyi görürsün. Böyle miydi?"

"Yani Baxter Priestly'yle Chloe –*düzüşüyorlar* mı?!?" diye soruyorum, kollarım hala açık. "Bunu mu demek istiyorsun Alison?"

"Niye umurunda ki?" Sigarayı tekrar bana veriyor. "O zavallı küçük kızın nesini çekici buluyorsun, müthiş zekası dışında?"

"Lauren Hynde?" diye soruyorum, öylesine.

Alison fark edilir şekilde geriliyor, sigarayı ağzımdan söküp bitiriyor, restoran kapısına doğru yürümeye başlıyor.

"Çok az şey. İki Atom Egoyan filmi, iki Hal Hartley filmi, son Todd Haynes. Ha, bir de yeni Woody Allen filminde ufak bir rol. Hepsi bu. Niye ki?"

"Vay be," diyorum etkilenerek.

"O senin çapını öyle aşar ki, Victor." Alison bardaki bir tabureden paltosunu ve el çantasını alıyor.

"Ne demek bu?"

"Demek istediğim, seni kaale alıp almayacağı seni düşündürmesin," diyor Alison, "Almaz çünkü."

"Ben eğlenmeme bakıyorum, be-beğim." Omuz silkiyorum.

"Fena halde şu saç yolma hastalığına kapılmış diyorlar. Prozac tedavisiyle tamamen geçmiş. En azından anlatılan bu."

"Peki, yani özetle diyorsun ki, bir kapana kısıldık ve geri dönüşümüz yok, öyle mi?[1]" diye soruyorum.

"Eh, arka kapıdan çıkman gerekecek." Burnumu öpüyor.

"Buranın arka kapısı *yok*, Alison."

"Öyleyse beş dakika bekle." Esniyor, düğmelerini ilikliyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum sıkılganca. "Bu koşullar altında beni arabayla bırakamazsın herhalde?"

"Stephen Knoll'da hayati bir kuaför randevum var," diyor Alison, yanağımı sıkarak. "Mucuk mucuk, bay bay."

"Bu gece görüşürüz," diyorum, yavaşça el sallayarak.

"Kesinlikle," diye mırıldanıyor dışarı çıkıp merdiveni inip, benden uzaklaşırken.

16

Greene Sokağı'ndaki Spy Bar'ın kapısını koruyan Umberto, elindeki telsizle, sinekleri kovalarken bana bu gece için şans dileyip, içeri girip merdivenleri çıkarken parmaklarımı kokluyor ve hemen ardından erkekler tuvaletine dalıp ellerimi yıkıyorum; lavabonun üzerindeki aynada uzun süre kendime bakıyorum,

1) "We're caught in a trap, I can't walk out", Elvis Presley, "Suspicious Minds".

zamanın uçup gittiğini, delirme zamanının gelip çattığını ve bütün o hikayeyi hatırlıyorum, yönetmen, yönetmen asistanı, ışıkçı, kameraman, şef, baş teknisyen, iki asistan daha, Scott Benoit, Jason Vorhees'in kız kardeşi, Bruce Hulce, Gerlinda Kostiff, figüranlar ve bir Steadicam operatörü dev bir beyaz yumurtanın etrafında konuşmadan duruyorlar, etraflarında video kameralar dönüyor. Reklam çekimi filme çekiliyor, fotoğrafçılar da video ekibinin fotoğraflarını çekiyor.

Chloe onlardan uzakta, mekanın arka tarafında büyük bir bölmede oturuyor. Etrafı ellerinde jöleler ve fırçalar olan makyajcılarla çevrili; üstünde taklit elmaslarla kaplı seksi bir tayt ve inip kalkan şeritleri olan etekli; tek parça bir kolsuz elbise var; bu alacakaranlık kuşağında doğal olmayan bir şekilde mutlu görünüyor, ama beni görünce çaresizce omuz silkiyor. Sanırım ismi Dario olan biri, Nicole Miller'la çıkmıştı, yanında, yerdeki bir Japon hasırında yatıyor, güneş gözlüğü, madras şeridi bağlanmış bir Brooks Brothers Hindistan cevizi şapkası, sandaletleri ve pazusunda Mighty Morphin Power Rangers dövmesiyle. Mesajlarımı dinlemek için bardaki telefonu kullanıyorum, Tai chi hocama verdiğim çek karşılıksız çıkmış, Elaine Irwin, Balthazar Getty, spor salonumdan tanıdığım bir menajer, Val Kilmer, Reese Witherspoon. Biri bana sütlü kahve veriyor, Andre adlı bir mankenle çene çalıyorum, gerçekten havalı suşiler ve Kenny Scharf tasarımı buz kovalarıyla dolu bir açık büfe masasında, fazla sıkı sarılmış bir jointi paylaşıyoruz. Andre'nin hayatı bol bol su, ızgara balık ve yapabildiği tüm sporlardan oluşuyor, genç, grunge tarzı giyinmiş, biraz yabani ama hoş bir çocuk.

"İnsanların biraz daha güleryüzlü olmasını istiyorum," diyor, "bir de gezegenin ekolojik sorunlarını önemsiyorum."

"Bu öyle güzel ki," diyorum, bir duvarı boydan boya, barı ve yer yer arkasındaki aynayı kaplayan açık mavi, ince buz tabaka-

sına bakarak. Önümden parkalı biri geçiyor.

"Ayrıca dev bir bokböceği şeklinde bir restoran açmak istiyorum."

Yumurtaya bakıyoruz, sonra ben "Kahvem biraz fazla köpüklü olmuş, dostum," diyerek yavaşça uzaklaşıyorum.

Makyaj ekibi işini bitiriyor, Chloe'yi yalnız bırakıyorlar, masanın ortasındaki dev bir portatif aynadan bize baktığı yere, yanına gidiyorum. Etrafında her yana dergiler saçılmış, bazılarının kapağında Chloe'nin yüzü var.

"Gözlükler ne iş?" diye soruyor.

"Reef'in söylediğine göre, bu sezon entelektüel görünmek modaymış." İçerisi öyle soğuk ki nefeslerimiz buzlanıyor, buharlaşıyor.

"Ağırlığınca Silly Putty yemen gerektiğini söyleseler yapacak mısın yani?" diye soruyor usulca.

"Keyfim yerinde, bebeğim, içim kıpır kıpır."

"Victor, neyin önemli neyin önemsiz olduğunu bilmen beni mutlu ediyor."

"Sağol bebeğim." Eğilip onu boynundan öpmek istiyorum, ama pudrasını bozmak istemediğini söyleyerek başını eğince, saçını öpmek zorunda kalıyorum.

"Saçın ne kokuyor?" diye soruyorum.

"Rengini açmak için votka kullanıyorum," diyor kederle. "Bongo, Donna Karan defilesinde kokuyu alınca Sükunet Duasını okumaya başladı."

"Kafana takma. Unutma, tek yapman gereken günde iki yüz kez 'çiiiz' demek!"

"Altı saat durmadan fotoğraf çektirmek düpedüz işkence."

"Şu köşedeki herif kim bebeğim?" Japon hasırında yatan adamı gösteriyorum.

"La Tosh. Epeydir tanışıyoruz. Haftalar oldu. Kin Khao'da

çin böreği yerken tanışmıştık."

"Très jolie.[1]" Omuz silkiyorum.

"Roma'nın en meşhur psikopatlarından biri olduğu söyleniyor," diye iç geçiriyor. "Sigaran var mı?"

"Hey, bugün takacağın nikotin bandına ne oldu?" diye soruyorum kaygıyla.

"Podyumda sendelememe yol açınca çıkardım." Elimi tutup yüzüme bakıyor. "Bugün seni özledim. Ne zaman bitkin düşsem seni özlüyorum."

Eğilip ona biraz sarılıyorum. "Hey –en gözde süpermodelim kimmiş bakayım?" diye fısıldıyorum kulağına.

"Gözlüğünü çıkarsana," diyor soğuk bir sesle. "Kendini fazla kasan biri gibi duruyorsun. Böyle Dean Cain'e benziyorsun."

"Eee, günün nasıl geçti?" diye soruyorum, gözlüğümü çıkarıp kutusuna koyarken.

"Alison Poole on kez aramış," diyor Chloe, masada sigara ararken. "Onu geri aramadım. Ne istediği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, bebegim. Niye sordun?"

"Alfaro defilesinde onunla görüşmedin mi?"

"Alfaro defilesine *gitmedim* ki bebegim." Saçındaki küçük bir konfetiyi alıyorum.

"Shalom seni orada gördüğünü söyledi."

"Öyleyse Shalom'un yeni lens alması lazım, bebegim."

"Peki beni niye ziyarete geldin?" diye soruyor. "Sigaran olmadığından emin misin?"

Bütün ceplerime bakıyorum. "Yok galiba, bebegim." Bir paket Mentos şekeri bulup uzatıyorum. "Şey, naber demek için uğradım, her zamanki gibi. Kulübe geri dönüp bu geceki partide korkunç ihtiyacımız olan DJ'le buluşmalıyım. Todd defilesin-

1) Fr. Ne güzel.

de görüşürüz."

"Eğer kulübe yetişeceksem kırk dakika içinde buradan çıkmalıyım." Bir Fruitopia şişesinden bir yudum alıyor.

"Tanrım, burası buz gibi," diyorum, titreyerek.

"Bu hafta cehennem gibiydi, Victor," diyor Chloe boş boş. "Belki de hayatımın en kötü haftasıydı."

"Yanındayım, bebeğim."

"Bu keşke beni rahatlatsaydı," diyor. "Ama, yine de sağol."

"Bugün işler başımdan öyle aşkın ki bebeğim, acayip ürkütücü," diyorum. "Kafamı kaşıyacak vaktim yok."

"Kendimize bir tatil ısmarlamamız lazım," diyor Chloe.

"Eee, günün nasıl geçti bebeğim?" diye tekrar deniyorum. "Burada neler oluyor?" diye soruyorum, ekibi, yumurtayı, Japon hasırında yatan adamı göstererek.

"Emin değilim, ama Scott kōri –yani baharat– hastası bir hayalet android rolünde, biz de bizim gibi tipler ne hakkında kavga ederse o yüzden kavga ediyoruz, ona –ne bileyim– *küp* gibi bir şey fırlatıyorum ve senaryoya göre 'kaçıyor'."

"Evet, doğru, senaryoyu hatırladım," diyorum.

"Sonra *kötü* hayalet android..."

"Bebeğim," diye sözünü kesiyorum usulca. "Sinopsis bekleyebilir."

"Biz de bekliyoruz zaten," diyor Chloe. "Scott repliğini unuttu."

"Bebeğim, çekim senaryosunu okudum," diyorum. "Topu topu tek bir repliği var. Tek."

On yedi yaşındaki yönetmen elinde telsizle bölmeye giriyor, üstünde gümüş rengi bir DKNY kot pantolon ve güneş gözlüğü var, ışıltılı bir kombinasyon. "Chloe, ilk sahneyi en son çekmeye karar verdik."

"Taylor, bir saat içerisinde acilen başka bir yerde olmam gerekiyor," diyor Chloe. "Ölüm kalım meselesi. Taylor, bu Victor."

"Hey," diyor Taylor. "Geçen hafta Pravda'da tanışmıştık."

"Geçen hafta Pravda'da değildim ama neyse, boşver –nasıl gidiyor?"

"Figüranlar iyi çocuklar, ama biz insanlara hitap edecek bir yaşam tarzı sunmak istiyoruz," diye açıklama yapıyor Taylor. Anlamış gibi kafa sallıyorum. "Benim hayalim kiralık bir Toyota'yla Prag'dan Pervitin kaçırmanın tam tersini yaratmak." Telsizden cızırtılar yükseliyor, aynı anda barın diğer ucundan anlaşılmaz çığlıklar geliyor. "Operatör Lars bu." Taylor göz kırpıyor.

"Taylor–" diye söze başlıyor Chloe.

"Bebeğim, yarım saat geçmeden yola çıkmış olacaksın, söz." Taylor yumurtanın etrafındaki grubun yanına geri dönüyor.

"Tanrım, sinirlerim yıprandı," diyor Chloe.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir haftadır çekim yapıyoruz, programın üç hafta gerisindeyiz."

"Hayır, 'yıprandı' ne demek?"

"Gerginim demek. Sinirlerim çok gergin yani."

Sonunda: "Bebeğim, konuşmamız gereken bir şey var."

"Victor, söylemiştim ya, paraya ihtiyacın varsa–"

"Hayır, hayır." Duraksıyorum. "Şey, aslında evet, o da var, ama..."

Başını kaldırıp bana bakıyor, bekliyor, "Ne öyleyse Victor?"

"Bebeğim, dergilerde idealindeki erkek hakkında söyledikleri okudukça, şey, gerçekten sinirim bozuluyor."

"Neden, Victor?" Tekrar aynaya dönüyor.

"Şey, sanırım bunun temel sebebi," –La Tosh'a bakıp sesimi alçaltıyorum– "Hayalindeki erkek benim tam zıttım."

"Eee, ne olmuş yani?" Omuz silkiyor. "Sarışınlardan hoşlanırım dedim üstelik."

"Ama bebeğim, ben aslında kumralım."

"Victor, bunları bir dergide okudun, tanrı aşkına."

"Bir de çocuk sahibi olma konusunda söylediklerin." İleri geri yürümeye başlıyorum. "Yapma, bebeğim. Mesele ne? Megillah'ta ne yazıyor?"

"Megillah'ın ne demek olduğunu bilmediğimi söylersem beni affedersin umarım, Victor."

"Ben senin en iyi dostunum bebeğim, öyleyse neden–"

"Senin en iyi dostun ayna, Victor."

"Bak, mesele sadece şu..." Çaresizce susuyorum. ".. ben... bizi önemsiyorum ve..."

"Victor, sorun ne? Ne oldu? Niye şimdi böyle yapıyorsun?"

Biraz kendimi topluyorum. "Hiçbir şey, hiçbir şey. Hiçbir şey yok." Başımı sallayıp kendime gelmeye çalışıyorum.

"Bütün gün elimde bir buz küpü tuttum," diyor Chloe.

"Parmakların mosmor kesildi ve bütün gün Scott Benoit ile yuvarlanıp durdun. Bunu mu söylemek istiyorsun?"

Müzik setinden Britanya'dan bir şey yükseliyor, belki Radiohead, bir aşk şarkısı, gür ve hüzünlü.

"Victor, tüm yapmak istediğim, sırayla, Todd'un defilesi, senin açılışın, sonra da kendimi yatağa atmak, aslında ilk ikisini bile yapmayı istemiyorum."

"Baxter Priestly kim?" deyiveriyorum birden.

"Bir arkadaş Victor. Bir arkadaş. *Arkadaşım*," diyor. "Bazılarıyla tanışmaya başlamalısın."

Elini tutmak üzereyken vazgeçiyorum. "Bugün bir tanesiyle karşılaştım. Lauren Hynde." Bir tepki vermesini bekliyorum ama vermiyor. "Evet, grup çalışmasından önce, Tower Records'da CD alırken karşılaştık. Tavrı gerçekten düşmanca gibiydi."

"Tower'da CD mi alıyordun? Grup çalışması mı? *Bunlar* mıydı acil işlerin? Başını kaşıyacak vaktin yoktu hani? Başka ne yaptın? Çocuklar için özel hayvanat bahçesine mi gittin? Cam üfleme dersine de gittin mi?"

"Hey, sakin ol bebeğim. Bir arkadaşınla tanıştım. Bu seni biraz *sakinleştirmeli*."

"Bir embesille çıkıyorum, bu haber beni *sakinleştirir* mi, sence?"

Uzun bir sessizlik, sonra, "Embesil değilim bebeğim. Sen ise harikasın."

Dönüp bana bakıyor. "Victor, günde kaç kez seni *tokatlamama* saniyeler kalıyor bilemezsin. Bilemezsin."

"Yapma bebeğim. Bilmek istediğimi de sanmıyorum. Sinirimi bozar." Gülümsüyorum, ürpererek.

Operatör bölmeye geliyor. "Chloe, limuzinin geldi, Taylor da beş dakika sonra hazır olmanı istiyor."

Chloe sadece başını sallıyor. Başka diyecek bir şeyim olmadığını anlayınca, "Bu işi bitirmek istiyorum," diye mırıldanarak sessizliği dolduruyor. Hangi *işten* bahsettiğini bilmediğimden, saçmalamaya başlıyorum. "Niye bu işi yapıyorsun ki bebeğim? Chloe Byrnes'ün artık sadece uzun metraj yapacağını sanıyordum. O MTV hikayesini de reddettin."

"MTV'yi reddetmemi isteyen *sendin*, Victor."

"Evet, ama teklif ettikleri gündeliği öğrendikten sonra."

"Evet ama ancak *sana* gündelik vermeyeceklerini öğrenince."

"*Might as well face it. You're addicted to love*,"[1] diyorum.

"Chloe," diye sesleniyor Taylor yumurtanın oradan. "Hazırız. Lütfen çabuk ol. Bay Benoit repliğini tekrar unutabilir."

"Sonra görüşürüz Victor." Kayarak bölmeden çıkıyor.

"Tamam," diyorum sadece. "Görüşürüz, bebeğim."

"Ha Victor, unutmadan."

"Evet?"

"Çiçekler için teşekkürler."

Beni hafifçe öptükten sonra gidiyor.

"Evet. Ne demek. Lafı mı olur?"

---

1) "Gerçekle yüzleşsen iyi olur. Sen aşka bağımlısın", Robert Palmer, "Addicted To Love".

15

Üçüncü kattaki gözlem noktamdan gördüğüm kadarıyla; kulüp kuruluşundan beri ilk kez bu kadar kalabalık; az önce kaykaylarla gelen elle seçilmiş komiler masaları hazırlıyor, garsonlarsa bardakları, masa örtülerini, mumları ve sandalyeleri yerleştiriyor, dağınık saç kesimli adamlar elektrikli süpürgelerle halıları temizliyor; bir sürü karanlık tip erken gelmiş olan iki garson kızın fotoğrafını çekiyor; dansçılar teknisyenlerle güvenlik birimleri ve konuk listesindeki insanlar arasında prova yapıyor; üç seksi vestiyer görevlisi kız sakız çiğneyerek karınları ve hızmalı göbek delikleriyle hava atıyor, barlara içki taşınıyor, çiçek şeklinde dev abajurlar stratejik noktalarda yakılmak üzereler, Matthew Sweet'in "We're the Same" şarkısı bangır bangır çalıyor, girişteki metal dedektörler oldukları yerde içlerinden insanların geçmesini bekliyor ve ben bütün bunlara bakarken bir an için ne anlama geldiklerini ve biraz da olsa ünlü olmanın kendine özgü zorluklarını düşünüyorum, ama kulüp çok soğuk olduğundan hareketsiz kalmak zor, bu yüzden iki kat yukarıdaki ofislere yöneliyorum; sonunda her şeyin yoluna girmeye başlamasından olmam gerekenden daha memnunum.

"Beau nerede? Onu bugün tam dört kez aradım," diyorum JD'ye, ofise girer girmez.

"Oyunculuk kursu, yeni büyük vampir filminin seçmeleri," diyor JD.

"Adı neymiş?" Elimdeki bir yığın davetiyeyi masaya bırakıyorum. "*Ibnecula* mı?"

"Şimdi VIP salonunda DJ'lerle görüşüyor, bu akşam DJ X gelmezse diye."

"Biliyor musun JD, kıyafetin bir kızın üstünde çok güzel du-

rurdu."

"Al Victor," JD somurtarak bir faks uzatıyor.

JD'nin biraz panikle elime tutuşturduğu faksta, kargacık burgacık harflerle KİM OLDUĞUNU VE NE YAPTIĞINI BİLIYORUM yazıyor.

"Bu da nesi?" diyorum, harflere bakarak.

"Öğle yemeğine çıktığından beri bunlardan yedi tane geldi."

"Yedi tane mi?" diye soruyorum. "Ne demek ki bu kahrolası şey?"

"Sanırım Paramount Oteli'nden geliyorlar," diyor, bir tane daha bulup çıkararak. "Gönderen faks kağıtlarının üstündeki logoyu silmiş, ama Beau ve ben ikincisinde telefon numarasının yarısını bulduk ve tuttu."

"Paramount mı?" diyorum. "Ne demek oluyor bu?"

"Bilmiyorum Victor," diyor JD, titreyerek. "Kötü adamları buradan uzaklaştır yeter."

"Tanrım, herhangi bir şeyi kast ediyor olabilir," diye mırıldanıyorum. "Yani sonuçta anlamsız gibi bir şey." Faksı buruşturuyorum. "Şunu yer misin lütfen? Yavaş çiğne."

"Victor, yukarıdaki DJ'lere görünmelisin," diyor JD dikkatle.

"Peşimde bir sapık mı var sence?" diye soruyorum. "Bir saniye –ne kadar heyecanlı."

"*Details* muhabiri de DJ'lerle takılıyor–"

Ofisten çıkmak üzereyim, JD peşimden geliyor.

"Burada geç gelen LCV'ler var." VIP salonuna giderken JD bir faks daha veriyor.

"Dan Cortese mi?" diye soruyorum. "Cesur adamdır. Bungee jumping yapar, hava sörfü yapar, Burger King'in sözcülerinden biri, ama burnuna estetik lazım, bu yüzden de fişini çekmeliyiz."

"Richard Gere *geliyor* Victor," diyor JD peşimden yetişerek.

"Ethan Hawke, Bill Gates, Tupac Shakur, Billy Idol'ın kardeşi Dilly, Ben Stiller ve Martin Davis de geliyor."

"Martin Davis mi?" diye homurdanıyorum. "Tanrım, Sidik İçici George'la arkadaşı Sakat Dansçı Woody'yi de davet edelim oldu olacak."

"Will Smith, Kevin Smith ve, şey, Sir Mix-a-Lot da geliyor," diyor JD bana aldırmadan.

"Kızarmış ekmeklerde son durum nedir, onu söyle." VIP salonuna açılan kadife perdelerin önünde duruyorum.

"Kızarmış ekmekler çok iyi durumda ve bu hepimizi son derece rahatlattı," diyor JD, eğilip selam vererek.

"Benimle alay etme JD," diye uyarıyorum. "Alaya hiç gelemem."

"Dur, bekle biraz –içeri girmeden önce," diyor JD. "İçerisi gerçekten bir felaket, dolayısıyla her zamanki etkili gösterini yap, sonra da hemen kaç. Sadece, şey, var olduğunu bilmek istiyorlar o kadar." JD durup düşünüyor. "Aslında–" Beni durdurmak üzere.

"Onların ihtiyaçlarına duyarlı olmalısın JD," diyorum. "Onlar sadece DJ değil, *müzik tasarımcıları*."

"İçeri girmeden haberin olsun, Jackie Christie'yle Kris Spirit de hazır bekliyor."

"Lezbiyen DJ'ler ha? Bilmem ki. İyiler mi? Uygunlar mı?" Kafamı saran yeşil çerçeveli güneş gözlüğümü takıp, VIP salonuna giriyorum, içerideki iki bölmede kadınlı erkekli yedi kişi oturuyor, karşılarında da elinde bir klasörle bir sandalyede oturmuş Beau duruyor. Kaçık *Details* muhabiri kız tehlikeli denecek kadar yakında dolanıyor. JD son derece profesyonel bir tavırla "Hey Beau," dedikten sonra asık bir suratla beni tanıtıyor: "Hey millet... işte Victor Ward."

"Kulüp dünyasındaki takma adım bu," diyorum, sahte bir incelikle.

"Victor," diyor Beau ayağa kalkarak. "Tanıştırayım, Dollfish, Boomerang, Joopy, CC Fenton, Na Na ve, şey–" –klasörüne bakıyor– "–Senator Claiborne Pell."

"Se-e-en," diyorum sarışın rasta saçlı bir adamı işaret ederek, "Ne çalıyorsun?"

"Ninjaman çalıyorum ama ayrıca bol bol Chic ve Thompson Twins ve bütün bu hikaye palavralığın sınırında."

"Beau, bunu not al," diyorum. "Ya sen?" diye soruyorum, soytarı kıyafeti giymiş, düzinelerce boncuklu kolye takmış bir kızı göstererek.

"Bildiğim her şeyi Anito Sarko'dan öğrendim, ayrıca Jonathan Peters'la beraber yaşadım," diyor.

"Ortama neşe katıyorsun bebe-e-eğim," diyorum.

"Victor," diyor JD, geride, karanlıkta duran bir başka DJ'i göstererek. "Bu Funkmeister Flex."

"Hey Funky." Güneş gözlüğümü indirip göz kırpıyorum. "Tamam millet, üç pikabımız, bir teybimiz, bir DAT çalarımız, iki CD çalarımız ve sihrinizi göstermenizi sağlayacak geciktirme için bir makaralı teybimiz var. Nasıl, iyi mi?"

Mırıldanıyor, bön bön bakıyor, sigara yakıyorlar.

"Çalarken," diyorum, aralarında gezinerek, "suratınızın asık olmasını istiyorum. Kimsenin eğlenir gibi görünmesini istemiyorum. Anlaşıldı mı?" Durup bir sigara yakıyorum. "Techno, house, hard house, Belçika house'ı, gabba house." Duraksıyorum, ne söylemeye çalıştığımdan emin değilim, nihayet karar veriyorum. "Bir depo partisindeymiş gibi terlemek istemiyorum. İki VIP salonlu ve dört barlı, üç milyon Dolarlık bir gece kulübünde depo partisi havası yaratmak ister gibi çalın."

"Ortam rahat olmalı," diye ekliyor JD. "Ayrıca arada ambient çalmayı da unutmayın."

"Milleti hemen harekete geçirmenizi istiyorum," diyorum ileri

geri yürümeyi sürdürerek. "Fazla şey istemiyorum. Bu insanları dans ettirmenizi istiyorum, hepsi bu." Bir an duraksadıktan sonra ekliyorum, "Kürtaj kliniğindeki şiddet beni ilgilendirmiyor."

"Şey..." Dollfish tereddütle elini kaldırıyor.

"Evet Dollfish," diyorum. "Buyur, seni dinliyoruz."

"Şey, Victor, saat dördü çeyrek geçiyor," diyor Dollfish.

"Yani kızkardeş?" diyorum.

"İçimizden birine ne zaman ihtiyacın olacak?" diye soruyor.

"Beau –lütfen sorularla sen ilgilen," diyor, eğilip selam vererek odadan dışarı seğirtiyorum.

Yukarı, Damien'ın ofisine geri dönerken JD peşimden geliyor.

"Bravo Victor," diyor JD. "İnsanlara yine ilham verdin."

"İşim bu," diyorum. "Damien nerede?"

"Damien şu anda kendisini kimsenin rahatsız etmemesini sağlamakla görevlendirdi beni," diyor JD.

"Martin Davis'in davet edilmesi konusunda şikayet etmeliyim," diyorum yukarı çıkarken. "İşler giderek korkunçlaşıyor."

"Bu iyi bir fikir değil Victor," diyor JD koşup önüme geçerek. "Kimseyle görüşmek istemediğini ısrarla söyledi."

"Plağı değiştir, JD."

"Hm... neden?"

"Çünkü davul sesi duymak hoşuma gidiyor."

"Bunu şimdi yapma, Victor," diye yalvarıyor JD. "Damien yalnız kalmak istiyor."

"*But that's the way, uh-huh uh-huh, i like it, uh-huh uh-huh,*"[1] diyorum.

"Tamam, tamam," diyor JD soluk soluğa. "Ama sonra harika kızını kaldırıp Fashion Café'ye git ve DJ X'i ayarla, ayrıca sakın 'Muskrat Love'ı söyleme."

---

1) "Ama ben, a-ha, a-ha, böylesini seviyorum, a-ha, a-ha." KC and the Sunshine Band, "That's the Way (I Like It). (çn.)

"Muskrat Suzy, Muskrat Sa-a-am..."

"Victor, ne istersen yaparım."

"*London, Paris, New York, Munich, everybody talk about-pop music.*"[1] Burnunu sıkıp emin adımlarla Damien'ın odasına yürüyorum.

"Lütfen, Victor, diğer yöne gidelim." diyor JD. "*Doğru yöne?*"

"*But that's the way, uh-huh uh-huh, i like it.*"

"Rahatsız edilmek istemiyor, Victor."

"Hey, ben de, o yüzden, git başımdan salak."

"Victor, telefon bile bağlatmamamı söyledi, ayrıca–"

"Hey–" diyerek duruyorum, ona dönüp kolumu çekip kurtarıyorum. "Ben Victor Ward'um, bu kulübü ben açıyorum, bu yüzden de –nasıl desem?– Bay Ross'un kuralları bana *işlemez*."

"Victor–"

Kapıya vurmadan içeri dalıp yakınmaya başlıyorum.

"Damien, biliyorum rahatsız edilmek istemiyorsun ama davetliler listesine baktın mı? Martin Davis filan gibi insanlar gelecekmiş, bence paparazzilerin kimi görüp kimi görmek istemeyeceği konusunda dikkatli olmalıyız..."

Damien ofisinin Union Meydanı Parkı'na bakan dev pencerelerinin önünde ayakta, üstünde puanlı bir gömlek ve Havana tarzı bir ceket var, pembe ve turuncuyla bezeli Azzedine Alaïa ceketi ve topuklu Manolo Blahnik ayakkabıları giymiş bir kıza yaslanmış durumda, kız hemen ondan kendini ayırıp yeşil bir kanepeye atlıyor.

Lauren Hynde bu öğleden sonra onu Tower Records'ın önünde gördüğümden beri epey değişmiş.

"Ayrıca, şey, ben, şey..." Sesim kesiliyor, sonra kendimi toplayıp, "Damien –zengin tatilci imajına bayıldım dostum," diyorum.

Damien önce önüne, sonra bana bakıyor, her şey yolunday-

1) "Londra, Paris, New York, Münih –herkesin dilinde pop müzik." M, "Pop Music".

mış gibi gergin bir şekilde gülümsüyor, daha genel bir bağlamda bence de terslik yok, sonra "Hey, monte edilmemiş kutu imajına bayıldım," diyor.

Afallıyorum, üstümdeki kalçalarımı kavrayan pantolona, dar saten gömleğe, uzun deri cekete bakıyorum, kendimi yeşil kanepeye ve üstündeki kıza bakmamaya zorlayarak. Hiçbirimizin dolduramadığı uzun, soğuk bir sessizlik var havada, rahat, *yaşayan*.

JD birden kafasını içeri uzatıyor, *Details* muhabiri de omzunun üzerinden içeri bakıyor, sanki ikisinin de kapı eşiğinde geçmelerini engelleyen, görünmez, tehlikeli bir sınır var. "Damien, kusura bakma," diyor.

"Önemli değil, JD," diyor Damien, kapıyı gidip suratlarına kapıyor.

Damien yanımdan geçiyor, pencereden dışarı, parktaki insanlara bakmaya veriyorum dikkatimi. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum, ama çok uzaktalar ve zaten sonra görüş alanıma Damien giriyor, tamamını kaplıyor, masasından bir puro ve Delano logolu bir kutu kibrit alıyor. Bir Hermès masa lambasının yanında *Vanity Fair*'in yeni sayısı, parlak kapaklı Japon dergileri, CD'ler, bir PowerBook, bir buz kovasının içinde bir şişe Dom Pérignon 1983, yarısı dolu iki şampanya bardağı, bir düzine gül; Lauren gülleri bu odadan dışarı çıkarmayacak.

Damien "Aman tanrım, kahrolası," diye bağırınca irkiliyorum. "Kahrolası Geena Davis Allahın belası *Vanity Fair*'in kapağında ne arıyor? Yeni bir filmi mi var? *Yoo*. Yeni bir şey mi yapıyor? *Yoo*. Tanrım, dünya yok olup gitmekte, ama kimsenin umurunda değil. Böyle şeyler nasıl oluyor?"

Lauren Hynde'a bakmadan sempatik bir şekilde omuz silkiyorum. "Bilirsin işte: bir ayakkabı reklamı, bir VJ'lik, 'Sahil Koruma'da küçük bir rol, kötü bir bağımsız film filan derken, bir bakmışsın: Val Kilmer."

"Kanserdir belki." Lauren omuz silkiyor. "Veya belki de büyük bir alışveriş turuna çıkmıştır."

"Siz tanışıyor musunuz?" diye soruyor Damien. "Lauren Hynde, Victor Ward."

"Selam, Lauren." Zayıf bir hareketle el sallamayı başarıyorum, sonra hareket barış işaretine dönüşüyor, sonra tekrar zayıf el sallamaya.

"Selam." Lauren bana bakmadan, tırnaklarına odaklanarak gülümsemeye çalışıyor.

"Tanışıyor musunuz?" diye soruyor Damien tekrar, ısrarla.

"Evet," diyorum. "Sen Chloe'nin arkadaşısın."

"Evet," diyor Lauren. "Sen de–"

"Ben de onun... şey..."

"Siz üniversiteden tanışıyorsunuz değil mi?" diye soruyor Damien, hâlâ bize bakarak.

"Ama o zamandan beri görüşmedik," diyor Lauren, sesinin sertliği Damien'ın dikkatini çekti mi diye merak ediyorum, beni ise memnun ediyor.

"Sonunda tekrar karşılaştınız, ha?" diye şakalaşıyor Damien, "Değil mi?"

"Bir anlamda," diyorum dalgınca.

Damien bana gözünü dikip bakmaya devam etmeye karar vermiş durumda.

"Şey, Damien, şey, diyecektim ki–" Susup tekrar başlıyorum: "DJ meselesi–"

"Bugün Junior Vasquez'i aradım," diyor Damien, puroyu yakarken. "Ama bu gece başka bir partide çalacakmış."

"*Başka* bir parti mi?" diyorum hayretle. "Amma aşağılık."

Lauren gözlerini deviriyor, tırnaklarını incelemeye devam ediyor.

Damien "Birazdan randevun yok mu?" diye sorarak sessizli-

gi bozuyor.

"Evet, evet, çıkmalıyım buradan," diyorum kapıya doğru yürüyerek.

"Benim de on dakika sonra sanal-ortamda-gevşeme seminerim var," diyor Damien. "Ricki Lake tavsiye etti."

Dahili telefondan JD'nin sesi geliyor. "Pardon, Damien –Alison üçüncü hatta."

"Bir dakika beklesin, JD," diyor Damien.

"Ona bunu söylemek çok zor," diyor JD, kapatmadan önce.

"Victor," diyor Damien. "Lauren'ı geçirmek ister misin?"

Lauren, Damien'a kaçamak öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra kanepeden biraz fazla hızlı bir şekilde kalkıyor. Karşımda Damien'ın dudaklarına bir öpücük konduruyor, Damien da yanağına dokunuyor, sessiz bir iletişim içindeler, gözlerimi onlardan alamıyorum, ta ki Damien bana bakana dek.

Kulüpten çıkana kadar tek kelime edemiyorum. Vespa'mı vestiyer odasından almıştım, şimdi onu yanımda iterek Union Meydanı'ndan geçiyorum, Lauren yanımda keyifsizce yürüyor, kulüpten gelen elektrikli süpürge sesleri giderek uzaklaşıyor. Çimenliklerde projektörler yuvarlanıyor ve bir film ekibi bir çekim yapıyor; birkaç figüran da parkın her yanında avare avare dolanıyor gibiler. Guillaume Griffin, Jean Paul Gaultier ve Patrick Robinson yanımızdan geçiyor. Japon öğrenci sürüleri paten yaparak Park Caddesi'ndeki yeni Gap'e doğru ilerliyor; süet şapkalı, örgü hırkalı, İrlanda jokey kepli güzel kızlar geçip gidiyor; banklar konfeti kaplı, ben hâlâ başımı eğmiş betonda yavaş yavaş ilerleyen ayaklarıma bakıyorum, bazı buz tabakaları öyle kalın ki, Vespa'nın tekerlekleri bile çatlatamıyor, Vespa'dan hâlâ geçen hafta sürdüğüm paçuli yağının kokusu geliyor, o sırada iyi bir fikir gibi gelen içgüdüsel bir hareket. Lauren'ın yanından geçen adamlara bakıyorum, bazıları onu tanıyor gibi, akşam loş-

luğunda buz tabakalarının üstünde sincaplar koşturuyor ve neredeyse karanlık ama henüz tam olarak değil.

"Eee, anlat bakalım?" diyorum sonunda.

"Nereye gidiyorsun?" Lauren ceketine daha da sıkı sarınıyor.

"Todd Oldham defilesine," iç geçiriyorum. "Ben de çıkacağım."

"Mankenlik ha?" diyor. "Tam erkek işi."

"Göründüğü kadar kolay değil."

"Ya, mankenlik ağır iş, Victor," diyor. "Tek yapman gereken şey dakik olmak. Zor iş."

"*Sahiden* zor," diye sızlanıyorum.

"Giysi giymeyi bilmen gereken bir işten bahsetmiyor muyuz?" diye soruyor. "Şunu bir doğru anlayayım hele –*yürümeyi* bilmen gereken bir işten bahsetmiyor muyuz?"

"Hey, tek yaptığım dış görünüşümü en iyi şekilde kullanmayı öğrenmekti."

"Peki ya beynin?"

"Tabii ya," diyorum alayla. "Sanki bu dünyada" –elimi sallıyorum– "beynim karın kaslarımdan daha önemliymiş gibi. Tanrım, buna inanıyorsan el kaldır." Sessizlik. "Hatırladığım kadarıyla sen de Camden'da Beyin Cerrahisi okumuyordun."

"Camden'daki halimi hatırlamıyorsun bile," diyor. "Pazartesi günü olanları bile hatırlasan şaşarım."

Diyecek laf bulamıyorum, bakışlarını yakalamaya çalışarak "Pazartesi günü mankenlik yaptım... ve bir sandviç yedim," diyorum, iç geçirerek.

Parkta sessizce yürümeyi sürdürüyoruz.

"O herif sersemin tekine benziyor," diye mırıldanıyorum sonunda. "Şortlarını bile terziye diktiriyor. İnsaf, bebeğim." Vespa'yı itmeye devam ediyorum.

"Chloe senden daha iyisine layık Victor," diyor Lauren.

"Ne demek istiyorsun?"

"En son ne zaman baş başa zaman geçirdiniz?" diye soruyor.

"Yapma–"

"Ciddiyim Victor," diyor. "Etrafınızda bütün bu palavra olmadan, en son ne zaman birlikte bir gün geçirdiniz?"

"MTV Film Ödülleri törenine gittik," iç geçiriyorum, "Birlikte."

"Tanrım," diye inliyor. "Niye?"

"Hey, yirmili yaşlarındakilerin Oscar törenidir."

"Kesinlikle."

Chloe'nin parktaki Toys 'R' Us'ın tepesindeki dev reklam panosuna geçen hafta asılan afişi birden ölü ağaçların arasından keskin bir şekilde beliriyor, öfkeyle bize bakıyor, Lauren da görüyor, dönüp kulübün olduğu binaya bakıyorum, akşamın soğuk loşluğunda pencereleri karanlık görünüyor.

"Bu açıdan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, ikimizi oradan uzaklaştırıp Lauren'ı Zeckendorf Kuleleri'nin arkasındaki bir sokakta yalnız kalabilelim diye Park Caddesi'nden karşıya geçirerek. Sigara yakıyor. Ben de bir tane yakıyorum.

"Damien bize bakıyordu herhalde," diyorum.

"Sen de doğal davran öyleyse," diyor. "Zaten beni tanımıyorsun."

"Ama tanımak istiyorum," diyorum. "Yarın görüşebilir miyiz?"

"Başarının keyfini çıkarmakla meşgul olmayacak mısın?"

"Evet, ama sevincimi seninle paylaşmak istiyorum," diyorum. "Öğle yemeği?"

"Olmaz," diyor, sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Chanel'de randevum var."

"Ne istiyorsun, Lauren?" diye soruyorum. "Seni her gece Le Cirque'e götürecek yupinin tekini mi?"

"Daha iyisi mi var?" diye soruyor. "Kiranı ödeyemeyip, Kentucky Fried Chicken'da depresif bir halde tir tir titremek mi?"

"Yapma. Tek alternatif bu mu sence?"

"Mümkün olsa *sen* de Damien'la evlenmek isterdin, Victor."

"Damien hiç tipim değil bebeğim."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyor yumuşak bir ses tonuyla.

"Ondan ne bekliyorsun? *Armağanlar* mı? Banliyö hayatının gerçek anlamını mı öğrenmek istiyorsun? Sosyete Kayıt Defteri'nde bile yoktur bu herif."

"Damien'ın Sosyete Kayıt Defteri'nde olduğunu *biliyorum*."

"Ya, eminim öyledir."

"Bir zamanlar seni istemiştim, Victor," diyor, sigarasından bir nefes daha çekerek. "Aslında bir ara hayatta istediğim tek şey sendin." Duraksıyor. "Şimdi buna inanmak bana bile güç gelse de, ama yapacak bir şey yok, öyleydi."

"Bebeğim, sen muhteşemsin," diyorum son derece yumuşak bir ses tonuyla. "Lütfen –öyle muhteşemsin ki."

"Kes şunu, Victor," diyor. "Bok herifin tekisin."

"Nasıl yani? Artık benden hoşlanmıyor musun?"

"Ciddi bir ilişkiye ihtiyacım var, Victor," diyor. "Sen dünyada ciddi ilişki yaşanacak son kişisin."

"Sanki Damien Nutchs Ross'la yaşanır. Boşversene bebeğim. Boşversene."

Sigarasını bitiriyor, ağır ağır Park Caddesi'nde yürümeye başlıyor.

"Alison Poole'u ne zamandır götürüyorsun?"

"Hey, lafına dikkat et." İçgüdüsel olarak etrafa bakınıyorum, Duke ya da Digby ortalarda mı diye, ama yoklar. "Neden bu palavranın doğru olduğuna inanıyorsun?"

"Doğru mu?"

"Doğru olsa bile, bunu kimden duydun?"

"Yapma Victor, duymayan mı kaldı?"

"*Ne* demek istiyorsun?"

"Alison'ın sadece iki kitabı var, biri İncil, diğeriyse *Andy Warhol'un Günlüğü,* üstelik İncilde hediye," diye mırıldanıyor Lauren. "Domuzlar kraliçesi."

"Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum."

"Sen böyle konuşmazdın Victor." Gülümsüyor. "Sorumluluk sahibi insanlarla birlikte olmak güzel–"

"Paralı demek istiyorsun. Zengin demek istiyorsun. Cüzdanı kabarık demek istiyorsun."

"Belki."

"Ne yani? Biraz piyasa yapıyorum diye mi benden hoşlanmıyorsun? Ekonomik krizden etkilendim diye mi benden hoşlanmıyorsun?"

"Victor," diyor, "keşke ilk tanıştığımızda da benimle böyle ilgilenseydin."

Eğilip onu sertçe öpüyorum, öpmeme izin vermesine şaşırıyorum, geri çekilince yüzünü yüzüme bastırıyor, öpüşmemizin sürmesini isteyerek elimi kavrıyor, parmakları parmaklarıma tutunuyor. Sonunda geri çekiliyorum, gitmem gerektiğini mırıldanıyorum, hiç uğraşmadan, oldukça etkileyici bir tavırla Vespa'ma atlayıp, Park Caddesi'nden yukarı uzaklaşıyorum, dönüp arkama bakmadan. Oysa baksam, Lauren'ın bir taksiye el sallarken esnediğini görecektim.

14

23. Sokak'ta üstü açık, siyah bir cip peşime takılıyor, Park Caddesi tünelinden hızla geçerken, cipin sürücüsü, her kimse, farları yakıp arkadan yaklaşıyor, cipin tamponu Vespa'mın arka teker jantına sürtünüyor.

İki şeridin arasına kayıp, sıra sıra dizili taksilerin yanından

geçiyorum, ters yönden trafik hızla üstüme geliyor, Grand Central rampasına doğru gidiyorum. Rampayı hızla çıkıp virajı dönerken, Grand Hyatt'ın önünde durmuş bir limuzine çarpmaktan güç bela kurtulduktan sonra, tekrar Park'a dönüyorum, 48. Sokak'ta dönüp arkama baktığımda, cipin bir blok geride olduğunu görüyorum.

47. Sokak'ta yeşil yanar yanmaz, cip, şeridinden fırlayıp öne atılıyor.

Yeşil yanınca, hızla 51. Sokağa gidiyorum, ters yöndeki trafik yüzünden, sola sapmadan önce beklemek zorunda kalıyorum.

Dönüp Park Caddesi'nden aşağı bakınca cipi göremiyorum.

Önüme dönerken, cipin yanımda bittiğini fark ediyorum.

Bağırıyorum ve anında Park'tan aşağı ters yönde yavaşça gelen bir taksiye çarpıyorum, neredeyse motordan düşecek gibi oluyorum, sesler birbirine karışıyor, tek duyabildiğim kendi hızlı soluklarım, motoru kaldırıp cipten önce 51. Sokak'a dalıyorum.

51. Sokak'ta trafik fena halde sıkışık, Vespa'yı kaldırıma çıkarıyorum; ama cipin umurunda değil, yarısı yolda, iki sağ tekerleği ise kaldırımda peşimden geliyor, insanlara yoldan çekilmelerini haykırıyorum, motorun tekerlekleri kaldırımı kaplayan konfetileri havalandırıyor, iş adamları bana çantalarını savuruyor, taksi şoförleri küfrediyor, korna çalıyor, bir domino etkisi.

5. Cadde'deki ışık sarı. Vespa'yı hızlandırıp tam caddeden aşağı akan trafik bana çarpacakken kaldırımdan caddeye fırlıyorum, gökyüzü kara, arkadan gelen siyah cip, trafik ışığının öteki tarafında bekleyen araçların arasında sıkışıp kalıyor.

Fashion Café bir blok ötede; Rockefeller'da ve 51. Cadde'de motordan inip onu iterek koşmaya başlıyorum. Kapıların önündeki insanları uzak tutmak için konulmuş vinil halatlara doğru koşuyorum, genelde işe yaramıyorlar, çünkü uzak tutacak kimse yok.

Bu öğleden sonraki kapıcı Byana'ya beni içeri almasını söylüyorum soluk soluğa.

"Olayı gördün mü?" diye bağırıyorum. "O piç kuruları beni öldürmeye çalıştı."

"Ne olmuş yani?" diye omuz silkiyor Byana. "En azından niyetlerini biliyorsun."

"Bak, şunu içeri iteceğim." Motoru gösteriyorum. "On dakikalığına buraya bırakmama izin ver."

"Victor," diyor Byana, "Brian McNally benimle röportaj yapacaktı, söz vermiştin, ne oldu?"

"Bana on dakika izin ver Byana," diyorum soluk soluğa, motoru içeri sokarken.

Siyah cip köşede oyalanıyor, eğilip Fashion Café'nin cam kapılarından dışarı bakıyorum, cip köşeyi yavaşça dönüp gözden kayboluyor.

Yer gösterici Jasmine dev mercek şeklindeki holü geçip restoranın ana salonuna girdiğimi görünce iç geçiriyor.

"Jasmine," diyorum ellerimi kaldırarak. "Sadece on dakika bebeğim."

"Yapma Victor," diyor Jasmine, kürsüsünün arkasında, elinde cep telefonuyla.

"Motoru buraya bırakıyorum." Vestiyerin yanında duvara dayalı duran Vespa'yı gösteriyorum.

"İyi, gir hadi," diye razı oluyor, "Nasılsa boşuz,"

İçerisi bomboş. Biri arkamdan ıslıkla gayretsizce "The Sunny Side of the Street"i çalıyor, dönüp bakınca kimseyi göremiyorum, sonra bunun belki de hoparlörlerden gelen bir Pearl Jam şarkısının sonu olabileceğini fark ediyorum; ama yeni şarkının başlamasını beklerken, sesin fazla net olduğunu anlıyorum, ıslık sesi fazla insaniydi; omuz silkerek yürümeye başlıyorum, elektrikli süpürgeyle yerdeki konfetileri süpüren birinin, vardi-

ya değişimi yapan birkaç barmenin ve *Mademoiselle* bölmesinde bahşiş hesabı yapan bir kadın garsonun yanından geçiyorum.

Masalara baktığımda, oturan tek bir kişi görüyorum, kısa saç kesimli, otuzlarında bir Ben Arnold'a benzeyen bir adam, güneş gözlüklü ve üç düğmeli siyah bir Agnès b. takım giymiş sanırım, ana yemek salonunun ortasını kaplayan sahte Arc de Triomphe'un ardındaki *Vogue* bölmesinde oturuyor. DJ X bu sabah biraz fazla şık, ama yine de derli toplu görünüyor.

Güneş gözlüğünü indirip bana soran bakışlarla bakıyor, bölmeye doğru gitmeden önce yemek salonunda biraz kibirle dolanıyorum.

Güneş gözlüğünü çıkarıp "Selam," diyor. Elini uzatıyor.

"Hey, bol pantolonlar nerede?" Bölmeye girerken iç geçirip, eline hafifçe vuruyorum. "Ya zigzag desenli, büyük beden tişört? *Urb*'ün yeni sayısı? Saçını niye sarıya boyatıp dik dik yapmadın?"

"Özür dilerim." Başını yana eğiyor. "Özür dilerim ama, *ne*?"

"İşte *geldim*," diyorum kollarımı açarak. "Sahiden varım. Eee, yapacak mısın yapmayacak mısın?"

"Neyi... yapacak mıyım?" Elinde tuttuğu Hasselblad kamerası şeklindeki mor mönüyü bırakıyor.

"Bugün görüştüğüm DJ'lerden biri 'Do the Bartman'i çalmak istiyormuş," diye sızlanıyorum. "'Kaçınılmaz'mış. 'Alameti farika'sıymış. Dünyanın böyle boktan bir yer haline geldiğine inanabiliyor musun?"

Adam yavaşça elini cebine sokup bir kartvizit çıkararak bana uzatıyor. Kartvizite bakıyorum, belli belirsiz bir isim ilişiyor gözüme, F. Fred Palakon, altında da bir telefon numarası.

"Tamam bebek," diyorum, derin bir soluk alarak. "Perşembe geceleri Manhattan'da çalan birinci sınıf bir DJ normalde beş yüz papel alır, ama acelemiz var, ayrıca ibne arkadaşlarım senin Astrolube'dan bu yana çıkmış en harika şey olduğunu düşünü-

yorlar, sana çok ihtiyacımız var, bu yüzden beş yüz kırk papele kadar çıkacağız."

"Teşekkür ederim Bay Johnson, pardon, Bay *Ward* –ama ben DJ değilim."

"Biliyorum, biliyorum. *Müzik tasarımcısı* demek istemiştim."

"Hayır, korkarım o da değilim Bay Ward."

"Eee, kimsin peki ve Fashion Café'nin bir bölmesinde niye karşında oturuyorum?"

"Haftalardır size ulaşmaya çalışıyorum," diyor.

"Bana ulaşmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum. "*Sen* mi b*ana* ulaşmaya çalışıyorsun? Telesekreterim bu hafta pek formda değil sanırım." Duraksıyorum. "Esrarın var mı?"

Palakon salonu taradıktan sonra yavaşça dönüp bana bakıyor. "Hayır, yok."

"Eee, anlat bakalım, gündüz sefası, ne var ne yok?[1]" Arc de Triomphe'un yanında asılı duran monitörlerden birinde oynayan yeni *La Femme Nikita* versiyonuna bakıyorum. "Biliyor musun Palakon? Şu son derece şık, kültürlü, zengin eroinman imajını gerçekten tutturmuşsun, adamım. Ama esrarın yoksa," –çaresizce omuz silkiyorum– "herhalde Idaho'da çiftlik ambarları boyarken Dairy Queen dondurmaları filan emiyorsundur ha?"

Palakon bir şey demeden masanın öbür tarafından bana bakıyor. Ona tarçınlı bir kürdan uzatıyorum.

"1982'den 1988'e kadar New Hampshire'daki Camden Üniversitesi'ne gitmiş miydin?" diye soruyor Palakon usulca.

Ona bakarak "Yarım dönem gitmedim," diyorum boş boş. Sessizlik. "Aslında dört dönem."

"Gitmediğin ilk dönem 1985 sonbaharı mıydı?" diye soruyor Palakon.

---

1) "What's the story, Morning Glory", Oasis, "Morning Glory". (çn.)

"Olabilir." Omuz silkiyorum.

"Camden Üniversitesi'nde Jamie Fields diye birisini tanıyor muydun?"

İç geçiriyorum, ellerimi masaya vuruyorum. "Dinle, elinde fotoğraf yoksa bu oyun burada biter, adamım."

"Evet, Bay Ward," diyor Palakon, yanında duran bir dosyaya uzanarak. "Yanımda fotoğraflar var."

Palakon dosyayı bana uzatıyor. Almıyorum. Kibarca öksürüp dosyayı masaya bırakıyor. Açıyorum.

İlk gördüğüm fotoğraflarda, Patricia Hartman'la Leilani Bishop karışımı bir kız, bir podyumda yürüyor, arkada DKNY harfleri belli belirsiz okunuyor, Naomi Campbell'la, Niki Taylor'la fotoğrafları var; bir diğerinde Liz Tilberis'le martini içiyor, Industria'da küçük, stüdyoya benzer bir yerde bir kanepede fotoğrafları var; iki fotoğrafta West Village'da küçük bir köpeği gezdiriyor; teleobjektifle çekilmişe benzeyen başka birinde de Camden kampüsünün çimenliğinin aşağıdaki vadiye uzanan, yükseklik korkusundan muzdarip öğrenciler tarafından Dünya'nın Sonu diye adlandırılan uçurumuna doğru yürüyor.

İkinci fotoğraf serisinde, onu birden Londra'daki Burlington Pasajı'nda, Soho'daki Greek Sokağı'nda, Heathrow'daki American Airlines terminalinin önünde görüyorum. Üçüncü seride ise o, ben, Michael Bergin ve Markus Schenkenberg, 60'lı yıllar tarzı bir mayo reklamındayız. Ben beyaz pantolon ve V yakalı Nautica atletle bir havuza atlamak üzereyim ve o arkada durmuş bana kötü kötü bakıyor; üçümüz belimizde çember çeviriyoruz; bir başka fotoğrafta bir taraçada dans ediyoruz; birinde havuzdaki bir şişme bottayım ve ona su sıçratırken o da havuzun kenarında eğilmiş, yaklaşmamı işaret ediyor. Bu fotoğraf çekimini hiç hatırlamadığımdan dosyayı kapamaya başlıyorum, daha fazla bakmaya dayanamıyorum. İlk tepkim şu: Bu ben değilim.

"Hafızanız tazelendi mi?" diye soruyor Palakon.

"Vay, dövme-öncesi," diyorum, dosyayı kapamadan önce gözüme ilişen bir fotoğrafta, Michael'ın boynuna dolanmış kolumun pazusunu görünce. "Tanrım, herkesin yırtık dizli Levi'slar giydiği yıl olmalı bu."

"Şey, olabilir," diyor Palakon, şaşkın bir sesle.

"Bu beni feministlerin hayvanları koruma derneği FAR'a üye yapan kız mıydı yoksa?" diye soruyorum.

"Şey... şey..." Palakon dosyasını karıştırıyor. "O" –bir dosya kağıdına gözlerini kısarak bakıyor– "esrarın serbest bırakılması taraftarı bir eylemciydi. Bu belki yardımcı olabilir."

"Yeterince değil, bebeğim." Dosyayı tekrar açıyorum. "Spiros Niarchos'un kırk yaş doğumgünü partisinde tanıştığım kız mı bu?"

"Hayır."

"Nereden biliyorsun?"

"Jamie Fields'la Spiros Niarchos'un kırk yaş doğumgünü partisinde tanışmadığınızı biliyoruz –şey, yani biliyorum." Palakon gözlerini kapıyor, burnunun kemerini sıkıyor. "Lütfen, Bay Ward."

Ona bakıyorum. Yeni bir taktik denemeye karar veriyorum. Palakon'a doğru eğiliyorum, bu onun da bana umutla eğilmesini sağlıyor.

"Tekno istiyorum. Tekno, tekno," diyorum üstüne basa basa, birden masanın diğer ucunda, Anna Wintour'un yüzünün resmi bulunan bir tabakta yarısı yenmiş bir uzakdoğu tavuk salatası olduğunu fark ediyorum.

"Bunu... ben sipariş etmedim," diyor Palakon, irkilerek, sonra tabağa bakarak soruyor, "Kim bu?"

"Anna Wintour."

"Hayır." Başını uzatıyor. "O değil."

Pirinç eriştelerini ve minik bir mandalina dilimini kenara iterek yüzü tamamen açığa çıkarıyorum, resimde güneş gözlüğü yok.

"Ah. Haklıymışsın."

"Ne eğlenceli yer burası." Esniyorum.

Yanımızdan bir kadın garson geçiyor. Durması için ıslık çalıyorum.

"Hey bebek, bana bir buzlu bira."

Garson 'tamam' anlamında başını sallıyor. Gidişini izlerken, iki sözcük düşünüyorum: fena değil.

"Saat altıda bir defileye çıkmanız gerekmiyor mu?" diye soruyor Palakon.

"Ben mankenim. Alkole bayılırım. Ama sorun değil. Rahatım." Birden bir şey fark ediyorum. "Baksana, bu bir operasyon filan mı?" diye soruyorum. "Yani ne bileyim, tanrım, haftalardır esrardan uzak duruyorum."

"Bay Ward," diye söze giriyor Palakon birden sabrı taşarak. "Siz bu kızla *çıkmışsınız*."

"Ashley Fields'la mı çıktım?" diye soruyorum.

"Adı *Jamie* Fields, ve evet, onunla çıktınız."

"Bununla ilgilenmiyorum, dostum," diyorum. "Seni DJ sanmıştım."

"Jamie Fields üç hafta önce Londra'da, bağımsız sermayeyle çekilen bir filmin setinde ortadan kayboldu. En son Sloane Sokağı'ndaki Armani mağazasında ve Regent Sokağı'ndaki L'Odeon'da görüldü." Palakon iç geçiriyor, dosyasını karıştırıyor. "Setten ayrıldıktan sonra kendisinden haber alınamadı."

"Belki senaryoyu beğenmemiştir." Omuz silkiyorum. "Belki oynadığı karakteri yeterince geliştirmediklerini düşünmüştür. Olur böyle şeyler, dostum."

"*Nereden*–" –Palakon dosyasına bakıyor; kafasının karıştığı belli– "–biliyorsunuz ki?"

"Neyse. Sen devam et, Havalı Şahsiyet," diyorum ilgisizce.

"Onun bulunmasından memnun kalacak belli bazı kişiler var,"

diyor Palakon. "Amerika'ya geri dönmesini isteyen belli kişiler."

"Menajeri filan gibi mi?"

Bunu der demez, Palakon birden rahatlıyor, sanki o anda bir şeyi anlıyor ve masaya oturduğumdan beri ilk kez gülümsüyor, ve "Evet. Menajeri, evet," diyor.

"İyi."

"Bristol'da görüldüğüne dair doğrulanmamış tanıklıklar var, ama bu on gün önceydi," diyor Palakon. "Kısacası onu bulmayı başaramadık."

"Bebek?" Tekrar eğiliyorum.

"Şey, evet?" O da eğiliyor.

"Kimsenin anlamadığı bir konsepti pazarlıyorsun," diyorum usulca.

"Anlıyorum."

"Demek o bir AOEM ha?"

"Efendim?"

"Aktris Olmuş Eski Manken?"

"Sanırım."

Arc de Triomphe'un üstündeki dev ekrandaki podyumda mankenler durmadan gelip gidiyor, birkaç kez Chloe'yi bile görüyorum.

"Beni hiç *YouthQuake*'in kapağında gördün mü?" diye soruyorum şüpheyle.

"Şey... evet." Palakon nedense bunu itiraf etmekte zorlanıyor.

"İyi." Duraksıyorum. "İki yüz Dolar borç verir misin?"

"Hayır."

"İyi. Tamam."

"Zamanımı boşa harcıyorum," diye mırıldanıyor, "tamamen boşa."

"Ne demek istiyorsun? Ben aptal mıyım yani? Götün teki miyim? Et kafa mıyım?"

"Hayır, Bay Ward." Palakon iç geçiriyor. ."Bunların hiçbirini demek istemedim."

"Bak –yanlış adamla görüşuyorsun," diyorum. "Ben gidiyorum." Ayağa kalkıyorum. "Boşversene."

Palakon bana hülyalı gözlerle bakıp, "Onu bulursanız üç yüz bin Dolar vermeyi teklif ediyoruz," diyor.

Tereddüt yok. Hemen oturuyorum.

"Artı tüm yolculuk masrafları," diyor.

"İyi de... niye ben, dostum?" diye soruyorum.

Palakon, "O size âşıktı Bay Ward," diye gürleyince irkiliyorum. "En azından 1986 yılında tuttuğu günlükte öyle yazıyor."

"Günlüğünü... nereden buldunuz?" diye soruyorum.

"Ailesi gösterdi."

"Ah, adamım," diye homurdanıyorum, "iyi de niye onlar benimle görüşmüyorlar da seni yolluyorlar? Sen nesin yani –onların uşağı mı? Hangi çağda yaşıyoruz."

"Özetle," diyor, kıpkırmızı kesilerek, "size bir teklif yapmak için buradayım Bay Ward. Jamie Fields'ı bulup Amerika Birleşik Devletleri'ne geri getirirseniz üç yüz bin Dolar alacaksınız. Hepsi bu. Kızı hatırlamasanız da, görünen o ki, o size epey değer veriyormuş. Onu... ikna edebileceğinizi düşünüyoruz."

Bir süre sonra, "Beni nasıl buldunuz peki?" diye soruyorum.

"Yerinizi ağabeyiniz söyledi," diyor Palakon, hiç duraklamadan.

"Benim ağabeyim yok ki."

"Biliyorum," diyor Palakon. "Sizi sınamak istedim. Gerçi size zaten güveniyorum."

Palakon'un tırnaklarına bakıyorum, düz, pembe ve temizler. Bir garson çocuk avokado dolu bir fıçıyı yuvarlayarak mutfağa götürüyor. Ekranlarda sonbahar defileleri sonsuz kere gösteriliyor.

"Hey," diyorum. "Hâlâ bir DJ'e ihtiyacım var."

"Size yardımcı olabilirim."

"Nasıl?"

"Aslında size bir DJ ayarladım bile." Cep telefonunu çıkarıp bana veriyor. Bakakalıyorum. "Niye kulüpteki iş arkadaşlarınızı aramıyorsunuz?"

"Niye ki?"

"Dediğimi yapın, Bay Ward. Lütfen," diyor Palakon. "Fazla vaktiniz yok."

Cebin kapağını açıp kulüpteki numaramı arıyorum. JD çıkıyor.

"Şey... benim," diyorum, nedense korkarak.

"Victor," diyor JD nefes nefese. "Neredesin?"

"Fashion Cafe'deyim."

"Çabuk çık oradan."

"Niye?"

"Bu gece Junior Vasquez DJ'lik yapacak," diye cırlıyor.

"Ne dedin?" Palakon'ın yüzüne bakıyorum. "Nasıl... oldu ki bu?"

"Menajeri Damien'ı aramış ve Junior'ın çalışmak istediğini söylemiş. Her şey hazır."

Telefonu kapatıp yavaşça, kasten, masaya bırakıyorum. Palakon'un yüzünü çok dikkatle inceliyorum, aklımdan pek çok düşünce geçiyor, "Beni *Flatliners 2*'de oynatabilir misin?" diye soruyorum.

"Bunu sonra konuşuruz Bay Johnson."

"Ayrıca toy bir American Eurail yolcusunu oynayabileceğim bir film de isterim."

"Teklifimizi değerlendirecek misiniz?"

"Bana faks filan göndermedin, değil mi?"

"Ne faksı?" diye soruyor, fotoğraf dosyasını ince, siyah bir çantaya koyarken. "Ne yazmışlar?"

" 'Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum.' "

"Kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı zaten biliyorum, Bay Johnson," diyor, çantayı sertçe kapayarak.

"Hey-nesin sen?" diye soruyorum, biraz etkilenerek. "Kahrolası bir bekçi köpeği mi?"

"Öyle de diyebilirsiniz," diye iç geçiriyor.

"Dinle." Saatime bakıyorum. "Şey, sonra görüşürüz, sanırım. Görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir para bu, bebek."

"Bana şimdi yanıt verebileceğinizi umuyordum."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemeden, "Londra'ya gidip, çıktığımı bile hatırlamadığım bir kızı bulmamı mı istiyorsunuz?"

"Demek anladınız," diyor Palakon, gözle görülür derecede rahatlamış bir halde. "Bir an hiçbir şeyin kayda geçmediğinden kaygılanmıştım."

Birden düşüncelere dalıyorum, Palakon'un yüzüne bakıyorum. "Yara kabuklarını yiyen birine benziyorsun," diye mırıldanıyorum. "Bunu biliyor muydun? Öyle birine benzediğini?"

"Bana çok şey dendi, Bay Ward. Ama kabuk-yiyen diyenine ilk kez rastlıyorum."

"Her şeyin bir ilki vardır, dostum." İç geçiriyorum, masaya tutunup ayağa kalkıyorum. Palakon'un gözlerini benden ayırmaması beni sinirli ve huzursuz yapıyor. Hayatımda ilk kez böyle ürküyorum.

"Hey, bak... Ricki Lake bir sokak çocuğuna sarılıyor." Palakon'un arkasındaki bir ekranı gösteriyorum.

Palakon dönüp bakıyor.

"Ha ha –kandırdım." Dönüp gitmeye başlıyorum.

Palakon ayağa kalkıyor. "Bay Ward–"

"Hey," diye sesleniyorum. "Kartvizitini aldım ya."

"Bay Ward, ben–"

"Sonra konuşuruz dostum. Hoşçakal."

Restoran hâlâ tamamen bomboş. Ortalıkta Byana, Jasmine ya

da buzlu bira siparişi verdiğim kadın garson bile yok. Motoruma vardığımda üstüne bir faks sayfasının iliştirildiğini görüyorum: NE YAPTIĞINI VE NE DEDİĞİNİ BİLİYORUM. Faksı kaptığım gibi, Palakon'a göstermek için içeriye, ana salonun yumuşak ışığına koşuyorum. Ama salon bomboş.

13

Defile Bryant Parkı'nda yapılacak, aslında Norfolk Sokağı'ndaki eski bir sinagogda yapılacaktı ama Todd sinagogda birbirine düşman iki hahamla dev bir uçan patatesli böreğin hayaletlerinin dolaştığını öğrenince tırstı; arka kapıya motorla yanaşıp güvenlik görevlilerine geçiş kartımı gösterip girerken –42. Cadde, TV minibüsleri, uydu antenleri, limuzinler ve siyah sedanlarla dolu–, fotoğrafçılar çoktan sıralanmış bana sesleniyorlar. Barikatların arkasındaki gençler Madonna'nın adını haykırıyor, oysa Madonna gelmeyecek, çünkü mahkemede son sapığıyla hesaplaşmakla meşgul; ama Elsa Klench ve Maverick Records'tan Guy gelmeye söz verdiler, bir CNN film ekibi, FIT öğrencilerine en sevdikleri tasarımcıları soruyor, bir saat önce podyum kısaltıldı, çünkü beş yüz kişi daha gelecekmiş, şimdi üç yüz kişiye acilen yer bulmaya çalışılıyor. Dışarıda kalan kalabalığın defileyi izleyebilmesi için dışarıya dev ekranlar konulmuş. Defile 350.000 Dolara mâl oldu, o yüzden kimse kaçırmak istemiyor.

Defileden önce sahne arkası askı yığınlarıyla dolu, duvarlara talimatnameler ve giysilerin Polaroid resimleri bantlanmış, peruklarla dolu masaların yanında şiddetle yüzlerce sigara yakıyor; ortalıkta çıplak kızlar koşuşturuyor ama kimse onlara bakmıyor. Sahneye bakan dev bir posterde dev siyah harflerle YAPIN yazıyor. *Kids* filminin müziği kulak zarı patlatacak bir desi-

bel seviyesinde çalıyor. İki modelin gelmediği söylentileri var, ya bir başka defileden gelmekte gecikmişler, ya da Lexington'da bir yerlerde trafiğe takılıp, limuzin içinde yeni serseri sevgililerinin tacizine uğramaktalar. Ama doğrusunu kimse bilmiyor.

Defilenin yönetmeni Paul "Demek gecikebileceklerini sanıyorlar?" diyor bana. "Hiç zannetmiyorum."

"Sanki," diyorum, *Clueless*'ta Alicia Silverstone'un gibi yaptığı gibi.

Hastings, Minnesotalı prodüktör Kevin, "Tamam –ilk tura beş dakika kaldı," diye bağırıyor.

Todd deli gibi ortalıkta koşturuyor. Korkmuş, titreyen, kafası iyi mankenleri, nasıl beceriyorsa, bir öpücükle sakinleştirerek. Ben de gözleri kalın sürmeli Chloe'yi öpüyorum, etrafı askılara asılı giysilerle çevrili, tam da günün çoğunu bir Japon meşrubat reklamı çekiminde geçirmiş biri gibi görünüyor, ama ona "taş bebek gibi" göründüğünü söylüyorum, ki doğru. Kahverengi karton sandaletler yüzünden ayaklarının yara olduğundan şikayet ediyor, bu arada dar, turuncu, buruşuk bir Gaultier gömlek giyip saydam plastik bir işçi kemeri takmış olan Kevyn Aucoin, Chloe'nin göğüs çatalını pudralayıp dudaklarına parlatıcı sürüyor. Kızların saçlarını Orlando Pito yaptı, üst dudaklara ruj sürülüyor ve alt dudaklara geçiliyor. Biri göbek deliğimi incelerken bir sigara içtikten sonra birkaç Twizzlers yiyip bir asistanın verdiği bir şişe Snapple'ı içerken; biri sol göğsüme geçici bir Köpekbalığı Snappy dövmesi yapıyor. Etrafı biraz hayretle izliyorum. Başka biri de bir kamerayla kaydediyor. Modern bir an daha tamamlandı.

Todd'un yeni, 70'li yıllardan esinlenme punk/New Wave/Asya-East-Village karışımı tarzında; Kate Moss'la Marky Mark, David Boals'la Bernadette Peters, Jason Priestley'yle Anjanette, Adam Clayton'la Naomi Campbell, Kyle MacLachlan'la Linda

Evangelista, Christian Slater'la Christy Turlington, son zamanlarda Simon Le Bon'la Yasmin Le Bon, Kirsty Hume'la Donovan Leitch eşleştirilmiş, ayrıca bazı yeni mankenlerle –Shalom Harlow (kahrolası Baxter Priestly'yle eşleşiyor), Stella Tennant, Amber Valletta –daha eski mankenler– Chloe, Kristen McMenamy, Beverly Peele, Patricia Hartman, Eva Herzigova ve olmazsa olmaz erkek mankenler var: Scott Benoit, Rick Dean, Craig Palmer, Markus Schenkenberg, Nikitas, Tyson. Yüz seksen kostüm değişimi var. İlk yürüyüş: siyah bir mayo, siyah tişört. İkinci yürüyüş: üstsüz. Üçüncüsü: bol pantolon ve tişört. Dördüncüsü: slip ve atlet. Ama sonuçta herkes Chloe'ye bakacağından ne giyeceğimin pek önemi yok. Todd defile öncesi son talimatlarını veriyor: "Geniş geniş gülümseyin ve kendinizle gurur duyun."

İlk yürüyüşte Chloe'yle ben çıktığımız anda çıldıran uzun mercekli fotoğraf makineleriyle dolu bir kalabalığa doğru gidiyoruz. TV projektörlerinin altında mankenler birbirlerinin yanından süzülerek geçiyor, podyumun ucuna giden Chloe'nin kalçaları kıvrılıyor, kıçı inip çıkıyor, podyumun sonunda mükemmel bir dönüş, ikimiz de dosdoğru önümüze bakıyoruz kusursuz bir tavırla. Seyirciler arasında Anna Wintour, Carrie Donovan, Holly Brubach, Catherine Deneuve, Faye Dunaway, Barry Diller, David Geffen, Ian Schrager, Peter Gallagher, Wim Wenders, Andre Leon Talley, Brad Pitt, Polly Melon, Kal Ruttenstein, Katia Sassoon, Carrie Otis, RuPaul, Fran Lebowitz, Winona Ryder (yanından geçerken bizi alkışlamıyor), René Russo, Sylvester Stallone, Patrick McCarthy, Sharon Stone, James Truman ve Fern Mallis. Sonic Youth, Cypress Hill, Go-Go's, Stone Temple Pilots, Swing Out Sister, Dionne Warwick, Psychic TV ve Wu-Tang Clan çalıyor. Chloe'yle son yürüyüşten sonra usulca gerileyerek çekiliyorum, Todd kolunu Chloe'nin beline atıyor, birlikte eğilerek selam veriyorlar, sonra Chloe geri çekilerek

Todd'u alkışlıyor; Chloe'nin yanına gitmemek için kendimi tutmam gerekiyor. Sonra herkes podyuma fırlıyor, sahne arkasına, Will Reagan'ın defile sonrası partisine koşuyorlar.

Sahne arkasında: Entertainment Tonight, MTV News, VH1'dan AJ Hammer, "The McLaughlin Group", "Fashion File" ve başka düzinelerce TV ekibi çadırların arasından geçmeye çalışıyor, ortalık öyle kalabalık ki, kimse kımıldayamıyor, kalabalığın üzerinden uzun sırıkların ucundaki mikrofonlar uzatılıyor. Kamera ekiplerinin ışıklarına rağmen, sahne arkası buz gibi, kalabalığın üstünde biriken sigara dumanı sisi dalgalanıyor. Uzun bir masanın üstü beyaz güllerle, Skyy martinileri, Moët şişeleri, karides, peynir dilimleri, sosisli sandviç tabakları ve büyülü çilek kaseleriyle kaplı. Eski B-52 şarkıları, ardından Happy Mondays ve Pet Shop Boys gümbürdüyor, Boris Beynet'la Mickey Hardt dans ediyor. Susan Sarandon'ın çocukları, koşuşturan kuaförleri, makyajcıları, travestileri, mağaza müdürlerini, çiçekçileri ve Londra, Asya ya da Avrupa'dan gelmiş müşterileri kovalıyor. Spike Lee, Julian Schnabel, Yasmeen Ghauri Nadege, LL Cool J, Isabella Rossellini ve Richard Tyler'la birlikte geliyor.

Sony'nin kasting departmanının başkan yardımcısıyla konuşmaya çalışıyorum ama çadırların arasını dolduran müşteri ve ortaklar ordusu, çeşitli editörler, yüzlerce kameralı ve mikrofonlu adam yüzünden kendimi "erkek-arkadaşlar-ve-erkek-mankenler-sıkılarak-oturuyor-köşesinde" buluyorum, bazıları patenlerini bağlıyor; sonra David Arquette'le Billy Baldwin beni Blaine Trump'ın aşçısı Deke Haylon'la tanıştırıyor. Michael Gross, Linda Wachner, Douglas Keeve, Oribe ve Jeanne Beker'dan oluşan küçük bir grup, kulübün bu geceki açılışına gitmekten bahsediyor ama kimse *Vogue*'un düzenlediği akşam yemeğini kaçırmak istemiyor. Drew Barrymore'dan bir Marlboro alıyorum.

Sonra Jason Kanner'la Boss Model'ın sahibi David bana geçen gece Pravda'da birlikte harika vakit geçirdiğimizi söylüyorlar. Omuz silkip, "herneyse" diyorum, Chloe'nin makyaj masasına itiş kakış giderken Damien'ın yanından geçiyorum, bir elinde puro, diğerindeyse Alison Poole var, hâlâ güneş gözlüğü takıyor, fotoğrafçılara poz verebilecek durum kolluyorlar. Mike Wallace, Chloe'yle röportaj yaparken, Chloe'nin çantasını açıp randevu defterine bakarak, Lauren Hynde'ın adresini arıyorum, adresi bulup çantadan 150 Dolar alırken, Tabitha Soren bana yaklaşan seçimler hakkındaki fikrimi sorunca, sırf barış işareti yapıp "Kafam her gün daha da karışıyor," diyerek Chloe'nin yanına gidiyorum, Chloe çok tatlı görünüyor. Bir şampanya kadehini alnına dayıyor; onu yanağından öpüp, sekizde evinde olacağımı söylüyorum. Çıkışa doğru yürüyorum, bütün korumalar çıkışta takılıyor, birilerinin kanişi yavaşça kafasını kaldırıyor, yüzlerce fotoğraf fırsatı olmasına karşın, kalabalık yüzünden hiçbir fotoğrafçı bu fırsatı değerlendiremiyor. Birisi Mica'nın Canyon Reach'te olabileceğini söylüyor, Todd'un etrafı onu kutlayanlarla çevrili, içimdeki his: aslında insanlar çok da kötü değil.

12

Lauren'ın oturduğu, onu bugün öğlen gördüğüm Tower Records'ın biraz ötesindeki Silk Apartmanı'nın önünde duruyorum. Vespa'yı lobiye iterken, güzel gömlekli genç kapıcı tereddütle ahizeyi kaldırıyor, Russell Simmons yanımdan geçip Dördüncü Sokak'a çıkarken başıyla selam veriyor.

"Hey." El sallıyorum. "Damien. Lauren Hynde'ı görmeye geldim."

"Şey... soyadınız?"

"Damien... Hirst."

Bir sessizlik oluyor. "Damien Hirst mü?"

"Aslında Damien yeterli." Sessizlik. "Lauren beni Damien olarak tanıyor."

Kapıcı bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Damien," diyorum, biraz ısrarla. "Damien yeterli."

Kapıcı Lauren'ın dairesini arıyor. "Damien geldi?"

Uzanıp gömlek yakasına dokunuyorum, Gömleği nereden aldığını merak ederek "Nedir bu," diyorum. "Şapşal şıklığı mı? "

Kapıcı elimi itip karate pozisyonu alıyor. Sessizlik; ona bakakalıyorum.

"Tamam," diyor kapıcı, telefonu kapayarak. "Kapısı açıkmış. Yukarı çıkabilirsin."

"Motorumu burada bırakabilir miyim?"

"Döndüğünde burada olmayabilir"

Sessizlik. "İnsaf, dostum." Motoru asansöre götürüyorum. "Hakuna matata."

Tırnaklarımı incelerken *Details* muhabirini ve kızarmış ekmek meselesini, bir kayak merkezindeki bir teleferikteyken bana söylenen saçma sapan ve hatırlayamadığım bir şeyi düşünüyorum. Asansör kapıları açılıyor, motoru koridora çıkarıp duvara dayıyorum. İçeride: Bembeyaz, Eames tasarımı bir paravan, Eames tasarımı sörf tahtası şeklinde bir masa. Damien'ın ofisinde gördüğüm güller, dev bir Saarinen kaidenin üstünde duruyor, etrafı lale şeklinde altı sandalyeyle çevrili. Salondaki dev ekran televizyonda MTV açık, sesi kısık. Bugünkü defile yayınlanıyor; podyumda yürüyen Chloe, Chandra North, diğer mankenler; bir yerlerden ABBA'nın "Knowing Me, Knowing You" şarkısı geliyor.

Lauren yatak odasından çıkıyor. Üstünde uzun, beyaz bir bornoz var, saçına bir havlu dolamış. Başını kaldırıp beni odanın ortasında görünce ve "Ne haber, bebek?" dediğimi duyunca hafif bir

çığlık atıp birkaç adım geriliyor, ama sonra kendine hakim oluyor ve kollarını kavuşturup dudaklarını bastırarak, sabit ve öfkeli gözlerle bana bakıyor –kadınların böyle durmasına alışığım.

"En azından sinirlendiğini gizlemeyecek misin?" diye soruyorum. "Bana bir Snapple ikram etmeyecek misin?"

"Burada ne işin var?"

"Telaşlanma."

Moda dergileri yığılı bir masaya gidip, kristal bir avizenin ışığını açıyor, bir Prada el çantasını karıştırıyor ve bir Marlboro Medium yakıyor. "Buradan gitmelisin."

"Hey, bir dakikacık konuşamaz mıyız, bebeğim?"

"Victor, *git*," diye uyarıyor sabırsızca, sonra yüzünü buruşturuyor. "Ne *konuşacaksın*?"

"Biraz sohbet etmeden şuradan şuraya bir adım atmam."

Bunu biraz düşündükten sonra yüzü asılıyor, hızla soruyor. "Tamam –Oldham defilesi nasıldı?"

"Pek muhteşem," diyorum odada gezinerek. "Elsa Klench'le konuştum."

"Elsa nasıl?" diyor, hâlâ öfkeyle bakarak.

"Elsa da benim gibi Oğlak, bu yüzden iyi anlaşıyoruz," diyorum. "Burası soğuk mu yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Eee, başka nasıldı?" diye soruyor, bekleyerek.

"Şey, eee, çok-çok-evet- önemli bir defileydi."

"Önemli mi?" diye soruyor Lauren şüpheyle.

"Giysiler önemlidir, bebek."

"Giysilerin akıbeti mobilyalara toz bezi olmaktır."

"Hey," diye bağırıyorum. "Neşelen biraz bebek."

"Victor, buradan *gitmelisin*."

"Ne yapıyordun?" diye soruyorum, odada gezinip dairenin tamamını inceleyerek. "Niye defileye gelmedin?"

"Ben Chaplin ve Rufus Sewell'la birlikte oynadığım berbat bir

filmin reklamı için fotoğraf çekimindeydim," diyor, kendini zor zaptederek. "Sonra bir köpük banyosu yaptım ve *New York* dergisinde Yukarı Doğu Yakası'nda gerçek hislere sahip olmanın imkansızlığı üstüne bir yazı okudum." Sigarasını söndürüyor. "Yorucu, ama hoş bir sohbet oldu. Kapının yerini unuttuysan, bak şurada."

Yanımdan geçip, Berberi tarzı bir dokuma halıyla kaplı ve duvarlar boyunca Fas yapımı nakışlı minderler dizili bir koridora giriyor, yatak odasındayım, girip kendimi yatağa atıyor ve dirseklerimin üstünde doğruluyorum, ayak parmaklarımın uçları yere ancak değiyor, Lauren'ın banyoya girip havluyla saçını kurulamasını izliyorum. Arkasındaki klozetin üstünde Steve Buscemi'nin oynadığı bir bağımsız filmin posteri var. Lauren çok sinirli görünüyor –ama numara yapar gibi de bir hali var– "Hadi ama, yapma, o kadar da kötü değilim. Eminim durmadan 'Yeni bir Maserati istiyorum' gibi şeyler söyleyen heriflerle takılıyorsundur. Bahse girerim hayatın bunlarla doludur."

Lavabonun yanındaki yarısı dolu şampanya bardağını alıp fondipliyor.

"Hey," diyorum, çerçeveli posteri göstererek. "O filmde oynadın mı?"

"Ne yazık ki evet," diye mırıldanıyor. "Nereye astığıma dikkat etmedin mi?"

Gözlerini kapayıp alnına dokunuyor.

"Yeni bir film mi bitirdin?" diye soruyorum usulca.

"Evet." Birden elini sıra sıra dizili Estée Lauder kavanozlarının ve Lancôme ürünlerinin arasına daldırıp, Chloe'nin de kullandığı L'Occitane marka bir masaj kremi şişesini alıp, içindekileri okuduktan sonra yerine bırakıyor; pes edip aynada kendisine bakmaya başlıyor.

"Konusu ne?" diye soruyorum, sanki sahiden merak ediyormuşum gibi.

"*Footloose*'a benziyor biraz," diyor, sonra duraksayıp hafifçe fısıldıyor: "Ama Mars'ta geçiyor." Tepkimi bekliyor.

Uzandığım yerden ona bakıyorum. Uzunca bir sessizlik. "Mükemmelmiş bebek."

"Sette her gün ağlıyordum."

"Sevgilinden mi ayrılmıştın?"

"Sen –salağın tekisin."

"*Flatliners 2*'de bir rol alabilecek miyim bakalım," diyorum, geriniyorum umursamazca

"Yani aynı gemideyiz?" diye soruyor. "Onu mu demek istiyorsun?"

"Alison Poole kariyerinin iyi gittiğini söyledi."

Yanındaki bir Evian şişesinden bir yudum alıyor. "Para getirecek kadar sıkıcı deyip geçelim."

"Sen bir yıldızsın bebeğim, bunu hissediyorum."

"Hiç filmimi gördün mü?"

Duraksıyorum. "Alison Poole'dan duyduğuma göre–"

"Bu evde o amcığın adını ağzına alma," diye haykırarak bana bir fırça fırlatıyor.

Fırçadan kurtulmak için başımı eğip, "Hey bebeğim," diyorum. "Buraya gel bebeğim, sakinleş biraz."

"Ne?" diyor öfkeyle. "Nereye geleyim?"

"*Buraya* gel," diyorum, doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Buraya gel," diyorum, elimle yatağa vurarak.

Bana bakıyor, yatakta uzanıyorum. Gömleğim biraz sıyrılmış, karnımın alt kısmı görünüyor, bacaklarım hafif ayrık bütün bunlar olup biterken ceketimi çıkarmıştım.

"Victor?"

"Evet?" diye fısıldıyorum.

"Chloe senin için ne ifade ediyor?"

"Buraya gel," diye fısıldıyorum.

"Bak, çok yakışıklı olman seni başkalarından daha...," duraksıyor, devam ediyor "...ayrıcalıklı kılmaz."

"Biliyorum bebeğim. Merak etme." Doğruluyorum, göz temasını kesmeden. Bana doğru geliyor.

"Hadi gel," diyorum. "İşte böyle."

"Ne istiyorsun Victor?"

"Buraya gelmeni istiyorum."

"Nesin sen?" diye soruyor, birden geri çekilerek. "Güzel bir kız olmanın ödüllerinden biri mi?"

"Hey, ben bir çöreğim," diyorum. "Al bir ısırık."

Hafifçe gülümsemesinden, aşağı yukarı ne istersem yapacağını anlıyorum. Artık gevşemenin ve farklı bir oyun oynamanın vakti geldi. Elimi kotuma sokup gömleğimi iyice yukarı çekiyorum karnımın tamamını görsün diye, kotumun önündeki kabarıklığı görsün diye de bacaklarımı iyice açıyorum. Ona bir Mentos şekeri uzatıyorum.

"Spor yapıyorsun galiba?" diyorum. "Böyle tığ gibi olmanı neye borçlusun bebeğim?"

"Yemek yememek işe yarıyor," diye mırıldanıyor.

"Mentosumu red mi ediyorsun yani?"

Belli belirsiz gülümseyip başıyla evetliyor.

"Bu gece kulübe geliyor musun?" diye soruyorum.

"Copa'ya mı? Copacabana'ya mı? Havana'nın kuzeyindeki en eğlenceli bara mı?[1]" gözlerini fal taşı gibi açıp el çırparak sevinmiş gibi yapıyor.

"Hey, benimle dalga geçme,"

"Chloe şu anda nerede Victor?" diyor yaklaşarak.

"En son kiminle çıktın, bebeğim?"

"Bir senaryo seminerinde tanıştığım sahtekar bir eski borsacıyla. Sonra Gavin Rossdale'le," diyor. "Ha, Adam Sandler'la da

1) "Copa, Copacabana, the hottest spot North of Havana", Barry Manilow, "Copacabana".

üç gün çıktım."

"Tabii ya." Alnıma vuruyorum. "*Şimdi* hatırladım. Kim olduğunu *şimdi* hatırladım."

Hafifçe gülümsüyor, ısınmaya başlayarak "Sen kiminle çıkıyorsun Victor?" Duraksıyor. "Alison Poole dışında?"

"Hey, o isim bu evde yasak sanıyordum."

"Bu evde onun adını ancak bir voodoo kuklasına beş yüz iğne batırıp kıçına da büyük boy bir Snickers sokmuş biri ağzına alabilir," diyor. "Eee, kimle çıkıyorsun Victor? Söylesene. Bir isim söyle."

"Beni sahiplenmek isteyen dört, taşlamak isteyen iki, arkadaşım olduğunu söyleyen bir kadın var.[1]"

Gülümseyerek yatağın yanına geliyor.

"Bir şey sorabilir miyim?" diyorum.

"Sorabilir misin?"

"Kızmak yok ama?"

"Ne soracağına bağlı."

"Tamam. Sadece yanlış anlamayacağına söz ver."

"Ne?"

"Şey..." Derin bir nefes alıyorum, gülüyorum.

"Eee?"

Birden ciddileşiyorum, "Şu anda dilimi gerçekten vajinana sokmak istiyorum," diyorum. Pantolonumun üstünden penisimi sıkarken gözlerinin içine bakıyorum. "Başka hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Sadece vajinanı yalamak istiyorum." Duraksıyorum, utangaç bir sesle soruyorum. "Olur mu?"

Derin bir soluk alıyor, ama geri çekilmiyor.

"Tavrımdan şikayetçi misin?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor.

"Buraya gel," diyorum.

---

1) "Four that wanna own me, two that wanna stone me, one that says she's a friend of mine", The Eagles, "Take It Easy".

Gözleri vücuduma kayıyor.

"Buraya gel," diye tekrarlıyorum.

Kımıldamadan durup ne yapacağına karar vermeye çalışıyor.

"Bir... ikilemde misin?" diye soruyorum.

"Victor," İç geçiriyor. "Yapamam."

"Niye?" diye soruyorum. "Buraya gel."

"Çünkü sanki... uzaydan dönmüş gibisin," diyor. "Hem seni tanımıyorum."

"Seni de çözmek zor, bebeğim."

Bornozunu çıkarıyor.

"Bence artık konuşmayı keselim," diyorum.

Üstüme oturup diz çökülyor, beni yatağa iterek, belimi okşuyor. Bir parmağımı yavaşça vajinasına sokuyorum, sonra ikincisini de daldırıyorum, o da parmaklarıyla klitorisini okşuyor, doğrulup göğüslerini yalamaya ve emmeye başlıyorum. Parmaklarımı vajinasından çıkarıp emiyorum, ona vajinasını yalamayı ne kadar çok istediğimi söylüyorum, sonra onu tek hamlede sırt üstü yatırıp bacaklarını iyice açarak geriye itiyorum, böylece vajinası tamamen ortaya çıkıyor, onu parmaklarken, klitorisini yalayıp emiyorum. Bir başka parmağımı yalayıp bacaklarının arasına, daha aşağıya kaydırıyorum, kıç deliğine varıp hafifçe bastırıyorum. Kaya gibi sertleşiyorum, pantolonumu dizlerime indirmiş haldeyim. Kıçım havada, otuz bir çekerken dilimi vajinasının derinliklerine daldırıyorum, sonra başımı yukarı çekerek meme uçlarını yalatıyor, otuz bir çekmeyi sürdürerek birden yukarı çıkıyorum, birbirimizin ağzını yemeye, açlıkla emmeye başlıyoruz, penisimi tutup vajinasının aşağılarına sürtüyor, sonra birden kolayca içine giriyorum, kalçalarını sertçe kasıklarıma vuruyor, ben de karşılık veriyorum, tam o boşalırken, otomadiafon çalıyor ve kapıcı "Lauren.... Damien Ross yukarı geliyor," diyor; ikimiz de donakalıyoruz.

"Kahretsin." Yataktan tökezleyerek kalkıp yerden bornozunu kaparak koridora koşuyor, "Çabuk giyin –Damien geliyor," diye sesleniyor.

"Kahretsin bebek." Panik içinde doğrulup yataktan kalkmaya çalışırken düşüyorum. Hemen kotumu kapıp giyerek, hâlâ sızlayan sert ve ıslak sikimi Calvinlerimin içine geri tıkıştırıyorum.

Lauren hızla odaya dalıyor, "Erken geldi," diye sızlanıyor. "*Kahretsin!*"

"Ne için *erken*?" diye soruyorum.

Dönüp baktığımda giysi dolabını açmış, elbiseleri ve yığınla kazağı karıştırdığını görüyorum, sonunda siyah bir kadın şapkası çıkarıyor –güzel bir şapka, bir kenarına minik kırmızı bir çiçek işlenmiş– şapkaya bir an baktıktan sonra bana veriyor. "Al."

"Ne?" diye soruyorum. "Kılık değiştirmekten anladığın *bu* mu?"

"Damien'a Chloe'ye bu şapkayı götürmek için geldiğini söyle," diyor. "Yüzünü de sil."

"Lauren," diyorum. "Sakin ol bebeğim."

"Gelmemeliydin." Koridordan aşağı yürümeye başlıyor. "Seni kovmamakla aptallık ettim."

"İyi vakit geçiriyoruz sanıyordum" diye soruyorum, peşinden giderek.

"İyi vakit *geçirmemeliydik*," diye bağırıyor. "İyi vakit geçirmemeliydik," diye fısıldıyor.

"Hey, böyle konuşma."

"Bir hata yaptık, zayıf bir anımıza denk geldi diyelim," diyor. "Buraya hiç gelmemeliydin."

"Bunu yeterince söyledin bebek –anladım tamam?" Peşinden salona giderek oturacak normal bir yer buluyorum.

"Hayır, kalk ve *şurada* dur," diyor, bornozunun kuşağını bağlarken. "Sanki –ah tanrım– konuşuyormuşuz gibi olsun."

"Tamam, neden konuşalım?" diye soruyorum, sakinleşerek

"Penisimi nasıl sertleştirdiğinden?"

"Şu kahrolası şapkayı geri ver."

"Chloe bunu takacağına boynuna çürük bir odun parçası asmayı yeğler."

"Seninle çıktığına göre, belli de olmaz."

Damien içeri giriyor, purolu elini kaldırarak "Hey bebeğim, merak etme yakmadım," diyor. Öpüşmeye zahmet etmiyorlar. Damien çok sakin görünüyor, bana başıyla selam verip sevimli bir edayla el sallayarak "N'aber Victor?" diyor.

"Selam Damien." Ben de sevimli bir şekilde geri el sallıyorum.

"Bugün nereye gitsem karşımdasın."

"Ben her yerdeyim."

"Victor," diyor Lauren. "Chloe'ye söyle bunu istediği zaman geri verebilir, tamam mı Victor?" Şapkayı bana geri veriyor.

"Tamam Lauren, söylerim. Şey, sağol." Şapkaya bakıyor, evirip çevirerek inceliyorum. "Güzel... şapka."

"O ne?" diye soruyor Damien.

"Bir şapka," diyor Lauren.

"Kime ?"

"Chloe'ye," diyoruz Lauren'la ben aynı anda.

"Victor şapkayı Chloe'ye götürmek için geldi," diye tamamlıyor Lauren.

"Ne zaman takacak ki?" diye soruyor Damien. "Ne acelesi var?"

"Bu gece," diyorum. "Bu gece takacak."

Üçümüz bakışıyoruz, aramızda tuhaf, biraz fazla mahrem bir hava oluşuyor, bu yüzden tekrar şapkaya bakıyoruz.

"Bu şapkaya yeterince baktım," diyor Lauren. "Gidip duş almalıyım."

"Dur bebeğim," diyor Damien. "Çok acelem var. Konuşmalıyız."

"Konuşacağımızı konuştuk sanıyordum," diyor Lauren gergin bir sesle.

"Victor," diyor Damien, Lauren'ı odadan çıkarırken. "Hemen döneriz."

"No problemo, çocuklar."

Cebimdeki mesajlara bakıyorum: Gavin Palone, Emmanuelle Béart, Brillstein-Grey'den birisi, yeni keçi sakalını beğendiğim bir başkası. Dairenin içi buz gibi. Birden her şey bana biraz yorucu, belli belirsiz talepkar geliyor: bir kaşığı kaldırmak, bir şampanya kadehini dikmek, gitmemi söyleyen bakış, hattâ uyur taklidi yapmak bile. Bir yerlerde bir oda var, o odadaki bütün masalar boş, ama hepsi de ayırtılmış. Saate bakıyorum. Saatimin yanında bir konfeti parçası var, ama alamayacak kadar bitkinim, ayrıca midem kazınıyor; patates kızartması ve salsa sos harika olurdu. Kim olduğunu ve ne dediğini biliyorum.

Barda Damien kendine bir bardak Patrón tekilası koyuyor ve mahzun bir edayla purosuna bakıyor. "Burada içmeme izin vermiyor." Duraksıyor. "En azından puro içmeme." İlk kez Damien'ın gerçekten yakışıklı olduğunu fark ediyorum, bu ışıkta saç ektirdiği bile belli olmuyor; saç telleri siyah ve kalın görünüyor, çeneme dokunup, onunki kadar çökük olup olmadığına bakıyorum.

"İyi," diyorum.

"Victor, burada ne işin var?"

Şapkayı gösteriyorum.

"Ya?" diyor. "Sahiden mi?"

"Hey, bu gece Junior Vasquez DJ'lik yapacakmış," diyerek konuyu ustaca değiştiriyorum.

Damien bezgince iç geçiriyor. "Ya. Ne güzel değil mi?"

"Nasıl oldu ki?"

"Aramızda kalacak ama?"

Başımı evet anlamında sallıyorum.

"Bir özel-organizasyon yapımcısı aradı," diyor. "Ve –voilà."

"Bir soru sorabilir miyim?" diyorum, kendimi daha cüretkar

hissederek.

"Nedir?"

"Nerede tanıştınız?" diye soruyorum. "Yani sen ve Lauren."

Tekilayı fondipleyip, bardağı usulca bara bırakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Onunla dünyanın en zengin insanlarıyla birlikte yemek yerken tanıştım."

"Kimlerle?"

"O isimleri vermemiz yasak."

"Ya?"

"Ama tanıyorsundur," diyor Damien. "Söylesem şaşırmazsın."

"İyi."

"İpucu vereyim: o hafta sonunu Neverland Çiftliği'nde geçirmişlerdi."

"Mentos ister misin?" diyorum.

"Bana bir kıyak yapmanı istiyorum Victor"

"Ne istersen yaparım, dostum."

"Lütfen yaltaklanma."

"Özür dilerim."

"Lauren'ı bu geceki açılışa götürür müsün?" diye soruyor Damien. "Yoksa gelmeyecek. Gelirse de kahrolası Skeet Ulrich ya da Olivier Martinez ya da Mickey Hardt ya da kahrolası Daniel Day-Lewis'le gelmekle tehdit ediyor beni."

"Tabii, iyi olur," diyorum. "Yani Daniel Day-Lewis'i getirtebilirsek..."

"Hey," diye bağırıyor. "Saçmalama."

"Kusura bakma."

Damien'ın sağ kulağının yanında, bu sabahki çamur maskesinin bir parçası kalmış. Uzanıp onu usulca alıyorum.

"O ne?" diyor irkilerek.

"Çamur?" diye tahmin yürütüyorum.

"Bok," diyor. İç geçiriyor. "Her şey boktan Victor."

Şaşırıyorum. "Ne yani... yüzüne *bok* mu sürüyorsun?" diyorum. "Yapma dostum."

"Hayır. *Hayatımdan* bahsediyorum, Victor kahrolası hayatımdan. Her şey boktan"

"Niye öyle diyorsun?" diye soruyorum. "Sevgilisiz mi kaldın?"

"Sevgilim var Victor," diyor, bana ters ters bakarak.

"Doğru ya–" Susuyorum. Kafam karışıyor. "Alison mı?"

"Hayır. Alison *nişanlım*. Lauren sevgilim."

"Nişanlandınız mı?" diye iç geçiriyorum elimde olmadan. Sonra şaşkınlığımı gizlemeye çalışınca, tekrar iç geçiriyorum. "Tabii ya, dostum. Duymuştum."

Damien'ın suratı asılıyor. "Nereden duydun?" diye soruyor. "Kimse bilmiyor ki."

Sessizlik, sonra nefesimi tutarak, ince bir sesle "Bu şehri bilirsin dostum," diyorum.

Damien bunu kabul edecek kadar bunalmış görünüyor. Uzun bir sessizlik.

"Yani evlenmeli nişanlılık mı?" diyorum,

"Genellikle o anlama geliyor. "

"Ben de öyle duydum," diye mırıldanıyorum.

"Lauren'la *sen* ne zamandır samimisiniz?" diye soruyor birden.

"Aslında onu tanımıyorum Damien," diyorum, şapkayı sıkarak. "Chloe'nin arkadaşı."

"Aynı okula gittiğinizi söyledi," diye mırıldanıyor. "Yanlış anlama ama götün teki olduğunu söyledi."

"Yanlış anlamam."

"Bugün özgüvenin epey yerinde ha?"

"Ne tuhaf –Lauren'ın *seninle* aynı okula gittiğini sanıyordum." Kendi kendime salakça kıkırdıyorum, başımı hafifçe eğiyor, gözlerimi kısıyorum. "Aynı okula gitmediniz mi?"

"Victor, zaten kahrolası migrenim var, *yapma.*" Gözlerini kapıyor, eli Patrón bardağına uzanırken kendini tutuyor. "Eee, yapacak mısın? Lauren'ı götürecek misin?"

"Ben... Chloe'yi götürüyorum."

"Lauren'ı da yanınıza alıverin." Çağrısı çalıyor. Çıkarıp bakıyor. "Kahretsin. Alison. Gitmeliyim. Lauren'a hoşçakal dediğimi söyle. Kulüpte görüşürüz."

"Bu gece bizim gecemiz," diyorum.

"Sanırım her şey yolunda gidecek," diyor. "Bir felaket olmayacak yani."

"Göreceğiz, dostum."

Damien elini uzatıyor. İçgüdüsel olarak sıkıyorum. Sonra kayboluyor.

Salonda uzun süre duruyorum, neden sonra Lauren'ın kapı eşiğine yaslanmış durduğunu fark ediyorum.

"Konuştuğunuz her şeyi duydum," diye mırıldanıyor.

"Benden fazla şey duymuşsundur herhalde," diye mırıldanıyorum.

"Nişanlı olduklarını biliyor muydun?"

"Hayır," diyorum. "Bilmiyordum."

"Bu gece sizinle geliyorum galiba."

"Gelmeni isterim," diyorum.

"Biliyorum," diyor.

"Lauren–"

"Merak etmene gerçekten gerek yok," diyor. "Damien ibne olduğunu düşünüyor zaten."

"Önemli mi... yoksa önemsiz bir ibne mi?"

"Damien için fark edeceğini sanmıyorum."

"İbne olsam *önemli* bir ibne olurdum herhalde."

"Bu muhabbete devam edersek Kafadan Kontaklar Ülkesine giriş yapacağım."

TV'yi kapatıyor, elleriyle yüzünü kapıyor, ne yapacağını bilmez bir hali var. Ben de ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden tekrar saatime bakıyorum.

"Seni en son ne zaman gördüm biliyor musun Victor?" diye soruyor, sırtı bana dönük halde.

"Tower Records'da... mı?"

"Hayır. Ondan önce."

"Nerede?" diye soruyorum. "Tanrı aşkına Calvin Klein defilesi ya da Miami'de deme."

"Berbat bir derginin 'Galaksinin En Seksi Erkekleri' özel sayısında," diyor. "Bir Amerikan bayrağının üstünde gömleksiz yatıyordun, salak gibi görünüyordun."

Ona yaklaşıyorum.

"Peki ya ondan önce?"

"1985'te," diyor. "Yıllar önce."

"Vay be."

"Gelip beni alacağını söylemiştin. Camden'dayken."

"Nereden alacaktım?"

"Yurttan," diyor. "Aralık ayıydı, kar yağıyordu, beni arabayla New York'a geri götürecektin."

"Ne oldu peki?" diye soruyorum. "Götürdüm mü?"

Uzun bir sessizlik, bu arada telefon çalıyor. Fabien Baron mesaj bırakıyor. Telefon tekrar çalıyor. Londra'dan George Wayne. Lauren yüzüme bakıp duruyor, kaybolmuş görünüyor. Bir şeyler diyecek oluyorum, ama sonra boşver diye düşünüyorum.

"Gitmelisin."

"Gidiyorum."

"Nereye?"

"Smokinimi almaya."

"Dikkatli ol."

"Merak etme," diyorum. "Normal beden giyiyorum."

11

Chloe'yle L.A.'e son gidişimiz: ünlü ve gizli bir rehabilitasyon kliniği; Chloe'nin oraya yattığını sadece ben ve menajerlerinden biri biliyorduk. Chloe çeşitli tanıdıklar sayesinde bekleme sırasını atlayarak, oldukça lüks bir odada kalmaya başlamıştı: kendi tek katlı lüks bungalovunda, daiquiri mavisi ve iç karartıcı bir salon, 70'ler tarzı salon koltukları olan bir iç avlusu, düzinelerce mini jakuzi püskürtücüleri ve duvarları pembe yılanbalığı desenli dev bir mermer banyo küveti, evin içinde bir havuzu ve tam teşekküllü bir spor salonu ve bir el sanatları atölyesi vardı, ama televizyonu yoktu, bu yüzden kaldığım civardaki bir çöl kasabası otelinin odasındaki videoya "All My Children"ı kaydetmek zorunda kalıyordum, elimden ancak bu kadarı geliyordu. Chloe'nin Raisin adlı bir atı vardı.

İlk başlarda, Chloe'yi ne zaman ziyarete gitsem bana "bütün bunların hiçbir işe yaramadığını" söylüyordu. Kafeteryada tepsilerde servis yapılan, "besin değeri aşırı yüksek" yiyeceklerden şikayet ediyordu (oysa aşçı şık bir Seattle otelinden gelmeydi), küllüklerini bizzat boşaltmak zorunda kaldığından yakınıyordu, o hafta dört kişi intihara kalkışmıştı, Valium bağımlısı biri pencereden tırmanarak kaçmış ve görevlilerden hiçbiri bunu fark etmemişti, ta ki üç gün sonra bir pazartesi bir hemşire bunu *Star*'da okuyup öğrenene dek. Chloe hastaların saçmalayıp durduğundan ve itişip kakışmalarından yakınıyordu –intihara meyilli zengin işadamları, grup terapiye girmeden önce bütan gazı koklayan gençler, günde yarım gram taş çeken stüdyo şefleri; 1987'den beri gerçek hayatla bağlantı kurmamış insanlardı bunlar. Steven Tyler ona bir otomatın başında asılmış, Gary Oldman onu Malibu'ya davet etmiş, Kelsey Grammer egzersiz saatinde bir gerinme hareketi yaparken "kazayla" üstüne yuvarlanmış, bir biyoteknisyen ise bacaklarına iltifat etmişti.

"Ama en azından telefonla istediğin herkesi arayabiliyorsun bebeğim," demiştim ona. "Neşelen biraz."

"Kurt Cobain de burada kalmış Victor," diye fısıldamıştı, kendinden geçmiş, bembeyaz bir halde.

Sonra, hep olduğu gibi, zaman azalmaya başlamıştı. Menajeri magazin gazetelerinde isminin artık pek geçmediğini söyleyerek onu uyarmıştı, ayrıca "Hard Copy"nin çekimleri yaklaşıyordu. Chloe'nin özel telefon numarası her gün değişiyordu. Pat Kingsley'e Chloe'nin PMK'ya ayda 5.000 Dolar ödediğini hatırlatarak, daha iyi hizmet vermeleri gerektiğini söyleyip duruyordum.

Chloe sonunda pes etti. Danışmanı siyah bir granit masanın ardında otururak bize "Hey, elimizden geleni yapmaya çalışırız –ama her zaman başaramayız," dedi, sonra Chloe'yi dışarı çıkarıp, kiraladığım altın rengi Lexus'a bindirdim, Chloe kendisine verilen bir armağan torbasını taşıyordu; içi, hepsinin de üstünde "Her Gün Yeni Bir Gündür" yazan fincanlar, tişörtler ve anahtarlıklarla doluydu; çimenliğe bağdaş kurup oturmuş biri gitarda "I Can See Clearly Now"ı tıngırdatıyordu; tepemizdeki palmiyeler iç karartıcı bir şekilde sallanıyor, Meksikalı çocuklar dev bir mavi fıskiyenin etrafında yarım halka olmuş dans ediyordu. O bir ay 50.000 Dolara mâl oldu, civardaki çöl kasabasında kiraladığım süitin masrafları hariç.

10

Bu gece SoHo'da çekilen filmler yüzünden her yerde trafik sıkışık, hava nemli ve soğuk, Lauren'ın evinden çıkıp Vespa'yla Dördüncü Sokak'ın kaldırımından Broadway kavşağına, orada beni bekleyen kırmızı trafik ışığına gidiyorum.

Siyah cipi ancak ışık yeşile dönünce fark ediyorum (hiçbir şey kımıldamıyor, kornalar çalınıyor); şehrin aşağı kısmına akan

trafiğa karışırken, fark etmemiş gibi yapıyorum. Dikiz aynasından izlediğim cipin, yavaşça sağa saparak beni takip ettiğini görüyorum. Dördüncü Sokak'ta sağa dönüyor, belli etmeden şerit değiştirip Broadway'in diğer ucuna doğru gidiyorum, yanlarından sıkışarak geçtiğim düzinelerce arabanın farları bir anlığına gözlerimi kamaştırıyor, kısa, kesik soluklar alıyorum. Arkamdaki cip trafikte sıkışıyor.

Üçüncü Sokak'ı geçerken Bleecker'ın orada birden sağa sapıp, üstüme gelen arabaların arasından geçerek kaldırıma çıkıyorum, az kalsın apartmanların önünde takılan bir grup gence çarpıyorum, sonra sert bir sol yapıp, Mercer'a sapıyor ve Houston'a kadar gidiyorum; oradan geniş bir sağ yapıyorum, tam atlattım derken, köşede bekleyen siyah cipe çarpmaktan kılpayı kurtuluyorum. Ama bu aynı siyah cip değil, çünkü Wooster'la Houston'ın kavşağında tembel tembel bekleyen bu cipin plakası SI-CO2, hâlâ Broadway trafiğinde sıkışıp kalmış olan siyah cipin plakasıysa SI-CO1.

Kaldırımda bu yeni cipin yanından geçince, beni takip etmeye başlıyor.

Batı Broadway'den geniş bir dönüşle sola sapıyorum, ama hem her yerdeki inşaat çalışmaları, hem de film çekimleri yüzünden oradan geçmek neredeyse imkansız.

Prince Sokağı'na ağır ağır giderken, ilk cipin her nasılsa önüme geçmiş, sokağın sonunda beni beklediğini fark ediyorum.

Dikiz aynasına bakınca, ikinci cipin üç araba arkamda olduğunu görüyorum.

Kaldırıma park etmiş iki limuzinin arasına dalıyorum, birinde bangır bangır Space Hog çalıyor; Motordan atlayıp anahtarları da alarak, Batı Broadway'den aşağı ağır ağır yürümeye başlıyorum.

Kaldırımdaki dükkanların ışığı, beni takip eden birilerinin

gölgelerini önüme düşürüyor. Birden arkama dönüyorum, ama kimse yok; biraz sonra yanımdan geçen biri, bir figüran, anlayamadığım bir şeyler söylüyor.

Arkamdaki siyah cipten bir adam iniyor.

Yeni martini barı Babyland'in önünde Skeet Ulrich'in takıldığını ve imzalı fotoğraf dağıttığını fark ediyorum, ayağında süet Pumalar var. Conan O'Brien'ın programına çıkmış ve canlı bir basın toplantısı yapmış, Sam Raimi'nin son filminde başrol oynayabilirmiş; birbirimize dövmelerimizi gösteriyoruz, Skeet bana Telluride'deki Willhelmina partisinde birlikte ne çok içtiğimizi, ertesi gün hayatında hiç o kadar fena akşamdan kalma olmadığını söylüyor, kaldırımdaki konfetileri tekmeliyor ve Simon Rex'in yirmi beşinci doğum günümde hediye ettiği Guatemala haçıyla bir sineği kovalıyorum.

"Evet," diyor Skeet, bir puro yakarak. "Yeni Tai-boks şampiyonuyla takılıyorduk."

"Hiç hatırlamıyorum dostum."

"Rasta saçlı beyaz herifi hatırlamıyor musun?" diyor Skeet. "Bodrumunda gizli bir ecstasy imalathanesi varmış hani?"

"Sanki hatırlar gibiyim dostum, ama çok yorgunum," diyorum, dönüp arkama bakarak. "Baksana, Telluride'de ne işimiz –yani ne işin vardı?"

Skeet oynadığı bir filmden bahsediyor, ona bir Mentos ikram ediyorum.

"Filmde kimi oynuyordun?"

"'Komik' bir cesedi."

"Kilise bodrumunda yaşayanı mı?"

"Hayır. Cadılar toplantısını basıp herkesi beceren cesedi."

"Onlara küfürler öğreteni mi? Vay be."

"Tam bir profesyonelim."

Yanımızdan geçen biri fotoğrafımızı çekiyor, Skeet'e "Johnny

Depp," diyor; sonra Kate Spade selam veriyor, Lauren'ın katlayıp cebime koyduğum şapkasının ucunun dışarıda olduğunu fark ediyorum, bir şeyi hatırlamak için ona dokunuyorum. Dönüp arkama baktığımda, Batı Broadway'de cipten inmiş olan adamın üç kapı geride durmuş, yeni bir solaryum/dövme salonunun camekanına baktığını görünce elimde olmadan kıkırdıyorum.

"Johnny *Depp* ha?" diye mırıldanıyor Skeet. "Salak şey."

"Hakikaten Johnny Depp'e acayip benziyorsun." diyorum.

"En azından Johnny Depp'in tek eşlilikte zor kazanılmış bir şöhreti olduğunu bilmek rahatlatıcı."

"Senden biraz daha ünlü, dostum," demek zorunda kalıyorum. "Bu yüzden lafına dikkat etsen iyi olur."

"Ünlü ama ne ile?" diyor Skeet. "Reklam filmi tekliflerini reddetmekle mi?"

"Dostum, öyle yorgunum ki."

"Hâlâ mankenlik mi yapıyorsun, dostum?" diye soruyor Skeet asık suratla.

"Nasıl dayandığıma bazen şaşıyorum." Skeet'in arkasında, Prince Sokağı'nda cipten çıkıp yavaşça bana doğru yürümeye başlayan bir adama bakıyorum.

"Hey, işinde iyisin dostum," diyor Skeet, purosunu tekrar yakarken. "İşinde iyisin. Çok iyi bir mankensin."

"Sahi mi? Niye böyle düşünüyorsun Skeet?"

"Çünkü orta uzunlukta saç kesimin ve kalın telli saçların, dolgun dudakların ve harika bir vücudun var."

Adam bana doğru yürümeyi sürdürüyor.

Arkamdaki adam da şimdi iki dükkan ötede.

"Hey, sağol dostum," diyorum, iki yöne de bakarak. "Çok sağol."

"Rica ederim," diyor Skeet. "Hey, böyle hızlı hızlı solumayı kes dostum."

Skeet'i Rizzoli kitapçısının camekanına sürüklüyorum. "Ki-

taplara bakıyormuş gibi yapalım."

Dönüp arkama bakıyorum.

"Ne?" diyor Skeet şaşırarak. "Kitaplara mı bakalım?"

Prince'ten yukarı yürüyen adam hızlanıyor.

Diğeri ise belki iki metre kadar ötede.

Gözlerimi Rizzoli'nin camekanına dikiyorum, Skeet'in "Hey dostum –ne yapıyorsun?" dediğini hayal meyal duyuyorum. Susuyor. "Kitaplara bakmaktan kastın bu mu?"

Tam Skeet yeni bir soru soracakken, birden Batı Broadway'e fırlayıp koşmaya başlıyorum, aynı anda iki adam da peşimden atılıyor. Broome'a saparken siyah giysili üçüncü birinin bana doğru koştuğunu görüyorum.

Hemen Batı Broadway'e geri dönüyorum, sokağın karşısına geçerken az kalsın limuzinin altında kalıyorum, üç adam da peşimde; yeni Harry Cipriani restoranından bir dördüncüsü fırlayınca, Batı Broadway'de karşıya geçip Portico mobilyacısının basamaklarını koşarak çıkıyorum.

Dört adam –hepsi de genç, yakışıklı ve siyah giysililer– merdivenin dibinde durup aralarında bir şeyler konuşurken, ben beyaz lekeli beton bir dolabın arkasına saklanıyorum. Bana orada çalışıp çalışmadığımı soran bir kadını tıslayarak elimle kovuyorum. Merdivenin dibindeki adamlardan biri siyah deri ceketinden bir telsiz çıkarıyor, belindeki kılıfta bir tabanca beliriyor, telsize bir şeyler mırıldanıyor. Bir süre dinledikten sonra diğer üç adama dönüp bir şeyler söyleyince kafa sallıyorlar, sonra adam Portico'nun kapısını rahat bir tavırla açıp içeri giriyor.

Yerimden fırlayıp dükkanın Wooster Sokağı'na açılan arka kapısına doğru koşuyorum.

Tek duyduğum birinin "Hey!" diye bağırdığı.

Tökezleyerek dışarı fırlayıp trabzanın üstünden kaldırıma atlıyorum.

Wooster Sokağı'na dalıp trafiğe girip çıkarak, smokinimi almak üzere koşar adımlarla Comme des Garçons'a doğru ilerliyorum.

Kapıyı arkamdan hızla kapatıp, merdiveni koşarak iniyorum, aşağıda Carter beni bekliyor.

"Kahretsin, neler oluyor!" diye bağırıyorum. "Tanrım!"

"Son düzeltmeler tamamlandı Victor," diyor Carter. "Sakin ol. Smokinin muhteşem oldu. Faturayı da Chloe öde–"

"Hayır Batı Broadway'de birkaç piç kurusu peşime takıldı," diyorum soluk soluğa.

Şaşırıyor. "Övünüyor musun, şikayet mi ediyorsun?"

"Saçmalama," diye bağırıyorum.

"Neyse, buraya gelebildiğine göre ninjalık hünerlerin doruğa ulaşmak üzere sevgili Donatello."

Smokini giyerken hâlâ soluk soluğayım, Carter'a CLS'i arayıp bir BMW göndermelerini söyletiyorum. Carter –terzi Missy ile birlikte– etrafımda yüzünü ekşiterek dolanıp smokinin üstüme tam oturup oturmadığına bakıyor, ikisi de mahrem yerlerimi avuçlayıp duruyorlar; JD çağrı gönderiyor, cebimden JD'yi aradığımda, telefona Beau çıkıyor ve niye evime gitmediğimi, MTV'nin "House of Style" programından röportaja geldiklerini söylüyor, ki bunu tamamen unutmuşum. Kapımın önünde "krize girmişler", bu lafı duyunca yaşadığım ürperti beni rahatlatıyor.

Smokini giyip diğer giysilerimi bir Comme des Garçons torbasına koyduktan sonra, dükkandan çıkıp Wooster Sokağı'nın önce yukarısına sonra aşağısına bakınırken –ve kaldırımda bekleyen BMW'ye doğru yılan gibi sürünerek ilerlerken Carter arkamdan "Dur– bunu unuttun!" diye seslenerek, kırmızı güllü siyah şapkayı terli ellerime tutuşturuyor.

9

Evimde *Details* muhabiri bir sütuna yaslanmış, böğürtlen aromalı narkotik bir lolipop emerken gözünü benden ayırmıyor; ortalıkta bir sürü asistan dolanıyor, hele bir tanesi burnu klips halkalı kaslı bir kız, ışıklara kivi, lavanta ve nar rengi jelatinler geçiriyor; kameraman Jamaika aksanıyla "Hey Victor," diyor, kuyruklu saçı peruk olmalı, çünkü bu öğlen onu Bond Sokağı'nda gördüğümde kuyruğu yoktu; bu bölümün yönetmeni yarı Chipewa olan Mutt, MTV News'dan bir VJ'le konuşuyor, beni görünce hafifçe gülümsüyor, "Kusura bakma, geç kaldım –Kayboldum da," deyince, Harley Davidson'ının üstünde girdiği kavgalar sırasında pazusunda açılan yaraların izlerini ovuşturuyor.

"Kendi... mahallende mi?" diye soruyor.

"Bu mahalle ne-zihh-leş-tir-me adını verdiğimiz süreçten geçiyor, o yüzden, işler, şey, karışık."

Mutt bana sadece gülümsüyor, dairenin içerisi buz gibi, ekibin getirdiği beyaz saten minderlerden oluşan yığına gömülüyorum; Japon bir adam MTV'nin kaydedeceği röportajı kaydederken, bir başka Japon adam video ekibinin fotoğraflarını çekiyor, röportajın fragmanları verilirken hangi gruplardan şarkılar çalmaları gerektiğini sıralıyorum: Supergrass, Menswear, Offspring, Phish, Liz Phair ("Supernova"), belki Pearl Jam veya Rage Against the Machine, hattâ Imperial Teen. Kendimi öyle kaptırıyorum ki, Mutt'ın gelip tepeme dikildiğini ancak parmaklarını burnumun dibinde iki kez şıklatınca fark ediyorum; dudaklarımı büzüp ona göz kırpıyorum ve bu insanların gözünde ne kadar harika göründüğümü merak ediyorum.

"Röportaj sırasında iri bir Cohiba içeceğim," diyorum Mutt'a.

"Röportaj sırasında götün teki gibi görüneceksin."

"Hey, kiminle konuştuğunu unutma."

"MTV'nin kuralı. Sigara içmek yasak. Reklam verenlerin ho-

şuna gitmiyor."

"Milyonlarca masum gence Trent Reznor'ın nefretini pazarlıyorsunuz ama. Cık cık cık."

"Buradan bir an önce gitmek istiyorum, o yüzden şu işe hemen başlayalım."

"Bu akşam SoHo'da birileri beni takip etti."

"*O kadar* ünlü değilsin Victor."

Cebimden JD'yi arıyorum. "JD –Beni az önce SoHo'da takip eden kişilerin kim olduğunu öğren." Telefonu kapıyorum; keyfim yerinde, gülümseyip duruyorum, bu yüzden de burnu halkalı kaslı kıza sesleniyorum, "Hey fıstık, o kıçla taksi durdurman kolay oluyordu."

"Adım David," diyor. "Fıstık değil."

"Vay –bu hem erkek/ hem kız hikayesine takılıyorsun," diyorum ürpererek.

"Kim bu soytarı?" diye soruyor David odadakilere.

"Her zamanki gibi bir hiç, istikbal vaat eden bir yetenek, bir yıldız ve yıldızı sönmüş biri," diyor Mutt iç geçirerek. "Sıralamanın böyle olması şart değil."

"Hey, işinizi severek yapın," diyorum gönülsüzce ortaya, makyajcı kız favorilerimi tarıyor. "Dokunma onlara," diyorum öfkeyle, sonra daha dalgın bir sesle "Biri bana bir Snapple getirebilir mi?" diye soruyorum. Tam o anda, dairemde neyin fena halde eksik olduğunu sonunda fark ediyorum: Cindy.[1]

"Bir saniye, bir saniye –Cindy nerede?"

"Röportajı Cindy yapmayacak," diyor Mutt. "O sadece girişi sunacak, o sahte nevi şahsına münhasır üslubuyla."

"İşte bu boktan," diyorum afallayarak.

"Öyle mi?"

---

1) Cindy Crawford. 90'larda MTV'nin 'House of Style' programının sunuculuğunu yapıyordu.

"Bunu önceden bilsem burada oturuyor olmazdım."

"Yapma ya."

"Cindy nerede?"

"Beyrut'ta, yeni bir Planet Hollywood restoranının açılışında."

"Bu cidden çok aşağılayıcı."

"Vah vah, koca bebek."

"Ben, ben gerçekten çok şaşırdım Mutt," diyorum, gözlerim doluyor. "Benimle böyle konuşman beni gerçekten şaşırtıyor."

Mutt gözlerini kapıyor, bir vizörü tutup kulağına götürüyor. "Tamam."

"Dur bir saniye, dur..." Chloe'nin Noel armağanı olarak verdiği dev bir Nan Goldin fotoğrafının altında durmuş cep telefonuyla konuşan VJ'e bakıyorum. "Röportajı şu oğlancı mı yapacak yoksa?" diye soruyorum. "Şu oğlancı ibne mi yapacak?"

"Baksana, yedinci sınıf bir filmden mi çıkıp geldin sen?"

"Röportajı bu piyasada büyük oğlancı ibnenin teki olarak tanınan biriyle yapmak istemiyorum."

"Bir erkekle yattın mı hiç Victor?"

MTV'nin yeni 'bütün dünya ibnelerle doludur' zihniyetini anımsayarak somurtuyor, başımı hafifçe sallayıp "Yatmış olabilirim," diyor ve hemen ardından kendimi toplayarak "Ama artık tam bir heteroseksüelim," diye ekliyorum. Uzun bir sessizlik. "Sadık, hatta."

"Medyaya haber veririm."

"Medya *sensin* Mutt," diyorum. "Sen ve oğlancı ibne VJ, –medya *sizsiniz*."

"Hiç on beş yaşında biriyle yattın mı?" diye soruyor Mutt bezgin bir sesle.

"Kızla mı?" Duraksıyorum. "Olabilir."

"Yani?"

Durup Mutt'ın ne demeye çalıştığını düşündükten sonra,

birden gözlerimi kısıyor ve bağırıyorum: "Ne demek istiyorsun puşt? Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun? Ne ima ettiğin anlaşılmıyor çünkü. "

Versace giymiş VJ, oğlan gibi gülümseyerek yanımıza geliyor.

"Chloe Byrnes'le çıkıyor," diyor Mutt. "Bilmen gereken tek şey bu."

"Harika," diyor VJ. "Bundan da bahsedelim mi?"

"Bahsedeceksiniz *tabii*," diyorum Mutt'ın yerine. "Ayrıca babam hakkında soru sormak yok."

"Biraz fazla iddialısın ama," diyor VJ "Tarzını sevdim."

"Kamera hazırsa *başlayalım*."

MTV: "Şu anda bu kadar popüler olmak nasıl bir his?"

BEN: "Şöhretin bedeli var tabii, gerçeklik hâlâ benim dostum."

MTV: "Diğer insanlar seni nasıl görüyor sence?"

BEN: "Ben kötü bir çocuğum. Bir efsaneyim. Ama aslında dünya dev bir parti ve VIP odası diye bir şey yok."

MTV (duraksıyor, şaşırıyor): "Ama yeni kulübünde üç tane VIP odası yok mu?"

BEN: "Şey... kes. Kes. *Kes*."

Herkes etrafıma toplanıyor. Onlara oyun planını açıklıyorum: Robert Downey Jr., Jennifer Aniston, Matt Dillon, Madonna, Latouse LaTrek ve Dodi Fayed'le olan şahsi ilişkilerimden bahsetmek istediğimi; sonunda tatmin olup kafa sallıyorlar. Hayat karşıma kabalık yapıp hayran kazanma fırsatını çıkarmış, kaçırır mıyım.

MTV: "'Beverly Hills 90210'da konuk oyuncu olmak nasıl bir histi?"

BEN: "Tipik bir klişeydi. Luke Perry biraz Nosferatu'ya benziyor, Jason Priestly ise bir tırtıl."

MTV: "Kendini Amerikan gençliğinin simgesi olarak mı görüyorsun?"

BEN: "Gençliğin en azından büyükçe bir dilimini temsil ediyorum. Bir simge olabilirim, evet." Duraksıyorum. "Belki de bir ikon? Hayır." Daha uzun bir sessizlik. "Henüz değilim." Uzun bir sessizlik. "Oğlak burcu olduğumu söylemiş miydim? Ayrıca bu kuşağın çevre sorunlarıyla daha fazla ilgilenmesini sağlamak için inisiyatifi ele alma yanlısıyım."

MTV: "Ne kadar harika."

BEN: "Harika olan sensin ahbap."

MTV: "Kendi kuşağını düşününce aklına ne geliyor?"

BEN: "En kötüsü mü? *The Crow* filminin figüranları gibi giyinmiş ve C+C Music Factory şarkıları eşliğinde dans eden iki yüz tembel çocuk."

MTV: "Bu sana ne hissettiriyor?"

BEN (bu soruyu duyunca sahiden hislenerek): "Beni geriyor."

MTV: "Ama 80'ler bitmedi mi? Böyle bir kulüp açmak, herkesin unutmak istediği bir döneme geri dönmek değil mi? Gençler şatafattan *bıkmadı* mı?"

BEN: "Hey, bu benim şahsi hayalim dostum." Sessizlik. "Ne kadar ticari, şey, gelse de" –sonunda bir şey fark ediyorum– "Tek istediğim topluma bir şeyler vermek." Sessizlik. "Bu işi insanlar için yapıyorum." Sessizlik. "Dostum."

MTV: "Moda hakkında ne düşünüyorsun?"

BEN: "Moda özgüven eksikliğiyle ilgili bir şey olabilir, ama aynı zamanda stres atmanın iyi bir yoludur."

MTV (duraksıyor): "Sahi mi?"

BEN: "Moda beni tamamen içine çekiyor. Modayı arıyorum, arzuluyorum. Haftada yedi gün, günde yirmi sekiz saat. Bu arada Oğlak burcu olduğumu söylemiş miydim? Ha evet, bir de ha-

yatta sadece bir tek şeyde en iyi olmak üreticiliği baltalar."

MTV (uzun bir sessizlik, kafası karışıyor biraz): "Chloe Byrnes'le ne zamandır birliktesin?"

BEN: "Chloe'yle birlikteyken zaman anlamını yitiriyor. O zamanın ötesinde bir kadın dostum. Umarım 'aktristire manken' olarak kariyeri uzun ömürlü olur. O muhteşem bir kadın ve, şey... en iyi arkadaşım."

(*Details* muhabirinin gülme sesi.)

MTV: "Bazı söylentilere göre–"

BEN: "Hey, bir ilişkiyi ayakta tutmak benim mesleğimin zorluklarından biri bebeğim."

MTV: "Nerede tanıştınız?"

BEN: "Grammy Ödülleri öncesi verilen bir akşam yemeğinde."

MTV: "Tanışırken ne dedin?"

BEN: "'Hey fıstık,' dedim, sonra da yılın erkek mankeni olmaya aday olduğumu söyledim ki, hâlâ da öyleyim."

MTV (uzunca bir sessizlikten sonra): "O akşam, şey, epey *derin* bir ruh halinde olduğunu tahmin edebiliyorum."

BEN: "Hey, başarı kendini sevmek demektir. Aksini iddia edenler siktirsin gitsin."

MTV: "Kaç yaşındasın?"

BEN: "Yirmili yaşlarımdayım."

MTV: "Ama tam olarak kaç yaşındasın?"

BEN: "Yirmili –yaşlarımdayım."

MTV: "Victor Ward'u ne gerçekten kızdırır?"

BEN: "David Byrne'ün yeni albümüne İngiltere'de satılan bir Sri Lanka çayının ismini vermesi. Bunu bir yerde duydum ve yemin ederim tepem attı."

MTV (kibarca güldükten sonra): "Hayır. Yani *sahiden* neye kızarsın? Seni gerçekten çıldırtan şeyler neler?"

BEN (uzun bir sessizlik, düşünüyorum): "Şey, son günlerde,

ortadan kaybolan DJ'ler, kaba barmenler, bazı dedikoducu erkek mankenler, medyanın ünlülere karşı tavrı... şey..."

MTV: "Aslında Bosna'daki savaş, AIDS salgını ve ülkemizde terör gibi konuları kastetmiştim. Güncel politik durum hakkında ne söylemek istersin?"

BEN (uzun bir sessizlikten sonra usulca): "Yavaş ilerleyen kaykaycılar?... Şu 'dot.com' lafı?"

MTV (uzun bir sessizlik): "Başka bir şey?"

BEN (bir şeyi anlayınca rahatlayacak): "*A mulatto, an albino, a mosquito, my libido.*[1]"

MTV (uzun bir sessizlik): "Soruyu... anladın mı?"

BEN: "Ne demek istiyorsun?"

MTV: "Yani dünyada olup bitenler–"

BEN (sinirleniyorum): "Belki sen yanıtlarımı yanlış anladın."

MTV: "Neyse, boşver, şey–"

BEN: "Bir sonraki soruya geç hadi."

MTV: "Tamam–"

BEN: "Sor."

MTV (çok uzun bir sessizlik): "Bütün bunlardan kaçıp ortadan kaybolmak istediğin oldu mu hiç?"

8

Telaşla Chloe'nin evine giderken anahtarlarımın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, geciktiğimizi fark ediyorum (aslında fena bir şey de değil diye düşünerek), kapıyı Lauren Hynde açıyor, boş boş bakışıyoruz, sonra "Bu gece... harika görünüyorsun," diyorum, birden bir sancı saplanmış gibi görünüyor, belki başka bir şey, belki Versace filan. Chloe'nin dairesine gireyim di-

1) "Bir melez, bir albino, bir sivrisinek, libidom", Nirvana, "Smells Like Teen Spirit".

ye kapıyı iyice açıyor; mutfakta grunge-havalı Baxter Priestly oturuyor, uzattığı saçının yanlarını traş ettirmiş ve Oakley gözlük takmış; hazırladığı esrarlı sigaraya Xanax parçaları serpiyor, sesi kısık TV'de Bilim Kurgu Kanalı açık, onar bin Dolarlık iki hoparlörden hülyalı bir pop şarkısı duyuluyor, Chloe, Baxter'ın yanında durmuş üstünde Todd Oldham giysisi, naneli kek yiyor. Baxter'ın "Bugün muhteşem karın kasları olan bir evsiz gördüm," gibi şeyler söylemesini dinliyor, mermer bir masanın üstündeki dolulu boşlu on üç maden suyu şişesinin yanında, üstünde KİM OLDUĞUNU VE NE YAPTIĞINI BİLİYORUM yazılı fakslar duruyor, güya Chloe'ye gönderdiğim bir düzine beyaz lale ise ona Susan Sontag diye birinin verdiği dev bir kristal vazonun içinde.

"Hazırcevaplıkta üstüne yoktu dostum," diye mırıldanarak, Baxter'ın omzuna vuruyorum, onu anlamsız konuşmasından uyandırıp, aynı hareketle Baxter irkilirken, üstünden eğilip Chloe'yi öpüyorum, birinin ne kadar şık göründüğümü söylemesini bekliyorum. Arkamdaki Lauren Hynde kapının yanından ayrılmıyor, Chloe "Limuzin dışarıda sokakta bekliyor," gibi bir şey diyor, başımı sallayarak asık suratla yatak odamıza girerken, esrarlı sigarayı sarmayı sürdüren Baxter'a ters ters bakıyorum, Chloe'nin gördüğünden emin olmaya çalışarak.

Giysi dolabımda: beyaz kotlar, deri kemerler, beli büzgülü deri ceketler, siyah kovboy çizmeleri, iki siyah yün frak, bir düzine beyaz gömlek, siyah bir balıkçı yaka kazak, buruşuk ipek pijamalar, yüzlerce kez izlediğim, tam bize benzeyen insanların oynadığı birinci sınıf bir porno film. Dolabı karıştırır gibi yapıyorum, Barcelona'da Banana Republic mağazasından aldığım sandaletlere bakmak için çömeldikten birkaç saniye sonra Chloe içeri giriyor.

"Baksana, üç düğmeli spor ceketim nerede?" diyorum sonunda. "Neler oluyor?"

"Nasıl neler oluyor?" diye soruyor gergin bir sesle.

"Bu herif bir Mr. Jenkins reklamında kelle rolüne çıkmamış mıydı?"

"Geleceğini söylemiştim."

"Sence o moda düşmanı kıyafete ne kadar para harcamıştır? İki bin papel? Üç bin papel?"

"Bırak şunu, Victor." Takacak güneş gözlüğü aranıyor.

"Oldu."

"Victor," diyor. "Ne arıyorsun?"

"Saç jölemi." Kalkıp banyoya gidiyorum, ona sürtünerek yanından geçiyorum, banyoda saçımı jöleleyip geriye taramaya başlıyorum. Çağrım çalıyor ama ilgilenmiyorum. Yine çalınca ellerimi yıkıyorum ve baktığımda, arayanın Alison olduğunu görüyorum, her şeyin nasıl bu kadar ters gidebildiğini merak ediyorum, ama aynada yüzüme bakmak beni sakinleştiriyor, birkaç derin soluk alıyor, hayalimde okyanus derinliklerini canlandırıyorum, artık gitmeye hazırım.

"Smokin güzel duruyor," diyor Chloe, banyo kapısında durmuş bana bakarak. "Arayan kimdi?" Sessizlik. "Çağrındaki?"

"Kulüpten biri." Orada öylece durup saatime bakıyorum, sonra yatak odasına dönüp Comme des Garçons torbasındaki giysileri çıkarıyorum, Chloe'nin kuru temizlemecisine gitsinler diye. İstemeden Lauren'ın verdiği şapkayı buluyorum, iyice buruşmuş.

"O ne?" diye soruyor Chloe.

"Ay, yanlış şapka," diyerek şapkayı torbaya geri atarken, onu eskiden güldüren Bullwinkle taklidini yapıyorum, ama bu sefer anlamıyor ve aslında şapkaya baktığı yok, başka şeyler düşünüyor.

"İşlerin yolunda gitmesini istiyorum," diyor Chloe tereddütle. "Aramızdaki ilişkinin." diye açıklıyor.

"Senin için çıldırıyorum." Omuz silkiyorum. "Sen de benim için çıldırıyorsun." Tekrar omuz silkiyorum.

"Yapma Victor."

"Ne yapmayayım?"

"Senin adına mutluyum, Victor," diyor gergin bir sesle, bitkin bir halde karşımda duruyor. "Bu geceki açılış için, senin adına gerçekten seviniyorum."

"Orgazm taklidi yapar gibisin, bebek, hele kemirip durduğun şu dev nane şekerinin de yardımcı olduğu söylenemez." Tekrar ona sürtünerek yanından geçiyorum.

"Baxter yüzünden mi böyle davranıyorsun?"

"O salak mı? Boşversene. İçerisi buz gibi."

"Hey Victor, bana bak."

Durup, iç geçirerek ona dönüyorum.

"Erkek arkadaşım insanların sinirini bozmakta usta diye özür dilemek zorunda kalmak istemiyorum, tamam mı?"

Boşluğa bakıyorum, daha doğrusu boşluk olarak gördüğüm şeye, sonunda "Genel bir kural olarak, insanlardan çok şey beklememelisin tatlım," diyorum, onu yanağından öpüyorum.

"Makyajımı daha yeni yaptım o yüzden beni ağlatamazsın."

7

We'll slide down the surface of things...[1] Hoparlörlerden eski bir U2 şarkısı geliyor, kulübe iki sokak kala trafik kilitli, limuzinin arka koltuğunda konuşulanları duymuyorum, arada kulağıma sözcükler çalınıyor o kadar –Technobeat, saldırı, ay yüzeyi, Semtex, nirvana, fotojenik– ayrıca tanıdık isimler Jade Jagger, Iman, Andy Garcia, Patsy Kensit, Goo-Goo Dolls, Galliano –bir de genelde ilgimi çeken konular gelip geçiyor Doc Martens, Chapel Hill, Kids in the Hall, uzaylıların kaçırdığı insanlar,

1) "Hayatın yüzeyinden kayıp ineceğiz", U2, "Even Better Than the Real Thing".

tramplenler, konuşulanları pek duymuyorum çünkü başımı limuzinin açık tepesinden dışarı çıkarmış, projektörlerin çevredeki siyah binalar üstünde yarattığı motiflere bakarken elimde yanmamış bir esrarlı sigarayı çevirip duruyorum. Chloe'yle ben yan yana oturuyoruz, Baxter'la Lauren da karşımızda, yavaş çekim bir sinir krizi geçiriyorum, kulübe doğru acı verici yavaşlıktaki ilerlememize odaklanarak. Chloe elime dokunmaya çalışıp duruyor, her seferinde birkaç saniye izin verdikten sonra elimi çekip Baxter'ın sigaralarından birini yakıyor, U2 kasetini başa sarıyor veya öylesine alnıma dokunuyorum. Lauren Hynde'a özellikle bakmamaya çalışıyorum, özellikle de hafifçe açık bacaklarına ve kararтılmış camdaki yansımasına hüzünle bakan yüzüne. Baxter "Hepimiz sarı bir limuzinde yaşıyoruz," diye, gülerek şarkı söylüyor. Chloe "Sarı bir limuzinde,"[1] diyerek ona eşlik ettikten sonra, bu yaptığını onaylayıp onaylamadığımı anlamak için kaygıyla kıkırdayarak bana bakıyor. Onayladığımı göstermek için Baxter'a başımı sallıyorum, Baxter da bana başını sallıyor, ürperiyorum, *We'll slide down the surface of things*...

Sonunda kulübün önündeki kaldırıma varıyoruz, ilk duyduğum şey, birinin "Motor!" diye bağırması oluyor, birden U2'nun "Even Better Than the Real Thing" şarkısı bir yerlerde bangır bangır çalmaya başlıyor, şoför kapıyı açarken Baxter Chloe'nin el aynasında saçına bakıyor, ona kuşağımı atıyorum. "Bunu kafana dolayıver, iyi durur," diye mırıldanıyorum. "Harika olacaksın."

"Victor," diye uyarıyor Chloe.

Kulübün önündeki barikatların arkasında duran insanların üstüne esen soğuk bir rüzgar, ön kapıya doğru uzanan morlu yeşilli halının üstündeki konfetilerin havalanıp, kulübü koruyan polislerin ayakları etrafında dans edip dönmelerine yol açıyor, kadife halatların arkasında Damien'ın kiraladığı üç sağlam İrlan-

1) The Beatles'ın "Yellow Submarine" adlı şarkısına gönderme. 'We all live in a yellowsubmarine, yellow submarine...'

dalı duruyor, her birinde birer telsiz ve ayrı bir konuk listesi var, kadife halatların her iki tarafındaysa koca fotoğrafçı sürüleri var, sonra baş menajer –yüzündeki sıcak gülümseme Chloe'nin giysisini görünce soluyor– bize olduğumuz yerde beklememizi söylüyor. Çünkü Chloe'yle aynı Todd Oldham elbiseyi giymiş Alison'la bir Gucci smokin giymiş Damien kapıya doğru yürüyor ve paparazzilere poz veriyorlar, ama kalabalıktakiler Chloe'yi çoktan fark etti ve ince anlaşılmaz seslerle ismini bağırıyorlar. Damien alışılmadık derecede gergin görünüyor, çenesini sıkıp duruyor, Lauren birden elimi tutuyor, ben de Chloe'ninkini tutuyorum. Chloe'ye bakınca, onun da Baxter'ın elini tuttuğunu görüyorum.

Damien insanların Chloe'ye seslendiğini duyunca dönüp bize bakıyor, bana başını sallıyor, Lauren'a kederle gülümsüyor, Lauren anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor; Damien Chloe'nin giysisini fark edince afallıyor, ama yiğitçe ardına kadar açık ağzını bir gülümsemeye dönüştürmeye çalışarak hemen o sırada fotoğrafçılara poz vermek fırsatını sonuna kadar değerlendirmekle meşgul olan Alison'a dönüyor ve onu apar topar kulübe sokuyor; Alison buna fena halde sinirleniyor, neyse ki Chloe patlayan flaşlardan gözü kamaştığından Alison'ın giysisini fark etmiyor, içeri girince olup biteceklere dair kendime açık bir zihinsel not düşüyorum: ışıkları kıs tatlı sevgilim, yoksa gece berbat olacak.

Kulübün merdivenine doğru yürürken fotoğrafçılar bize sesleniyor, uygun süre boyunca durup poz veriyoruz –yüzlerimiz birer maske, Chloe solgun gülümsüyor, Baxter da somurtarak gülümsüyor, Lauren ise bu gece ilk kez sahiden gülümsüyor, benim aklım yeterince başımdan gitmiş –kapının üstünde 70'ler tarzı dev harflerle bir MTV uyarısı yazılı: ("Bu Etkinlik Videoya Kaydedilmektedir. İçeri Girmekle İsminizin, Sesinizin ve Görüntünüzün Yayımlanmasını Kabul Etmiş Olursunuz." metal

dedektörlerden geçerek içeri giriyoruz, Chloe kulağıma duyamadığım bir şeyler fısıldıyor. *We'll slide down the surface of things...*

Kulübün ana salonuna girerken U2'nun "Even Better Than the Real Thing"i bangır bangır çalmaya başlıyor, birileri tekrar "Motor!" diye bağırıyor, içeride şimdiden yüzlerce kişi var, yeni bir fotoğrafçı grubu hemen Chloe'nin üstüne hücum ediyor, sonra kamera ekipleri kalabalığı yararak ona ulaşmaya çalışıyor, elini bırakıyorum, kendimi kalabalığın akışına bırakarak barlardan birine gidiyorum, etraftaki ünlülere ve hayranlara bilerek yüz vermiyorum, Lauren hemen arkamda, barmenle göz göze gelip, Lauren'a bir Veuve Clicquot, kendime bir Glenlivet söylüyorum, barda dururken, Patrick Woodroffe'un yaptığı ışıklandırma sistemine hayranlıkla bakıyorum, duvarları zeminden tavana kaplayan siyah kadifeyle çok uyumlu, Lauren şampanyasını içerken neler düşünüyor bilmiyorum, bitirince eliyle bir tane daha istediğini belirtiyor, sonunda ona bakıp "Bebeğim..." diyorum, eğilip dudaklarımı öyle hızla yanağına dokunduruyorum ki ancak tam arkamda duran biri fark edebilir, kokusunu soluyup gözlerimi kapadıktan sonra, tepkisini görmek için açıyorum.

Lauren şampanya bardağını öyle sıkı tutuyor ki, parmak boğumlarının bembeyaz bardağı kıracağından korkuyorum, arkamdaki birine öfkeyle bakıyor, ben de dönüp bakınca, az kalsın bardağımı düşürüyorum, ama diğer elimle dibinden tutarak dengesini sağlıyorum.

Stoli martinisini bitiren Alison, barmene bakmadan bir tane daha isterken, benden bir öpücük bekliyor.

Kendimi toplamaya çalışarak bir oğlan çocuğu gibi sırıtıyorum, onu hafifçe yanağından öpüyorum, ama bunu yaparken Alison sanki ben görünmezmişim gibi dik dik Lauren'a bakıyor, aslında bu gece, belki de hayatımda ilk kez istediğim bir şey bu.

Harry Connick Jr., Bruce Hulce ve Patrick Kelly yanımızdan geçiyorlar. Önce başka tarafa bakıyor, sonra da başımı eğiyorum.

"Eee... bir Stoli daha?" diye soruyorum Alison'a.

"Şimdi Stolar sisteme giriyorum," diyor Alison, Lauren'a bakarak. Onu görmesini engellemek için kayıtsızca bara yaslanıyorum.

"Gevşemişliğe hoşgeldiniz," diyorum neşeyle. "Eee, şey, iyi eğlenceler."

"Seni piç kurusu," diye mırıldanıyor Alison, gözlerini devirerek, sonra içkisini barmenin elinden kapıp fondipliyor. Hafifçe öksürerek, kolumu tutup kaldırıyor ve ağzını ceketimin yenine siliyor.

"Eee... bebeğim," diye söze başlıyorum, ne diyeceğimi bilmeden.

"Teşekkürler Victor," diyor aşırı nezaketle.

"Eee... bir şey değil."

Omzuma vurulunca arkama dönüp Lauren'a doğru eğiliyorum, Lauren çok tatlı bir sesle "Siz ikiniz bu orospuda ne buluyorsunuz?" diye soruyor.

"Başka bir şeylerden bahsedelim, tamam mı?"

"Boşversene, seni zavallı," diye kıkırdıyor Lauren.

Neyse ki kalabalığın içinden Ione Skye'la Adam Horowitz bana doğru geliyor –Bu fırsata balıklama atlıyorum.

"Hey! N'aber pisi pisi?" diyerek gülümsüyor ve kollarımı açıyorum.

Ione "Miyav," diyerek yanağını uzatıyor.

"Skye'ı öperken beni mazur görün,[1]" diyerek onu öpüyorum.

Alison arkamdan "Iyy," diye mırıldanıyor.

Salonun ortasında flaşlar patlıyor, arızalı bir disko ışığının kesik kesik yanıp sönmesi gibi, Ione ve adam kaynaşan kalaba-

---

1) "Excuse me while I kiss the skye/sky", Jimi Hendrix, "Purple Haze".

lığa geri dönüyor, bir sigara yakıyorum, etrafta öylesine küllük aranırken, Lauren'la Alison birbirlerini karşılıklı nefretle süzüyor. Damien beni görünce Penelope Ann Miller'ın yanından kopup yaklaşırken kimlerin arasında durduğumu görünce duruyor, birilerinin getirdiği çok sevimli bir cüceye az daha takılıp düşüyor. Ben şoka uğramış bir halde *Gel buraya,* diyorum dudaklarımla.

Damien Lauren'a üzgün gözlerle bakıyor, patlayan flaşlar yüzünden durmadan gözlerini kırpıştırıyor, sonra kalabalık tarafından itilerek yanıma geliyor, fazla resmi bir tavırla elimi sıkıyor, kızların ikisine de dokunmamaya özen göstererek. Onlar da onun varlığına aldırmıyor zaten. Damien'ın arkasında duran Chloe'yle Baxter kamera ekiplerinin önünde soruları yanıtlıyor, yanımızdan Christy Turlington, John Woo, Sara Gilbert ve Charles Barkley geçiyor.

"Konuşmalıyız," diyor Damien bana eğilerek. "Çok önemli."

"Şey, bence bu şu anda pek iyi bir... fikir değil, dostum," diyorum dikkatle tane tane konuşarak.

"Hayatında ilk kez haklı olabilirsin." Gülümsemeye çalışıyor, ama kaşları çatık, başıyla Lauren'la Alison'a selam veriyor.

"Lauren'ı 'Entertainment Tonight' kamera ekibine götüreceğim, tamam mı?" diyorum.

"Seninle *hemen* konuşmalıyım Victor," diye homurdanıyor.

Birden kalabalığın arasından elini uzatıp Baxter'ı tutuyor, onu çekerek Chloe'den ve MTV film ekibinden uzaklaştırıyor, Baxter'ın kulağına bir şeyler fısıldıyor, U2 bitip Dream Warriors'ın "My Definition of a Boombastic Jazz Style"ı çalmaya başlıyor. Lauren da Alison da birer sigara yakmış, doğrudan birbirlerinin suratına duman üflüyorlar. Damien tarafından barda –biraz daha ölçülü olmasını dilediğim bir tarzda– Alison'la Lauren arasında sıkışmış halde, benim demin durduğum yeri dol-

duruyor ve onu dikkatle dinleyerek kafa sallıyor.

Alison "Kim bu?" diye soruyor Damien'a.

"Bu Baxter Priestly bebeğim," diyor Damien. "Seninle tanışmak ve, şey, iyi şanslar dilemek istiyor."

"Siman yabancı gelmedi, evet, evet," diyor Alison tamamen sıkkın bir sesle, barmene el edip bir tane daha dermiş gibi dudaklarını oynatıyor.

"Yeni Darren Star dizisinde oynuyor," diyorum. "*Ayrıca* Hey That's My Shoe grubunun üyesi."

"Darren Star'da kimi oynuyorsun?" diye soruyor Alison ilgilenerek.

"Çılgın Adam'ı oynuyor," diyor Lauren, barmene bakarak.

"Evet, Çılgın Adam'ı oynuyor," diyorum Alison'a, Damien beni tutup önüne katarak götürürken, beni kalabalığa karşı kalkan niyetine kullanıyor, ilk merdiveni çıkarıp, boş ikinci kata götürüyor, partiyi tepeden izleyebileceğimiz bir trabzana gidiyoruz. Hemen sigara yakıyoruz. Bu katta akşam yemeği için yirmi masa hazır ve gerçekten yakışıklı garsonlar mumları yakıyor. Ekranlar açık son moda parazit.

"Bu da ne demek oluyor?" diyor Damien, sigarasından derin bir nefes çekerek.

"Şey, yemek için mumları yakıyorlar o kadar," diyorum, masum bir tavırla garsonları göstererek.

Damien şakağıma hafifçe vuruyor.

"Chloe ne sikime Alison'ın tıpatıp aynısı giyinmiş?"

"Damien, kıyafetleri *benziyor*, tamam, ama –aslında–"

Beni trabzana itip alt katı gösteriyor. "Ne demek istiyorsun, Victor?"

"Şey –o giysi bugünlerde çok, şey... çok..." Susuyorum.

Damien gözlerini fal taşı gibi açmış bekliyor, "Popülermiş... anlarsın ya..."

"Eee?"

" ...bu sezon!" diyorum cılız bir sesle.

Damien elini yüzünde gezdiriyor, trabzandan aşağıya, Alison'la Chloe'nin birbirlerini görmediklerinden emin olmak için bakıyor, ama Alison, Baxter'a asılmakla meşgul, Chloe ise muhabirlerin bu gece harikalık faktörünün ne kadar yüksek olduğu hakkındaki sorularını yanıtlıyor, bir sıra TV ekibi onu çekmek için en uygun açıyı bulmaya çalışıyor, Damien "Chloe niye senin gelip aldığın o şapkayı takmamış?" diye mırıldanıyor, bahaneler uyduruyorum, (Oribe şapkayı hiç beğenmedi.) "Chloe niye senin gelip aldığın o kahrolası şapkayı takmamış?", Lauren kahrolası Chris O'Donnell'la konuşuyor, Damien büyük bir viski bardağını silip süpürdükten sonra, titreyen eliyle trabzanın üstüne koyuyor, içimi panik kaplıyor, kendimi çok bitkin hissediyorum.

"Damien, iyi vakit geçirmeye çalışa–"

"Artık umurumda değil sanırım," diyor.

"Umurunda olmayan ne? İyi vakit geçirmek mi?" diye soruyorum. "Böyle konuşma." Uzun bir sessizlikten sonra, "Buna ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum," diyorum. Daha da uzun bir sessizlikten sonra: "Bu gece harika görünüyorsun."

"O," diyor. "Alison artık *hiç* umurumda değil."

Kalabalığa bakıyorum, ister istemez Chris O'Donnell'la konuşan Lauren'ın yüzündeki ifadelere bakıyorum, (bir Grolsch şişesini başına diken) baştan çıkartıcı bir edayla ıslak etiketle oynuyor, ortalık manken kaynıyor. "Daha önce niye... umurundaydı ki?" diye soruyorum. En azından basında iyi yazılar çıkacak.

Damien dönüp bana bakıyor, gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama bakışlarımız çakışıyor ve "Bütün bunlar kimin parasıyla oluyor sanıyorsun?" diyor.

"Efendim?" diyorum, gerileyip trabzana yaslanırken boynumdan ve alnımdan ter boşanıyor.

"Bütün bunları kim finanse ediyor sanıyorsun?" diyerek iç geçiriyor.

Uzun bir sessizlik. "Şey... Brenthwood'lu... bir sürü ortodontist değil mi?" diye soruyorum, yüzümde gergin bir ifade, alnımı siliyorum. "Şey, *sen*. Bütün bunlar senin eserin değil mi?"

"Hayır, *onun*," diye bağırıyor. "Hepsi Alison'ın."

"Ama..." deyip duruyorum sallanarak.

Damien bekliyor, bana bakıyor.

"Ama... buna ne diyeceğimi... bilemiyorum."

"Beni dinlemiyor musun sen?" diyor öfkeyle.

We'll slide down the surface of things...

"Mica'yı bulmuşlar," diyor Damien.

"Kim bulmuş?" diyorum başka tarafa bakarak.

"Polis, Victor," diyor Damien. "Mica'yı bulmuşlar."

"Eh biraz geç kaldılar," diyorum, kendimi toplamaya çalışarak. "Değil mi? Başlangıç noktasını geçmeyiniz iki milyon papel almayınız? Bence Junior işini gayet iyi yapıyor, zaten şahsen Mica'nın biraz–"

"Victor, Mica ölmüş," diyor Damien bezgin bir sesle. "Hell's Kitchen'da bir çöplükte bulmuşlar. Çekiçle dövülmüş ve... Tanrım." –derin bir soluk alıyor, kalabalığın içindeki Elizabeth Berkley ile Craig Bierko'ya el salladıktan sonra, elini ağzına götürüyor: "–bağırsakları deşilmiş."

Bunu bol miktarda aşırı serinkanlılıkla dinliyorum. "Aşırı dozdan mı gitmiş?"

"Hayır," diyor Damien, büyük dikkatle. "Bağırsakları deşilmiş, Victor."

"Tanrım," diyorum, ellerimle başımı tutarak.

"Huzur içinde ölmemiş yani."

"Tamam ama bunu nasıl bilebiliriz ki?"

"Kendi bağırsaklarıyla boğulmuş."

"Tamam, tamam."

"Umarım bundan kimseye bahsetmemen gerektiğinin farkındasın."

Aşağıya bakıyorum, Debi Mazar ve Sophie B. Hawkins, Ethan Hawke ve Matthew Barney'le beraberler. Fotoğrafçılardan biri beni ve Damien'ı trabzanın dibinde dururken görüp makinesini kaldırıyor, daha kravatımı düzeltmeme fırsat kalmadan, peş peşe üç, dört, sekiz fotoğraf çekiyor.

"Bunu daha kimse bilmiyor," Damien iç geçiriyor, bir sigara daha yakıyor. "Şimdilik bilmesinler de. En azından yarına kadar herkes gülümsesin, partinin tadı kaçmasın."

"Haklısın dostum," diyorum, başımı sallayarak. "Sanırım bunu yapabilirim."

"Ayrıca lütfen Alison'la Lauren'ı birbirlerinden uzak tutmaya çalış," diyor, yanımdan ayrılırken. "Birlikte uğraşarak bunu başaralım, tamam mı?"

"Sanırım bunu yapabilirim dostum."

We'll slide down the surface of things...

Aşağıdan biri bana seslenince trabzandan uzaklaşıp aşağı partiye geri dönüyorum sonra bu, Brezilyalı mirasyedi Carmen kolumu tutuyor. Chris O'Donnell, Lauren'ın yanından ayrılmış, salonun diğer ucundan beni fark edip öylece bakışlarını dikiyor. Baxter hâlâ Alison'ı meşgul etmeye çabalıyor, ama Alison'ın sıkılmaya başladığı belli, çünkü gözlerini devirip eliyle konuşma hareketleri yapıyor.

"Victor! *Güzel Ve Çirkin* filmini gördüm, muhteşem bir film! *Bayıldım*!" diye bağırıyor Carmen, gözlerini fal taşı gibi açıp elini kolunu sallayarak.

"Harikasın, bebeğim," diyorum kaygıyla. "Ama biraz sakinleşsen senin için de iyi olur."

Alison, Baxter'ın yanağına hafif hafif vurduktan sonra bardan

ayrılıp salonun ortasına, flaşların en çok patladığı yere doğru gitmeye başlıyor, Chloe ise şimdi tahmin edileceği üzre, Chris O'Donnell'la birlikte duruyor.

"Ama Victor, beni dınlemiyor musun?" diyor Carmen, yolumu keserek. "Filme bayıldım diyorum. Hem Güzel'e hem de Çirkin'e hayranım. Mükemmel. 'Konuğum ol' *tanrım*!"

Carmen'i yana itiyorum, ama çok geç. Tarsem'le Vivienne Westwood kollarımdan tutuyor, sarhoş Alison'ın yalpalayarak Chloe'ye doğru yürümesini çaresizce izliyorum, Chris O'Donnell, MTV için Chloe'yle röportaj yapıyor. Alison Chloe'ye yaklaştıkça yüzündeki ifade daha da karışıyor. Chloe'nin tam arkasına gelince giysiyi görüyor, anında Sean Penn'in elindeki bir çakmağı kapıp yakarak, dehşetle Chloe'nin giysisine tutuyor, daha iyi görebilmek için. MTV'den Bijoux, Chloe'ye bakmayı kesiyor ve elindeki mikrofonu indiriyor, Chloe arkasına dönünce Alison'ı görüyor, gülümsüyor, ama Alison'ın giysisini fark edince yüzünü buruşturuyor, gözlerini kısıyor, daha yakından bakmaya çalışıyor –neyse ki Chris O'Donnell durumun farkında değilmiş gibi davranıyor– Bijoux, Chloe'ye eğilip bir soru soruyor, Chloe sersemlemiş halde kameraya dönüp soruyu yanıtlamaya çalışıyor, omuz silkerek bunu başarıyor da.

Lauren yanıma geliyor, elinde dev bir bardak var, İçindeki sıvının votka olmadığını umabiliyorum, tek kelime etmeden, diğer eliyle kıçımı avuçluyor. Alison bize doğru yürümeye başlıyor. Bir garsonun yanından geçerken, elindeki tepsiden bir martini kapıp, içindeki martininin yarısını içmeyi başarıyor.

"Xanax bağımlılığından kurtulmayı nasıl başardın?" diye mırıldanıyorum, yarı ünlü birine.

"Xanax bulmayı demek istiyorsun."

"Evet, evet, Xanax bulmayı, harika."

"Esrar bağımlılığından kurtulmaya çalışıyordum, Annemin

doktoruna gittim –hey Victor, beni dinlemiyorsun. "

"Hey, sakin ol, dinliyorum."

Alison yanıma geliyor, yanağımı yalıyor, bana iyice sokularak ağzını ağzıma dayıyor, dilini ısrarla ağzıma sokmaya çalışıyor, ama dişlerimi sıkıyorum, bir yandan da Xanax'tan bahseden adama kafa sallayarak, onunla olan sohbetimi kayıtsızca sürdürmeye çalışıyorum, Alison sonunda pes edip geri çekiliyor, ağzımda ve çenemde tükürükle votka karışımı bir sıvı bırakarak, bana pis pis sırıttıktan sonra yanıma geçiyor, böylece onunla Lauren'ın arasında kalıyorum. Chloe'ye bakıyorum, röportajı bitmiş, kısık gözlerle kalabalıkta beni arıyor, Chris O'Donnell hâlâ Grolsch içiyor. Başımı çeviriyorum.

Alison eğilip kıçıma dokunuyor, kaskatı kesiliyorum, ama faydasız, elini kıçımda gezdirirken, birden Lauren'ın eline dokununca donup kalıyor.

Juliette Lewis'e yeni dalmaçyalısı Seymour'un nasıl olduğunu soruyorum, Juliette "Şöyle-böyle," dedikten sonra uzaklaşıyor.

Alison'ın Lauren'ın elini itmeye çalıştığını hissediyorum. Ama Lauren sol kalçamı kavramış, bırakmamakta direniyor, dönüp ona kaygıyla bakarken, içkimi Comme des Garçons smokinimin yenine döküyorum, ama Lauren, Nation of Islam'dan biriyle ve Traci Lords'la konuşuyor, çenesi gerilmiş, gülümsüyor ve kafa sallayıp duruyor, ama Traci Lords bir terslik olduğunu seziyor, bana Donna Karan defilesinde Dennis Rodman'ın yanında kaykılırken harika göründüğümü söylüyor ve lafı uzatmıyor.

Kıvırcık bir sarışın, Afrika tarzı türbanlı bir kızla ve Hintli bir adamla birlikte sendeleyerek gelip, beni dudaklarımdan öpüyor ve ardından hülyalı gözlerle bana bakıyor, sonunda boğazımı temizliyorum ve arkadaşlarına başımla selam veriyorum.

"Bu Yanni," diyor kıvırcık sarışın, kızı göstererek. "Bu da Mudpie."

"Selam Mudpie. Yanni mi?" diye soruyorum zenci kıza. "Sahi mi? Yanni ne demek?"

"'Vajina' demek," diye bağırıyor Yanni, eğilip selam veriyor.

Alison'ı dürterek "Hey tatlım," diyorum. "Bak, seni Mudpie ve Yanni'yle tanıştırayım. Yanni 'vajina' demekmiş."

"Harika," diyor Alison, kendi saçına dokunarak, gerçekten sarhoş, "Gerçekten, gerçekten harika." Koluma girip beni Lauren'ın yanından uzaklaştırmaya çalışıyor, Chloe'nin yaklaştığını gören Lauren da kıçımı bırakıyor ve ne içiyorsa bitiriyor, Alison beni uzaklaştırmak için çekiştirip duruyor, ama kalıp Chloe'yle konuşabilmek için kımıldamamaya çalışıyorum, Chloe de diğer kolumu tutuyor.

"Victor, Alison ne yapıyor?" diye soruyor Chloe. "Niye o giysiyi giymiş?"

"Şimdi sorup öğrenirim–"

"Victor bu gece bu giysiyi giymemi niye istememiştin?" diye soruyor Chloe. "Nereye gidiyorsun kahrolası?"

"Lekelere bakıp geliyorum, tatlım." diyorum, acizce omuz silkerek. Alison kolumu neredeyse koparacak. "Burada hiç leke görmedim, buna çok memnunum, ama bir de üst kata–"

"Victor, bekle–" diyor Chloe, diğer kolumu çekerek.

"Ah, minik moda güzelim de buradaymış." Andre Leon Talley ile koca memeli Glorinda, yanaklarını Chloe'ninkilere dayayarak inanılmaz derecede ıslak dudaklarla havayı öpüyorlar, bu yüzden Chloe kolumu bırakınca, Alison'la çarpışıyorum, umursamaz görünen Alison beni kolumdan çekerek merdivenden yukarı çıkarıyor.

We'll slide down the surface of things...

Alison tuvalet kapısını bam diye kapatıp kilitledikten sonra klozete yürüyüp eteğini kaldırıyor, külotlu çorabını indiriyor, beyaz porselen klozetin üstüne çöküp kendi kendine bir şeyler

mırıldanmaya başlıyor.

"Bu iyi bir fikir *değil* tatlım," diyorum önünde gidip gelerek. "Bu *kesinlikle* iyi bir fikir değil tatlım."

"Tanrım," diye inliyor. "O ton balığı kılıklı kız bana bütün gece pis pis baktı. Sahiden seninle mi geldi Victor? Buraya girmeyi nasıl başardı? Onunla ilk göz göze geldiğimizde bana nasıl baktığını gördün mü kahrolasıcanın?" Alison siliniyor ve oturduğu yerde anında Prada el çantasını karıştırmaya başlıyor. "O orospu Chris O'Donell'a benim tırnak içerisinde kâr marjı yüksek bir margarin imparatorluğunun başında olduğumu bile söyledi."

"Buluşmanıza gergin bir karşılaşma demek kesinlikle yanlış olmaz" diyorum.

"Beni görmezden gelmeye devam edersen, asıl gerginliği o zaman görürsün." Prada el çantasından iki ufak şişe çıkarıp, ayağa kalkıyor; sesi son derece iğneleyici. "Ama tabii ya, nasıl da unuttum. Beni artık *görmek* istemiyorsun, *ayrılmak* istiyorsun. *Yalnız kalmaya* ihtiyacın var. Sen, Victor, hayatta bir baltaya sap olamamış *serserinin* tekisin." Sakinleşmeye çalışıyor, başaramıyor. "Sanırım kusacağım. Senin üstüne kusacağım. Bunu bana *nasıl* yaparsın? Hem de *bu gece!*" Şişelerden birinin kapağını açıyor, burnuna iki, üç, altı büyük tepecik kokain çekiyor, sonra birden durup şişeye bakıyor, "Yanlış şişe," diyor, diğer şişeyi açarak ondan da dört tepecik çekiyor. "Ama bu kez paçayı sıyıramayacaksın. Bittin sen. Ah, tanrım." Başını tutuyor. "Bende anemi var galiba." Sonra birden başını kaldırıp bağırıyor, "Hem niye sevgilin –pardon, *eski* sevgilin– benimle aynı kahrolası elbiseyi giymiş?"

"Niye?" diye bağırıyorum. "Rahatsız mı oldun?"

"Şey–" Öksürmeye başlıyor, yüzü çarpılıyor, hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Çok korkunçtu..." diye inliyor. Sonra birden kendini

toplayıp yüzümü tokatlıyor, omuzlarımı tutuyor ve "Bu kez paçayı sıyıramayacaksın!" diye bağırıyor.

"Ne yaptım ki?" diye bağırıyorum. Elindeki şişelerden birini kaparak, kapağını iki kez kokainle doldurup burnuma çekiyorum. "Neden paçamı sıyıramayacağım?"

Alison şişeyi elimden kapıyor. "Hayır, o, şey, başka bir şey," diyor. Bana diğer şişeyi veriyor.

Kafam şimdiden iyi, birden kendimi tutamayıp Alison'ın burnunu öpüyorum, çekmiş olduğum her neyse ondan kaynaklanan istemsiz bir davranış.

"Ah yapma," diyor alayla. "Kızışıyorum."

Ağzımı kımıldatamıyorum, "Konuşamıyoğum," diyorum boğuk bir sesle.

"Yaptığımız o küçük konuşma var ya, beni çok üzdü, Victor," diye homurdanıyor Alison. Saçını düzeltip, kağıt mendille burnunu siliyor. Arkasında durup biraz daha kokain çekerken, aynadaki masum yüzüme bakıyor. "N'olur yapma Victor. N'olur yapma. N'olur."

"Ne zaman?" diye bağırıyorum. "Hangi kahrolası–"

"Doksan dakika önce yaptığımız konuşma? Salak numarası yapmayı kes. Biliyorum, olağanüstü zeki bir adam değilsin, ama lütfen –*bunu* sen bile unutmuş olamazsın."

Şişeyi geri veriyorum, burnumu siliyorum, onu sakinleştirmeyi umarak çok kısık bir sesle "Neden bahsettiğini anlamıyorum bebeğim," diyorum.

"Sorun da bu işte Victor," diye bağırıyor. "Beni hiç anlamıyorsun."

"Bebeğim, bebeğim–"

"Kapa çeneni, kapa çeneni, *kapa çeneni*," diye haykırıyor, aynadaki yansımasından hışımla bana dönerek. "Daha doksan dakika önce kapıma gelip bana ilişkimizin bittiğini, Lauren

Hynde'a âşık olduğunu söyleyen sen değil misin? Onun uğruna Chloe'yi de terk ettiğini söylemedin mi? *Şimdi* hatırladın mı seni koca geri zekalı?"

"Bir saniye," diyerek, ellerimi kaldırıyorum, iki elime de vuruyor. "Fazla kokain çekmişsin, sakinleştiriciye ihtiyacın var, ayrıca yanlış hatırlıyorsun–"

"Bana bunun olmadığını mı söylüyorsun Victor?" diye bağırarak yakama yapışıyor.

Onu tutarak dikkatle yüzüne bakıyorum, "Olmadı demiyorum Alison," diyorum, derin bir nefes alarak, "Sadece o sırada bilincimin yerinde olmadığını söylüyorum, sanırım senin de bilincin yerinde değildi."

"Yani o konuşmayı yapmadık mı diyorsun?" diye haykırıyor. "Halüsinasyon gördüğümü mü söylüyorsun?"

Ona bakakalıyorum. "Şey, aslında, *evet*."

Biri banyo kapısına vurmaya başlayınca Alison iyice kendini kaybediyor. Onu omuzlarından tutup zorla kendime çeviriyorum.

"Doksan dakika önce–" Kolumda olmayan saatime bakıyorum. "MTV 'House of Style' röportajımı yapıyordum bebeğim," diyorum. "Yani..."

"Victor, o *sendin!*" diye bağırarak beni itiyor. "Kapının önünde durmuş bana–"

"Sen iyice keçileri kaçırmışsın!" diye bağırıyorum. "Ben gidiyorum tatlım, ha, bu arada –evet, ilişkimiz *bitti*. Benden bu kadar, kararım da kesin!"

"Damien minik kız arkadaşını düzdüğünü öğrenince bırak kulübü, kapı açmana izin verir sanıyorsan hiç zannetmediğim kadar kendini kandırıyorsun demektir." diyor.

"Bu," durup soran bakışlarla ona bakıyorum, "artık umurumda değil."

Kapıyı açıyorum, Alison arkamda kımıldamadan duruyor.

Bir sürü insan beni sıkıştırarak içeri dalıp Alison'ın etrafını sarıyor, muhtemelen ondan nefret etmelerine rağmen Alison hıçkırarak, yüzünü çarpıtarak ağlarken, onlar da not tutuyor.

"*Hiçbir işe yaramazsın,*" Alison'ın arkamdan bağırdığı son şey oluyor.

Kapıyı çarpıp çıkıyorum.

We'll slide down the surface of things...

Lauren, Jason London ve Elle Macpherson'la birlikte duruyor, birbirlerine vitamin kokteyli tarifleri veriyorlar. Çok ünlü birinin kokteyline "yanlış bileşenler" katılınca penisi patlamış olmasına rağmen, herkes "Yaaa?" diyor, ama Lauren aslında dinlemiyor, çünkü içinde Demi Moore, Veronica Webb ve Paulina Porizkova'nın da bulunduğu bir grupla konuşan Damien'ı seyrediyor, elle yanağımı öpüp hafif uzamış sakalımı övünce, Lauren birden başını çevirip boş gözlerle bana bakıyor –bir robot gibi, burnumu silip ona doğru yürüyorum, birden fena halde birinin bana sarılmasını ister bir ruh halinde buluyorum kendimi.

"Duydun mu?" diye soruyor bir sigara yakarak.

"Bir kriz-yönetimi ekibine fena halde ihtiyacım olduğunu mu? Evet."

"Giorgio Armani gelemiyormuş. Sunacağı 'Saturday Night Live'ın provasındaymış."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

"Alison sana ne göstermek istiyormuş?" diye soruyor. "Kıçında çıkan üçüncü çıbanı mı?"

Yanımdan geçen bir garsonun tepsisinden bir martini kapıyorum. "Hayır."

"Hadi ama Victor," diyor. "Neşelen biraz."

Chloe salonun ortasında durmuş, Winona Ryder ve Billy Norwich'le konuşuyor. Baxter Priestly yanında bir bar taburesine tünemiş, ince bir kadehten beyaz şarap içiyor. Yanımızdan ge-

çip duran insanlar sayesinde, Lauren'ın elini tuttuğumu ne Chloe ne de Damien görebiliyor Lauren, Damien'a bakıp duruyor. Damien ise Veronica Webb'in elbisesinin siyah kumaşını tutup "Giysine bayıldım tatlım, ama Dracula'nın kostümüne benziyor biraz," gibi şeyler söylüyor, kızlar gülüşüyor, Veronica şakacı bir edayla Damien'ın elini tutuyor, Lauren elimi sertçe sıkıyor.

"Bence cilveleşmiyorlar tatlım," diyorum. "Sinirlenme."

Lauren başını yavaşça sallayıp pekilerken, Damien martini kadehini kafasına dikerek, "Beni gerçekten gıdıklasana *bebek*," diye bağırıyor, kızlar kahkahadan kırılıyor, ona kur yapıyorlar, tüm salon çevremizde uğulduyor. Her köşenin ardında kameraların flaşları patlıyor.

"İnsanların davranışlarını tartmakta usta olduğunu biliyorum," diyor Lauren. "Neyse, sorun yok Victor." Dev kadehinden kalanı kafasına dikiyor.

"Konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında?" diye soruyor. "Felaket karşısında soğukkanlılık ödülüne aday olman hakkında mı?"

"Biraz da meşrubat içmeyi denesen tatlım?"

"Chloe'yi seviyor musun?" diye soruyor.

"Bu gece Uma Thurman'a benziyorsun," diyebiliyorum sadece.

Arada Damien yanımıza gelince Lauren elimi bırakıyor, bir sigara yakıyorum, Alison, Damien'ı görünce Heather Locklear'la Eddie Veder'ın yanından ayrılarak soluk soluğa yanımıza geliyor, Damien'ın Lauren'la konuşmasına fırsat bırakmadan hemen koluna giriyor, yüzüme bile bakmıyor, saçıyla oynamaya başlıyor, Damien paniğe kapılarak Alison'ın elini itiyor, biraz geride "sevimli" sihirbaz, James Iha, Teri Hatcher, Liv Tyler ve Kelly Slater'a ve Willie Wonka gibi giyinmiş olan birine oyun kağıtlarıyla numaralar yapıyor, sakin olmaya çalışıyorum, ama yumruklarım sıkılı ve ensemle alnım ter içinde.

"Evet," diyor Damien cansız bir sesle. "Evet, evet... evet."

Alison, Lauren'a "*Orospu Asker* filminde harikaydın, şekerim," diye saldırıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor bıyık altından, Damien.

"Giysin çok güzel," diyor Lauren, Alison'a bakarak.

"Ne?" diyor Alison şaşırarak.

Lauren, Alison'ın gözlerinin içine bakarak, tane tane konuşuyor, başıyla da onaylayarak: "Giysin çok güzel dedim."

Damien, Alison'ı zaptederken, JD ile Beau, Damien'ın yanına geliyor, yanlarında beyaz-sarışın, naylon kayak eşofmanlı ve sahte kürk motosiklet ceketli bir sörfçü var.

"Hey Alison, Lauren," diyorum. "Tanıştırayım, JD ve Beau. *Bill Ile Tedd'in Eşcinsellik Macerası* filminin yıldızları."

"Şey, yemek vakti geldi," diyor JD kaygıyla, Alison'ın öfkeden tir tir titrediğini alçak sesle homurtular çıkardığını görmezden gelmeye çalışıyor. Alison sonunda Damien'ın sahte bir sükunet içindeki yüzüne bakarak hırlıyor ve sigarasını Damien'ın bardağına bırakıyor. Damien boğulurmuş gibi bir ses çıkarıyor, gözlerini martinisinden kaldırıyor.

"Şey, harika," diyor, Damien. "Yemek vakti. Harika. Beau, şunu alsana." Martini bardağını Beau'ya veriyor. Hepimizin bakışları altında, Beau bardağı inceleyip, sonra dikkatle yanındaki masaya koyuyor.

"Evet, harika," diyorum aşırı istekli bir şekilde. Ama gözümü martininin içinde yüzen sigaradan alamıyorum. "Hey, bu da kim?" diyerek sörfçünün gevşek elini sıkıyorum.

"Plez," diyor biri.

"Hey Plez," diyor Damien, Alison'a kaçamak bir bakış atarak. "Nasılsın?"

"Plez snowboardcudur," diyor JD.

"Half-pipe'ta dünya şampiyonu oldu," diye ekliyor Beau.

"*Ayrıca* UPS'de çalışıyor," diye ekliyor JD.

"Ça ça ça," diyorum.

Herkes susuyor. Kimse kımıldamıyor.

"Ça... ça... ça..." diyorum tekrar.

Damien Plez'e "E-e-e? Manhattan'da ne işin var dostum?" diye soruyor, Lauren'a hızla kaçamak bir bakış atarak.

"İspanya'dan yeni döndü, orada bir Glam Hooker klibinin çekimlerindeydi," diyor Beau, Plez'in başına pat pat vurarak.

Plez sevimli bir tavırla omuz silkiyor, gözleri yarı kısık, esrar kokuyor, kafa sallayıp duruyor.

"Ne güzel." Ben de kafa sallıyorum.

"Hakikaten çok güzel," diyor JD.

"Geyçekten," diyor Beau.

"Geyçekten güzel, geyçekten harika," diye ekliyor JD.

Chloe gelip elimi tutuyor, eli buz gibi, yere bakarak birisinin elektrikli süpürgeyle epey uğraşması gerekecek diye düşünüyorum, Lauren, Baxter'a kaygıyla gülümsüyor, durumun ciddiyetini hepimiz kavramaya başlıyoruz, yanımızdan Bridget Fonda'yla Gerlinda Kostiff geçiyor.

"Şey, hadi, yemek yiyelim," diyor Damien el çırparak, kendine gelerek, hepimiz daldığımız sessizlikten irkilerek sıyrılıyoruz. Alison öyle sarhoş görünüyor ve Lauren'a öyle nefretle bakıyor ki, usulca sıvışmamak için kendimi güç tutuyorum.

"Öyle... kibarca söyledin ki," diyorum Damien'a.

"Gereksiz insanlar saat on birde gelmeden önce gidip yerimize oturalım," diyor Damien, Alison'ı bir kolundan sıkıca tutarak ve iterek bizden uzaklaştırıyor.

Hepimizin ikinci kat merdivenine doğru yürümesi için bir işaret.

"Havada hezeyan kokusu mu var?" diye fısıldıyor JD bana.

"İki saat sonra Lure Kulübü'nde toplu dağlama var," diyo-

rum. "Domuz dağlama gecesi, ve ismin listede."

"Yapma Victor," diyor JD. "Gözlerini aç biraz, cesaretin varsa tabii."

We'll slide down the surface of things.

Saatin bu kadar çabuk on bir olmasına hepimiz şaşıyoruz. Gerçi önemi yok ya. Sohbet ediyor, çeşitli konulardan bahsediyoruz: Mark Vanderloo'nun geçen gece Rob Lowe'un porno kasetlerini –'hayalkırıklığı'ymış– izlerken "yanlışlıkla" keçeden yapılmış soğanlı bir sandviç yemesinden; Yeni Zelanda'daki en iyi kulüplerden; Pismo Beach'teki bir Metallica konserinde yaralanan birinden; Hurley Thompson'ın Phoenix'teki bir film setinden kayboluşundan (dilimi ısırıyorum); sumo güreşçilerinin aslında neler *yaptığından*; Jonathan'ın yeni bitirdiği berbat bir filmden, konusu prodüktörlerden birinin Hepal'de bir çitin ardında bulduğu bir deniz yıldızı; Paul Schrader ve Bruce Wagner'la aşk üçgeni yaşayan birinden; kıvırcık salatayı ekseni etrafında döndürmekten; "ooh la la"nın doğru telaffuzundan. Masamızda bir yanımda Lauren, diğer yanımda Chloe oturuyor, Chloe'nin tarafında Baxter Priestly, Johnathon Schaech, Carolyn Murphy, Brandon Lee, Chandra North, Shalom Harlow, John Leguizamo, Kirsty Hume, Mark Vanderloo, JFK Jr., Brad Pitt, Gwyneth Paltrow, Patsy Kensit, Noel Gallagher, Alicia Silverstone ve Beck olduğundan neredeyse emin olduğum ya da Beck'e benzeyen biri oturuyor. Bütün kadınlar çok pahalı pantolon-ceket takımlar giymiş. Chloe'yle benim Damien'ın masasına oturamayacak olmamıza günün daha erken saatlerinde sinir olmuştum (çünkü David Geffen'e bir şeyler *söylemem* ve Calvin'den *özür dilemem* gerekiyordu), ama şimdi o masaya bakıyorum da, orada oturmadığıma memnunum; Alison, Damien'a yaslanmış, uzun bir film rulosu boyunda bir jointi yakmaya çalışıyor, herkes zil zurna sarhoş, kapuçino servisi yapılırken geniş kapsamlı masa ziyaretleri başlı-

yor, her şey bir netleşip bir kayboluyor, her şey yolunda.

Üstüne biri tarafından San Pellegrino dökulmuş bir sigarayı yakmaya çalışıyorum. Lauren yerde diz çökmüş Woody Harrelson'a kenevir üretiminden bahsediyor. Chloe'nin omzuna hafifçe dokunarak Baxter'la yaptığı muhteşem olduğundan şüphe duymadığım bir sohbeti bölüyorum; Chloe gönülsüzce bana dönüyor, bir Cosmopolitan'ı daha bitiriyor, yüzü mutsuzluktan gergin, "Ne var?" diye soruyor.

"Şey, Damien'la Lauren'ın arasında ne var?" diye soruyorum ihtiyatla.

"Victor, beni öyle sıkıyorsun ki, ne cevap versem bilemiyorum," diyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Damien'ı ve o sözde en iyi arkadaşın Lauren'ı ne zamandır tanıyorsun?" diye tekrar soruyorum, Lauren'la Woody'ye bakarak.

"Sözde erkek arkadaşım niye bu konunun umurunda olduğunu sandığı birine bunu soruyor ki?" diyerek iç geçiriyor, başını diğer tarafa çeviriyor.

"Tatlım," diye fısıldıyorum sabırla, "Aralarında bir ilişki var."

"Kim söyledi?" diye soruyor, irkilerek. "Nerede okudun? Tanrım, o kadar yorgunum ki."

"Neden bıktın?" diye soruyorum sabırla.

Kasesinde eriyerek bir gölcüğe dönüşen sorbe toplarına donuk gözlerle bakıyor.

"Çok yardımcı oluyorsun," diyerek iç geçiriyorum.

"Sana ne ki? Ne dememi istiyorsun? Onu düzmek mi istiyorsun? Belki de Damien'ı düzmek istiyorsundur? Sen..."

"Şşşt. Böyle şeyler nerden aklına geliyor bebeğim?"

"Sızlanıp duruyorsun, Victor." Elini gözümün önünde bezgince sallayarak, konuşmak istemediğini belirtiyor.

"Alison'la Damien nişanlılar –bunu biliyor muydun?" diye soruyorum.

"Başkalarının hayatlarıyla ilgilenmiyorum Victor," diyor Chloe. "En azından bu gece. Zaten başımız ciddi şekilde dertte."

"Bence Alison'ın içtiği o koca jointten sen de bir nefes çekmelisin."

"Niye ki?" Birden canlanıyor. "Niye Victor? Niye uyuşturucuya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü yine on dört yaşındayken ne kadar şaşkın ve şişman olduğunu anlatmaya başlayacaksın gibime geliyor."

"Dün gece niye bu giysiyi giymememi söyledin?" diye soruyor, birden ciddileşip kollarını kavuşturarak.

Sessizlik. "Çünkü... bunu giyince... Pocahontas'a benziyorsun, ama cidden bebeğim, harika görünüyorsun–" etrafa bakınıyor, Beck'e hafifçe gülümsüyor, bir Marlboro sigarasıyla oynuyor, bir dudak koruyucu aranıyor, tekrar hafifçe Beck'e gülümsüyorum.

"Hayır, hayır, hayır." Chloe başını sallıyor. "Çünkü sen böyle şeylere aldırmazsın. Seninle ilgisi olmayan şeylere aldırmazsın."

"*Sen* benimle ilgilisin."

"Ama ilişkimiz giderek yüzeyselleşiyor," diyor. "Bu filmde birlikte oynadığımız için o da."

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun Chloe."

"Senden çok daha bilgiliyim, Victor," diyor. "Herkes senden çok daha bilgili ve bu hiç hoş değil."

"Baksana, dudak koruyucun var mı?" diyorum, bir yandan da Chloe'nin söylediklerini duyan oldu mu diye etrafa bakınarak.

Sessizlik, sonra "Alison'ın o giysiyi giyeceğini nereden biliyordun?" diye soruyor ansızın. "Bütün gece bunu düşündüm. Alison'ın benimle aynı giysiyi giyeceğini nereden biliyordun? *Biliyordun*, değil mi?"

"Bebeğim," diyorum biraz dargın. "Olaylara bakışın öyle sert–"

"Hayır Victor, hayır," diyor dikelerek. "Her şey çok basit. Aslında çok, çok basit."

"Çok, çok güzelsin bebeğim."

"Suratın olacak o boş, geniş alana bakmaktan öyle sıkıldım ki–"

"Alfonse." Yanımızdan geçen bir komiye bardağımı kaldırıp içki koyma hareketi yapıyorum. "Masaya da maden suyu."

"Bu arada, Damien niye şapka takmadığımı sorup duruyor," diyor. "Herkes keçileri mi kaçırdı?"

Chloe salonun karşı duvarındaki aynada kendi yansımasına bakarken, Brad Pitt'le Gwyneth Paltrow oje seçimini övüyor, böylece yavaşça birbirimizden uzaklaşıyoruz, uyuşturucu kullanmayanlar puro yakıyor, ben de bir puro kapıyorum, tepemizde bir yerde River Phoenix'in, Kurt Cobain'in ve annemin hayaletleri tamamen sıkılmış durumdalar.

Chloe'den yanıt almak için son bir umutla "Lauren, Baxter'la çıkıyor mu?" diye soruyorum masumca, eğilip, masadan kalkan Brad'le Gwyneth'e veda ediyorum.

"Lauren, Baxter'la çıkıyor mu?" diyerek beni taklit ediyor. "Bir Cosmopolitan daha içip buradan defolup gidiyorum." Dönüp Baxter'la ilgileniyor, beni tamamen görmezden geliyor, buna çok şaşırıyorum, puromla birkaç hareket yapıp sonra Lauren'a dönünce, içinde bulunduğum sıkıntılı durumu ilgiyle izlediğini görüyorum.

"Canı sıkkın galiba," diyor Lauren, Chloe'ye bakarak.

"Benim suçum." Omuz silkiyorum. "Boşver."

"Buradaki herkes öyle... ölü ki."

"Alicia Silverstone ölü gibi görünmüyor. Noel Gallagher da öyle. JFK Jr. da ölü gibi görünmüyor–"

"JFK Jr. gelmedi Victor."

"Biraz daha tatlı ister misin?"

"Her şey göreceli galiba," diyerek iç geçiriyor, sonra büyük

bir kokteyl peçetesinin üstüne mor Hard Candy tırnak cilasıyla yazı yazmaya başlıyor.

"Baxter Priestly ile çıkıyor musun?" diye soruyorum sonunda.

Başını bir an peçeteden kaldırıp bana gözlerden uzak gülümsedikten sonra çizim yapmaya devam ediyor. "Dedikodulara göre onunla *sen* çıkıyormuşsun," diye mırıldanıyor.

Sinirlenerek "Dedikodulara göre Naomi Campbell Nobel Ödülü'ne aday gösterilmiş, ama bahisler buna kaç veriyor?" diye soruyorum.

Lauren, Alison'ı süzüyor, tartıyor, Alison sandalyesiyle geriye kaykılınca düşecek gibi oluyor ve sarhoş sarhoş Calvin Klein'a tutunuyor, herkes Patrón tekilasından shot yapıyor, Damien'ın tabağının ortasında küçük, altın sarısı, yarısı dolu bir şişe duruyor.

"Bir tarantula gibi," diye fısıldıyor Lauren.

Alfonso masamıza konan yeni bardaklara San Pellegrino doldurmaya başlıyor. "Ona bir Diyet Dr. Pepper daha getirir misin?" diyorum, Lauren'ı göstererek.

Beni duyan Lauren "Niye?" diyor.

"Çünkü şimdi her şeyin yeniden tanımlanması gerek," diyorum. "Çünkü artık benim için her şeyin yeniden tanımlanması gerek. Çünkü insanlar ayılmalı ve—"

Boynuma bir şey sürtününce irkiliyorum, Ama Robert Isabell'in salondaki çiçek yerleştirmelerinden biri sarkmış o kadar. Lauren bana delirmişim gibi bakıyor, ben de Mark Vanderloo'nun kaşlarının bitişmeyen yerine bakar gibi yapıyorum. Biri "Kızarmış patatesleri uzatsanıza," diyor. Bir başkası "Onlar kızarmış patates değil," diyor. Sonunda tekrar Lauren'a dönüyorum, kokteyl peçetesine dikkatle, kısık gözlerle bir şeyler yazmayı sürdürüyor. W, Q, J ve belki de bir R harfi görüyorum. *We'll slide down the surface of things.* Damien yavaşça masasından

kalkıp elinde puroyla bana doğru gelmeye başlıyor.

"Lauren–" diyecek oluyorum.

"Uçmuşsun sen," diyor tehditkar bir sesle.

"Uçmuştum. Şimdi normalim. Artık uçmuş değilim." Duraksıyorum. "Tehditkar bir sesle konuştun."

Susup durumu değerlendiriyorum. "Peki ya kokainin var mı?" diye soruyorum. "Üzerinde?"

Başını sallıyor, sonra kucağıma eğilip, hâlâ tatlı tatlı gülümseyerek hayalarımı sıkıyor, peçeteyi alıyor, yanağımdan öpüyor, "Sana hâlâ âşığım," diye fısıldıyor ve kalkıp, Damien'ın yanından geçip gidiyor, Damien ona dokunmaya çalışıyor ama Lauren yanından süzülerek geçerken, yüzünde *sakın dokunma* ifadesi var.

Damien olduğu yerde kalakalıyor, bir şeyler mırıldanıyor, gözlerini kapayıp açıyor, sonra gelip yanıma, Lauren'ın yerine oturuyor; Lauren, Timothy Hutton'ın yanına gidip ona son derece samimi bir şekilde yaklaşıyor, Damien purosunu tüttürerek onlara bakıyor, elimle dumanı dağıtıyorum, kendi puromu henüz yakmadım.

Damien "Hiç bir masanın altına saklanıp bir hafta orada yaşamak istediğin oldu mu?" gibi şeyler söylüyor.

"Bu gecenin çoğunu şaşırmakla geçirdim," diye itiraf ediyorum. "Artık yoruldum."

"Bence burası gerçekten harika bir yer," diyor Damien, salonu göstererek. "Keşke bu gece bu kadar berbat olmasaydı."

Lauren'ın hayalarımı burkması yüzünden gözlerim hâlâ yaşlı, ama yaşların arasından Lauren'ın Alison'ın yanında, Damien'ın boşalttığı sandalyeye pek de uzak olmadığını fark edebiliyorum, birden nabzım hızlanıyor, midem kasılıyor, koltuk altlarım karıncalanıyor; Lauren abartılı bir şekilde kalçalarını kıvırıyor, Alison'ın ise kafası acayip iyi, elinde bir joint, Ian Schra-

ger ve Kelly Klein'la hararetli bir sohbete dalmış durumda. Sonra Damien da bana bakmayı kesip Lauren'ı izlemeye başlıyor. Uma, David Geffen'le konuşurken, Lauren, Tim Hutton'a kaşlarını kaldırıp öksürmesine sebep olan bir şeyler söylüyor, Lauren'ın gözleri parlıyor, kokteyl peçetesini dudaklarına götürüyor, öpüyor, *ıslatıyor*, nefesimi tutarak her şeyi izliyorum, Alison, Kelly Klein'a bir şey fısıldıyor, Lauren, Tim'in aksi yöne eğilerek Alison'a dönüyor, sırtına dokunuyor, kokteyl peçetesi Alison'ın sırtına yapışıyor, Damien boğulur gibi bir ses çıkarıyor.

Peçetede iri, cafcaflı, mor harflerle bir sözcük yazılı: AMCIK.

Alison başını kaldırıp bakıyor. Lauren'ın elini itiyor.

Yanımda, Chloe de olanları izliyor, hafifçe inliyor.

Damien masadan fırlıyor.

Lauren neşeyle kahkahalar atarak Tim Hutton'dan uzaklaşıyor, lafı yarım kalıyor, sonra Alison'ın sırtındaki peçeteyi fark ediyor.

Damien yetişemeden, Alison sırtına uzanıyor ve peçeteye dokunuyor, söküp yavaşça önüne getiriyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve çığlığı basıyor.

Yemek odasının çıkış kapısına doğru yürüyen Lauren'ı görüyor ve ona bir bardak fırlatıyor, bardak Lauren'ı ıskalıyor ve duvara çarpıp tuzla buz oluyor.

Alison sandalyesinden fırlayıp Lauren'ın peşinden koşuyor, ama Lauren kapıdan çıkıyor ve henüz açılmamış olan özel VIP salonunun merdivenini çıkıyor.

Damien, Alison'a yetişiyor, onunla boğuşurken, Alison ağlama krizine tutuluyor, peçete elinden düşüyor, biri onu hatıra niyetine alıyor, ayağa kalkıyorum, tam Lauren'ın peşinden koşacakken Chloe kolumu tutuyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Bu durumla, şey, ilgilenmeye çalışacağım," diyerek, çaresiz-

ce Lauren'ın az önce hızla geçtiği kapıyı gösteriyorum.

"Victor."

"Ne, bebeğim?"

"Victor–" diyor tekrar.

"Tatlım, yirmi dakika içinde dönerim," Bileğime bakıyorum, ama saatim yok, tekrar Chloe'ye bakıyorum– "on dakika içinde."

"Victor–"

"Tatlım, biraz *hava* almaya ihtiyacı var..."

"VIP salonunda mı?" diye soruyor Chloe. "VIP salonunda mı Victor? *VIP salonunda mı* hava alacaksın?"

"Hemen dönerim."

"Victor–"

"Ne?" diyorum, kolumu çekip kurtarıyorum.

"Victor..."

"Tatlım, acil bir durum var," diyorum. "Baxter'la konuş. Ortalığı yatıştırmaya çalış. Ben de aynı şeyi yapacağım."

"Umurumda değil," diyor kolumu bırakarak. "Geri dönmesen de umurumda değil," diyor Chloe. "Artık umurumda değil. Anlıyor musun?"

Şaşkınlıkla kafa sallayarak, salondan dışarı fırlıyorum.

"Victor–"

We'll slide down the surface of things...

Lauren'ı en üst katta, bugün DJ adaylarıyla görüştüğümVIP salonunda buluyorum, ama şimdi içerisi boş, paslanmaz çelik barın ardında hazırlıklarını yapan barmen dışında. Holly hiç konuşmadan, bir masayı gösteriyor, masa örtüsünün altından Lauren'ın ayaklarının çıktığını fark ediyorum, yüksek topuklu ayakkabılarından biri ayağında, diğeriyse tamamıyla nefis ayağının ucunda sallanıyor, masada yeni açılmış bir Stoli Cristall şişesi duruyor, masanın altından çıkan bir el şişeyi alıyor ve masanın altına götürüyor, şişe tekrar göründüğünde fark edilir de-

recede daha az dolu, topuklu ayakkabısı ayağının ucundan düşüyor.

Holly'ye elimle dışarı çıkmasını işaret ediyorum, Holly omuz silkiyor, sallanarak dışarı çıkıyor, kapıları arkasından kapıyorum, bir yerlerden hoş bir müzik geliyor, Cranberries "Linger"ı söylüyor olabilir, salonun ortasındaki antika bilardo masasının yanından geçiyorum, yürürken parmak uçlarımı masanın yeşil, yumuşak çuhasına sürtüyorum, Lauren'ın sere serpe yayıldığı bölmeye doğru gidiyorum, içeriyi sadece mum ışıkları, çok hafif ve hoş bir lamba ışığı ve çelik bardaki rengarenk yansımaları aydınlatıyor, bunlar olmasa salon neredeyse zifiri karanlık, ama sonra sokaktaki bir projektörün ışığı pencerelerden geçerek salonu tarayıp kayboluyor, Birkaç saniye sonra geri dönüyor. Çevremizdeki her şey parlak, metalik bir ışığa boğuluyor.

"Psikiyatristim bir taç takıyor," diyor Lauren, desenli masa örtüsünün altından. "Adı Dr. Egan, mücevherli, kocaman bir taç takıyor."

Bir dakika kadar susup, sonra "Bu çok... iç karartıcı tatlım," diyorum.

Lauren ağır ağır bölmeden çıkıp ayağa kalkıyor, sendeliyor, düşmemek için masanın kenarına tutunuyor, kendine gelmek için başını sallıyor, sonra çıplak beton zeminde yavaşça dans ederek bilardo masasına geliyor, sonra boynundaki inci kolyeyi fark ediyorum, elimi uzatıp kolyeye dokunuyorum, Lauren'la birlikte dans etmeye çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun Victor?" diye soruyor hülyalı bir sesle. "Dans mı ediyorsun? Buna dans mı diyorsun?"

"Kıvranıyorum. Buna kıvranmak denir, bebeğim."

"Kıvranma bir tanem," diyor cilveli bir sesle.

"Beni epey kıvrandıracak bir gece yaşadım," diyorum yorgun bir sesle. "Bence bir tanen kıvranmakta gayet haklı."

"Yapma, Victor," diye sızlanıyor, hala müzikle sallanarak. "Seninle tanıştığımda öyle tatlı, şeker, normal bir erkektin ki." Uzun bir sessizlik. "Öyle tatlıydın ki–"

Bir dakika kımıldamadan durduktan sonra boğazımı temizliyorum. "Şey, o saydığın şeylerden hiçbiri olduğumu sanmıyorum bebeğim, hiçbir zaman." Birden bir şeyi fark ediyorum. "Yani, şey, tatlı dışında tabii."

Dans etmeyi kesiyor, bunu değerlendiriyor, sonra "Sanırım benimle ilk kez dürüst konuştun," diye itiraf ediyor.

"Aşağıda söylediğin şeyde ciddi miydin?" diye soruyorum. Sessizlik, etraf yine kararıyor. "Yani bizim hakkımızda." Sessizlik. "Filan," diye ekliyorum.

Ona votka şişesini veriyorum. Şişeyi alıyor, içmeye başlıyor, durup bilardo masasına bırakıyor. Projektör ışığı yüzünü tarıyor, birkaç saniyeliğine aydınlatıyor, gözleri kapalı, ağlıyor, başı hafifçe yana dönük, bir elini ağzına götürmüş, parmakları kıvrık.

"Ne oldu?" Buzlu votka şişesini iz bırakmasın diye dikkatle bilardo masasının üstünden alıyorum. "Bütün bunlar çok mu can sıkıcı?"

Başını sallıyor, sonra yüzünü benimkine yaklaştırıyor; dışarıdan trafiğe takılmış limuzinlerin kornalarının sesleri ve kalabalığın bitmeyen uğultusu dalga dalga gelirken birbirimize sımsıkı sarılıyoruz, Lauren taş gibi sertleştiğimi fark edince beni iterken, kulağına "Damien'ı terk et bebeğim," diye fısıldıyorum.

"O kadar basit değil," diyor, bana sırtını dönerek.

"Hey, anlıyorum bebeğim," diyorum rahat görünmeye çalışarak. "Şehvet asla uyumaz, değil mi?"

"Hayır, Victor." Boğazını temizliyor, yavaşça bilardo masasının etrafında yürüyor. Peşinden gidiyorum. "Mesele o değil. Hiç de o kadar basit değil."

"Sen bir... yıldızsın bebeğim," diyorum, onu tutuyorum ve

titreşimlerimi gönderiyorum.

Birden hızla yanıma gelip titreyerek bana sarılıyor.

"Sence her şeyin bir sebebi yok mudur?" diye soruyor hızlı hızlı soluyarak ve vücudunu bana yapıştırarak. "Sence her şeyin bir sebebi yok mudur Victor?" Sonra: "Victor, çok korkuyorum. Senin için çok korkuyorum."

"Tereddüt vakti geçti,[1]" diye fısıldıyorum dudaklarımı saçına sürterek, ona yaslanıyor, yavaşça bilardo masasına yatırıyorum. "Tamam mı bebeğim?" diye fısıldıyorum, ağzını öperken, ellerim belinden aşağılara uzanıyor. "Yapma," diye fısıldıyor, elimi elbisesinin altına sokuyorum, kendimi durduramıyorum, kim görürse görsün, umurumda değil, kapıdan kim girerse girsin, kendimi kaybediveriyorum, parmağım külotuna sürtünüyor, bir parmağım içeri kayıyor, önce tüylerine dokunuyorum, sonra da yangına, parmağımı deliğin üstünde önce hafifçe, sonra sertçe gezdirirken ıslandığını hissettiğim bir giriş, bir, sonra iki parmağımı içine sokuyorum, Lauren ağzını benimkine yapıştırıyor ve vücudunu bastırıyor, ama onu geriye itiyorum, çünkü yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum, şimdi bilardo masasının üstünde bacakları açık ve kalkık halde oturuyor, elleri ensemde, beni çekiyor, ağzını tekrar ağzıma yapıştırıyor, sabırsızca inliyor, ben de karşılık veriyorum, ama birden geri çekiliyor, arkama bakıyor, arkamı döndüğümde VIP salonunun karanlığında bir adam silueti duruyor, Union Meydanı'na bakan pencerelerden giren ışık arkasından vuruyor.

Lauren hemen benden uzaklaşıyor.

"Damien?" diye soruyorum

Siluet yaklaşıyor.

"Hey Damien?" diye fısıldıyorum gerileyerek.

Siluet yaklaşırken elini kaldırıyor. Elinde rulo yapılmış bir gazeteye benzeyen bir şey var.

---

1) "The time to hesitate is through", The Doors, "Light My Fire".

"Damien?" diye fısıldayıp duruyorum.

Projektör ışığı odayı dolaşarak tekrar tarıyor, geçtiği her yeri parlıtısıyla aydınlatıyor. Siluetin yüzünden geçerken onu da aydınlatınca, şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor, sonra Hurley Thompson "Seni orospu çocuğu!" diye bağırarak üstüme atlıyor.

Kolumu bile kaldırmama fırsat vermeden yüzüme bir yumruk çakıyor, arkamda Lauren çığlık atıyor, sonunda darbeleri engellemek için kollarımı kaldırmayı başardığımda, Hurley beni kaldırmaya ve pozisyon değiştirip karnımı ve göğsümü yumruklamaya başlıyor, yere düşüyorum, soluk soluğa yardım istiyorum, Hurley üstüme eğilip gazeteyle kafama vurduktan sonra kulağıma "Ne yaptığını biliyorum, orospu çocuğu, ne dediğini de biliyorum, orospu çocuğu," diye fısıldıyor, sonra yüzüme basıyor. Sonunda çekip gittiğinde, başımı kaldırıyorum, etrafı tamamen bulanık görüyorum, Lauren'ın kapıda durduğunu hayal meyal seçiyorum, ışıkları açıyor, ortalık aydınlanıyor, gözlerimi perdeleyip Lauren'a sesleniyorum, ama yanıt vermiyor.

Etrafımda gazete sayfaları var –Yarınki *News* bu, ve ağzımdan sızan kanların damladığı önümdeki sayfada Buddy Seagull'ın köşesinin başlığı; HURLEY THOMPSON UYUŞTURUCU VE DAYAK SÖYLENTİLERİ YÜZÜNDEN SC3'ÜN SETİNDEN KAÇTI. Hurley ile Sherry Gibson'ın "mutlu zamanlarından" kalma bir fotoğraf da konmuş. Sayfanın dibindeki çerçeveli bölümün başlığıysa, "Burada Neler Oluyor?", altında teleobjektifle çekildiği belli, bulanık bir fotoğraf var, fotoğrafta ben Lauren Hynde'ı öpüyorum, gözlerimiz kapalı, kalın harflerle yazılmış başlıkta YÜKSELEN YILDIZ VICTOR WARD GALA GECESİNDE AKTRİS HYNDE'I ÖPÜYOR... CHLOE'NİN HABERİ VAR MI? yazıyor. Yüzümden sayfaya damlayan kan birikiyor, yavaşça ayağa kalkıyorum, barın arkasındaki aynaya bakıp üstümü başımı düzeltmeye çalışıyorum, ama ağzıma dokunduktan sonra saçımı düzeltmeye

kalkınca bütün alnıma kan bulaşıyor, kanı bir peçeteyle temizlemeye çalıştıktan sonra koşarak aşağı iniyorum.

We'll slide down the surface of things...

Bütün davetliler ikinci katı boşaltmış ve yerlerini başka insanlar almış. Etrafa bakınıp tanıdık bir yüz ararken, JD belirip beni bir köşeye çekiyor.

"Bırak beni," diyorum işe yaramazca.

"Dur bir dakika. Kafana ne oldu?" diye soruyor JD sakin bir sesle, bana bir peçete uzatarak. "Smokinin niye kanlanmış?"

"Hiç. Kayıp düştüm de," diye mırıldanarak smokinime bakıyorum. "Hem bu kan değil –bir AIDS kurdelesi."

JD yüzünü buruşturuyor. "Yapma Victor. Hurley Thompson'ın seni demin eşek sudan gelene dek dövdüğünü hepimiz biliyoruz, dolayısıyla–"

"Chloe nerede?" Kafamı kaldırıp, etrafa bakınıyorum. "Chloe nerede JD?"

JD derin bir soluk alıyor. "İşte o, maalesef, büyük bir sorun."

"JD –benimle oyun oynama!" diye bağırıyorum.

"Gördüğüm tek şey –Hurley Thompson'ın Chloe'nin kucağına bir gazete bıraktığı, sonra elini bir buz kovasına sokup, Chloe'ye eğilerek kulağına bir şeyler söyledi –Chloe bir yandan gazeteye bakıyordu– birden yüzü allak bullak oldu."

JD'ye fal taşı gibi açık gözlerle bakarken, birden son on saniyenin hangi aşamasında onu omuzlarından tutmaya başladığımı merak ediyorum.

"Sonra?" diye soruyorum, her tarafımdan soğuk terler boşanıyor.

"Chloe koşarak dışarı çıktı, Hurley keyifle bir puro yaktı, sonra Baxter Priestly, Chloe'nin peşinden koştu."

Öyle kaygılanıyorum ki, birden felaket görünüyor olmalıyım, çünkü JD yüzüme bakıp, "tanrım, Victor," diye fısıldıyor.

"Her şey hâlâ belirsiz, JD," diyorum, Hurley'nin en çok zarar verdiği yer olan karnımın yan tarafını tutarak.

"Hayır," diyor JD. "Bizim için çok açık. Sadece sana karmaşık geliyor."

"JD, Cindy Crawford hep der ki–"

"Cindy Crafword'ın ne dediği şimdi kimin umurunda?" diye bağırıyor JD. "Neler saçmalıyorsun?"

Ona uzun uzun, şaşkınlıkla bakıyorum, sonra onu itip koşarak aşağı iniyorum, etrafımda insanlar dolanıyor, flaşlar patlıyor, sendeleyip duruyorum, insanlar düşmeyeyim diye beni tutuyor, sonunda birinci kata iniyorum, hava puro, esrar ve sigara dumanı yüzünden solunmaz halde, karşıma çıkan insanları itip duruyorum, sürekli etrafıma bakınıyorum, müziğin sesi fazla yüksek, etrafımda minör akorlar patlıyor, Steadicam operatörü şaşkın görünüyor.

Kapıdan dışarı fırlayınca karşıma öyle bir kalabalık çıkıyor ki, kimseyi seçemiyorum, ben dışarı çıkınca herkes sakinleşiyor, sonra yavaşça bana seslenmeye başlıyorlar. Birkaç saniye sonraysa hep birden içeri girebilmek için çığlık atmaya başlıyorlar, kalabalığa dalıp içinden geçmeye çalışırken, insanlara "Selam," "Pardon," "Harika görünüyorsun," ve "Her şey yolunda bebek," deyip duruyorum, gövde labirentinden çıkmayı başarınca, caddenin sonunda o ikisini görüyorum: Baxter, Chloe'nin peşinden koşuyor, onu tutup sakinleştirmeye çalışıyor, ama Chloe her seferinde elinden kurtuluyor, histerik bir halde kaldırıma park etmiş arabalara çarparak, alarmlarının çalışmasına yol açıyor, paniğe kapılmış halde hızlı hızlı soluyorum, ama bir yandan da gülüyorum.

Koşup Chloe'yi yakalamaya çalışıyorum, ama Baxter yaklaştığımı duyunca dönüp ceketimi tutuyor ve beni bir binanın duvarına dayıyor, ben acizce Chloe'ye bakarken, Baxter "*Defol* git, Victor, onu rahat bırak," diye bağırıyor gülümseyerek, arkasın-

dan arabalar geçiyor, Chloe dönüp bana öfkeyle bakınca, sandığımdan çok daha kuvvetli olan Baxter sevinmiş görünüyor. Chloe'nin yüzü allak bullak. Ağlayıp duruyor.

"Tatlım," diye bağırıyorum. "O ben değildim–"

Baxter "Victor," diye bağırarak beni uyarıyor. "Onu rahat bırak."

"Bu bir kumpas," diye bağırıyorum.

Chloe gücüm kesilene kadar bana bakıp duruyor. Sonunda Baxter da gevşiyor, Chloe'nin arkasına bir taksi yanaşıyor, Baxter hemen Chloe'ye koşup, kolundan tutarak taksiye bindiriyor, Chloe taksinin içine devrilmeden önce perişan bir ifadeyle bana bakıyor, sonra içeri girip gözden kayboluyor, Baxter bana bakıp halinden çok memnun başını sallıyor, sonra mutlak sessizlik.

Geçen bir limuzindeki kızlar bana laf atınca bacaklarıma güç geliyor, kulübe koşuyorum. Barikatların ardında duran güvenlik görevlileri telsizlerine bir şeyler haykırıyor, kalabalığın arasından soluk soluğa geçiyorum, kapıcılar beni içeri alıyor, arkamdan çığlıklar yükseliyor, yine metal dedektörlerinin arasından geçip iki kat merdiven çıkarak Damien'ın ofisine giderken, üçüncü katta bir sütuna çarpıyorum.

Damien'ın Lauren'ı arka kapıdan inen özel merdivene götürdüğünü görüyorum, Lauren soluk soluğa –zayıflamış sanki. Damien kulağına hızlı hızlı bir şeyler söyleyip duruyor, ama Lauren'ın yüzü öyle allak bullak ki herhangi bir şey anlayacak gibi değil. Damien kapıyı arkalarından kapıyor.

Tekrar koşarak birinci kata iniyorum, kalabalığın arasından geçiyorum, etrafta öyle çok insan var ki, tanımadığım yüzler bana çiçek uzatıyorlar, bazıları cep telefonlarıyla konuşuyor, herkes sarhoş, bir kitle halinde hareket ediyorlar. Bense tamamen ayık bir halde, karanlıkta ite kaka ilerliyorum, insanlar kararsızca sürekli başka yönlere gidip duruyor.

Dışarı çıkınca tekrar kalabalığın içinden geçiyorum, bana seslenenlere dönüp bakmadan. Epey uzakta Lauren'la Damien'ı bir limuzine binerken görüyorum, "Durun!" diye bağırıyorum, ama araba Union Meydanı'nı kaplayan siste gözden kaybolurken, ardından bakakalıyorum ta ki içimde bir şey çöküp kafam açılmaya başlayana dek.

Her şey süpürülmüş gibi, hava soğuk ve birden gecenin hareketi donuveriyor, gökyüzü olduğu yerde kilitleniyor, bulanık ve hareketsiz. Ayaklarımı sürüye sürüye meydanı geçtikten sonra durup ceketimin cebinde sigara arıyorum, birinin adımı seslendiğini duyuyorum, dönüp bakınca caddenin karşı tarafında bir limuzin görüyorum, yanında Alison duruyor, yüzü ifadesiz, ayaklarının dibinde tasmalı ve kayışlı Bay ve Bayan Chow duruyor. Beni görünce kafalarını kaldırıp sıçramaya, heyecanla kayışlarını çekiştirmeye, dişlerini göstererek havlamaya başlıyorlar; ben sersemlemiş halde öylece duruyorum, şişmiş dudağıma, yaralı yanağıma dokunuyorum.

Alison gülümseyerek tasmaları elinden bırakıyor.

6

Florent: Et paketleme fabrikalarının bulunduğu semtteki dar, iç karartıcı, 24 saat açık bir lokanta, üstüm başım pislik içinde, kapının yanındaki bir masaya kapaklanmış halde duruyorum, gecenin bir vakti East Village'da kravatımı kaybettiğim bardan aldığım kolayı bitiriyorum, önümde *News* gazetesi açık, Buddy Seagull'ın köşesini saatlerdir inceliyorum, ama boşuna, çünkü hiçbir şey öğrenemiyorum, arkamda biri filme çekiliyor. Bir film ekibi ışıkları yerleştiriyor. Sabahın dördünde evime gittim, ama apartmanın önünde fazla şık saç kesimli bir adamın –yakışıklı, yirmi beş ya da yirmi altı yaşında– uzun süredir oradaymışçasına

beklediğini ve sigara içtiğini, ayrıca siyah bir cipteki bir başka adamın, kasttan, daha önce hiç görmediğim biri, cep telefonuyla konuştuğunu görünce oradan sıvıştım. Bailey bana kafeinsiz bir frappuccino daha getiriyor, içerisi buz gibi, masadan konfetileri üfleyip duruyorum, ama başımı çevirdiğim anda tekrar beliriyorlar, set tasarımcısı kıza öfkeyle bakıyorum, o da bakışıma karşılık veriyor, restoran müziği çalıyor, her dakika bir saat kadar uzun.

"N'aber Victor?" diye soruyor Bailey.

"N'aber dostum?" diye mırıldanıyorum yorgun bir sesle.

"İyi misin?" diye soruyor. "Berbat görünüyorsun."

Bir süre düşünüyorum. "Hiç bir Chow tarafından kovalandın mı dostum?"

"Chow nedir dostum?"

"Chow, chow-chow, iri, tüylü bir köpek," diye açıklamaya çalışıyorum. "Çok saldırgan, Çin'de saraylarda bekçi köpeği olarak kullanılırmış."

"Hiç bir Chow tarafından kovalandım mı?" diyor Bailey şaşkınlıkla. "Yani... en son... ne zaman... saray soyduğumda filan mı?" Yüzünü buruşturuyor.

Sessizlik. "Bana biraz mısır gevreğiyle bir meyve suyu getir, tamam mı?"

"Berbat görünüyorsun dostum."

"Miami'ye... gitmek istiyorum," diyorum.

"Muhteşem! Güneş, deco, deniz kabukları, Bacardi, sahile vuran dalgalar–" Bailey kollarını açarak sörf yapar gibi yapıyor–" moda çekimleri ve Victor yeni bir başlangıç yapıyor. Harika, adamım."

Sabahın köründe 14. Cadde'den geçen arabaları izliyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Şey... belki de Detroit."

"Aslında her yer aynı," diyor. "Dünya vahşi bir orman."

"Bana biraz mısır gevreğiyle bir meyve suyu getir şimdi, ta-

mam mı?"

"Potansiyelini değerlendirmelisin dostum."

"Kelin merhemi olsa başına sürermiş," diye vurguluyorum.

"Nasıl yani?"

"Sen-bir-garsonsun."

Yeni rimeller (bu mevsim Shattered ve Roach moda), gözde rujlar (Frostbite, Asphyxia, Bruise) ve tırnak cilaları (Plaque, Mildew) hakkında bir yazı okuyorum ciddi ciddi vay, ilerleme var, diye düşünüyorum, arkamda oturan hasır şapkalı, kısa tişörtlü ve pörtlek gözlü bir kız, on altıncı yüzyıl zırhlarına benzeyen bir takım elbise giymiş bir adamın parmaklarını şıklatarak "Şey, şey, şey," demesini dinliyor. Adam sonunda birden hatırlıyor: "Ewan McGregor!" Sonra susuyor, yönetmen bana eğilip, "Yeterince kaygılı görünmüyorsun," diyor, Florent'tan çıkma vaktimin geldiğini anlıyorum.

Dışarıda hava aydınlık, sokak lambaları hâlâ yanıyor. 14. Cadde'nin kaldırımları boş, ortalıkta figüranlar yok, uzaktan çekiç sesleri geliyor, birisinin kendi kendine "The Sunny Side of Life"ı söylediğini duyabiliyorum, biri omzuma dokununca dönüyorum, ama arkamda kimseler yok. Bir köpek çılgınca koşarak yanımdan geçiyor. Ona sesleniyorum. Duruyor, bana bakıyor ve sonra tekrar koşmaya başlıyor. Fonda Smashing Pumpkins'in "Disarm"ı çalmaya başlıyor, müzik TriBeCa'da açacağım kulübün görüntülerinin üstüne biniyor, o sahneye doğru yürüyorum, bu arada dört bina ötede, sokağın karşısına park etmiş siyah limuzini görmüyorum, kameraman limuzine pan yapıyor.

5

Arkamda bir kapı kapanıyor, iki çift el omuzlarımı tutuyor, bir sandalyeye oturtuluyorum, siyah bir ışığın bulanık boşluğun-

da silüetler ve gölgeler görüyorum: Damien'ın salakları (Duke var, ama Digby'nin yerine dünkü kahvaltı çekiminden sonra başka bir oyuncu alındı) ve Alison'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki apartmanında öğleden sonraları kapıcılık yapan Juan; ışık parlaklaşırken Damien da beliriyor, bir Partagas Perfecto purosu içiyor, üstünde dar bir kot, kalın hatlı optik desenli bir yelek, patlayan yıldız desenli bir gömlek, uzun bir Armani palto ve motosiklet çizmeleri var, yaralı yüzümü tutup sıkan elleri buz gibi, serinlik önce hoşuma gidiyor, sonra başımı geriye itip boynumu kırmaya çalışana dek, ama salaklarından biri –belki Duke– onu çekerek uzaklaştırıyor, Damien şarkı söyler gibi sesler çıkarıyor, dans pistinin tavanında asılı duran aynalı kürelerden biri paramparça olmuş, bir köşede duruyor, etrafına konfeti yığınları saçılmış.

Damien beni bırakınca kendimi toplamaya çalışarak, "Son derece berbat bir karşılama," diyorum.

Damien beni dinlemiyor. Odada dolanıp duruyor, şarkı söyler gibi sesler çıkarıyor. İçerisi öyle soğuk ki, ağzından çıkan nefesi buharlanıyor. Sonra karşıma geliyor, o kadar uzun boylu olmamasına rağmen bana eğilip tekrar yüzüme bakıyor, puro dumanı gözlerimi sulandırıyor. İfadesiz yüzümü inceledikten sonra tiksintiyle başını sallıyor ve geriliyor, nereye gideceğini bilemeden, ortalıkta dolanmaya devam ediyor.

Salaklar ve Juan bana bakıyor, arada bir gözlerini kaçırıp Damien'dan bir işaret bekledikleri belli, geriliyorum, kendimi hazırlıyorum, her yerime vurun, ama yüzüme dokunmayın, diye düşünüyorum.

"Bu sabahki *Post*'u okuyan oldu mu?" diye soruyor Damien. "Manşetini? 'Şeytan Cehennemden Kaçmış' gibi bir şey."

Başlarıyla evetliyorlar. Gözlerimi kapıyorum.

"Buraya bakınca ne düşünüyorum biliyor musun Victor?" diyor Damien.

İsteksizce başımı sağa sola sallıyorum, sonra birden bir şeyi anlayıp, başımı yukarı aşağı sallıyorum.

"Tanrım, diye düşünüyorum, zamanın ruhu kayıp."

Bir şey demiyorum. Damien üstüme tükürüyor, sonra yüzümü tutup, tükürüğünü burnuma, yanaklarıma sürüyor, bu arada ağzımda, Hurley'nin vurduğu yerdeki bir yarayı tekrar açıyor.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Victor?" diye soruyor. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

"Kendimi çok... tuhaf hissediyorum," diyorum bir yön seçip geri çekilerek. "Kendimi pek... formda hissetmiyorum. "

"İyi de görünmüyorsun zaten," diyor Damien, dudak bükerek, öfkeden kudurmuş halde, üstüme saldırmaya hazır. Boynundaki ve alnındaki damarlar kabarmış yüzümü öyle sıkıyor ki, bağırdığımda sesim boğuk çıkıyor, görüşüm bulanıyor, sonra birden beni bırakıp dolanmaya başlıyor.

"Hayatında hiç 'Hey, bu yaptığım doğru değil,' dediğin bir noktaya geldin mi?"

Susuyorum, havayı içime çekmeye devam ederek.

"Kovulduğunu söylemem gereksiz herhalde."

Başımla onaylıyorum; bir şey demiyorum, yüzümde nasıl bir ifade olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

"Kendini ne sanıyorsun ha?" diyor. "Güvenilir bir pazarlamacı falan mı? Şöyle söyleyeyim Victor: değerler düzenin pek hoşuma gitmedi."

Sessizce başımı sallıyorum, hiçbir şeyi inkar etmeden.

"Victor, iş hayatında iyi ve kötü şeyler vardır," diyor Damien, hızlı hızlı soluyarak. "Benim izlenimim senin ikisi arasındaki farkı bilmediğin."

Birden sinirleniyorum. "Baksana," diye bağırıyorum, ona bakıp. "Kes artık."

Damien bu çıkışımdan hoşlanmışa benziyor, sandalyenin etrafına dolanmaya başlıyor, purosunu ağzına yerleştirip, hızlı, kesik nefesler çekiyor. Purosunun ucu peşpeşe parlayıp sönüyor.

"Bazen çölde bile hava soğuk olabilir Victor," diyor kendini beğenmişçe rol keserek.

"Lütfen devam et Ey Ulu Bilge," diyorum, gözlerimi devirerek. "Boşversene, kahrolası."

Alnımı tokatlıyor, sonra bir daha, üçüncüsünde bunun senaryoda olup olmadığını merak ediyorum, sonunda Duke, Damien'ı geri çekiyor.

"Arabamı nereye istersem park ederim Victor," diyor Damien, "ama kahrolası para cezalarını da öderim."

Damien, Duke'un elinden kurtulup yanağımı, Hurley'nin ilk yumruğu vurduğu yeri iki parmağıyla tutarak yukarı kıvırıyor, sonunda yeter diye haykırarak elini çekmek için elimi kaldırıyorum, ama beni bırakınca geriye yaslanıp güçsüz düşmüş bir halde yüzümü ovuşturuyorum.

"Bu yeni..." Nefesimi toplamaya çalışıyorum. "Bu yeni... bakış açısına... alışmaya çalışıyorum." Birden hıçkırarak ağlamaya başlıyorum.

Damien beni yine tokatlıyor. "Hey, bana bak."

"Palavra sıkmakta ustasın," diyorum kendimi kaybederek. "Seni takdir ediyorum." Derin soluklar alıyorum. "Hapse gireceğim değil mi? Hapse mi gireceğim?"

İç geçiriyor, beni süzerek yüzünü ovuşturuyor. "Etkileyici görünmek için çok çabalıyorsun Victor, ama aslında çok sıradan birisin." Duraksıyor. "Bir zavallısın." Omuz silkiyor. "Dezavantajlı, kolay bir hedefsin."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Damien beni iterek oturtuyor.

"Onu siktin mi?" diye soruyor birden.

Bir şey diyemiyorum, çünkü kimi kastettiğini bilmiyorum.

"Onunla yattın mı?" diye fısıldıyor tekrar.

"Beşinci Cadde'den devam et," diye mırıldanıyorum.

"*Ne* dedin? Seni orospu çocuğu," diye kükreyerek üstüme saldırmaya çalışınca iki salağı koşup onu tutarak, beni öldüresiye dövmesini engelliyor.

"O fotoğraf hileli," diye bağırıyorum. "Fotoğraf hileli. Gerçek gibi görünüyor, ama değil. Oradaki ben değilim. Montaj yapılmış–"

Damien Armani paltosunun cebinden bir deste fotoğraf çıkarıp yüzüme fırlatıyor. Eğiliyorum. Fotoğraflar etrafıma saçılıyor, biri kucağıma düşüyor, gerisi ise yere, Lauren'la benim sevişirken çekilmiş resimlerimiz, bazılarında öpüşürken birbirine geçmiş, parlak dillerimiz görünüyor.

"Ne... bunlar?" diye soruyorum.

"Sende kalsınlar. Hatıra."

"*Ne* bunlar?" diye soruyorum.

"Orijinaller, sikkafa," diyor Damien. "Kontrol ettirdim. Üstlerinde oynanmamış, salak."

Damien sağa sola gidip geliyor, yavaş yavaş sakinleşiyor, bir çantayı kapatıp kilitliyor, sonra kol saatine bakıyor.

"Bu çöplüğü açamayacağını anlamışsındır herhalde?" diye soruyor. "Bu ufak mesele konusunda sessiz ortaklara da danıştım. Burl'u hallettik, JD de kovuldu. Aslında bir daha asla Manhattan'da çalışamayacak, seninle olan talihsiz bağlantısı yüzünden."

"Hey Damien," diyorum usulca. "Yapma, JD'nin suçu yok."

"JD AIDS'li," diyor Damien, ellerine siyah deri eldivenler geçiriyor. "Zaten fazla yaşamaz."

Damien'e bakakalıyorum, bunu fark ediyor.

"AIDS bir kan hastalığıdır," diyor. "Bir tür virüs. Eminim duymuşsundur."

"Hı, evet," diyorum emin olmadan.

"Senin yerine Baxter Priestly'yi aldım," diyor Damien, çıkışa doğru yürürken. "Bu bana..." Uygun kelimeyi arıyor, başını yana eğerek "...münasip geldi," diyor.

Juan bana omuz silkerek Damien'ın peşinden çıkıp gidiyor, salaklar da onu takip ediyor, Lauren'la fotoğraflarımızdan birini yerden alıp arkasına bakıyorum, sanki orada nerede olduklarına dair bir ipucu olabilirmiş gibi, ama arkası boş, kendimi tükenmiş hissediyorum, başım dönüyor, bar yapmayı planladığım yerin arkasındaki tozlu lavaboya giderken "Kahretsin, kahretsin, kahretsin..." deyip duruyorum, yönetmenin "Kes," demesini bekliyorum, ama tek duyduğum ses Damien'ın TriBeCa'dan çıkan limuzininin gürültüsü, ayaklarımın altında ezilen aynalı küre kalıntılarının çıtırtıları, senaryoda olmayan çıngırak sesleri ve başımın etrafında dönen bir sineğin vızıltısı; ki onu kovamayacak kadar da yorgunum.

4

Lauren'ın apartmanının üç sokak ötesinde Houston Sokağı'nda bir telefon kulübesindeyim. Yanımdan figüranlar geçiyor, kaskatı görünüyorlar, kötü yönetildiklerinden. Bir limuzin Broadway'e doğru gidiyor. Bir Mentos çiğniyorum.

"Selam tatlım, benim," diyorum. "Seni görmeliyim."

"Mümkün değil," diyor, sonra daha kararsız bir sesle: "Kiminle görüşüyorum?"

"Oraya geliyorum."

"Burada olmayacağım."

"Niye?"

"Damien'la Miami'ye gidiyorum," diyor, "Bir saat sonra. Valizlerimi hazırlıyorum," diye ekliyor.

"Alison'a ne oldu?" diye soruyorum. "*Nişanlısına* ne oldu?" diye bağırıyorum. "Ha, Lauren?"

"Damien, Alison'ı terk etti o da onun başına ödül koydu," diyor sakin bir sesle. "Buna inanabilir misin? Ben inanıyorum."

Bu bilgileri değerlendirirken, kabinin etrafında dönüp duran kameraman dikkatimi dağıtıyor, repliğimi unutuyorum. Bu yüzden doğaçlama yapmaya karar veriyorum, yönetmen şaşırtıcı bir şekilde buna göz yumuyor.

"Peki... peki geri döndüğünde görüşelim mi bebeğim?" diye soruyorum tereddütle.

"Taşınıyorum," diyor soğuk bir sesle. "Burbank'e."

"Niye?" Elimle gözlerimi örterek.

"Disney'in yeni filmi *Alaaddin Tavşan Roger'a Karşı*'da şamatacı cin rolünü oynayacağım. Yönetmen de –adı neydi?– hah, buldum, Cookie Pizarro." Duraksıyor. "CAA bu rolle film piyasasında yükseleceğimi söylüyor."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Cookie'ye, şey, selam söyle." İç geçiriyorum. "Baksana, cidden gelmek istiyorum."

"Gelemezsin tatlım," diyor tatlı bir sesle.

"Amma inatçısın," diyorum dişlerimi gıcırdatarak. "Öyleyse sen gel benimle buluş?"

"Neredesin?"

"SoHo Grand'da geniş, delüks bir suitte."

"Şey, tarafsız bölgeye benziyor, ama hayır."

"Lauren –ya dün gece yaşadıklarımız?"

"Fikrimi duymak ister misin?"

Uzun bir sessizlik, tam repliğimi hatırladığım anda konuşuyor.

"Fikrim şu: Bence insanlardan çok şey beklememelisin. Fikrim şu: Yakalandın ve bu senin suçun."

"Ben... ben... büyük baskı altındaydım bebeğim," diyorum, ağlamamaya çalışarak. "Ben... tükezledim."

"Hayır Victor," diyor kısaca. "Düştün."

"Sesin bayağı sakin geliyor bebeğim."

"İnsanlar artık umursamaz hale gelince böyle konuşur, Victor," diyor. "Bunu bilmemene şaşırdım."

Sessizlik. "Şey, bu pek teşvik edici bir yanıt değil bebeğim."

"Sesin tuhaf geliyor. Dilini mi deldirdin?" diyor bezgin bir sesle.

"Seninse muhteşem bir havan var... telefonda bile," diye mırıldanıyorum, telefona bir çeyreklik daha atarak.

"Bak Victor. Senin sorunun şu: Bazı şeyleri bilmen gerek, ama bilmiyorsun."

"O resimdekiler biz değildik," diyorum, birden uyanarak. "Nasıl olmuş bilmiyorum Lauren, ama onlar–"

"Emin misin?" diye sözümü kesiyor.

"Yapma ama," diye bağırıyorum. "Neyin var senin, Lauren? Yani, tanrım, bu bir kabus. Sense hiçbir şey olmamış gibi..."

"Bilmiyorum Victor. Ama eminim uyanınca her şeyi anlarsın," diyor. "Buna bahse girmem, ama her şeyi anlayacağına eminim. Eninde sonunda."

"Tanrım, sanki sürprizi bozmamak için sonunu bana söylemiyor gibisin."

"Victor," diyor. İç geçiriyor. "Gitmeliyim."

"O ben değilim Lauren. Diğeri sen olabilirsin. Ama o *ben* değilim," diye vurguluyorum tekrar.

"Ama sana *benziyor* Victor. Gazetede de sen olduğun–"

"Lauren," diye bağırıyorum paniğe kapılarak. "Allah kahretsin, neler oluyor? O kahrolası fotoğraf nereden çıktı?"

"Victor," diye devam ediyor sakince. "Artık görüşemeyiz. Artık konuşamayız. Bu ilişki sona erdi."

"Sanki bir projeyi tamamlamış gibi konuşuyorsun," diye bağırıyorum.

"*Kendi* psikolojini bana yansıtıyorsun," diyor sert bir sesle.

"Lütfen son bir kez daha düşün bebeğim," diyorum, çözülerek. "Seninle birlikte yaşamak istiyorum," diyorum sonunda.

"İnan bana Victor," diyor. "Aslında istemiyorsun."

"Bebeğim, Damien gömleklerini bile terziye yaptıran–"

"İnan umurumda değil," diyor. "Böyle şeylerle *sen* ilgilenirsin. İnsanları böyle şeylere göre değerlendiren *sensin*."

Uzun bir sessizlik oluyor. "Mica'nın başına geleni duymuşsundur," diyorum.

"Mica'ya ne olmuş ki?" diyor tamamen ilgisiz bir sesle.

"Şey, öldürülmüş bebeğim diyorum," burnumu silerek.

"Bence o bir cinayet değil," diyor Lauren dikkatle.

Tekrar uzun bir sessizlik oluyor. "Ne peki?" diye soruyorum.

"Bir mesaj," diyor çok ciddi bir sesle en sonunda, anlayabileceğimden fazla anlam yükleyerek.

"Yapma, Lauren," diyorum çaresizce.

Telefonu kapatıyor.

Kamera duruyor, makyajcı kız yüzüme gliserin gözyaşları damlatıyor, kamera tekrar çalışmaya başlıyor, aynı provalarda yaptığım gibi, telefonu elimden düşürüyorum, kablosunun ucunda sallanıyor, sonra yavaşça, nazikçe eğilip onu alıyor ve ona bakıyorum. Sahneyi tekrar çekmeye zahmet etmeyip bir sonraki sahneye geçiyoruz.

3

Yönetmen Ashton'a bir sonraki sahneye hazır olmam için kısaca özetlemesini söylerken, Chloe kapıcıya beni yukarı göndermesini söylüyor, bu sahnede Chloe bugün katılması gereken defilelere gitmediğinden ortalık fena halde karışıyor ve "Hard Copy", "Inside Edition", "A Current Affair", "Entertainment To-

night" ve "Nightline" tarafından sabahtan beri arandığından, Baxter Priestly ile birlikte iki haftalığına Canyon Ranch'e gitmeye karar veriyor, asansörde yönetmen bezgin bir sesle "Yıkılmış gibi görün," diye fısıldıyor, öyle görünmeye çalışıyorum, ama ancak biraz mutsuz görünmeyi başarabiliyorum, kararsızca kameraya baktığımda asansör kapıları açılırken yükselmeye başlıyor ve Chloe'nin loftuna giden koridorda beni takip ediyor.

Chloe'nin dairesi buz gibi, bütün ışıklar yanıyor; pencereler buz tabakalarıyla kaplı, mutfak dolaplarıyla dev cam kahve masası da buzlanmış, döşeme yer yer kaygan. Telefon çalıp duruyor, Chloe'nin yatak odasından gelen TV sesi ile yarışarak. Telefonun sesini kısmaya giderken, bu öğleden sonra yayımlanacak "Patty Winters Şovu"nun tanıtımı çıkıyor, Patty Winters ciddi bir şekilde deforme olmuş dört yaşında bir çocuğu kucaklarken fonda Bette Midler'ın "From A Distance" şarkısı çalıyor, sonra bir diziye dönülüyor, bir karakter diğerine "Bu hiç hoş değildi," diyor, yavaşça banyoya gidiyorum, ama Chloe orada değil. Küvet köpük dolu; lavabonun üstünde, Chloe'nin dişlerini beyazlatmakta kullandığı büyük el aynasının yanında duran beyazlatıcının yanında iki adet boş Ben & Jerry's Chubby Hubby dondurma kutusu duruyor, paniğe kapılarak aynaya bakmak istiyorum. Ama tam o sırada Chloe yatak odasına girince geri dönüyorum, telefon çalmaya devam ediyor.

Chloe cep telefonu kulağında, birini dinliyor, sakin görünüşü takdire şayan, yatağa doğru yürürken bana bakıyor, yatağın üstünde Tom Ford'un ona doğum gününde gönderdiği Gucci valiz takımı var, telefona duyamadığım bir şeyler söylüyor, sonra telefonu kapıyor, kollarımı açıp "Ta ta!" desem mi diye düşünüyorum tekrar, ama bundan vazgeçip "Kimdi o?" diye soruyorum, cevap vermeyince "O senin telefonun değil," diyorum.

"Baxter'ın," diyor. "Bana verdi." Sessizlik. "Kendiminkini kulla-

namadığım için."

"Bebeğim," diye söze başlıyorum. "İyi misin?" Arkamdaki banyodaki el aynasını düşünüyorum, üstünde bir şey var mıydı diye merak ederek. "Tekrar şeye başlamadın..." Sözümü yarıda kesiyorum.

Neyi kastettiğimi anlaması epey uzun sürüyor, "Hayır Victor," diyor, ama ürperdiğini fark ettiğimden inandırıcı bulmadığım bir ses tonuyla.

Telefon çalmaya devam ediyor, Chloe dolabından kazaklar çıkarıp duruyor, onları yatağın üstündeki valizlere koyuyor, yavaş, kararlı, kendi kendine başını sallayarak, her hareketi önceden planlanmış gibi, varlığım biraz dikkatini dağıtıyor, ama sonunda iç geçiriyor, duruyor, bana bakıyor, dev beyaz koltuğa çökmüş titriyorum. Karşı duvardaki bir aynada yüzümü görebiliyorum, korktuğum kadar morarmamış. Chloe "Neden?" diye soruyor, telefon çalmaya devam ediyor, bir şey hatırlatarak.

"Ne... neden?"

"*Neden* Victor?"

"Tatlım," diyorum ellerimi kaldırıp bir açıklama yapmaya hazırlanarak. "Gerçek bir, şey... ilham kaynağısın."

"Senden yanıt istiyorum," diyor istifini bozmadan. "Konuyu dağıtma, sadece bana neden olduğunu söyle?"

Düşünüyorum. "Seni anlıyorum bebeğim."

"Sende bir damla duygu olsa, Victor," diyerek iç geçiriyor, ayaklarını sürüyerek dolaba gidiyor.

"Lütfen bebeğim–"

"Neden, Victor?" diye soruyor tekrar.

"Bebeğim, ben–"

"Ağlamayacağım Victor. Bütün gece ağladım," diyor. "Karşında ağlamayacağım, o yüzden dürüst ol."

"Bebeğim, benim şeye... şeye..." Derin bir soluk alıyorum,

sonra tekrar başlıyorum. "Bak bebeğim–"

"Elinden geldiği sürece sorulara doğru cevap vermiyorsun, değil mi?"

"Şey..." Kafam karışıyor. "Soru neydi?"

Tişörtlerini ve külotlarını en büyük valizlerden birinin bir tarafına özenle yerleştiriyor. Bir saç kurutma makinesinin sapına kordonunu dolayıp, daha küçük bir torbaya koyuyor. "Kendimi sevmeyi öğrenmem çok zaman aldı Victor," diyor yanımdan geçerken. "Bunu değiştirmene izin vermeyeceğim."

"Ama kendini sevmiyorsun ki," diye mırıldanıyorum bezgince, başımı sallayarak. "Aslında sevmiyorsun. Bebeğim, lütfen ortalıkta dolanmayı kes."

Baxter'ın cep telefonu çalıyor. Chloe yatağın üstündeki telefonu alıp kim arıyorsa onu dinliyor, bir süre beni inceledikten sonra sırtını dönüp "Evet, tamam... Hazır olacağım... Biriyle görüşmem gerekiyor da... Tamam, sağol... Hugh Grant'le Elizabeth Hurley mi?... Tamam, harika... Hayır, iyiyim.... Evet, şimdi burada... Hayır, hayır, hayır –her şey yolunda, *hayır*. Ben iyiyim, cidden... Görüşürüz."

Telefonu kapatıp hemen banyoya giriyor ve kapısını kapıyor. Sifonu iki kez çektikten sonra yatak odasına dönüyor. Ona kimin aradığını sormak istiyorum, böylece adını söylemek zorunda kalacak, ama kimin aradığını zaten biliyorum, adını söylemesini de istemiyorum.

"Söyle Victor, neden?" diye soruyor. "Bütün bunlar neden oldu?"

"Çünkü, bebeğim..." Yutkunuyorum. "Bu öyle zor ki... Hadi bebeğim... Tüm bildiğim... bu... ben böyleyim?" diyorum, bunun doğru açıklama olduğunu umarak.

"Bildiğin her şey yanlış," diyor. "Bildiğin her şey *yanlış*."

"Yapma." İç geçiriyorum.

"Hayatına bir baksana, Victor. Hiçbir yere gitmiyorsun. Vajina adlı kızlar tanıyorsun–"

"Hey, adı *Yanni* tatlım. *Anlamı* vajina o kadar."

"Kaç bin geceni kulüp masalarında geçirebilirsin?" diyor. "Bowery Bar'da, Pravda'da ya da Indochine'da oturup her şeyden şikayet edip duruyorsun." Duraksıyor, bekliyor. "Hem de haftada dört kez."

"Ben... neredeyse bittim, bebeğim."

"Hayır, hastasın," diyor, valizin dibine bakıp giysilerin yerleşme düzenini inceliyor, elleri belinde. "Ruhun hasta Victor."

"Bebeğim, sadece–" –ellerimi kaldırıp şaşkın bir ifadeyle ona bakıyorum– "–bozuk kokainden filan, ama neyse." İç geçirerek pes ediyorum. "Artık önemli değil."

"Senin için hiçbir şey önemli değil."

"Öyle... şaşkınım ki. Niye herkes beni aşağılıyor?"

"Çünkü hayatını seni etkileyen insanları etkilemeye çalışmakla geçiriyorsun, o yüzden."

"Niye beni *etkilemeyen* insanları etkilemeye çalışayım ki bebeğim?"

"Etkilemeye çalıştığın insanlar buna değmediği için."

Bunun üstünde düşündükten sonra boğazımı temizliyorum. "Şu anki hislerim... biraz karışık," diye fısıldıyorum.

"Sana değer vermeyen insanlara yaltaklanıyorsun."

"Yapma, bebeğim," diye bağırıyorum. "Değer vermiyor gibi yapıyorlar o kadar–"

Bana mutlak bir hayret ifadesiyle bakarak sözümü kesiyor. "Dediğini kulağın duyuyor mu?"

Somurtarak omuz silkiyorum.

"Gerçekleri görmen çok zor biliyorum, ama vakti gelmedi mi?" Valizlerden birinin fermuarını çekiyor, bir diğerine bakıyor.

"Bebeğim, bebeğim, sanırım hayatımın en zor haftasını yaşa-

dım ve" –derin bir soluk alıyorum– "gerçekten korkunçtu"

"Ah, senin şu küçük dünyan," diyerek beni eliyle tersliyor.

"Hayır, hayır, gerçekten, ben de bıktım bebeğim, cidden, her şeyden bıktım," diyorum hızlı hızlı soluyarak, dev beyaz koltukta kaykılıyorum. "Benden nefret eden ya da öldürmeyi planlayan insanların yüzüne gülmekten bıktım–"

"Bu işten paçayı sıyırabileceğine cidden inanıyor muydun?" diyerek sözümü kesiyor.

İç geçiriyorum, yeterince sustuktan sonra "Niye olmasın?" diye soruyorum.

Donuk bir ifadeyle bana bakıyor.

"Daha beterini yapanlar bile sıyırıyor," diye mırıldanıyorum.

"Çünkü herkes senden daha zeki," diyor. "Çünkü bildiğin her şey yanlış ve herkes senden daha zeki."

"Bebeğim, o fotoğraf... Nedir bilmiyorum, ama gerçek değil, asla olmadı–"

"Ne olmadı?" diye soruyor, birden ilgilenerek.

"O fotoğraftaki," diyorum.

"Yani Lauren Hynde'la seks yapmadın ya da yapmaya ya da onu öpmeye kalkışmadın mı?" diye soruyor. "Bunu mu diyorsun?"

Bunun üstünde düşünüyorum, kelimelerin yerlerini değiştirerek, sonra, "Söylediğim tek şey..."

Benden uzaklaşıyor. "Belki ben etrafta olmadığım zaman canlanıyorsundur –kim bilir?"

Elimi kolumu sallayarak bir şeyler anlatmaya, bir cümle kurmaya çalışıyorum. "Lauren'la, şey, Lauren'la konuşmadın mı? O açıklamadı mı?" diye soruyorum umutla.

"Hayır," diyor. "Lauren'ı severim. Ama onu bir daha görmek istemiyorum." Chloe saatine bakıyor, duyulmayan bir küfür ediyor.

Koltuktan kalkıp banyoya gidiyorum, banyoda Chloe krem, yağ ve pudra dolu kavanozları bir başka Gucci çantaya koyuyor. Lavabonun üstünde gördüğüm el aynasının artık orada olmadığını fark ediyorum. Bir parfüm şişesinin yanında bir ustura ve küçük saydam bir pipet duruyor, hayal görmüyorum.

"Ne?" diyor, birden bana dönerek. "Sen hâlâ burada mısın?"

"Çünkü..." Hüzünle gülümsüyorum. "İdeal eşim... sensin."

"İdeal eşin bir ayna."

"Olabilir..." Duraksıyorum. "Belki benden çok şey beklemesen, bu kadar... hayal kırıklığı yaşamazdın," diye itiraf ediyorum sonunda, sonra aynadaki aksine bakarak, "Ağlama."

"Ağlamıyorum ki," diyor, şaşırarak. "Esniyorum."

Aşağıda lobide, mermer zeminli koridorda sersemlemiş bir halde dışarı çıkarken Tristan'la çarpışıyorum, Tristan uyuşturucu satan eski bir manken, Ashton'la sohbet ediyor, Tristan'ın harika bir cazibesi var, kafam tamamen başka yerde olsa da, içgüdüsel olarak elini sıkmayı, mecburi bir geyik yapmayı, bariz meselelerden sakınmayı (Buddy Seagull'ın köşe yazısı, gömleğimdeki lekeler, kaşımın üstündeki morluk) başarıyorum, birbirimizin saçını övüyor, birkaç yabancı film tavsiye ediyor ve yeni bir Nevada grubunu tavsiye ettikten sonra ("o eyalette iyi şeyler olmaya başladı," diyor Tristan) ayrılıyoruz.

Dışarıya, kaldırıma inen merdivene çıkınca durup arkama dönüyorum, lobi kapılarının ardında Tristan'ın asansöre bindiğini görüyorum, ona kime gittiğini sormak ve belki birkaç gram satın almak istiyorum, ama birden bağlantıyı kurunca paniklıyorum. Tristan kendisine baktığımı görünce hafifçe el sallıyor, asansör kapıları kapanıyor, kafamda korkunç sahneler beliriyor, Chloe ambulansta, çöldeki bir başka rehabilitasyon merkezinde, yine bir dizi intihar girişimi ve birinde başarılı oluyor, bir çığlık atarak apartmana dalmaya çalışıyorum, ama set görevlileri beni

tutuyor, "Hayır, bu senaryoda yoktu," diye haykırıyorum, yere yığılana dek, bir teknisyen beni kaldırıp merdivenlere yaslıyor. Hâlâ bağırıp duruyorum: "Anlamıyorsunuz, anlamıyorsunuz," birden yönetmen yanıma diz çöküyor, iki set görevlisine kibarca beni bırakmalarını söylüyor, bana "Her şey yolunda, sakin ol," diyor.

Öyle şiddetli titriyorum ki, yönetmen benimle konuşabilmek için başımı iki eliyle tutup dengelemek zorunda kalıyor.

"Gerçekten oraya dönmek istiyor musun?" diye soruyor olup biteni kısaca özetleyerek.

Öyle şiddetli titriyorum ki, yanıt veremiyorum.

"Gerçekten oraya dönmek istiyor musun?" diye soruyor tekrar. "Karakterinin yapacağı bir şey mi bu?"

O kadar hızlı soluyorum ki nefesim bir türlü düzene girmiyor. İnsanlar yavaşça etrafımdan uzaklaşmaya başlıyor.

Sanki aradan saatler geçiyor, sonunda ayağa kalkıyorum, Chloe'nin dairesine geri dönme arzum kayboluyor (buna şaşırmıyorum), inşaat ve trafik gürültüsü arasında hâlâ çıngırak sesleri duyuyorum, bir kostümcü ceketimi temizliyor, merdivenlerden kaldırıma iniyorum, köşede beni evime götürmek üzere bekleyen siyah arabaya yürüyorum, orada bu proje üstünde düşüneceğim ve her şey netleşmese de en azından biraz anlaşılır hale gelecek.

2

Apartmanımın önünde *Details* muhabiri seksek oynuyor, üstünde dar, tek parça, limon sarısı bir giysi, beyaz bir deri ceket, kalın topuklu spor ayakkabılar var; saçını örüp plastik tokalar takmış, cep telefonuyla birilerini arıyor, tırnaklarındaki kahverengi oje yer yer kalkmış; yanından hiç konuşmadan geçerek, paramparça edilmiş Vespa'mın kaldırım kenarında yatan enka-

zının üzerinden dikkatle geçiyorum. Ağzımdan bir sigara sarkıyor, gözümde güneş gözlüğü.

"Hey, bu sabah görüşecektik ya," diyor kız, cep telefonunu kapayarak.

Bir şey demiyorum, anahtarlarımı arıyorum.

"Neyse, seninle ilgili yazı iptal edildi zaten," diyor.

"Bunu bizzat söylemeye mi geldin?" Anahtarları buluyorum. "Amma gözdağı."

"Umurunda değil mi?" diye soruyor.

İç geçiriyorum, güneş gözlüğümü çıkarıyorum. "Hakkımda ne düşündün?"

Başını "anlamlı" bir edayla yana eğip kaldırıma bakıyor, gözlerini kısıyor, sonra başını kaldırıp yüzüme bakıyor.

"Neredeyse nüfuz edilemez olduğunu," diyor sahte bir İngiliz aksanıyla.

"Bense senin bir banallik abidesi olduğunu düşünüyorum," diyorum aynı sahte İngiliz aksanıyla.

Kapıyı açıp apartmana giriyorum. Kız omuz silkip seksek yaparak uzaklaşıyor.

Kapıma mahkemeden alınmış bir tahliye belgesi tutturulmuş, belgeyi çekip alırken yönetmene bakıyorum, gözlerimi devirerek "Öff, *haddi bee*," diyorum. Daireme girer girmez telefon çalmaya başlıyor, koltuğuma bitkin bir halde çöküyorum, esneyerek telefonu açıyorum. "Ben Victor, neler oluyor?" diyorum.

"Ben Palakon," diyor bir ses.

"Palakon. Şimdi gerçekten konuşamam, dolayısıyla–"

"Mutfak masanızda bir zarf var," diyor, "Açın onu."

Yayıldığım yerden mutfağa bakınca masadaki zarfı görüyorum.

"Tamam," diyorum. "Zarfı açıyorum dostum."

"Hayır, Bay Johnson," diyor Palakon sinirlenerek. "Lütfen kalkıp mutfağa gidin."

"Vaay," diyorum etkilenerek.

"Londra'ya Jamie Fields'ı bulmaya giderken o zarfı yanınıza almanızı istiyorum," diyor Palakon. "QE2 gemisinde lüks bir kamarada rezervasyonunuz var. Gemi bugün öğleden sonra saat dörtte New York'tan yola çıkacak. Mutfak masanızdaki zarfta biletlerinizin yanı sıra–"

"Bir saniye, bir saniye," diyorum. "Bekle."

"Evet?" diye soruyor Palakon kibarca.

Uzun süre susup düşündükten sonra "Beni en azından kahrolası Concorde'a bindirebilirdiniz," diyorum.

"QE2'da *birinci mevkide* yolculuk edeceksiniz," diyor Palakon, ısrarla. "Bugün öğleden sonra dörtte New York'tan yola çıkacak. Bir buçukta bir araba gelip sizi alacak. Zarfta biletlerinizin yanı sıra, şey, giderleriniz için on bin Dolar var–"

"Fatura istiyor musun?"

"Fatura gerekmiyor, Bay Johnson."

"Güzel."

"Gemide sizinle temasa geçeceğim. Sakın zarfı almayı unutmayın. Çok önemli."

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü ihtiyaç duyacağınız her şey içinde."

"Güzel bir zarf," diyorum.

"Teşekkürler."

"Bugün yola çıkabileceğimi nereden bildin, Palakon?"

"*News*'u okuyunca anlamam zor olmadı."

"Palakon–"

"Ha, bu arada," diyor Palakon kapamadan önce. "Şapkayı da yanınıza alın."

Sormadan önce duraksıyorum. "Hangi şapka?"

"Hangisini kastettiğimi biliyorsunuz."

Telefonu kapıyor.

1

"Sende potansiyel var," demişti Jamie.

Camden'ın bahçesinde oturduğumuzu hatırlıyorum, bir şişe Molson paylaşıyorduk, güneş gözlüklerimizi takmıştık, masada dokunmadığımız soyulmuş bir portakal duruyordu, gazetede fallarımızı okumuştuk, üstümde HENÜZ DAĞITMADIYSAN GÜN BOŞA GEÇİYOR yazılı bir tişört vardı, çamaşırlarımın kurumasını bekliyordum, Jamie ise kah bir kalemle oynuyor, kah ona gizli bir hayranının gönderdiği bir Tayland orkidesini kokluyordu, bir yerlerde pop heavy metal çalıyordu –Whitesnake ya da Glass Tiger; sinirimizi bozuyordu, Jamie'nin torbacısı salı gününe kadar gelmeyecekti, bu yüzden olup bitene tam tepki veremiyorduk, gökyüzü kararıyordu.

Bahçede oturmuş, herkesin ne kadar sığ olduğundan bahsediyorduk, bütün o sığ insanlarla yaşadığımız deneyimleri anlatıyorduk, sonra Jamie nefret ettiği ya da yattığı birini görünce (bunlar genellikle aynı dünyanın insanları olurdu) eğilerek ben "Ne oluyor?" demeye kalmadan beni öptü. Mitchell adındaki adam önümüzden geçip gitti. Jamie iki haftadır yatıyor olmamızdan tatmin olmamış, bir de bunu herkesin öğrenmesini istiyordu.

"Dün gece darmadağın oldum," dedim.

"Gerçekten harikaydın," dedi.

"Saçını kestir," diye mırıldandım, önümüzden geçen at kuyruklu birine, Jamie bir gül çalısını budayan bahçıvana bakarak şehvetle dudaklarını yaladı.

Hep beyaza boyadığı uzun tırnakları vardı, "Genel kanının aksine..." diye başlayan cümleler kurmayı severdi, erkeklerin beyzbol şapkası takmasından nefret ederdi, ama saçının kötü göründüğünü düşünüyorsa ya da yıkayamayacak kadar akşamdan kalmaysa kendisi takmaktan çekinmezdi. Erkeklerde nefret ettiği diğer şeyler: sahte rapçi gibi konuşmaları, paçalı donlarda

(nefret ettiği bir iç çamaşır cinsi) sidik ya da meni lekeleri olması, pis sakal bırakmaları, öperken morartmaları ve kitap taşımalarıydı ("Camden, Yale değil," derdi.) Prezervatif onun için herhangi bir anlam taşımıyordu; ama kampüste herpes olan tüm erkekleri bildiğinden (Sağlık Ocağı'ndaki ona âşık lezbiyen hemşireyle yaptığı bir tür anlaşma sayesinde) doğru kararlar verirdi. Shakespeare "sinirini bozardı".

Ona "ciddi bir ilişki istemiyorum" dediğimde bana delirmişim gibi bakardı, sanki zaten baştan ciddi ilişki yaşayabilecek biri olmadığımdan. Ona "Oda arkadaşın çok güzel," dedikten sonra eski kız arkadaşlarıma, yattığım bütün pon pon kızlara, Virginia Plajı'ndaki bir partide parmağımla düzdüğüm bir kuzenime dair uzun monologlara başlardım, veya ailemin ne kadar çok parası olduğuyla övünürdüm, ama hep abartırdım, çünkü bazen dikkatini çekmenin tek yolu buydu, gerçi babamı tanıyordu, CNN'de görmüştü. "Fazla yakışıklı olduğum için" pek çok kusurumu affederdi.

İlk başlarda öyle soğuk ve kayıtsızdı ki, onu daha yakından tanımak istedim. Kayıtsızlığını kıskanıyordum –çaresizliğin, yaralanmanın, yoksunluğun, acı çekmenin ya da utanç duymanın zıttıydı çünkü. Ama hiç mutlu olmazdı, benimle çıkmaya başladıktan birkaç gün sonra da ne benimle, ne de düşüncelerim ya da fikirlerimle ilgilenir oldu. Onu düzerek kendine getirmeye çalışırdım, ısrarla boşalmasını isteyerek, öyle sert düzerdim ki kan ter içinde kalır, yüzü kıpkırmızı kesilir, çığlıklar atardı, kütüphaneden çaldığı kitapların ve birkaç kez ikimizin de mastürbasyon yapmakta kullandığı porno dergilerinin bulunduğu kitap yığınının yanında yerdeki şiltede sevişirdik. Muhasebecisi, terapisti ya da İbiza'da kaybolan kuzeni arayıp dururdu; annesinden ne kadar nefret ettiğini ve benim annem gibi ölmüş olmasını ne çok istediğini anlattığı hüzünlü konuşmalar yaptığı-

mız da olurdu. Onu "ilgiyle" dınler, anlayışlı davranmaya çalışırdım, çünkü ilk erkek arkadaşının Brattleboro'daki bir kayak merkezinden onu aldatmaktan dönerken bir araba kazasında öldüğünü biliyordum. "Ama öyle tuhaftı ki, hakkında konuşmak bile istemiyorum," derdi, hakkında bir saat, bazen yetmiş hatta seksen dakika konuştuktan sonra.

Yatakhanelerden birinin yanına bir limuzin park etti, bir grup yeni yetme, bahçenin yanındaki Booth House'dan aldıkları bir şiltenin üstünde kararan gökyüzünün altında güneşleniyordu. Bir bira fıçısı açılıyor, insanlar oraya doğru ilerliyordu. Rüzgar çimenliğin etrafındaki yaprakları havalandırınca, Jamie'yle ben ağaçların ne kadar yapraksız olduğunu fark ettik. Şöminenin üstündeki dev ekran televizyonda MTV açıktı, VJ'in teki bir klip sunuyordu, ama televizyonun sesi kısıktı, sonra görüntü kesildi, insanlar bahçede takılıyor, öğle yemeğini ve ardından da derse girmeyi bekliyordu. Biri yanımıza oturup konuşmalarımızı kasete almaya başladı, bir başkası ise arkamdaki birine bir el kamerasının nasıl kullanıldığını anlatıyordu. Jamie odanın ortasındaki gereksiz bir sütuna iğnelenmiş, üstünde FOTOGRAF ÇEKMEK YASAK yazılı dev afişe bakıyordu, bense yemekhaneye çıkan merdivenin yanında çıplak bir cansız mankenin yan yattığını fark etmiştim.

"Paran var mı?" diye sordum Jamie'ye.

"Şansını fazla zorlama bebek," diye uyardı, güneş gözlüğünü indirip odayı tarayarak.

Güneş gözlüğümü çıkarıp camdaki yansımama baktım.

Bana parmağını şıklattı. "Hey, niye ağzın açık sakız çiğnemeye başlamıyorsun? Niye yemeklerden sonra parmaklarını yalamaya başlamıyorsun?"

"Seni lüks bir yere götürmeyi düşünmüyorum," dedim ona.

"Güzel kız," diye mırıldandı, önümüzden geçen ve henüz

yatmadığı, ama bir hafta sonra yatacağı, dizinde bir futbol topu sektire sektire yürürken bir yandan da simit yiyen Brezilyalı çocuğa yiyecekmiş gibi bakarak. Kot pantolonu modaya uygun şekilde yırtıktı, atletinde bir spor salonunun logosu vardı.

Alaycı bir tavırla ona hak verdim.

"Seni ibne," dedi; esnedi, Melson şişesini kafasını dikerek.

"Sandaletlerinin içine çorap giymiş," dedim. "Parmağında da hâlâ lise mezuniyet yüzüğü var."

"Senin de bir an önce büyüme vaktin geldi, dostum," dedi.

"Özel kulüplerin ceketlerini asla giymem."

"Genel kanının aksine, bu seni kötülükten kurtarmaya yetmiyor," dedi.

"Kötü mü?" dedim şaşırmış gibi yaparak. "Siyah ışıklar moda. Bongolar moda."

"Sapık," dedi neşeyle. "Sende potansiyel var."

Jamie'nin yattığı çocuklardan biri olan Sean Bateman yanımıza gelip dalgın dalgın gülümsedi, kimse kafa sallanacak bir şey demediği halde kafasını salladı. Esrarımız olup olmadığını sordu, Rupert'ın dün gece ya da bu sabah Albany'de tutuklandığını söyledi. Ceketini çıkardıktan sonra, cebinden bir kutu bira çıkarıp Jamie'ye verdi. Jamie şişeyi dişleriyle açtı. Bateman'ın ön kollarının ne kadar biçimli olduğunu fark ettim, biri gitarla hüzünlü bir Led Zeppelin şarkısı çalıyordu –sanırım "Thank You"ydu–; yanında oturduğumuz camdan giren ışık soldu. Sean kulağıma "Herkes Jamie'nin casus olduğunu düşünüyor..." diye fısıldadı.

Başımı sallayıp gülümsemeyi başardım.

Jamie beni dikkatle süzüyordu.

"Ne?" dedim, şaşkınlıkla.

"Seni çözmek çok kolay," dedi bana, Sean'ın önünde.

"Ne oldu bebeğim?" diye sordum kaygıyla.

"Sende potansiyel var," dedi Jamie sırıtarak. "Sende kesinlikle potansiyel var."

O

Kamera dairemde yavaşça pan yapıyor. Arka planda Smashing Pumpkins'in "Stumbleine"i çalıyor: Antika bir vantilatör, boş bir akvaryum, kurumuş çiçekler, bir şamdan, bir bisiklet, çeşitli taşlardan yapılma bir mutfak, cam kapılı bir buzdolabı, sağlıklı bir kokteylin artıkları ve posayla kaplı yıkanmamış ve lekeli bir mutfak robotu, bir dizi martini bardağı. Banyoda "The Avengers" dizisindeki Diana Rigg'in posteri ve Agnès b'den alınmış mumlar var. Yatak odasında bir Japon ormanında elle yapılmış bir yer yatağının üzerine bir yorgan serili, yatağın üzerinde Chloe'nin doğum günümde verdiği orijinal *La Dolca Vita* posteri asılı, gardropta siyah bir Paul Smith takım, siyah bir balıkçı yaka kazak, kotlar, beyaz tişörtler, fanilalar, kalın örgülü bir kazak, bir çift rengarenk Hush Puppies, siyah çöl botları var. Masamda: Bedava içki fişleri, açılmamış bir Cohiba purosu, açılmamış bir Clash CD'si –*Sandinista!*–, Yağmur Ormanlarını Koruma Vakfı'na gönderdiğim ama karşılıksız çıktığı için iade edilen bir çek, geçen senenin Sosyete Kayıt Listesi, bir torba dolusu halüsinojenik Psilocybe mantarı, yarısı boş bir Snapple şişesi, bir Mentos paketi, yeni bir dudak kreminin reklamındaki Tyson'ın bir dergiden kesilmiş resmi, pazusundaki Çince dövmenin anlamı "kimseye güvenme", eski bir faks makinesi ve o makineden şu anda çıkmakta olan, alıp okuduğum bir faks kâğıdı.

Faksta şunlar yazılı:

nie Marais, Christopher Lambert, Tommy Lee, Lauren Hutton, Claire Danes, Patty Hearst, Richard Grieco, Pino

Luongo, Steffi Graf, Michael J. Fox, Billy Crudup, Marc Jacobs, Marc Audibet, the Butthole Surfers, George Clinton, Henry Rollins, Nike, Kim Deal, Beavis and Butt-head, Anita Hill, Jeff Koons, Nicole Kidman, Howard Stern, Jim Shaw, Mark Romanek, Stussy, Whit Stillman, Isabella Rossellini, Christian Francis Roth, Vanessa Williams, Larry Clark, Rob Morrow, Robin Wright, Jennifer Connelly, RuPaul, Chelsea Clinton, Penelope Spheeris, Glenn Close, Mandie Erickson, Mark Kostabi, René Russo, Yasmen, Robert Rodriguez, Dr. Dre, Craig Kallman, Rosie Perez, Campion Platt, Jane Pratt, Natasha Richardson, Scott Wolf, Yohji Yamamoto, L7, Donna Tartt, Spike Jonze, Sara Gilbert, Sam Bayer, Margaret Cho, Steve Albini, Kevin Smith, Jim Rome, Rick Rubin, Gary Panter, Mark Morris, Betsey Johnson, Angela Janklow, Shannen Doherty, Molly Ringwald, O. J. Simpson, Michael DeLuca, Laura Dern, Rene Chun, the Brady Bunch, Toni Braxton, Shabba Ranks, the Miller Sisters, Jim Carrey, Robin Givens, Bruno Beuilacqua di Santangelo, Huckleberry Finn, Bill Murr

Gözlerimdeki yaşları silerek faksı dördüncü kez okumaya başlayacakken ön kapıya birinin geldiğini ve kilide bir anahtarın sokulduğunu ve çevrildiğini duyuyorum, kapı açılıyor, apartman yöneticisi rolündeki biri, "yakışıklı bir genç", başını içeri uzatıyor, beni görüyor ve benim Replacements'ın *Pleased to Meet Me* albümünün kapağının dev posterinin altındaki çuval koltukta perişan bir halde oturduğumu görünce şaşırmış gibi yapıyor ve repliğini kaçırdığı için özür diliyor.

"Sesler duyduğumu sandım da, dostum," diyor. "Sesler duyduğumu sandım."

2

16

Geminin etrafındaki her şey gri veya koyu mavi. Hiçbir şey özellikle ilginç değil. Günde bir iki kez ufukta incecik, beyaz bir çizgi beliriyor, ama öyle uzakta ki kara mı yoksa daha fazla gökyüzü mü bilmek mümkün değil. Bu düz, gri göğün altında ya da böylesine dingin, engin bir okyanusta hayat olduğuna, böyle bir boşlukta nefes alan herhangi bir şeyin yaşayabildiğine inanmak mümkün değil, su yüzeyinin altındaki hareketler ise öylesine zayıf ki, küçük bir kaza, minik, önemsiz bir an, olmaması gereken küçük bir olay gibi, gökyüzünde hiç güneş belirmiyor –göğün dokusu kağıt mendil gibi belli belirsiz bir saydamlıkta. Ama yine de donuk bir aydınlığı var, ortasında ilerlediğimiz rüzgarın hızı pek değişmiyor, ağırlıksız, geminin ardımızda bıraktığı jakuzi mavisi iz birkaç dakika içinde gemiyi saran her şeyin rengi olan o iç karartıcı griye dönüşüyor. Bazen normal görünen bir gökkuşağı beliriyor, insan bunu belli belirsiz fark ediyor, Kiss'in bu yaz tekrar bir araya gelince ne büyük paralar kazandığını düşünüyorum veya sancak tarafından, yüzgecini sallayarak gösteri yapan bir balina. Kendini güvende hissetmek kolay, insanlar bakıp birisinin bir yerlere gittiğini düşünüyorlar. Etraf bunca boşlukla çevriliyken, beş gün hiçbir şeyden etkilenmeden geçirmek için uzun bir zaman.

15

QE2'ye binerken üstümde hala o Comme des Garçons smokini vardı, Palakon'un gönderdiği şoför beni 50. Batı Sokağı'ndaki yolcu terminaline bıraktığında kafam öyle iyiydi ki, gemiye nasıl bindiğim belirsiz bir görüntüler karmaşası, montaj demesi bile güç: havada kırmızı, sarı ve mavi balonlar uçuşuyordu, etrafta bir sürü fotoğrafçı vardı, paparazzi olduklarını sandım, ama değillerdi; bir hamal eşyalarımı –alelacele ve özensizce doldurduğum rengi atmış Gucci valizler– gemiye bindiğimde ("tabii binerseniz" diye ekledi) kamaramda bulacağımı söyledi, bir canlı müzik grubu "The Lambert Walk"u çalıyordu. "İşlerin" benim adıma halledilmiş olduğunu fark ettim, çünkü gemiye biniş işlemlerim –güvenlik kontrolü, pasaport ve *QE2* VIP Gold Card almam– hızlı ve sorunsuz gerçekleşti. Ama yine de kafam öyle iyiydi ki merdiveni figüran kılığına girmiş iki prodüksiyon asistanı bana zorla Starbucks'tan aldıkları üç kat sert espressoyu içirdikten sonra kollarıma girince çıkabildim, grup, "Anything Goes"un neşeli bir versiyonunu çalmaya başlamıştı.

Kamaramda beni bekleyen Perrier-Jouët şampanyasıyla ezilmiş iki Xanax yuttuktan sonra fazla şişkin bir koltuğa çöktüm. Gözlerim ağrıyordu, görüşüm bulanıktı. Etrafımı ancak gözlerimi kısınca doğru dürüst seçebiliyordum: bir telefon, bir mini buzdolabı, şöyle böyle bir yatak, tuzlu hava yüzünden bulanıklaşmış ve açılması olanaksız bir lomboz, somurtarak baktığım taze meyve ve çiçek sepetleri. Bir televizyon olduğunu fark edip, bulması on beş dakika süren uzaktan kumandayla açtım, TV'nin üzerindeymiş (göze çarpmıyor, diye düşündüm) bir "Gemiye Hoşgeldiniz" mektubunu okumaya çalıştım, ama geminin "seyir amiriyle" birlikte kokteyllere katılmamı istediklerini okuyunca kaygıdan soluklarım hızlandı. Courteney Cox'a benzeyen ve minik bir İngiliz olan oda hizmetçim kendini tanıttı, torbadan çı-

karıp yatağa attığım yepyeni turuncu keçe Versace paltoyu görünce gururla gülümseyip "Bakıyorum cankurtaran yeleğinizi şimdiden bulmuşsunuz," dedi, ben de o anda ne mırıldanmam gerekiyorsa onu mırıldandım, sanıyorum "Kendine saygı duy bebek," gibi bir şeydi. Sonra ona öfkeyle bakıp gitmesini bekledim, gidince de uyuşukluğuma geri döndüm.

Hudson Nehri'nden geçerken başıma tüylü bir havlu dolayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, sonra banyoya gidip oradaki eşantiyon losyonlardan biriyle otuz bir çekmeye çalıştım, ama birazcık bile sertleşemeyecek ya da Lauren Hynde veya Chloe Byrnes hattâ Gwen Stefani hakkında bir fantezi kuramayacak kadar yorgundum. TV ekranında geminin pruvasındaki bir kameradan ufkun canlı görüntüsü vardı, sonra gökdelenlerin yanından geçmeye başladık, sonra Verrazano Köprüsü'nün altından geçtik, sonra gökyüzü kararmaya başladı ve bir başka dünyaya girdik, böyle zamanlarda hep olduğu gibi, sonra pek hatırlayamadığım düşler gördüm: Bart Simpson gibi sesler çıkarıyordum, Heather Locklear bir kamarottu, Chris O'Donnell'la öpüşüp barıştım, Todd the Wet Sprocket'in remixi çalıyordu, özel efektler harikaydı, film yapımcıları birinci sınıf bir montajcı kiraladığından geçişler çok ustacaydı. Sonra son bir sahne vardı –kamera Lauren Hynde'ın verdiği siyah şapkaya giderek yaklaştı, ta ki şapkanın minik kırmızı gülü tüm ekranı kaplayana dek.

14

"Denizde" geçirdiğim ilk birkaç gün sersem gibiydim, hala kendimi topluyordum. Cumartesi miydi? Salı mıydı? Benim için fark eder miydi? Sürekli uyuyarak bu hislerle başa çıktım, bir sabah alarmlar çalmaya başlayınca panik içinde uyandım, *Details* röportajının asla yayımlanmayacağı gerçeği kafama dank etti,

bir cankurtaran sandalı tatbikatıyla ilgili bir şeyler hatırlar gibi oldum, önceki gece Queen's Grill'deki berbat bir yemekten döndükten sonra kapımın altından bu konuyla ilgili bir not atıldığını hayal meyal hatırlıyorum. Bitkin haldeydim, cankurtaran yeleğimi banyomdaki bir tür tabutun içinde buldum, güneş gözlüğümü kapıp dışarı çıkarak bir düzine boş koridoru akşamdan kalma halimle koşar adım geçtim. Kötü fotokopi çekilmiş bir haritadan yolumu bulmaya çalışarak iki kat aşağı indim, sonunda birbirine sokulmuş ihtiyarlarla dolu bir güverteye çıktım, "Yapmayın, insaf," deyince yavaşlığıma sinir olarak bana ters ters baktılar. Bir görevli "Ters giymişsin evlat," dedi ve kabaca sırtıma geçirdiğim cankurtaran yeleğimi çözmeye çalıştı. "Merak etme, buna ihtiyacın olacağını sanmıyorum," dedi ben orada durmuşken, ben kıpırdadıkça bir düzine kez omzuma vurdu. Ona bir Mentos ikram ettim, Kurt Loder'e çok benzediğini söyledim, oysa benzemiyordu.

Son kalan Xanax'larımı içip ortalıkta dolanmaya başladım, masaj randevuma gitmeyi başardım, prova yaptım, birkaç sahneyi ezberledim, ama zaten çekilmişlerdi, yani boşuna çalışmış oldum. Queen's Grill'de tek başıma yediğim berbat yemeklerde etrafta hep yaşlılar ve Japonlar vardı. Yemeklerde geçen ayın *Interview* dergisine bakıyordum, çünkü o sayıda Jurgin Teller'ın yeni çektiği Daniela Pestova'nın bir tabak çin böreğine düşünceli bir edayla baktığı fotoğraflar, ayrıca Corrine Day'in martini bardaklarına dair bir yazısı da vardı, o sayı morluklarla, yaralarla, koltukaltı tüyleriyle, Amerika'nın göbeğinde sabahın köründe boş 7-Eleven'ların önünde duran tembel görünüşlü, güzel adamlarla doluydu, bakarken ağlamamak için kendimi güç tutuyor, tek bir şey düşünüyordum: onların yerinde ben olmalıydım.

Geminin Dolby sistemli sinema salonunda oynatılan tek film *Jurassic Park*'tı, bu yüzden sık sık kumarhaneye giderek Pala-

kon'un verdiği parayı har vurup harman savurmaya başladım, 21. masada birkaç dakikada bin Dolarlık çip kaybettim. Queen's Lounge'da her yerde uzun kanepelerde oturan ihtiyarlar, dev yapbozları birleştirmeye çalışıyor hiçbir şey beceremiyorlardı, hep kayboluyor, hiçbir şeyi hiçbiryerde bulamıyordum, sonunda geminin barlarından birini bulup orada oturuyordum, bir Mai Tai içip bir paket sigara tüketerek, kamaramı arayacak gücü topluyordum. O barlardan birinde öyle sıkıldım ki, bir Alman delikanlısıyla flört ettim, beni ertesi gün spor salonuna birlikte gitmeye –"Spog salonu,"– davet edip durdu, ama daha yeni kalp krizi geçirdiğimi söyleyerek onu kibarca reddettim. Tepkisi: "*Ja?*"

Onu tekrar gördüğümde geminin spasındaki dev dalgalı havuzun kenarında duruyordum, sonra tembelce çıkıp talasoterapi havuzuna giderken, altında bir ip mayoyla kendine fazla güveni, bir edayla peşimden atıldığını görünce, özel bir solunum kabinine dalıp, F. Fred Palakon'un Jamie Fields'ı bulmam karşılığında teklif ettiği 300.000 Dolarla neler yapacağımı hayal ettim. Aklıma öyle çok şey geldi ki, bayılacak gibi oldum, mezarcıya benzer birinin yaptığı yüz masajı ve aromaterapi sayesinde kendime gelirken, spanın müzik sisteminden "Hooked on a Feeling"in bir muzak versiyonu yükseliyordu.

Film ekibi bazen toplanıyor, kamera beni uzaktan çekiyordu, Victor'un üst güvertede sancak trabzanına yaslanırken, sigara yakmaya çalışırken, bazıları marihuanalı, güneş gözlüklü ve büyük gelen bir Armani deri ceketle vardı. Bana üzgün görünmemi söylediler, Lauren Hynde'ı özlermiş, Chloe'ye yaptıklarıma pişmanmış, dünyam başıma yıkılmış gibi. Lauren'ı Miami'de Damien'la birlikte kaldığı ünlü otelden aramaya teşvik ettiler beni, ama deniz tuttu bahanesiyle reddedince o sahneler senaryodan çıkarıldı, zaten karakterime uygun değillerdi.

Montajın üstüne Dave Matthews Band'in "Crash into Me"

şarkısı eklendi, sözlerinin görüntülerle ilgisi olmasa da, "derin hisler uyandırıcı", "hüzünlü", "özetleyici" bir şarkıydı, sahnelere sanırım bizim yakalayamadığımız "duygusal bir tını" katıyordu. İlk başta kısaca bana ne? diye düşündüm. Sonra başka parçalar önerdim: Mesela Nine Inch Nails'in "Hurt"ünü, ama kullanım hakkını almanın çok tuzluya patlayacağı, hem zaten bu sahne için "fazla korkunç" olduğu söylendi; Nada Surf'ün "Popular"ında "fazla minör akor" vardı, ayrıca "görüntülerin ruh haline uymuyordu" ve yine "fazla korkunçtu". Onlara işlerin ciddi ciddi zaten bundan korkunç olamayacağını söylediğimde "Çok daha korkunç olabilir Victor," dediler ve beni yalnız bıraktılar.

"Ben... bir parti canavarıyım," diye mırıldandım ama etrafımda kimse yoktu.

Yanımdan sayısız ihtiyar geçip gitti, kilometrelerce koridorlarda sendeleyerek yürüyor, düzinelerce geniş merdiveni ağır ağır tırmanıyorlardı, güvertelerde kaybolanlar çaktırmıyor, gemi yoluna devam ediyordu.

13

Yolculuğun ikinci gecesinde Queen's Grill'de sıkıcı bir akşam yemeği daha yedim. 200 Dolarlık bir kırmızı şarap ısmarlamakla (tadı fena değildi) dostluğunu kazandığım şarap garsonu bana tek başıma oturmaktansa kaptanın masasındaki Mashioki ailesiyle tanışmak isteyip istemediğimi sordu, Bernard'a bunu yapamayacağımı, çünkü Mashiokilerin en büyük kızıyla mercimeği fırına verdiğimi ima ettim, şişko ve asık suratlı bir genç olan kız, "kedisini" ziyaret etmek için geminin hayvan kafesleri bölümüne gidiyordu hep, HAYATIN CANI CEHENNEME yazılı bir tişörtle. Şarap garsonu ciddiyetle başını salladı, bana küçük bir beluga kutusu daha getirdi, *kaz ciğerini* tavsiye etti, son-

ra da işine geri döndü, ben de kayıtsız yemek yeme moduna geçtim. Yemekten sonra 21. masada Palakon'un 1000 Dolarını daha bıraktım. Captain Bar'da sinematograf Felix dev bir brendi kadehine eğilmiş, peş peşe Gauloise sigaraları yakar halde buldum. Yanına yanaşıp zorunlu "korkunç" sohbetimizi gerçekleştirdik.

"N'aber?" diye sordum, o geceki belki onuncu şampanya kadehimi ısmarladıktan sonra. "Bu filmi çeken sensin, değil mi?"

"Öyle denebilir," dedi Felix ağır menşei hemen belli olmayan bir aksanla.

"Dedim zaten," diye belirttim. "Film nasıl gidiyor? Senin bir profesyonel olarak fikrini bilmek istiyorum sadece."

"Son çektiğim filmden iyi olacak," diye mırıldandı Felix.

"Hangisiydi o?"

"Şşşt! *Ahtapot* diye bir film." Duraksadı. "Ted Turner'ın parasıyla çekilen yakında tamamlanacak bir dörtlemenin üçüncü filmiydi. İlkinin adı *Dikkat! Ahtapot*'tu. Sonraki *Kolla Kendini! Ahtapot*'tu, dördüncüsünün adıysa *Kaç O Kahrolası Ahtapottan* olacak." Felix kadehine bakarak dalgın dalgın iç geçirdi. "Üçüncüsünün oyuncu kadrosu iyiydi. Son derece sinirli bir Kristin Scott Thomas, aynı derecede sinirli bir Alan Alda ve Al Sharpton, Whitney Houston'ın aşırı sinirli babası –sinirli balina avcısı rolünü oynayacaktı." Felix duraksadı. "Ahtapotun ilk kurbanı David Hasselhoff'tu." Duraksadı. "İronik, değil mi?"

Bu bilgiyi değerlendirmeye çalışırken uzun bir sessizlik oldu. Kafam karıştı, "Yaanii... ahtapotun adı... Şşşt mıydı?" diye sordum.

Felix bana öfkeyle baktı. Sonra iç geçirdi, barmene bir içki daha getirmesini işaret etti, önündeki kadehi bitirmemiş olmasına rağmen.

"Nasıl gidiyorum?" diye soruyorum hevesle.

"İdare edersin," dedi, iç geçirdi, sonra dikkatle devam etti: "Sende... ismini koyması zor bir... muhteşemlik var –ah tanrım..." Başı barın üstüne düşerken homurdandı.

Sinematografın sahte ızdırabına aldırmadan etrafıma bakındım. "Burası pek de Fıstıklar Diyarı sayılmaz, değil mi?"

"Ahmakça hayallerinden artık vazgeçmelisin Victor," dedi Felix başını kaldırarak. "Dünyan biraz küçük."

"Neden öyle diyorsun dostum?"

"Senaryonun gerisini okumadın mı?" diye sordu. "Başına ne gelecek bilmiyor musun?"

"Ah dostum, bu film o kadar bitti ki." huzursuzluk baş göstermişti. "Doğaçlama oynuyorum dostum. Kafama göre takılıyorum."

"Hazırlıklı ol," dedi Felix. "Hazırlıklı olmalısın." Brendisinin kalanını kafasına dikti ve önüne yeni bir kadeh koyan barmene dikkatle baktı. "*Dikkatli* olmalısın."

"Burada gerçekten iş yok." Esnedim. "Şampanyamı başka yerde içeceğim."

"Victor," dedi Felix. "İşler biraz... tehlikeli hale gelecek."

"Ne diyorsun Felix?" İç geçirdim, bar taburesinden indim. "Sen iyi aydınlatılmama dikkat et yeter, bana oyun oynamaya filan da kalkma."

"Projenin... iyi tasarlanmadığını düşünüyorum," dedi yutkunarak. "Yazarlar senaryoyu film ilerledikçe yazıyorlar galiba, normalde buna alışığım. Ama bu kez..."

"Şampanyamı başka yerde içeceğim." İç geçirdim, ona 100 Dolarlık bir kumarhane fişi fırlatarak.

"Bence işler kontrolden çıkacak," diye belli belirsiz seslendi ben uzaklaşmadan.

Yatakta nihayet aklıma uzun bir joint içmek geldi Walkmande Jerry Harrington'dan ödünç aldığım kaçak bir Nirvana kon-

ser kasedini dinledim, ölü bir adamın şarkılarını dinleyerek uyurken, kamaradaki tek ışık karanlığa doğru ilerleyen gemiyi canlı olarak gösteren TV'den geliyordu, düşlerime ara ara o ölü adamın haykırışları karışıyor, kayboluyordu: *hello? hello? hello?*[1]

12

Güneşli bir gün daha, hava biraz bunaltıcı ama sürekli bir rüzgar var, havuz güvertesinde elimde bir havluyla geziniyorum, Rock yıldızı havası veren pis sakalımla hoş ve ilginç görünüyorum, üstümde dar bir Gap atlet var, güneş gözlüğümü indirmiş, sıra sıra dizili yirmi şezlongdan birinde yatan tam 'Juliette-Binoche-sarışın-ve-Connecticut'lı-olsa-Juliette-Binoche-benzeri' imajına sahip kıza bakıyorum: uzun boylu, biçimli, taş gibi karın kasları olan, belki biraz fazla kaslı, ama beyaz şeffaf tişörtünü geren dolgun, yumuşak görünüşlü göğüsleri ve leopar desenli Capri pantolonunun içindeki sütun gibi bacakları bunu dengeliyor. Yanındaki masada *Vogue, Details, W'nun* içinde Chloe'yle benim olduğumuz bir sayısı, *Vanity Fair* ve *Harper's Bazaar* dergileri, üstlerine konulmuş küçük bir buzlu çay sürahisi rüzgarda uçmalarını önlüyor, içgüdüsel olarak görüntüye girip, hedefe yöneliyorum; kız birden dev bir Chanel çantanın içini karıştırmaya başlıyor –sonra– elinden bir rimel fırçası düşürüyor; zarifçe eğilip fırçayı alıyorum, oldukça başarıyla uyguladığım, önceden prova edilmiş bir hareket.

"Teşekkürler," diyor soğuk, tanıdık bir sesle. Chanel çantasından bir paket Silk Cut çıkarıyor ve son derece rahatça bir sigara yakıyor. Yanındaki boş şezlonga oturmam için bir işaret bu.

"Lütfen otur," diyor biraz fazla yüksek sesle, Walkman dinlediği için. Chanel çantanın içinde yeni Tricky kasetinin kabını

1) "Smells Like Teen Spirit", Nirvana.

görünce; aklımdan son aldığım Tricky CD'si, okuduğum bazı Tricky konser eleştirileri ve Tricky'ye dair yaşadığım tecrübeler geçiyor, bütün bunları tıpatıp Juliette Binoche'a benzeyen o kızın üstünde kullanacağım.

Hava fazla soğuk olmasına rağmen atletimi çıkarıyorum –zaten bir şey gizlediği yok–, güneş gözlüğüme dokunmadan, havlumu şezlonga serip üstüne uzanıyorum, kızın dikkatini çekmek için karın kaslarımı kasarak. Kapağında dev siyah harflerle MARTIN AMIS yazan bir kitap okuyor, Uluslararası Af Örgütü'ne üye filan değildir inşallah, diye düşünüyorum. Bir garson beliriyor. Bir diyet bira ve büyük şişe maden suyu siparişi veriyorum. Garson siparişi hemen getiriyor. Bahşişini veriyorum, gidiyor.

Kız kulaklıklarını çıkarınca aklıma bir replik geliyor, hemen harekete geçiyorum. "Hey, seninle Kevyn Aucoin'ın New York'taki mangal partisinde tanışmamış mıydık?"

Güneş gözlüğünü çıkarıyor, sigarasını bir kül tablasında söndürüyor, gözlerini kısmadan hafifçe gülümsüyor ve "Sanmıyorum," diyor.

"Eee, nereden peki?" diye soruyorum. "Seni nereden tanıyorum? Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyorsun." Yan dönüp onu hayran hayran süzüyorum. "Bu güvertede benimle aynı on yılda doğmuş tek kişi sen olduğun için de olabilir tabii," diyorum.

Ama dikkatimizi dağıtıp duran şeyler var. Kırklı yaşlarda, hoş görünüşlü, moda mayolu, oldukça güzel vücutlu bir çift küpeşteye dayanmış duruyor. Adam kadının biraz gönülsüzce yaptığı şaklabanlıkları el kamerasına çekiyor, fonda arkalardaki okyanus yavaşça hareket ediyor, bazen dönüp benim uzandığım tarafa bakıyorlar. Kadın sert, neredeyse haşin bir ifadeyle bakıyor, ama göz göze geldiğimizde bu hemen geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. Adamın yüzü çoğunlukla ifadesiz, hiç ilgimi çekmiyorlar.

"Şunlar annenle baban mı?" diye soruyorum, başımla çifti göstererek.

"Hayır, annemler Amerika'da," diyor kız, dönüp çifte bakarak. Çift onun baktığını fark edince yavaşça görüş alanından çıkıyorlar. "Bu arada Kevyn Aucoin'i tanıyorum. Ama hiçbir partisine davet edilmedim."

"Partileri eğlenceli olur," diyorum canlanarak. "Genelde bütün tayfa gelir. Cindy, Linda, Kate, Sandra'lar –yani Bullock, Bernhard ve Gallin–. Sheryl Crow'la da orada tanışmıştım."

"Sen de ismi koyu renk harflerle yazılanlardansın sanırım?" diye soruyor.

"Sadece yarı ünlü." Omuz silkiyorum.

Sahte gelmeyen bir şekilde gülümsüyor.

"Belki VIP moda organizasyonlarından birinde tanışmışızdır?" diyorum. "Veya Doppelganger'in ya da Jet Lounge'ın ön salonunda denk gelmiş olabiliriz. Özel bir galada kokteyl paylaşmış, ama birbirimizi fark etmemiş olabiliriz." Yapay, çapkınca bir edayla kaşlarımı kaldırıyorum, ama etkilenmiyor.

"Fotoğrafçı değilsin değil mi?" diye soruyor şüpheyle, yüzü gerilerek.

"Hayır bebeğim, değilim, sakin ol." Duraksıyorum, sonra buzlu çayını kaldırıp altındaki *W* dergisini alıyor, Yıldızları Yakaladık bölümünü açıyor, Chloe'yle benim Radio City Music Hall'daki bir galada çekilmiş bir fotoğrafımızı buluyorum. Dergiyi masanın üstünden kıza uzatıyorum. Kız önce sayfaya, sonra bana, sonra tekrar fotoğrafa bakıyor.

"Sen... Christian Slater mısın?" diye soruyor şaşkınca.

"Hayır, hayır, onun altındaki."

"Ha, anladım."

Yüzüme dokunmaya başlıyor ve kaygılı bir sesle "Kafam o kadar iri mi gerçekten?" diye soruyorum.

Sonunda doğru fotoğrafa bakıyor: Chloe dalgınmış gibi yapıyor, bense dosdoğru paparazzinin objektifine bakıyorum

"Evet, bu sana benziyor," diyor. "Yanındaki de Chloe Byrnes, değil mi?"

"Onunla çıkıyorum," diyorum. "Daha doğrusu çıkıyordum."

"Ben de Peter Morton'la çıktım," diyor dergiyi geri vererek. "Peter Morton'la benim de fotoğrafımızı çekerlerdi."

"Aynı gemideyiz yani?"

"*Gerçekten de öyleyiz*," diyerek etrafı göstererek gözlerini deviriyor, söylemesi gereken cümleyi düşünerek sessizce homurdanarak.

"Eh, evet," diyerek sahte bir kahkaha atıyorum. "Kesinlikle öyleyiz."

"Marina," diyor. "Marina Cannon."

"Ben de Victor Ward." Duraksıyorum, yeterince etkilenmesini bekledikten sonra elimi uzatıyorum, hafifçe sıkıyor. "Nereye gidiyorsun?" diye sorup bir yer söylemesini bekliyorum.

"Paris'e," diyor. "Aslında, önce Cherbourg sonra Paris."

"Neden Paris?" diye soruyorum. Sonra tatlı bir sesle ekliyorum: "Aslında neden olmasın tabii."

"Şey..." Duraksıyor. O sıkıcı, kara sulara bakıyor. "Bazı oyunbozanlar yapılan plana uymuyorlardı diyeyim sadece."

Erkek arkadaşıyla sorunlar yaşadığını hemen anlayıp dikkatle atlıyorum. "Adı neydi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Gavin," diyor, biraz rahatsız, ama hâlâ gülümsüyor.

Dehşete kapılmış gibi yapıyorum. "Ah, Gavin adlı birine asla güvenmem." Yüzümü ekşitiyorum, kız bunu fark edene dek, sonra "Gavin nerede şimdi?" diye soruyorum kayıtsızca.

"Gavin, Pamplona'da, boğalarla koşmaya gitti," diyor soğuk bir sesle.

"Basketçi mi?" diye soruyorum. "Boğalar Chicago'da sanı-

yordum."

Bana bakakalıyor, yüzünde bir panik ifadesi beliriyor. Birden eşcinsel Alman genci merdivenden havuz güvertesine iniyor, üstünde bir Garth Brooks turne tişörtü, ayaklarında da iri siyah Nike'lar var. Beni fark ediyor ve bana doğru gelmeye başlıyor. Hemen uyur numarası yapıyorum. Biraz sonra yüzüme bir gölge düştüğünü hissediyorum, gölge bir süre kaldıktan sonra çekiliyor, uzaklaşan ayak sesleri eşliğinde. Yeterince zaman geçtiğini düşününce gözlerimi açıyorum. Havuzun etrafı suda oynaşan sayısız Japonla çevrili. Öğle yemeği zili çalıyor. Yaşlı raporu: her taraftalar.

"Demin biri gelip... seni inceledi," diyor Marina.

"Bir hayranım. Yapışkanın teki." Omuz silkiyorum. " Zor, ama alıştım artık. Eee, ne iş yapıyorsun?"

"Mankenlik," diyor kısaca. "Part-time."

Doğrulup bacaklarımı şezlonga uzatıyorum. Sonra biraz erken harekete geçtiğimi fark edip, light birama uzanıyorum.

"Ama pek fazla değil," diye ekliyor. "Arada bir."

"Bebeğim, bu harika," diyorum. "Manken olduğunu biliyordum. Tanıdık olduğundan emindim."

"Chloe Byrnes değilim, ama işler iyi."

"Ya, Chloe...," diyorum arzuyla.

"Özür dilerim," diyor Marina. Sonra –ben başka bir şey demeyince– ekliyor: "Neyse, arkadaşlarımı görmeye ve, şey, turistik şeyler yapmaya gidiyorum."

"Hey, canın isterse gezmelisin. Benim felsefem bu, bebeğim."

"Niye gemiyle seyahat ediyorsun?" diye soruyor. "Uçmaktan korkuyor musun?"

"Küçük, ürkek bir çocukken *Poseidon Macerası*'nı yirmi kez izlemiştim," diye açıklıyorum. "Filmlerde en sevdiğim replik şudur: 'tanrım –dev bir dalga *üstümüze geliyor*.'"

Marina şaşırarak uzun süre susuyor, bundan ben sorumluyum, sonra: "Yani... soruma yanıtın bu mu?" diye soruyor.

"Londra'ya gidiyorum, tatlım," diyorum hemen. "Bir arkadaşı arıyorum." Birden bir şeyi fark ediyorum, vücudunu süzüyorum, "Ama acelem yok," diye ekliyorum.

"Bu arkadaşı niye bulman gerekiyor?"

"Aramızda kalsın, tamam mı? Uzun hikaye."

"Bir yere gittiğimiz yok."

"Bir MTV programında sunuculuk yapacaktım–"

"Sahi mi?" diye soruyor, şezlongda doğrularak. "Ne hakkında?"

"Tamamen benim hakkımda olacaktı," diyorum hiç duraksamadan. "Hayatım, sıradan bir günümü nasıl geçirdiğim filan."

"Şey... anlıyorum," diyor düşünceli bir sesle.

"Mankenlik hayatı beni yormuştu, yarı ünlü olmaktan da sıkılmaya başlamıştım. Bu yüzden." –Sözlerime vurgu katmak için durup nefes alıyorum– "Her şeyi geride bırakıp gitmeye karar verdim, Avrupa fazla uzak değil, diye düşündüm. Ama bütün bu Prag ekibine filan katılmayı istemiyordum. Küflü bir kafede PowerBook'umla oturup, başıma RISD'li genç kızları toplamak istemiyordum. Tek istediğim biraz şiir yazmak ve film çekmekti... sanal ortamdan uzaklaşmak istiyordum. Kafamı dinlemek... köklerime geri dönmek istiyordum. Köklerime geri dönmeliydim." Kendimden emin light biramı yudumluyorum.

"Ailen Avrupalı mı?" diye soruyor.

"Şey, bilmem, emin değilim, ama, yani, *sanırım* birkaç Avrupalı..." Duraksıyorum. "...akrabam var." Tekrar duraksıyorum. "Tatlım, biraz dürüstlük arıyorum o kadar."

Bir şey demiyor.

"Şimdiki hayatım öyle zor ki, öyle zor ki." İç geçiriyorum. "Her yerde hayranlarımın başıma üşüşüp imza istemesiyle başa çıkmak zorunda olmamaya yani alışmaya çalışıyorum. Tüm bu

şöhret hikayesini bünyemden atmalıyım. Ama hâlâ alışamadım. Baksana ne kadar huzursuzum? Bak, yanağım seğirdi." Duraksıyorum, düşünceli bir edayla light biramı yudumluyorum. "Şimdi beni tanıdın mı?" *W*'yu tekrar açıp kaldırarak Chloe'yle benim Radio City'deki galada çekilmiş fotoğrafımızı gösterirken, başparmağımla çaktırmadan Chloe'nin yüzünü kapatıyorum.

"Senin kim olduğunu bildiğimden emin değilim," diyor. "Ama şimdi biraz daha tanıdık geliyorsun."

"Geçen ay *YouthQuake* dergisinin kapağındaydım," diyorum. "Bu yardımcı oldu mu?"

"Oyunculuk da mı yapıyorsun?" diye soruyor.

"Evet. İstediğim zaman gülmeyi, alkışlamayı, hayretle çığlık atmayı bilirim. Etkilendin, değil mi?"

"Bir gün yardımcı oyuncu dalında Oscar ödülü alırsın eminim," diyor gülümseyerek.

"Sağol," diyorum. Sonra dehşete kapılmış gibi yaparak: "*Yardımcı Oyuncu* mu?"

Çiftin gittikçe daha da yıpranmış görünen yönetmenle konuştuklarını fark ediyorum, sonra Marina da onlara bakıyor, adam başını öteki tarafa çeviriyor, baktığımızı görünce donakalıyor, yönetmene başını sallıyor, yönetmenin hiçbir şeyin farkında olduğunu sanmıyorum, sonra üçü birbirlerine sokuluyor, bir kumpas kurar gibi.

Marina "Bu aradığın kişi kim peki?" diye soruyor.

"Bir kız, eski bir okul arkadaşım," diye mırıldanıyorum.

"Nerede okudun?"

"Üniversiteyi mi? Camden'da."

"Ya master'ını?"

Duraksıyorum. "Aslında... henüz yapmadım."

"O kız senin için çok önemli olmalı."

"Evet... öyle," diyorum. Gözlerimi kısıp göğe bakıyorum, tu-

haf görünüyor, yokmuş gibi. "Benim ortaya çıkmam onun için en iyisi."

"Camden ha," diye mırıldanıyor Marina. "Camden'da okumuş birkaç kişi tanıyorum galiba." Bir an durup düşünüyor "Katrina Svenson?"

"Evet, tabii, kesinlikle." diyorum kafamı sallayarak. "Çok iyi... eee... Hacky Sack oynar."

"Paul Denton?"

"Evet, tabii, Paulie, Paulie, Paulie."

"Sean Bateman?"

"İyi arkadaşımdır."

"Aslında pisliğin teki."

"Böyle demene *çok* sevindim bebeğim, çünkü *kesinlikle* katılıyorum."

Yönetmenin başka tarafa gittiğini, son moda mayolu çiftinse bize doğru geldiğini fark ediyorum. Marina'ya bakıyorum, dergilerini ve Walkmanini Chanel çantaya koyuyor, teni kusursuz, çiçek kokuları yayıyor, koku, burun deliklerimle haydi-mutlu-olalım oyununu oynuyor.

"Hey, n'oldu?" diyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Kusura bakma," diyor özür diler bir havayla, ayağa kalkarak. "Ama burada kendimi rahatsız hissettim," Havlusunu kapıyor.

"Eee, şey, ne dersin–" diye söze başlıyorum.

"Tanıştığımıza sevindim Victor," diye sözümü kesiyor, eşyalarını toplamakla ilgilenerek. "Umarım yolculuğun iyi geçer."

"Şey, dur bir dakika," diyorum ayağa kalkarak. "Akşam yemeğinde ne yapıyorsun?"

"Ara beni. Oda numaram 402. 3. Güverte." Yürüyerek uzaklaşmaya başlıyor. Bana dönmeden el sallıyor, sonra gözden kayboluyor.

Birden öyle üşüyorum ki, Gap atletimi tekrar giyiyorum, hav-

luyu şezlongda bırakarak Marina'nın peşinden gitmeye, ona tekrar akşam yemeği teklifi yapmaya, tatlı sohbetimize devam etmeye, onu korkutup korkutmadığımı, bir beyefendi gibi davranıp davranmadığımı ya da fazla mı sıkboğaz ettiğimi, belki de Chloe'yi tanıyıp tanımadığını, bunu düşününce paniğe kapılıyorum, sormaya karar veriyorum, ama ben kaçamadan o çift yanıma geliyor, yakından bakınca daha da yaşlı görünüyorlar, onlara sırtımı dönerek havlumla meşgul olmaya, katlayıp durmaya başlıyorum, kameralarını bana verip, arkadaşlarına izlettirmek için ikisini mat bir şekilde parlayan beyaz şemsiyelerin önünde çerçeveleyen sıkıcı bir çekim yapmamı istemeyeceklerini umuyorum.

Arkamdaki adam "Siz Victor Johnson mısınız?" diye soruyor, İngiliz aksanıyla. "Yoksa Victor Ward mu demeliyim?"

Havluyu şezlonga atıp ona dönüyor, güneş gözlüğümü çıkarıyor ve gülümseyerek –heyecanla– "Evet," diye itiraf ediyorum.

"Bizi hatırladığını sanmıyorum," diye söze giriyor adam. "Ben Stephen Wallace, bu da karım Lorrie." El sıkışıyoruz, Lorrie'nin elini sıkarken Stephen "Biz babanın arkadaşlarıyız," diyor.

Lorrie'nin elini bırakıyorum, heyecanım hemen sönüyor, güneş gözlüğümü tekrar takıp havlumu alıyorum. "Ya? Sahi mi?" diyorum sadece.

"Evet, annenle babanı Washington'dan tanıyoruz," diyor Stephen. "Georgetown'dan."

"Ya?" diyorum keyifsizce. "Baksana, 'çok gizli kamera' programı filan mı bu?"

Wallace'lar "keyifle" gülüyorlar, birden var olmayan bir randevumu hatırlıyorum.

"Seni son gördüğümüzde kaç yaşındaydın..." Stephen durup Lorrie'ye bakarak yardım istiyor. "Dokuz? On?"

"Daha da küçüktü," diyor Lorrie başını eğip gözlerini gökyüzüne kaldırarak.

"Baban New York'tan tekrar Washington'a ne zaman taşındı?" diye soruyor Stephen.

"Annemin öldüğü sene," diyorum, elimi saçımda gezdirerek, Marina'nın yarısı dolu buzlu çay sürahisiyle bira şişemi alan garsona gözüm takılarak sırf tutunacak bir şey olsun diye şişeyi aranıyordum.

"Evet, evet," diyor adam, başını kederle sallayarak.

Kadın cömertçe, şefkatle gülümsüyor.

"Merak etmeyin," diyorum. "Geçmişe saplanıp kalan tiplerden değilim."

"Annen mezuniyetinden sonra mı...?" Stephen tekrar duraksıyor. "Nerede okumuştun?"

"Camden'da, değil mi?" diye soruyor kadın.

"Evet, annem ben Camden'dayken öldü," diyorum. "Ama uzun süredir hastaydı zaten." Onlara dik dik bakarak, bunların artık benim için önemli olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Önemli olan şu: Marina'nın soyadını, güverte ve oda numarasını unuttum.

"Seni son gördüğümüzde bebek sayılırdın," diyor adam kıkırdayarak. "Hatırlamazsın. Ailenin Georgetown'daki evinde, bir bağış toplama partisi sırasında."

Elimi alnıma götürüyorum. "Hayal meyal, evet, hayal meyal hatırlar gibiyim."

"Babanı bir ay önce Washington'da gördük," diyor Lorrie.

"İyi," diyorum.

"Prospect Sokağı'nda yeni açılan bir restorandaydı, yanında Sam Nunn, Glenn Luchford, Jerome Bunnouvrier, Katharine Graham ve O. J. Simpson duruşmasında davalıyı savunan iki adli tıp uzmanı vardı."

"Tanrım," diyorum. "Keşke ben de orada olsaydım. Ortam iyiymiş. Neyse, gitmeliyim."

"Kız kardeşin nasıl?" diye soruyor Lorrie.

"İyi. O da Washington'da," diye tahmin ediyorum. "Ama cidden gitmeliyim."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Stephen.

"Şimdi mi? Kamarama döneceğim," diyorum.

"Hayır, Avrupa'da demek istemiştim."

Lorrie bana gülümseyip duruyor, sıcak bakışlarla kesinlikle şehvet dalgaları gönderiyor.

"Şey, Paris'e," diyorum. "Aslında önce Cherbourg sonra Paris."

Kadın ben bunu deyince hemen kocasına bakıyor, ama iyi rol yapamadığı için yönetmen sahnenin geri kalanına geçmeden bu basit tepkiyi dört kez daha çektiriyor. Tekrar 'Motor' deniyor ve arka plandaki figüranlar yerlerini alıyor: Havuzun etrafında ihtiyarlar dolanıyor ve Japonlar suda oynaşıyor.

"Sahi mi?" diyor Stephen. "Paris'te ne işin var?"

"Şey... *Us* dergisi için... eee... Jim Morrison'ın mezarının fotoğraflarını çekeceğim... bu bir," "Ayrıca Eyfel Kulesi'ni görmek istiyorum, herkes görmelisin diyor..." diye ekliyorum. "Ayrıca oradaki gotik Eurobeat ortamı da patlıyormuş, ona da bir bakarım."

Wallace'lar bana şaşkın şaşkın bakıyor. Sonunda Lorrie boğazını temizliyor. "Paris'te nerede kalacaksın?" diye soruyor.

Chloe'yle birlikte kaldığını otelleri hatırlıyorum, bariz olanları geçip "La Villa Oteli'nde," diyorum.

Lorrie "Evet, Saint-Germain Bulvarı'nın hemen yanındaki Jacob Sokağı'nda," diyor.

"Evet, orası," diyorum Lorrie'ye parmağımı uzatıp gülümseyerek. "Artık gitmeliyim."

"Demin yanındaki yol arkadaşın mıydı?" diye soruyor Stephen, Marina'nın boşalttığı şezlongu göstererek.

Ne diyeceğimi bilemeden, sonunda "Yo hayır," diyorum. "Yalnızım."

Stephen "Birliktesiniz sanmıştım," diyerek gülümsüyor.

"Eh, kim bilir?" diyerek gülüyorum, sabırsızca ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarıyorum duraksıyorum sonra.

"İyi bir kıza benziyor," diyor Lorrie onaylayarak.

"Manken," diyorum kafa sallayarak.

"Belli," diyor Stephen. "Duyduğuma göre sen de öylesin."

"Öyleyim," diyorum huysuzca. "Artık gitmeliyim."

"Biliyor musun Victor?" diyor Lorrie. "Bu çok fena ama, seni üç ay önce Londra'da Hempel Oteli'nin açılışında da gördük, ama etrafın öyle kalabalıktı ki seninle görüşmek biraz zordu," diyor özür dilercesine.

"Ne güzel Lorrie," diyorum. "Ama üç ay önce Londra'da değildim ki."

Birbirlerine bakıyorlar, hareketleri biraz abartılı, ama yönetmen böyle düşünmüyor ve tuhaf bir şekilde sahneyi devam ettiriyor.

"Emin misin?" diye soruyor Stephen. "Seni gördüğümüze neredeyse eminiz."

"Hayır, o ben değildim," diyorum. "Ama hep oluyor böyle şeyler. Bakın–"

"Röportajını okuduk –dur bakayım, o derginin ismi neydi?" Stephen tekrar Lorrie'ye bakıyor.

"*YouthQuake*?" diye tahmin ediyor Lorrie.

"Evet, evet, *YouthQuake*'te," diyor Stephen. "Kapaktaydın."

"Ya?" diyorum biraz ilgiyle. "Nasıl buldunuz?"

"Şey, mükemmeldi," diyor Stephen. "Mükemmeldi."

"Evet," diyor Lorrie. "Çok hoşumuza gitti."

"Evet, ben de oldukça memnun kaldım," diyorum. "Ama babamın pek hoşuna gitmedi."

"Ama bu senin kendi hayatın," diyor Stephen. "Eminim baban bunu anlıyordur."

"Aslında hayır."

"Victor," diyor Lorrie, "bu akşam bizimle yemek yemeni çok isteriz."

"Evet, baban beraber seyahat edip de bir gece bile birlikte yemek yemediğimizi duyarsa küplere biner," diyor Stephen.

"Veya Londra'dayken, ne zaman istersen," diye ekliyor Lorrie.

"Evet, evet," diyorum. "Ama Londra'ya gideceğimi sanmıyorum. Önce Paris'e gideceğim sanırım. Daha doğrusu, önce Cherbourg, *sonra* Paris."

Bunu deyince, Lorrie tekrar Stephen'a bakıyor, sanki nahoş bir gözlem yapmışım gibi.

"Gitmeliyim," diyorum tekrar.

"Lütfen bu gece bize katıl, Victor," diyor adam tekrar. Sanki davet etmiyor da, dostça emrediyor.

"Bakın, sizi kırmış olmak istemem ama sahiden çok çok yorgunum," diyorum. Yüzlerindeki aşırı kaygıyı görünce ekliyorum: "Gelmeye çalışacağım. Gerçekten çalışacağım, ama sosyalliği bıraktım ve gerçekten bitap haldeyim."

"Lütfen," diyor Stephen. "Saat sekizde Princess Grill'de olacağız."

"Israr ediyoruz Victor," diyor Lorrie. "Bize katılmalısın."

"Beni şımartıyorsunuz," diyorum yanlarından hızla uzaklaşırken. "Harikasınız. Gelmeye çalışacağım. Görüştüğümüze sevindim, baay."

Oradan kaçınca koşarak Marina'yı aramaya başlıyorum, ilk anda akla gelen, gidebileceği yerlere bakıyorum. Bilgisayar Öğrenim Merkezi'ne, çeşitli sanat galerilerine, kütüphaneye, kitapçıya, Kraliyet Alışveriş Holü'ne, asansörlere, labirent gibi koridorlara, hattâ çocuk bahçesine bakıyorum. Elimdeki haritaya bakarak 7. güvertedeki spor salonunu buluyorum: Lifecycle'lar, kürek makineleri, koşu bantları; aerobik salonu yaşlı Japonlarla kaynıyor, berbat bir İngiliz pop şarkısı eşliğinde sallanıyorlar,

başlarındaki iğrenç dişli erkek eğitmen beni görünce eliyle aralarına katılmamı işaret ediyor, neredeyse kusuyorum. Gözlerim kapanacak halde, sonunda kamarama dönüp yatıyorum, senaryonun yeni sayfalarının faksla gönderildiğini fark ediyorum, bir yastığın üstünde geminin günlük gazetesi, göç broşürü ve parti davetiyeleriyle birlikte duruyorlar. Bu arada gökyüzü alçak, beyaz bulutlarla kaplı, gemi bulutların altında kayıtsızca ilerliyor.

11

Oda servisine getirttiğim akşam yemeğimi yedikten sonra F. Fred Palakon arıyor, yatağın üstündeki küçük televizyonda *Schindler'in Listesi* var, bu film ilk çıktığında görmek istememiştim, ama Cuma'dan beri üç kez izledim, çünkü çok uzun. Şimdiye kadarki izlenimlerim? Birincisi, Almanlar pek iyi insanlar *değilmiş*; ikincisi, Ralph Fiennes *çok* şişman; üçüncüsüyse, biraz daha esrara ihtiyacım var. Telefonda Palakon'un sesi tuhaf bir şekilde net geliyor, sanki gemide bir yerden arıyormuş gibi. Ama daha önce başka kimse aramadığından emin olamıyorum.

"Sonunda," diye mırıldanıyorum.

"Nasılsın, Victor?" diye soruyor. "Umarım sana iyi bakıyorlar."

"Az önce kamaramda nefis bir akşam yemeği yedim."

Sessizlik. "Ne yedin?"

Sessizlik. "Şey... fena olmayan bir kalkan."

Sessizlik. "Kulağa nefis geliyor," diyor Palakon emin olmadan.

"Baksana Palakon, niye odam terasta değil?" diye soruyorum, birden doğrularak. "Niye uşağım yok? Jakuzim nerede, adamım?"

"Beyefendiler para meselelerini konuşmaz," diyor Palakon. "Hele parayı veren başkasıysa."

"İnsaf, " diyorum, sonra da, "Beyefendi olan kim?"

"Seni bir beyefendi olarak görmeye çalışıyorum, Victor."

"Nesin sen, Palakon, şımarık bir ibne gibi konuşuyorsun."

"Ucuz yoldan hislerimi incitmeye mi çalışıyorsunuz Bay Ward?"

"Bu gemide seyahat hikayesi çok sıkıcı," diyorum. "Bu kahrolası gemide genç ya da ünlü hiç kimse yok. Bu kahrolası gemideki bin altı yüz kişinin tamamı *moruk*. Hepsi Alzheimer hastası, hepsi kör, hepsi bastonla yürüyor."

"Mutlaka abartıyorsun."

"İhtiyar görmekten gına geldi Palakon," diyorum. "Öyle yorgunum ki."

"Cunard'a söylerim gemide bir piercing ve dövme merkezi, bir de siberalem paten sahası açsınlar," diyor Palakon bezgin bir sesle. "Siz gençlerin bayıldığı grunge tavırlı bir samimiyetle dolu bir yer."

"Fark etmez, yine yorulurum Palakon."

"Öyleyse biraz uyu," diyor Palakon soğuk bir sesle. "Yorulan insanlar öyle yapmaz mı?"

"Yanlış bir koridorda ya da gitmek istediğim güverteden kilometrelerce uzaktaki bir başka güvertede bulunca kendimi, 'Neredeyim' diye mırıldanmaktan bıktım." Duraksıyorum, sonra "Her tarafta ihtiyarlar görmekten de bıktım!" diye ekliyorum.

"Eminim etrafta bakabileceğin harita sıkıntısı yoktur Victor," diyor sinirlenmeye başlayarak. "Veya o ihtiyarlardan birine sorabilirsin."

"Ama o ihtiyarlar kör!"

"Körlerin yön hissi genellikle son derece güçlü olur," diye bağırıyor neredeyse Palakon. "*Onlara* sor, nerede olduğunu söylerler."

"Peki, ama söyle. *Neredeyim* Palakon?"

"Tahminimce Atlantik Okyanusu'nun ortalarında bir yerde-

sin," diyor Palakon bezgin bir sesle, vazgeçerek "tanrım, sana her şeyi teker teker açıklamak mı gerekiyor?"

Dehşetle, birden "Evet!" diye bağırıyorum.

"Bay Ward, sadece kontrol etmek için aradım," diyor Palakon, sorunlarımla ilgilenmediği belli. "Southampton'a varışınızdan önce bir kere daha arayacağım."

"Baksana Palakon," diyorum.

"Evet, Bay Ward?"

"Londra'dan önce Fransa'ya küçük bir yan gezi için uğrasam olur mu?"

Uzun bir sessizlik, sonra Palakon "Neden?" diye soruyor.

"Bir kızla tanıştım," diyorum.

Tekrar sessizlik. "Yani?"

"Bir-kızla-tanıştım," diye tekrarlıyorum.

"Evet, ama ne demek istediğini anlamıyorum."

"Anlasana işte, o *kızla* Paris'e *gideceğim*," diye bağırıyorum. "Yoksa Paris'e niye gideyim ki? Fromage yeme yarışmasına filan katılmak için mi? Tanrım, Palakon, biraz saksıyı çalıştır."

"Victor," diyor Palakon. "Bu hiç iyi bir fikir değil. Geri dönmen –ki o dediğini yapman geri dönmen demek– artık mümkün değil."

"*Alo?*" diyorum doğrularak. "*Tekrarlasana*, seni duyamıyorum. *Alo*?"

"Planı uygula," diyor Palakon, iç geçiriyor. "Senaryoya uy."

"Palakon, o kızla Paris'e gitmek istiyorum," diye uyarıyorum.

"Bu hiç parlak bir fikir değil," diye uyarıyor Palakon. "Kendine zarar vermen anlamına gelir."

"Ama benim doğamda var bu," diyorum. "Kişiliğimin sırrı bu."

"Belki bu yolculuk sayesinde kişiliğin değişir."

"Sanmam."

"Southampton'a varmadan önce seni arayacağım Victor."

"Palakon, bekle–"

Telefonu kapatıyor.

10

12 civarında üstüme rahat bir şeyler giyip kamaradan çıkıyorum, Moritanya Salonu'ndaki gece yarısı açık büfesine gitmek için. Ama asıl niyetim bir bara gidip dört kadeh böğürtlenli votkayı devirdikten sonra Marina'yı bulmak. Üst sancak güvertesinde podyumdaymışçasına yürürken –hava soğuk ve karanlık– pencerelerden içeri, açık büfede toplanmış keyifsiz kalabalığa bakıyorum. Eşcinsel Almanı elinde tütsülenmiş som balığıyla tepeleme dolu tabakla görüyorum. Bir metre ötemdeki bir masaya doğru yürümesine rağmen pencerede sadece kendi yansımasını görüyor olmalı, sonra kendi yansımasından da ileriye dikkatle, gözlerini kısarak bakmaya, ardından da sırıtmaya başlıyor, bu yüzden hemen dönüp kaçarken, karşıma güvertede gezintiye çıkmış olan Wallace'lar çıkıyor. Lorrie askısız ve tek parça bir Armani'ye benzeyen bir elbise giymiş, omuzlarında Stephen'ın smokin ceketi var, geceyarısı ayazına karşı.

"Victor," diye sesleniyor Lorrie. "Buradayız."

Elimi alnıma götürerek, olmayan ışığın gözüme vurmasını engelliyorum. "Evet? Neredesiniz?"

"Victor," diye sesleniyorlar, bir iki metre ötemden. "Buradayız!"

Bacağım ağrıyormuş gibi topallamaya başlıyorum. "Neşeyle," Elimi uzatıyorum, ama sonra inliyorum, yüzümü buruşturuyorum ve eğilip ayak bileğimi ovuyorum.

"Victor, akşam yemeğine gelmeyince meraklandık," diyor Lorrie. "İyi misin?"

"Evet, seni çok bekledik," diye ekliyor Stephen. "Bacağına bir şey mi oldu?"

"Şey, uyanamadım," diyorum. "Ayrıca, şey... bir telefon bekliyordum... ama uyuyakaldım."

Sessizlik. "Beklediğin telefon geldi mi bari?" diye soruyor Lorrie kaygıyla.

"Evet," diyorum. "Yani şimdi her şey yolunda."

"Peki bacağına ne oldu?"

"Şey, telefona uzanırken... oturduğum sandalyeden... şey, yani *uyuduğum* sandalyeden *düştüm* ve... telefona uzanırken... düştü..." Epey duraksadıksan sonra– "*Dizimin* üstüne."

Tekrar uzun bir sessizlik oluyor. Kimse konuşmuyor.

"Ayağa kalkmaya çalışırken –bu arada telefonla konuşuyordum– bu kez televizyonun yanındaki... sandalyeye takıldım..." Susup bir şeyler demelerini bekliyorum.

Sonunda Stephen "Etraf epey karışmış," diyor.

Anlattığım masalın ne kadar gülünç olduğunun farkındayım, "Neyse ki hepsini ustaca atlattım," diye zarafetle tamamlıyorum.

Lorrie'yle Stephen kafalarını sallıyorlar onaylayarak. Konuşmanın gerisini getirmek kolay oluyor –mısralar kolayca ve hızla yerine oturuyor–, çünkü uzakta sırtı bana dönük halde durup siyah okyanusu seyreden Marina'yı görünce kelimeler ağzımdan dökülüveriyor.

"Yarın akşam görüşelim mi?" diye soruyor Lorrie, titreyerek.

"Lütfen Victor," diyor Stephen. "Yarın akşam bizimle yemek ye lütfen."

"Tamam, amma ısrarcısınız. Tamam, tamam, yarın akşam," diyorum, Marina'ya bakarak. "Ama bir saniye –yarın akşam başkasıyla yemek yiyeceğim. Gelecek hafta desek?"

"Ama gelecek hafta gemiden inmiş olacağız."

"Sahi mi? Tanrı'ya şükür."

"Lütfen, misafirini de getir," diyor Lorrie.

"Birini getirsem olur mu yani?" diye soruyorum.

"Aman tanrım, bir quartet!" diyor Stephen, ellerini ovuşturarak.

"O da Amerikalı."

"Pardon?" diyor Stephen, eğilip gülümseyerek.

"O da Amerikalı."

"Yani... öyledir tabii," diyor Stephen şaşırarak. Lorrie şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor, ama beceremiyor.

"Londra'da da bize uğramayı ihmal etme lütfen," diyor Stephen.

"Ama kesinlikle Paris'e gideceğim," diye mırıldanıyorum parmaklığın oradaki kıza bakarak. "İngiltere'ye kesinlikle gitmiyorum."

Wallace'lar durup bunu düşündükten sonra, en sonunda kabulleniyor. "Yarın akşam görüşürüz," dedikten sonra ayrılıyorlar, büyük bir iş başarmış gibiler, bekleşmiyorlar, Marina'ya doğru giderken, topallar numarası yapma zahmetine bile girmiyorum. Marina'nın üstünde beyaz, bol bir pantolon ve beyaz bir kaşmir kazak var, bu kıyafetle hem bakire gibi hem yaramaz görünüyor; adımlarım giderek yavaşlıyor, öyle güzel görünüyor ki, neredeyse geri gidiyorum. Külahlı bir dondurma yiyor, pembeli beyazlı, güverteler genellikle iyi aydınlatılıyor, ama Marina'nın durduğu yer karanlık ve sanki biraz daha rüzgarlı. Soran bakışlarla omzuna dokunuyorum.

"Onu nereden aldın?" diye soruyorum dondurmayı göstererek.

"Hey, selam," diyor bana ilgisizce bakarak. "Hoş bir ihtiyar yaptı –ismi Bay Yoshomoto– sanırım, gerçi istememiştim."

"Ya?" Başımı sallıyorum. "Orada neye bakıyorsun?"

"Biliyorum, kapkaranlık," diyor.

"Hava da soğuk," diyorum, titrer gibi yaparak.

"O kadar kötü değil," diyor. "Daha soğuğunu gördüm."

"Seni bulmaya çalıştım, ama soyadını unutmuşum."

"Sahi mi?" diyor. "Beni niye bulmaya çalıştın ki?"

"Bir jig dansı yarışması varmış da, katılırız diye düşündüm,"

diyorum. "Klarnetler falan."

"Soyadım Gibson" diyor, gülümsüyor.

"Tekrar tanışalım," diyorum gerileyerek. "Selam –ben Victor Ward."

"Selam," diyor bana uyarak. "Ben Marina Gibson."

"Seni rahatsız etmiyorum umarım."

"Hayır, hayır, geldiğine sevindim," diyor. "Kafamı dağıtıyorsun, güzel bir şekilde"

"Ne düşünüyordun ki?"

Duraksıyor. "Bazı şeyler."

Rahatlıyorum. "Gavin nerede şimdi?"

Şaşırıyor. Gülüyor. "Bakıyorum repliklerini ezberlemişsin," diyor. Bir kağıt peçeteyle ağzını sildikten sonra külahın geri kalanını yanındaki çöp kutusuna atıyor. "Gavin bir baronesle Fiji'ye gitti."

"Bir *baronesle* mi?"

"Gavin'in ailesi –bilemiyorum– Coca-Cola'nın mı ne sahibi, ama ona hiç para vermezler."

İçimde bir şey kıpırdıyor, "Bu senin için önemli mi?"

"Hayır," diyor. "Hiç önemli değil."

"Geriye dönüp bakma," diyorum. "Asla geriye dönüp bakma.[1]"

"Geçmişle bağlarımı koparmakta oldukça ustayım."

"Bence bu hoş bir özellik."

Marina küpeşteye yaslanarak bir sürü şeyden bahsetmeye başlıyor: Yaptırdığı değişik saç modellerinden, bunların kariyerine katkısından, Miami'ye uçarken uçağın sarsıldığından, yaşlanmaktan, üç yıl önce paten kayarken burnunu kırdığından fotoğrafı çekilirken ışığın soldan gelmesinden hoşlandığından, Doğu Berlin'de Orpheus diye bir kulüpte Luca Fedrizzi'yle tanıştığından, Armani'nin Brioni'deki evinde geçirdiği hafta son-

1) "Don't Look Back, You Can Never Look Back", Don Henley, "The Boys of Summer".

larından, saat farklılıklarının saçmalığından, genelde etrafına kayıtsız bir insan olduğundan bazı önemli kişilerden, meselenin ne olduğundan. Bazen çok küçük ayrıntılara giriyor (Connecticut'ta annesinin Jaguarıyla partilerden dönerken sigara içmek için pencereleri açtığını, menajerleri arasındaki berbat çekişmeleri, okumadığı kitapları, pudralıklarında kaç gram kokain taşıdığını, fotoğraf çekimleri arasında korkunç ağlama krizlerine girip iki saatte yapılmış makyajını berbat ettiğini anlatıyor), ama bunları duydukça dünyası daha genişmiş gibi geliyor. Mankenlik yaparken çok zor zamanlar geçirmiş, bir sürü arkadaşı ölmüş, hakkında davalar açılmış, sonra vazgeçilmiş, Albert Wilson'la kavgalar etmiş. Peter Morton'la kötü bir ilişki yaşamış. Her şey dağılıp gitmiş annesi alkolikmiş, erkek kardeşi doğal ecstasynin tetiklediği kalp atışlarında düzensizlik sonucu ölmüş. Bütün bunlardan sonra, ona platonik olarak âşık, AIDS'ten ölen bir tasarımcı mirasında mankenliği bırakmasına yetecek kadar yüklü bir meblağ bırakmış. Bu arada ikimiz de intihar notuna gülümseyen bir yüz çizen birini tanıdığımızı fark ediyoruz.

İlk başlarda anlattıklarını can kulağıyla dinlermiş gibi yapmayı başarıyorum, aslında bazılarını dinliyorum da, ama hiçbiri ilk kez duyduğum şeyler değil; sonra konuşurken bana yaklaşıyor, aramızda bir elektriklenme oluyor, rahatlıyorum. Sessizce ona bakarken, tahrik olduğumu hissediyorum. Yüzüne bir saatten fazla bakıyorum, arada uygun sorular sorup onu konuşturuyorum, onu doğru yerlere çekiyorum, gerekli zamanlarda doğru mimikler yapıyorum, gerektiğinde sempatiyle başımı sallıyorum, bazen gözlerimde yarı gerçek yarı sahte bir hüzün var. Sadece Marina'yı ve çok aşağıda gemiye vuran dalgaların sesini duyuyorum. Gökyüzünde ay olmadığını fark ediyorum.

Sonunda bütün söylediklerini acı acı özetliyor: "Bir manke-

nin hayatı, gezmekten ve bir sürü sığ insanla tanışmaktan ibaret. Öyle–"

O cümleyi bitirmesine izin vermiyorum, çünkü yüzüm onunkine öyle yakın ki –uzun boylu; aynı boydayız– eğilip usulca dudaklarını öpüyorum, geri çekiliyor, ama şaşırmış görünmüyor, onu tekrar usulca öpüyorum, dudakları soğuk ve dondurmadan kalan çilek tadında.

"Yapma Victor. Lütfen," diyor. "Yapamam."

"Öyle güzelsin ki," diye fısıldıyorum. "Öyle güzelsin ki."

"Victor... şimdi olmaz."

Geri çekilip geriniyorum. Hiçbir şey olmamış gibi yapıyorum. Ama sonunda kendimi tutamayıp "Seninle Paris'e gitmek istiyorum," diyorum; beni duymamış gibi yapıyor, parmaklığa yaslanırken kollarını kavuşturuyor, yüzündeki hüzünlü, dalgın ifade onu daha da güzelleştiriyor.

"Hey, hadi dansa gidelim," diyorum. Sonra bileğimde olmayan saate bakıyorum. "Yacht Club diskosuna gidebiliriz. İyi dans ederim."

"Yacht Club'ı sevmezsin," diyor. "'Don't Cry for Me, Argentina'nın disko versiyonu eşliğinde saatlerce dans etmek istersen o başka tabii. Ayrıca DJ'i Jamtastica diye biri."

"Öyleyse bir içki içelim? Saat henüz o kadar geç değil." Olmayan saatime tekrar bakıyorum. "Bu huydan kurtulmalıyım."

"Aslında *geç* oldu," diyor. "Gidip uyumalıyım."

"Odama gelmek ister misin? Bir içki içeriz?" diyorum parmaklıktan uzaklaşırken, peşinden giderek. "Odamda açılmamış bir meyve sepeti var, paylaşabiliriz. Uslu çocuk olacağıma söz veriyorum."

"Çok tatlısın Victor," diyor. "Ama yorgunum."

"Paris'e gelmek istiyorum," diyorum birden.

Marina durup bana dönüyor. "Neden?"

"Gelebilir miyim?" diye soruyorum. "Yani, aynı yerde kalmamız gerekmez, ama seninle seyahat etmek istiyorum."

"Ya Londra?"

"Londra bekleyebilir."

"Çok içgüdüsel davranıyorsun," diyor kaygıyla, dönüp yürümeyi sürdürüyor.

"Sayısız muhteşem özelliğimden sadece biri bu."

"Bak, biraz bekleyip..." İç geçiriyor. "Biraz bekleyip birbirimizi tanıyalım."

"Her şey iyi gidiyor," diyorum. "Daha da iyi olacak. Bak, bunu itiraf etmeye utanıyorum ama son bir saati sana hayran hayran bakarak geçirdim ve ve şimdi seninle Paris'e gelmek istiyorum."

"Buna ne dememi bekliyorsun?"

"Evet, tamam, harika de. 'Evet Victor, benimle Paris'e gelebilirsin,' de," diyorum ona. Sonra şakacı bir ciddiyetle ekliyorum: "Aslında iznine ihtiyacım yok bebeğim. Seni takip edebilirim."

"Yani Paris'te *sapığım* mı olacaksın?"

"'Victor, benimle gelebilirsin, izin veriyorum,' de, o zaman eğilip ayaklarını öperim ve–"

"Ama bunu henüz demek istiyor muyum bilmiyorum."

"Gerçekten ifade etmek istediğin şeyi itiraf etmenin utancından kurtarıyorum seni."

"Ne ifade etmek istediğimden haberin bile yok."

"Ama artık seni çok iyi tanıyorum."

"Ama ben seni hiç tanımıyorum."

"Hey." Durup kollarımı açıyorum. "Bilmen gereken tek şey bu."

Dönüp bana bakıyor, gülümsüyor. Ben de ona bakıyorum, bakışlarımı kaçırmak zorunda kalana dek.

"En azından yarın akşam yemek yesek?" diyorum "utangaçça".

"Bu..." Durup düşünüyor.

"Evet bebeğim? Bekliyorum."

"Bu..." Yine susuyor, arkama, karanlığa bakıyor.

Tırnağımı kemirmeye başlıyorum, sonra ceplerimde kağıt mendil, sigara, Mentos, beni meşgul edecek herhangi bir şey arıyorum.

"Bu... hoş olur."

Rahatlıyorum. Sanki ağır bir krizden yeni çıkmış gibi elimi kalbime koyuyorum. Birbirimize iyi geceler dilerken, tepemizdeki mikrofon çekiliyor ve ekip aldığı işaretle dağılıyor, tekrar öpüşüyoruz, bu öpücükte bana bir şeyler anlatıldığını hissetmeden duramıyorum. Sonra ayrılık.

9

7:30'da Wallace'larla akşam yemeği yemeden önce Marina'yla Queen's Grill'de buluşmak üzere hazırlanırken, kaptan bir anons yapıyor. Bir gemiden yardım çağrısı gelmiş, *QE2*, 9 civarında o gemiye yanaşıp insülinsiz kalmış şeker hastası bir gemiciyi alacakmış; Queen's Grill'e giderken bu hesapta olmayan durak yüzünden kaygılı bir sürü ihtiyar görüyorum, Southampton'a varışımızın gecikip gecikmeyeceğini soruyorlar, gemi görevlileri son derece sabırlı davranarak rahatsız ama dürüst, gecikmeyeceğini söylüyorlar, gecikse ne olacak ki? diye düşünüyorum, *siz yaşlısınız*. Gemi görevlisi olsam "Sizin için fark etmez, zaten limana varmadan *ölmüş* olacaksınız," derdim.

Bu gece saçımı geriye yatırdım ve biraz losyon sürdüm. Üstümde Comme des Garçons smokin var –kuru temizlemeden yeni geldi, biraz retro bir havadayım. Sabah Marina'yı arayıp öğle yemeği teklifi yaptığımda, gündüz için bakım planları olduğunu –yüz ve vücut masajı, yoga, aromaterapi, el falı– söyledi, artık kendimi ona bağlı hissettiğimden, günü tek başıma geçireceğimi anladım, ortalıkta gezindim, spor salonunda biraz çalıştım, Stair-

Master'ın üstündeyken Marina'yla hayali konuşmalar yaptım, sevişirken söyleceklerimi tekrar tekrar düşündüm.

Garsona bir martini söyleyip barın yanındaki rahat bir antika kanepeye kuruluyorum. Garson sigaramı yakıyor, saat 7:30 iken birden 8 oluyor, bu arada bir martini daha söyleyip iki Marlboro Lights daha içerek figüranları izledim. Bu geceki resmi bir davet, erkekler smokinli (ama hiçbiri kaliteli değil), yaşlı kadınların üzerindense kabarık, pullu, bayağı, bol elbiseler sarkıyor. Herkes çeşitli yemek salonlarına doğru giderken boş boş konuşuyor.

Barın telefonundan Marina'nın kamarasını arıyorum, ama cevap yok.

8:15'te set ekibi sonunda bir sonraki sahneye geçebileceğimizi, Wallace'ların beklediğini söylüyor. Elimdeki yarım sigarayı küfrederek söndürüp ikinci martinimi bitirmeden, yönetmen bardağı elimden "kibarca ama kararlılıkla" alıp, "yeterince içtiğimi, belki biraz daha ağırdan almamın iyi olacağını", belki böylece "performansımın düzeleceğini" söylüyor. Martiniyi yönetmenin elinden kapıp bitiriyor, dudaklarımı şapırdatıyor ve yüksek sesle "Hiç-zan-netmiyorum," diyorum. Gold VIP kartımı ona fırlatıp. "İmzala şunu salak," diye homurdanıyorum.

8

Queen's Grill tıklım tıklım dolu, Wallace'lar kapının yanındaki dört kişilik bir masada oturuyor. Masalarına gitmek üzere merdiveni inerken smokin giymiş Stephen ayağa kalkıyor ve bu çok önemli bir randevuymuş gibi el sallamaya başlıyor, yanında soğuk bir edayla oturan Lorrie'nin üstünde dün geceki askısız Armani elbise var. Queen's Grill'in her tarafında büyük yol gösteren çiçek aranjmanları var. Şampanya kadehleriyle dolu tepsi-

ler taşıyan düzinelerce garson bana sürtünerek geçiyor. Yanımızdaki masada oturan bir grup Japon kadına krep hazırlayan şef garsona hafifçe çarpıyorum, Stephen Wallace'ın iri elini sıkan gaijine, Japon kadınlar hayran hayran gülümsüyor.

"Hoş geldin Victor," diyor Stephen, bir garson bana sandalye çekerken. "Misafirin nerede?"

"Bilmiyorum, dostum," diyorum, kolumu kaldırıp var olmayan saatime bakmamak için kendimi güç tutarak. "Barda buluşup bir şeyler içecektik, ama gelmedi. Gerçi yemeği burada yiyeceğimizi biliyor, ama yine de canım sıkıldı."

"Umarım gelir," diyor Stephen. "Bu arada –şampanya?"

"Kesinlikle," diyerek bir bardağa elimi uzatıyorum.

"Şey, o benim," diyor Lorrie çekingen bir sesle.

"Pardon," diyorum, bir garson peçetemin yanında duran bir kadehe Dom Pérignon koyarken.

"Eee Victor, neler yapıyorsun?" diye soruyor Stephen.

"Açıkçası eski dostum Stephen," diye söze başlıyorum düşünceli bir edayla, şampanyayı yudumlayarak. "Ne yaptığımı tam olarak ben de bilmiyorum."

Gülüyorlar.

"Siz ikiniz neler yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Ben Londra'da bir reklam ajansında çalışıyorum–" diye söze başlıyor Stephen.

"Sahi mi? Çok hoş," diye sözünü kesiyorum. "Ama bu gemide neler yapıyorsunuz demek istemiştim. Neyse, devam et. Bir bardak şampanya daha alabilir miyim?"

"Ben restoranlar açıyorum," diyor Lorrie biraz fazla hırsla, bir garson boş kadehimi doldururken. "Manhattan'da TriBeCa'da mekan baktık. Amerika'da ilk kez restoran açacağım."

"Sahi mi?" diyorum, içimden homurdanarak. "Harika. Nasıl restoranlar?" Kadehimi tekrar bitirip, Stephen'la Lorraine'in bar-

daklarını dolduran garsona doğru kaldırıyorum. Garson bardağımı tereddütle tekrar dolduruyor. Stephen garsona başını sallayarak, bir şişe daha getirmesini işaret ediyor.

"En son Holland Park'ta bir restoran açtım," diyor Lorrie. "Londra'dayken uğramanı çok isterim."

"Ama Londra'ya git-mi-yo-rum bebeğim," diyorum, gergin bir şekilde öne eğilerek, sonra kabalık ettiğimi fark edip, "Ama bu harika bir teklif," diye ekliyorum.

"Lorrie harika bir aşçıdır," diye ekliyor Stephen.

"Sahi mi?" diyorum topuklarımı zemine geçirerek. "Spesiyaliten ne tatlım?"

"Klasik California mutfağının bir çeşitlemesi denebilir," diyor Lorrie, başını yana eğerek.

Bir şeyler demem gerektiğini anlayınca "Yani... sadece *California* mutfağı değil" diyorum, sonra her kelimeyi dikkatle ölçerek "Yoksa... *post*-California mutfağı mı?" Aslında vereceği yanıt hiç umurumda değil.

"Pasifik etkisi de var kesinlikle," diye ekliyor Stephen. "Biliyorum korkunç züppece geliyor, ama arada o kadar fark var ki."

"Neyle neyin arasında?" diye soruyorum.

"California mutfağıyla... şey, *post*-California mutfağı arasında," diyor Stephen biraz fazla sabırla.

"Ve Pasifik," diye ekliyor Lorrie.

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Saati olan var mı?" diye soruyorum.

Stephen kol saatine bakıyor. "Dokuza yirmi var."

Yine uzun bir sessizlik oluyor.

"Yani fajita içerisinde wasabili sebzeler –guava meyvesi, makarna, mavi, mısır, deniz tarağı filan gibi şeyler yani, öyle mi?" diyorum Lorrie'ye bakarak.

"Şey, onlar da dahil," diyor tereddütle.

Başka söyleyecek sözüm yok. Tam yönetmene dönüp "Replik!" diye bağıracakken açılan bir şampanya şişesinin sesiyle irkiliyorum, Hemen ardından Stephen "Paris'e gitmeye hâlâ kararlı mısın Victor?" diye soruyor.

"En başından beri kararlıydım zaten Stephen, eski dostum," diyorum.

"Niye Paris'e gidiyorsun Victor?" diye soruyor gözlerini kısarak. "Orada arkadaşların mı var?"

"Sana bir sır vereyim," diyorum.

"Evet?" diyor ikisi de, bana eğilerek.

"*Aslında* Londra'ya gidecektim," diye itiraf ediyorum, sonra suçlu suçlu gülümsüyorum; "Ama yoldan çıkarıldım."

"Umarım orada fazla kalmazsın," diyor Stephen. "Amerika'ya dönmeden önce Londra'ya mutlaka uğramalısın."

"Bakalım Paris'te işler nasıl gidecek, Stephen, eski dostum," diyorum, bir kadeh şampanyayı daha mideme indirerek.

Sırtım Queen's Grill'in kapısına dönük olduğundan, Marina'nın girdiğini görmüyorum. Ama herkes dönüp ona bakıyor. Hattâ Stephen'la Lorrie bile, onunla tanışmamış olmalarına karşın konuşmaları kesiliyor, ben de içgüdüsel olarak, tam vaktinde dönüyorum. Marina inanılmaz güzel görünüyor, bu kız kolaylıkla yıldız rolünü dolduruyor; makyajcılar ve kostümcüler inanılmaz bir iş becermiş. Saçı öyle sıkı ve zarifçe topuz yapılmış ki, sandalyemde neredeyse kıvranmaya başlıyorum, sonra kalkıp yanına giderek onu masamıza getiriyorum. Davetimi zarafetle kabul ediyor. Sanki aşmaktan korktuğu bir sınır geçmesine yardım etmişim gibi, hey, rica ederim. Masaya otururken tanışma faslı başlıyor.

"Kusura bakma, geç kaldım," diyor Marina içtenlikle.

"Önemli değil," diyorum. "Biz de çok, çok ilginç bir sohbet yapıyorduk. Şey hakkında, şey..." Wallace'lara bakıyorum.

"California mutfağı," diye hatırlatıyor Stephen.

"Hah, evet."

Stephen, Marina'ya "Şampanya?" diye soruyor, biraz fazla hevesle.

"Evet, lütfen." Stephen bir kadehe şampanya koyarken, Marina sohbete hemen katılmaya çalışarak, "Gemi birazdan duracakmış, doğru mu?"

"On beş dakika sonra," diyor Stephen, şampanya şişesini kovaya geri koyarak. Şişeyi alıp kendime bir bardak daha şampanya koyuyorum.

"Bu size de tuhaf gelmiyor mu?" diye soruyor Marina, şef garsonun kucağına bir peçete sermesine izin verirken.

"Sanırım denizcilik kanunu gereği gemilerin zor durumlarda birbirlerine yardım etmesi gerekiyor," diyor Stephen. "QE2'nin muaf olduğunu sanmıyorum."

"O kadar büyük bir sorun değil," diyor Lorrie, Marina'yı yavaşça süzerek.

"Bu siste o gemiyi nasıl bulacaklar ki?" diye soruyor Marina.

"Sahi mi, sis mi var?" diye soruyorum, karşımdaki gri duvar, aslında sancak tarafına bakan bir pencereymiş meğer. "Vay be," diye mırıldanıyorum.

Stephen "Radar teknolojisi çok ilerledi–" diye söze başlayacak oluyor.

Lorrie "Özür dilerim" diyor, gözlerini Marina'ya dikerek. "Tanışıyor muyuz?" diye soruyor.

Marina, Lorrie'yi süzüyor. "Bilmem–"

"Yani tanıştık mı?" diye soruyor Lorrie. "Son derece tanıdık geliyorsunuz."

"O bir manken," diyorum. "Tanıdık gelmesi normal."

"Hayır, hayır o değil," diyor Lorrie, sonra Marina'ya dönüp kibarca. "New Yorklu musunuz? Oradan tanışıyor olabilir miyiz?"

"Tanıştığımızı sanmıyorum," diyor Marina, sonra gülümseyerek, gergin bir sesle ekliyor, "Ama kim bilir?" Şampanya kadehini kaldırıp ağzına götürüyor ama içmiyor.

"Ama daha önce tanıştığımıza eminim," diye mırıldanıyor Lorrie. "Kesinlikle eminim."

"Sahi mi?" diye soruyor Marina biraz paniğe kapılarak.

"Evet, eminim," diyor Lorrie ısrarla.

"Nerede, hayatım?" diye soruyor Stephen.

"İşte onu bir hatırlasam," diye mırıldanıyor Lorrie.

"Amerika'ya sık gider misiniz?" diye soruyor Marina.

Bu arada diğer garson geliyor. Stephen gemi durmadan önce yemek siparişi vermemizi öneriyor. Onunla kesinlikle hemfikirim, çünkü bu gecenin başka yerde devam etmesini istiyorum. Marina aç olmadığını söylüyor. Stephen "Ama çocuk mönüsünden sipariş veremezsin güzelim," gibi bir şey diyor, bu da "içtenlikle gülmemiz" için işaret oluyor ve kahkahalar atmamızı bekliyor. Önce: havyar. Sonra: kızlar kaz ciğeri yerine ıstakoz madalyonlarında karar kılıyor. Üçüncü: ördek. Stephen şarap garsonuna iki şişe şarap söylüyor, garson siparişlerimizden etkilenmişe benziyor.

"Siz nereden tanışıyorsunuz peki?" diye soruyor Marina.

"Aslında Victor'ın babasını tanıyoruz," diyor Stephen.

"Evet, bu insanları, ilk kez görüyorum."

"Sahi mi?" diyor Marina bana dönerek. "Baban kim?"

"Şu anda bu konuyu konuşmak istemiyorum," diyorum. "Tatildeyim ve öyle kalsın istiyorum."

"Bu aralar Berlin'e gittin mi?" diye soruyor Lorrie birden Marina'ya.

"Hayır." Marina gülümsüyor, ama sonra gülümsemesi donuyor, "Hayır."

"Sanırım Berlin'de tanıştık, ama saçın farklıydı," diye mırıldanıyor Lorrie imalı imalı. "Evet, Berlin'de."

"Lütfen hayatım," diyor Stephen. "Kafayı taktın."

"Yıllardır Berlin'e gitmiyorum," diyor Marina kaşlarını çatarak.

Lorrie gözlerini kısarak ona bakıyor. "Bulamazsam çatlarım, ama daha önce tanıştığımıza eminim."

"O bir manken," diyorum, bir garsonu çekiştirip şampanya isterken. "Ondandır bebeğim."

Şef garson iki şarap şişesini de açtı. Stephen şarapların tadına bakıyor, şarap garsonu şarapları karaflara dökerken ona odaklanıyoruz. Önümüze kenarları altın yaldızlı tabaklar konuyor, bir tekerlekli tepsiyle masamıza bir kutu Beluga getiriliyor. Tabaklarımıza havyar konulurken, *Raygun* dergisinin yeni tasarımından *–eskisinden* değil *yenisinden–* bahsediyorum, ortalıkta gezinen bir fotoğrafçı yanımıza geliyor ve resim çektirmek isteyip istemediğimizi soruyor.

"Harika bir fikir," diye fazla yüksek sesle bağırıyorum el çırparak.

"Hayır, hayır," diyor Wallace'lar, kafa sallayarak.

"Belki yemekten sonra," diyor Lorrie.

"Yapma," diyorum Marina'ya. "Hatıra olur işte."

"Victor, hayır," diyor Marina. "Şimdi olmaz."

"Evet Victor," diyor Stephen. "Belki daha sonra."

Fotoğrafçı masaya eğilmiş, karar vermemizi bekliyor.

"Hadi ama," diyorum. "Yapmayın. Aman, sen çek hadi," diyorum fotoğrafçıya. "Çek hadi."

"*Hayır,* Victor," diyor Wallace'lar.

"Kendimi şu an pek fotojenik hissetmiyorum," diyor Marina.

"Ama ben kameraya hazırım," diye bağırıyorum. "Hadi dostum, çek bakalım."

Tam flaş patlarken Marina'ya doğru eğilmeye çalışıyorum, Marina şef garsona doğru geri çekiliyor. Şef garson yana çekilerek, havyar servisine devam etmeyi sabırla bekliyor.

Wallace'ların dik bakışları altında fotoğrafçıya adımı ve kamara numaramı verdikten sonra, dört kopya istiyorum. Fotoğrafçı giderken kaptan anons yaparak, *QE2*'nin birkaç dakika sonra duracağını, ayağa kalkmamamızı, zaten kalkmamıza gerek olmadığını çünkü sis yüzünden hiçbir şey görünmediğini ve kısa süre sonra yola devam edeceğimizi söylüyor. Ama Queen's Grill'deki kalabalığın çoğu kaptanın sözünü dinlemeyip masalarından kalkarak sancak tarafına gidiyor, aralarında Wallecelar da var –neyse ki–, gerçi bunu yönetmenle konuşmak için bir bahane olarak kullanıyorlar galiba. Şef garson havyar servisini bitirip uzaklaşıyor. Kendime bir bardak beyaz şarap koyarken Marina omzuma dokunuyor.

"Victor," diyor.

"Bana kızdılar galiba," diyorum. "Fotoğraflarının çekilmesinden hoşlanmadılar. Kahrolası İngilizler. Hey tanrım. Sen ve ben buna alışığız, ama..."

"Victor," diyor tekrar.

"Biliyorum, biliyorum, özür dilerim," diyorum. "Ama *muhteşem* görünüyorsun bebeğim."

"Victor, sen sarhoşsun," diyor.

"Sen de muhteşemsin..."

"Victor, *seninle* konuşmalıyım."

"Ben de seninle konuşmalıyım bebeğim," diyerek masanın altından eline yapışıyorum.

"Hayır, ciddiyim," diyor elini çekerek.

"Ben de," diyerek ona eğiliyorum.

"Victor, kes şunu," diyor. "Ayılmalısın."

"Bebeğim, sen–"

"Gitmeliyim," diyor Wallace'lara bakarak. "Yemekten sonra beni ara."

"Hayır-hayır-hayır-hayır," diyorum birden ayılarak. "Dünya-

da olmaz bebeğim. Kalmalısın. Beni onlarla yalnız–"

"Ben gidiyorum. Sen de beni yemekten sonra kamaramdan arıyorsun," diye açıklıyor Marina sabırla.

"Niye seninle gelemiyorum?" diyorum. "Mesele ne? Sorun ne?"

"Gitmeliyim," diyerek ayağa kalkıyor.

"Ben de geliyorum," diyorum, kolunu tutarak. "Hastalanmış numarası yapacağım."

"Hayır, mümkün değil," diyor. "Bırak kolumu."

"Yapma bebeğim–" diyorum.

"Yemekten sonra beni mutlaka hemen aramalısın," diyor masadan uzaklaşırken. "'Mutlaka' ne demek biliyor musun?"

"Şey–" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Yemekten sonra seni aramam lazım?"

"Evet," diyor yarı rahatlayarak.

"Neler oluyor bebeğim?"

"Şimdi açıklayamam. Vakit yok."

Wallace'lar diğer yolcularla birlikte geri dönmeye başlıyor, restorana hayal kırıklığına uğramış insanların uğultusu yayılıyor, hem de niye: şeker hastası bir denizciyi göremediler diye. Öyle koptum ki.

"Bebeğim," diyorum. "Neler olduğunu hiç anlamı–"

"Onlara iyi geceler dilediğini söyle," diyor Marina, restorandan koşar adım çıkarak.

Bir koridora dalıp gözden kayboluşunu izlerken, yakındaki bir garsonun yüzüme bakıp üzüntüyle omuz silktiğini görüyorum, beni anladığını göstererek.

"Sisten hiçbir şey görülmüyor," diyor Stephen, Lorrie'ye oturması için sandalyesini çekerken.

"Arkadaşın nereye gitti?" diye soruyor Lorrie otururken.

"Bilmiyorum." İç geçiriyorum. "Bir şeye canı sıkıldı."

"Umarım canını biz sıkmamışızdır," diyor Lorrie.

"Tatlım, havyarını ye," diyor Stephen.

Yemekten sonra Wallace'lar birlikte Club Lido'daki bir karaoke partisine gitmemizde ısrar ediyor, ama zil zurna sarhoşum ve etrafımdaki ayrıntılar bulanıklaşıyor. Sendeleyerek kamarama doğru yola çıkmadan, kamera bir tatlıyı yakından çekmeye başlıyor: kenarları altın yaldızlı bir tabak, ahududular, böğürtlenler ve iki kepçe vanilyalı dondurmanın ortasında duran, çikolatadan yapılma bir bonzai ağacı.

7

Odama kapağı attığımda neredeyse tamamen sarhoşum, hemen telefona sarılıp Marina Gibson'ın kamarasını arıyorum ama yanıt yok; operatöre doğru odayı bağlayıp bağlamadığını kontrol etmesini söylüyorum, küstahça bir karşılık veriyor. Telefonu yüzüne kapadıktan sonra mini bardan bir şampanya şişesi alıp dikiyorum, şampanya yüzüme gözüme, ellerime dökülüyor, eşantiyon *QE2* bornozuna siliniyorum. Senaryonun kopyasını arıyorum, bulamıyorum, sonunda vazgeçip odada turlamaya başlıyorum, bir sigara yakıyorum, TV ekranındaki pruva görüntüsüne bakıyorum, sisten pek bir şey görülmüyor, telefon çalıyor.

"Victor?" diyor Marina ağlamaklı bir sesle.

"Selam bebeğim," diyorum yatıştırıcı bir sesle. "Gavin mi aradı? Ne oldu? Sesin kötü geliyor."

"Konuşmalıyız."

"Harika," diyorum doğrularak. "Odama gelsene?"

"Hayır."

"Peki, peki," diyorum, tahminde bulunarak "Ben senin odana gelsem?"

"Güvenli olduğunu zannetmiyorum," diye fısıldıyor.

Durup bunu düşünüyorum. "Marina," diye fısıldıyorum.

"Prezervatifim var."

Telefonu kapıyor.

Hemen odasını arıyorum.

İlk çalışın ortasında açıyor.

"Benim bebeğim," diyorum.

"Boşuna uğraşıyorum," diyor kendi kendine panikle mırıldanarak.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. "Peki... *senin* prezervatifin var mı?"

"Bundan bahsetmiyorum!" diye bağırıyor.

"Sakin ol, bebeğim," diyorum ahizeyi uzaklaştırdıktan sonra tekrar kulağıma dayayarak. "Bahsetmediğin ne?"

"Victor, sana açıklanması gereken bir şeyler oluyor. Bunları öğrenmelisin."

"Bak, biraz aceleci davrandım," diye özür diliyorum. Senaryonun gerisini okuyacağım, birbirimizi tanımamızı filan."

"Victor, hayatın tehlikede," diye bağırıyor.

"Şimdi psikopatlaşma bebeğim–"

"Victor, Londra'ya götürmen için kimse bir şey verdi mi sana?" diye soruyor nefes nefese.

"Ne demek istiyorsun bebeğim?" Tuvaletin masasının üstündeki aynadan saçıma bakıyorum.

"Sana Londra'ya götürmen için bir şey verdiler mi? Bir paket ya da zarf gibi bir şey?" diye soruyor tekrar, sakin olmaya çalışarak.

"Nasıl bir şey?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diye inliyor. "Bir hediye filan. Birine vermen için."

"Ha, evet," diyorum, sanki yeni anlıyormuşum gibi.

"Neydi? Ne verdiler sana?" diye soruyor aceleyle.

Duraksıyorum, sonra kıkırdıyorum. "Sadece kendimi, bu

muhteşem varlığı."

"Saçmalama, Victor," diye bağırıyor Marina. "Emin misin? İyi düşün."

"Şu anda bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Victor, *lütfen*, ayılmalısın."

"Odana geliyorum," diyorum ona. "Gergin gibisin. Masaja ihtiyacın var. Meşhur stres giderici masajımı–"

"Club Lido'da buluşalım –*hemen şimdi*."

"Neden odana gelmiyorum bebeğim?" diye sızlanıyorum hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Hayır, orası güvenli değil," diyor. "Etrafta başka insanların olduğu bir yerde buluşmalıyız."

"Hey bebeğim–"

Telefonu kapıyor. Telefona bakıp omuz silkmem gerekiyor, silkiyorum.

6

Yüzüme vurduğum soğuk su beni ayıltmıyor. Bu yüzden Club Lido'ya giderken çok dikkatliyim, neyse ki kamarama yakın olduğundan oraya sağ salim, bayılmadan ya da düşmeden varmayı başarıyorum; Club Lido kalabalık değil, çünkü barmenin söylediğine göre Wallace'ların söz ettiği karaoke partisi Bay Kusoboshi'nin kamarasına taşınmış, bir martini ısmarlama arzusuyla boğuşarak, bir light bira ısmarlamakla yetiniyorum, bazen dönüp büyük pencereden dışarı neredeyse tamamen sisle kaplı güverteye bakıyorum, küçük, sığ, aydınlık havuzdan yükselen buhar sise karışıyor. Bir ekip görevlisi küpeştenin yanında duran birini bezgince gösteriyor, sis yer yer dalgalansa da, genelde saydam granitten yapılma kalın bir duvara benziyor, görevlinin gösterdiği kişi siste hayal meyal seçiliyor. Bira için makbuz im-

zaladıktan sonra dışarı çıkıyorum.

Güverte sessiz, sis içinde sadece kuru buz makinelerinin gürültüsü duyuluyor, gemi normalden yavaş gidiyor sanki. Marina'nın sırtı bana dönük, üstünde ona büyük gelen çok hoş bir kukuletalı Prada yün ceket var, omzuna dokununca kasılıyor, ama dönüp bana bakmıyor, soğuktan titriyorum; Marina iyice uzun boylu görünüyor, eğilip ayaklarına bakıyorum, topuklu mu giymiş diye. Ama ayaklarında tuhaf ki sadece Nikelar var. Onlar da daha büyük görünüyor, ama ayaklarını daha önce gördüğümü hatırlamıyorum, bu yüzden ne diyorum ben?

"Marina?" diye soruyorum. "Marina, sen misin?"

Bir an duraksadıktan sonra kukuletalı başını evet anlamında sallıyor.

"Hey, iyi misin?" Gözlerimi kısarak, ellerimle o pis kokulu yapay sisi dağıtmaya çalışıyorum, ama boşuna. "Ne oldu? Gavin mi aradı? Ne oldu söylesene?"

"Benimle Paris'e gidemezsin," diye fısıldıyor boğuk bir sesle, sanki ağlamış gibi. "Londra'ya gitmelisin."

"Niye fikrini değiştirdin bebeğim?" diye soruyorum, omzunu tutarak. "Hey, gözlerime bak."

Kukuletalı başını sallıyor.

"Victor," diyor, sırtı hâlâ dönük uzaklaşarak. "Sen sarhoşsun."

"Yüzüme bakmadan nasıl karar verebilirsin?" diyorum.

"Kokusunu alıyorum." Öksürüyor.

"Hey bebeğim, yaklaşsana," diye mırıldanarak ona yaslanıyorum. "Seninle Paris'e gelmek istiyorum."

"Victor, sarhoşsun," diyerek uzaklaşıyor.

"Daha iyi bir bahaneye ihtiyacım var," diyorum. En azından, benim onuruma, "Akıllıca bir bahane uydurabilirsin." Sonra yüksek sesle geğiriyorum, ardından özür diliyorum. Marina'yı bana döndürmeye çalışıyorum, ama direniyor, kukuletalı ceke-

tine iyice sarınarak.

"Git," diye öksürüyor, sonra bir şeyler mırıldanıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum.

"Victor, lütfen–"

"Benimle konuşmak isteyen sendin," diyorum. "İşte buradayım. Hazırım. Seni dinlemeye hazırım."

"Benimle Paris'e gelemeyeceğini söyleyecektim o kadar–"

"Hey bebeğim, lütfen bana bak," diyorum. "Hadi bara gidip bir kahve ya da güzel bir kapuçino içelim, olur mu?"

Yüzünü bana dönmeden elimi tutuyor, odamla ilgili bir şeyler fısıldıyor.

"Ne? Ne dedin, bebeğim?" diye fısıldayarak ona yaklaşıyorum, seks ihtimali, içtiğim tüm şampanya ve Prada ceketten gelen kokular başımı döndürüyor.

"Odana gidelim," diyor boğuk ve kalın bir sesle.

"Bebeğim," diye söze başlıyorum, "Bu harika bir fi..."

Elimi bırakmadan dönüp sise dalarak güvertede yürümeye başlıyor uzun, geniş adımlarla yürüdüğü için ona ayak uydurmakta zorlanıyorum. "Bebeğim, yavaşla biraz bebeğim," diye mırıldanıyorum, ama beni elimden tutarak koşar adımlarla kamarama götürmesine izin veriyorum.

Kapıma vardığımızda nefes nefeseyim. Kıkırdayarak cebimden bir anahtar çıkarıyorum, düşürüyorum, gülüyorum, "Beyin-göz koordinasyonumu altüst ettin bebeğim," diyorum; eğilip yerde anahtarı arıyorum, ama o daha önce kapıyor, ben de onun elini kapmaya çalışıyorum, ama soluk soluğa ayağa kalktığımda, kapıyı çoktan açmış ve odaya girmekte olduğunu görüyorum, beni içeri çekip ışıkları söndürüyor. Sırtı hâlâ bana dönük. Yatağa uzanıyorum, yanımdan geçerken bacaklarına uzanıyorum.

"Hemen dönerim," diyerek banyoya girip kapısını kapıyor.

Homurdanarak doğrulup ayakkabılarımı çıkarıyorum, yata-

ğın yanında yere düştüklerini duyuyorum. Sonra dönüp ışıkların bir kısmını tekrar açmaya çalışıyorum, ama yorgun ve zil zurna sarhoş olduğum için şu anda hiçbir şeyi doğru dürüst yapamayacağımı hemen fark ediyorum.

"Bebeğim?" diye sesleniyorum. "Işıkları açalım mı?" Tekrar yatağa düşüyorum. "Tatlım?"

Banyo kapısı açılıyor, Marina bir an eşikte duruyor. Kukuletasını indirmiş, ama yüzünü seçemiyorum, gözlerimi kıssam bile, çünkü banyonun ışığı arkadan vuruyor, karanlıkta bana yaklaşırken, banyo kapısı hafifçe aralık kalana dek kapanıyor, kamara öyle soğuk ki, banyodan gelen ışıkta nefesimin buharlı çıktığını görüyorum, Marina yere diz çöküyor, saçı yüzünü örtüyor, smokinimin pantolonuyla Calvin Klein paçalı donumu çıkarıp bir köşeye attıktan sonra, iki eli kasıklarımda bacaklarımı açıp başı belime gelene kadar tırmanıyor, penisim inanılmaz bir şekilde kazık gibi. Dilini penisimin başının etrafında gezdirmeye başlıyor, bir yandan da emiyor, eliyle dibini kavrıyor. Sonra başını tamamen ağzına alarak, eliyle penisimi yukarı aşağı sıvazlamaya başlıyor.

"Seni öpmek istiyorum," diye inliyorum, onu koltuk altlarından tutarak, ama direniyor, kolları kalın ceketin içinde, biraz sıyırmayı başarıyorum, beyaz, kaslı omuzlar ve sağ omzunda yarım bir dövmeye benzeyen bir şey görüyorum, yarısı beyaz bir atletin askısının altında. Elimi uzatıp dövmeye dokunmaya çalışıyorum. "Hadi soyun," diye inliyorum, ama beni geriye itip duruyor, penisim ağzına girip girip çıkıyor, sarkan saçı kalçalarıma dokunuyor, dili uzmanca aşağı yukarı geziyor, sonra penisimin tamamını ağzına sokmak için kalçalarımı kaldırıyorum, kalçalarımı iki eliyle de kavrayarak, tamamını yutmaya başlıyor. Hafifçe inlerken, gömleğimi meni bulaşmasın diye yukarı çekiyorum, sonra otuz bir çekmeye başlıyorum, taşaklarımı emiyor,

bir parmağını kıç deliğime dayıyor, parmağını itip duruyorum, ama ısrarla dayamayı sürdürüyor, sonunda içeri soktuğunda boşalmaya başlıyorum, boşaldıktan sonra soluk soluğa yığılıp kalıyorum, başım dönüyor, odada gezinip çekmeceleri açtığını hayal meyal görüyorum. "Niye peruk takıyorsun?" diye mırıldanıyorum sızmadan önce, sızmak istemiyorum, çünkü ona göstermem gereken öyle çok şey var ki.

5

Rüyalarımı öğle yemeği zili bölüyor. Geceyarısı sızdıktan sonra üstüm battaniyelerle örtülmüş, ama smokinimin gömleğiyle kravatım çıkarılmamış. Çok acı çektiğimden, ana rahmi pozisyonunda uzun süre kalamayarak telefona uzanıyorum, ama brunch'ı kaçırdığımı ve şu halimle bir şey yiyemeyeceğimi anlayarak, oda servisini aramaktan vazgeçiyorum. Susuzluktan dilim damağıma yapıştığı için kalkıp acıyla sendeleyerek banyoya gidiyor, tiz bir sesle "Yapma, yapma," deyip duruyorum ve musluktan kana kana su içiyorum; musluk suyunun tadı berbat, sonra aynadaki aksime bakınca irkiliyorum: yüzüm kupkuru ve lekeli, saçlarım 80'lerin tamamen berbat modası gibi ayrı ayrı açılardan dimdik olmuş ve karnımdaki seyrek tüyler kurumuş meni lekeleriyle kaplı. Bir duş alınca keyfim biraz yerine geliyor, en azından günün diğer yarısını kurtarabileceğimi düşünüyorum. Giyiniyorum, üç Advil hapı alıyorum, gözlerime Visine damlatıyorum, sonra yatağa atlıyorum.

Marina'nın odasını arıyorum ama yanıt yok.

4

Marina'nın odasını bulup kapıyı çalıyorum, ama kimse aç-

mıyor, kapı kilitli tabii. Tekrar çaldıktan sonra kulağımı kapıya dayıyorum: ses yok. Koridorda dolanmaya başlıyorum, hâlâ sersem gibiyim, Marina'ya sarhoşluğumdan ötürü özür diledikten sonra ne yapmam gerektiğini düşünürken, beş kapı ötede temizlikçi kadınların odaları temizleyerek yavaşça bana doğru geldiğini görüyorum. Sancak güvertesine çıkıp biraz geziniyorum, güneş gözlüğümü takarak, kendi kendime bir şeyler mırıldanıyorum, şiddetli Atlantik rüzgarıyla boğuşuyorum, biraz sonra Marina'nın koridoruna geri dönüyorum. Kapısı şimdi açık, bir temizlikçi kadına içeri girmesi için işaret ediliyor kapının önüne içi çamaşır dolu dev bir sepet bırakıyor.

Kapıya vurup başımı içeri uzatıyor, boğazımı temizliyorum. Yatağın çarşafını sıyırmakta olan hizmetçi kadın başını kaldırıp bana bakıyor. Gülümsemeden, sert bir İskoç şivesiyle "Yardım edebilir miyim?" diyor.

"Selam," diyorum, samimiyet kurmaya çalışıp tamamen başarısız olarak. "Bu odada kalan kızı arıyordum."

"Evet?" diye soruyor temizlikçi kadın, kucağında çarşaflarla bekleyerek.

"Şey, burada bir şey unutmuşum da," diyerek kamaraya giriyorum, tuvalet masasının üstünde devrilmiş, kapağı kapalı bir meyve sepeti görüyorum, Marina'nın beni aramakta kullandığı telefon sehpanın üstünde değil, yerde bir köşede, yatağın yanında duruyor, sanki onu kullanan kişi yere uzanıp yatağın arkasına gizlenmiş gibi.

"Bayım–" diyor temizlikçi kadın sabırsızca.

"Merak etme, merak etme, " diyorum. "Kız arkadaşım."

"Bayım, lütfen daha sonra gelin," diyor temizlikçi kadın.

"Yo, merak etme, her şey yolunda," diyorum, odanın hiç kullanılmamışa benzediğini fark ediyorum. Hizmetçi kadının yanından geçip giysi dolabını açıyorum.

"Bayım, odanın sahibinin gelmesini bekleyip–"

Elimi kaldırıyorum. "Merak etme dedim ya," diye mırıldanıyorum.

Dolabın içi bomboş: ne giysi ne valiz, hattâ askı bile yok. Dolabı kapayıp temizlikçi kadının yanından geçerek tuvalet masasına gidiyor, çekmeceleri açmaya başlıyorum. Onlar da boş.

"Bayım, gitmenizi rica ediyorum," diyor temizlikçi kadın bana dik dik bakarak. "Gitmezseniz güvenliği çağırmak zorunda kalacağım."

Ona aldırmıyorum. Duvar kasasının açık olduğunu, içinde bir Prada el çantasının –naylon ve üstünde üçgen marka amblemi var– durduğunu görüyorum. Kasaya doğru giderken, arkamdaki temizlikçi kadın kamaradan çıkıyor.

Çantayı alıp yavaşça açıyorum. İçine uzanıyorum, boş neredeyse, sadece bir zarf var.

Zarftan Polaroid fotoğraflar çıkınca birden huzursuz oluyorum, soluklarım hızlanıyor, yoğun bir şekilde akşamdan kalma olduğumu hissediyorum tekrar.

Sekiz fotoğrafım çekilmiş. İkisi bir Wallflowers konserinin sahne arkasında: fonda grubun posteri var, kan ter içinde, elinde kırmızı bir plastik bardakla ve omuzlarında bir havluyla yanımda Jakob Dylan duruyor. İki fotoğraf bir dergi çekimi sırasında çekilmiş: fotoğrafta bir çift el ve makyajımı yapan bir makyaj fırçası var, gözlerim huzurla kapalı, yanda Brigitte Lancome bir fotoğraf makinesinin ayaklarını kuruyor. Diğer dördünde ise: bir havuzun yanında, üstümde şort ve fanilayla duruyorum, gömleksiz, her yer şiltelerle kaplı, Polaroidlerden ikisinde, peştemalli bir Japon gencinin yanındaki bir cam bölmenin ardında, parlak gökyüzündeki dev turuncu güneşin altında uzanan sisli Los Angeles görülüyor. Diğer iki Polaroid ise günbatımında çekilmiş; bunlarda Rande Gerber kolunu omzuma atmış, yanımız-

da ise biri meşaleler yakıyor. Burası birçok dergide resimlerini gördüğüm, geçenlerde Mondrian Oteli'nde açılan Sky Bar. Ama fotoğraflarda burnum farklı –daha geniş ve basık–, gözlerim de birbirine fazla yakın, çenem çukurlu ve daha sivri; saçım hiçbir zaman yandan kolay taranacak şekilde kesilmedi.

Hayatımda hiç Wallflowers konserine gitmedim.

Brigitte Lancome'la fotoğrafım da çekilmedi.

Los Angeles'daki Sky Bar'a da gitmedim.

Fotoğrafları Prada çantaya bırakıyorum, çünkü artık onlara dokunmak istemiyorum.

Banyodan çamaşır suyu ve dezenfektan kokuları geliyor, yer ıslak ve parlak. Oysa temizlikçi kadın daha burayı temizlemeye başlamadı; küvetin yanında kıvrılmış bir banyo paspası duruyor, köşede de ıslak, tuhaf bir şekilde lekeli havlular var. Ortalıkta ne tuvalet gereçleri, ne şampuan şişeleri ne de küvetin kenarında dizili sabunlar görüyorum. Sonra film ekibinden biri beni küvete yaklaştırıyor, eğiliyorum. Elimi gidere sokuyorum, Parmaklarıma pembe bir sıvı bulaşıyor, tekrar sokunca, yumuşak bir şey hissediyorum, elimi çekince –istemsizce, dokunduğum şeyden huylanarak, yumuşak bir şey– bu kez sıvının rengi daha koyu.

Klozetin arkasında daha kan var –Çok değil, ama dikkat çekiyor– Kana dokununca parmaklarım pembeleşiyor, sanki kan sulandırılmış ya da biri telaşla silmeye çalışmış ve başaramamış.

Duvarda, klozetin hemen yanında iki küçük, beyaz nesne saplı duruyor. Onlardan birini bir açıdan bastırarak çekip duvardan çıkardıktan sonra elimde kaldırıp inceliyorum, sonra film ekibine dönüyorum. Herkes sus pus, herkes banyonun soğuk ışığına bakıyor.

"Tamam, kafam yerinde olmayabilir," diye fısıldıyorum soluk soluğa. "Ama bu kahrolası bir diş..." Sonra bağırmaya başlı-

yorum, onları suçlarcasına kolumu uzatıyorum, dişi onlara sunar gibi "Bu kahrolası bir *diş*," diye tekrarlıyorum, zangır zangır titreyerek. "Bu kahrolası bir diş," diyorum tekrar, Sonra odadan kaçmam söyleniyor.

3

Film ekibi beni güvenlik masasına götürüyor, ama gemide aslında böyle bir masa olmadığından, bu sahne kütüphanenin yanında ofise benzetilmiş bir masada çekiliyor. "Doku" için: fişi çekili bir bilgisayar, dört adet boş not defteri, boş bir diyet kola kutusu, *People*'ın geçen ayki sayısı. Masanın arkasında oturan genç İngiliz aktör –*Trainspotting*'de ve Jane Austen'ın *Emma*'sında küçük rollerde oynamıştı, repliğini unutmuş gibi görünüyor– danışma görevlisi rolünü oynuyor, yüzü bembeyaz, kaygılı, danışma görevlisi rolü oynayan bir İngiliz aktör için epey yakışıklı.

"Selam, ben Victor Ward. Birinci mevkide, 101 numaralı kamarada kalıyorum," diyorum.

"Buyrun?" Başını yana eğip gülümsemeye çalışıyor ve neredeyse başarıyor.

"Marina Gibson'ı arıyorum–"

"Aramak mı?" diye sözümü kesiyor.

"Evet, 402 numaralı kamarada kalan Marina Gibson'ı arıyorum."

"402 numaralı kamaraya baktınız mı?" diyor.

"Evet, ama 402 numaralı kamarada yoktu ve öyle görünüyor ki–" Derin bir soluk aldıktan sonra bir çırpıda: "Başkası da yoktu. Onu mutlaka bulmalıyım. Bu yüzden anons yapmanızı rica ediyorum."

Senaryoda olmayan bir sessizlik oluyor. Bu senaryoda yok.

"Niye anons yaptırmak istiyorsunuz?" diye soruyor.

"Şey... sanırım, o kayboldu." Birden zangır zangır titremeye başlıyorum. Bunu durdurmak için masaya iki kenarından tutunmak zorunda kalıyorum. "Sanırım o kayboldu," diyorum tekrar.

"Bir *yolcunun*... kaybolduğunu sanıyorsunuz, öyle mi?" diye soruyor yavaşça, biraz geri çekilerek.

"Belki de başka bir kamaraya yerleşmiştir," diyorum.

"Bu son derece uzak bir ihtimal, bayım," diyor, kafa sallayarak.

"Öğle yemeğini birlikte yiyecektik, ama gelmedi." Gözlerim kapalı, paniklememeye çalışıyorum. "Anons yapılmasını istiyorum–"

"Üzgünüm bayım, ama randevularına gelmeyen insanlar için anons yapmıyoruz," diyor aktör.

"En azından o odada kalıp kalmadığını söyleyebilir misin? Ha? Bunu yapabilir misin?" diyorum, dişlerimi gıcırdatarak.

"Bunu öğrenebilirim, ama bir yolcunun oda numarasını veremem."

"Oda numarası falan *vermeni* istediğim yok." diyorum sabırsızca. "Bir yolcunun oda numarasını istemiyorum. Oda numarasını zaten biliyorum. 402 numaralı odada kalıp kalmadığını söyle yeter."

"Marina...?"

"Marina Gibson," diyorum. "Mel gibi. *Mel* Gibson yani. Ama adı *Marina*."

Telli defterlerden birini açıyor. Bunlarda güya bu bölümdeki tüm yolcuların listesini içeren bilgisayar çıktıları var. Sonra bilgisayara doğru kayıp birkaç tuşa basıyor, hakim görünmeye çalışıyor çeşitli grafiklere bakıyor, sonra iç geçiriyor.

"Hangi oda demiştiniz, bayım?"

"402 numaralı kamara," diyorum kendimi tutarak.

Yüzünü buruşturuyor. Önce ekrana, sonra deftere ve nihayet şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"O oda bu yolculukta tutulmamış," diyor.

Uzun bir sessizlik, sonunda "Ne demek istiyorsun?" diye sormayı başarıyorum. "Ne demek 'tutulmamış'? Dün gece o odayı aradım. Telefonu biri açtı. O kişiyle konuştum. Ne demek 'boş'?"

"Demek istediğim bayım, tutulmamış," diyor. "Yani o odada kimse kalmıyor bayım," diyor.

"Ama..." Başımı sallamaya başlıyorum. "Hayır, hayır, bir yanlışlık var."

"Bay Ward?" diyor. "Buluşacağınız bayan eninde sonunda ortaya çıkacaktır eminim."

"*Nereden* biliyorsun?" diye bağırıyorum. "Nerede olabilir ki?"

"Belki spanın kadınlar bölümündedir," diyor omuz silkerek.

"Evet, evet, olabilir," diye mırıldanıyorum. "Spanın kadınlar bölümünde." Duraksıyorum. "Nasıl yani –spanın kadınlar bölümü mü var?"

"Eminim bütün bunların tamamen mantıklı bir açıklaması vardır Bay Ward–"

"Hey, dur bir dakika, böyle konuşma," diyorum, ellerimi kaldırıp omuz silkerek. "Biri böyle konuşmaya başladı mı, mutlaka bir terslik var demektir."

"Bay Ward, lütfen–"

"Bence başı belada," diyorum, masaya eğilerek. "Duydun mu? Bence başı belada dedim."

"Ama Bay Ward. Yolcu listesinde Marina Gibson diye biri bile yok," diyor. "Bu yolculuk kayıtlarında Marina Gibson diye biri yok."

Yüzümdeki ifadeye hiç anlam veremiyormuş gibi bakıyor.

Spanın kadınlar bölümünün önündeki bir sandalyede kapanış saatine dek oturup, gelen giden herkese bakıyorum.

2

Akşam yedide F. Fred Palakon arıyor. Spanın kadınlar bölümü beşte kapandığından beri odamdayım. Adının Marina Gibson olduğunu söyleyen kızı bulmak için bütün gemiyi aramayı düşünüyorum. Ama kapımın altından atılan *QE2* mühürlü bir zarfın içinden dün geceki yemekte çekilmiş fotoğraf çıkınca bundan vazgeçtim. Fotoğraf pek iyi çıkmamış, bunun temel sebebi Wallace'ların eksikliği.

Queen's Grill'de oturan o çifti hayatımda hiç görmedim, Wallace'larla uzaktan yakından ilgileri yok. Bana bakan adam Stephen'dan çok daha yaşlı; şaşkın bir ifadeyle önündeki tabağa bakan kadınsa Lorrie'den çok daha kılıksız ve sade.

Marina o an başını çevirmekte olduğu için yüzü bulanık çıkmış.

Masada gülümseyen ve rahat görünen tek kişi benim. Buna şaşırıyorum, çünkü resimde biraz olsun tanıdık gelen şeyler sadece tabağımdaki küçük havyar tepeciği, Stephen'ın getirttiği şarap şişeleri ve yan masada oturan Japon kadınların gölgeleri.

Fotoğrafı ve üç kopyasını masanın üstüne koyup, onlara bakarak durmadan sigara içiyorum, oda öyle soğuk ki, iki J. Crew kazağının üstüne dev Versace paltomu giydiğim halde donuyorum. Ayrıca hâlâ biraz akşamdan kalma olduğumun farkındayım; *QE2*'nin yarın Southampton limanına yanaşacağını hatırlıyorum.

"Demek Paris'e gitmiyorsun?" diye soruyor Palakon. "Londra'ya mı gideceksin?"

Cevap vermiyorum. Uzun bir sessizlikten sonra Palakon "Alo? *Alo?*" diyor.

"Evet," diyorum. "Nereden bildin?"

"Fikrini değiştirdiğini sezdim."

"Bunu nasıl başardın?"

"Bu senin acele kararlarının fazla sürmediğini biliyorum diyelim," diyor. "Diyelim ki tüm dikkatimi, söylediklerine ve yap-

tıklarına veriyorum." Duraksıyor. "Ayrıca her şeye farklı bir açıdan bakıyorum."

"Ben bir âşığım, savaşçı değilim Palakon." İç geçiriyorum.

"Jamie Fields'ın yerini bulduk," diyor Palakon.

Canlanır gibi oluyorum. "Öyleyse işim sona erdi, değil mi?"

"Hayır," diyor Palakon. "Sadece kolaylaştı."

"Şu anda ne yapıyorsun Palakon?" diye soruyorum. "Koca bir kutu dolusu naneli şeker yerken pedikür mü yaptırıyorsun? Kafamda *öyle* canlandı da."

"Jamie Fields Londra'da," diyor Palakon. "Onu iki gün sonra, oynadığı filmin setinde bulabilirsin. Gerekli tüm bilgiler otelde seni bekliyor olacak. Bir şoför sizi alıp–"

"Limuzinle mi?" diyorum, sözünü keserek.

Sessizlik. Sonra Palakon kibarca "Evet Bay Ward," diyor. "Bir limuzin–"

"Sağol."

"–sizi alıp Londra'ya götürecek, orada sizinle temas kuracağım."

Palakon bir şeyler anlatmayı sürdürürken, fotoğrafların yerini değiştirmeye başlıyorum. Sigaramı söndürüp bir tane daha yakıyorum.

"Anlıyor musunuz, Bay Ward?"

"Evet, anladım Bay Palakon," diyorum monoton bir sesle.

Sessizlik. "Gergin gibisiniz Bay Ward."

"Kafamı kurcalayan bazı şeyler var."

"Sahi mi, yoksa rol mü yapıyorsunuz?"

"Dinle Palakon, gitmeliyim–"

"Nereye gidiyorsunuz Bay Ward?"

"On dakika sonra başlayacak olan bir bahçe cücesi imalatı kursuna yetişeceğim ve erken varmak istiyorum."

"Londra'ya varınca sizinle temas kuracağım Bay Ward."

"Randevu defterime not aldım bile."

"Bunu duymak beni rahatlattı Bay Ward."

I

Sinematograf Felix'i piyanolu barda buluyorum, bir sıra yarı dolu brendi kadehine eğilmiş, içki şişeleri dizili rafların üstündeki aynalarda kendi yansımasına perişan bir ifadeyle bakarak, durmadan Gauloise tüttürüyor. Piyanist –iğrenç dişli erkek aerobik hocası olduğunu dehşetle fark ediyorum– "Anything Goes"un hüzünlü bir versiyonunu çalıyor. Felix'in yanındaki tabureye oturup fotoğrafı kolunun yanına koyuyorum. Felix kımıldamıyor bile. Günlerdir traş olmadığı belli.

"Felix," diyorum sakin olmaya çalışarak. "Şu fotoğrafa bak."

"Fotoğrafa filan bakmak istemiyorum," diyor, aksak, menşei belirsiz aksanıyla.

"Felix, lütfen bak. Çok önemli," diyorum. "Sanırım."

"O fotoğrafa bakmamam gerekiyor, Victor."

"Siktir et! Bak şu siktiğimin fotoğrafına!" diye bağırıyorum panikle.

Felix bana dönüp "Sakin ol, sakin ol," diye mırıldanıyor. Sonra bezgin bir ifadeyle fotoğrafa bakıyor. "Eee? Ne yani? Havyar yiyen pek de mutlu görünmeyen insanlar. Omuz silkiyor. "Ne olmuş yani?"

"Felix, ben *bu* insanlarla havyar filan yemedim," diyorum. "Ama her nasılsa fotoğrafta va-va-varım," diye kekeliyorum.

"Ne demek istiyorsun?" İç geçiriyor. "Tanrım, öyle yorgunum ki."

"Bu fotoğraf gerçek olamaz," diyorum ince bir sesle. "Dün gece yemek yediğim çift bunlar değil. Bunlar Wallace çifti değil. Anlıyor musun Felix? Bu –insanları– tanımıyorum."

"Ama fotoğraftaki sensin Victor," diyor. "Bu sensin."

"Evet, benim," diyorum. "Ama bu insanlar kim Felix?" Vurgulamak için elimi fotoğrafta gezdiriyorum. "Ne demek bu? Neler oluyor cehennem aşkına?"

"Seni genç budala," diyor.

"Nerede Felix? *Nerede?*" diyorum arkama dönerek. "Bu kahrolası gemide altmış yaşından genç kimse yok ki."

Felix barmene bir içki daha vermesini işaret ediyor.

"Felix," diyorum. "Sanırım korkuyorum."

"Korkmakta haklısın. Ama niye?"

"Bir sürü sebebi var," diye fısıldıyorum.

"Bu hayattan bir miktar zorluk beklememiz gerekir."

"Biliyorum, biliyorum. Hayatı iyisiyle kötüsüyle kabul etmeliyim falan. Felix, tanrı aşkına çeneni kapa da şu kahrolası fotoğrafa bak."

Felix fotoğrafı alıp yakından incelerken, giderek ilgilenmeye başlıyor, barın havası dumanlı ve belirsiz. Piyanist hâlâ hüzünlü "Anything Goes" versiyonunu çalıyor. Sarhoş kadınları, krupiyeleri ve garsonları oynayan bir sürü figüran onu hayran hayran dinliyor, sessizliğe odaklanıp barmenin dikkatini çekmeye çalışıyorum.

"Bu fotoğrafla oynanmış," diyor Felix, boğazını temizleyerek.

"Nereden anladın?"

"Normalde şu kızın yüzünün görünmesi gerek." Marina'yı gösteriyor.

"Evet, ama tam flaş patlarken başını çevirmiş."

"Hayır," diyor Felix. "Çevirmemiş."

"Nereden biliyorsun?"

"Boynunun duruşunu görüyor musun?" Parmağını Marina'nın boğazında gezdiriyor. "Boynunun duruşu, kızın o anda kameraya baktığını gösteriyor. Ama yüzünün yerine –nasıl de-

niyor? Bir başkasının yüzü oturtulmuş." Duraksıyor. Sonra Wallace çiftine bakıyor. "Sanırım aynı şey bu çifte de yapılmış," diyor gözlerini kırparak. "Hem de oldukça kabaca." Felix iç geçirip fotoğrafı bara bırakıyor. "Ama kim bilir? Belki de öyle sarhoştun ki, başka bir masaya geçtin ama hatırlamıyorsun."

Başımı sallıyorum. "Bu insanların masasında asla oturmam," diyorum. "Şu kadının *saçına* bir baksana." Barmene böğürtlenli bir Absolut ısmarlıyorum –misket limonu diye belirterek. İçkim gelince hemen içiyorum, ama beni hiç gevşetmiyor.

"Belki biraz sekse ihtiyacım var," diyorum iç geçirerek.

Felix kıkırdıyor. "Merak etme, istediğin olacak." Kıkırdamayı sürdürüyor. "Merak etme."

"Kıkırdamayı kes Felix."

"Senaryonun yeni taslağını okumadın mı?" diye soruyor.

"Senaryo sürekli değişip duruyor Felix," diyorum. "Böyle olacağını bilmiyordum."

"Hayal kırıklığına uğramaya hiç alışık değilsin ha Victor?"

"Bence o kızın başına kötü bir şey geldi," diye mırıldanıyorum. "Marina'nın."

"Sence hatalar mı yapılıyor?" diye soruyor Felix brendisinden bir ağız dolusu içiyor. "Bazen insanlar bilmemeleri gereken şeyler öğrenir."

"Bence... bence acil bir durum var ve..." Susuyorum, piyaniste bakıyorum; kanepelerde ve masalarda oturmuş, müziğin ritmiyle kafa sallayan figüranlara. "Ve... kimsenin umurunda değil –aman tanrım."

"Bence daha verimli ve huzurlu bir hayat yaşamalısın."

"*YouthQuake*'in kapağına çıkmış adamım ben," diye bağırıyorum. "Tanrı adına neler saçmalıyorsun?"

"Belki bu ikisinin birbiriyle ilgisi yok."

"Bana dikkafalı ve aptalca davranmadığımı söyle," diye yal-

varıyorum. "Bunun 'beni ilgilendirmeyen bir mesele' olmadığını söyle Felix. Bak, ben gerçekten takıntısız bir insanım."

"Biliyorum, biliyorum," diyor sempatiyle. Sigarasından bir nefes çekerek. "Çıldıracak gibi oluyorsun değil mi?"

"Palakon nerede? Onun bütün bunlarla ne ilgisi var?"

"Palakon da kim?" diye soruyor.

"Palakon," diye iç geçiriyorum. "Beni bu kahrolası gemiye bindiren adam."

Felix susuyor, sonra sigarasını söndürüyor. "Palakon diye birini tanımıyorum."

Barmene elimle bir içki daha sipariş ederken "Ne?" diyorum, sinir olarak.

"Senaryoda Palakon diye biri yok Victor," diyor üstüne basa basa.

Duraksıyorum. "Bir saniye, bir saniye." Elimi kaldırıyorum. "Alo? Neler saçmalıyorsun sen bebek?"

"Saçmalamıyorum," diyor Felix. "Ayrıca bana 'bebek' deme lütfen Victor."

"Bir saniye, Felix," diyorum. "Fashion Cafe'de tanıştığım adamdan bahsediyorum. Beni bu kahrolası yüzen huzurevine getiren Avrupalı salaktan. Palakon'dan."

Felix hiçbir şey anlamamış gibi bakıyor. Afallayarak bakıyorum.

"Onunla takip edildiğim gün tanıştım," diye açıklamaya çalışıyorum. "Siyah ciple takip edildikten sonra, Fashion Cafe'de tanıştım. F. Fred Palakon?"

Felix bana ilgiden çok kaygıyla bakıyor. "Takip sahnesi filan çekmedik Victor," diyor. Uzun bir sessizlik. "Fashion Cafe'de hiç çekim yapmadık."

Fotoğrafa bakarken içimde bir şeyin çöktüğünü hissediyorum.

"Senaryoda Palakon diye biri yok," diye mırıldanıyor Felix fotoğrafa bakarak. "Adını bile duymadım."

Kesik kesik solumaya başlıyorum. Önüme bir içki kadehi konuyor. Ama midem kalkıyor. Kadehi Felix'in önüne itiyorum.

"Burası sanırım mantıklı bir kesme noktası," diyerek kalkıyor ve gidiyor.

O

Güvertenin havası nemliydi. Gökyüzü her zamankinden de karanlık; neredeyse kapkara bulutlar kabarıyor, düzensiz, arkalarında bir canavar, sonra, şimşekler çakmaya başlayınca millet huzursuzlandı, karanlığın ötesinde, gökyüzünün altında kara uzanıyordu. Güvertede bir sigara yaktım, kameralar etrafımda turluyordu, aldığım Xanax'lar sayesinde mide bulantım ve dikkat dağıtan tiklerim kesilmişti; walkmanimde çalan, Dave Matthews Band'in "Crash into Me" parçası kulağımdaki kulaklıklardan filmin müziğine karışıyordu. Bir banka oturdum, gözlerimde güneş gözlüğü, Gail Love'ın çıkardığı yeni bir dergi olan *A New Magazine*'i okumaya başladım, oturamaz hale gelene dek Marina'nın siyah sulara daldığını, fersah fersah derinlikteki dingin, kumlu deniz yatağına kadar indiğini görüyordum. İz bırakmayarak bu hayal eğlenceli bir şekilde zihnimde döndü. Belki de bilerek atlamıştı, çünkü gemide kalsa başına daha kötü şeyler gelecekti. Lauren Hynde'ın New York'ta bana verdiği ve Palakon'un yanıma almamı söylediği şapka kaybolmuştu. Kamaramı altüst ettiğim halde bulamamıştım, ama bu önemli değilmiş gibi görünse de aslında önemli olduğunu biliyordum. Yönetmen neyin önemli olduğunu bilmediğimi söylemişti.

Güvertede "çocuklar için" açılmış bir pamuk helva standının yanından geçtim. Wallace çiftiyle karşılaştım, benden uzak dur-

makta kararlıydılar, sahte gülümsemelerinin anlamını çıkaramadım, kalbim huzursuzca küt küt atıyordu, ama kendimi yorgun ve uyuşuk hissediyordum, bu bile zorlama geldi, mücadele etmedim, yapabileceğim bir şey yoktu. Cesaretlenmek için kendime bir manken olduğumu, CAA'yle çalıştığımı, çok iyi sevişiğimi, iyi genlere sahip olduğumu, Victor'un *harika biri* olduğunu anımsatmaya başladım. Ama güvertede bundan gerçekten şüphelenmeye başladım, kendimi pek ikna edemiyordum. Eşcinsel Alman genç de yanımdan geçti, beni görmezden geldi, ama zaten senaryoda önemli bir rolü yoktu. Onunla çekilen tüm sahneler çıkarılmıştı ve bu, filmin bütünlüğünü bozmamıştı. Film ekibi sis makinelerini parçalara ayırıp sandıklara koyuyordu.

Avrupa bana doğru geliyor, etrafımızda karanlık okyanus dalgalanıyordu. Bulutlar dağılıyor, gökyüzündeki ışık lekeleri giderek genişliyordu. Parmaklığa tutunmuş, kaç saat geçtiğini hesaplamaya çalışıyordum, görüşüm bir bulanıyor, bir açılıyordu, yanımdan geçen biri "The Sunny Side of the Street"i ıslıkla çalıyordu. Ama dönüp baktığımda kimseyi göremedim. Dalgın dalgın ayaklarıma bakarken, ayakkabımın yanında bir konfeti parçası fark ettim. Sonra bir tane daha.

3

14

Notting Hill'de bir sokak.

Sırayla: Yeni bir Gap mağazası, bir Starbucks, bir McDonald's.

Crunch spor salonundan Prada spor çantaları taşıyan bir çift çıkıyor. Enerjik görünüyorlar. Geride bıraktıkları spor salonunda Pulp'ın "Disco 2000"i bangır bangır çalıyor. Notting Hill'deki bu sokakta kaldırıma kıç kıça park edilmiş BMW'lerin yanından geçip gidiyorlar.

Gap'in önünde bir grup dar kalçalı, dağınık saçlı genç duruyor. Sırtlarında ironik sloganlı tişörtler, alışverişlerini karşılaştırıyorlar. Birinin elinde bir Irvine Welsh kitabı var. Aralarında bir sigara döndürüyorlar. Sessiz sokağa gürültüyle dalan bir motosikletten rahatsız oluyorlar. Motosiklet trafik ışıklarında yavaşlayıp duruyor.

Bono'ya benzeyen biri siyah bir Labrador gezdiriyor. Köpek uçuşan bir çöpe, bir Arch Deluxe paket kağıdı parçalamak üzere hamle edince, kayışını çekiyor.

Bono'ya benzeyen adamın yanından bir işadamı geçiyor. Yürürken *Evening Standard*'ın ön sayfasını çatık kaşlarla okuyor. Ağzında sımsıkı bir pipo duruyor. Bono'ya benzeyen adam, özel tasarım bir bebek arabasını iten oldukça şık bir dadının yanından geçiyor. Dadı bir torba parlak şeker yiyen ve bir dükkanın vitrinindeki cansız mankenlere bakan, iki güzel sanatlar öğren-

cisinin yanından geçiyor.

Bir Japon turist duvarlardaki posterleri kameraya çekiyor. Starbucks'tan kızlar çıkıyor. Bono'ya benzeyen adam siyah av köpeğini gezdirmeyi sürdürüyor. Şık dadı tasarım bebek arabasını durdurmuş bebekle ilgileniyor. Motosikletteki adam hâlâ yeşil ışığı bekliyor.

Pulp'ın yerini iğrenç bir Oasis şarkısı alıyor. Herkesin ayağında Nike var sanki. İnsanlar yeterince doğal takılmıyor. Hareketleri koordine edilmiş, neredeyse programlanmış gibi. Şemsiyeler açılıyor, çünkü Notting Hill'in tepesindeki Dior grisi gökyüzü yakında yağmur yağacağını gösteriyor.

Uzunca bir süre zarfında aşağıdakiler gerçekleşiyor:

Jamie Fields bir yan sokaktan koşarak çıkıp Notting Hill'deki sokakta beliriyor. Ellerini kollarını telaşla sallayarak insanları haykırarak uyarıyor. Güzel yüzü çarpıldığı için çirkinleşmiş (yoksa güzelleşmiş mi?). Yüzünde kahverengi lekeler var.

Notting Hill'deki sokaktan yavaşça aşağı inen bir taksi neredeyse Jamie Fields'a çarpıyor. Jamie Fields çığlık çığlığa taksinin üstüne atlıyor. Afallayan şoför camını kapatıp hızla uzaklaşıyor. Motosikletli adamın yanından geçip gidiyor. Siyah Labrador çılgınca havlamaya başlıyor. İki güzel sanatlar öğrencisi mankenleri bırakıp sokağa bakıyor. Şık dadı bebek arabasını ters yönde itmeye başlarken, iş adamına çarparak piposunun düşmesine sebep oluyor. İş adamı sinirlenip "Ne oluyor?" derken, binalar patlamaya başlıyor.

Önce Crunch spor salonu, birkaç saniye sonra Gap, hemen ardından Starbucks, en sonunda da McDonalds yok oluyor. Bu dört patlamanın her birinde gri göğe dev alevler ve duman bulutları yükseliyor. Bombalar özenle yerleştirilmiş olduğundan binalar dışa doğru patlıyor, sokaktaki insanlar ya alevlerin arasında yitiyor, ya da bez bebekler gibi savrularak, park edilmiş BMW'lere çarpıyor; ellerden uçarak havalanan şemsiyelerin ba-

zıları tutuşup, gri gökyüzünde salınarak yavaşça kalıntıların üstüne düşüyor.

Her yerde alarmlar çalıyor. Gökyüzü aydınlanıp turuncuya dönüşüyor. İki küçük patlama daha oluyor. Yer sarsılıp duruyor. Bir yerlere gizlenmiş insanlar emirler yağdırıyor. Sonunda sessizlik çöküyor. Ama on beş saniye kadar sonra insanlar çığlık atmaya başlıyor.

Gap'in önündeki gençler: yanıp kavrulmuş. İş adamı: Starbucks'ın önündeki patlamayla ikiye bölünmüş.

Japon turist ortalarda yok, ama el kamerası yerde sapasağlam duruyor.

Işıkta bekleyen motosikletli adam: kavrulmuş bir iskelete dönüşmüş ve parçalanmış motosikletinin enkazıyla kaynaşmış.

Şık dadı ölmüş. İttiği özel tasarım bebek arabasıysa sanki dev bir el tarafından dümdüz edilmiş.

Siyah av köpeği sağ, ama Bono'ya benzeyen sahibinden eser yok. Kopmuş eli hâlâ kayışı tutuyor, kül ve kanla kaplı olan köpek, bir kameranın ardında duran eğiticisine doğru fırlıyor.

Jamie Fields afallamış bir halde Notting Hill sokağında yavaşça diz çökerken gri gökyüzüne bakıyor. Sonra başını utançla eğiyor. Acı ve dehşetle zangır zangır titriyor. Esen tuhaf bir rüzgarın dumanı dağıtmasıyla, ortaya daha çok harabe, vücut parçaları, Gap'ten fırlamış banyo ürünleri, yüzlerce işlenmiş plastik Starbucks bardağı, erimiş Crunch spor salonu üye kartları ve hattâ dumanı tüten spor aletleri çıkıyor. Stair Master'lar, kürek aletleri, sabit bir bisiklet, hepsi tütüyor.

Sokağın, Jamie Fields'ın arkasındaki kısmı da ilk bakışta harabeye dönmüş gibi görünse de, bir süre sonra aslında fazla zarar görmediği anlaşılıyor; sadece biraz dağılmış. Yalnızca iki BMW ters dönmüş. Parçalanmış camlarında cesetler asılı –sokakta birbirine geçmiş cesetler yatıyor, etraflarındaki kanlar yapay gibi gö-

rünüyor. Sanki birileri kaldırımların, vücut parçalarının ve parçalanmış mağaza camekanlarının ardında hâlâ ayakta duran cansız mankenlerin üstüne fıçılar dolusu ezik domates dökmüş –cansız mankenlerin üstündeki kan ve et parçaları güzel sanatlar öğrencilerine ait. Kanlar fazla kırmızı görünüyor. Ama daha sonra kanın aslında bu renge yakın bir renk olduğunu, Notting Hill'deki bu sokakta hiç aklıma gelmeyecek bir şekilde öğreneceğim.

Şu anda Jamie Fields'a baksanız sanki rahatlamış gibi güldüğünü görürsünüz. Oysa etrafı kopuk kafalar, kollar ve bacaklarla çevrili. Ama bu vücut parçaları aslında köpükten yapılma. Yönetmen "Kes," diye bağırdıktan sonra, set ekibi onları kolayca toplamaya başlıyor. Biri Jamie'nın sırtına bir battaniye örtüyor ve kulağına rahatlatıcı bir şeyler fısıldıyor. Ama Jamie iyi görünüyor. Alkışlar başlayınca ayağa kalkıp eğilerek selam veriyor, Çarşamba sabahı Notting Hill sokağında çekilen sahnenin yıldızı olarak.

Patlamalardan sonra rüzgar şiddetleniyor. Makyaj asistanları figüranların yüzlerindeki yapay kanı silerken, bir helikopter gelip gürültüyle iniş yapıyor. Robert Carlyle'a benzeyen bir aktör yönetmenin elini sıkarken, dollyler sökülüyor, dublörler kulaklıklarını çıkarıp birbirlerini kutluyor. Jamie Fields treylerine gidiyor. Onu takip ediyorum. Treylerin basamaklarına oturup bir sigara yakıyor.

İlk andaki izlenimlerim: Hatırladığımdan daha soluk görünüyor, hâlâ mükemmel gözüken elmacık kemikleri iyice çıkıklaşmış, gözleri öyle mavi ki lens takıyormuş gibi görünüyor, saçı hâlâ sarı ama daha kısa ve jöleyle geriye yatırılmış, vücudu daha biçimli, esnek şık bej pantolonlu bacakları daha kaslı; sade bir yünlü kadife büstiyerin altındaki göğüslerinin silikonlu olduğu çok belli.

Bir makyajcı kız Jamie'nin yüzündeki, alnındaki ve çenesindeki lekeleri iri ve ıslak bir süngerle siliyor. Cep telefonuyla konuşmaya çalışan Jamie kızı eliyle kovalayıp "Sonra," diye

tersliyor. Makyajcı kız çok bozuluyor, gülümsemeye çalışarak uzaklaşıyor.

Jamie'nin karşısındaki bir treylere seksi bir poz vererek dayanıyorum. Böylece başını kaldırır kaldırmaz beni görecek: sırıttığımı, kollarımı kavuşturduğumu, günlük Prada kıyafetler giydiğimi, kendimden emin ama ukala olmayan bir edayla durduğumu görecek. Jamie bir başka makyajcı kızı kovalarken başını kaldırıp baktığında ise beni fark etmiyor –oysa neredeyse dibindeyim. Armani güneş gözlüğümü çıkarıp, ağzıma bir Mentos atıyorum.

"Bu işlerden bıktım artık," diye fısıldıyor Jamie bezgin bir sesle cep telefonuna. Sonra: "Evet, görünce inandım." Ardından: "Bunları cep telefonunda konuşmayalım." Son olarak da "Barbados," diye mırıldanıyor. Bu sırada tam karşısında duruyorum.

Jamie başını kaldırıp beni görünce, konuştuğu kişiyi uyarmadan cebini kapatıp öfkeyle ayağa fırlıyor. Öyle hızlı kalkıyor ki, beyaz treylerin basamaklarından düşecek gibi oluyor. Kapısında adı yazılı. Bana "Eyvah, sersemin teki geldi, hemen kaçmalıyım," der gibi bakıyor.

"N'aber bebek?" diyorum kollarımı uzatıp, başımı yana eğip çapkınca sırıtarak. "Nasıl gidiyor?"

"Burada ne işin var?" diye homurdanıyor.

"Şey, bebeğim–"

"Tanrım burada ne işin var?" Panikle etrafa bakınıyor. "Kahrolası bir şaka mı bu?"

"Hey, sakin ol bebeğim," diyorum ona yaklaşarak, bunun üzerine merdivende geriliyor. Düşmemek için trabzana tutunuyor. "Sakin ol, sakin ol," diyorum.

"Hayır, sakin *olamam*," diyor öfkeyle. "Tanrım. Buradan hemen gitmelisin –*şimdi*."

"Bir saniye yavrum–"

"Sen New York'ta değil miydin?" diye tıslayarak sözümü ke-

siyor. "Burada ne işin var?"

Onu yatıştırmak için elimi uzatıyorum. "Dinle bebeğim, eğer–"

Elime vurup bir basamak daha geriliyor. "Benden uzak dur," diyor. "Dün gece Annabel's'de ne arıyordun?"

"Hey, dur biraz bebeğim–"

"Kes şunu," diyerek korkuyla arkama bakıyor. Bunun üzerine ben de dönüp bakıyorum. Sonra tekrar ona: "Ciddiyim –*hemen git* buradan. Birlikte görülmemeliyiz."

"Hey, bunu treylerinde konuşsak?" diye öneriyorum kibarca. "Treylerde konuşalım." Sessizlik. "Mentos ister misin?"

Elimi tekrar itiyor. "Bu setten hemen defolup gitmezsen Bobby'yi çağıracağım, tamam mı?"

"Bobby mi?" diyorum. "Bak yavrum–"

"Senin New York'ta olman gerek kahrolası. Şimdi hemen defol buradan."

Bir şey gizlemediğimi göstermek için ellerimi kaldırarak geriliyorum. "Hey, sakin ol," diye mırıldanıyorum. "Sakin ol, sakin ol."

Jamie dönüp treylere girmeden önce bana son bir kez, nefretle bakıyor. Treylere girip kapısını çarpıyor. İçeride birisinin kapıyı kilitlediğini duyuyorum. Sonra sessizlik.

Birden genzime yanık lastik kokusu doluyor. Öksürük krizine tutuluyorum. Krizi iki Mentosla atlattıktan sonra, Gina Gershon'a benzeyen hoş bir makyajcı kızdan bir Silk Cut otlanıyorum. Ortalıkta biraz takıldıktan sonra yürüyerek Westbourne Grove'a ve ardından Chepstown Sokağı'na gidiyorum. Oguri adında çok klas bir mağazaya uğruyorum. Sonra Colville Sokağı'nın köşesinde Neo-Deco desenli, turuncu fayanslı bir umumi tuvaletten çıkan Elvis Costello'yu görüyorum.

13

Kendimi gerçekten incinmiş hissediyorum. Salakça sokaklarda dolanmaktan sıkıldığımdan, yapacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Çeşitli gazete bayilerine giderek, Manhattan'daki hayatımın gidişatı hakkında bilgi almak için bir *New York Post* ya da *New York Times* arıyorum. Ama hiçbir yerde yabancı gazete bulamıyorum. Sadece tipik İngiliz paçavraları satılıyor. LIAM: EFSANENİN ARDINDAKİ ADAM veya BIJOU PHILLIPS'İN HAYATINDA BİR GÜN (bu yazıda adım geçiyor olabilir, hangi günde yazıldığına bağlı) ve LONDRALILARIN PARTİ VERMEYİ ÖĞRENMESİ ŞAMPANYA SATIŞLARINI ARTIRDI gibi manşetleri var. Londra sokaklarındaki düzinelerce Starbucks'tan birinden buzlu, kafeinsiz, büyük boy, şöyle böyle bir espresso aldıktan sonra Tower Records'a gidip Walkmanime kaset alıyorum (Fiona Apple, Thomas Ribiero, Tiger, Sparklehorse, Kenickie, *Mandela* filminin müzikleri). Dışarı çıkınca kendimi park arayan kaykaycıların arasında buluyorum.

İngiltere'de yeni moda rugby oyuncuları gibi giyinmek anlaşılan. Fırfırlı şifon giysiler, hippi tarzı yamalar ve kafa kazıtmak da moda. Liam ve Noel Gallagher yüzünden, sakal bırakmanın da son geldiğimden beri daha fazla revaşta olduğunu fark ediyorum. Yüzüme dokunup duruyorum. Kendimi çıplak savunmasız hissediyorum. Bond Sokağı'nda kel, sakallı, rugby oyuncusuna benzer bir neo-hippiyle çarpışınca, az kalsın iki Pekin köpeğini eziyorum. Amerika'da tanıştığım ve birlikte olduğum bir sosyete kızını, Tamara'yı aramayı düşünüyorum. Ama bunun yerine, F. Fred Palakon ararsa Jamie Fields meselesini nasıl güzel bir şekilde sunabileceğimi düşünmeye karar veriyorum. Yağmur çiselemeye başlayınca Bond Sokağı'ndaki Paul Smith mağazasına atıyorum kendimi ve güzel bir gri-mavi yağmurluk alıyorum. Her yerde Everything But the Girl'ün "Missing" parçası çalıyor. Bazen de neşeli house parçaları ve arada Beck'in "Where It's At"i, filan falan.

Bu arada bir pembe dizide oynaması gerekirmiş gibi duran, güneş gözlükleri siyah kafasını saran bir adam beni takip ediyor. Yakışıklı, siyah saçlı ve şık. Çenesi fazla sivri. Belki biraz Christian Bale'e benziyor. Üstündeki uzun, siyah Prada pardesü onu gizemli gösteriyor, belli ki niyeti bozuk, oyun hamurundan yapılmış gibi.

Pişmanlıklar: O skoç reklamını geri çevirmemeliydim.

Zihinsel not: Bu yıl erkeklerde göz kalemi hoş duruyor.

Masako'da arkada, kadife kaplı bir bölmede oturup salam tadında suşi yiyorum. Restoran boş. Christian Bale'e benzeyen adam boş restoranda dört kişilik bir masaya oturuyor. Hafifçe sırıtıyor. Elindeki kamerayı yanındaki sandalyeye koyuyor. Hoparlörlerden yükselen iç karartıcı müzik kimseyi neşelendirmiyor.

Elimde bir San Pellegrino şişesiyle adamın yanına gidiyorum. Hesabını ödüyor, soğuk sakisinden son bir yudum alıp, bana küstahça sırıtıyor.

"İmza mı istiyorsun? O yüzden mi peşimdesin?" diye soruyorum. Sonra sesi çocuklaşıyor: "Peşimi bırak. Siktir git, beni yalnız bırak, tamam mı?" Bu esnada ayağa kalkıyor, geri çekiliyorum. "Yoksa bu San Pellegrino'yu kafandan ayağı boşaltırım, tamam mı?"

Sessizce, bir "Eee?" ifadesiyle cevaplıyor beni.

Kendinden emin bir tavırla restorandan çıkmasını izliyorum. Dışarıda Masako'nun önünde mavi bir Jeep Commando bekliyor. Camları siyah olduğundan şoförün yüzünü göremiyorum. Restorandan çıkınca çeşitli Tex Mex restoranlarına bakıyorum. Ortalıkta bir felaket sonrası havası var. Kendimi gerçek gibi hissetmiyorum. Four Seasons'a dönüyorum. Tek yapmak istediğim şey, gömleğimi çıkarmak.

12

Four Seasons'ın önünde nöbet tutan paparazziler toplanmış si-

gara içiyor. Yanlarında oyalanıp, oda anahtarımı arar gibi yapıyorum, ama benimle ilgilenmiyorlar, resmini çekmeye değecek birisinin gelecek limuzinlerden inmesini bekliyorlar, bu gün onlardan değilim anlaşılan. İçeride: Ralph Fiennes yirmi yaşındaki bir film yapımcısıyla el sıkışıyor. O yapımcının tanıdığım biriyle yattığına *eminim*. Gabriel Bryne aynı anda hem cep telefonuyla konuşuyor hem *People* dergisiyle röportaj yapıyor hem de iri bir fincandan çay içiyor. Diğer bir ifadeyle: her şey yolunda, her şey tanıdık. Tek tuhaflık; Palakon'dan mesaj gelmemiş, buna sevineceğimi sanmıştım, ama öyle olmadı. Süitimin kapısını açıyorum. Televizyonu açıp MTV kanalını çeviriyorum. Everything But the Girl odayı dolduruyor, oda şu anda buz gibi. Tir tir titreyerek yatağın üstünde saçılı duran Japon moda dergilerini yığın yapıp yatağa dalıyorum ve üstüme yorgan çekiyorum. Bir protein karışımı istemek ve otelin spor salonunun kaçta kapanacağını sormak için mutfağı arıyorum.

Tam o sırada odanın diğer tarafında bir hareket dikkatimi çekiyor.

Jamie Fields: Çiçek desenli bir döner koltuğun kolluğuna bacaklarını atmış. Üstünde son moda bir Prada kaşkorse, siyah ve parlak disko pantolonu, siyah topuklu ayakkabılar ve siyah Armani güneş gözlüğü var. Yüzü bir maske gibi. Ama ilk şoku atlattıktan sonra, sanki özür diler gibi bir ifadesi olduğunu düşünüyorum. Bunu doğrularcasına güneş gözlüğünü çıkarıyor. Tırnaklarında trafik ışığı kırmızısı Hard Candy oje var.

Jamie tırnaklarının ne kadar dikkat çekici olduğunu fark ediyor. "Biliyorum çok çirkin," diyor. İç geçiriyor, bir sigara yakıyor. "Film için?"

"Hangisi için?" diye soruyorum.

Sigarasını üfleyerek, "İkisi için de," diyor.

"Buraya nasıl girdin?" diye soruyorum.

"Four Season'ın bazı kilit personelini yakından tanıyorum,"

diyor. "Beni tanıyorlar. İstediğimi yapmama izin veriyorlar Avantajlı. Bu kadar."

Duraksıyorum. "Yine bağırıp çağırmaya mı başlayacaksın?"

"Hayır. Yaptıklarım için özür dilerim."

Yine duraksıyorum. "Niye öyle davrandın?"

"Seni başkasıyla karıştırdım," diye mırıldanıyor. "Neyse, boşver."

"*Beni* başkasıyla mı karıştırdın?" diye soruyorum. "Bebeğim, bu çok acı."

"Biliyorum." Klipsli Gucci deri çantasından küçük bir hediye paket çıkarıyor. "Acını dindirmek için bunu getirdim."

Uzanıp paketi tereddütle alıyorum. "Ne bu?"

"Puro. Montecristo," diyor, ayağa kalkıp gerinerek. "Tabii hâlâ eskisi kadar züppe olduğunu varsayıyorum." Sigarasından derin bir nefes çekiyor, yüzünü buruşturuyor, sigarayı kültablasında söndürüyor. "O kadar da değiştiğini sanmıyorum." Süitte gezinmeye başlıyor. Etkilenmiş ya da etkilenmemiş gibi bir hali yok, tuhaf bir şekilde kayıtsız görünüyor. Perdelere dokunuyor, masanın üstündeki ıvır zıvırımı inceliyor.

Birden telefon çalıyor. Telefonu açıyorum, ama ses gelmiyor. Ahizeyi yavaşça yerine bırakıyorum.

"Bu fazla sık olmaya başladı," diye mırıldanıyorum.

Jamie odada gezinmeyi sürdürüyor. Ellerini masaların üstünde gezdiriyor, bir lambayı, sonra diğerini inceliyor, bir dolabı açıyor, televizyonun arkasındaki boşluğa bakıyor –eşek sırtında Beck, kement savuran bir Spice Girl–, sonra bir uzaktan kumanda alıp kırmaya çalışacakmış gibiyken araya giriyorum.

"Otursana bebeğim?" diyorum.

"Bütün gün tembellik ettim." Tekrar geriniyor. "İçim kıpır kıpır."

"Baksana, beni nasıl buldun bebeğim?" diye soruyorum,

acemice.

"Hey–" Dönüp bana bakıyor. "Asıl *sen beni* nasıl buldun?"

Sessizlik. "Önce sen söyle."

"Asistanlarıma kalabileceğini düşündüğüm yerleri arattım." İç geçiriyor, devam ediyor. "Connaught'u, Stafford'u, Claridge's'i, Dorchester'ı, Berkeley'i, Halcyon'u, sonra da –bom– seni Four Seasons'da bulduk."

Uzun bir sessizlik. Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor. "Ne oldu?"

"Peki ya kahrolası Hempel? Niye kahrolası Hempel'ı aramadınız? İnsaf, bebeğim."

Gülümsemeye başlıyor, ama birden bir şey fark edip kesip homurdanıyor ve döner koltuğa oturuyor.

"Bana güneş gözlüğümü taktırma Victor," diye uyarıyor.

Telefon tekrar çalıyor. İç geçiriyorum. Ahizeyi kaldırıp dinliyorum. Sessizlik. Düzensiz gelen bip sesleri. İki tıkırtı. Uzaklarda hışırtılar. Bir bip daha. Sonra sessizlik. Döner koltuktaki Jamie'ye bakıyorum. Güneş gözlüğüyle oynuyor. Ayaklarını sallıyor. Telefonu yavaşça kapıyorum.

"Victor Johnson'ın oda numarasını istedim, ama sonra adını Victor Ward olarak değiştirdiğini hatırladım –belki bir yerlerde okumuşumdur." Muzipçe gülümsüyor. "Niye adını değiştirdin?"

"Çeşitli komiteler kariyerime faydalı olacağına karar verdiler." Omuz silkiyorum. "Beni yarı ünlü yaptı."

"Bir hata sayesinde yarı ünlü oldun," diyor.

"O hata beni bayağı yola getirdi," diyorum.

"Rolü takım elbisenle kaptın."

"Ölçüsüz miktarda karizma da işe yaradı," diyorum.

"Sakın adını değiştirmen için baban seni zorlamış olmasın?" Yine muzipçe gülümsüyor. "Ha? Baban mı istedi?"

"Babamdan bahsetmek istemi–"

"Üff, neyse, *boşver*." Ayağa kalkıyor, tekrar koltuğa oturuyor, defalarca iç geçiriyor. "Bak, sana saçmaladığım için özür dilemeye geldim o kadar. Umarım Londra'da iyi vakit geçirirsin ve, şey, sekiz yıl sonra tekrar görüşürüz."

"Yine mi saçmalayacaksın yani?" diye soruyorum istifimi bozmadan. Yatağın üstünden ona yaklaşıyorum.

"Şey, hayır, şimdi sakinim."

"Güzel."

"Güzelden ne kastettiğine bağlı," diyor.

"Eee, neler yapıyorsun yavrum?" diyorum sahte bir bezginlikle. "İşler nasıl gidiyor? Nerelere gidiyorsun?"

"Bugün çekimlerin son günüydü," diyor. "Geçen hafta Pinewood'da iç çekimleri bitirdik. Yani artık özgürüm, özgürüm, özgürüm."

"Ne güzel. Seni tam bu vakitte yakalamam."

"Yakalamak mı?" diye soruyor gerilerek. "Niye beni *yakaladığına* seviniyorsun Victor?"

Birden cep telefonu çalıyor. Daha önce fark etmediğim Lulu Guinness el çantasından telefonu alarak açıyor. Gözünü benden ayırmadan konuşuyor: "Evet?... Tamam... Peki... Hayır, Four Seasons'dayım... Günün lafı bu mu... Elleri görelim... Evet... Tamam, harika... Oldu... Görüşürüz." Telefonu kapayıp, boş gözlerle bana bakıyor.

"Kimdi o?" diye soruyorum soğuktan titreyerek. Ağzımdan buharlar çıkıyor.

"Tanımıyorsun," diye mırıldanıyor. Sonra zor duyduğum bir sesle ekliyor: "Henüz."

Yan dönüp ellerimi sinsice çiçek desenli çarşafta gezdiriyorum, böylece ellerime dikkat çekiyorum. Gömleğimin kenarları dışarı çıkmış. Başımı eğip "şaşkınlıkla" baktıktan sonra Jamie'ye bakıp baştan çıkarıcı bir edayla gülümsüyorum. Jamie yüzünde

iğrenç, sinirli bir ifadeyle bana bakıyor. Baştan çıkarıcı olmayı kestiğim zaman rahatlıyor, geriniyor, inildiyor.

"Mutlaka bir şey yemem *lazım*," diyor.

"Kurt gibi açsın yani?"

"Daha da beter."

"Hey, o filmi görmüştüm," diyerek, muzipçe sırıtıyorum. "Oda servisini arayalım?" diyorum kalın bir sesle.

Bir şeyler düşünüyor. Televizyona bakıyor, sonra tavanı dikkatle inceliyor. Sonunda "Buradan çıkalım," diye mırıldanıyor.

"Nereye gidelim?"

"Akşam yemeği yiyebileceğimiz bir yere."

"Şimdi mi? Saat daha beş," diyorum.

"Güzel bir yer biliyorum," diye mırıldanıyor. Tavanın köşesindeki bir şey dikkatini çekiyor. Ona doğru gidiyor. Elini uzatıyor. Sonra birden bir şeyi fark etmiş gibi duruyor. Dönüyor. Gülümsemeye çalışıyor, ama başaramıyor. Bu odada bulunmaktan bir şekilde rahatsız olduğu belli.

"Sakin ol bebeğim, sadece bir hoparlör," diyorum. "Gevşe biraz."

11

Restoranda servis altıda başlasa da, Jamie, Arlington Square'e taksiyle giderken yaptığı gizemli bir telefon konuşması sayesinde bizi Le Caprice'e beş buçukta sokmayı başarıyor.

"Aslında Amanda Harlech'le yemek yiyecektim, ama seninle yemek çok daha, şey, ilginç olacak," diyor, cep telefonunu el çantasına geri koyarken.

"Geçmişten esen bir rüzgarım ben," diyorum.

Le Caprice'de bir masada karşı karşıya otururken, Jamie Fields'ın Lauren Hynde'ı tamamen unutturacak kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Bir martini ve biraz beyaz şarap içtikten

sonra yengeçli, mısırlı balık çorbası ve bir tabak kalamar ızgara ısmarlıyoruz. Giderek gevşeyip havaya giriyoruz. Gerçi Jamie arada büyük büyük esniyor ve o muhteşem, masmavi gözlerinin ardında biraz donuk bir ifade var. Bir martini daha ısmarlarken *Bu iş çok kolay olacak,* diye düşünüyorum.

"Bugün çekimden sonra nereye gittin?" diye soruyorum.

"Harvey Nichols'taki Aveda'da Himalaya gençlik tedavisi yaptırdım," diyorum. "Bunu hak etmiştim. Buna ihtiyacım vardı."

"Çok hoş."

"Sen Londra'da ne yapıyorsun Victor?" diye soruyor. "Beni bulmayı nasıl başardın?"

"Tamamen tesadüftü bebeğim," diyorum.

"Ya?" diyor inanmaz bir sesle. "Bu sabah sette ne işin vardı?"

"Nothing Hill'de gezinip alışveriş yapıyordum, kendi işime bakarak, ve–"

"Notting Hill diyeceksin Victor," diyor, garsona biraz daha ekmek getirmesini işaret ederken. "*Notting* Hill. Devam et."

Ona bakıyorum. Titreşimler gönderiyorum. Bazıları geri dönüyor, bazıları hafifçe hedefi bulup, yapışıyor.

Yüzümün önünde elini sallıyor. "Victor? Alo?"

"Ha?" diyorum göz kırpıştırarak. "Ne demiştin? Soruyu tekrarlar mısın?"

"Beni-bulmayı-nasıl-başardın?" diye soruyor sinirli bir sesle.

"Dedim ya, şans eseri." Gözlerimi kısıp elimi sallayarak, her şeyi açıkladığımı umuyorum.

"Senden beklenecek bir cevap ama sana inanmıyorum."

"Tamam, tamam," diyorum ona seksi bir şekilde gülümseyip öne eğilerek. Bu havayı ne kadar ileri götürebileceğimi sınamak istiyorum. "Bir partide karşılaştığım biri–"

"Victor," diye sözümü kesiyor. "Çok yakışıklı bir adamsın. Beni etkilemeye çalışmana gerek yok, tamam mı? Kes şunu."

Seksi gülümsemem soluyor. Arkama yaslanıp bir yudum martini aldıktan sonra, dudaklarımı bir peçeteyle özenle siliyorum.

"Devam et," diyor kollarını kavuşturup yüzüme bakarak.

"Bir partide karşılaştığım biri şey dedi, şey–" diyorum. Dikkatim dağıldığı için susuyorum. Omuz silkiyorum. "Groucho Club'daydı galiba. O da Camden'da okumuştu sanırım..."

"*Sanırım* mı?"

"Kafam o kadar iyiydi ki bebeğim–"

"Kimdi Victor? *Kimdi*?"

"Bir saniye –pardon ya, Brown's'da karşılaştığım biriydi galiba..."

"*Kimdi, tanrı aşkına?*"

Öne eğilip seksi bir gülümsemeyle "Bakıyorum sonunda dikkatini çekmeyi başardım," diyorum.

"Victor," diye sızlanıyor. "Bilmek istiyorum."

"Bak, sana bir şey söyleyeyim yavrum," diyorum.

"Evet?" diyor heyecanla.

"Kaynaklarımı asla açıklamam," diye fısıldayıp boş restoranda memnuniyetle arkama yaslanıyorum.

Gevşiyor ve bunu anlayışla karşıladığını göstermek için çorbadan bir kaşık daha aldıktan sonra düşünceli bir edayla kaşığı yalıyor. Sonra öne eğilme sırası ona geliyor. "Dilini çözecek yöntemlerimiz var," diye fısıldıyor.

Muzip bir edayla eğilip boğuk bir sesle "Eminim vardır," diyorum.

Ama Jamie gülümsemiyor, birden aklı başka bir şeye gidiyor sanki, benimle ilgili ya da değil. Çekingen ve düşünceli bir şekilde, iç geçirip arkama bakıyor. Ben de dönüp bakıyorum. Üstünde David Bailey fotoğrafları asılı bir duvar görüyorum.

"Hey bebeğim," diyorum. "Biraz yorgun görünüyorsun. Bugün çok mu çalıştın?"

"Bütün gün 'Farris asayı ele geçirince gezegeniniz yok olacak,' gibi replikler söylemek zorunda kalsan senin de ruhun yorulurdu," diyor bezgin bir sesle. "Parayı Japonlar veriyor –daha ne diyeyim?"

"Hey, ama *benim de* ruhum yorgun," diyorum onu neşelendirmeye çalışarak. "Eski bir sevgilim öyle demişti," diyorum, bundan gurur duyarmış gibi yaparak.

"Şimdi kiminle birliktesin?" diye soruyor.

"Kimseyle. Dinleniyorum. 'Daha duyarlı ve maço ol.' Amaan, boşver." Duraksıyorum. "Artık orospuların peşindeyim."

"Orospu demişken –Chloe Byrnes'e ne oldu?" diye soruyor. "Yoksa aşırı dozdan gitti mi?" Omuz silkiyor. Sonra durup düşünüyor. "Ama öyle bir şey olsa duyardık herhalde."

"Hayır, Chloe iyi," diyorum, konuyu neresinden ele alacağıma karar vererek. "İlişkimize ara verdik. Tatil yapıyoruz."

"Yani kıçına tekmeyi bastı demek istiyorsun?"

"Hayır," diyorum sabırla. "Her ilişkinin... şey, inişleri çıkışları vardır bilirsin."

"Şu anda inişteseniz galiba?"

"Öyle diyebilir."

"Sağol."

"Rica ederim," diyorum somurtarak.

"Eroin sorunu varmış diye duydum?" diyor Jamie alaycı bir ifadeyle.

"Bu dedikoduya yorumda bulunamam." diyorum.

"Doğru olmadığı için mi?" Bir paket sigara çıkarıyor.

"Hey bebek–"

"Merak etme," diyor sabırla. "Londra'da restoranlarda sigara içiliyor."

"Hey bebek dememin sebebi bu değildi."

"Peki, şu kadarını söyle. Chloe hâlâ hayatta: bu kadarı doğ-

ru mu?"

"Evet, hâlâ hayatta Jamie," diyorum biraz sinirlenerek.

"Söylentilere göre, Victor..." Başını sahte bir kederle sallayıp sigarasını yakıyor.

"Duyduğun dedikodular umurumda değil."

"Baksana," diyor arkasına yaslanıp, duman üfleyip, kollarını kavuşturup bana hayretle bakarak. "Sen eskiden tanıdığım Victor Johnson mısın, yoksa sonunda adam oldun mu?"

"Söylemeye çalıştığım şey Chloe'nin–"

"Tamam, Chloe Byrnes'le olan ilişkini anlatmana gerek yok," diyerek sözümü kesiyor sinirle. Garsona başını sallayıp tabaklardan birini alabileceğini söylüyor. "Hayal edebiliyorum. Hafta sonlarında South Beach, Andie McDowell'la öğle yemekleri, 'Chloe bir moda akımı yaratabilecek mi?' filan gibi konular üstüne tartışmalar, sarı renk üstüne konuşmalar, Chloe'nin Prada el çantasında sürekli bulduğun şırıngalar–"

"Hey," diyorum öfkeyle. "O *burundan* çekerdi."

"Ya?" Jamie'nin gözleri parlıyor. "Kayda geçsin mi?"

"Kahretsin, insanların ne düşündüğü umurumda değil," diye mırıldanarak sandalyemi geriye itiyorum. "İnsanların ne düşündüğü umurumda değil Jamie."

Sessizlik. "*Bence* iyi adapte oluyorsun," diyor, gülümseyerek.

"Evet, *ben* bir dâhiyim bebeğim."

"Bu dâhi neden Londra'da da New York'ta değil o zaman?" diye soruyor kendi kendine. "Dur tahmin edeyim: hayalindeki senaryoyu yazmak için malzeme topluyor."

"Hey, ben bir dâhiyim bebeğim," diyorum. "Buna inanmakta zorlanabilirsin, ama sahiden öyleyim."

"Pek de alçakgönüllüsün," diyor. Sonra birden bitkinleşiyor ve inliyor. "Hayır, olamaz, geçmişi hatırlıyorum –seksenli yılları hatırlıyorum. Her an panik atak yaşayabilirim." Kendini tutu-

yor, titriyor.

"Bu iyi bir şey yavrum," diyorum teşvik ederek, "Sal kendini."

"Hayır Victor," diyor kafa sallayarak. "Genel kanının aksine, bu *hiç de* iyi bir şey değil."

"Niye öyle diyorsun bebeğim?"

"Çünkü üniversite yıllarımızı hatırlıyorum, ben kendi adıma, onları baştan yaşamak istemem."

"Yapma bebeğim –Camden'da iyi vakit geçirmiştin, itiraf et," diyorum. "Bana deliymişim gibi bakma öyle."

"İyi vakit mi?" diye soruyor afallayarak. "Rupert Guest'i hatırlamıyor musun? *Onunla* takılmak eğlenceli miydi sence?"

"O bir torbacıydı yavrum," diyorum. "Okula kayıtlı bile değildi."

"Değil miydi?" diye soruyor şaşkınlıkla. Sonra birden hem özel hem korkunç bir şeyi hatırlayarak "*Aman tanrım,*" diyor.

"Roxanne Forest'ı hatırlıyorum," diyorum alaycı bir tavırla. "Ayrıca o İsviçreli piliçle, Katrina Svenson'la da *çok* iyi vakit geçirmiştim."

"Iyy, iğrenç," diyor. Sonra birden kendini toplayıp oyuna katılmaya karar veriyor. "David Van Pelt'i hatırlıyor musun? Mitchell Allen'ı? *Onlarla* iyi vakit geçirmiştim işte."

Uzun bir sessizlik. "Öyleyse, arkadaşım değillermiş demek."

Jamie'nin yüzündeki ifadeyi tanıyorum –sataşma zamanı. Başka bir isim söylüyor, ama siyah döşemeye bakarak David Van Pelt'i ve Mitchell Allen'ı hatırlamaya çalıştığımdan, söylediği ismi duymuyorum. Tekrarlamasını istiyorum.

"Lauren Hynde?" diyor sinsice. "Onu hatırlıyor musun?"

Ses tonundan ürktüğüm için "Şey, aslında hayır," diyorum.

"Lauren'ı hatırlıyor olmalısın Victor." İç geçirerek gözlerini kaçırıyor. "Lauren Hynde?"

"Hatırlayamadım," diyorum. "Niye? Hatırlamam mı gerekiyor?"

"Onunla birlikte olmak için beni terk etmiştin."

Uzun bir sessizlik. Bahsettiği olayı hatırlamaya çalışıyorum. Sonunda "Hayır, hatırlamıyorum," diyorum.

"Tanrım, seninle görüşmem hataydı." Huzursuzca kıpırdanıyor, sanki koltuğa zamkla yapışmış da kalkmaya çalışıyormuş gibi.

"Hayır, onu hatırlıyorum," diyorum doğrudan Jamie'ye bakarak. "Ama şunu da hatırlıyorum ki, okula bir dönem ara vermiştim ve Aralık'ta döndüğümde ortalarda yoktun–"

"Ben de bir dönem ara vermiştim Victor," diye karşılık veriyor.

"Bebeğim, söylemeye çalıştığım şey..." Ama yenildiğimi biliyorum, diyecek bir şey yok, kendimi asla mazur gösteremeyeceğimi biliyorum. "Hâlâ kızgın mısın?" diye soruyorum sessizce.

"Tabii, ne demezsin, yıkıldım," diyor gözlerini devirerek. "Dâhiyi unutmak için Avrupa'ya taşınmam gerekti."

"Burada gerçekten *o kadar* uzun zamandır mı yaşıyorsun?" diye soruyorum hayretle. "Bu... imkansız."

"New York'ta yaşıyorum salak," diyor. "New York'ta çalışıyorum."

"Birbirimizi niye hiç görmüyoruz peki?"

"Sanırım senin kendinden başkasını görmemen, benim de Manhattan'daki herkesten korkmamın bir birleşimi yüzünden sanırım."

"Yapma bebeğim, sen çok sertsin, kimseden korkmazsın," diyorum.

"Alison Poole'u tanıyor musun?" diyor.

"Şey." Hafifçe öksürüyorum, ve mırıldanarak "Bu soruya pas," diyorum.

"Öyle duymadım ama–"

"Hey, seninle en son görüşeli ne kadar oldu?" diyerek sözünü kesiyorum. "Klonopin kullanıyorum da uzun sürelidir. Hafızayı zayıflatıyor."

"Şey," diyor, "geçen hafta *WWD*'de defile fotoğraflarını gördüm."

"Todd Oldham defilesini mi diyorsun?" diye soruyorum. "O sayı hâlâ sende var mı?"

"Hayır, Calvin Klein defilesini," diyor.

"Ha," diyorum dalgın bir sesle. "Ha, evet."

"Ama senin –ve senden kaçamayacağımın– farkına ilk varışım birkaç yıl önceydi," diyor. "Seni bir Gap reklamında görmüştüm. Yüzünün oldukça hoş siyah beyaz bir resmini. Altında 'Victor Ward Bile Haki Giyiyor' filan gibi bir şey yazıyordu. Gerçekten gururlu bir halin vardı Victor. Beni çok etkilemiştin."

"Biz–" diye söze başlıyorum. Sonra susup kafamı sallıyorum. "Neyse, boşver."

"Ne? Birbirimizden nefret eder hale gelmiş miydik mi diyeceksin? Sonumuz beklediğimiz gibi mi oldu? O kahrolası reklam yüzünden *ben de* haki giysiler giymeye mi başladım sence?"

"Hayır... şey diyecektim... *GQ* için birlikte fotoğraf çektirdik mi?"

Uzun bir sessizlik. Neredeyse boşalmış martini kadehime dalgınca bakıyor. "Kaç tane içtin şunlardan?" Tekrar sessizlik. "Bence artık Klonopin'i kesmenin vakti gelmiş dostum."

"Boşver. Delice bir soruydu. Boşver," diyorum kafa sallayıp gülümsemeye çalışarak. "Eee, bugünlerde sen yatağına kimi alıyorsun bakalım?"

"Yan bekar olmanın tadını çıkarıyorum," diyor. İç geçiriyor.

"Yüzünde bambaşka bir ifade görüyorum," diyorum çenemi avcuma dayayıp ona bakarak. "Yalan söylüyorsun."

"Hangi konuda?" diye soruyor tereddütle.

"Yalnızlık konusunda."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin gibi görünen kızların mutlaka sevgilisi vardır," diyorum sahte bir özgüvenle. "Ayrıca seni tanırım Jamie. Erkeksiz yapamazsın."

Bana ağzı açık bakakalıyor. Sonra çılgınca kahkahalar atmaya başlıyor. Ona "Elmacık kemiklerin Camden'dayken de böyle miydi?" diye sorana kadar gülüyor.

Birkaç derin nefes alıyor, martini kadehimi alıp bitiriyor, yüzü kızarıyor, solukları hızlanıyor. "Victor, buna ne dememi bekliyorsun?" diye soruyor.

"Beni duman ettin bebeğim," diye mırıldanıyorum ona bakarak.

Şaşırıyor, ama şaşırmamış gibi yaparak "Ne yaptım?" diye soruyor.

"Beni duman ettin," diyorum. "Yani çok etkiledin."

"Ne zaman oldu bu?"

"İlk tanışmamızda."

"Ve?"

"Ve şimdi de aynı haldeyim."

"Bence hemen kendini topla," diyor. "Kendini de unut."

"Ama aklından birşey geçiyor," diyorum gözlerinin içine bakarak. Gözlerimi kırpmıyorum bile.

"Evet," diyor sonunda, gülümseyerek.

"Ne düşünüyorsun Jamie?"

Biraz sustuktan sonra gözlerimin içine bakıyor. "Potansiyel olarak ilginç biri olduğunu ve seni tekrar tanımak isteyebileceğimi düşünüyorum."

"Seni hep dünyanın en çekici elli kadınından biri olarak gördüm."

"Birbirimizi tekrar tanımamızı ister misin Victor?" diye soruyor. Gözlerini indiriyor, sonra tekrar kaldırıp iri iri açarak bana bakıyor.

Bunu söylemesi ve yüzündeki ifade –saf seks– beni telaşlandırıyor, kıpkırmızı kesilmeme yol açıyor. Bir cümle tamamlamaya çalışıyorum, ama sadece "Şey, bilmem ki..." diyebiliyorum. Sonunda masaya bakmaya başlıyorum.

"Şaşırma," diyor. "Hadi düzüşelim demiyorum. Sadece... belki birbirimizi tekrar tanıyabiliriz diyorum."

"Hey, artık hiçbir şeye şaşırmıyorum yavrum."

"Güzel," diyor bir süre sonra, beni süzerek. "Bu çok güzel, Victor."

Masa temizlendikten ve birlikte bir tatlıyı paylaştıktan sonra, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Uzun süre düşündükten sonra "Acaba hâlâ uyuşturucu kullanıyor musun diye düşünüyorum," diyorum.

"Ve?" diye soruyor muzip bir ifadeyle.

"Ve... acaba şu an üstünde var mı?"

Gülümsüyor havaya girerek. "Hayır." Duraksıyor. "Ama nereden bulabileceğini biliyorum."

"Garson?" Elimi kaldırıyorum. "Hesap lütfen."

Garson hesabı getirince Jamie bir şeyi fark ediyor.

"Artık hesapları ödemeye mi başladın?" diye soruyor. "Aman tanrım."

"Hey, işler tıkırında yavrum," diyorum. "İlerliyorum. İşler yolunda."

Hesabı ödeyip yüklüce bahşiş de bıraktığımı görünce "Sanırım sahiden değişmişsin," diyor.

10

Notting Hill'de milyarder bir sanayicinin deposundayız –şimdiye kadarki en ayrıntılı setlerden biri, aslında, dev bir binadaki depolardan biri bu. Kolonlardan Chemical Brothers'ın "Setting Sun"ı tam vaktinde bangır bangır çalmaya başlıyor. Gary Hume için verilen bir partideyiz. Ama aslında Patsy ve Liam için veriliyor. Bizim gibi insanlar değilseniz içeri girmeniz zor. Ama Jamie bizi Kate Moss'la Stella Tennant'ın hemen arkasındaki gümüş

kemerli bir kapıdan, kulaklıklı korumaların arasından geçirmeyi başardı. Dışarısı "her büyük medya olayında" olduğu gibi TV kamyonetleriyle, barikatlarla, hayranlarla, ünlülerle, arkasında insanların isimleri yazılı ceketlerle, bize bakıp onlar gibi görünmek, onlar gibi olmak istiyorum diye düşünen gençlerle dolu. Jamie'ye o milyarder sanayicinin ismini sorduğumda, bazı savaşları finanse eden "dostane" bir ayyaş olduğunu söylüyor. Sonra Patsy Palmer ve Martine McCutcheson'la karşılaşıyoruz ve Nellie Hooper'a yeni Massive remiksine bayıldığımızı söylerken Damon Albarn, Jamie'yi yanaklarından öpüyor.

İçeride: restoran mutfaklarına benzeyen, dev buharlı pencereli boş odalar var. Sergilenen dev buz heykeller yüzünden içerisi buz gibi. Her katta farklı bir grup çalıyor (bodrumda Jon Spencer Blues Explosion). Herkes Tsingtao birası içip Gucci pozları veriyor. Genelde Gap tişörtler ve Prada loafer'lar giyilmiş, risk yok, her yerde kameralar var. Mor Alaïa giysili Carmen Electra, buz heykellerden biriyle dans ediyor. Ortalık bazen siyah beyaz, bazense parlak ve rengarenk oluyor, tıpkı yeni Quicksilver reklamlarındaki gibi. Genel hava şıklık karşıtı. Norveç sahilinde veya o kadar soğuk bir yerde yüzen bir buzdağının içindeymiş gibi titriyoruz.

Jamie'yle bulunduğumuz katta melodik trip-hop parçaları çalıyor. Dev bir çelik merdivenin altındaki, sarılı-yeşilli ufak bir kanepede oturuyoruz. Her tarafta beyaz çiçekler var. Tavana projektörle yansıtılmış dev bir dijital saat karanlıkta parlıyor. Jamie'nin kolayca edindiği hafif bir kokaini çekiyoruz. Mutfaklardan birinden, çaldığı Waring blender sayesinde parlak turuncu tekila punçları içiyoruz. Jamie bütün bunlar olurken bir ara siyah bir Jil Sander elbise giydi. Etrafımızdaki önemsiz paparazziler fotoğraf çekmeye çalışıyor, ama Jamie bezgin, ben de fotojenik çıkmayacağımı düşündüğümden onları iterek "Hey, onu biraz rahat bırakın –tanrım, biz de *insanız*," diyorum. Dikkatleri o sırada yanlarından geçen bir

başkasına yönelince bizi rahat bırakıyorlar. Biraz hayal kırıklığına uğruyorum. İnsanlar karanlık köşelere çekilip konuşuyor. Jamie'yle birbirimizin sigaralarını yakıyoruz.

"Sağol Victor," diyor. "O kadar... sert olmana gerek yoktu ama, beni korumak istemen hoşuma gitti."

"Buradaki herkes tığ gibi ve muhteşem," diyorum kokainin etkisiyle. "Dişleri de *bembeyaz*. Hatırladığım kadarıyla Londra eskiden böyle değildi."

"Merak etme, hafızanda sorun yok, buradakilerin çoğu Amerikalı."

"Harika bir parti bu," diyorum.

"Beğeneceğini biliyordum."

"Burayı nasıl buluyorsun?" diyorum sarılı-yeşilli kanepede ona sokularak.

"Şey," diyor etrafına bakınarak. "Bence yeni bir Philippe Starck oteline biraz fazla benziyor."

"*Fazla* mı?" diyorum şaşkınlıkla. "Bence çok işlevli, ama bebeğim. Ama neyse, iç mimariden bahsetmek istemiyorum."

"Neden bahsetmek istiyorsun peki?" diye soruyor. "Kendinden başka tabii."

"Hayır, *senden* bahsetmek istiyorum bebeğim." Duraksıyorum. "Daha doğrusu *bizden*." Tekrar duraksıyorum. "Ama seninle başlayalım. Kokain alabilir miyim?"

Tüpü elime tutuşturuyor. "Dur tahmin edeyim –ayrıldıkları sevgilileri tarafından asla unutulamayan erkeklerden biri olmak istiyorsun, değil mi?"

Duvara dönüp tüpten peş peşe birkaç kez, çektikten sonra dönüp ona burnumu gösteriyorum. Başını 'burnunda bir şey yok' anlamında sallıyor. Tüpü ona geri verirken, Oliver Payton'la konuşan, üç düğmeli gri bir Prada takım giymiş bir adama el sallıyor. Takımlı adam da biraz yapmacık bir tavırla ona

el sallıyor. Ikisinin de elinde birer piton var.

"Kim o?" diye soruyorum.

"Yeni Tommy Hilfiger reklamında bacakları görünen kişi," diyor Jamie.

"Bu harika bir parti, bebeğim," diyorum.

"Kendini daha iyi hissediyor, daha iyi görünüyorsun, değil mi? Bense daha da iyiyim."

Başımla evetliyorum. "Ne kadar iyi görünürsen, o kadar iyi görürsün."

"Emily Lloyd'un hiç istifini bozmadan dev bir ızgara karidesi mideye indirdiğini görüyorum," diyor. Esniyor, tüpü açıyor, sırtını dönüyor. "Çok yorgunum."

"Hey, bak, Lulu Guinness –çantanı o yaptı," diyorum, kafam tamamen gitmiş. "Bak şuradaki de Jared Leto– hayatımı çekecekleri filmde beni oynayacak."

Jamie bana dönüyor, burnunu siliyor ve tekila punçtan büyük bir yudum alıyor. "Birileri sana sıkı bir hayat dersi vermeli Victor."

"Evet, evet, bebeğim, kesinlikle," diyorum. "Ama bence şu anda yaydığım hiper erkeksi titreşimlere direnmekte *sen* zorlanıyorsun."

"Götleşme bebeğim," diye uyarıyor beni.

"Hey, derdin eğlenmek değilse hiç görüşmeyelim." Ona iyice sokuluyorum, baldırlarımız değiyor.

"Küçük Bayan Baş Belası." Bir sigara yakarak gülümsüyor, "O ben."

"Camden'da bize ne olmuştu bebeğim?" diye soruyorum. "İnan hiç hatırlamıyorum."

"Ne mi olmuştu? Sanırım önce senin bir salak olduğun konusunda anlaşmıştık," diyor, kayıtsızca dumanını üfleyerek.

"A-ha, a-ha, olabilir, ama artık son derece saygın biriyim..."

"Ayrıca insanlarla yakınlaşmakta korkunç zorluk çekiyor-

dunki bunu atlattığını sanmıyorum–"

"Yapma, yapma." Kıkırdıyorum. "Yapma bebeğim." Ona eğilerek kollarımı açıyorum. "Acaba neyim vardı?"

"Haddini bilmemek hariç?" diyor. "Bir de hiç tanımadığın insanlarla yatmayı sevmen?"

"Hey, orospuluk yapan asıl *sendin* diye hatırlıyorum bebeğim," diyorum. "Hem ben, şey, evrim geçirdim."

"Seni *ben* terk ettim Victor," diye hatırlatıyor. Ama sertçe değil, bana doğru eğilip gülümseyerek söylüyor bunu.

"Ama kalbimi kıramadın," diye fısıldıyorum, artık birbirimize iyice yakın olduğumuz için.

"Çünkü kalbin yoktu," diye fısıldıyor, daha da eğilerek. "Ama bu... seksi olmadığı anlamına gelmiyor."

Yüzüne bakınca, benimle yatmaya sandığımdan daha hevesli olduğunu anlıyorum. Ama henüz havaya girmediğim için geri çekilip arkama yaslanıyorum. Zor erkek numarası yapıyorum. Kalabalığa bakıyor, punçımı içiyorum. Duraksıyor, bir şeyler düşünüyor, biraz doğruluyor, punç içiyor, sigarasız elimin bacağında kalmasına izin veriyor.

"Amerika'dan kaçtığın söyleniyor bebeğim," diyorum. "Niye kaçtın?"

"Kim söylüyor?" diyor, bacak bacak üstüne atıp elimi düşürerek "Bunu sana kim söyledi?" Sessizlik. "Hakkımda *dedikodu* mu yapılıyor?"

"Hey, sen bir yıldızsın yavrum." Omuz silkiyorum. "Basında çıkıyorsun."

"New York'ta yaşadığımı bile bilmiyordun Victor," diyor kaşlarını çatarak. "Tanrım –neden bahsediyorsun sen? *Ne* basını?"

"Yani... Amerika'dan *kaçmadın mı*?" diye soruyorum tereddütle. "Yaaani burada saklanmıyor musun?"

"Amerika'dan *kaçmak* mı? Burada *saklanmak* mı?" diye soru-

yor. "Tanrı aşkına –kendine gel Victor. Saklanıyor gibi bir halim mi var?"

"Ben başkalarının yalancısıyım bebeğim–"

"Buraya berbat bir bilimkurgu filminde oynamaya geldim," diyor. "Bu saçmalıkları kimden duydun? Kim söyledi?"

"Sağdan soldan." Omuz silkiyorum. "Erkek arkadaşınla sorunların varmış. Çevrem geniştir bilirsin."

Bana bakakalıyor. Yeterince zaman geçtikten sonra başını sallayıp "tanrım," diye mırıldanıyor.

"Ne zaman geri dönüyorsun peki?" diye soruyorum.

"Nereye?" diye soruyor. "*Senin* gittiğin yere mi? Herhalde asla."

"Birleşik Devletler'e bebeğim–"

"*Birleşik Devletler'e* mi? Oraya kim *Birleşik Devletler* diyor ki?"

"Evet, Birleşik Devletler'e bebeğim." Omuz silkiyorum. "Benimle gelmek ister misin?"

Uzun bir sessizlik. "Dönüp dönmemem seni niye bu kadar ilgilendiriyor?" diye soruyor.

"İlgilendirmiyor bebeğim, ilgilendirmiyor," diyorum, ona tekrar ilgi gösterip yanına sokularak. "Sadece dönüp dönmeyeceğini, ne zaman döneceğini ve yanında yol arkadaşı isteyip istemediğini öğrenmek istiyorum."

"Bilmiyorum Victor," diyor geri çekilmeden. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Aslında seninle bu partide ne işim var, onu bile bilmiyorum."

"Hey, buna inanmıyorum," diyorum. "Yapma bebeğim."

"Niye inanmıyorsun?"

"Söyleyiş tarzın yüzünden." Omuz silkiyorum, ama bu kez gözlerinin içine bakarak.

O da beni süzüyor. Sonra omuz silkiyor. "İçimde korkunç bir his var," diyor. "Üç yıl içinde pembe bir smokinle geceyarıları talk showlara çıkmaya başlayacaksın gibime geliyor."

"Hey," diye fısıldıyorum boğuk bir sesle. "Ben dayanıklıyım bebeğim." Onu öpmek için eğiliyorum. "Tatlı dudaklarıma gel, bebeğim."

Işıklar titreşiyor, sonra kararıyor. U2'nun "Staring At the Sun"ının nakaratı başlıyor. Yüzünü iyice bana çeviriyor, dudaklarını rahat öpebileyim diye. Tepemize konfeti yağmaya başlıyor. Üzerimizdeki tavanda birden Raquel Welch'in *One Million Years B.C.*'daki görüntüsü beliriyor. Koşturup duruyor. Dudaklarımız dokununca, Jamie beni ısrarla öpmeye başlıyor. Ama Tara Palmer-Tomkinson'la şapka tasarımcısı Philip Treacey yanımıza gelince birbirimizden ayrılıyoruz. Hep birlikte sohbet ederken Jamie, Tara'ya en yakın tuvaletin yerini soruyor ve hepsi birden masadan kalkıyor. Jamie giderken bana göz kırpıyor. Sadece Camden'ı anımsamakla kalmıyorum –hem Jamie'yle yatacağımı, hem de 300.000 Dolar kazanacağımı fark ediyorum. Kendime not: artık neden mankenlik yapayım? Yeni planım: Eskiden çıktığım bütün kızları arayıp bulmak. Zihnimde listelerini çıkarmaya başlıyorum. Bu Palakon'un ilgisini biraz olsun çeker mi diye merak ediyorum.

Küçük bir televizyona bakarak puro ve burbon içen bir grup Japon'a bakıyorum. *Friends* dizisinin video kasetini izliyorlar. Sonra erkeklerden biri beni fark edince gözünü benden alamıyor. Gururum okşanıyor. Onu fark etmemiş gibi davranıyorum. Jamie'nin kokain tüpünü yanında götürüp götürmediğinden emin olmadığımdan, Mark Cross süet çantasını karıştırmaya başlıyorum. Smashing Pumpkins'in "1979"ı bangır bangır çalıyor. İnsanlar bağırıp sesin biraz kısılmasını isteyince daha kısık sesli melodik bir trip-hop parçası çalmaya başlıyor.

Jamie'nin tüpü koymuş olabileceği çantasında: yılan derisi bir Gucci cüzdan, minik bir Mont Blanc dolmakalem, bir Asprey adres defteri, Calvin Klein güneş gözlüğü, bir Nokia 9000 cep telefonu, bir Nars dudak parlatıcı, bir Calvin Klein parfüm

ve şaşkınlıkla baktığım bir Sony ICD-50 portatif dijital kayıt cihazı; play tuşuna basınca Le Caprice'in boş mekanında yankılanan kendi sesimi duyuyorum.

"Şey, bilmem ki..."

"Şaşırma. Hadi düzüşelim demiyorum. Sadece... belki birbirimizi tekrar tanıyabiliriz diyorum."

"Hey, artık hiçbir şeye şaşırmıyorum yavrum."

"Güzel... Bu çok güzel, Victor."

Tepemden birinin sesi geliyor. Trabzandan eğilen, benim yaşlarımda, Gucci smokinli, fazlasıyla yakışıklı, manken Bentley Harrolds olabilir (olmayabilir de), zil zurna sarhoş bir adam "Ne biçim parti bu. Sirke benziyor," diye bağırıyor, sarkmış bir bileğe tutturulmuş elindeki dolu kadehteki içki dökülüdü dökülecek.

Kayıt cihazını hemen kapatıp Jamie'nin çantasına geri koyduktan sonra Bentley'ye seksi bir gülümsemeyle bakıyorum. Bunu gören Bentley'in gözleri fal taşı gibi açılıyor, yüzü kızarıyor ve eğilmeyi sürdürerek "Katiyen ilk bakışta sıkıcı bir izlenim bırakmıyorsun," diyor.

"Sen de Bentley Harrolds'sın," diyorum. Sonra bardağını göstererek, "Hey dostum, ne içiyorsun?" diye soruyorum.

"Şey..." Bentley bardağına, sonra tekrar bana şaşı gözlerle bakıyor. "Buzlu Bacardi," diyor. Sonra hâlâ bana bakarak: "Harbiden yakışıklısın."

"Öyle derler. Ne kadar yakışıklıyım?"

Bentley merdivenden inip karşıma geliyor. Öne arkaya sallanıyor. Yüzü kıpkırmızı.

"Brad Pitt'e benziyorsun," diyor. "İri, tüylü bir *ayıyla*... kapıştıktan sonraki haline." Duraksıyor. "Beni tahrik ediyorsun."

"Bir saniye kendime gelmeme izin ver."

"Bu arada Jamie Fields'ın çantasında ne arıyordun?" diye soruyor Bantley, oturmaya çalışarak. Ama tüm kanepeye yayıldı-

ğım için oturamıyor. Sonunda iç geçirerek vazgeçiyor, dikkatini toplamaya başlıyor.

"Şey, bunun yerine bu sabah Four Seasons'ın spor salonunda yaptığım sıkı çalışmadan bahsetsem?"

Uzun bir sessizlik. "Sanırım..." –yutkunuyor– "...bayılacağım."

"İlk olmayacaksın."

Japon adam burbonunu yudumlayıp beni kesmeyi sürdürüyor. Sonra başka bir Japon adamı dirseğiyle dürtüyor. Adam eliyle sinirli bir hareket yapıp *Friends*'i izlemeye devam ediyor. Bir yandan da bir kutu Häagen-Dazs marka kakaolu Gece Yarısı Kurabiyesi yiyor. Bentley homurdanarak sarılı yeşilli kanepede kendine zorla yer açıp oturuyor ve kollarımı, göğsümü, bacaklarımı süzdükten sonra bir itirafta bulunuyor.

"Başımı döndürmen için elimden geleni yapmaya hazırım, Victor."

"Beni tanıdığını anlamıştım."

"Seni tanımak zor olmadı," diyerek gülüyor.

"Evet, öyleyim."

Bentley durup bir şey düşünüyor. "Sana bir şey sorabilir miyim Victor?"

"Her şeyi sorabilirsin."

Bentley kafasını yavaşça sağa sola sallayıp "Böyle imalarda bulunmamalısın," diyor.

"Yani–" –boğazımı temizliyorum– "–devam et demek istemiştim."

Bentley hafifçe boğazını temizledikten sonra çok ciddi bir sesle soruyor: "Hâlâ Stephen Dorff'la çıkıyor musun?"

O anda içmekte olduğum tekila punçı boğazıma kaçıyor. Öksürürken birden Jamie gelip aramıza sıkışıyor. "Altıncı katta bir kroket oyunu var," diyor. "Beşinci katta da bir sergi." Bentley'yi yanağından öpüyor.

"Selam tatlım," diyor Bentley onu öperek.

Jamie bana dönüp "Niye öksürüyorsun?" diye soruyor. Sonra Bentley'e dönüyor: "Niye öksürüyor? Ona ne *yaptın*, söyle."

"Moi?" diye inliyor Bentley. "Şey, özel bir soru sordum ve aldığım yanıt beni tam anlamıyla çok tatmin etti."

"Soruna yanıt filan vermedim," diyorum çatlak bir sesle, ağzımı silerek.

"Öyleyse Bentley'ye şimdi yanıt ver," diyor Bentley.

Panige kapıldığımı çaktırmadan omuz silkiyorum. "Olabilir, evet."

Bentley bunu sakince düşündükten sonra, birden acı ve özlemle gözlerini yumarak, "Benim evime taşınır mısın, lütfen?" diye soruyor.

"Ne kadar disko, bebeğim," diyorum, kendimi toplayarak "Kusura bakma ama... şey..." –tamamen ilgisiz görünen Jamie'ye bakıyorum– "...başkasıyla birlikteyim."

Uzun bir sessizlik. Bentley kalan romu dikip kafasını topluyor. "Peki... sevişmenizi izleyebilir miyim?"

"Şey, hayır."

Bentley birden ayılarak parmağıyla beni gösterip "Çantanı karıştırıyordu Jamie," diyor.

"Hey, kokaini arıyordum," diyorum.

"Aman Victor," diyor Jamie, elini ceket cebine sokarak. "İşte, *al*. Çantamı karıştırmana gerek yok." Ama siniri ancak bir milisaniye sürüyor, çünkü kendisine el sallayan Iris Palmer'la Honor Fraser'a aynı şekilde karşılık veriyor. Bentley ise başını eğip boş bardağını kaldırıyor.

"Iris harika görünüyor," diye mırıldanıyor Jamie.

"Bay Ward'la nereden tanışıyorsun Jamie?" diye soruyor Bentley öne eğilerek. "Onu rahat bırakacağım –söz veriyorum. *Bütün* gece Harry Nuttall'la cilveleştim. Sonra Robbie'yi gözüme kestir-

dim, ama ne yazık ki ondan da iş çıkmadı..." Gözlerini kısarak kalabalığa bakıyor. "Tanrım, Zandra Rhodes'u kim davet etmiş?"

"Birlikte Camden Üniversitesi'nde okuduk Bentley," diyor Jamie. "Ama *ben* mezun oldum." Bana dönüyor: "Ya sen?"

"Doğru ya," diyor Bentley. "Bobby söylemişti."

"Bobby de kim?" diye soruyorum, Jamie'nin dikkatini çekmeye çalışarak.

Bentley birden sağa sola bakıyor, 'etrafla ilgileniyormuş' gibi yapmaya başlıyor. Gözlerini abartılı bir şekilde açıyor. Bu arada Japon adam tuhaf tuhaf bakmayı sürdürüyor. Fena halde sinirim bozuluyor. Bunu Jamie de fark etmiş olmalı ki, üstüme eğilip adamın beni görmesini engelleyerek hafifçe dudaklarımı öpüyor. Belki böylece Bobby'yle ilgili sorumu da yanıtlıyor. Jamie'nin yüzüne bakarken –yüzünde "Hey, her şey yolunda," diyen bir ifade var– Bentley kuvvetle boğazını temizleyince, Jamie neredeyse utançla geri çekiliyor. Böylece karşımda tekrar Japon adamı buluyorum.

"Eee Victor?" diyor Bentley, bana bir tilkinin kurnazlığıyla bakarak, "Londra'yı nasıl buldun?"

"Sıkıcı Beatles hayranlığı sona ermiş anlaşılan."

"Çok şakacısın."

"Hey Joaquin, hey dostum," diye sesleniyorum, Joaquin Phoenix'e el sallayarak. Üstünde kahverengi bir Prada takım var. Saçı geriye yatırılmış. Elimi sıkıyor ve Jamie'yi tanıyınca onu yanağından öpüyor. Bentley'ye da hafifçe başını sallayarak selam veriyor.

"Hey, parti nasıl gidiyor dostum?" diye soruyorum. "Çılgın, değil mi?"

"Hiç de... cafcaflı değil," diyor Joaquin, dönüp arkasındaki partiye bakarak. "Sevdim. Dün gecekinden iyi."

"Evet dostum," diyorum. "Eee, Londra'da ne işin var?"

Joaquin irkiliyor. Beni duymamış gibi yapıyor. "Ne?"

"Londra'da ne işin var?" diye soruyorum yüzüne bakarak.

"Victor, daha dün gece söyledim ya," diyor. "Hampstead'de yeni John Hughes filminin çekimlerindeyim."

"Aaa" diyorum. "Evet, evet, doğru ya."

"Siz ikiniz dün gece görüştünüz mü?" diye soruyor Bentley birden pür dikkat kesilerek, tam da yanlış kelimeleri vurgulayarak.

"Annabel'deydik," diyor Joaquin. Favorisini kaşıyarak iç geçiriyor. "Catrina Skepper'ın Jarvis Cocker için verdiği bir partideydik." Bir Tsingtao şişesinden bir yudum alıyor.

"Yolculuğun ağırlığını henüz atamadım herhalde," diyorum sırıtmayı başararak. "Evet, çok güzel bir partiydi."

"Fena değildi." Joaquin omuz silkiyor.

Fazla kalmıyor, çünkü Iris Palmer'la Bella Freud onu alıp götürüyor. Bentley, Jamie'nin sigarasını yakıyor. Jamie sürekli olarak bana tuhaf tuhaf bakıyor. Sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyor. Başımı yana eğip, yüzüme şaşkın bir ifade veriyor, salak salak sırıtıp, sigaramla oynuyorum. Sonunda Bentley sigaramı yakmaya çalışınca, erkeksi bir edayla omuz silkiyorum.

"Bence Joaquin'in tavşan dudağı harikulade," diyor Bentley.

"Niye ona dün gece Annabel'de olduğunu söyledin?" diye soruyor Jamie.

"Çünkü oradaydım bebeğim," diyorum. "Jarvis'le takıldım. Sonra Joaquin'le de, şey, biraz takıldım. Solumuzda palyaçolar, sağımızda soytarılar, anlarsın ya, bebeğim."

Jamie başıyla onaylayıp, sigarasından bir nefes çekiyor ve "Ama orada değildin Victor," diyor.

"Hey, nereden biliyorsun bebeğim?" diye soruyorum.

"Çünkü ben oradaydım Victor," diyor.

Uzun bir sessizlik. Sonra kızmış gibi yaparak "Ve selam bile vermedin öyle mi? Çok kırıldım," diyorum.

"Selam vermedim çünkü orada yoktun Victor," diyor Jamie. "Orada olsan hatırlardım Victor."

"Ama Joaquin beni gördüğünü söylüyor, o halde," diyorum ellerimi kaldırıp omuz silkerek. Böylece yeterli bir cevap verdiğimi umuyorum. "Belki beni görmemişsindır."

Bentley krom vazolardaki beyaz gülleri çıkarıp kokluyor. Birini yakasına takıyor. Gelip geçen figüranlara kısık gözlerle bakıyor. Jamie gözünü benden ayırmıyor. Ben havaya girmeye çalışarak müziğin ritmiyle kafa sallıyorum.

"Londra'da ne işin var Victor?" diye soruyor Jamie.

"Eğlenmeye geldim bebeğim," diyerek eğilip onu öpüyorum. Bu kez dilimi ağzına sokuyorum. Jamie de beni öpüyor. Ama birden kesiliyor, çünkü üstümüze gölgeler düşüyor ve birisi "Altıncı katta Kula Shaker şarkı söylüyor," diyor.

Karşımızda inanılmaz güzel bir çift duruyor. Jamie'ye sanki yanlış bir şey yapmış gibi paylarcasına gülümsüyorlar. Kız beyaz bir Yohji Yamamato giysi giymiş. Onun Kentucky'li bir manken olan Tammy olduğunu fark ediyorum. Yanındaki, elini tuttuğu adam bir manken kadar yakışıklı olan Bruce Rhinebeck. Parlak bir Gucci takım ve Dolce&Gabbana deri ceket giymiş. Elindeki jointi teklifsizce Jamie'ye uzatıyor.

"Ayrıca çatıdaki DJ, Laurent Garnier'ymiş," diyor Bruce. "Müthiş, değil mi?"

"N'aber millet," diyor Jamie. Sonra birden aklına gelmişçesine ekliyor: "Ha, bu arada tanıştırayım, Victor Ward."

"Harika," diyor Bruce nazikçe. "Bir gurbetçi daha ha?"

"Kaşların çok güzel dostum," diyorum Bruce'a.

"Sağol," diyor. "Orijinaller."

"Sıkıldık, gidiyoruz," diyor Tammy.

"Bu gece Speed'e gidelim mi?" diye soruyor Bentley. "LTJ Bukem çıkacakmış. Veya burada da kalabiliriz, çünkü çok eğleniyorum."

"Berbat bir gün geçirdim," diyor Tammy. "Tek istediğim eve gidip devrilmek."

"Ne içiyorsun?" diye soruyor Jamie, Tammy'nin elindeki bardağı alarak. "Bir yudum alabilir miyim?"

"Rom, tonik ve limon suyu," diyor Tammy. "Önümüzdeki on yılın gözde içkisi buymuş."

"On yılın en gözde içkisi mi?" diye homurdanıyor Bentley. "Öf, ne iğrenç. Bu berbat bir kokteyl. Hangi korkunç, iğrenç insan demiş ki bunu, bu sefil küçük kokteyl için?"

"Stella McCartney," diyor Tammy.

"Ya?" Bentley birden doğruluyor. "Stella harika bir insandır. Onu çok severim –dur bir yudum da ben alayım." İçkiyi tattıktan sonra dudaklarını şapırdatıyor. "Tanrım, Stella haklı sanırım. Bu bebek *hakikaten* son on yılın en iyi içkisi. Jamie, medyaya haber ver çabuk. Birisi bir menajer tutsun."

"Bütün sabahı Elite Premier'in ofisinde geçirdim," diyor Tammy, Bruce'a yaslanıp esneyerek. "Sonra da Chelsea'de öğle yemeği yedim."

"Sahi mi? Nerede?" diyor Bentley, beyaz bir gülü inceleyerek.

"Aubergine'de." Tammy iç geçiriyor. "Sonra iki saat kadar Vent'te takıldım. Buraya gelmeden önce de Sugar Club'da içki içtim. Tanrım, ne gündü ama."

"Ben de Craig McDean fotoğraf çekimindeydim," diyor Bruce, jointi Jamie'den geri alarak. "Sonra Spice Girls'ün temsilcilerinin astronomik bir albüm anlaşması imzalamasını izledim ve Oxo Tower'da Nick Knight, Rachel Whitehead ve Danny Boyle ile erken bir akşam yemeği yedim."

Jamie "Önemli bir şahsiyetsin," diyerek gülümsüyor.

"İleri gelen bir trend belirleyiciyim," diyor Bruce gülümseyerek.

"Sen su katılmamış bir dâhisin şekerim," diyor Tammy, Jamie'ye.

"Sen de bu sonbaharın giyim modasına damgasını vuran kişisin," diyor Bentley, Tammy'ye.

"Hepimiz A sınıfıyız," diyor Bruce, Tammy'nin elini sıkarak.

"Nedir bu?" diye soruyorum. "Kronik Şıklar Gecesi mi?"

"Herkes bir yerlere gidecekmiş gibi görünüyor, ama aslında gitmiyorlar," diyor Tammy etrafına bakınarak.

"Gerçeği kabul edelim, benim izlenimim şu: bu parti burada bitti," diyor Bruce, zıvanadan son nefesi çekerek.

Friends kaseti bittiği ve baştan başladığı için, Japon adam arkadaşlarından ikisini sonunda bana bakmaya ikna etmeyi başarıyor. El kol hareketleri yaparak bir şeyler söylüyor. Japonya'da yayınlanan reklamlarımı düşünüyorum, aklıma bir şey gelmiyor. Bruce rahatsız olduğumu seziyor. Dönüp o Japonlara ve sonra Tammy'ye bakıyor. Jamie de aynı şeyi yapıyor. Tammy'nin Bruce'a hafifçe kafa salladığını görüyorum. Bunun üzerine Bruce "Neyse millet, gitme vaktimiz geldi galiba," diyor.

Jamie kulağıma eğilip "Bizimle gelsene," diye fısıldıyor.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye soruyorum, Jamie'nin yardımıyla ayağa kalkarken.

Tammy ile Bruce, Bentley'yi sarılı yeşilli kanepeden kaldırıyorlar. Bentley yalpalayınca onu tutup bir merdivene götürüyorlar.

"Evimize gidiyoruz."

"Evimiz dediğin?"

"Hepimizin kaldığı bir yer," diyor. "Daha açık mı şimdi?"

"Niye hepiniz benimle birlikte Four Seasons'a gelmiyorsunuz?"

"*Canın* ne istiyorsa onu yap, Victor." Jamie üstüme eğilip beni öyle vahşice öpüyor ki, sırtım beyaz güllerle dolu dev bir vazoya dayanıyor. Kafam güllerin arasına giriyor. Gül yaprakları yanaklarıma, kafa derime, boynuma sürtünüyorlar.

Jamie seksi bir sesle "Burada olmandan mutluyum," diye mırıldanarak beni elimden tutup aşağı indiriyor ve Bruce'un Jaguarına götürüyor. "Güvende olmandan da," diye ekliyor usulca.

"Çok ikna edicisin," diye inliyorum.

9

Bruce arabayı umursamazca ama ustaca kullanıyor. Yanında oturan Tammy bir joint daha yakıyor. İkisi de arada bir dikiz aynasından donuk gözlerle bize bakıyorlar. Havalandırma çalıştığı halde camlar buğulu. Ben arka koltukta, karanlıkta, Bentley ile Jamie'nin arasında oturuyorum. Jamie bana sarılıyor. Hoparlörlerden Robert Miles'ın şarkısı 'One and One' yükseliyor. Onu şehvetle öpüyorum. Camden'dayken onu hiç böyle arzulamamıştım. Bir yandan da Bentley ile uğraşmak zorunda kalıyorum, bana uzanıp Versace ceketimden konfetiler silkeleyip duruyor. Elini her itişimde de yaygarayı basıyor. Jamie dimdik olmuş kasığıma sürtünen aletimi okşayıp duruyor, sürekli konumumu değiştirmek zorunda kalıyorum. Sonunda elimi onunkine koyup yönlendiriyorum. Tam kendimi kaptırmışken, pantolon cebime Bentley'nin elinin girdiğini hissediyorum. Cebimi okşamaya başlıyor, mutluluk dolu sesler çıkarıyor ama okşadığı şeyin sadece bir Mentos paketi olduğunu fark edince bir kez daha ızdırapla inliyor.

Trafalgar Meydanı bomba ihbarı yüzünden kapalı olduğu için, Bruce arabayla U dönüşü yaparken Primal Scream'in "Rocks Off"u çalmaya başlıyor. Jaguar hızlanıyor, bir köşeyi dönüyor, arabanın camları iniyor, içerisi rüzgar doluyor. Jamie'nin her dokunuşunda her şeyi masmavi görüyorum, şehvetle kıvranmaya başlıyorum. Sonra ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını üstüme uzatarak, ayaklarını Bentley'nin kucağına koyuyor. Jamie'nin üstüne eğiliyorum. Etrafımızda şehrin ışıkları yanıp sönüyor.

"Öyle güzelsin ki," diye fısıldıyorum, yüzümü onunkine eğerken. Yüzüm yanıyor.

Bir iki trafik ışığında oyalanmamız küfürlere yol açıyor. Bentley kısa bir süre Bruce'la tartışıyor. Ama arka koltukta birinin bıraktığı, Matthew McConaughey'i bir derede oynaşırken gösteren fotoğraflar bulunca onlarla oyalanıyor. Bruce sonunda Jaguar'ı

bir sokağa sokuyor. Küçük bir bahçe kapısı kayarak açılıyor ve içeri girdiğimizde karşımızdaki siyah evin çatısından gözkamaştırıcı bir ışık geliyor. Bruce bir uzaktan kumandanın birkaç düğmesine basınca, ışık yavaşça sönüyor. Ortalığa karanlık çökünce her şey kayboluyor, açık gökyüzündeki bulutlar dışında.

8

Siyah evin içindeki bir koridorda Jamie'yi takip ediyorum. Bentley, Bruce ve Tammy dağılıyor, yukarıdaki yatak odalarına çıkıyorlar. Jamie'yle ben karanlık bir yerdeyiz. Jamie mumlar yakıyor ve bana Sambuca gibi kokan bir içki veriyor. Kokainden düşmek için Birer Xanax aldıktan sonra, duvarları yeni boyanmış gibi kokan bir banyoya giriyoruz. Jamie tekrar mumlar yaktıktan sonra Jil Sander giysisini yırtarak çıkarıp, ardından soyunmama yardım ediyor. Ben banyoda yere uzanmış kıkırdarken, Calvin Klein paçalı donumu da çıkarıyor. Bacaklarım havada. Jamie tepemde duruyor. Mum ışığında uzamış gölgesi duvarlara ve tavana vuruyor. Elimi uzatıp kıçını tutuyorum. Sonra suya giriyoruz.

Banyodan sonra beni geniş bir yatağa itiyor. Uyuşmuş ve azmış haldeyim. Bir Tori Amos CD'si fonda hafif hafif çalıyor. Yan dönüp Jamie'ye hayran hayran bakıyorum. Elimi amının seyrek tüylerinde gezdiriyorum. Dilimi emmesine izin verirken, okşayarak parmaklarımı sokup çıkarıyorum.

Birden doğrularak "Dinle," diye fısıldıyor.

"Neyi bebeğim?" diye fısıldıyorum. "Ne oldu?"

Düzüşmek istemiyor, bu yüzden ağzına almaya başlıyor. Onu ters çevirip dar ve sıcak amını yalamaya başlıyorum. Onu ağır ağır yalıyorum, bazen önümde açılan kıç deliğine kadar çıkarak. Sonra dilimi vajinasına sokup çıkarmaya başlıyorum, bazen sertleştirerek ve dilimle sikerek, sonra vajinasını olabildiğince ağzıma alıp

emiyorum. Dilimin ucuyla klitorisini yalamaya başlıyorum. Yüzüme oturunca, ellerimi kaldırıp meme uçlarını okşuyorum. Orta parmağını klitorisine sürtmeye başlarken geliyor, elini yalıyorum, Ağlar gibi sesler çıkarıyor. Boşaldığımda kalçam öyle şiddetli inip kalkıyor ki, göğsüyle bastırmak zorunda kalıyor. Bir yandan da eliyle beni sıvazlamayı sürdürüyor. Üstüne başına, bitmek bilmez bir şekilde her tarafına boşalıyorum. Orgazm çığlıklarımı bastırmak için ağzımı vajinasına dayamak zorunda kalıyorum. Sonra yatağa serilip kalıyorum. Çenem, dudaklarım, burnum vajinasının ıslaklığıyla kaplı. Soluklarımdan başka ses duyulmaz oluyor. CD durmuş, birkaç mum sönmüş. Başım dönüyor.

Karanlıkta "Boşaldın mı?" diye sorduğunu duyuyorum.

"Evet," diyorum gülerek.

"Tamam," diyor, çarşafı hışırdatarak kalkıyor, bir şeyi düşürecekmiş gibi bir kolunu havada tutarak.

"Hey bebeğim–"

"İyi geceler Victor."

Kapıya gidiyor ve birden açıyor. Koridordan gelen ışık gözlerimi kamaştırıyor, gözlerimi perdeliyorum. Kapıyı kapayınca tekrar karanlık çöküyor. Hâlâ başım dönüyor. Yükseliyor, bir yere gidiyorum, birinin beni beklediği bir yere, *peşinden git, peşinden git,* diyen sesler duyarak.

7

Tavan penceresinden giren güneş ışığıyla uyanıyorum. Şık çelik kirişlere ve onlara işlenmiş geometrik desenlere bakıyorum. Sonra ihtiyatla doğruluyorum, ama çok ağır olmam gerekirken kendimi akşamdan kalma hissetmiyorum, uyuyarak atlatmış olmalıyım, etrafa bakınıyorum: Son derece minimalist döşenmiş kül grisi bir oda, beyaz lalelerle dolu büyük bir çelik

vazo, her tarafta şık krom kültablaları, çelik bir sehpanın üstünde duran minik siyah bir telefon ve gelecek ayın *Vanity Fair*'i (kapağında Tom Cruise var), yatağın üstünde de bir Jennifer Bartlett tablosu. Çelik jaluziyi aralayıp dışarı bakıyorum. Oldukça moda bir semtteyim anlaşılan, ama neresi olduğunu çıkaramıyorum. Odada saat bulunmadığından, saatin kaç olduğunu bilemiyorum, ama bulutların tavan penceresinden, güneşin yanından hızla geçişinden anladığım kadarıyla sabah değil.

Four Seasons'ı arayıp bana mesaj bırakılıp bırakılmadığını soruyorum. Bırakılmamış. Biraz panige kapılıyorum. Yatak odasının yanındaki banyoda duş alarak paniği bastırıyorum. Zemine soluk yeşil ve koyu gri fayanslar döşenmiş. Jamie'yle birlikte dün gece kullandığımız küvette su yok. Kenarında erimiş mumlar duruyor. Paslanmaz çelik lavaboların yanına Kiehl ürünleri sıra halinde dizilmiş. Kurulanıp askıdan bir Ralph Lauren bornozu aldıktan sonra kapıyı çok yavaşça açıyorum, çünkü arkasında ne olduğunu bilmiyorum.

6

Üç katlı bir müstakil evin ikinci katı olduğunu sandığım bir yerde duruyorum. Minimalist, işlevsel ve son derece açık bir şekilde döşenmiş. Saklanacak pek bir yer yok. Bir koridordan geçerek –yatak odaları, bir çalışma odası, iki banyo, boş raflar– beni birinci kata indirecek bir merdivene doğru yürüyorum. Dekorasyonda su mavisi, elma ve krem rengi kullanılmış; ama hakim renk kül grisi –sandalyelerin, kanepelerin, yorganların, masaların, vazoların ve ahşap parke döşemeyi kaplayan halıların rengi–. Soğuk çelik trabzana tutunarak merdiveni iniyorum. Aşağıda bir dizi yüksek çelik sütun tarafından ikiye ayrılmış çok geniş bir salon var. Buranın döşemesi çimento mozaikli. Pence-

re camları da buğulu küpler. Mutfak bölümünde Frank Gehry sandalye leri, dev bir granit Budeiri masayı mekana yayılmış ışıklandırmanın altında çevreliyor. Somon rengi mutfak tezgahının üstünde çelik çubuklara asılı raflar var. Antika buzdolabında yoğurt, çeşitli peynirler, açılmamış bir havyar, Evian şişeleri ve yarım sorum zeytinyağlı İtalyan ekmeği buluyorum. Bir dolapta da Captain Crunch kutuları ve şarap şişeleri var. Burası, içinde fazla yaşanmayan bir yere benziyor. Havası buz gibi soğuk olduğundan tir tir titriyorum. Pembe bir masanın üstünde bir sürü cep telefonu var. Burası fazla 1991 diye düşünüyorum.

Bir yerlerde bir Counting Crows şarkısı çalıyor. Oraya doğru gidiyorum. Dev bir çelik sütundan sapınca, karşıma şam fıstığı renkli bir kanepe, sesi kısık bir dev ekran televizyon –ekranda Beavis'la Butt-head kaskatı oturuyorlar–, fişi çekili bir pinball makinesi ve yanında uzun bir granit bar görüyorum. Barın üstünde iki tavla duruyor. USA Polo Sport kazaklı ve bol gri şortlu bir adama arkadan yaklaşıyorum. Adam bir bilgisayar ekranına eğilmiş duruyor. Ekrandaki mavi gökyüzünde uçaklar beliriyor sürekli. Bilgisayar masasında bir Hermès çanta açık duruyor. Çantada Guy Debord'un bir kitabı ve üstünde tırtıl resimleri olan zarflar var. Adam bana dönüyor.

"Donuyorum," diye bağırıyor. "Kahretsin, *donuyorum*."

İrkiliyorum. Başımı sallayıp "Evet, hakikaten soğuk," diye mırıldanıyorum.

Boyu 1.86 civarında, siyah, kalın saçı kısacık kesilmiş ve geriye taranmış. İnanılmaz doğal görünen bronz teni alttaki pembemsi tonu örtüyor. Elmacık kemiklerine bakınca "Hey, Bobby Hughes bu," diye düşünüyorum hemen. Koyu yeşil, parlak gözleriyle bana bakıyor ve bembeyaz dişli bir gülümseme, biçimli çenesini geriyor.

"Kendimi tanıtmama izin ver lütfen," diyor, kaslı ön kolu-

nun ucundaki elini uzatarak, Pazuları istemsizce şişerek. "Ben Bobby."

"Selam dostum," diyorum elini sıkarak. "Ben de Victor."

"Kusura bakma, biraz terliyim." Sırıtıyor. "Spor salonundan yeni geldim de. Ama tanrım, burası acayip soğuk. Kahrolası Termostatın nerede olduğu konusunda da hiçbir fikrim yok, bulamıyorum."

"Ha?" diyorum şaşkınlıkla. Sonra kafa sallamaya çalışıyorum. "Yani... *ya*?" Duraksıyorum. "Burada bir spor salonu mu var?"

"Evet..." –başıyla gösteriyor– "...bodrumda."

"Sahi mi?" diyorum şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. "Bu.., harika bir şey."

"Hepsi alışverişe gitti," diyor. Bilgisayara geri dönüp diyet kola yudumluyor. "Burada olduğun için şanslısın –bu gece yemeği Bruce yapıyor." Tekrar bana dönüyor. "Hey, kahvaltı ister misin? Mutfakta bir yerlerde bir paket croissant olacak. Ayrıca Bentley bitirmediyse biraz portakal suyu da kalmış olabilir."

Duraksıyorum. "Sağol dostum, sağol. Aç değilim." Dalgın bir ifadeyle kafa sallıyorum.

"Bloody Mary ister misin?" Sırıtıyor. "Veya Visine? Gözlerin biraz kızarmış dostum."

"Hayır, hayır..." Duraksıyorum. Utangaçça gülümsüyorum. Hafifçe soluk alıp veriyorum. "İstemem, sağol."

"Emin misin dostum?" diye soruyor.

"Şey, evet, hı hı."

Yale'de ilk döneminde "kuralları çiğnemekten" okuldan atılan Bobby Hughes mankenliğe son derece ikna edici bir biçimde on sekiz yaşında Cerutti için çalışarak başladı ve oradan hızla yükselerek neredeyse bir gecede şöhret oldu. Armani'nin gözde mankeni olmasıyla birlikte milyonluk anlaşmalar imzalamaya başladı. O zamana dek hiçbir erkek mankene verilmemiş paralardı bunlar.

Ünlü bir Hugo Boss reklamına çıktı: Kameradan kaçarken altta kırmızı neon harflerle "Sahiden fark eden var mı?" yazıyordu. Sonra o tarihe geçen Calvin Klein reklamında oynadı: Bobby üstünde sadece külotla dalgın dalgın durup öksürürken bir kız sesi "Egonuzu güçlendirir," diye fısıldıyordu. *GQ*'nun, kapaklarına hâlâ manken çıkardığı zamanlarda, Bobby sert bakışlı pozlarıyla durmadan kapak olurdu. İki Madonna video klibindeki seksi genç, bir Berlinde Carlisle klibindeki "hüzünlü ve şaşkın adam"dı. Ayrıca daha bir sürü video klipte üstsüz oynadı, çünkü daha kimse üst vücutla ilgilenmezken, muhteşem karın kaslarıyla dikkat çekiyordu. Bu çılgınlığı başlatan ana sebep de Bobby oldu muhtemelen. Kariyerinde binlerce kez podyuma çıktı ve "Gösteri Yıldızı" lakabını aldı. Smiths'in son albümü *Unfortunately*'nin kapağındaydı. Japonya'da bir fan kulübü vardı. Medyada hakkında hep iyi şeyler yazılırdı. Sörfçü imajının ardında aslında her şeyin "farkında" ve "çok yönlü" birinin yattığı söylenirdi. 1980'lerde bir ara en çok para kazanan manken oldu, çünkü en yakışıklı, en güzel vücutlu ve aranan imajın sahibi oydu. Takvimi milyonlar sattı.

Son röportajını 1989 kışında *Esquire*'a yaptırdı. Orada "Ne yapacağımı ve nereye gideceğimi çok iyi biliyorum," dedi, çok da kendini savunmadan. Sonra New York moda dünyasından neredeyse tamamen ayrıldı –o zamanlar henüz şehir hayatım başlamamıştı, Victor Ward olmamıştım, Chloe'yle tanışmamıştım, dünyam biçimlenip genişlemeye başlamamıştı– bazı Avrupa moda dergilerinde grenli fotoğrafları çıkıyordu arada bir (Bobby Hughes, Milan'da bir elçilik partisinde, Bobby Hughes Wardour Sokağı'nda Paul Smith tasarımı yeşil bir giysiyle yağmurda dururken, Bobby Hughes Cannes plajında voleybol oynarken, Bobby Hughes şafakta Cap d'Antibes lobisinde üstünde smokin ve elinde sigarayla dururken, Bobby Hughes bir Concorde uçağının koltuğunda uyurken.) Röportaj yapmayı kestiği için, magazin basınında hakkında

söylentiler çıkardı hep; Tiffani-Amber Thiessen'le nişanlandığı, Liz Hurley'i Hugh Grant'ten "neredeyse" ayırdığı, Emma Thompson'ı Kenneth Branagh'tan gerçekten ayırdığı filan. Santa Monica'daki bazı S&M barları iyi bildiği söylenirdi. *American Gigolo*'nun devamında oynayacaktı. Servetini başarısız restoran yatırımlarına, atlara, kokaine ve *Animal Boy* adını verdiği bir yata harcadığı söylenirdi. Henüz ancak "şüpheli" denebilecek yaşta olduğu, yakında modelliğe geri döneceği söylenirdi. Ama dönmedi.

Ve işte şimdi karşımda duruyor –benden dört yaş büyük, sadece bir adım ötemde, bir bilgisayarın tuşlarına basıyor ve diyet kola yudumluyor. Ayaklarında beyaz spor çoraplar var –Victor Ward'dan böylesine yakışıklı erkekler görmeye alışkın olmadığımdan nasıl davranacağımı bilemiyorum. Ona tüm dikkatimi veriyorum, daha önce kimseye vermediğim kadar. Çünkü inkar edilemez gerçek şu ki: O karşı konulamayacak kadar yakışıklı biri. İstese de istemese de çekici.

"Şey, ben kayboldum da," diyorum tereddütle. "Tam olarak neredeyim?"

"Ha." Başını çevirip bana bakıyor, bir iki kez göz kırpıştırıyor, sonra bir şeye karar veriyor. "Hampstead'desin."

"Sahi mi?" diyorum rahatlayarak. "Arkadaşım Joaquin Phoenix –bilirsin, River'ın kardeşi?"

Bobby başıyla evetliyor. Bana dikkatle bakıyor.

"Şey, Hampstead'de yeni John Hughes filminin çekimlerinde," diyorum, birden kendimi bornozla komik hissederek. "Sanırım," diye ekliyorum biraz gergince.

"Ya? Ne güzel," diyor Bobby bilgisayara geri dönerek.

"Evet, onu dün geceki partide gördük."

"Hey, parti nasıldı?" diyor, "Kaçırdığıma üzüldüm."

"Parti, şey..." Gergin bir şekilde açıklamaya çalışıyorum. "Kimler vardı bir düşüneyim. Notting Hill'deydi–"

"Tabii," diyor önemsemeden, beni rahatlatıyor.

"Haklısın, biliyorum, dostum, biliyorum." O bilgisayar ekranına bakarken. Gözlerimi ensesine dikmiş bakıyorum. Bornozumun kayışını sıkıştırıyorum.

"Ressam Gary Hume için verilmişti, değil mi?" diye soruyor beni teşvik etmek için.

"Evet," diyorum. "Ama aslında Patsy ile Liam için verildiğini herkes biliyordu."

"Evet, evet," diyor. Üç tuşa basınca ekranda tekrar uçak diyagramları çıkıyor. "Kimler vardı? Hangi önde gelen şahıslar geldi?"

"Şey, Kate Moss, Stella Tennant, Iris Palmer, sanırım Jared Leto, Carmen Electra, şey, Damon Albarn... portakal punçu içtik ve... epey sarhoş oldum... ve etrafta bir sürü... buzdan heykel vardı."

"Ya?"

"Sen neredeydin dostum?" diye soruyorum ortamı samimileştirmek için.

"Paris'teydim."

"Mankenlik için mi?"

"İş için," diyor kısaca.

"Mankenlik değildi ama?"

"Hayır, mankenliği bıraktım," diyor, bilgisayarın yanında açık duran bir not defterinde bir şeye bakarken. "Mankenlik hayatım sona erdi."

"Evet dostum," diyorum kafa sallayarak. "Seni anlıyorum."

"Sahi mi?" Dönüp bana bakarak sırıtıyor. "Sahiden anlıyor musun?"

"Evet." Omuz silkiyorum. "Ben de bırakmayı düşünüyorum."

"Londra'da ne işin var peki Victor?" diye soruyor.

"Aramızda kalacak ama?"

"Mankenlik işi mi?" Tekrar sırıtıyor.

"Yapma dostum, *yapma.*" Gülüyorum. "Kesinlikle hayır –Yani, dedim ya, mankenliği bırakmak istiyorum."

"Zor meslek, değil mi?"

"Hem de nasıl."

"İnsanı yiyip bitiriyor."

"Biraz dinlenmek istiyorum."

"Bence iyi bir fikir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Mankenlik insanı mahvedebilir. Tükenmiş bir sürü insan gördüm."

"Ben de dostum. Kesinlikle haklısın."

"Midem kaldırmıyor," diyor. "Midem katiyen kaldırmıyor."

"Bu arada karnın muhteşem dostum," diyorum, kafam karışık.

"*Ne?*" Bobby karnına bakıyor, dediğimi anlayınca sırıtıyor ve yüzündeki şaşkınlığın yerini tatlı bir ifade alıyor. "Ah, anladım. Teşekkürler. Hımmm."

"Londra'ya ne zaman geldin?" diye soruyorum samimiyeti ilerletmek için.

"Bu sabah." Esneyip geriniyor. "Ya sen?"

"Birkaç gün önce," diyorum.

"New York'tan mı geldin?"

"Evet dostum."

"New York bugünlerde nasıl?" diye soruyor tekrar ekrana bakarak. "Oraya pek gitmiyorum. Okuduklarıma bakılırsa, seveceğimi sanmıyorum. Belki de artık büyüdüğüm içindir."

"Evet, orası sahte bir yer dostum," diyorum. "Zaten gençler de genelde salak olur, anlarsın ya?"

"İnsanlar hâlâ podyumlarda yürüyen süpermodelleri çılgınca alkışlıyor mu? Öyleyse kalsın, istemem."

"Çok haklısın dostum."

"Orada ne iş yapıyorsun?"

"Mankenlik. Geçen hafta da bir kulübün açılışına yardım ettim." Duraksıyorum. "Ayrıca *Flatliners 2*'de oynama ihtimalim var."

"Tanrım, burası buz gibi!" diye bağırarak kendine sarılıyor. "Sen de üşüyor musun?"

"Biraz, evet," diyorum.

Odadan çıkıyor ve evin bir yerlerinden bağırıyor: "Bu kahrolası yerin ısıtma sistemi nerede?" Sonra sesleniyor: "Yoksa ateş mi yaksak?"

Dev hoparlörlerden birinin üstündeki CD'ler arasında Peter Gabriel, John Hiatt, Freedy Johnson diye biri ve Replacements'ın son albümü var. Cam kapıların ardında küçük bir teras, onun da ardında beyaz lalelerle dolu bir bahçe görüyorum. Çelik bir fıskiyenin üstüne küçük kuşlar konmuş. Rüzgar hızlanınca ve bahçeye gölgeler düşünce, kuşlar bir şeylerin ters gittiğine karar verip hep birden havalanıyor.

"Burada kim kalıyor?" diye soruyorum, Bobby odaya tekrar girince. "Set olduğunu biliyorum ama yine de çok hoş bir ev."

"Bazen birisinden kiralıyorum," diyor bilgisayarın başına gidip ekrana bakarak. "Şu sıralar Tammy ve Bruce'la paylaşıyorum. Onlarla tanıştın sanırım."

"Evet, hoş insanlar."

"Ayrıca Bentley Harrolds'la Jamie Fields da kalıyor. Bentley eski bir arkadaşımdır. Jamie'yi..." –duraksıyor, bana bakmadan– "...üniversiteden tanıyorsun galiba."

"Evet, evet." Başımla evetliyorum. "Jamie de hoş insandır."

"Evet," diyor Bobby bezgin bir sesle. Ekranı kapıyor, iç geçiriyor. "Hepimiz çok hoş insanlarız."

Bir şeyler söylemek istiyorum. Sonra vazgeçiyorum. Sonunda söylemeye karar veriyorum.

"Bobby?"

"Evet?" Tekrar bana bakıyor.

"Şey, bilmeni istediğim bir şey var –Biliyorum, çok bayağı gelecek ama– sen..." –derin bir nefes alıyorum– "...birçoğumuzu çok, ama çok etkilemiş bir insansın. Bunu bilmeni istedim." Duraksıyorum, huzursuzca gözlerimi kaçırıyorum. Gözlerim sulanıyor. "Tuhaf mı konuştum?"

Sessizlik. "Hayır. Hayır tuhaf konuşmadın Victor," diyor. Bana sempatiyle bakıyor. "Hoşuma gitti. Sevindim. Sağol."

Birden rahatlıyorum, boğazım düğümleniyor. Konuşmakta zorlanarak "Sorun değil dostum," demeyi başarıyorum.

Bahçeden sesler geliyor. Bir kapı açılıyor, kapanıyor. Siyah giysili, güneş gözlüklü, şık alışveriş torbaları taşıyan, muhteşem görünüşlü dört kişi kararan bahçede eve doğru yürüyor. Bobby'yle ben onları cam kapıların ardından izliyoruz.

"Askerler dönüyor," diyor Bobby.

Grup arkasında durduğum pencerenin önüne varınca Jamie'ye el sallıyorum. Ama kimse bana el sallamıyor. Bentley kaşlarını çatarak elindeki sigarayı yere atıyor. Alışveriş dolu iki torba taşıyan Bruce, Tammy'yi şaka olsun diye taş yolun dışına itiyor. Jamie gözlerini dosdoğru öne dikmiş, ilgisiz bir ifadeyle sakız çiğniyor.

"Niye beni göremiyorlar?" diye soruyorum.

"Bu tek tarafı gösteren bir cam," diyor Bobby.

"Ya?" diyorum. "Ne hoş."

Dördü bir arka kapıdan mutfağa giriyor. Biri kapıyı kaparken bir dizi elektronik bip sesi geliyor. Bobby ile ben dönüp onlara bakarak, torbaları geniş bir dizi çelik masaya koymalarını izliyoruz. Onlara yaklaşıyoruz. Bizi ilk fark eden Jamie oluyor. Güneş gözlüğünü çıkarıp gülümsüyor.

"Demek uyandın," diyor Jamie, bize doğru yürüyerek.

Ona gülümsüyorum. Beni öpmesini bekleyerek gözlerimi kapıyor, ayak parmaklarımın uçlarında hafifçe kalkıp inmeye başlıyorum. İçimde küçük bir şehvet dalgası uyanmaya başlıyor,

kontrolden çıkıp çığlık atıyor. Ama Jamie yanımdan geçip gidiyor. Gözlerimi açıp arkama bakıyorum.

Jamie'yle Bobby birbirlerine sarılıyor. Bobby, Jamie'yi şehvetle, sesler çıkartarak öpüyor. Epeyce zaman sonra Jamie durup onlara bakıtığımı fark edince biraz geriliyor, ama çekilmesine rağmen Bobby onu bırakmıyor.

Jamie yüzümdeki ifadeyi görünce "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" diye soruyor.

"Evet." Başımla evetliyorum.

"Hey, bırak beni," diye bağırıyor Jamie, Bobby'yi iterek. "Bırak beni, bırak."

Ama Bobby onu bırakmıyor –eğilip onu yüzünden, boynundan öpmeyi sürdürüyor. Orada durup kızgın ve birden ayılmış halde izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Kokteyl saati sanırım," diyor Bentley.

Tammy yanıma geliyor. "Buffy ile karşılaştık. Everest'e tırmanmış. İki kişi ölmüş. Cep telefonunu kaybetmiş."

Bunu kime söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden yavaşça başımı sallıyorum.

"Hey, midem kazınıyor," diyor Bobby, hâlâ Jamie'ye sarılarak. Jamie artık direnmiyor. "Ne zaman yiyeceğiz?" diye sesleniyor. "*Ne* yiyeceğiz?" Sonra Jamie'nin kulağına bir şey fısıldıyor. Jamie kıkırdıyor. Sonra Bobby'nin kollarına vuruyor, pazularına parmaklarını geçiriyor.

"Bruşetta yapacağım," diye sesleniyor Bruce mutfaktan. "Ayrıca domuz etli risotto, İtalyan salamı, incir, *roka* ve rezene salatası. "

"Çabuk ol," diye gürlüyor Bobby. Yüzünü Jamie'ninkine sürtüyor, onu kollarıyla iyice sıkıyor. "Çabuk ol Bruce. *Açlıktan ölüyorum*."

"Victor, bornozunun altına ne giydin?" diye soruyor Bentley,

elinde bir Stoli şişesiyle bana bakarak. "Dur –sakın söyleme. Dayanabileceğimi sanmıyorum." Mutfağa dönerken sesleniyor: "Bu arada külodun bende."

"Ben duş alıyorum," diyor Tammy, bana bakıp gri gözlerini kırpıştırarak. "Dün geceki âlemden sonra epey dinç görünüyorsun." Dudaklarını büzerek öne çıkartıyor. "Gerçi saat beş oldu."

"Kaliteli genler." Omuz silkiyorum.

"Bom'ozun güzelmiş," diyor, merdiveni çıkarken.

"Hey, burası buz gibi," diyor Bobby, sonunda Jamie'yi bırakarak.

"Öyleyse giyin," diyor Jamie sinirli bir sesle uzaklaşarak. "Ayrıca kendine gel."

"Hey!" diyor Bobby, afallamış gibi yapıp çenesini düşürerek. Jamie'ye hamle ediyor. Jamie neşeyle kıkırdayarak mutfağa kaçıyor. Her şeyi açıkça görüyorum. Dakikalardır aynı yerde çakılı kaldığımı fark ediyorum. Bentley sesleniyor: "Dikkat et Bobby –Jamie'nin tabancası var."

Sonra Jamie nefes nefese yanıma geliyor. Arkasında duran Bobby torbaları karıştırıyor ve Bruce'la konuşuyor. Bentley yeni aldıkları martiniyi tatmasını istiyor.

"Giysilerim nerede?" diye soruyorum Jamie'ye.

"Dolapta." İç geçiriyor. "Yatak odasında."

"Güzel bir çiftsiniz," diyorum.

"Bütün kapılar kilitli mi?" diye sesleniyor Bobby.

Jamie ses çıkarmadan, dudaklarıyla *Üzgünüm* dedikten sonra dönüp gidiyor.

Bobby etrafta dolanıp kapıları kontrol ederken, yanından geçen Jamie'nin kıçına bir şaplak vuruyor.

"Hey!" diye bağırıyor. "Alarmları çalıştırmayı yine mi unuttunuz?"

5

Film ekibi, güneş batarken, hava kararmadan önce kusursuz alacakaranlık gökyüzünü çekiyor. Evin ışıkları yanıyor ve altımız –Bentley, Tammy, Bruce, Jamie, Bobby ve ben– yemek bölümündeki granit masayı çevreleyen Frank Gehry sandalyelerde oturuyoruz. İki kameraman, omuzlarında kameralarla etrafımızda dolanıp bir montaj çekimi yaparken utangaçça takılıyorum. Sonra tabaklar ve şarap şişeleri elden ele geçiyor. Bobby Hughes'un, 300.000-Dolar-almamın-önünde-bir-engel-olması faktörüne karşın, birden kendimi huzurlu ve kabullenmeye hazır hissediyorum. Her şeye açığım. Bu yeni arkadaşlarımın sürekli benimle ilgilenmeleri, bazı şeyleri görmezden gelmeme yol açmaya başlıyor: örneğin Jamie'nin bana ve Bobby'ye fal taşı gibi açık gözlerle, bazen neşeyle bazen de neşesizce bakıp durmasını. Chloe'yle ilgili soruları yanıtlıyorum –masadakiler onun eski erkek arkadaşı olmamdan epey etkilenmişe benziyor–, *YouthQuake* kapağından, ayrıldığım müzik grubundan, egzersiz programımdan, kullandığım kas yapıcı maddelerden bahsediyorum. Kimse de çıkıp "Kimsin?", "Nerelisin?" ya da "Ne istiyorsun?" gibi sorular sormuyor. Çünkü bunların yanıtlarını zaten biliyor gibiler. Hattâ Bentley geçen haftaki kulüp açılışına dair Londra gazetelerine ulaşan yazılardan bahsediyor ve bunları kesip sakladığını, bana daha sonra gösterebileceğini söylüyor, bir imada bulunmadan.

Felix'e ve yönetmene bakıp göz kırpıyor, laubali davranıyoruz. Surat asmıyoruz, çünkü sonuçta kendi reklamımızı yapıyoruz ve hepimiz de 'olayın farkında olduğumuz' için birlikteyiz. Masadakiler, basında kendileri hakkında çıkan yazılardan bahsederken etkilenmemek için büyük çaba harcıyorum. 80'lerde nerelerde olduğumuzdan, bütün bunların sinema perdesinde nasıl görüneceğinden filan bahsediyoruz. Bruce'un risottosunu sesler çıkararak övdükten sonra, iki gün önce Paris'te Saint-German

Bulvarı'nda bombalanan oteli konuşuyoruz. Arka planda kısık sesle U2'nun *Achtung Baby*'si çalıyor. Los Angeles'ta geçenlerde olan depremde tanıdığımız kişilerden yaralanan olup olmadığını soruyoruz birbirimize. Evin içi şimdi daha sıcak.

Uzun süreler boyunca New York'a dönmüş gibi hissediyorum: Da Livano'da, önlerde bir yerdeki büyük bir masada oturuyormuşum gibi. Sanki dışarıda, Altıncı Cadde'de soğuk havada bir fotoğrafçı kafeinsiz espressolarımızı bitirmemizi bekliyor. Son bir tur Sambuca siparişi veriliyor, Chloe bezgin bir tavırla hesabı alıyor, belki Bobby de orada. Bobby şu anda, bu gece diğerlerinden daha sessiz gibi, ama keyifli, gayet memnun. Şarap bardağını mükemmel Barbaresco'yla her dolduruşumda bana başını sallayıp rahat bir ifadeyle gülümseyerek, gözlerime uzun uzun bakarak teşekkür ediyor. Bazen etrafımızdaki ışıklar, kameralar ve çeşitli asistanlar dikkatini dağıtıyor o kadar. Bu gece gidilebilecek partiler gözden geçirildikten sonra, evde kalmaya karar veriliyor, çünkü herkes yorgun. Bruce bir puro yakıyor. Tammy ile Jamie dev jointler sarıyor. Masayı toplamaya başladığımda herkes dağılmak üzere.

Mutfakta Bobby omzuma dokunuyor.

"Hey Victor," diyor. "Bana bir kıyak yapar mısın?"

"Tabii dostum," diyorum, ellerimi hayatımda tuttuğum en pahalı bulaşık bezine silerek. "Ne istersen."

"Hafta sonunda burada kalacak bir arkadaşımla buluşacaktım," diyor.

"Evet?"

"Onu saat onda almam gerek," diyor Bobby, yaklaşıp saatine bakarak. "Ama çok yorgunum."

"Harika görünüyorsun ama–" Başımı yana eğip yüzünde kusur arıyorum. "Biraz yorgunsun galiba, evet."

"Sana bir araba çağırtsam, Pylos'a gidip..."

"Pylos mu? Harika."

"–onu alır mısın benim için?" Bobby öyle yakın duruyor ki nefesini hissediyorum. "Bunu senden rica etmek istemezdim, ama içeridekilerin hepsi kendinden epey geçmiş halde." Başıyla Tammy, Bruce, Bentley ve Jamie'yi gösteriyor. Çelik kolonların ardındaki dev ekran televizyonun karşısında oturmuş, videoda hangi filmi seyredeceklerini tartışıyorlar. "Bu gece fazla içmediğini fark ettim," diyor Bobby. "Bu yüzden dışarı çıkmak çok canını sıkmayabilir diye düşündüm."

"Aslında *biraz* dün geceden kalmayım ama..."

"Evet, dün gece," diyor Bobby bir an aklı başka yere giderek.

"Eee? Nerede bu kulüp?" diyorum hemen, dikkatini tekrar çekmek için.

"Şoför yerini biliyor," diyor Bobby. "Pylos'un önünde seni arabayla bekleyecek. Kapıcıya misafirim olduğunu söyle. Sam'i VIP odasında bulabilirsin."

"Beni konuk listesine yazdırsan?"

"Victor, orası öyle lüks bir yer ki konuk listesinde *olsan* bile giremezsin."

"Sam'i nasıl tanıyacağım?" diye soruyorum tereddütle.

"Asyalı, ufak tefek biri. Adı Sam Ho. İnan bana, görünce tanırsın. Şey, biraz teatral biridir."

"Tamam dostum." Omuz silkiyorum. Cidden kafam karışmış durumda. "Peki kim o? Bu gece parti yapmayı mı planlıyorsunuz?"

"Hayır, hayır –torbacı değil," diyor Bobby. "Sam Ho'nun adını duymadın mı hiç? Çok ünlü bir Asyalı mankendir."

"Hı hı, güzel," diyorum kafa sallayarak.

"Hey, merak etme," diyor. "Gidip onu alacağın senaryoda yazılı zaten."

"Biliyorum, biliyorum," diyorum içini rahatlatmak için.

"Al." Bobby elinde tuttuğunu yeni fark ettiğim bir zarfı uzatıyor. "Bunu Sam'e ver. Ne anlama geldiğini bilir. Sizinle burada görüşürüz."

"Tamam, tamam."

"Bunu sana yaptırmayı hiç istemezdim dostum, ama cidden çok yorgunum."

"Sorun değil Bobby," diyorum. "Ben giderim. Pylos'u açıldığından beri görmek istiyordum zaten. Ne kadar oldu? Dört hafta oldu, değil mi?"

"Bir açılıp bir kapanıyor."

Bobby beni dışarıya, sisli gece havasına çıkarıyor. Bahçe kapısının önünde siyah bir limuzin bekliyor. Felix bir sonraki sahnenin setini hazırlamış bile.

Bobby gözlerimin içine bakıyor. "Sana gerçekten müteşekkirim Victor."

"Sana yardım etmek benim için onur."

"Bunu tekrarlayabilir miyiz?" diye soruyor yönetmen. "Bobby, *onur'u* vurgulu söyle. Tamam, devam edin, hâlâ çekimdeyiz."

Bobby gözlerimin içine bakıyor. "Sana gerçekten müteşekkirim Victor," diyor daha da hisli bir sesle.

"Önemli değil dostum. Sana yardım etmek benim için *onur*."

"Sağol dostum. Harikasın."

"Hayır dostum. Asıl *sen* harikasın."

"Hayır Victor. Harika olan sensin."

"Bobby Hughes'un *harika olduğumu* söylediğine inanamıyorum," diyorum. Derin bir soluk alıyorum. "Hayır, asıl *sen* harikasın."

Bobby beni kucaklıyor. Geri çekilmeye çalıştığında onu bırakmak istemiyorum.

Şoför limuzinin kapısını açmak için arabadan indiğinde onu tanıyorum. Southampton'da beni alan adam (bu sahne kesile-

cek). Kızıl saçlı. İyi birine benziyor.

Limuzine binecekken Bobby "Hey Victor," diye sesleniyor.

"Evet dostum?" diyerek dönüyorum.

"Fransızca bilir misin?" diye soruyor. Evin önündeki karanlıkta bir gölgeden ibaret.

Otuz saniye duraksadıktan sonra "Un... petit pen," diyorum.

"Güzel," diyor eve girerken. "Biz de bilmiyoruz."

Sonra akşam beklenen şekilde devam ediyor.

4

Limuzinde Charing Cross Caddesi'ne giderken, Everything But the Girl'ün "Wrong"u eşliğinde, Bobby'nin Sam Ho'ya vermem için verdiği beyaz zarfı inceliyorum. Sanırım içinde bir nota sarılmış bir anahtar var; ama Bobby'ye saygı duyduğum için zarfı açmayı aklımdan bile geçirmiyorum. Gece 11'de limuzin yağmurlu bir ara sokağa sapıyor. Sokakta DANCETERIA yazılı ve altında sallanan bir ok bulunan bir tabela var. Oku takip edince Pylos'un arka kapısına varıyoruz. Gerilmiş bir halatın etrafında şemsiyeli insanlar duruyor. Halatın diğer tarafında her zamanki gibi iri kıyım bir badigard durmakta –bu seferkinin üstünde Casely Hayford Çin gömleği, bir Marie Antoinette peruk ve kalp kısmının üstünde kırmızı harflerle CEHENNEM KAÇKINI yazan bir deri ceket var. Badigard bir megafonla bağırıyor: "Artık kimseyi almıyoruz!" Limuzinden çıkıp kalabalığın arasından geçerek yanına gidiyorum ve "Bobby Hughes'un misafiriyim," diyorum.

Adam başıyla onaylayıp halatı kaldırırken, telsizine bir şeyler fısıldıyor. Merdiveni hızla çıkarak kapıdan içeri alınıyorum. Kapının hemen ardında genç, manken tipli, tam istenen kıyafeti tutturmuş bir kız üstünde 70'lerden kalma bir Vivienne Weswood elbise ve sahte bir kürk var anında benden etkilendiği belli, beni

infrared ışıkların yanıp söndüğü koridorlardan geçirerek VIP odasına götürüyor. Moda öğrencileri, duvarlarda yanıp sönen desenlere büyülenmiş gibi bakıyorlar ilerledikçe kulüp birden daha nemli; bilgisayarların başında oturan gençlerin ve ecstacy satan torbacıların yanından geçiyoruz. Sonra döşemenin yerini dar bir çelik podyum alıyor. Aşağıda çok geniş ve kalabalık bir dans pisti var. Dört pikaplı bir DJ kabininin yanından geçiyoruz. Kabinde efsanevi bir DJ, kusursuzca birbirine bağladığı ambient drum&bass parçalar çalıyor –ritmik ve gümbür gümbür. Yanında da çırağı var: çok övülen Jamaicalı bir genç. Çaldıkları müzik bu gece İngiltere'deki pek çok korsan radyo kanalında canlı yayınlanıyor. Her yerde dönüp duran ışıklar olduğundan sersemliyorum. Tam dengemi kaybedecekken rehberim beni iki iri kıyım korumanın arasından itip VIP salonuna sokuyor. Kızla muhabbet kurmaya çalıştığımda –"Çok popüler bir yere benziyor,"– başını öte tarafa çevirerek "Bu gece boş değilim," diye mırıldanıyor.

Perdelerin arkasındaki salon bir havaalanı bekleme salonuna benzetilmiş, ama beyaz diskomsu ışıklar ve bordo kadife koltukları var. Siyah bir duvara, üstünde mor harflerle BREED yazan dev bir poster asılmış. Mad Max gibi giyinmiş bir sürü İngiliz plak şirketi müdürü, dövmeli Hollandalı modellerle takılıyor. Polgyram'ın satış müdürleri dergi editörleriyle birlikte muz yiyip psibertronik içkiler içiyor. Kız öğrenci kıyafetli İngiliz progresif hip-hopçu grubunun yarısı manken ajansı temsilcileriyle dans ediyor. Ayrıca dünyanın dört bir yanından hayaletler, ve figüranlar, tanıdıklar, çeşitli insanlar var. Paparazziler ünlülerin peşinde. VIP odası buz gibi soğuk olduğundan, herkesin nefesi buharlı çıkıyor.

Velur smokin giymiş, böcek gözlü barmene bir Tasmanya birası sipariş ediyorum. Barmen sigaramı yakarken bana utanmadan ketaminli bir joint satmaya çalışıyor. Arkasındaki aynada çılgın floresan desenler yanıp sönerken, Shirley Bassey *Goldfin-*

ger filminin müziğini söylüyor. Video ekranlarında durmadan Gap reklamları gösteriliyor.

Duvar aynasına bakınca, dün beni Masako'nun içine kadar takip etmiş olan, Christian Bale'e benzeyen adamın yanımda oturduğunu görüyorum. Hemen dönüp onunla konuşmaya başlıyorum, ama rahatsız olup uzaklaşıyor. Yönetmen beni kenara çekip "Sam Ho *Asyalı*, salak," diye fısıldıyor.

"Hey dostum, biliyorum, biliyorum," diyorum ellerimi kaldırarak. "Merak etme. Merak etme."

"*O* kim peki?" diye soruyor, Christian Bale'e benzeyen adamı başıyla göstererek.

"Filmde oynuyor sanıyordum," diyorum. "Siz seçtiniz sandım?"

"Onu hayatımda hiç görmedim," diyor yönetmen öfkeyle.

"Şey, bir arkadaşım," diyorum, adama el sallayarak. Christian Bale'e benzeyen adam bana kaçıkmışım gibi baktıktan sonra birasını yudumlamaya devam ediyor.

"Bak, Sam Ho *şurada*," diyor yönetmen. "*Şurada*."

Benim yaşlarımda, zayıf, uçları sarı ve dipleri siyah saçlı, güneş gözlüklü, terli, güzel bir Asyalı genç, bara yaslanmış, bir şarkı mırıldanarak barmeni beklerken, para sallayan eliyle durmadan burnunu siliyor. Üstünde batik bir tişört, Levi's 501, Puffer ceket ve Caterpillar botlar var. Kendi kendime 'aman' diye iç geçirerek Sam Ho'nun yanına gidiyorum. Beni hemen fark edip gülümsüyor, ama sonra barmen ona aldırış etmeden yanından geçip gidince, öfke ve çaresizlikle zıplayıp durmaya başlıyor. Güneş gözlüğünü indirip kızgın bir ifadeyle bana bakıyor, benim suçummuş gibi. Elinin tersinde KÖLE yazan bir dövme bulunduğunu fark ederek, başımı çeviriyorum.

"Utangaçlığı bırak," diyor abartılı, ağır şiveli bir sesle.

"Sen Sam Ho musun?" diyorum. "Manken Sam Ho?"

"Hoş çocuksun, ama biraz beyinsizsin galiba," diyor bana bakmadan.

"Güzel," diyorum kayıtsızca. "Burası harika bir yer, değil mi?"

"Burada seve seve yaşayabilirim," diyor Sam, bezgin bir sesle. "Hele bir de rave gecelerinde göreceksin."

"Güzel gece anlayışın farklı yani," diyorum.

"Benden kaçmayı bırak yavrum," diye bağırıyor Sam, yine yanından koşarak geçen barmene. Barmenin ellerinde üç şişe Absolute Citron var.

"Fetiş gecesi ne zaman peki?" diye soruyorum. "Olay ne?"

"Kulüp dünyasında *her gece* fetiş gecesidir tatlım," diyor Sam. Sonra bana yan gözle bakarak: "Beni mi arıyordun?" diye soruyor. Bileğime bakıyor. "Kol damarların güzelmiş."

"Sağol. Ee, kimin damarları," diyorum. "Baksana, Sam Ho *isen*, sana birinden mesaj getirdim."

"Ya?" diyor Sam ilgiyle. "Ayak işlerine bakan küçük çocuk sen misin?"

"Pis işleri sudan ucuza yaparım,[1]" diyorum.

"Hele hele, AC/DC'den alıntı da yaparmış," diyor yapay bir sevecenlikle. "Mesajı gönderen kim?"

"Bobby Hughes," diyorum soğuk bir sesle.

Birden Sam Ho yakama yapışıyor. Bana öyle yaklaşıyor ki, gerilemek zorunda kalıyor, az kalsın yere düşüyorum. "Hey!" diye uyarıyorum.

"Ne?" diye bağırıyor Sam. "Nerede? Nerede o? Burada mı?"

"Hey, *gömleğime* dikkat et!" diye bağırarak elini yakamdan alıyor, onu hafifçe itiyorum. "Hayır. Beni gönderdi."

"Ya, kusura bakma," diyor Sam, biraz gerileyerek. "Sen çok, çok, çok hoş birisin –her kimsen, ama Bobby Hughes *değilsin*." Duraksıyor. Sonra korku ve panikle soruyor: "Siz ikiniz sevgili

---

1) Dirty Deeds Done Dirt Cheap, AC/DC.

değilsiniz, değil mi?"

"Lafına dikkat et Sam," diyorum öfkeyle. "Çok sağlam bir itibarım var ve *hayır*, değiliz."

"Nerede o?" diye soruyor. "Bobby nerede?"

"Al," diyorum ona zarfı vererek. "Bobby sana bu zarfı vermemi söyledi–"

Sam beni dinlemiyor. Zarfı hızla açıp anahtarı çıkarıyor, gözlerini kısarak notu okuyor ve sonra zangır zangır titremeye, kendine sarılmaya başlıyor; meleksi yüz hatlarını yumuşatan bir gülümseme kaplıyor yüzünü. Biraz sakinleşmiş görünüyor, hezeyanı azaldı. Birkaç saniye içinde büyüdü sanki.

"Tanrım," diyor Sam, zavallı bir sesle, notu göğsüne bastırarak. "Tanrım, –öyle önemli ki."

"Hayranı gibisin," diyorum.

"Bir içki ısmarlayayım mı?" diye soruyor Sam. "Dur tahmin edeyim, –Limonlu yuppie birası içersin, değil mi?"

"Adım Victor," diyorum. "Victor Ward."

"Victor, lisedeyken sikmeyi çok istediğim, ama bir türlü cesaretimi toplayıp açılamadığım bir çocuğun tıpatıp aynısısın." Sakinleşmek için bir Marlboro yakıyor ve abartılı bir şekilde dumanını üflüyor.

"Buna inanmıyorum Sam." İç geçiriyorum. "Beni unut, ha, olur mu?"

"Bobby'nin yanında mı kalıyorsun?" diye soruyor şüpheyle.

"Evet." Omuz silkiyorum. "Arkadaşız."

"Hayır –o bir tanrı, *sen* arkadaşısın," diye düzeltiyor Sam. "Charlotte Sokağı'ndaki evde misiniz?"

"Hayır, Hampstead'deyiz."

"Hampstead mi?" Sam tekrar nota bakıyor. "Ama burada Charlotte Sokağı'nda olduğunuz yazılı."

"Ben sadece otellerde kalıyorum," diyorum. "Bu yüzden ne-

rede olduğumuzdan pek emin değilim." Duraksayıp sigaramı söndürüyorum. "Sonuçta bir set işte."

"Tamam." Sam derin bir soluk alıyor. "Araban var mı? Lütfen evet de, çünkü taksi bulmakla uğraşmak istemiyorum."

"Bir araba ve şoför arkada bizi bekliyor."

"Harika," diyor Sam. "Ama birisine görünmeden çıkmalıyım."

"Kime?" diye soruyorum, VIP salonuna bakınarak.

"Şu adamlara," diyor başıyla göstererek. "Bakma, bakma. Şu altın kemerin altındalar –işte şurada. Benimle oyun oynamaya bayılıyorlar."

Birbirinin aynı Armani paltolu, koruma görünüşlü iki adam, zaten iri olan kafalarını daha da büyük gösteren mavi bir ışığın altında yan yana, birbirleriyle bile konuşmadan duruyor. Bir sürü kişi onları beğeniyle süzüyor, ama adamlar onlara aldırmadan kollarını kavuşturmuş duruyorlar. Gözlerini barda bana yaslanmış duran Sam'den ayırmıyorlar.

"Kim onlar?"

"Babamın fikri," diyor Sam. "Hayatımın bazı yönlerinden hoşlanmıyor."

"Seni takip mi ettiriyor?" diye soruyorum hayretle. "Tanrım, babamdan beteri de varmış demek."

"Onlara tuvalete gideceğimi söyleyeceğim. Sonra da–" Parmaklarıyla göğsüme vuruyor. "ooo, göğüs kasların sıkıymış –neyse, sonra da seninle eve gideriz." Zarfı cebine koyuyor. "Benimle tuvalete girmeye korkuyorlar –*malum* sebeplerden dolayı." Sam saatine bakıp derin bir nefes alıyor. "Gece karanlığında kaybolmadan önce onlara acilen işedikten sonra seni evime götüreceğimi söyleyeceğim, minik hilkat garibem. Anladın mı?"

"Şey, tamam, olur," diyorum surat asarak.

"Araba ne renk?"

"Siyah bir limuzin," diyorum korumalara bakmamaya çalışa-

rak. "Şoför kızıl saçlı."

"Harika," diyor Sam heyecanla. "Dışarıda görüşürüz. Unutma –*acele et*. İri yarı göründüklerine bakma, çok *çeviktirler*."

"Doğru şeyi yaptığına emin misin?"

"Yirmi altı yaşındayım," diyor Sam. "Ne istersem yaparım. Hadi *eğlenelim*."

"Şey."

"Dışarı çıkarken dikkatli ol," diyor. "Birinde bir şişe hidroklorik asit var. Kullanmaktan da çekinmez." Sam duraksıyor. "Eskiden İsrail büyükelçiliğinde çalışıyorlardı."

"Bir kulüp mü bu?"

Sam Ho gülümsemeyi kesiyor, gevşiyor ve yanağıma şefkatle dokunuyor. "Öyle sıradansın ki," diye mırıldanıyor.

Ona tam "Hey, sessiz bir kulüp müşterisiyim –ama olup biteni iyi takip ederim," diyecekken, birden yanımdan ayrılıp korumalara doğru gidiyor ve onlara beni gösterip bir şeyler söylüyor. Bunun üzerine 1 Nolu Korumanın yüzü bembeyaz kesiliyor. İkisi de gönülsüzce kafa sallıyor. Sam dışarı çıkınca, 2 nolu koruma, 1 Nolu Korumaya kafa salladıktan sonra Sam'in peşinden gidiyor. 1 Nolu Koruma da bana bakmaya başlıyor. Ona sırtımı dönüp ne yapmam gerektiğini düşünüyorum çağresizce bir Marlboro'yla oynayarak.

Dönüp Christian Bale'e benzeyen adama bakıyorum. Hâlâ barda, yarım metre ötede oturuyor. Ona doğru eğilip "Aynı filmde mi oynuyoruz?" diye soruyorum. Kaşlarını çatıyor.

Iggy Pop'un "Lust for Life"ı tam vaktinde çalmaya başlayınca kadife koltuklarda oturan kızlardan biri, verilen bir işaret üzerine çığlıklar atarak platforma fırlayıp, üstündeki Stussy elbiseyle Adidas tişörtü parçalayıp sadece sütyeni ve Doc Martens küloduyla sallanmaya, kıvrılmaya ve kollarıyla geniş daireler çizmeye başlıyor. 1 Nolu Korumanın kıza baktığı anda, daha önce fark etme-

diğim bir prodüksiyon asistanı bana "*Şimdi. Hadi git, hadi!*" diye fısıldayarak işaret veriyor. Figüranlar kıza ıslık çalar ve el çırparken, ben pogo yapa yapa, VIP salonundan usulca çıkıyorum.

3

Pylos'un arkasındaki dar sokağa çıkınca halatın üstünden atlayıp, içeri girme umuduyla yağmurda bekleyen hip-hop meraklılarının arasından ite kaka geçtikten sonra, dönüp arkama bakıyorum, korumalar peşimden geliyor mu diye. Sanırım onları bir DJ kabinine girer gibi yaptığım sırada atlatmayı başardım. Sam limuzine binmiş bile. Başını camdan çıkarıp "Hey! Hey!" diye sesleniyor. Limuzine doğru koşup şoföre "Çabuk!" diye bağırıyorum. Limuzin dar sokaktan çıkıp Charing Cross Caddesi'ne giriyor. Arkamızdan korna sesleri geliyor. Sam minibarı açmış, bir şampanya şişesini açmakla meşgul. Şişeyi açınca kafasına dikip bir dakikadan az bir sürede bitiriyor. Onu bitkin bakışlarla seyrediyorum. Sonra şoföre bağırmaya başlıyor: "Daha hızlı! *Daha hızlı!*" Bir yandan da elimi tutmaya çalışıp duruyor. Sakinleştiği anlarda bana kristallerini gösteriyor, LSD istiyor, beyin dalgası düzenleyicileri hakkında bir broşür veriyor, limuzinin arka kolonlarından bangır bangır çalan "Lust for Life"a eşlik ediyor, bir Absolut şişesinden büyük yudumlar alıyor ve araba çiseleyen yağmurda hızla giderken başını dışarı çıkarıp "Ben hapçıyım!" diye bağırıyor.

"Bobby'yi görmeye gidiyorum, Bobby'yi görmeye gidiyorum," diye şarkı söylüyor, kafası iyi, koltuğunda hopluyor.

Bir sigara yakıp, yüzümdeki çatık kaşlı ifadeyi kusursuzlaştırmaya çalışıyorum. "Lütfen, biraz sakinleşir misin?"

Limuzin karanlık evin önünde duruyor. Bahçe kapısı açılınca da yavaşça içeri giriyor. Çatı ışıkları hemen yanınca gözleri-

miz kamaşıyor. Sonra ışıklar yavaşça sönüyor.

Sam Ho zil zurna sarhoş halde kapıyı açıp dışarı fırlıyor, karanlık eve doğru sendeleyerek yürüyor. Üst kat pencerelerinden birinde beliren bir silüet, bir jaluziyi aralayıp bakıyor. Sonra ışık sönüyor. "Hey Sam," diye sesleniyorum, ayaklarımı limuzinden çıkarırken. "Bir alarm sistemi var –dikkat et." Ama kaybolmuş. Üstümüzde gökyüzü bulutsuz, yarım ay hariç bir şey görünmüyor.

Şoför limuzinden inmemi bekliyor. Birden kendimi çok yorgun hissediyorum. Arabadan inip geriniyorum. Sonra eve girmek istemediğimden bir sigara yakıyorum.

"Takip edildik mi?" diye soruyorum şoföre.

"Hayır." Kafa sallıyor.

"Emin misin?" diye soruyorum.

"İkinci birim bunu halletti," diyor.

"Hımm." Sigaramı bir nefes çektikten sonra atıyorum.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye soruyor.

Bu teklifi düşünüyorum. "Hayır. Hayır, sanmıyorum."

"Öyleyse iyi geceler." Şoför, az önce açtığım kapıyı kapayıp, arabanın etrafında yürüyerek şoför kapısına gidiyor.

"Hey," diye sesleniyorum.

Başını kaldırıp bakıyor.

"Fred Palakon diye birini tanıyor musun?"

Bana uzun uzun baktıktan sonra sıkılıyor ve başını çeviriyor.

"Tamam," diyorum gergin bir sesle. "Peki."

Bir kapıyı açıyorum. Kapı arkamdan otomatik olarak kapanıyor. Karanlık bahçede yürürken evden REM'in "How the West Was Won"u duyuluyor. Bazı pencerelerde ışık var, ama içerisi görülmüyor. Mutfağın arka kapısı aralık. İçeri girip kapıyı kapayınca elektronik bip sesleri çıkıyor. Evde kararsızca yürüyorum; alt katta kimseler yok. Ayrıca her şey tertemiz ve derli toplu. Buzdolabından bir Evian alıyorum. Dev ekranda bir video –*Zor*

Ölüm 2'nin sonu– sessizce oynuyor. Film bitince kaset başa sarıyor. Konfetileri elimle süpürüyor, dev kanepeye uzanıp birilerinin gelmesini bekliyorum. Arada sırada yatak odalarına çıkan merdivene bakıyorum. Dikkatle kulak kabartıyorum, ama sarılan kasetin sesiyle giderek hafiflemekte olan REM şarkısından başka bir şey duymuyorum. Jamie'yle Bobby'yi, birlikte, yatakta hayal ediyorum. Hattâ belki Sam Ho da onlarla birlikte. İçim acıyor. Ama sonra geçiyor.

Kahve masasında bir senaryo duruyor. Senaryoyu elime alıp rastgele açıyorum. Tuhaf bir sahne. Bobby birisini sakinleştiriyor, bana bir Xanax veriyor, ağlıyorum, insanlar bir başka partiye gitmek için giyiniyor, bazı diyaloglar var ("ya olmadığın bir şeye dönüşsen"). Gözlerim kapanıyor. Yönetmenin "Uyu," diye fısıldadığını hayal ediyorum.

2

"Motor!" diye bağıran birinin sesi, beni kısa ve rüyasız şekerlememden uyandırıyor (ama gözlerimi açıp salona bakınca kimseyi göremiyorum). Kanepeden inerken, okurken uyuyakaldığım senaryonun ortadan kaybolduğunu fark ediyorum. Evian şişesinden uzun bir yudum aldıktan sonra, şişeyi taşıyarak evde kararsızca geziniyorum. Ben uyurken birileri bazı ışıkları söndürmüş. Mutfakta buzdolabına günlerce bakakalmışım gibi geliyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Sonra aşağıdan tuhaf bir ses geliyor –hızlı darbe sesleri ve ardından boğuk bir inilti. Aynı anda mutfak ışıkları bir-iki kez kararıyor. Başımı kaldırıp "Kimse var mı?" diye mırıldanıyorum. Sonra aynı şey tekrarlanıyor.

Setin ışıklandırılma şekli yüzünden, mutfağın yanındaki bir koridorda bulunan ve daha önce fark etmediğim bir kapı şimdi parlıyor. Kapının üst kısmına çerçevelenmiş bir Calvin Klein

posteri asılı: Bobby Hughes bir kumsalda, üstsüz, beyaz Speedo mayolu, inanılmayacak kadar bronz ve sert; yanında yarı çıplak duran Cindy Crawford'ı görmüyor, çünkü dosdoğru merceğe, size bakıyor. Poster beni çekiyor, elimi camında gezdirince, kapı yavaşça açılıyor. Arkasında konfeti kaplı bir merdiven var. Burası öyle soğuk ki, nefesim hemen buharlanıyor. Buz gibi trabzanı tutarak aşağı iniyorum. Tekrar boğuk bir darbe sesi, uzaktan iniltiler geliyor ve ışıklar yine kararıp, yanıyor.

Aşağı inince sade, dekore edilmemiş bir koridorda, bir elimi öne uzatıp soğuk tuğla duvara dokunarak yürüyorum. Bir şarkı mırıldanıyorum –*sus, sus, sesini duyacaklar, yerin kulağı vardır.*[1] Sonra üstünde yine bir Calvin Klein posteri olan bir başka kapıya doğru yürüyorum. Bu da bir kumsal sahnesi. Bobby gururla karın kaslarını gösteriyor ve arkasındaki bir başka güzel kızı görmezden geliyor. Birkaç saniye sonra posterin karşısındayım. Duyduğum boğuk sesler, fazla kısık bir müziğe benziyor. Kapının kolunu buluyorum. Beton döşemeye konfetiler saçılı.

Tam o anda annemi ve ölümünden birkaç gün önce gittiğim George Michael konserini, Georgetown'da oturduğumuz sokaktaki açelyaları, kimsenin ağlamadığı bir partiyi, Lauren Hynde'ın bana New York'ta verdiği şapkayı, o şapkadaki minik kırmızı gülü düşünüyorum boş boş. Evian'dan son bir yudum aldıktan sonra, omuz silkerek kapı kolunu çeviriyorum. Işıklar yine titreşiyor.

"En önemli şey bilmediğin şeydir," diyor yönetmen.

Arkamda bir hareket. Kapıyı açarken dönüyorum.

Jamie hızla bana doğru yürüyor. Üstünde bir kazak var. Saçı geriye toplanmış. Ellerinde, dirseklerine dek uzanan lastik eldivenler var.

---

1) "Hush, hush, keep it down now, voices carry", Til Tuesday "Voices Carry" .

Ona gülümsüyorum.

"*Victor*," diye bağırıyor. "Hayır –sakın yapma–"

Kapı açılıyor.

Dönüp şaşkınlıkla odaya bakıyorum.

Jamie arkamdan bağırıyor, ama ne dediğini anlamıyorum.

Burası ses geçirmez bir odaya benziyor. Köşelere egzersiz aletleri yığılmış. Çelik bir muayene masasının üstünde, yağ veya vazelinle kaplı bir balmumu manken, tuhaf, çarpık bir pozisyonda sırtüstü yatıyor. Çıplak, bacakları açık, üstüne zincirle üzengiler bağlanmış. Kıçı, kıç deliği tamamen ortada. İki kolu başının arkasından zincirle bağlı. Yine bir zincirle tavandaki bir kancaya bağlanmış.

Siyah kayak maskeli biri masanın yanındaki bir döner koltuğa oturmuş, cansız mankene, kulağa Japonca gibi gelen bir dilde bağırıyor.

Yanında oturan Bruce, metal bir kutuya dikkatle bakıyor. Ellerini kutunun yanlarından çıkan iki levyeye koymuş.

Bentley Harrolds bütün bunları kameraya çekiyor. Kamerası şu anda cansız mankene dönük.

Bentley'nin kendini kaptırmış hali ve balmumu heykelin korkunç ve gerçekdışı görünüşü karşısında şaşkınlıkla gülümsüyorum.

Siyah kayak maskeli kişi Japonca bağırmayı sürdürüyor. Sonra Bruce'a bir işaret veriyor.

Bruce ciddiyetle kafa salladıktan sonra bir levyeyi itince ışıklar titreşiyor. Kutudan çıkan tellere bakınca, uçlarının cansız mankenin meme uçları, parmakları, testisleri, kulakları olduğunu şimdi anladığım yerlerdeki çizik ve kesiklerden sokulmuş olduğunu görüyorum.

Buz gibi odada manken tuhaf bir şekilde canlanıyor. Gıcırdayarak doğrulup geriniyor, tekrar, tekrar kendini masadan kal-

dırıyor. Boğazındaki tendonlar geriliyor. Kıç deliğinden mor köpük taşmaya başlıyor, oraya da bir tel sokulmuş; diğerlerinden daha büyük daha kalın. Yerde, masanın etrafında kan lekeleri, beyaz havlular var, bazı lekeler siyah. Mankenin göbeğindeki daha uzun bir yarıktan, bağırsağa benzer bir şey çıkıyor, kendiliğinden, yavaşça.

Etrafta film ekibi olmadığını fark ediyorum.

Şaşkınlıkla elimden Evian şişesini düşürüyorum. Bunun üzerine Bentley dönüp bana bakıyor.

Jamie arkamdan haykırıyor: "*Çıkarın onu buradan!*"

Sam Ho hayatımda hiçbir insandan duymadığım tuhaf sesler çıkarıyor. Bu ızdırap aryaları arasında, arada "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm," diye haykırıyor. Döner koltuktaki adam, kameranın çekim alanından çıkıp, yüzündeki kayak maskesini çıkarıyor.

Bobby Hughes kan ter içinde ve bitkin bir halde "Öldür onu," diye mırıldandıktan sonra –kime dediğini bilmiyorum– Bentley'e "Devam et," diyor.

Bruce ayağa kalkıp elindeki küçük bir bıçakla Sam Ho'nun penisini bir hareketle kesiyor. Sam Ho annesini isteyerek ölüyor. Vücudundan bir fıskiye gibi kan fışkırıyor, ta ki tamamen tükenene dek.

Birileri ışıkları söndürüyor.

Odadan çıkmaya çalışıyorum, ama Bobby önümü kesiyor. Gözlerim kapalı "Lütfen dostum, lütfen dostum, lütfen dostum," diye mırıldanıp duruyorum. Soluk soluğa, hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Birisi beni kucaklamaya çalışıyor.

1

"Victor," diyor Bobby. "Victor... hadi dostum, hadi. Merak etme, her şey yolunda. Hadi ayağa kalk –aferin."

Üst kattaki kül grisi yatak odalarından birindeyiz. Yerdeyim. Bobby'nin ayaklarını tutuyor, kıvranıyor, elimde olmadan inliyorum. Bobby bana Xanax verip duruyor. Böylece kasılmalarım kısa süreliğine de olsa geçiyor. Sonra kendimi banyoda buluyorum –Bobby dışarıda sabırla bekliyor. Kusuyorum, midem tamamen boşalana dek kustuktan sonra öğürmeye başlıyorum. Sonunda yere yığılıp cenin pozisyonunda kıvrılıyorum. Yüzüm fayanslara dayalı. Kesik kesik soluyor, Bobby'nin beni rahat bırakacağını umuyorum. Ama yanıma diz çöküyor. Adımı fısıldıyor, beni ayağa kaldırmaya çalışıyor. Ona sımsıkı tutunuyorum, ağlıyorum. Ağzıma bir hap daha soktuktan sonra beni yatak odasına geri götürüp yatağa oturtuyor ve üstüme eğiliyor. Bir ara gömleğim çıkarılmış. Göğsümü tırmalayıp duruyorum. Öyle sert tırmalıyorum ki cildimde, neredeyse yara olacak kırmızı izler beliriyor.

"Şşşş," diyor. "Sakin ol Victor. Sakin ol."

"Sakin olamam," diyorum hıçkırarak. "Sakin olamam Bobby."

"Olabilirsin Victor," diyor Bobby. "Merak etme. Sana zarar gelmeyecek, tamam mı?"

"Tamam," diyorum burnumu çekerek. "Tamam, tamam dostum."

"Güzel, çok güzel," diyor Bobby. "Öyle derin nefesler almayı sürdür. Gevşe."

"Tamam dostum. Tamam dostum."

"Şimdi beni dinle," diyor Bobby. "Bilmen gereken bazı şeyler var." Bana bir kağıt mendil uzatıyor. Parmaklarıma dokunur dokunmaz mendili parçalıyorum.

"Eve gitmek istiyorum sadece," diye sızlanıyorum, gözlerim sımsıkı kapalı. "Evime gitmek istiyorum dostum."

"Ama gidemezsin," diyor Bobby, yatıştırıcı bir sesle. "Evine gidemezsin Victor." Duraksıyor. "Olmaz."

"Niye?" diye soruyorum çocuk gibi. "Lütfen dostum–"

"Çünkü–"

"Yemin ederim kimseye söylemem Bobby," diyorum, sonunda ona bakmaya cesaret ederek. Mendilin kalıntılarıyla gözlerimi siliyorum. Tekrar ürperiyorum. "Yemin ederim ki söylemem."

"Söylemezsin biliyorum," diyor Bobby, sabırla. Ses tonu biraz değişiyor. "Bunu biliyorum. Zaten biliyorum Victor."

"Tamam, gidiyorum, tamam, gidiyorum," diyorum, burnumu silip, sonra tekrar hıçkırarak.

"Victor," diyor Bobby, yumuşak bir sesle. "Sen –hey, yüzüme bak."

Hemen yüzüne bakıyorum.

"Tamam, böyle daha iyi. Şimdi beni dinle." Derin bir soluk alıyor. "Sam Ho'yla en son birlikte görülen kişi sendin."

Duraksıyor.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye soruyor.

Başımla onaylamaya çalışıyorum.

"Sam Ho'yla en son birlikte görülen kişi sendin, tamam mı?"

"Evet, evet."

"Cesedi bulunduğunda da, cesedinde senin spermlerin bulunacak, tamam mı?" diyor Bobby. Yavaşça kafa sallıyor. Gözlerinden sabır yayılıyor. Sanki bir çocukla konuşuyor.

"Ne? *Ne?*" Yüzümün yine buruştuğunu hissediyorum. Birden ağlamaya başlıyor, Bobby'yi itiyorum. "Öyle bir şey olmadı, öyle bir şey olmadı, olamaz–"

"Geçen gece olanları hatırla Victor," diyor Bobby, bana sımsıkı sarılıp başını omzuma dayayarak.

"Ne oldu ki? Ne oldu ki dostum?" Birden ona sarılıyorum. Boynunu kokluyorum.

"Jamie'yle yattın, hatırlıyor musun?" diyor usulca. "Onunla bir daha asla yatmayacaksın." Duraksıyor. Beni iyice sıkıyor.

"Duydun mu beni Victor?"

"Ama bir şey olmadı, dostum," diye hüngürdüyorum kulağına, titreyerek. "Yemin ederim bir şey olmadı, dostum–"

Beynimde bir şimşek. Bağıra bağıra orgazm oluşumu, ellerime ve karnıma ve Jamie'nin üstüne boşalışımı, beni kendi elleriyle silişini, odadan usulca çıkışını, çıkarken bir elini belli bir açıda havada tutuşunu, koridordan gelen ışığın gözlerimi kamaştırmasını, sonra hemen uykuya dalışımı hatırlıyorum.

"Duydun mu beni Victor?" diye soruyor Bobby, kendini biraz geri çekerek. "Şimdi anladın mı?" Duraksıyor. "Tamam mı? Jamie'yle bir daha asla aranda bir şeyler olmayacağını anlıyor musun?"

"Tamam dostum, gidiyorum, tamam dostum, gidiyorum, kimseye söylemem–"

"Hayır Victor. Şşşş. Dinle beni," diyor Bobby. "Gidemezsin."

"Niye dostum, bırak gideyim dostum–"

"Victor, hiçbir yere gidemezsin–"

"Gitmek istiyorum dostum–"

"Victor, gidersen medyaya büyükelçinin oğluyla sevişirken çekilmiş video kasedini ve fotoğraflarını veririz–"

"Ama ben böyle bir şey–"

"Gidersen onları hemen medyaya postalarız–"

"N'olur bana yardım et dostum–"

"Victor, yardım etmeye çalışıyorum zaten."

"Büyükelçinin... oğlu mu?" diye soruyorum hıçkırarak. "Neden bahsediyorsun Bobby?"

"Sam Ho," diyor Bobby, tane tane konuşarak, "Kore büyükelçisinin oğluydu."

"Ama... ama... nasıl olur, onunla bir ilgim yok ki benim."

"Alışman gereken daha bir sürü şey var, Victor," diyor Bobby. "Anlıyor musun?"

Salakça kafa sallıyorum.

"Olanların hiçbirine şaşırmamalısın, Victor," diyor Bobby. "Bu beklenen bir şeydi. Senaryoda yazılıydı. Bunların hiçbirine şaşırmamalısın."

"Ama..." Ağzımı açıyorum, ama kafam öne düşüyor ve sessizce ağlamaya başlıyorum. "Ama... şaşırıyorum dostum."

"Sana ihtiyacımız var Victor," diyor Bobby, omzumu okşayarak. "Hayatta ilerlemek istemeyen, yeni şeyler denemek istemeyen öyle çok insan var ki." Duraksıyor. Beni okşamayı sürdürüyor. "Herkes değişmekten korkar Victor." Duraksıyor. "Ama senin korkacağını sanmıyoruz."

"Ben–" Ufak, karanlık panik dalgalarının bunalıma dönüşmesini engellemeye çalışarak, istemsizce derin nefes alıyorum. "Ben... Son derece aklı başında biriyim Bobby."

Bobby ağzıma minik bir beyaz hap daha sokuyor. Hapı minnetle yutuyorum.

"Hoşumuza gidiyorsun Victor," diyor usulca. "Hoşumuza gidiyorsun çünkü hayatta belli bir yolun yok." Duraksıyor. "Hoşumuza gidiyorsun çünkü hiçbir şeyin cevabını bilmiyorsun."

Elimde olmadan öğürüyor, ağzımı siliyorum. Tekrar ürperiyorum.

Dışarıda neredeyse akşam oluyor. Gecenin sesleri duyuluyor. Bu gece gitmemiz gereken partiler var. Evdeki diğer konuklar ikinci katta duş alıyor, giyiniyor, replik ezberliyor. Bugün masajlar yaptırıldı. Tammy ile Jamie kuaföre gittiler. Öyle lüks bir yer ki, adı veya telefon numarası bile yok. Bugün Notting Hill'deki Wild Oats'a bir alışveriş gezisi yapıldı. Bir kasa Evian ve paket servis Fas yemekleri alındı, hâlâ som balığı kokan mutfakta duruyorlar. Bugün evde hep Velvet Underground çaldı ve salondaki bilgisayarda bir sürü dosya silindi. Bir sürü disketteki veriler de silindi. Bugün spor salonu yıkandı ve sterilize edildi,

havlular ve giysiler parçalanıp yakıldı. Bugün Bentley Harrolds'la Jamie Fields, Four Seasons'a gidip hesabımı kapattılar, eşyalarımı aldılar, komilere bahşiş dağıttılar ve resepsiyona benimle temasa geçmek isteyenlerin bana nasıl ulaşabileceklerine dair bir bilgi bırakmadan ayrıldılar. Bugün yolculuk planları sonlandırıldı. Şu anda bavullar toplanıyor, çünkü yarın Paris'e gidiyoruz. Bu arada bir cesetten kurtulundu ve ona yapılan işkencenin video kasedi uygun adrese gönderildi. Bugün film ekibi bir mesaj bırakarak Holland Park'taki bir evin adresini verdi, en geç bu gece dokuzda, onlarla orada buluşmamızı söylediler.

Odanın köşesindeki kül grisi bir divanda giysiler –siyah ve sade bir Armani takım, beyaz bir Comme des Garçons gömlek, kırmızı bir Prada yelek– duruyor. Bobby Hughes'un ayağında terlikler var. Krom bir masadan aldığı, siyah bir seramik çaydanlıktan nane çayı koyuyor. Sonra giysi dolabını açarak, bu gece hangi Versace kravatı takmam gerektiğine karar veriyor.

Tekrar kucaklaştığımızda, hemen kulağıma fısıldıyor.

"Victor, ya bir gün," diye soluyor Bobby, bana daha da sıkı sarılarak, "...ya bir gün olmadığın bir şeye dönüşürsen?"

O

Önce Soho'daki Quo Vadis'te, bir Avrupa MTV'sini bağış kampanyası için Stoli içtik. Sonra iki Jaguar XK8'le Holland Park'taki partiye gittik. Arabaların ikisi de kırmızı ve gıcır gıcırdı. Onları, evin önüne dikkat çekecek şekilde park ettik. İnsanlar kesinlikle fark etti ve altımız birlikte içeri girerken, bize bakıp fısıldaşmaya başlamışlardı. Tam o anda Serge Gainsbourg'un "Je T'Aime"i çalmaya başladı ve gece boyunca devam etti. Partinin belli bir merkezi yoktu. Ev sahipleri ortalarda görünmüyordu. Konuklar, niye buraya geldiklerini açıklamakta zorla-

nıyordu. Bazıları kendilerini kimlerin davet ettiğini unutmuştu, kimse bilmiyordu aslında. Davetliler arasında Tim Roth, Seal, Supergrass elemanları, Pippa Brooks, Fairuza Balk, Paul Weller ve Tyson vardı. Emporio Armani iç çamaşırı mankenleri kalabalıkta geziniyor, birileri elden ele büyük *osso buco* tepsileri gezdiriyordu. Dışarıda güllerle dolu bir bahçe vardı. Yüksek çalı çitlerin yanında, Tommy Hilfiger safari gömlekleri giymiş çocuklar grenadineli punç içiyor ve boş bir Stolichnaya şişesiyle oynuyor, onu düzgün kesilmiş yeşil çimenlikte tekmeliyorlardı. Evde tarhun, tütün çiçeği, bergamut ve meşe yosunu kokuları seçiliyordu. "Olabilir," diye mırıldandım birilerine.

Siyah bir deri koltuğa yaslanmış oturuyordum. Savile Row'dan aldığı bir takımı giymiş olan Bobby ise bana Xanax verip duruyor, yanımdan her ayrılışında "Buna alışsan iyi olur," diye fısıldıyordu. Çakılı kalmış gibi oturduğum koltuğun yanındaki sehpada duran bir seramik kediyi okşayıp duruyordum. Bazen yerdeki büyük boy bir kitaba bakıyordum. Kapağında *Seramikle Dekorasyon* yazıyordu. Gözüme çok güzel gözüken, siyah, hantal balıklarla dolu bir akvaryum vardı. Partideki herkes Los Angeles'tan yeni dönmüştü. Hafta sonunda da Reykjavík'e gideceklerdi. Bazıları ozon tabakasının akıbetinden kaygı duyuyor, bazılarıysa bunu hiç umursamıyordu. Bir banyoda, kalın bir yün halının üstünde durup, siyah bir tabağın üzerine duran, üstüne isim işlenmiş bir kalıp sabuna bakarak transa geçtim; işeyemiyordum. Sonra Sophie Dahl beni Bruce ve Tammy ile tanıştırırken, tırnaklarımın geri kalanını da kemirdim. Bruce'la Tammy bahçeye çalıların arasında dans etmeye gittiler. Her yerde dev muz ağacı yaprakları vardı. Korkum yüzüme yansımıştı, ama Sophie fark etmedi.

Jamie Fields bütün gece gözümün önünde olmasına karşın, benden hep uzak durmayı bir şekilde başardı. Amber Valet-

ta'nın yaptığı özel şakalara gülüyor, yanına ordövr tepsili –San Juan'daki bir restorandan özel olarak getirilen almojabanas– garsonlar geldiğinde hafifçe başını sallayarak istemediğini belirtiyor, bunun dışındaki tüm sorulara "Evet," diyordu. Bentley biraz çekingen, ama iyi yetişmiş, orta boy bir karaftan pinot noir içen bir gencin bana saniyeler içerisinde abayı yakışını izledi. Gelip üstümdeki Armani ceketteki konfetileri silkeleyince, ona dalgınca gülümseyip, sanki kelimenin içinde üç tane 'o' harfi varmış gibi "Sağoool," dedim. Film ekibinin de orada olduğunu çok sonra fark ettim. Aralarında sinematograf Felix de vardı. Hiç rahatsız görünmüyorlardı. Sonra birden, sis bulutu aralandı, belki de Sam Ho'yu tanımadıklarını ve başına gelenleri bilmediklerini fark ettim. Nasıl korkunç bir şekilde can verdiğini, elinin ızdırapla kasıldığını, vücudunun zangır zangır titremesinden, elinin tersindeki KÖLE dövmesinin okunmaz hale geldiğini bilmiyor olabilirlerdi. Rötuşlanmış gibi duran Bobby, bana bir kağıt peçete uzattı ve salyalarımın aktığını söyledi.

"Partiye katıl," diye fısıldadı. "Partiye katıl."

Biri bana bir bardak şampanya daha verirken, bir başkası yanım saattir ağzımda duran sigarayı yaktı. Artık "Belki de ben haklıyım. Onlar yanılıyor," diye düşünmekte giderek daha çok zorlanıyordum. Çünkü pes ediyordum. Pes ediyordum.

4

38

Film ekibi yemek bölümünde Bruce'la gergin bir kahvaltı yapmakta olan Tammy'nin peşinden içeri giriyor. Ilık kakao içiyor, *Le Monde* okur gibi yapıyor; Bruce ise sinirli bir edayla bir dilim bademli ekmeğe yağ sürüyor. Sonunda sessizliği bozarak, Tammy'ye onun geçmişine dair korkunç şeyler bildiğini söylüyor. Suudi Arabistan'daki bir göreviyle ilgili bazı sırlar bildiğini ayrıntılara girmeden ima ediyor. Bruce yeni duş aldığından, saçı ıslak ve zayıf yüzü pembe. Üstünde şam fıstığı rengi bir Paul Smith tişört var. Bugün Versace'nin 16. bölgedeki şubesinin açılışı şerefine bir yerin taraçasında verilecek ve sadece çok yakışıklı ve çok güzel insanların davet edildiği bir öğle yemeğine katılacak. Taraça yemeği için siyah bir gömlekle gri Prada ayakkabıları giymekte karar kıldı. Aslında oraya gitmesinin tek sebebi, geçen ay bir iş anlaşmasının iptal edilmesi.

"Yakında kıymetin anlaşılacak," diyor Tammy, ince bir sigara yakarak.

"Kıymetimi sen de anlamıyorsun."

"Saçmalama," diye mırıldanıyor Tammy.

"Bugün kiminle görüşeceğini biliyorum."

"Başka ne yapacaksın?" diye soruyor Tammy, soğuk bir sesle.

"Versace yemeğine gideceğim. Kulüpte sandviç yiyeceğim. Yeri geldikçe insanları kafa sallayarak onaylayacağım." Duraksı-

yor. "Senaryoda ne yazıyorsa onu yapacağım."

Kamera, oturdukları masanın etrafında dönüp duruyor. Tammy'nin yüzünden hiçbir şey okunmuyor. Bruce, bir Hermès kahve fincanını ağzına götürürken, eli hafifçe titriyor; sonra sütlü kahvesini yudumlamadan, fincanı tabağına geri koyup, yeşil gözlerini kapıyor; tartışacak gücü yok. Bruce'u oynayan aktör, eskiden Duke'ta gelecek vaat eden bir basketbolcuydu. Sonra Danny Ferry ile birlikte İtalya'ya gidip, hemen mankenlik işleri almaya başladı. Milano'da Bobby ile tanıştı. Bobby o sıralar Tammy Devol'la çıkıyordu. Sonra aralarında bir ilişki başladı. Şimdi, aralarında dev beyaz lalelerle dolu bir vazo –dekor– anlamsızca duruyor.

"Kıskançlık yapma," diye fısıldıyor Tammy.

Masada duran bir cep telefonu birden çalmaya başlıyor. İkisi de açmak üzere kımıldamıyor. Ama arayan Bobby olabilir, bu yüzden sonunda Bruce telefonu açıyor. Aslında Lisa-Marie Presley, Bentley'yi arıyor –Bentley'den "Büyük Abla" diye bahsediyor, ama Bentley uyuyor, çünkü eve şafakta, yanında dün gece La Luna'da tanıştığı bir NYU sinema öğrencisiyle geldi; öğrencinin dolgun dudaklarının, sarı saçının ve eşcinsel oluşunun cazibesine kapılmıştı.

"Kıskançlık yapma," diyor Tammy tekrar, çıkarken.

"Senaryonun dışına çıkma," diye uyarıyor Bruce.

Tammy koridordaki bir krom masada duran bir Vuitton çantayı alırken, ABBA'nın "S.O.S" şarkısının başındaki piyano melodisi çalmaya başlıyor. Şarkı, Tammy'nin gününün geri kalanı boyunca durmadan çalacak; yolda, Walkmande Bruce'un onun için hazırladığı bir kaseti dinlemesine rağmen –Rolling Stones, Bettie Serveert, DJ Shadow, Prince, Luscious Jackson, Robert Miles'dan şarkılar ve ikisi için de bir zamanlar anlamı olan bir Elvis Costello şarkısı.

Bir Mercedes Tammy'yi alıyor ve Wyatt adlı bir Rus şoför onu Cambon Sokağı'daki Chanel'e götürüyor. Tammy orada bir ofiste kriz geçiriyor, önce sessizce ağlıyor, sonra nefes nefese kalıyor; Guifranco gelince, bir şeylerin iptal olduğunu fark edip hemen oradan sıvışarak, Tammy'yi yatıştırsın diye bir asistanını çağırtıyor. Tammy çok sinirli, provaları ancak tamamlayabiliyor, bir süre sonra oradan çıkarak, Clignancourt'ta bir bit pazarında, Fransa başbakanının oğluyla buluşuyor. Bir süre sonra bir McDonalds'ta oturuyorlar; ikisi de güneş gözlüklü. Başbakanın oğlu Tammy'den üç yaş küçük, bazen bir sarayda kalan, görgüsüz zenginlerden nefret eden, sadece Amerikalılarla yatan biri (daha on yaşındayken dadısıyla yatmıştı). Tammy onunla dört ay önce Montaigne Caddesi'ndeki Dior'un önünde, "tesadüfen" tanıştı. Yere bir şey düşürdü, başbakanın oğlu eğilip aldı ve ona verdi. Arabası bekliyordu. Hava kararıyordu.

Fransa başbakanının oğlu Jamaika'dan yeni döndü. Tammy pek içten olmayan bir tavırla bronz tenine iltifat ediyor. Hemen ardından da kokain problemini soruyor. Geçti mi? Umurunda mı? Başbakanın oğlu kaçamak bir gülümsemeyle yetiniyor, ama sonra yanlış bir şey yaptığını fark ediyor, çünkü Tammy mahzunlaşıyor. Başbakanın oğlu, bu yüzden hemen bir Big Mac ısmarlıyor. Tammy bir küçük patates yemeye başlıyor. Başbakanın oğlu, dairesi boyandığı için Bristol'daki Kral Dairesi'nde kalıyor. McDonald's buz gibi. Her konuştuklarında, ağızlarından buhar çıkıyor. Tammy parmak uçlarına bakıyor, kokainin saça zararlı olup olmadığını merak ediyor. Başbakanın oğlu bir şeyler mırıldanarak, Tammy'nin elini tutmaya çalışıyor. Yüzüne dokunuyor, çok duyarlı olduğunu söylüyor. Ama boşuna. Her şey birer yaftadan ibaret. Ayrıca berberiyle randevusuna geç kaldı. "Bıktım artık," diye itiraf ediyor Tammy sonunda. Başbakanın oğlu gerçekten üzgün –Tammy bunu bilmiyor. Bir daha gö-

rüşmek için belirsiz planlar yapıyorlar.

Tammy McDonald's'tan çıkıyor. Dışarıda film ekibi bekliyor. Hava sıcak ve yağmur çiseliyor. Yavaşça dağılmakta olan sis Eyfel Kulesi'ni kaplamış. Tammy Arnavut kaldırımlı sokağa bakıyor. Bir harup ağacı ve tasmalı bir Alman çoban köpeğiyle gezen bir polis görüyor. Sonunda Wyatt adlı Rus şoförün beklediği Mercedes'e biniyor. Chez Georges'daki öğle yemeğini iptal etmesi gerekecek –sinirleri bozuk, her şey ters gidiyor, bir Klonopin daha almak işe yaramıyor; Joan Buck'ı arayıp gelemeyeceğini haber veriyor. Arabayı gönderiyor, Vuitton çantayı alıyor ve Faubourg Saint-Honoré Sokağı'ndaki Versace mağazasında film ekibini atlatıyor. Sonraki otuz beş dakika boyunca Tammy'nin nerede olduğunu kimse bilmiyor.

Tammy, Vuitton çantayı, 2. bölgede bir yerlerde bir kaldırıma park edilmiş siyah bir BMW'nin şoför koltuğunda oturan yakışıklı bir Lübnanlı'ya veriyor. Burası Chez Georges'a yakın olduğundan, fikrini değiştirip öğle yemeğine gitmeye karar veriyor. Orada film ekibinin kendisini beklediğini görüyor. Yönetmen ve sinematograf Felix, onu gözden kaybettikleri için özür diliyorlar. Tammy kayıtsızca omuz silkiyor, "Kayboldum," diye mırıldanıyor ve tatlı bir sesle insanlarla selamlaşmaya başlıyor. Menajeri bir müjde veriyor: Tammy, İngiliz *Vogue* dergisinin yeni sayısının kapağına çıkacak. Herkes güneş gözlüklü. "Seinfeld" ve tavan pervaneleri üstüne bir sohbet başlıyor. Tammy uzatılan bir kadeh şampanyayı önce geri çeviriyor, sonra fikrini değiştiriyor.

Gökyüzü açılmaya başladı. Bulutlar dağılıyor. Isı son on beş dakikada on derece yükseldiğinden, Siyasal Bilimler Enstitüsü'nün açık avlusunda yemek yiyen öğrenciler güneşlenmeye başlıyor. O sırada Lübnanlı'nın kullandığı BMW, Raspail Bulvarı'na park ediyor. Komşu binaların çatılarında, bir başka film ekibi, olacakları teleobjektiflerle kaydetmek üzere bekliyor.

Aşağıda keyifli sohbetler yapılıyor. Öğrenciler bira içiyor, banklarda üstsüz yatıyor, dergi okuyor, sandviç paylaşıyor. Dersleri kırma planları yapılmaya başlanıyor. El kameralı biri, avluda bir süre gezindikten sonra, bir battaniyeye oturmuş, kendisini yeni terk etmiş olan kız arkadaşının yazdığı bir notu okuyarak ağlayan yirmisinde bir delikanlıya odaklanıyor. Kız bir daha asla birlikte olmayacaklarını yazmış. Delikanlı öne arkaya sallanarak, kendi kendine "Sakin ol, sakin ol," deyip duruyor. El kamerası başka tarafa dönüp, bir kızın sırtına masaj yapan bir başka kızı çekiyor. Alman bir televizyon ekibi, öğrencilere, yaklaşan seçimler hakkında sorular soruyor. Esrarlı sigaralar elden ele dolaşıyor. Patenciler hızla geçiyor.

Lübnanlı'nın aldığı talimatlar basit: Arabadan inmeden önce Vuitton çantanın kapağını aç. Ama Bobby Hughes bombanın ne zaman patlayacağı konusunda yalan söylediği için –şoföre arabayı Raspail Bulvarı'ndaki enstitünün önüne park ettikten sonra gitmesini söyledi o kadar– patlamada şoför ölecek. Ocak'ta, Langley'deki CIA karargahında bir saldırının planlanmasına katkıda bulunmuş olan Lübnanlı, M&M yiyor ve geçen ay İzlanda'da tanıştığı Siggi adlı bir kızı düşünüyor. BMW'nin yanından geçen Brigid adlı bir öğrenci, arabanın patlamasından önceki saniyelerde, Lübnanlı'nın arka koltuğa eğilerek telaşla oradan bir şeyi aldığını ve hattâ yüzündeki paniği görüyor.

BMW basit, gözkamaştırıcı bir ışıkla ve büyük bir gümbürtüyle parçalanıyor.

Patlamayla birlikte ortalık cehenneme dönüyor. Sonrasında olanlar çok önemli değil. Asıl önemli olan bombanın varlığı, yerleştirilmesi, patlatılması –mesaj bu. Brigid'in parçalanıp tanınmaz hale gelmesi ya da arabaya en yakın duran otuz öğrencinin patlamanın şiddetiyle beş metre havaya fırlaması, beşinin anında oracıkta ölmesi, bahçeye saçılan metal parçalarının iki öğrenci-

nin göğüslerine saplanması, arabanın fırlayan bir parçasının birinin kolunu koparması veya üç öğrencinin anında kör olması önemli değil. Kopan bacaklar, ezilen kafatasları, birkaç dakikada kan kaybından ölen insanlar önemli değil. Parçalanan asfalt, kararan ağaçlar, kan içinde kalan, kimisi alev alan banklar önemli değil. Bunların hiçbiri önemli değil. Bu yıkıma yol açan bilinç önemli, doğurduğu sonuçlar değil, Onlar sadece dekor.

Bir sessizlik çöküyor. Herkes afallamış halde. Sonra, hâlâ kendinde olanlar –üstleri kanla kaplı, kendilerinin ya da başkalarının kanı– çığlık atmaya başlıyor.

Elli bir yaralı. Dördü bir daha asla yürüyemeyecek. Üçünün beyni ciddi hasar gördü. BMW'nin sürücüsü de dahil olmak üzere on üç kişi öldü. Aralarında, birkaç blok ötede oturup, patlama sırasında kalp krizi geçiren yaşlı bir adam da var. (Bir hafta sonra Lyons'lu bir öğretmen asistanı başındaki yaralardan dolayı ölünce, ölü sayısı on dörde yükselecek.) Ambulansların dönen mavi ışıkları olay yerine varmaya başladığında, film ekibi çoktan toplanıp ortadan kayboldu bile. Haftanın ilerleyen günlerinde kararlaştırılan bir başka yerde toplanacaklar. Kamera objektiflerinden bakmayınca, uzaktaki her şey ufak, önemsiz, hattâ gerçek dışı geliyor onlara. Kimin ölüp kimin sağ kaldığı, ancak gövdelerin taşınırkenki görünüşlerinden anlaşılıyor.

Birkaç gün sonra bir gece, Crillon Oteli'nin üst katlarından birindeki bir odada çok lüks, seksi bir akşam yemeği veriliyor. Yakışıklı, esmer adamlar tarafından korunan kapıdan geçen Tammy; Amber Valletta, Oscar de la Renta, Gianfranco Ferré, Brad Renfro, Christian Louboutin, Danielle Steel, Galler Prensesi, Bernard Arnault, çeşitli Ruslar ve *Vogue* dergisinin editörleriyle konuşuyor. Bazıları iyice koltuklara yayılmış, bazıları Marakeş'ten yeni dönmüş –bazıları yolculuk yüzünden çok bitkin görünüyor. Bazılarıysa bir köşede oturmuş, Shalom Harlow'la,

uygunsuz kişilerle (kaybedenlerle, gangsterlerle, balıkçılarla, *delikanlılarla*, Lordlar Kamarası mensuplarıyla, tanımadıkları Jamaikalılarla) çıkan kızlar hakkında dedikodu yapan Tammy'ye merhaba diyor. Tammy, Queen'deki bir partide, Christian Bale'e çok benzeyen bir gencin verdiği bir parti davetiyesiyle yelpazeleniyor. Ama o partiye gitmek yerine, 16. bölgede Naomi'nin verdiği partiye gidecek. Sonra Saşimi servisi yapılıyor. Sigaralar tırtıklanıyor. Tammy, John Galliano'nun kulağına eğilip "sen kaçıksın, bebeğim," diye fısıldıyor. Kırmızı şarabı fazla kaçırdı; kokaine geçiyor, birden fazla lezbiyen ona sarkıyor. Kimonolu biri, Bruce Rhinebeck'in nasıl olduğunu soruyor. Karanlıkta gezinen birine bakıp duran Tammy, dalgın bir sesle "Bir saniye," diyor, çünkü bu gecenin de her gece gibi zor geçeceğini anlıyor.

37

Jamie Fields, Bobby Hughes, Bentley Harrolds, Tammy Devol, Bruce Rhinebeck ve ben sonbaharda Paris'te, 8. ya da 16. bölgede bulunan, dev bir sete dönüştürülmüş –Art Deco ve Mission mimarisi izleri taşıyan, modern ve endüstriyel bir tasarım– bir evde kalıyoruz. Macaristan'da aklanmış Irak parasıyla yaptırılmış dev bir tripleks villadayız. Eve girmek için bir alarmı kapatmanız ve bir avludan geçmeniz gerekiyor. İçeride, helezonik bir merdiven, üç katın ortasından geçiyor. Hakim renkler zeytuni, açık kahverengi ve açık pembe. Bodrumda bir spor salonu var. Evin duvarları Clemente çizimleriyle kaplı. Tasarımı Biber tarafından yapılmış geniş bir açık mutfakta, Makassar fildişisi ve boyanmış lale ağacından yapılma çekmeceli dolaplar, bir Miele fırın, iki bulaşık makinesi, cam kapılı bir buzdolabı, bir Sub-Zero dondurucu, ısmarlama yapılmış şarap, baharat rafları var; monte edilmiş endüstriyel bir restoran spreyi, puantiyeli parlak

porselenlerin durduğu paslanmaz çelik, kenarları hint meşesinden yapılma raflarda duruyor. Frank Moore imzalı dev bir duvar panosu, üzerinde Fortury marka bir tül sarkıtılmış mutfak masasının arkasına asılmış.

Parlak yeşil-beyaz fayanslı döşemelerle, tasarımı Christine Van Der Hurd tarafından yapılmış kilimlerin tepesinde Serge Mouille avizeler asılı duruyor. Her yerde cam duvarlar ve limon kokulu, dev beyaz mumlar, CD dolu cam CD'likler, beyaz cam şömineler, Giant Textiles ipekli pamuğuyla kaplı Dialogica sandalyeler, deri kaplamalı kapılar, stereo müzik sistemleri, beş yüz kanal çeken bir dijital uydu sistemine bağlı televizyonların karşısına konulmuş Ruhlman koltuklar ve kaselerle dolu kütüphane rafları var. Masaların üstünde cep telefonu yığınları duruyor. Yatak odalarında, Mary Bright tasarımı kalın perdeler, Maurice Velle tasarımı halılar, Spinneybeck derisiyle kaplı Hans Wegner kanepeler, Spinneybeck deriyle kaplı koltuklar, Larson ipekli pamuğuyla kaplı divanlar ve genellikle yanlarında duran cüce meyve ağaçları var. Tüm yatak odalarının duvarları deri kaplı. Yataklar İskandinavya'da yapılmış. Çarşaflar ve havlular Calvin Klein.

Villada karmaşık bir güvenlik kamerası ve alarm sistemi var (dışarıdaki kameralarınsa kendi ışıklandırma sistemleri bulunuyor). Şifreler her hafta değiştiğinden tekrar tekrar ezberleniyor. Garajdaki iki BMW küresel yer tespiti cihazlarıyla donatılmış. Ayrıca sahte plakalara, kurşun geçirmez camlara, patlayınca da giden lastiklere, güçlü halojen farlara ve sivri uçlu tamponlara sahipler. Villa, haftada iki kez temizleniyor –telefon hatları, giriş çıkışlar, PowerBooklar, lambalar, tuvaletler ve tüm elektrikli aletler de dahil. Kilitli kapıların ardında odalar, bu odaların ardında başka kilitli odalar ve bu odalarda kullanılmayı bekleyen düzinelerce bavul –çoğu Vuitton ve Gucci– var. Başka gizli odalarda endüstriyel dikiş makineleri, patlayıcılarla dolu kemerler,

el bombaları, M-16'lar ve makineli tüfekler; ayrıca şarj aletleri, uzaktan kumandalı fünyeler ve Semtex plastik patlayıcı ile elektrikli fünyeler içeren bir dosya dolabı bulunuyor. Bir dolap, astarları yüksek güce sahip tüfeklerin kurşunlarını veya şarapnel parçalarını engelleyecek kadar kalın Kevlarla kaplı düzinelerce marka takım elbiseyle dolu.

Evdeki tüm telefonlar, konuşan kişi yalan söylediğinde meydana gelen duyulmayan mikrotitreşimleri analiz ediyor, dinleyene verileri aralıksız olarak LED göstergeleriyle sunuyor. Evdeki tüm telefonlarda, konuşmalar sırasında numaranın saptanmaya çalışılıp çalışılmadığını kontrol eden elektrikli analiz sistemleri var. Evdeki tüm telefonlara birer dijital ikili kod bozucu yerleştirilmiş; böylece hattın diğer ucundaki kişi söylenenleri duysa da, hattı dinleyen kişiler parazitten başka bir şey duyamıyor.

Paris'teki ilk haftamızda, Bobby, durup dururken Joel Silver onuruna görkemli bir kokteyl partisi düzenledi. Partide, Joel Silver, Sacramento'dan yeni gelmiş olan Richard Donner'a, çektiği üç milyon Dolarlık bir reklam filmini anlatarak övündü. Bir başkası, köpeklerini, Atlantik Okyanusu'nun öteki yakasına Concorde'la geçirmiş. Sonra, Serena Altschul gelip, Bush'un ülke turunda olanlardan ve yakında öldürülecek bir rap yıldızından bahsetti; Bobby Short yanında Hamish Bowles'la geldi. Sonra konuklar peş peşe akın etmeye başladı: Yugoslavya Prensesi Katherine, Yunan Prensi Pavlos, Ürdün Prensesi Sumaya ve Skeet Ulrich. Skeet Ulrich, bir Prada takım ve geniş yakalı bir gömlek giymişti. Beni görünce sevinmiş gibiydi. Oysa SoHo'nun karanlık bir sokağındaki son karşılaşmamızda, ondan koşarak kaçmıştım. Skeet, fayans döşemedeki bir Mentos'a gözümü dikip baktığımı kaygıyla fark etti. Eğilip Mentos'u aldım ve üstünü sildikten sonra ağzıma atıp hızla çiğnemeye başladım.

"Şey, hayata biraz pozitif bakmalısın," dedi Skeet tereddütle.

"Yok oluşa merhaba diyorum," dedim Skeet'e, hızla çiğnemeyi sürdürürken.

Duraksadı, omuz silkti, kaygıyla kafa salladı ve hemen yanımdan uzaklaştı.

Yanımdan Aurore Ducas, Yves Saint-Laurent ve Taki geçti. Bir Irak sefiri bütün gece Bobby'nin yanından ayrılmadı. Bobby beni çağırıp aralarına katılmamda ısrar etti durdu. Akşamın ilk kısmında, vaktimi, Diane Von Furstenberg ve Barry Diller'la huzursuzca sohbet ederek ve Jamie'ye yaklaşmaya çalışarak geçirdim. Jamie bazen beni görmezden geliyor, bazen de histerik kahkalar atarak birilerinin getirdiği bir tazıyı okşuyordu. Barmenler, ince kristal kadehlere donuk gözlerle şampanya doldurup duruyordu. Parti beklendiği üzere giderek neşelenmeye başladı. İnsanlar Republica eşliğinde dans etti. Kate Moss'la Naomi Campbell "Eskiden Prince Olarak Bilinen Sanatçıyla"[1] birlikte geldiler. Tom Ford, Dominique Browning'le geldi, elimde zararsız görünen bir karides tabağı tutarak, Michael Douglas'la uzun bir safari muhabbeti yaptım. KC and the Sunshine Band'in "I'm Your Boogie Man"i çaldı bangır bangır, bu işaretle Jamie dans etmeye, başlayınca hayran hayran onu seyre daldım. Çiçek dekorasyonunu Baptiste Pitou yapmıştı. Tepemizde, parlak, rengarenk ışıklarla PARTİ yazısı yanıp sönüyordu durmadan.

Fransa başbakanının oğlu gelir gelmez, Bruce partiden ayrıldı. Tammy de yanına bir şişe şampanya alarak kendini üst kat banyolarından birine kilitledi ve oldukça histerik bir ruh haline girdi; birisi son birkaç geceyi villada geçiren ve partide herkesin sigarasını yakan, zil zurna sarhoş bir NYU sinema öğrencisi, bana telefon numarasını, eski bir *Le Monde*'un kenarından bir parça koparıp ünlü birinden ödünç aldığı önemli bir kalemle yazarak ver-

1) Prince bir süre bu ismi, "The Artist Formerly Known As Prince" ismini kullanmıştı.

di. Şaşkın Ürdün Prensesi Sumaya, David Barton'ın Pigalle'de yeni bir spor salonu açacağını duyunca "Yaaa? Harika," dedi. Yönetmen, Felix ve film ekibinin geri kalanı, partinin gidişatına bayılıyordu. Sonunda avludaki banklardan birine zil zurna sarhoş halde uzanırken, gitmekte olan Peter Jennings'e "Bonjour dostum," dedim. Ayağım uyuştuğu için topallayarak partiye geri döndüğümde, Jamie'yle dans etmeye çalıştım ama Bobby izin vermedi.

36

Bugün gittiğimiz defileler: Gaultier, Comme des Garçons ve –Champs Élysées civarında bir yerlerde Frank Malliot'nun yeni mekanına uğradıktan sonra– Galliano (dev bir beyaz perde, sıradışı modern ışıklandırma, Garbage'ın "Stupid Girl"ü eşliğinde eğilerek selam veren mankenler... bir bahaneyle sıvıştık). Sonra kaçınılmaz bir şekilde Dries Van Noten onuruna verilen bir yemeğe katılmak için Les Bains'e gidiyoruz. Üstümde Prada bir takım var. Yüksek dozda aldığım Xanax'lar yüzünden sersemlemiş haldeyim. Candelas Sastre'ye, Peter Beard'e ve Eleanore de Rohan-Chabot'ya, Emmanuel de Brantes'e, Greg Hansen'e, Chloe Santa Fe'de çekimdeyken kısa süreliğine gittiğim bir dişçiye ve Ines Rivero'ya gergince "Hey, selam," diyorum. İçeride çok fazla fotoğrafçı, perakendeci ve menajer var. Bütün kızlar hasır çantalı. Hepsi de pastel renkler giymiş. Kulüp, gardenyalar ve güllerle süslenmiş. "Böcekler" kelimesini duyuyorum sürekli. Bir sigara yakarken, Galliano defilesi sırasında, Jamie'nin yanında zangır zangır titreyerek otururken nedense elime tutuşturduğu 1000 Frankı hâlâ tuttuğumu fark ediyorum. Bu sabah kahvaltıda Bobby nereye gideceğini söylemedi. Artık bir sürü sahne bensiz çekildiği için, vaktimi çılgınca repliklerimi ezberlemekle, prodüksiyon programına uymakla ve fazla dikkat çek-

memekle geçiriyorum.

Film ekibinin yanına gidip, tam vaktinde Jamie'nin sigarasını yakıyorum. Jamie'nin altında beyaz, pullu, dar bir Valentino pantolon var. Gözlerine özenle rimel sürmüş. Eric Clapton çalmaya başlıyor. Beklediğim bu işaret üzerine harekete geçiyorum.

"Eric Clapton'ı hiç sevmem," diyorum.

"Ya?" diyor. "Ne güzel."

Yanımızdan geçen bir garsonun tepsisinden bir bardak şampanya kapıyorum. Dans pistine çıkıyoruz. Birbirimiz dışında herkese bakıyoruz.

"Seni istiyorum," diyorum hafifçe gülümseyerek ve yanımızdan geçen Claudia Schiffer'a başımla selam vererek. "Seni felaket istiyorum."

"Bu, senaryoda yok, Victor," diye uyarıyor. O da hafifçe gülümsüyor,

"Jamie, lütfen," diyorum. "Konuşabiliriz. Bobby daha gelmedi."

"Sevgili tecavüzü fantezilerini o güzel kafandan at," diyor, sigara dumanı üfleyerek.

"Bebeğim," diyorum içtenlikle. "Seni incitmek istemiyorum."

"Buna devam edersen ikimizi de inciteceksin."

"Neye devam edersem?" diye soruyorum.

Daha da uzaklaşıyor. Ona doğru gidiyorum.

"Hey Jamie–" Omzuna dokunuyorum. "Neler oluyor?"

"Nasıl bir işe bulaştığını bilmiyorsun Victor," diyor ciddi bir sesle, ama gülümseyerek, hattâ kendisine el sallayan kişilere el sallamayı başararak. "Hiç bilmiyorsun."

"Anlat öyleyse."

"Bunu yapamam Victor."

"Bobby'yi sevmiyorsun," diyorum. "Bunu görebiliyorum. Onu sevmiyorsun. Bu bir iş sadece, değil mi? Planın bir parçası? Rol yapıyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor.

Bobby yeşil bir kadife perdeyi aralayarak içeri giriyor. Üstünde göz kamaştırıcı bir Valentino smokin ve sırtında vestiyere bırakmadığı bir Prada sırt çantası var. İçeriyi süzerken bir sigara yakıyor. Paparazzilerin patlayan flaşları bir an gözlerini kamaştırıyor. Anahi'deki bir partiden yeni geldi. Saçı ıslak görünüyor. Bize doğru yürümeye başlıyor, gergince sırıtarak.

"Bence ondan korkuyorsun," diyorum. "Ama onu sevmiyorsun."

"Hele şu haftayı bir atlatalım, tamam mı?" diyor gerilerek.

"Onu sevdiğini söyle –hadi," diye fısıldıyorum. "Hattâ hoşlandığını söyle."

Kamera birden turlamayı kesiyor ve yaklaşan Bobby'ye çaresizce bakan bizde odaklanıyor.

"Sus," diyor Jamie, gölgelerin içinden geçen birine başıyla selam verirken.

"Ona iki çift laf edeceğim," diye fısıldıyorum. "Umurumda değil."

"Sesimizi kısalım, Victor," diye uyarıyor Jamie, gülümseyerek.

"Ne dediğini duymadım ama umarım bir espriydi, Victor," diyor Bobby. Eğilip Jamie'yi ağzından öpüyor.

"Mmm," diyor Jamie dudaklarını yalayarak. "Margarita?"

"Ne diyorsun Bobby?" Repliğimi öyle bir sesle söylüyorum ki, masum numarası mı yapıyorum, yoksa dikleniyor muyum anlaşılmıyor. Ama Bobby umursamaz bir tavırla dikkatini salonun başka bir tarafına yöneltiyor.

"Açlıktan ölüyorum," diyor Jamie.

"Ne?" diye mırıldanıyor Bobby.

"Açlıktan ölüyorum dedim," diyor Jamie huzursuzca.

Biraz paniğe kapıldığımdan, bir Xanax daha yutuyorum. Nicole Kidman'la röportaj yapan bir MTV ekibine bakmaya başlıyorum, Nicole'ün alnında bir bindi var.

"Rhinebeck'in canı fena halde sıkkın," diyor Bobby, bir köşede somurtarak oturan Bruce'u göstererek. Bruce'un yanında duran Tammy, seksi ve şaşkın görünüyor. Güneş gözlüğü takmış. İkisinin de etrafı genç Londralılarla çevrili.

"Neyse, yakında kurtulacak," diyor Jamie.

"Evet ama Tammy hırpalanıyor. Bu da işleri berbat edebilir," diyor Bobby. "Bir saniye."

Bruce'un yanına gidiyor. Varlığından etkilenen herkesin elini sıktıktan sonra, Bruce'un üstüne eğiliyor. Bruce onun farkında değilmiş gibi davranıyor. Bentley, Marc Jacobs'la birlikte yanlarına geliyor. Tammy'ye kol saatini gösteriyor. Tammy, Marc'a kısacık bir an gülümsüyor. Ama tekrar surat astığı anda, etrafındakiler kahkahayı basıyor.

"Konuş onunla," diyorum Jamie'ye. "Aranızda her şeyin bittiğini söyle. En iyisi bu de."

"En iyisi bu mu diyeyim?" diye soruyor. "Salak," diye mırıldanıyor.

"Sadece hislerimi ifade etmeye çalışıyorum."

"Victor, şu aşamada yapman gereken temel şey–"

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum.

"Beni unutmak."

"Sen başlattın."

"*Bu* sadece buzdağının tepesi," diyor Jamie. Sonra kendini tutamıyor, yüzü gevşiyor, gözlerime bakıyor ve "Lütfen Victor, sakin ol, sonra konuşuruz, tamam mı?" diye fısıldıyor çabucak.

"Ne zaman?" diye fısıldıyorum.

Bobby, Bentley ve Marc Jacobs'la birlikte geri dönüyor. Marc'la Bentley, Marc'ın Pont Neuf'daki merkez ofisini kontrol etmekten yeni dönmüşler. Marc çok kaygılı, çünkü dekoratörlerden biri, Hector adlı bir Chihuahua köpeğinden ilham alan bir travesti.

"Belçikalı bir ikonoklast beni lafa tutuyordu. Neyse ki Bay Jacobs gelip kurtardı," diyor Bentley bir sineği kovarak.

Marc eğilip selam veriyor, Jamie'yi yanağından öpüyor ve sonra bana hafifçe başını sallayıp "N'aber Victor?" diyor.

"Tanrım, burası buz gibi," diyor Bentley. Nefesi buharlı çıkıyor. Sonra beni süzüyor. "Yorgun görünüyorsun Victor. Yakışıklı, ama yorgun görünüyorsun."

"İyiyim, iyiyim," diyorum düz bir sesle. "Her şey yolunda."

"Al –bunu unutmuşsun." Bobby, Bentley'ye, Prada sırt çantasını verirken, Marc, Bentley'nin arkasında yüzünü şekilden şekle sokarak Jamie'yi eğlendiriyor. Bobby bile hafifçe gülümsüyor.

"Niye vestiyere bırakmadın?" diye sızlanıyor Bentley. "Aman Bobby."

"Kalacağımı bilmiyordum." Bobby bana bakarak omuz silkiyor.

Donatella Versace, Mark Vanderloo, Katrine Boorman, Azzedine Alaïa, Franca Sozzani ve Belçikalı ikonoklastla birlikte bir masaya oturuyorum. Başka insanlarla dalga geçip eğlendikten, düzinelerce sigara içtikten, garsonların önümüzdeki bırakın dokunmayı doğru dürüst bakmadığımız yemek dolu tabakları toplamasına izin verdikten ve solumuzdakilerin kulaklarına bir şeyler fısıldadıktan sonra, Jamie elinde bir jointle gelip yanımda oturan Donatella'dan ateş istiyor. Franca'yla konuşan Donatella'yla konuşur gibi yaparak bana Bobby'nin yarın Beyrut'a gideceğini, oradan da Bağdat'a ve Dublin'e geçeceğini, Dublin'de, ordudan bağımsız askeri örgütün Virginialı bir üyesiyle görüşeceğini, beş gün sonra da geri döneceğini söylüyor. Bunları dikkatle dinliyorum. Bana kahkahalar atmamı söylüyor. Böylece eğer Bobby gibi salonun diğer tarafından baksanız, Jamie'nin aslında Donatella'ya Victor'un ne yakışıklı göründüğünü veya hayatın ne güzel olduğunu söylediğini sanırsınız. Jamie jointten sadece bir nefes daha aldıktan sonra kalanını başkaları içsin diye masada bırakıyor. Ayağım uyuştuğu

için topallayarak peşinden giderken, yavaş hareket eden silüetlere ve gölgelere çarpıp duruyorum. Bentley'nin Prada sırt çantasıyla birlikte koşarak dışarı çıktığını fark ediyorum. Sonra rock grubu Autour de Lucie sahneye çıkıp akort yapmaya başlıyor. İlk şarkılarına, Who'nun "Substitute"una başlamak üzereler.

35

Fonda, ABBA'nın "Voulez-Vouz"su çalıyor bangır bangır. Les Bains'in önünde beyaz bir Range Rover bekliyor. Ön koltukta başka bir film ekibinin yönetmeni, bu geceki çekimler üstüne konuşurken, arka koltuktaki asistanlar telsiz kulaklıklarla çekim mekanındaki ikinci birimi dinliyor. Bentley sırtında Prada çantayla Range Rover'a atlıyor. Araç Saint-German Bulvarı'na doğru hareket ediyor. Siyah bir Citroën peşinden gidiyor. Café Flore'nin mimari planı üzerine bütün hafta çalışıldı ve Prada sırt çantasının bırakılabileceği en iyi masa saptandı. Bentley iki faks sayfasında yazan bir sonraki sahneyi okuyarak, repliklerini ezberliyor.

Bentley, Café Flore'ye bir sokak kala arabadan iniyor ve hızlı, kararlı adımlarla kaldırımdaki o masaya doğru yürümeye başlıyor. O masada Bentley'nin geçen hafta La Luna'da tanıştığı NYU sinema öğrencisi Brad'i oynayan oyuncu, iki arkadaşıyla birlikte oturuyor –Brad gibi Camden'da okumuş olan iki Seattlelı çocuk. Sakız çiğniyor, Marlboro içiyor, saçlarını düzeltiyorlar. Masanın ortasında boş bir Starbucks bardağı duruyor. Brad'in ayaklarının dibinde yeni aldığı tişörtlerle dolu bir Gap torba duruyor. Versace smokinli Bentley'nin yaklaştığını görünce "Şuna bakın, nasıl da şık giyinmiş," diyor.

Café Flore kalabalık. Her masa dolu. Bentley bunu görünce amansız bir memnuniyet duyuyor, ama yine de şaşkın hissediyor. Hâlâ *Grease* filminin etkisinden kurtulabilmiş değil. Bacaklarının

fazla sıska olduğunu düşünüyor, başkaları aynı fikirde olmasa ve bu mankenlik kariyerini etkilemese de. Ayrıca 1979'da Midwest'te bir stadyumdaki Styx konserinde tanıştığı bir delikanlıyı hâlâ unutabilmiş değil. Konserin verildiği kentten on sekiz yaşında ayrıldı ve bir daha oraya dönmedi. Delikanlının adı Cal'dı. Heteroseksüelmiş gibi yapsa da, sonunda Bentley'nin cazibesine kapılmıştı. Ama Bentley'nin dengesiz olduğunu, üstelik cennetin varlığına inanmadığını bildiğinden, ondan giderek uzaklaştı ve sonunda HBO'da bir iki yıl program şefliği yaptı. Bentley kızıl ve orman yeşili bir sandalyeye oturup bir sigara yakıyor. Üstünde şimdiden mikrofon var. Yan masada oturan Japon turistler haritalara bakıyor ve bazen fotoğraf çekiyor. Ana sahne bu.

"N'aber Bentley?" diyor Brad. "Tanıştırayım, Eric ve Dean. Camden'da okudular. İkisi de manken olmak istiyorlar. Diyetlerimizi karşılaştırıyorduk."

"Uzaktan bakınca hepiniz çok hoş görünüyorsunuz," diyor Bentley. Camden'dan bahsedilince Victor'u ve Victor'un başına gelecekleri hatırlıyor.

"Bu gece Rex'e, Laurent Garnier gelecek," diyor Brad umutla.

"Olabilir, olabilir," diyor Bentley, başıyla onaylayıp duman üfleyerek. Sonra Dean'ın bileğini çevreleyen dövmeye bakıyor. "Çok hoş."

"Getirdin mi?" diye soruyor Brad. Bentley'nin Café Flore'ye getireceğini söylediği Ecstasy'yi kast ediyor.

"Hayır. Basil'in evine gitmem gerekecek," diyor Bentley, Dean'e tekrar gülümseyerek.

"Yapma," diye sızlanıyor Brad hayal kırıklığıyla. "Bu çok uzun sürer."

"Sabırlı ol –Daha yirmi üç yaşındasın. Acelen ne?" Brad'in bacağını hafifçe okşayıp sıkıyor. Brad gevşiyor, başını eğiyor, yüzü kızarıyor. Bentley "En fazla yirmi dakika sürer," diye söz

vererek ayağa kalkıyor, kültablasında sigarasını söndürüyor.

"Geri döneceğini nereden bilelim?" diye soruyor Brad.

"Bu sizde kalsın." Bentley Prada çantayı Brad'in kucağına bırakıyor. "Yalnız dikkat edin kaybolmasın."

"Çabuk ol tamam mı?" diyor Brad sırıtarak. "Acayip harmanız."

"Aynı Jon Bon Jovi'ye benziyorsun," diyor Bentley.

"Başkaları da söyledi," diyor Brad gururla sırıtarak.

"Seni karizmatik kılan bu."

"Şu ABBA şarkısı nereden geliyor?" diye soruyor Dean, sandalyesinde dönerek.

"Hemen dönerim," diyor Bentley, Brad'in omzundan konfeti silkeleyerek. "Hemen dönerim." Arnold Schwarzenegger taklidi yapmaya çalışsa da, Brad'den gerçekten hoşlandığı için Bentley'in içi burkuluyor.

"Bu ne?" diye soruyor Bentley, Brad'in bir peçeteye çiziktirdiği yaprak resmine ve numaraya bakarak.

"Yaptırmak istediğim bir dövme."

"4'ün anlamı ne peki?" diye soruyor Bentley, gözlerini kısarak.

"En sevdiğim sayı."

"En sevdiğin sayı ha? Güzel."

"Bak," diyor Brad. "Bu da bir yaprak."

Ama Bentley'nin gitme vakti geldi. Bulvarın karşısında çeşitli yerlere park edilmiş araba ve kamyonetlerden işaretler geliyor. Kameralar dönmeye devam ediyor.

"Harikasın bebeğim," diyor Brad. Bentley'yi hafifçe ağzından öperek.

"Sakın kaybolmasın," diyor Bentley, Prada çantayı göstererek.

"Merak etme. Sen malı getir," diyor Brad sabırsızca. Prada çantayı sıkıca tutuyor.

Bentley kaldırımdaki kalabalığa karışarak uzaklaşıyor. Brad'in söylediğini duyduğu son söz, "Muhteşem bir evi var."

Bir sokak yürüdükten sonra Saint-German Bulvarı'nın karşısına geçip kaldırımda bekleyen siyah Citroën'e biniyor. Yüzünde acı bir gülümseme beliriyor.

Bir teleobjektif Brad'in kucağında duran Prada çantaya yavaşça zoom yapıyor.

Brad ilk patlamanın şiddetiyle havaya fırlıyor. Bir bacağı kasığından kopuyor ve karnında yirmi beş santim genişliğinde bir delik açılıyor. Parçalanmış bedeni Saint-German Bulvarı kaldırımına düşüyor. Kendi kanından oluşma bir havuzcuğun içinde kıvranarak can çekişiyor. Prada çantadaki ikinci bomba artık aktive edilmiş durumda.

Brad'in kanı ve kendi kanlarıyla kaplanan Dean'la Eric, Brad'in savrulduğu yere sendeleyerek gitmeyi başarıyorlar. Yardım çığlıkları atarlarken, diğer patlama gerçekleşiyor.

Bu bomba birincisinden çok daha güçlü. Verdiği hasar da çok daha büyük oluyor. Café Flore'nin önünde dokuz metre çapında bir çukur açıyor.

Bulvardan geçen iki taksi yan devriliyor ve aynı anda alev alıyor.

Brad'in cesedinin kalıntısı sokağın karşı duvarındaki dev bir Calvin Klein posterine yapışıyor.

Eric sokağın karşısındaki Emperio Armani butiğinin camekanından içeri dalıyor.

Dean kaldırımı bulvardan ayıran sivri uçlu parmaklıklardan birinin üstüne düşüyor ve öylece, şişlenmiş halde kalakalıyor.

Her tarafa şarapnel parçaları saçılıyor. Kafenin içinde oturan orta yaşlı bir kadın boynundan, yüzünden ve göğsünden aldığı yaralarla birkaç saniye içinde can veriyor.

Brad'in yanındaki masada oturan bir Japon kadın sendeleyerek dumanın içinden çıkıyor, iki kolu da dirsekten kopmuş, kaldırımdaki molozların üstüne yığılıyor.

Genç bir Ermeninin cesedinin yarısı sokakta, yarısı kaldırım-

da yatıyor. Başı parçalanmış. Mopedi hâlâ bacaklarının arasında.

Kafenin üstündeki beyaz tenteden kopuk bir kol sallanıyor. Café Flore tabelasının üstüne de et parçaları yapışmış.

Çatılardaki ve kamyonetlerdeki kameraların arkasındaki insanlar için bütün bunlar çok sıradan: yoğun kara dumanların içinden koşarak çıkan kan revan içinde insanlar, yaralıların ve can çekişenlerin çığlıkları, bulvarda kan kusup soluk almaya çalışarak sürünen bir adam, bombaların patladığı anda Café Flore'nin önünden geçmekte olan arabaların pencerelerinden sarkan kömürleşmiş cesetler, kafenin önündeki kan havuzcuklarında yatan alışveriş torbaları. Şok, siren sesleri, yüzlerce yaralı... bütün bunlar öyle tanıdık ki. Yönetmen birinci sınıf bir montajcının bu çekimleri uygun şekilde değerlendireceğine güveniyor. Ekibe gitme vaktinin geldiğini bildiriyor. Range Rover, siyah Citroën'in yanından geçerek hızla uzaklaşırken, Bentley kaldırımda yatmış haykıran, bacağı yarılmış bir kadını fark ediyor. Bir sigara yakıyor. Yönetmene "Beni Les Bains'e geri götürün, s'il vous plaît," diyor. Oraya dönünce, Jean Tripplehorn'un bir saat boyunca Taillevent'in peynirli puf böreklerini övmesini dinliyor ve ona farklı ırklardan insanların birbirleriyle ilişkiye girmemesi gerektiğine inandığını söylüyor.

34

Herkes gidiyor. Bu sabah Bobby gitti. Tammy hafta sonu için Jacques Levy'nin evine gidiyor. Bruce Orly Havaalanı terminallerinin mimari planlarını incelemeye gitti. Bentley "Belki Yunanistan'a giderim," diyerek tatile çıktı. Geride Jamie'yle ben kaldık. Onu Faubourg Saint-Honoré Sokağı'ndaki Carita güzellik salonuna götürdüm. Orada saçını boyatıp, vücuduna masaj yaptırdı, aromaterapi ve anti-stres tedavileri gördü, manyetik bir enerji kazandırma seansına katıldı, sonra da New Age uzmanı bir da-

nışman (on sekizinde, muhteşem) ona büyük, pütürlü bir kayada kaydedilmiş deniz kabuğu sesleri dinleterek onu bir 'huzur kumsalı'na götürdü. Korumalarla birlikte bekliyorum. Korumalar Brezilyalı milyonerleri, bir iki imparatoriçeyi, Monaco Prensesi'ni, Judith Godreche'i bekliyor. Hepimiz 1992 mahsülü Chateau de Bellet içiyoruz. Xanax alıyorum. Film ekibi sarkıtılan mikrofonlardan biri korumalardan birinin başına çarpana dek 60'ların sinema dergileriyle ilgili bir fotoğraf albümünü asık suratla karıştırmamı çekiyor. Yönetmen sıkılıyor ve ekip, akşam yemeği yiyip ardından bir sonraki sahneyi çekmek üzere ayrılıyor.

Opéra Garnier'de Japonca libretto hakkında farklı görüşler var. Ama aslında oraya gitmemizin sebebi, merdivenlerin dibinde bekleyen paparazziler. Christiana Brandolini de orada. Sao Schlumberger kontakt lensini kaybediyor. Irene Amic "Eteğime basıyorsun," diyor öfkeyle, ama dönüp yüzümü görünce paniğe kapılarak gülümsüyor, kulağıma ne kadar güzel olduğumu fısıldıyor; Candy Spelling, Jamie'ye el sallıyor; Amira Casar'la Astrid Kohl bana bir hafta önce Les Bains'de yapılan ve davet edilmediğim bir partiyi anlatıyor.

İlk kez Londra'da Bond Sokağı'nda gördüğüm, Christian Bale'e benzeyen adamı fark ediyorum. Şimdi üstünde bir smokin var. Gözlerimi dikmiş ona baktığımı fark edince hafifçe kafa sallıyor. Jamie'yle ben ilk perde arasında çıkmaya karar veriyoruz.

Siyah bir Citroën bizi Buddha Bar'a götürüyor. Bir masaya oturuyoruz, sarsılmış haldeyiz, konuşmuyor, sadece acizce bakışıyoruz; Jamie Prada çantasından cep telefonunu çıkarıp Hôtel Costes'u arıyor; Jean Louis'yle Gilbert'i tanıdığı için, Saint-Honoré Sokağı 239 numaraya gittiğimizde çoktan bize bir oda ayrılmış oluyor. Birinci yönetmen asistanı bir sayfaya baktıktan sonra bize yarın sabah dokuzda ana sete gelmemizi söylüyor; vakit gece yarısı, Jamie, Helmut Lang tay derisi paltosuna sarı-

narak koşar adım lobiye giriyor, peşinden gidiyorum.

Odamızın kapısı arkamdan kapanınca, Jamie'yle yatağa atlıyoruz. Onu ağzından öpüyorum; kollarını omuzlarıma doluyor, soyunuyorum, öyle bir titremeye tutuluyorum ki, geri çekilmek zorunda kalıyor; sonra kapı çalınıyor.

Jamie ayağa kalkıyor, O da çıplak, Helmut Lang paltoyu giyip, tembel adımlarla kapıya yürüyor, 'kim o' demeden kapıyı açıyor.

Daha önce görmediğim bir film ekibi içeri giriyor. Tekerlekli, dev bir Panavision kamera getiriliyor, ışıklar yerleştiriliyor. Birinci asistan bana yatağın neresinde yatacağımı söylüyor; Jamie ise yönetmenle ve senaryo sorumlusuyla konuşuyor; kameraman bir şampanya şişesi açıp iki kadehe dolduruyor; Bir joint çıkarılıyor–sahte değil; Jamie'yle yatağa uzanıyoruz, jointi yakıyorum, birileri çarşafı buruşturuyor. Yönetmen "Müzik" deyince Jane Birkin "Je T'Aime" söylemeye başlıyor. Film ekibi ışıkların arkasında gölge gibi görünüyor; oda öyle soğuk ki nefeslerimiz buharlı çıkıyor.

Jamie sırt üstü uzanmış, ona verdiğim jointi hülyalı bir ifadeyle içiyor. Nefesini tutup, dumanı yavaş veriyor. Duraksayarak, dalgınca konuşmaya başlaması için bir işaret bu. Gözleri yarı kapalı.

"Bobby... Superstudio Industria'ya girdi... Gecikmiş bir çekim yapılacaktı... bir Anne Klein reklam filmi miydi?... Hatırlamıyorum... Millet günde yüz bin Dolar kazanıyordu... iyi paraydı ... saat on buçuk ya da on bir filandı... 1990 Aralığında... dört yıl önce miydi?... beş mi?... elektrik kesilmişti... mumlar yakılmıştı, ama yine de göz gözü görmüyordu... hava buz gibiydi... birkaç dakikada öyle soğumuştu ki... o gece Industria'dayken tüylerim soğuktan diken kesilmişti... karanlıkta bir şekil yürüyordu... uzun boylu biri... bana yaklaşıyordu... etrafımda kimse yoktu... sonra... etrafımda dolanmaya başladı... iri yarıydı... ıslıkla bir şarkı çalı-

yordu... bildiğim bir şarkı... "On the Sunny Side of the Street..." söylemeye devam etti... sonra film ekibini fark ettim... onu biraz uzaktan izliyorlardı... ama ışıkları yoktu... yine de çekiyorlardı... o şekli, o yaratığı... sonra bir sigara yaktı... o anda yüzünü görünce hemen tanıdım... Beni Xerox Kulübü'nün VIP salonuna götürdü... film ekibi de geldi... The Who çalıyordu...

"Bunu niye yaptığımı... açıklayamam... ayrıntılara giremem... O zamanlar mutsuzdum... vücudumdan nefret ediyordum... görünüşümden... Haplar alıyor, psikiyatristlere gidiyordum... spor salonlarına gidiyordum, yoksa beni kimsenin beni sevmeyeceğini biliyordum çünkü... estetik ameliyatı bile düşündüm... yirmi üç yaşındaydım... Annemle babam boşanmıştı... annem bir tür depresyondaydı... geceleri rüyamda saatlerce karanlık boşluklar görüyordum... bazen kemikler de görüyordum... ve Bobby'nin o gece Industria'da ıslıkla çaldığı şarkıyı duyuyordum... Ünlü bir fotoğrafçıyla ilişkim yeni bitmişti.... ayrıca bir Aerosmith klibinde oynayan bir çocukla da kısa süre çıkmıştım... Neler istiyordum?... Daha çok derginin kapağına çıkmak istiyordum.... Güzel olmak istiyordum... Zengin olmak, ünlü olmak istiyordum... Lindbergh, Elgort ve Demarchelier fotoğraflarımı çekmişlerdi... ayrıca bir sürü defileye çıkmıştım... ama hâlâ orta seviye bir manken... Buna çok üzülüyordum... Başka bir şeyler istiyordum... Bobby ile tanışınca... değiştim... Bobby geldi ve dünyamın ne kadar küçük olduğunu gördü... ve beni motive etti... kendimi asla güzel bulmamıştım... o kendimi çekici hissetmemi sağladı... Beni şımarttı... Neşelendirdi... Fiziksel anlamda kusursuz olduğumu söyledi... O zaman ne olursa olsun onun yanından ayrılmamaya karar verdim... Los Angeles'ta bir bahar birlikte geçirdik... Sonra beni bir arkadaşıyla tanıştırdı... 'dâhi' lakaplı, Bay Leisure diye biriyle... sonra Steven Meisel da devreye girince kariyerim parlamaya başladı... Ama şunu bilmelisin ki Victor... Bobby'nin neler yaptığını

bilmiyordum... Planlarını bana söylememişti... Tek bildiğim şey, bir gündüz insanı olmadığıydı... Ben de değildim... MOCA'da bir şeyin açılışında... 'Polka elbisesinin Tarihi' miydi, neydi..."

"Ona ben de gittim."

"....bir köşede duruyorduk... bana bir şeyler fısıldıyordu... öyle tatlı dilliydi ki... sonra susmasını söylemek zorunda kaldım..."

Jamie sessizce ağlamaya başlıyor. Jointi tekrar yakıp ona uzatıyorum. Kalkmadan Jointi alıp bir nefes çekiyor, öksürüyor.

"Nasıl adam topluyordu biliyor musun?... Sadece mankenleri seçiyordu... ünlü modelleri... Başka kimseyle ilgilenmiyordu... Sonuçta manken dediğin, bütün gün ayakta durup başkalarının dediklerini yapan biridir... Bobby de bundan besleniyordu... ona itaat ediyorduk... Mantıklı bir benzetme... bizden bir şey... istediğinde... adam bulmakta da zorlanmıyordu... Herkes etrafımızda olmaya can atıyordu zaten... herkes film yıldızı olmak istiyordu ve... herkes gizli birer sosyopattı... bütün kızların saçları topuzluydu... bir yerlerde The Who çalıyordu durmadan...

"O dönemin başlarını pek hatırlamıyorum... Aralarına resmen katıldıktan sonra... öyle çok gri bölge var ki... güzellik ve spor salonlarına gidiyordum... Bobby spor salonlarına çok düşkündü... hatırlamadığım bir sürü şey var... bir sürü şeyi unutturdum kendime... Öyle anlamsız bir hayattı ki... Yaptığımız her şey dakik ve planlıydı... gittiğimiz restoranlar... kaldığımız oteller... birlikte takıldığımız insanlar... New York'ta alan kodu 10021 olmayan yerlerde asla kalmayacağımızı söyleyip şakalaşırdık... kiralanmış 737'lere binip düğünlere gidiyorduk... garsonlar asla canımızı sıkmıyordu... her yerde sigara içebiliyorduk... genç, zengin ve güzel olduğumuz için kimse bizi sevmiyordu... ayrıca başarılı olmam kimseyi –cidden Victor, *kimseyi*– memnun etmemişti... ama Bobby 'insan doğası böyledir' diyordu... ama yine de kimse –bak bu çok önemli Victor–, *kimse* bizden şüphelenmiyordu...

"Seyahat edip duruyorduk... Palm Beach... Aspen... Nijerya... Noellerde St. Bart's.... Armani'nin Pantelleria'daki evinde bir hafta kaldık... Bobby bana gerçekten iş bulmaya başladı, sonra Cindy Crawford ve Paulina Porizkova... Clauda Schiffer... Yasmeen Ghauri... Karen Mulder... Chloe Byrnes... Tammy Devol ve Naomi ve Linda ve Elaine... bu dünyayı anlamak için kuralları bilmek gerekiyordu... bir tür işaret diliydi sanki... insanlar bana nasıl davranmaları gerektiğini öğrendiler... kızlar da Bobby Hughes'la çıktığım için tavırlarını değiştirmişti... sonra karanlık motifler belirmeye başladı... Bobby'ye 'Kimse kendisi gibi değil. Herkes rol yapıyor,' deyince Bobby 'Şşş, onların gerçek doğası rol yapmak zaten,' diye fısıldadı...

"Bobby beni eğitmeye çalışıyordu... ne yaptığını... anlatmaya çalışıyordu... neden yaptığını... 'Bebeğim, George Washington teröristti,' dediğinde yüzüne baktım ve gözlerini gördüm... dudaklarını... olayı yeni anlamaya başlıyordum... öğreniyordum... Bobby dünyaya bir şeyler öğretmek istiyorsam, bir şeyler göstermem gerektiğini söylüyordu... Bana E. M. Forster romanları verirdi... ama o kitaplardan bir şey anlamadım... nedense Bobby'nin hoşuna gitti bu... Bana 'Biz sadece çağımızın yansımalarıyız,' gibi dolambaçlı laflar ediyordu, bundan daha net bir şey söylemedi hiç... Ona 'fin de siècle ne demek?' diye sorduğumda bana bir saat rap müzikteki içkin şeytanilikten bahsediyordu... bir yerlerde de hep The Who çalıyordu...

"Bobby'nin bana sadık kalmadığının farkındaydım... Ünlü mankenlerle yatıyordu... Sosyetenin eli yüzü düzgün ünlü üyeleriyle... Bazen de erkeklerle veya on sekizinden küçük kızlarla... Spence, Chapin veya Sacred Heart'a giden kızlarla... anneleri sorun çıkarırsa onları da düzüyordu... Kızları tartıya çıkarırdı... Bobby Hughes'la yatmak için belirli bir ağırlıkta olmaları gerekiyordu... ayrıca boyları da önemliydi... Tartıya çıkıp sınavı

geçersen... seni düzüyordu..."

Kollarım uyuştuğu için pozisyon değiştiriyorum. Film ekibinden birinin verdiği bir başka jointi yakıyorum.

"Bir sürü kız ortadan kayboldu ya da... 'aşırı dozdan öldü'... ya da 'kaza geçirdi,"... o sıralar Concordelarda bulutların arasından kilometrelerce aşağıdaki yeryüzüne bakarken panige kapılıyordum... ama şöhretimin doruğundayken... durmadan Xanax kullansam da... asla bana benzeyemeyeceklerini bilen bir sürü genç kız ve kadın arasında intihar oranının artmasından ben sorumluydum... bunu gazetelerden okuyordum... ve kızgın, şişman annelerin mektuplarından... NOW'da kadınların yazdığı makalelerden... insanların hayatlarını kararttığım söyleniyordu... ama umurumda değildi... çünkü tanıdığımız hiç kimse gerçek değildi... Herkes öyle... yapay görünüyordu ki... Böyle hissetmem Bobby'nin hoşuna gidiyordu... 'Durumu kolaylaştırıyor,' diyordu... her neyse, sonunda öyle ünlendim ki benden kurtulması imkansız hale geldi..."

Sesi titriyor. Sonra kendini toparlıyor. Sonra yine sesi titriyor. Mırıldanarak bir sürü şey anlatmaya başlıyor: sinema dünyasına geçişini, ilk filmi *Dipsiz Kuyunun Gecesi*'ni, sahte pasaportlar ayarlanışını, Tayland ve Bosna ve Utah'tan gelen paralı askerleri, yeni sosyal güvenlik numaralarını, bir darbede haşlanmış yumurta gibi yarılıveren kafaları, insanlara zorla halat yutturulan bir işkence şeklini. "Bombay'da..." Titremeye başlıyor. Durmadan yutkunuyor. Gözlerini sımsıkı kapıyor. Kenarlarından yaşlar sızıyor. "Bombay'de..." Ama devam etmiyor; sonra haykırarak Bobby'nin Berlin'de arkadaşlık ettiği bir seri katilden bahsetmeye başlıyor; yataktan fırlayıp yönetmene "Tamam, bitti," diyorum; film ekibi gitmek üzere toparlanırken Jamie yatakta kıvranıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, çarşafları sımsıkı tutmuş, bazen Arap isimleri haykırıyor.

33

Film ekibi 8. ya da 16. bölgedeki bir binanın önünde, puslu havada bekliyor. Yönetmen ve sinematograf Felix basit bir sahne çekecek. Altımız, bizi Natacha'daki bir partiye götürmek üzere kaldırımda bekleyen siyah bir Citroën'e doğru "neşeyle" yürüyeceğiz. Ama bu film ekibi, geçen gece Hôtel Costes'da tanıştığım diğer film ekibinin Bobby tarafından eve alındığını ve son üç saattir kablo döşeyip ışıkları yerleştirdiklerini, bensiz sahneleri çektiklerini bilmiyor. Bu sahneler arasında Tammy ile Bruce arasında çözülmeyen uzun bir tartışma, Jamie ile Bobby'nin sevişme sahnesi, tek başına gitarda eski Bread şarkısı "It Don't Matter to Me"yi çalan Bruce'un sahneleri de var. Film ekibi şimdi salonda sessizce çalışıyor –elektrikçiler, harika bir grip operatörü ve kara sakallı yönetmen. Arada *Johnny Suede*'deki Brad Pitt'e benzeyen bir sinematografa danışıyorlar; yukarıda, Bentley'nin odasında birinci asistan, kalın Mary Bright perdeleri aralayıp sokaktaki diğer film ekibine bakıyor durmadan; Tammy ile Bruce Fransa başbakanın oğlunu oynayan aktör yüzünden tartışıyor –filmden bir sahne değil bu. Tabii ki bir süre sonra kapılar çarpılıyor, bağrılıyor, kapılar tekrar çarpılıyor.

Üstümde bir Prada takım var. Kim giydirdi hiç bilmiyorum. Salondaki Dialogica sandalyelerden birinde oturuyor, birilerinin verdiği açık yeşil bir kravatla oynuyorum; sesi kısık televizyonda *Cheers*'ın eski bölümlerinden birinin ve *Home Improvement*'ın videosu oynuyor durmadan. Bir prodüksiyon asistanı bana Bobby'nin bizzat benim için yazdığı notları içeren bir defter veriyor. Defterde kıtalararası araştırmaların sonuçları, Ritz'in birinci katının mimari planı, Charles de Gaulle'deki TWA terminalinin şemasının bilgisayar çıktısı, Venedik'teki Harry's Bar'ın planı, el yazısı uzmanlarının çeşitli imzalar üstüne yorumları, Keith adlı birinin Oklahoma City'ye giderken yaşadıklarını anlattığı günlüğü ve plastik bomba-

larla, en iyi bomba telleriyle, en kaliteli bomba saatleri ve kaplarıyla ve uzaktan kumandalı fünyelerle ilgili sayfalar var.

Okuyorum: "Semtex Çekoslavya'da yapılır." Okuyorum: "Semtex kokusuz, renksiz bir plastik patlayıcıdır." Okuyorum: "Libya'da tonlarca Semtex bulunur." Okuyorum: "150 gram Semtex büyük bir yolcu uçağını parçalamaya yeter." Remform adlı yeni bir tür plastik patlayıcı üstüne bilgiler okuyorum. Avrupa'da yokmuş, Amerika'da da ancak "kanun dışı yollardan" edinilebiliyormuş. Remform'un "avantajlarını ve dezavantajlarını" kapsayan bir liste okuyorum. Bobby'nin bir sayfanın kenarına çiziktirdiği bir notu okuyorum: *Semtex'ten daha mı iyi?* Daha sonra okuduğum üç kelimeye bakakalıyorum. Sonunda Dialogica sandalyeden kalkıp kararlı adımlarla mutfağa giderek bir içki hazırlıyorum. Okuduğum kelimeler: "...henüz test edilmedi..."

Bu kadar çok Xanax aldıysanız tüm dikkatinizi bir Cosmopolitan hazırlamaya odaklamanız oldukça kolaydır. Buz dolu bir miksere böğürtlen suyu, Cointreau ve limon suyu koyarken aklınızdan başka hiçbir şey geçmez, buzlara daha önce bir buz kıracağıyla saldırmışsınızdır; bir misket limonunu tezgahta yuvarlar, dilimler, kokteyl kabına sıkar, sonra kokteyli süzgeçten geçirip dev bir martini kadehine dökersiniz. Salona dönünce makyajcılar saçımı düzeltiyor; tavana bakıp Jamie ile Bobby'nin yatak odalarında neler yaptığını hayal etmekten alamıyorum kendimi. Cosmopolitanımı yudumlarken, Bobby'nin bana hazırladığı defterin kapağında bir Paul McCartney & Wings çıkartması olduğunu fark ediyorum.

"Sérifos'ta birlikte takılmamış mıydık?" diye soruyor kuaför.

"Hayır," diyorum. Sonra: "Ha, evet."

Le Figaro'da Jamie'yle Çarşamba günü yapılan bir röportajı okumaya çalışıyorum, ama bir şey anlamıyorum, çünkü röportajın ortasındayken Fransızca bilmediğimi fark ediyorum. Kade-

himin durduğu masada bir el bombasının bir otomatik tüfeğe dayalı durduğunu da hayal meyal fark ediyorum. Defterimin kabında niye bir Paul McCartney & Wings çıkartmasının bulunduğunu düşünmeye odaklanmak daha kolay. Ekip elemanları son U2 albümünün iyi olup olmadığını tartışıyor. Sonunda yönetmen "Susun!" diye bağırıyor.

Bobby geliyor. Başımı kaldırıp sertçe ona bakıyorum. "İyi görünüyorsun," diyor.

Yumuşuyorum. Hafifçe gülümsüyorum.

"Ne içiyorsun?" diye soruyor.

Yanıt vermeden önce içkinin rengine bakıyorum. "Cosmopolitan."

"Bir yudum alabilir miyim?"

"Tabii." Martini kadehini ona veriyorum.

Bobby bir yudum alıyor, gülümsüyor. "Mükemmel bir Cosmo, dostum."

İçkiyi geri vermesini bekliyorum. Çok uzun bir sessizlik oluyor. "Şey... iltifatın için teşekkürler."

"Bak Victor," diyor önümde diz çökerek.

Geriliyorum. Bacak bacak üstüne atınca, kucağımdaki *Le Figaro* yere düşüyor.

"Jamie'ye göz kulak olduğun için sağol..."

"Hey dostum, bu–"

"–bunu söylemek istedim–"

"Hey dostum, bu–"

"Hey, şşşş, sakin ol." Derin bir soluk alıyor. Gözlerimin içine bakıyor. "Bak, sana bazen biraz sert davranıyor olabilirim, ama bu seni tetikte tutmak için." Yine duraksıyor, gözlerini ayırmadan. "Sana cidden güveniyorum Victor." Tekrar duraksıyor. "Cidden."

Uzun bir sessizlik. "Neler olacak Bobby?" diye soruyorum.

"Eğitileceksin," diyor Bobby. "Bilmen gerekenleri öğrenecek-

sin. Sadece bilmen gerekenle–"

Üst katta bir kapı kapanıyor. Tammy çığlık atıyor. Sonra sessizlik çöküyor. Biri bir koridorda tepine tepine yürüyerek yaklaşıyor. Tammy'nin odasında bangır bangır Prodigy çalmaya başlıyor. Bobby yüzünü ekşitiyor. Sonra iç geçiriyor. "Bu ise, *iyice* çığrından çıkmaya başladı."

"Neler oluyor?" diye soruyorum yavaşça.

"Tammy bizim için önemli olan biriyle ilişki yaşıyor. Ama Bruce bundan hoşlanmıyor." Bobby iç geçiriyor. Hâlâ karşımda çömelmiş duruyor. "Oysa böyle yapmamalı. Bize sorun olmaya başladı. Kafaya takmamayı öğrenmeli. Hem de hemen."

"Sorun–" –diye başlayıp, derin bir soluk alıyorum– "ne?"

"Sorun–" Bobby gözlerimin içine bakıyor. Sonunda gülümsüyor. "Sorun seni ilgilendiren bir şey değil. Zaten yakında çözülecek."

"Hı hı, hı hı," diyorum içkimi yudumlamaya çalışarak.

"İyi misin Victor?" diye soruyor.

"İyi..." –yutkunuyorum– "...sayılırım."

"Bence iyisin," diyor Bobby ayağa kalkarak.

"Hangi açıdan?" diye soruyorum, cidden ilgilenerek.

"Yani iyi uyum sağladın."

Uzun bir sessizlik. Sonunda "Sağol," diye fısıldamayı başarıyorum.

Döner merdivenden Bruce iniyor. Üstünde siyah bir Prada takım ve parlak turuncu bir balıkçı yaka kazak var. Bir gitar ve bir şişe Volvic taşıyor. Bize bakmadan bir köşeye gidip birkaç akort bastıktan sonra, tekrar Bread'in "It Don't Matter to Me" şarkısını çalmaya başlıyor. Tüm ekip susuyor, bekliyor. Bobby, Bruce'a uzun uzun baktıktan sonra bana dönüyor.

"Bak," diyor Bobby. "Sana durumu açıklayayım, Victor. Biz bomba koyarız. Hükümet şüphelileri ortadan kaldırır."

"Hı hı."

"CIA'in elleri, FKÖ'yle IRA'nın toplamından daha kanlı." Bobby bir pencereye gidip koyu renk, dantelli perdeyi aralayarak sokakta gezinen diğer ekibe bakıyor. Siste dolanıp bekleyen, ellerindeki telsizlere bir şeyler fısıldayan silüetler. "Hükümet bir *düşman*." Dönüp bana bakıyor. "Tanrım, *bunu* ilk önce *senin* bilmen gerek."

"Ama Bobby, ben... siyasetle ilgilenen biri değilim ki," diyorum.

"Herkes siyasetle ilgilenir Victor," diyor Bobby tekrar sırtını dönerek. "İster istemez ilgilenir."

Tek tepkim Cosmopolitan'ı fondiplemek.

"Dünya görüşünü düzeltmelisin," diyor. "Dünyada neler olup bitiyor öğrenmelisin."

"Sivilleri öldürüyoruz," diye fısıldıyorum.

"Geçen sene ülkemizde yirmi beş bin kişi öldürüldü Victor."

"Ama... hiçbirini ben öldürmedim Bobby."

Bobby sabırla gülümsüyor. Yanıma geliyor. Ona umutla bakıyorum.

"Suya sabuna bulaşmamak daha mı iyi Victor?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Bence öyle."

"Kimse siyasetin dışında yaşayamaz," diye fısıldıyor. "Bunu anlamalısın."

"Ben sadece, ben sadece, ben sadece meşru..."

"Victor–"

"–ben sadece, bütün bunları bulmakta–" Yalvarır bir ifadeyle ona bakıyorum.

"Hiçbir şeyi meşru bulmana gerek yok dostum."

"Bobby, ben... bir Amerikalıyım biliyorsun."

"Ben de öyleyim Victor," diyor.

"Niye ben Bobby?" diye soruyorum. "Niye bana güveniyorsun?"

"Çünkü Gazze Şeridi'nin seksi bir dans figürü olduğunu sanan

birisin," diyor Bobby. "Çünkü FKÖ'nün "Don't Bring Me Down" ve "Evil Woman" şarkılarını yapan grup olduğunu sanıyorsun."

Sessizlik. Telefon çalıyor. Bobby telefonu açıyor. Bruce gitar çalmayı kesiyor. Arayan dışarıdaki film ekibinden biri. Hazırlarmış. Bobby hemen çıkıyoruz diyor. İçerideki film ekibi toplanmaya başlıyor. Keyfi yerinde görünen yönetmen Bobby ile konuşmaya başlıyor, Bobby kafa sallayıp durarak Bruce'a bakıyor; Tammy, Bentley ve Jamie helezonik merdivenden iniyor. Dışarıdaki film ekibi, ön kapıdan çıkarak siyah Citroën'e doğru gülüşerek yürümemizi üç kez çekiyor; Bentley önden gidiyor, Jamie'yle Bobby "şaka yollu" birbirlerine sarılıyor, Bruce'la ben Tammy'nin iki yanında yürüyoruz, Tammy ellerimizi tutmuş, bize mutlulukla bakıyor, çünkü filmde Tammy'ye âşığım. Jamie Natacha'ya siyah bir Mercedes'le gitmek zorunda kalıyor, çünkü üstündeki elbisenin fiyatı tam otuz bin Dolar.

Natacha'da MTV üst kattaki bir partiyi çekiyor. Bütün kızlar güzel ve sarhoş, erkeklerse son derece yakışıklı. Herkes güneş gözlüklü. Asistanların sigaralarını yakmalarını bekliyorlar. Alt katta bir parti daha var. Lucien Pellat-Finet şapka tasarımcısı Christian Liagré'yle takılıyor. Andre Walker kolunda Claudia Schiffer'la geliyor, yakası kürklü bir eşofman giymiş; Claudia Schiffer'ın yanında kırmızı üniformalı bir uşak var; Galliano minik, siyah bir şapka takmış, Stephen Marais piyanoda "Je T'Aime"i çalan Christian Louboutin'in yanında otururak Jane Birkin'in söylediği kısmı söylüyor. Bir masaya oturunca başımıza hayranlarımız üşüşüyor; herkes etrafımızda toplanıp fısıldaşıyor, önümüzdeki gümüş tabaklarda duran havyara dokunmuyoruz, kendimizi keyifli hissediyoruz. Sonra Ralph ve Ricky Lauren geliyor. Bu gecenin teması, var olmanın dayanılmaz hafifliği, her şey çok sıradan, bir yerlerden hafif bok kokusu yükseliyor ve odaya yayılıyor.

Birinden bir paket kokain almamdan sonra Bobby "Victor,"

diyor ve bana yarınki görevimi hatırlatıyor. "Hey Bentley, sen de dinle."

Günün çoğunu solaryumda geçiren Bentley'nin gözleri cam gibi. Yakışıklı, kaslı, tişörtlü gençlere bakıyor. Ayağım uyuşuyor ve karıncalanmaya başlıyor, bu gecenin davetli listesindeki adıma bakıyorum, fotoğrafçılar resimlerimizi çekiyor, Tammy onlara bakmıyor. Dudaklarına Urban Decay ruj sürmüş.

"Şu garson çocuğa sırılsıklam âşık," diyor Jamie gülümseyerek. Bir sigara yakıyor.

Hepimiz dönüp bakıyoruz.

"*Time* dergisinde yakışıklı komilerle ilgili bir yazı okumuştum da." Bentley omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Çabuk etkilenen biriyim."

"Venedik projesi iptal oldu," diye bağırıyor Bobby.

"Harry's Bar mı?" diye soruyor Bruce.

"Evet." Bobby salonun diğer ucundaki birine el sallıyor.

Bunun Harry's Bar'ın havaya uçurulmasından vazgeçildiği anlamına geldiğini anlıyorum.

Natacha'nın alt katındaki karanlıkta, bir MTV film ekibi Bobby'nin "Band on the Run" adlı bir proje üstüne yaptığı tartışmayı bölüyor. Bir VJ, Bobby, Jamie ve Bentley'ye kafa kafaya vermeleri için yalvarıyor, üçünü birden çekebilmek için. Buna seve seve uyuyorlar.

"Bir insanın tavırları hayat tarzını yansıtır," diyor Jamie.

"Calvin Klein reklamlarındakiler gibi konuşmaya başladın güzelim," diye homurdanıyor Bobby. "Hiç hoşuma gitmiyor bu."

Jamie kameraya el sallıyor. Bobby'ye Uluslararası Af Örgütü'ndeki faaliyetleri soruluyor. Dönünce Dennis Rodman'ın emin adımlarla yürüdüğünü görüyorum, belinde bir peştamal, sırtında bir çift dev kanat, burnunda da elmaslı bir halka var. Tekrar masaya baktığımda VJ, Bentley'ye Paris'i nasıl bulduğu-

nu soruyor.

"Amerikalılar dışında her şeyini sevdim," diyor Bentley esneyerek, "Amerikalıların yabancı dil öğrenememek gibi kötü bir şöhretleri var. Wisconsinli bir salağın Deux Magots'ta bir bardak buz istemeye çalışmasını dinlemek çok sıkıcı."

Arkamdaki yönetmenin birilerine "Bunu keselim," dediğini duyuyorum.

"Herkesin öğrenme hızı farklıdır Bentley," diyor Jamie, eğilip Bentley'nin elindeki yakılmamış sigarayı alarak. "Alay etmemelisin."

"Neler giyiyorsunuz?" diye soruyor VJ. Etrafımızda ışıklar ve bir kamera dönüyor.

Natacha buz gibi, herkesin nefesi buharlı çıkıyor, sinekleri kovalayıp duruyoruz, yerde konfeti yığınları var, kokain paketinden birkaç nefes daha çektikten sonra bok kokusu iyice kesifleşiyor, paketi gönülsüzce Bentley'ye geri veriyorum. Arkadaşım olduğunu sansa da aslında olmayan Markus Schenkenberg yanıma bir sandalye çekip oturuyor, işte kendini ve siyah yılan derisi ceketini kameralara göstermesi için yeni bir fırsat, bana "Hepimiz insanız Victuh," demesi için yeni bir fırsat.

"Kayıda geçsin mi, geçmesin mi?"

Beatrice Dalle geçerken Markus esniyor, sonra tekrar bana bakıyor.

"O bir terörist," diyorum Markus'a, Bobby'yi göstererek.

"Hayır," diyor Markus kafa sallayarak. "Teröriste benzemiyor. Fazla yakışıklı."

"Görünüşe aldanma, kız arkadaşım," iç geçiriyorum. "O bir terörist."

"Hayır," diyor Markus kafa sallayarak. "Teröristleri tanırım. O teröriste filan benzemiyor."

"Tabii ya, bütün hayatın teröristler arasında geçti zaten," di-

yorum. "Gerçek bir asisin sen."

"Çakırkeyif oldum," diye itiraf ediyor Markus. "Birazdan sıvışmayı düşünüyorum."

"O kötü bir adam." İç geçiriyorum.

Camden'da Sean Bateman'in oda arkadaşı olan Bertrand adlı bir Fransız, Jamie'ye yaslanmış kulağına bir şeyler fısıldıyor, ikisi de bana bakıyor, Jamie başıyla onaylayıp duruyor, sonra Bentley'nin söylediği bir şey, irkilip kafa sallamayı kesmesine ve onu itmesine, yüzünün allak bullak olmasına yol açıyor. Bertrand kalabalığa geri dönerken, bana öfkeyle bakıyor, Mario Sorrenti'yle David Sims gelip Markus'un etrafını sarıyor; Bobby Shoshanna Lonstein, eski bir Talking Heads elemanı, sihirbaz David Blaine ve Snoopy Jones'la birlikte başka bir masaya geçiyor, Tammy kucağında bir Çin köpeği taşıyan Bruce'tan kaçıyor. Bentley'nin gönderdiği bir torbacı kulağıma "Tecrübeli misin?" diye fısıldıyor, anlaşıyoruz.

32

Lastik eldivenli eller, beyaz bir gaz tenekesini selobantla sarıyor –kamera yavaşça geri çekiliyor, sonra başka bir sahneye geçiliyor, o diğer sahnede duş alıyorum, yavaşça göğsümü, bacaklarımı sabunluyorum, yavaşça yükselen kamera kıçımı çekiyor, sırtımdan aşağı sular akıyor, sonra tekrar bir Hans Wegner sedirinde duran teneke kutu çekiliyor. Hızlı bir montajla, giyinme sahneme geçiliyor, Calvin Klein boxer, açık yeşil bir Prada balıkçı yaka, Yohji Yamamoto ceket ve pantolon giyiyorum, etiketleri izleyicilere gösteriliyor; yüzümün yakın çekimi; çerçeveye bir el girip yüzüme siyah bir Ray-Ban takıyor (başarılı bir ürün yerleştirme). Bir başka yakın çekim: dilimin üstüne bir Xanax tableti konuluyor, ağzıma bir Volvic şişesi dayanıyor, gaz te-

nekesi, bir Louis Vuitton çantaya konuluyor.

Dış çekimden Hozan. Kısa bir iç mekan sahnesi: öğle yemeği yiyorum. Yanımdan Christian Bale'e benzeyen adam geçiyor ama fark etmiyorum, çünkü dışarıda makineli tüfeklerle gezen devriyeleri izlemekle meşgulüm, çünkü uyuşan kolum dikkatimi dağıtıyor. Rue de Fourey'den Seine'e doğru yürüyüşümü gösteren çekimler. Pont Marie'de İle Saint-Louis'yi geçiyorum, arkamda Notre Dame yükseliyor, gökyüzü gri ve bulutlu; Seine'in üzerinden Sol Yaka'ya geçiyor. Sağa, Saint-Germain Bulvarı'na sapıyorum. Bir metro istasyonuna iniyorum. Turist kalabalığı içinden geçişimi gösteren bu sahne birkaç saniye daha devam ediyor.

Bir trende Louis Vuitton çantayla oturuyorum. Talimatlar: çantayı koltuğunun altına sok, *Le Monde* gazetesini aç, alnını buruştur, okur gibi yap, seni kesen yakışıklı gence bak. Victor zorla gülümserken gösteren bir çekim, sonra başını eğip genci reddediyor. Hafifçe kafa sallayarak, istemediğini belirtiyor. Tekrar genç gösteriliyor: hafifçe sırıtarak omuz silkiyor. Bir şarkı mırıldanıyorum –*Jüpiter Mars'la aynı hizadayken, Jupiter Mars'la aynı hizadayken*[1]. Louis Vuitton çantada ne olduğunu bilmediğimden, koltuğun altına itmekte zorlanmıyorum. Bu öğlen yemek yediğim Hozan'dan aldığım ve Paris sokaklarında fütursuzca taşıdığım o çantanın içinde patlayıcılar, cam parçaları ve çivilerle dolu 15 kiloluk bir gaz tenekesi bulunduğunu ancak sonradan öğreneceğim.

Patlamanın sorumlusunun Cezayir gerillaları, Müslüman köktendinciler, bir İslamcı örgüt veya bir grup yakışıklı, ayrılıkçı Bask militanı olduğu sanılacak. Bu, Fransa'nın karşı casusluk servisinin olayı nasıl yorumlayacağına bağlı. Patlayıcının uzaktan kumandası bende değil. Çocukluğumdan bir anı: tenis kortundasın, bir raketi kaldırıyorsun, bir yerlerde sekiz kanallıda Fleetwood Mac'in *Rumours*'ı çalıyor, henüz yaz başı ve annen

1) When Jupiter aligns with Mars, "Aquarius," Hair filminden.

hâlâ sağ, ama geleceğin karanlık olduğunun farkındasın.

Trenden indikten on beş dakika sonra, altıyı biraz geçe, Montparnasse Bulvarı'yla Saint Michel Bulvarı'nın kavşağında, Closerie des Lilas'ın karşısında patlayan bomba on kişiyi anında öldürüyor. Sonraki üç günde de yedi kişi daha ölüyor, hepsi de birinci derecede yanıklardan. Yirmi sekizi ağır olmak üzere yüz otuz kişi yaralanıyor. Daha sonra çekilecek bir sahnede, Bobby bombanın yer altında patlamamasına sinirlenecek, çünkü Pont Royal yerine, metronun o kısmının üstü açık, yer altında patlasa hasar "çok daha fazla" olacak. Bombanın aslında Seine'in yanındaki Saint Michel-Notre Dame istasyonunda, kapılar tam katedralin karşısındaki platformda açılırken patlaması gerektiğini söyleyecek.

Onun yerine: Parlak bir ışık.

Trenin dışa doğru patlayan camlarının çekimi.

Buruşan kapıların çekimi.

Yanarak ilerleyen trenin çekimi.

Savrulan kalabalığın çekimi.

Hafif çelik vagondan fırlayıp raylara düşen insanların, figüranların ve dublörlerin çekimi.

Platformda kayan vücut parçalarının –eller, kollar, bacaklar, çoğu hakiki– çekimi. Yığınlar halinde yatan parçalanmış insanların çekimi. Delik deşik olmuş, eriyen koltukların çekimi. Koyu, siyah dumanların arasında duran, sağ kalmış kişilerin barut kokusu yüzünden öksürmesi. Christian Bale'e benzeyen adamın bir yangın söndürücü kapıp panik içindeki kalabalığın arasından geçerek, harabeye dönmüş metro trenine doğru koşmasının çekimi. Serge Gainsbourg'un "Je T'Aime"i çalmaya başlıyor.

Bir montaj: Seine'in üstünden Notre Dame'a uzanan köprünün etrafına yüzlerce polis geliyor. Victor, Gap'in önünden geçerken, yanından bol bir Tommy Hilfiger tişörtü giymiş bir patenci geçiyor. Victor, Saint-Antoine Sokağı'nda bir barda içki

içerek güneş gözlüğüyle oynuyor. Fransız başbakanı helikopterle olay mekanına gidiyor. Tammy ile Fransa başbakanının oğlu, Louvre'dayken telefonla çağrıldıktan sonra (Bruce, Arc de Triomphe civarındaki Bassano Sokağı'ndan arıyor) Les Halles'e giderek günün geri kalanını aylak aylak geçiriyorlar. Tammy mutlu görünüyor. Dün gece kusana kadar kokain çektiği için başı ağrıyan Fransa başbakanının oğlunu gülümsetmeyi başarıyor. Tammy ona bir karahindiba veriyor. Fransa başbakanının oğlu karahindibaya üflüyor, sonra öksürmeye başlıyor.

Sonra: yollarda, sınırlarda, çeşitli mağazalarda yapılan güvenlik kontrollü sahneleri. Tren enkazının, bir çekiciyle polis laboratuvarına götürülmesi sahnesi. Müslüman mahallelerinde yapılan aramaların montajları. Lyons'da bir inşaatın yanındaki çöp tenekesinde –Fransız film ekibinin koyduğu– bir Kuran ve çeşitli resmi görevlilere yönelik suikast planlarını içeren bilgisayar diskleri bulunuyor. Bobby'nin bıraktığı bir ipucu yüzünden de, genç bir Cezayirli mülteci rolünü oynayan bir aktör bir cami önünde vurularak öldürülüyor.

31

Ritz'in önüne, o hafta otelde, bazı Japon diplomatlar kaldığı için, polis tarafından konmuş olan barikatların arasından Jamie ile geçiyorum. Üstümde astarı Kevlar kaplı bir Armani takım var. Elimdeki davetiyeye ve Jamie'nin defileye çıkacak olmasına karşın, "güvenlik tedbirleri" yüzünden pasaportlarımızı da göstermek zorunda kalıyoruz. Pasaportlarımızda yazan isimler üç ayrı noktadaki kişilerin elindeki listelerde bulunduktan sonra, nihayet sahne arkasına varıyoruz. Metal dedektörler hiçbir koruma sağlamıyor. Jamie aralarından elini kolunu sallayarak geçiyor.

Sahne arkası buz gibi. Her yerde el kameraları var. Özel eğit-

menler gevşek sarılmış jointler içiyor. *Poltergeist 5: The Leg*'de oynamış son derece asabi bir genç, şampanya şişeleriyle dolu bir masada oturmuş birileriyle tartışıyor. Jamie, Linda Evangelista'yla çene çalarken ona kulak veriyorum biraz. Çok iş yapan yeni bir filmde rol kapamamış olmalarından, Asya'da günbatımından, Rupert Murdoch'tan bahsediyorlar. Linda omzuma vurup "Hey Victor, yüzün gülsün biraz," deyince biraz gülümsemeyi başarıyorum. Bir bardak şampanya daha fondipliyorum. Etrafımızda koşturan mankenleri seyrediyorum. Yine havada bok kokusu var. Kolum ve boynumun bir yanı uyuşuyor.

Rehabilitasyondan yeni çıkmış ünlü bir Japon tasarımcının moda defilesi için alt kattaki yüzme havuzuna bir podyum kurulmuş. Defile, tasarımcının erkek arkadaşının Grönland'a yaptığı son yolculuğu gösteren bir videoyla başlıyor. Bir ses, adamın doğayla olan yakın ilişkisi hakkında bir şeyler saçmalıyor. Sonra arkadan esen soğuk rüzgarların uğultusunu duyuyoruz. Uğultular arasında Yo La Tengo çalmaya başlarken, bütün ışıklar yanıyor ve Jamie'nin başını çektiği mankenler, podyumda çıplak ayakla, dev bir gri ekrana doğru yürümeye başlıyor. Jamie'yi sahne arkasında küçük bir video ekranında, yanımda defilenin müziklerini yapan Frédéric Sanchez ve Fred Bladou'yla izliyorum. Müziği çok beğendiğimi göstermek için ayağımla tempo tutuyorum. Ama fark etmiyorlar.

Defileden sonraki partide paparazzilere Johnny Depp, sonra Elle Macpherson ve ardından Desmond Richardson ve Michelle Montagne'yle birlikte poz veriyorum –talimatlara uyarak. Stella Tennant'la Ellen Von Unwerth arasında duruyorum. Yüzümde salakça bir ifade beliriyor. MTV Taipei'ye kısa bir röportaj bile yapıyorum, ama bok kokusu yüzünden gözlerim sulandığından, fotoğrafçıların yanından kaçıp bir bardak şampanya daha devirmek zorunda kalıyorum. Gözlerimin sulanması geçtiğinde ve ağzımdan rahatça nefes almayı başardığımda, Fransa başba-

kanının oğlunu oynayan aktörü görüyorum.

Çok uzun bir kibritle bir puro yakıyor. Lyle Lovett ve Meg Ryan'la sohbet ederken bir sineği kovalıyor. Ona doğru yürürken, birden ne kadar bitkin olduğumu fark ediyorum. Bir tek anlık hareketle uzanıp omzuna dokunduktan sonra hemen elimi çekiyorum.

Kahkaha atarken dönüp bana bakıyor. Beni görünce yüzündeki gülümseme donuyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor.

"Konuşmalıyız," diyorum, gülümsemeye çalışarak.

"Hayır." Sırtını dönüp sohbetine devam ediyor.

"Evet, konuşmalıyız," diyorum, tekrar omzuna dokunarak. "Çok önemli."

"Defol," diyor sinirle. Lyle'la Meg'in kendi aralarında sohbete daldıklarını görünce, Fransızca bir küfür savuruyor.

"Tehlikedesin," diyorum. "Tammy Devol'la görüşmeye devam edersen hayatın tehlikede olacak. Hattâ şimdiden tehlikede–"

"Bence salağın *tekisin*," diyor. "Şimdi beni hemen rahat bırakmazsan, asıl *senin* hayatın tehlikeye girecek."

"Lütfen–" Tekrar dokunmak için elimi uzatıyorum.

"Hey," diye bağırarak sonunda bana dönüyor.

"Onlardan uzak durmalısın–"

"Ne? Seni Bruce mu gönderdi?" Dudak büküyor. "Zavallı. Bruce Rhinebeck'e söyle, erkekse gelip kendi konuşsun–"

"Sadece Bruce değil," diyorum ona yaslanarak. "Hepsi–"

"Siktir git kahrolası," diyor.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum–"

"Laf anlamaz mısın sen?" diyor öfkeyle. "Kafanın içi boş mu?" Parmak eklemiyle, şakağıma terbiyesizce, öyle sert vuruyor ki, gözümde şimşekler çakıyor. Destek almak için bir sütuna dayanmak zorunda kalıyorum.

"Siktir git," diyor. "Siktir ol git."

Birden Jamie beni kolumdan tutup aktörün yanından uzaklaştırıyor. Kalabalığın arasından geçerken kulağıma "Aptallık ettin Victor," diye fısıldıyor öfkeyle.

"Au revoir dostum," diye sesleniyor aktör, genç bir Amerikalının şivesini taklit ederek.

"Aptallık ettin," diye tekrarlıyor Jamie. Beni kalabalığın arasından çekerek götürürken, bunu söyleyip duruyor. Dört, beş, on bir kez durup fotoğrafçılara poz veriyor.

Ritz'in önünde, Place Vendôme'daki paslı bakır sütunun dibinde, Christian Bale'e benzeyen adam duruyor ama Jamie'ye bir şey demiyorum. Öfkeyle bakışına, başımla selam vermekle yetiniyorum. Jamie'nin peşinden gidiyorum. Cour Vendôme'a açılan demir kapıdan geçiyoruz. Bir polis Jamie'ye bir şeyler söylüyor. Jamie evet anlamında başını sallıyor. Meydanın güney kenarına yürüyoruz. Jamie arabamıza varamadığımız için küfürler savuruyor. Peşinden gidiyorum. Durmadan yutkunuyorum. Gözlerim yaşarıyor. Göğsüm ağrıyor ve sıkışıyor. Christian Bale'e benzeyen adam artık sütunun dibinde değil. Jamie, sonunda bizi buraya getirmiş olan siyah BMW'nin penceresine eğilip şoföre gitmesini söylüyor.

Bobby, bu sabah, elinde bir Paris –Londra uçuş kartıyla bir British Airways uçağına bindi. Aldığımız talimatlar: Ritz'e gidin, moda defilesinde görünün, havuzu LiDVl96# kapsülleriyle zehirleyin, fotoğraf çektirin, Ritz'in barında içki için, yirmi dakika bekleyin, gülerek ayrılın. Bobby Hughes seyahatteyken Jamie Fields'ın Victor Ward'la fingirdeştiği dedikodusu "dikkatleri dağıtabilir" –Bobby'nin notlarına göre.

Bir dizi montaj: Jamie'yle Victor, Quai de la Tournelle'de yürüyor, Notre Dame'ın kulelerine bakıyor, Seine'deki bir trafik kazasına bakıyor, kontrolümü kaybedip yüzümü gözümü tır-

malayıp soluk soluğa "Öleceğim, öleceğim," diye haykırmaya başlayınca, Jamie beni sakinleştirmeye çalışıyor, Saint-Michel Bulvarı'nda bir yerlerdeki, duvarlarla çevrili bir yere götürüyor, Quai de Montebello civarında sinir krizimi tekrar çekiyoruz, bana birkaç Xanax daha veriyor. Sonra bir taksi bizi Saint-Germain Bulvarı'na götürüyor. Le Deux Magots'ta kaldırım üstündeki bir masaya oturuyoruz. "Gap'ten aldığım çoraplar çok sıkıyor da," diyorum. Burnumu siliyor, keyifsizce gülüyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor. Bana bir kağıt mendil daha veriyor.

"Beni istiyor musun bebeğim?" diye soruyorum.

Jamie başını sallıyor. "Taksi şoförüne yüz Dolar bahşiş verdiğini sanmama rağmen mi?" Duraksıyor. "Elbette."

"Demek o yüzden bana ıslık çaldı."

Hôtel Costes'taki odamızda yatağımız hazırlanmış ve üstüne hafifçe konfeti saçılmış. .25 kalibrelik otomatik Walther'ımı sehpaya koyuyorum. Jamie'yi düzerken yüzümü elleriyle tutup TV ekranında oynayan klipleri daha kolay seyredebileceğim bir pozisyona geçiyor. Gözleri kapalıyken bile arzumu, gözlerimdeki dayanılmaz ihtiyacı, dayanılmazlığını hissedebildiğini söylüyor. Bir kıvılcım hissetmiş veya ağlamış olabilir. "Seni seviyorum," demiş olabilirim.

Daha sonra, yatağın yanındaki bir sandalyede çıplak oturup sigara içerken ona "Bertrand sana ne anlatıyordu?" diye soruyorum.

"Nerede? Kim?"

"Geçen gece Natacha'da," diyorum. Duman üflüyorum. "Bertrand. Sana bir şeyler dedi. Onu ittin."

"Sahi mi?" diyor. Hülyalı bir ifadeyle sigara yakıyor. "Hiçbir şey. Unut gitsin."

"Onu Camden'dan mı hatırlıyorsun?" diye soruyorum.

"Sanırım," diye cevaplıyor dikkatle. "Camden?"

"Sean Bateman'ın oda arkadaşıydı–"

"Bebeğim, lütfen," diyor, nefesi buharlanarak. "Evet. Bertrand, Camden'dan. Evet. Natacha'da. Tamam."

Sigarayı söndürdükten sonra bir bardak şampanyayla bir Xanax daha yutuyorum. "Bertrand da işin içinde mi?" diye soruyorum.

"Bertrand da işin içinde mi?" diye soruyu tekrarlıyor yavaşça. Uzun bronz bacaklarıyla çarşafı tekmeleyerek dönüyor.

"Bertrand da 'Band on the Run' projesinde mi?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor. "O Bobby'nin işi."

"Jamie, ben–"

"Victor, niye Londra'ya geldin?" diye soruyor, hâlâ bana bakmadan. "Orada ne işin vardı?" Uzun bir sessizlikten sonra gözlerini kapıyor, tek kelime çıkıyor ağzından, "Lütfen?"

Derin bir soluk alıp tereddüt etmeden "Seni aramakla görevlendirilmiştim," diyorum.

Uzun bir sessizlik oluyor. Çarşafları tekmelemeyi kesiyor. "Kimin tarafından Victor?"

"Ailenin seni aradığını söyleyen bir adam tarafından."

Jamie doğruluyor. Bir havluyla göğüslerini örtüyor. "Ne dedin?" Sigarasını söndürürken eli titriyor.

Derin bir soluk alıyorum. "Palakon diye biri seni bulmam için para teklif–"

"Neden?" diye soruyor, birden pür dikkat kesilerek. Otel odasına girdiğimizden beri belki ilk kez bana dikkatle bakıyor.

"Seni Amerika'ya geri götürmem için," diyorum. İç geçiriyorum.

"Bu–" Duraksıyor, kendini toparlıyor. "Bu senaryoda var mıydı? Palakon denen bu adam senaryoda var mıydı?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Onunla bağlantımı kaybettim."

"Sana... *ailemin* beni aradığını mı söyledi?" diye soruyor, doğrularak, panikle. "Ailemin ha? Bu çılgınca bir şey Victor. Ah

tanrım, Victor..."

"Seni bulmam için para teklif etti." İç geçiriyorum.

"Beni bulman için ha?" diyor, kendine sarılarak. "Beni bulman için ha? Niye kabul ettin peki? Neler diyorsun sen?"

"O şehirden kaçmam gerekiyordu, o–"

"Victor, neler oldu?"

"*QE2*'yla geldim," diyorum. "Palakon okyanusu geçip aynı üniversitede okuduğum bir kızı bulmam için para teklif etti. Aslında Londra'ya gitmekten vazgeçmiştim. Gemide bir kızla tanıştım. Onunla Paris'e gidecektim." Duruyorum, konuşmanın nereye gideceğini bilmeden.

"Neler oldu?" diye soruyor. "Niye gitmedin?"

"Kız... ortadan kayboldu." Birden nefes nefese kalıyorum her şey ağzımdan peş peşe dökülüyor: Marina'nın ortadan kaybolu-şu, birlikte oynadığımız sahneler, Prada çantada bana benzeyen çocuğun fotoğraflarını buluşum, Wallflowers konserinde, Sky Bar'da, Brigitte Lancome fotoğraf çekiminde, banyo duvarına saplı dişler, klozetin arkasındaki kan izleri, kızın adının yolcu listesinde bulunmayışı, Wallace'larla yediğimiz akşam yemeğinin fotoğraflarının değiştirilmesi.

Jamie artık bana bakmıyor. "Tarihi neydi?"

"Neyin... tarihi?"

Jamie açıklıyor. Marina'yla siste karşılaştığım gece. Birlikte odama gittiğimiz gece. Zil zurna sarhoş olduğum gece. Yavaşça kendimden geçerken odamdaki çekmecelerin karıştırıldığını gördüğüm gece. Ona bir tarih veriyorum.

"Kızın adı neydi Victor?"

"Ne?" Düşüncelere dalmışım., Jamie'den çok uzaktayım.

"Kızın adı neydi Victor?" diye soruyor tekrar.

"Marina'ydı." İç geçiriyorum. "Ne önemi var ki Jamie?"

"Adı..." Jamie'nin sesi boğuklaşıyor. Duraksıyor, boğazını te-

mizliyor ve cümlesini bitiriyor: "Marina Cannon muydu?"

Başkasının ismini söylemesi bazı şeyi açıklığa kavuşturuyor benim için. "Hayır. Cannon değildi."

"Neydi peki?" diye soruyor, korkuyla titreyerek.

Bu soru açıkça telaffuz etmeme sebep oluyor, "Adı Marina Gibson'dı."

Jamie birden elini öne uzatıp başını yana çeviriyor, provalarda çalışmadığımız bir hareket. Kararsızca yatağa gidip, yüzünü yavaşça benimkine çeviriyorum. Gördüğüm ifade gerilememe yol açıyor. Jamie yataktan kalkıp banyoya koşuyor ve kapıyı çarparak kapıyor. Sonra çığlıklarını havluyla bastıran birinin sesleri geliyor. Yatak artık boş olduğu için uzanıp tavana bakıyorum. Karanlıkta, ekrandaki Bush klibinin ışıkları yüzümde yanıp sönüyor. Sesi açınca, banyodan gelen sesleri duymaz oluyorum.

30

Tammy ile ben Louvre'un ana girişinin önündeki cam piramidin yanındaki bir bankta oturuyoruz. Ana girişin önünde bir grup Japon öğrenci kuyruk olmuş. Bir yerlerden asansör müziği geliyor. İkimiz de güneş gözlüklüyüz. Tammy'nin üstünde bir Isaac Mizrahi giysi, benim üstümde de siyah Prada takımım var. Yönetmeni beklerken birer sigara yakıyor ve son günlerin gözde mekanı bir restorandan bahsediyoruz. Orada birlikte Midori margaritalar içtik. Ben bir sürü Xanax almış haldeyim. Tammy dün gece çektiği eroin yüzünden akşamdan kalma. Saçı peroksitli. İkimize de dumanı tüten birer fincan kapuçino verilirken, ekipten biri bana bir soru sorunca "Bu konuda bir fikrim yok," diyorum.

Sonra Tammy'yi neşelendirmek için ona son eroin kullanışımda ertesi sabah kalkmakta zorlandığımı, kola içince birkaç dakika sonra kustuğumu ve klozetteki kolanın hâlâ gazlı olduğunu, kö-

pürdüğünü anlatıyorum. Tammy repliklerini mırıldanıp duruyor. "İlişkimiz" hakkındaki boş bir diyaloğu hatırlamaya çalışıyor. Bu sahneyi bu sabah tam dört kez çektik, ama Tammy dalgın olduğundan rollerini ve repliklerini unutup duruyor, neşeli görünmesi gereken yerlerde surat asıyor, çünkü Fransa başbakanının oğlunu düşünüyor, oysa Bruce Rhinebeck'i düşünmeli, çünkü bu sahnede onun hakkında konuşmamız gerekiyor. Ayrıca ekipte çeşitli ülkelerden insanlar olduğundan, prodüksiyon toplantılarında çevirmen gerekiyor. Yönetmen, prodüksiyon öncesi hazırlıkların aceleye getirildiğinden, senaryo üstünde biraz daha çalışılması gerektiğinden yakınıp duruyor. Bir aktör hocası kiralandı. Motivasyon üstüne konuşuluyor. Bir algı-hafıza egzersizi yapılıyor. Soluk egzersizleri yapıyoruz. Piramidin etrafındaki fıskiyelerin bugün çalışmadığını fark ediyorum.

Yönetmen yanımıza çömeliyor. Nefesi buharlı çıkıyor. "Bu sahnenin çok, şey, duygusal olması gerekiyor," diye açıklıyor, güneş gözlüğünü indirerek. "İkiniz de Bruce'tan hoşlanıyorsunuz. Hislerini incitmek istemiyorsunuz. Bruce senin nişanlın Tammy. Bruce senin en iyi arkadaşın Victor." Yönetmen duraksıyor. Çok ciddi görünüyor. "Ama yine de aşkınız, birbirinize beslediğiniz ihtiras fazla güçlü. Bunu artık Bruce'tan gizleyemezsiniz. *Bunun* ikilemini yaşamalısınız, tamam mı çocuklar?"

Tammy yumruklarını sıkıyor. Başıyla onaylıyor. "Tamamdır," diyorum yönetmene.

"Biliyorum," diyor yönetmen. "İyi."

Yönetmen çekiliyor. Sinematograf Felix'le biraz konuşuyor. Birisi "Motor!" deyince Tammy'ye dönüyorum. Tepemizden bir mikrofon sarkıyor.

Gülümseyip Tammy'nin elini tutmak zorundayım. O da gülümsemek zorunda. Bunu biraz zorlanarak da olsa başarıyor.

"Çok soğuk," diyor titreyerek.

"Evet," diyorum. "Seni ısıtmalı."

"Evet," diyor, dalgın dalgın. "Dün gece için üzgünüm."

"Bruce nerede?" diye soruyorum. "Neler oluyor bebeğim?"

"N'olur yapma Victor." İç geçiriyor. "Bruce Atina'ya gitti. Artık aramıza girmesini istemiyorum. Dönünce ona her şeyi anlatacağım. Her şeyi. Söz veriyorum."

"Zaten şüpheleniyor sanırım," diyorum. "Neyse, fark etmez."

"Keşke geçmişe dönebilsek," diyor, ama sesinde pek özlem yok.

"O büyülü iç çekişlerine inanabilir miyim?" Onu öpmek için eğiliyorum.

"İnanabileceğini biliyorsun." Bunu fazla umursamaz bir sesle söylüyor.

Yönetmen "Kes," diye sesleniyor. Gelip tekrar Tammy'nin yanına diz çöküyor. "İyi misin tatlım?" diyor.

Tammy başını bile sallayacak halde değil. Sırtındaki, ulaşamadığı bir noktayı kaşımaya çalışıp duruyor.

"Mesele hafif yaklaşmak, bebeğim," diyor yönetmen, güneş gözlüğünü indirerek.

Tammy burnunu çekiyor. "Biliyorum," diyor, ama aslında bilmiyor. Zangır zangır titrediği için bu sahneyi çekmeye devam etmek anlamsız. Yönetmen onu bir kenara çekiyor. Ekipten uzaklaşırlarken, Tammy kafa sallayıp durarak yönetmenin elinden kurtulmaya çalışıyor. Donuyorum. Bir sigara yakıyorum. Kısık gözlerle Seine'e bakıyorum. Her yerde bok kokusu var. Arkamızdaki Louvre, uzun ve sıkıcı görünüyor. Bir finonun kullandığı bir Saab'ın geçip gittiğini hayal ediyorum. Ayağım uyuşmuş.

Tammy dönüp dönüp bana bakıyor. Programı bilip bilmediğimi anlamaya çalışıyor. Dün gece Fransız film ekibinden birinin verdiği dijital kol saatine bakıyorum.

Dijital rakamlarla 9:57 yazıyor.

Fransız film ekibinden biri patenle geçiyor. Sonra yavaşlıyor.

Onu fark ettiğimden emin olup, başıyla selam verip kayarak uzaklaşıyor.

Ayağa kalkıyorum. Sigarayı fırlatıp atıyorum. Yönetmen koltuğuna gidip, arkasında duran siyah bir Prada sırt çantasını alıyorum.

"Tuvalete gitmeliyim," diyorum bir asistana.

"Iyi." Omuz silkiyor. Pazusundaki müzik notası mezuru dövmesine bakıyor. "Sen bilirsin."

Çantayı alıp müzenin önünde saatin tam 10:00 olmasını bekliyorum.

Talimatlara uyarak, Walkman kulaklığını takıyorum. Sonra Walkmani belimdeki kemere takıp sesini ayarlıyorum.

Play tuşuna basıyorum.

Ravel'in "Bolero"sunun başlangıcı çalmaya başlıyor gümbür gümbür.

Bir yürüyen merdivene çıkıyorum.

Siyah Prada sırt çantasını Allée de Rivoli yürüyen merdivenin dibindeki dönmedolabın yanında bulunan üç telefon kabininden birinin yanına bırakmalıyım.

"Bolero," açılış notalarından sonunu ilan eden çarpışan zillere kadar tam 12 dakika 38 saniye sürecek.

Onu bir geçe bomba çalışmaya başlıyor.

Nereye gideceğimi gösteren bir harita açıyorum.

Yürüyen merdivenin dibinde Fransız film ekibinden altı kişi (yönetmen de dahil) bekliyor. Hepsi de karalar giymiş ve yüzleri asık.

Yönetmen, kamera operatörünün ardından kafa sallayarak beni cesaretlendiriyor. Bu sahnelerin peş peşe çekilmesini istiyor. Yönetmen, yürüyen merdivenden inerken çıkarmayı unuttuğum güneş gözlüğünü çıkarmamı işaret ediyor.

Hall Napoléon'dan "Bolero" dinleyerek geçerek, ritmin yük-

selişini hissediyorum, fazla hızlı yürümemek için adımlarımı sayıyor, yere bakıyor, bir dilek tutuyorum.

10:04'te telefon kabinlerini görüyorum.

10:05'te Prada sırt çantasını ayaklarımın dibine bırakıyorum. Kredi kartıyla konuşma yapmaya çalışır gibi yapıyorum.

Saatime bakıyorum. 10:06.

Telefon kabininden uzaklaşıyorum. Film ekibi beni takip ediyor.

Durup bir kutu kola almalıyım. Bunu yapıyorum. Bir yudumdan sonra kutuyu en yakındaki çöp tenekesine atıyorum.

10:08. "Bolero" giderek daha ısrarlı hale geliyor, hızlanıyor.

Ama birden film ekibi yavaşlıyor. Ben de yavaşlıyorum.

Yukarı bakıyorum. Afallamış gibiler.

Kamera operatörü duruyor. Başını kaldırıyor.

Biri koluma dokunuyor.

Kulaklıkları çıkarıp panikle dönüyorum.

Amerikan film ekibinden bir asistan kız.

Heather Graham'a benzeyen bir genç kız. Yüzündeki kaygılı ifade yumuşayıp yerini rahatlamaya bırakıyor. Soluk soluğa. Huzursuzca gülümsüyor.

"Bunu telefon kabininde unuttun," diyor.

Prada sırt çantasını uzatıyor.

Çantaya bakakalıyorum.

"Victor?" diyor kız, Fransız ekibine, sonra tekrar bana bakarak. "Ekip hazır. Tammy, şey, toparlandı sanırım."

Çıt çıkmıyor.

"Victor?" diyor. "Al." Prada çantayı uzatıyor.

"Şey... sağol." Çantayı alıyorum.

Çantayı hemen Fransız ekibinden bir asistana veriyorum.

Asistan çantayı titrek ellerle alıp yönetmene veriyor.

Yönetmen çantanın içine baktıktan sonra, hemen asistana

geri veriyor. Asistan yüzünü ekşitiyor.

"Kim bu insanlar?" diye soruyor kız sırıtarak. Tanıştırılmayı bekliyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor ısrarla. Hâlâ sırıtıyor.

Yönetmen parmak şıklatıyor. Biri ona hemen bir cep telefonu uzatıyor. Yönetmen telefonun kapağını açıyor, tuşlarına basıyor, sırtını dönüp telaşla Fransızca bir şeyler fısıldıyor.

"Kimler?" diye soruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

10:09.

"Şu ekip," diyor. Sonra bana eğilip fısıldıyor: "Arkanda duran ekip?"

"Ha, onlar mı?" Dönüp bakıyorum. "Şey, nedense peşime takıldılar," diyorum. "Kim olduklarını bilmiyorum."

Fransız asistanın nefes alışımı duyulabiliyor. Gözleri fal taşı gibi açık.

"Bolero" giderek hızlanıyor.

Aklıma sayısız olasılık geliyor.

Çok hafif soluyorum.

Kız "Hadi gel Victor, sanırım gitmeliyiz," diyor. Minik eliyle kolumu tutuyor.

Yönetmene bakıyorum. Başıyla onaylıyor.

Yürüyen merdivende dönüp bakıyorum.

Fransız ekip şimdiden ortadan kaybolmuş.

"Niye çantanı aldılar Victor?" diye soruyor kız. "Onları tanıyor musun?"

"Sus biraz tatlım," diyorum yorgun bir sesle. "Sakin ol."

"Ama Victor, niye o insanlar çantanı aldılar?" diye soruyor.

"Bolero" bitiyor.

Walkman'deki kaset otomatik olarak atıyor.

Saatime bakma zahmetine girmiyorum.

Pıramidin yanında Tammy bana sorgulayan gözlerle bakıyor, doğal bir hareketle saatine bakıyor. Hakikaten toparlanmış.

"Kayboldum da," diyorum omuz silkerek.

Sisin içinde, uzakta Heather Graham'a benzeyen asistanın yönetmenle ve Felix'le konuştuğunu görüyorum. İkisi de dönüp dönüp bana bakıyor –şüpheyle, fısıldaşarak, genel bir kaygı havasında. Her tarafa konfeti saçılıyor. Bir kısmı tepemizde bir yerden dökülüyor ama hiçbir şeyin doğru dürüst farkında değilim. Şu anda Malibu'da bir plaj havlusunun üstünde yatıyor olabilirdim. Sene 1978 ya da 1983 olabilirdi. Gökyüzü uzay gemileriyle kapkara olabilirdi. Bir yatakhane lambasının üstünü tülbentlerle örten yapayalnız bir kız olabilirdim. Bütün hafta, tamamı helikopter çekimlerinden oluşan rüyalar gördüm. Dev metalik bir boşluktaydım. Boşlukta, "öte" sözcüğü, beyazlı, altın yaldızlı harflerle yazılıydı. Ekipten biri bana bir tef veriyor.

29

Bu gece Ritz'in birinci katındaki Windsor Süiti ana baba günü. Gelenlerden bazıları: Kristen McMenamy, Sting ve Trudie Styler, Kate Moss, Jennifer Saunders, Bryan Ferry, Tina Turner, Donatella Versace, Jon Bon Jovi, Susie Bick, Nadja Auermann, dantelli bir İnka pembesi kokteyl elbisesi giymiş Marie-Sophie Wilson, bir avuç yeni zengin Rus, hapishaneden ya da rehabilitasyon kliniğinden yeni çıkmış (fark eder mi?) ünlü bir prodüktör. Odada gezinen pug cinsi iri bir köpek, çaresizce çiğnenmemeye çalışıyor. Bu partinin niye verildiğini hiç bilmiyorum. Pandemonium adlı yeni parfümün tanıtımı için verilmiş olabilir. Kalabalıkta bayılacak gibi oluyorum. Fazla Xanax'tan ağzım kupkuru. Günü bir yatta, birbirimize sempatiyle kafa sallamakla geçirdik. Oribe gelip herkesin saçını yaptı. Bir köşede duran

birinin bayıldığını sigara yakarken fark ediyorum. Disko klasikleri çalıyor gümbür gümbür.

Jamie'nin üstünde, Bobby'nin zorlamasıyla giydiği leopar desenli, parlak, sarı ipek bir etek var. Shalom Harlow ve Cecilia Chancellor'la konuşuyor. Bezgince kıkırdaşıyorlar. Siyah bir balıkçı yakayla, dar pantolon giymiş olan Cecilia şu an biraz sağır, çünkü erkek arkadaşı bütün gün yanında maytap patlatıp durdu.

Jamie bana bakınca gözleriyle şöyle diyor: Sen. Yalnızsın.

Arkamdaki sarı rasta saçlı ve çenesi sivri sakallı biri bira istiyor.

Bertrand Ripleis, Jamie'nin yanına gidiyor, Shalom'u öpüyor, Cecilia'nın beline sarılıyor. Arada sırada bana bakıyor.

Ama aklım tepeleme Beluga dolu dev bir gümüş kasenin tepesinde dolanan bir sinekte ve odaya yayılan hafif ama bariz bok kokusunda –insanlara "Kokuyu alıyor musunuz?" diye soruyorum, "Ha, evet," diyorlar–, etrafta üstünde beyaz bir laboratuvar önlüğüyle gezinen adamda, 8. ya da 16. bölgedeki evin üst katındaki bir yatak odasında bir masanın üstünde gördüğüm roket diyagramlarında ve üstünde "Çok Gizli" yazılı dosyalarda, yanımda, elinde bir güneş şemsiyesiyle oturmuş "Ne démodé. *Geçen* yılın modası bu," diye sızlanan kızda.

"Evet, hepsi bayağı korkunç," diyorum titreyerek.

"Çok acımasızsın," diyerek kalkıyor ve şemsiyesini döndüre döndüre, dans edercesine uzaklaşıyor. Aynı pozisyonda öyle uzun süredir oturmaktayım ki, bacağım uyuşmuş.

Daha bakımlı bir Edgar Cameron partiye katıldığından beri bana defalarca başıyla selam vermişti –New York'tayken uzaktan tanıdığım, arada bir gördüğüm biri. Geçen Noel'den beri görmüyordum, zayıflamış. Kız arkadaşı Julia'yı Chloe'yle ilk çıkmaya başladığım sıralarda düzmüştüm. Şimdi yalnız olduğumu görünce yanıma geliyor. Elimde bir kadeh şampanyayla yalnız görünmemeye çalışsam da başaramıyorum tabii. Julia, Edgar'ın tüysüz bir kedisi oldu-

günu ve bir keresinde sarhoşken "bahse girdiği için" Mercer Sokağı'nda bulduğu bir sincabı yediğini söylemişti. Julia'yı sanki onu önemsiyormuşum, sanki ilişkimiz uzun sürecekmiş gibi öperdim.

"Sana borcum var Victor," diyor Edgar, yanıma gelince, özür dileyerek. "Biliyorum, bıliyorum. Sana borcum var. Ne kadardı? Yuvarlak hesap iki yüz papel diyelim mi?" Kaygıyla duraksıyor. "Frank versem olur mu?"

"Egdar, bana borcun filan yok," diyorum, bir fotoğrafçıya poz veren Jamie'ye bakarak.

"Victor, çok naziksin ama o gece Balthazar'da hesaptan payıma düşeni öderdim eğer–"

"Edgar, neden bahsediyorsun sen?" diyerek sözünü kesiyorum.

"Geçen hafta," diyor Edgar, birilerine el sallayarak. "Balthazar'da. New York. Hesabı kredi kartınla ödemiştin."

Duraksıyorum. "Geçen hafta Balthazar'da değildim Edgar," diyorum tane tane. "New York'a da ..." Susuyorum. İçimde minik ve sert bir şey çözülmeye başlıyor.

Ama Edgar gülüyor. "O gece çok daha neşeli görünüyordun. Paris içini mi kararttı? Aaa, bak, Mouna Al-Rashid de burada."

"Evet," diye fısıldıyorum. "Edgar... ne zaman yemek yedik?"

"Geçen Salı," diyor. Gülümsemesi soluyor. "Balthazar'da. Epey kalabalıktık. Hesabı kredi kartınla ödedin. Herkes sana nakit•verdi..." Duraksıyor. Gözlerimin içine bakıyor. "Ben hariç. Bir bankamatiğe gitmeyi önerdim ama..."

"Orada değildim Edgar," diye fısıldıyorum. Gözlerim sulanıyor. "Oradaki ben değildim."

"Ama daha sonra dansa gittik Vic," diyor Edgar. "Bir şeyi kutluyordun." Dans eder gibi yapıyor. "Bütün gece ikinci sınıf mankenler. Cheetah'ta bir bölme. Havai fişekler."

Gözümden süzülen bir damla yaşı silerek gülümsemeye çalışıyorum. "Sahi mi?"

"Victor, yani..." Gülmeye çalışıyor. "Ertesi gün seni aradım. Mesaj bıraktım. Öğle yemeğine çıkmayı teklif ettim."

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum Edgar." Boğulacak gibi oluyorum.

"Çok keyifli görünüyordun," diyor, beni ikna etmeye çalışarak. "Okula geri dönmekten bahsediyordun. Columbia'ya veya NYU'ya." Duraksıyor. "Sarhoş değildin Victor. Hattâ içki bile içmedin sanırım." Yine duraksıyor. "İyi misin?" Yine duraksıyor. "Esrarın var mı?"

"*Sen* iyi misin Edgar?" diye soruyorum. "Belki *sen* sarhoştun. Belki..."

"Victor, kız arkadaşım Julia'yı tanırsın? Julia–"

"Aslında pek tanımam."

"Ertesi gün Gap'te seninle karşılaştığını söyledi," diyor Edgar, kaşlarını çatarak. "Beşinci Cadde'deki?" Duraksıyor. "Güneşten koruyucu krem alıyormuşsun. Şey, keyfin yerinde gibiymiş."

"Bir saniye. Yanımızda başka kimler vardı?" diye soruyorum. "Balthazar'da?"

"Şey, Julia'yla benim dışımızda –tanrım Victor, şaka mı yapıyorsun?"

"Lütfen söyle," diyorum, yanağımdan süzülen bir başka gözyaşı damlasını silerek. "Lütfen."

"Julia, Rande Gerber, Mira Sorvino, Demi Moore'un prodüksiyon şirketinden biri, Ronnie Newhouse, Cardigans'ın bir üyesi ve tabii ki Damien'la Lauren Hynde."

Elimdeki şampanya kadehini çok dikkatle Edgar'a veriyorum, Edgar bardağı hayretle alıyor.

"Victor, o gece son derece büyüleyiciydin," diyor Edgar. "Cidden. Ağlamana gerek yok. Damien'la barıştınız, kulüp iyi iş yapıyor ve–"

"Edgar, sus lütfen." İçime adrenalin yayılıyor. Ceketimin

ceplerini karıştırıp iki Xanax bulup, ağzıma atıyor, başımı geriye atıyorum. Edgar'ın elindeki şampanya kadehini kapıp öyle hızlı dikiyorum ki, öksürmeye başlıyorum.

"Damien'la yeni bir yer açmaktan bahsettiniz," diyor Edgar. "TriBeCa'da galiba."

"Edgar," diyorum soluk soluğa, ona yaslanarak. "O ben değildim."

"Valla her kim idiyse..." Edgar yüzünü ekşitip biraz geriliyor. "...son derece kibar ve... şey, her neyse, gitmeliyim. Görüşürüz Victor." Partinin hiçliğine karışıyor.

Nefesim soğuktan buharlı çıksa da yanıyorum. "Öte" sözcüğü –rüyalarımda görüp durduğum sözcük– tavanda yanıp sönüyor. Bu salondaki herkes on saattir burada sanki.

"İnsanları korkutmak eğlenceli değil ha Victor?" Birden sinematograf Felix beliriyor. Omuzları minik apoletli, yeşilli, sarılı bir ceket giymiş. Göz kırparak bana işaret veriyor. Kendime gelmeye çalışıyorum, başaramıyorum.

"Sanırım," demeyi başarıyorum.

Yönetmen –varlığını fark etmemiştim– karşıma geçip, dik dik bana bakarak kendini belli ediyor.

"Harika bir gece," diyor.

"Ne?" diye soruyorum. Sonra: "Ha. Evet."

"Bir terslik mi var?" diye soruyor yönetmen. "Canını sıkan bir şey mi var Victor?"

"Hayır, biraz... şaşkınım o kadar."

"Daha yaşayacağın bir sürü şey var."

"Evet, doğru," diye başımı sallıyorum. "Bu ödümü patlatıyor."

"Victor."

"Evet?"

"Son günlerde kimlerle konuşuyorsun?" diye soruyor yönetmen. "Yani, evdekiler dışında."

"Şey... hiç kimseyle." Omuz silkiyorum. "Sadece... kendimle."

"Bu sabah Louvre'da olanlar neydi peki?" diye soruyor Felix birden. "Asistan Dimity'nin dediğine göre peşinde bir film ekibi varmış."

"Dimity ne dediğini bilmiyor." Sonunda sesim çıkıyor. "Gerçi... aslında o da.... eee, harika bir..." –yutkunuyorum– "...insan."

"Sam Ho'yu oynayan aktöre ne olduğunu da bilmek istiyoruz," diyor yönetmen birden. "Nerede olduğu hakkında fikrin var mı?"

Sam Ho ismini duyunca bir anda Londra'daki o evin bodrumundaki spor salonuna geri dönüyorum. Jamie haykırıyor, Bobby kayakçı maskesi takmış, Bruce'un eli bıçaklı. Kan ve teller görüyorum, titreşen ışıklar, delik deşik edilmiş manken, ertesi gece gittiğim parti ve orada beni görmezden gelen kız.

"Geçmişten... bahsetmek istemiyorum," demeyi başarıyorum. "Ş-ş-şu ana odaklanalım."

"Pylos'tan birlikte çıkmıştınız," diyor Felix. "Onunla en son görülen kişi sendin. Kulüpten çıkınca limuzinde kalman gerekiyordu."

Sessizlik. "Peki..." diye söze başlıyorum. "Şoförle... konuştunuz mu?"

"Onu da bulamadık," diyor yönetmen. "O gece ne oldu Victor?"

"Victor, o gece Sam Ho seninle birlikte eve geldi mi?" diye soruyor Felix. "İyi düşün, çünkü bu çok önemli."

"Hayır, gelmedi," diyorum. Yüzüm kızarıyor.

"Yalan söylüyorsun," diyor yönetmen öfkeyle.

"Bu sözün beni ciddi şekilde yaraladı."

"Tanrım?" diyor yönetmen öfkeyle.

"Victor," diyor Felix sakin, ama tehditkar bir edayla. "O gece Sam Ho'ya ne oldu? Birlikte Pylos'tan çıkışınızdan sonra?"

"Bana... asılmaya başladı."

"Nereye gittiniz peki?" diye soruyor yönetmen, yaklaşarak. "Niye kulübün önünde beklemediniz? Ekip oradaydı. Koşarak limuzine gittiğini söylüyor. Sen biner binmez limuzin gitmiş."

"Ne yani, Sam Ho'nun nerede olduğuna dair sürpriz bir açıklama yapacağımı mı... Ne bileyim –ne sanıyorsunuz... Tanrım..."

"Nereye gittiniz?"

"Bilmiyorum." Omuzlarım çöküyor. "Gezmeye... çıktık... Sam istedi... Sanırım... başka bir kulübe gidiyorduk." Yüzümü buruşturmaya, hatırlamaya çalışır gibi yapmaya başlıyorum. "Tam hatırlamıyorum... sanırım Bobby onu eve getirmemi söylemişti ama–"

Felix'le yönetmen bakışıyor.

"Bir saniye," diyor yönetmen. "Bobby Sam'i getirmeni mi söyledi?"

"Evet," diyorum. Felix'in baktığı yere bakınca, salonun diğer ucunda duran Bobby'yi görüyorum.

Boby diri ve rahat görünüyor. Cameron Diaz'ın tuttuğu sigarayı yakıyor. Bana bakıyor ve kimlerle konuştuğumu görünce yavaşça sırtını dönüp, içinde bulunduğu gruptan izin isteyerek ayrılıyor. Gözlerim birden bulandığı için gruptakileri seçemiyorum

"Ama bu senaryoda yoktu," diyor Felix. "Kesinlikle yoktu."

"Bobby niye Sam Ho'nun eve gelmesini istiyordu Victor?" diye fısıldıyor yönetmen.

Acizce omuz silkiyorum. Siyah ceketimin kolunu konfeti kapladığını fark ediyorum.

O koluma Bobby'nin eli iniyor. Bobby, Felix'le yönetmene gülümseyerek "Bu delikanlıyla konuşmalıyım –izin verir misiniz?" diyor. Aslında soru sormaktan çok emrediyor.

"Hayır," diyor yönetmen. "Vermeyiz."

"Sohbetinizi mi böldüm?" diyor Bobby, kolumu iyice sıkarak.

"Evet," diyor yönetmen. "Tutarsızlıklar üstüne konuşuyorduk."

"Hey, senaryo sorumlusu ben değilim dostum," diyor Bobby. "Başkasına danış."

Felix'le yönetmen bir şey demiyor. Sanki Bobby'nin gönderdiği sessiz titreşimlere uyuyorlar: ben güzelim, bir gayem var, rüyanıza geri dönün.

Figüranlara sürtünerek yürüyoruz. Bobby'nin kolu ensemde. Omzuma hafif hafif vurarak, beni çıkışta bekleyen Jamie'nin yanına götürüyor. Jamie pek tanımadığı birine sahte kahkahalar atıyor. Bobby bana "Buradaki herkes ölse ve bu otel tamamen çökse ne düşünürsün?" diye soruyor. Sırıtıyor, ama ciddi.

"Tanrım," diye fısıldıyorum. "Tanrım."

"İşte –şunu al," diyor Bobby. Ağzıma bir tablet sokuyor ve ensemi okşarken şampanya kadehini uzatıyor. "Gökkuşağını görmek gibidir."

28

Jamie'yle Bobby'nin banyosunun duşunda, Bobby, bugün yatta edindiğimiz bronz tenlerimize hayranlıkla bakıyor. Mayolarımızın ve Jamie'nin bikinisinin izleri öyle beyaz ki, banyonun loşluğunda parlıyorlar sanki. Tepemizdeki dev krom duş fıskiyesinden su sırtımıza vuruyor. İkimizin de penisleri dik açılarda kalkık. Bobby sert ve kalın penisini okşuyor. Taşakları büzülmüş. Otuz bir çekerken omuz kasları oynuyor. Bana bakıyor. Gözlerimiz buluşuyor. Kalın bir sesle "Çükünе bak dostum," diyor. Otuz bir çektiğim penisime ve daha aşağıdaki kalın, kaslı bacaklarıma bakıyorum...

Duşta, Bobby; Jamie'yle sevişmeme izin veriyor. Başını Jamie'nin bacakları arasına sokuyor. Jamie'nin dizleri birkaç kez kırılıyor. Bobby eliyle ona destek veriyor. Yüzü Jamie'nin bacak arasına gömülü. Jamie sırtını kavislendirerek kendini Bobby'nin diline iti-

yor. Bobby diğer eliyle penisimi tutup sabunluyor. Sonra emmeye başlıyor. Öyle sertleşiyorum ki içinde nabzımın atışını hissediyorum. Sonra daha da sertleşiyor ve kalınlaşıyorum. Bobby penisimi ağzından çıkarıp inceliyor. Sıkıyor. Sonra dilini başında gezdiriyor. Tam kafasının gövdesiyle birleştiği yere hızlı dil darbeleri atıyor. Jamie loşlukta kendini parmaklarken "Hadi, hadi," diye inliyor. Sonra Bobby penisimin sapını ağzına alıyor, alabildiğince ağzına sokuyor. Diz çöküp şevkle emiyor. Bir yandan kendi çükünü sıvazlamayı sürdürüyor. Pozisyon değiştirdikçe bacak kasları geriliyor. Başımı geriye atıyorum. Sular göğsüme dökülüyor. Tekrar aşağı baktığımda Bobby'nin bana bakarak sırıttığını görüyorum. Islak saçı alnına yapışmış. Pembe dilini çıkarmış. Dönmemi işaret ediyor. Kıçımı ayırabilmek için, kıçımda dilini hissediyorum. Sonra dilinin yerini işaret parmağı alıyor. Yarısını kıçıma sokuyor. Beni parmağıyla düzerek, sokabildiği kadar derine sokuyor. Penisim kontrol edilemez bir şekilde titremeye başlıyor...

Diz çöküp Jamie'nin vajinasını parmaklarımla açarak yalıyorum. Onu duşun duvarına dayarken, elleriyle saçımı okşuyor. Bobby hâlâ arkamda, parmağını kıçıma sokup çıkarıyor. Diğer elini de sert, biçimli kalçımda gezdiriyor. Jamie'yi klitorisinden kıç deliğine kadar yalayıp duruyorum. Bir bacağını omzuma atıp, klitorisini emmeye başlarken önce iki, sonra üç parmağımı sokuyorum. Sonra dilimi kıçına sokup, onu dilimle düzmeye başlıyorum. Bir yandan da parmaklarımla klitorisini okşuyorum. Ayağa kalkınca Bobby parmağını kıçımdan çıkarıyor. Jamie'yi döndürüyorum ve arkasında çömelip elimle küçük, sert kalçalarını açarak dilimi kıçına sokup sokup çıkarıyorum. Sonra dilimi kıçına iyice sokup orada bırakarak klitorisini okşamaya başlıyorum, Jamie gelene dek...

Kurulandıktan sonra Jamie'yle Bobby'nin yatak odasına geçiyoruz. Dev yatak çarşafsız. Odadaki bütün ışıklar yandığından, her şeyi görebiliyoruz. Jamie penisimi sıkıyor, başını emiyor.

Bobby bir çekmeceli dolaba doğru yürüyor ve oradan bir losyon şişesi alırken eğilip bir anlığına kıç deliğini gösteriyor. Bize döndüğünde penisi dimdik. Yanımıza geliyor. Jamie vajinasına bir parmağını sokuyor. Sonra çıkarıp klitorisini okşuyor. O parmağını ağzıma getiriyor. Emiyorum. Parmağını tekrar vajinasına sokup, tekrar çıkararak ağzıma getiriyor. Elini tutuyorum. Parmağını yalıyor, emiyorum. Tadı tuzlu. Sonra yüzünü benimkine çekiyorum. Onu öperken ellerim önce kıçına, sonra beline ve ardından dolgun, diri göğüslerine kayıyor. Avuçlarımı minik meme uçlarına hafifçe dayayınca sertleşiyorlar. Jamie titriyor, inliyor. Sonra onu yatağa yatırıp yanında diz çökerek, vajinasının dudaklarını kokluyorum. Derin nefesler alıyorum. Kasık tüylerinde hâlâ su damlacıkları var. Vajinasına usulca soluyorum. Bir parmağımı vajina dudaklarının üstünde gezdiriyor, ama onları henüz ayırmıyorum. Biraz oynadıktan sonra bir parmağımı içeri daldırıyorum. Klitorisiyle oynuyor, kızarmasını izliyorum. Gözlerini kapıyor. Dilimi klitorisinde gezdiriyorum. Sonra kalçalarını kaldırıp ayırarak, pembe kıç deliğine bakıyorum...

Dilimi göğüslerinde gezdiriyorum. Meme uçlarını sertçe emerken, göğüslerini sıkıyorum. Dilimi aşağı kaydırıyorum. Jamie bacaklarını kaldırıp açıyor. Klitorisi artık iyice şişkin. Ama önce oraya neredeyse hiç dokunmuyorum. Jamie inleyerek, kıvranarak klitorisini dilime değdirmeye çalışıyor. Sonunda hafifçe yaladığımda klitorisi sertleşiyor ve büyüyor. Bacaklarının arkasını, sonra kalçalarının iç kısımlarını sıkıyorum. Onu dilimle düzüyorum. Sonra kalçalarını kaldırıp, kıç deliğini emmeye başlıyorum. Bobby eğilip bakıyor. Dilimin Jamie'nin anüsüne girip çıkmasını izlerken otuz bir çekiyor. "Tanrım, öyle ıslaksın ki," diye fısıldıyorum. "Öyle ıslaksın ki." Bir parmağımı vajinasına sokup çıkarmaya başlıyorum. Sonra ağzımı yukarı kaydırıp vajina dudaklarını emiyorum. Sonra tekrar klitorisini yalayınca,

Jamie sarsıla sarsıla tekrar orgazm oluyor...

Jamie karşımda Bobby'nin kolları arasına giriyor. Bobby iri eliyle Jamie'yi çenesinden tutup başını kaldırarak onu öpüyor. Pembe dilleri birbirine dolanıyor. Jamie elini indirip Bobby'nin penisini tutuyor ve sıkıyor. Sonra onu yatağa, yanıma yatırıyor. Başı ayaklarımda, penisi yüzümde. Jamie yatağın yanında diz çöküp Bobby'nin penisinin kenarlarını yalamaya başlıyor, bana bakarak. Bobby inliyor. Ayaklarımı yalıyor. Jamie Bobby'nin penisini olabildiğince ağzına alıyor. Bobby kalçalarını ileri geri hareket ettirmeye başlıyor. Jamie yatağa çıkıp Bobby'nin penisinin üstüne yavaşça otururken bana bakıyor. Sonra penisi çıkarıp, başını vajinasına sürtüyor. Sonra tekrar içeri kaydırıyor. Durup iyice yerleştiriyor. Sonra inip kalkmaya başlıyor. Penisin başına kadar çıkıp, sonra birden oturuyor. Bobby Jamie'nin içine boşalırken inliyor. Sonra birden bütün kasları kasılıyor. Jamie orgazm olmamaya çalışıyor, ama kendini kaybederek "sik beni sik beni sik" diye haykırmaya başlıyor. Odada bir yere bir çağrı cihazı çalıyor, ama aldırmıyoruz...

Bobby'nin önünde diz çöküyorum. Penisini kaldırıp taşaklarını koklatıyor. Sonra başımı geriye itip çükünü tamamen ağzıma sokuyor. Öğürüyorum. Nefes almaya çalışıyorum. Ama Bobby çükünü boğazım gevşeyene dek orada tutuyor. Başımı iki yandan tutarak ileri geri oynatmaya başlıyor. Sonra penisini başı hariç tamamen çıkarıyor ve sonra birden boğazıma dek daldırıyor. Üst dudağım kasık tüylerine gömülüyor. Burnum sert, gergin karnına yaslanıyor. Taşakları çeneme değiyor. Yukarı baktığımda, başını geriye atmış olduğunu görüyorum. Kalın boynunun üstünden sadece çenesi görünüyor. Bir elimle Bobby'nin karın kaslarını okşarken, diğerini beliyle kıçının birleştiği yere koyuyorum. Bobby'nin penisinden kayganlaştırıcı sıvı akıyor. Dilimi başında gezdiriyorum. Başımı ileri geri hareket ettirerek emiyorum. Ağzımdan çıkararak, yavaşça tamamen sokuyorum. Burnum Bobby'nin terli kasık tüy-

lerine gömülüyor. Sonra yüzümü daha sert düzmeye başlıyor...

Bobby yatağa uzanıyor ve beni yukarı çekiyor. Ben onunkini emerken o da benimkini emecek konuma getiriyor beni. Boğazıma kadar girip çıkarken, penisimi emip duruyor. Kalçalarımızı yavaşça, ritmik bir uyumla hareket ettiriyoruz. Sonra Bobby dönüp yüzükoyun yatarak bir dizini kırıyor. Kıçının altındaki taşakları yatağın üstüne seriliyor. Jamie Bobby'nin kalçalarını açıyor. Soluk soluğa eğilerek kıçını öpüyor, hemen ardından da dilimi daldırıyorum. Bobby dizlerinin üstünde doğrularak karşılık veriyor. Dilimle kıçını yoklamaya başlıyorum. Gevşeyip kasılmalarını hissediyorum. Sonra Jamie yatağa çıkıp Bobby'nin yüzünün önünde bacaklarını açıyor. Bobby'nin başını tutuyor. Bobby vajinasına ulaşmaya çalışıyor, ama Jamie oturuyor. Bobby Jamie'yi çekerek geriliyor. Sonunda Jamie sırt üstü uzanıyor. Bobby Jamie'nin vajinasını yalamaya başlıyor. Sonra ters döndürerek arkadan yalıyor. Boğuk iniltiler çıkarıyor. Bobby'nin getirdiği losyonu kıç deliğine sürmeye başlıyorum...

Çömeliyorum. Jamie eğilip penisimi emmeye başlıyor. Tükürükle kapanana dek üstüne tükürüyor. Sonra dizlerimin üstünde durup Jamie'yi itiyor ve bir elimle Bobby'nin kalçalarını aralarken, diğeriyle penisimin başını kıç deliğine dayıyorum. Kendimi yavaşça içeri itmeye başlıyorum. Sonra kontrolümü kaybedip onu çok sert düzüyorum. Karnım kıçına çarpıp duruyor. Jamie beni tutarak, her öne hamle edişimden sonra geri çekiyor. Bir elimi aşağı uzatınca, Bobby'nin otuz bir çektiğini fark ediyorum, vuruşlarımın ritmine uyarak. Bobby'nin otuz bir çeken elini tutuyor, onunla birlikte indirip kaldırmaya başlıyorum. Onu giderek daha sert düzüyorum. Nefesim öyle hızlanıyor ki, kalbim duracak sanıyorum. "Yavaş, yavaş," diye inliyor Bobby. "Henüz boşalma."

Bobby penisimi tutup Jamie'nin vajinasına yerleştiriyor. Jamie'nin kalçalarını alttan tutup, içine kayıyorum. Sonra onu düzer-

ken göğüslerini tutup emiyorum. Jamie kalçalarını indirip kaldırırken vajinası penisimi emiyor. Her hamlede inliyorum. Jamie'nin yüzü kıpkırmızı. Çığlıklar atıyor. Sonra penisimi çıkarıp Jamie'yi ters çevirerek bir elimin baş ve işaret parmağıyla kalçalarını aralıyor ve bir başka parmağımı içine daldırıyorum. Bu arada Bobby penisimi biraz daha yağlıyor. Jamie'nin kalçalarını tutup, kaya gibi sert aletimi yavaşça kıçına sokuyorum. Kıç deliğinin gerildiğini hissediyorum. Açılmasını beklemeden sert hamlelerle gidip gelmeye başlıyorum. Bobby eğilip aletimin girip çıkmasını izliyor. Yatağın baş tarafına gidip tahtasına tutunarak bacaklarını açıp kıçını Jamie'nin yüzüne dayıyor. Böylece otuz bir çekerken Jamie kıçını yalıyor. Bir elimle yine Jamie'nin göğüslerini mıncıklıyorum. Elimi karnından aşağı gezdirip klitorisini buluyor ve iki parmağımla okşuyorum. Sonra parmağımla onu önden düzmeye başlıyorum. Jamie Bobby'nin kıçını yalamayı sürdürüyor. Bazen aletini emiyor...

Jamie yatakta ayağa kalkıyor ve Bobby'nin midesine oturuyor. Penisini eliyle tutup vajinasına yerleştirerek üstüne oturuyor. Öne eğilip Bobby'nin üstüne uzanıyor, göğüslerini karnına dayıyor. Bobby iki eliyle Jamie'nin göğüslerini tutup meme uçlarını emiyor. Bobby'nin bacakları arasına eğilip Jamie'nin kalçalarını açarak kıçını parmaklamaya başlıyorum. Vajinasında Bobby'nin aleti olduğu için kıçı daralmış. Çömeliyorum. Penisim seğirip duruyor. Jamie'nin kalçalarını iyice aralıyorum. Kıçını havaya dikince, Bobby'nin aleti başı hariç tamamen içinden çıkıyor. Aletimi rahatça Jamie'nin kıçına geri daldırıyorum. Jamie yavaşça tekrar Bobby'nin aletinin üstüne oturuyor, ben de yavaşça inip çıkıyorum, Bobby'nin siki dibine kadar girerken, benimki yarıya kadar çıkıyor. Jamie aramızda sarsılarak orgazm olurken, vajinasının kasıldığını ikimiz de hissediyoruz...

"Haydi, Kalk," diyor Bobby. Kalçalarımı kaldırınca altına hemen bir havlu seriyor. Bobby'nin göğsünü okşuyorum gövdesi-

ni ikiye ayıran hattı. Bacaklarımı ayırarak üstüme uzanıp beni sertçe ağzımdan öpüyor. Dudakları kalın ve ıslak. Önce bir, sonra iki parmağını kıçıma sokup çıkarmaya başlıyor. İkimiz de ter içindeyiz. Başım Jamie'nin kucağında. Jamie başımı tutuyor, kulağıma bir şeyler fısıldıyor, eğilip aletimi sıvazlıyor. "Evet, sikini göster bana Victor," diyor Bobby. "Sıvazlamaya devam et. Evet, öyle. Bacaklarını aç. Biraz daha. Kaldır. Kıçını göreyim." Bacaklarımı kaldırıp dizlerimi geriye itiyor. Apış aramı inceliyor. "Pembe ve çok hoş bir kıç deliğin var dostum. Şu anda ona bakıyorum. Seni düzmemi ister misin ha?" Bobby'nin ifadesiz gözlerine bakarak kendimi hazırlıyorum. Şu anda kıçımda kaç tane parmak var emin değilim. Elini döndüre döndüre hareket ettirerek, parmaklarını iyice derinlere daldırıyor. Sonunda bileğini tutup "Yavaş dostum, yavaş," demek zorunda kalıyorum. Diğer eliyle göğüs uçlarımı acıtana dek sıkıyor. Başım Jamie'nin koltuk altında. Erken boşalmamak için kaslarımı geriyorum...

"Dur," diye inliyorum başımı kaldırarak. "Prezervatifin var mı?"

"Ne?" diye soruyor. "Umurumda mı."

"Tamam." Tekrar uzanıyorum.

"Seni sikmemi istiyor musun?" diye soruyor.

"Evet, tamam"

"Seni bununla sikmemi istiyor musun?" diye soruyor, bacaklarımı omuzlarına atarak.

"Evet, sik beni."

Bobby uzun, kalın aletini kıçıma sokup çıkarırken Jamie dikkatle izliyor. Bobby giderek hızlanıyor ve sertleşiyor. Aletini neredeyse tamamen çıkarıp, sonra köküne dek daldırmaya başlıyor. Bobby'ye bakarak haykırıyorum. Her hamlede karın kasları geriliyor. Omuzlarıma tutunarak dengesini korumaya çalışıyor. Kol kasları şişiyor. Kaşları çatık. Genellikle ifadesiz olan yüzü şimdi şehvetli. Jamie "Evet, sik onu, daha sert sik," deyip duruyor.

Bobby içime girip girip çıkıyor. İkimiz de inliyoruz. Sonra haykırıp kasılmaya başlıyorum. Bobby de kıvranıyor. Düzülmeye devam ederken önce omuzlarıma, sonra göğsüme fışkırtıyorum. Kıçım Bobby'nin aletinin etrafında kasılıyor. "Evet, evet, işte böyle," diye inliyor Bobby boşalırken. Sonra üstüme yığılıyor...

27

Daha sonra tek başıma duştayken üstüme su yağıyor, hafifçe kıç deliğime dokunuyorum. Acıyor. Yağ ve Bobby'nin menisinden dolayı kaygan, tenim yırtılmış gibi. Duştan çıkıp kurulanırken dev aynada kendime bakmamaya çalışıyorum, çünkü korkuyorum. Tarak, deodorant ve aspirin arıyorum. Bir ilaç dolabına bakıyorum, ama boş. Çekmeceleri açmaya başlıyorum: Bir Breitling kol saati, iki Cartier yüzük (biri sitrin, diğeri mor yakut), kenarları elmaslı bir güneş gözlüğü, Ambush adlı bir şişe kolonya, bir kutu Shiseido nemlendirici. Bir başka çekmecede: Bir düzine Chanel ruj, bir *Harper's Bazaar*, kapağında Tammy var, birkaç kurumuş gül ve –Jamie'yle Bobby'nin banyosunun en alt çekmecesindeki naylon bir torbanın içinde– katlanmış büyük bir siyah şapka.

Torbayı çekmeceden çıkarmadan önce duraksıyorum, çünkü içimden bir ses bunu yapmamamı söylüyor. İçgüdülerim yapmamamı söylüyor.

Torbayı kaldırıyor, ama bakmıyorum.

Kafamın etrafında uçuşan bir sineğin vızıltısı, torbaya bakmama yol açıyor.

Torbada Lauren Hynde'ın New York'ta bana verdiği şapka var.

Palakon'un *QE2*'ye binerken yanıma almamı söylediği şapka.

Astarı tamamen sökülmüş.

Minik kırmızı gülün yerinde iri, kara bir delik var.

Şapkanın bir kenarında pembe ve yeşil konfetiler var.

Artık torbaya dokunamıyorum. Yavaşça çekmeceye bırakırken ve çekmeceyi yavaşça kaparken, yutkunup duruyorum. Ama bu bir rüya, bu bir film –bunu tekrarlamak beni sakınleştiriyor. Ama zihnimde fısıldayarak, suçlayıcı bir yerden, bir mezardan hafif, karanlık bir kahkaha geliyor.

Bir havluyu sımsıkı tutarak çırılçıplak halde yatak odasına giriyorum. Jamie'yle Bobby yatakta derin bir uykudalar. Çok zarif görünüyorlar. Çarşaf terimizden sırılsıklam olmuş, oysa oda öyle soğuk ki

bu oda bir tuzak. Şapkayla ilgili soru asla sorulmayacak. Şapkayla ilgili soru dev, kara bir dağ ve bu oda bir tuzak. Bir derginin kapağında ifadesiz yüzünün bir fotoğrafı var. Soğuk bir sehpanın üstünde bir tabanca duruyor. Bu odada kış ve bu oda bir tuzak.

Yatakta uyuyan Jamie'yle Bobby'ye bakarken nefesim buharlı çıkıyor.

Bobby'nin omzunda siyah ve şekilsiz daha önce fark etmediğim bir dövme var.

QE2'yi hatırlıyorum.

Deniz kokusu, bir Ekim ikindisi, altımızda yavaşça hareket eden Atlantik, gece yarısı, Marina'yla Lido Kulübü'nün önünde buluşmam, sesinin ağlamaktan boğuk çıkışı, sis makineleri, bir banyo dolabının önünde duran Marina'nın arkadan gelen ışıkla aydınlanması, küpeştedeki utangaç hali, kamaramda bir şey arar gibi gezinmesi, kukuletalı parkası.

Saçı yüzünü örtüyordu. Parkası da kukuletalıydı.

Sağ omzunda siyah ve şekilsiz bir dövme vardı.

Oysa tanıştığımızda bu dövme yoktu.

O gece Marina'nın yüzünü hiç görmedin.

"Londra'ya gitmelisin," diye fısıldadı bir ses.

O gece, Marina'nın vücuduna hiç dokunmadın.

Bir bulmacanın parçalarının birleştiğinin farkındasın.

Yol ortasında beklenmedik bir durum yüzünden duran gemi.

Gemiye tırmanan biri.

Kurtarmadığın, mahvolan bir kız.

Her şey apaçık ortada, ama tahminler yapmayı sürdürüyorsun.

En önemli şeyler bilmediklerindir. Yönetmen böyle demişti sana.

Giyinip sendeleyerek dışarı çıkıyorum.

Dışarıdan eve baktığımda, bir yatak odası penceresinde duran Bobby'yi görüyorum. Bana bakıyor. İşaret parmağını ağzına dayıyor. "Şşşt," diyor.

26

Metro beş buçukta çalışmaya başladığı için, sisli ve karanlık sabahta amaçsızca, sendeleyerek yürüyorum. Sokak lambaları otomatik olarak sönüyor. Yanımdan geçen biri, bir hayalet, bana pis pis sırıtıyor. Sisin içinde cam ve beton gökdelenler şekil değiştirip duruyor. Nereye gittiğimi bilmeden yürüyorum. Eyfel Kulesi'ne doğru yürüyorum. Parc du Champ de Mars'ten geçiyorum. Pont d'Iéna'dan Seine'i geçiyorum. Sonra Palais de Chaillot'u geçiyorum. Sisin içinden bir güvercin fırlıyor. Birden karşıma Christian Bale'e benzeyen adam çıkıyor. Siyah bir Citroën'e dayanmış duruyor.

"Victor?" diyor. Yüzü ifadesiz, sakin, üstünde siyah bir yün ceket, kısa çizmeler ve bir Prada pardösü var.

Sessizce ona doğru yürüyorum. Sokaklar konfeti kaplı. Etrafımızda sis dalgalanıyor.

"Seni görmek isteyen biri var," diyor sadece.

Başımla onaylıyorum. Citroën'in arka koltuğuna oturuyorum. Araba harekete geçince de kıvrılıyorum. Sesler çıkarıyor, bazen ağlıyorum. Christian Bale'e benzeyen adam kendime hakim olmamı söylüyor. Karşıma iyi bir fırsat çıktığını söylüyor. Ama ona

neredeyse hiç kulak asmıyorum. Bir tuğla, ağaç ya da kum yığını konuşuyor sanki. Sonunda saçma bir soru soruyorum: "Ben kimim biliyor musun?" Radyoda durumumu çok iyi yansıtan bir şarkı çalıyor: "Don't Fear the Reaper" ya da "I'm A Believer".

Kléber Caddesi'nde bir otel.

Duvarları çoğu ölmüş ünlülerin fotoğraflarıyla kaplı bir holde, Christian Bale'e benzeyen adamı takip ederken öyle uykuluyum ki, yürümekte zorlanıyorum. Tavandaki lambalar titreşip duruyor. Holün diğer ucunda ince bir buz tabakasıyla kaplı bir kapıya varıyoruz.

Odanın içindeki bütün ışıklar kısık. Bir masada bacak bacak üstüne atmış, sigara içen F. Fred Palakon oturuyor. Arkasındaki sesi kısık, dev ekran televizyonda Sky-TV açık.

Şaşırmamış gibi yapıyorum.

"Selam Victor," diyor Palakon. "*İşler* nasıl?" diye soruyor tehditkar bir sesle. "Beni hatırladın mı?"

Christian Bale'e benzeyen adam kapıyı kapatıp kilitliyor.

Palakon yatağın kenarını gösteriyor. Karşısına oturuyorum. Tekrar bacak bacak üstüne atıp, beni hoşnutsuz bir ifadeyle süzüyor. Otel odası buz gibi. Ellerimi ısıtmak için ovuşturuyorum.

"Ben... kayboldum," diyorum utançla.

"Aslında kayboldun denemez," diyor Palakon. "Teknik olarak buna 'kaybolmak' denmez, Ama söylediğinde biraz doğruluk payı var."

Halının desenlerine bakıyorum. Ellerimi ovuşturmayı sürdürüyorum.

"Epey ilginç bir grupla takılmaya başlamışsın," diyor Palakon. "Ama şaşırmamalıyım. Sonuçta senin gibi ele avuca sığmaz, yakışıklı bir genç, Paris'te tek başına ne yapar ki?" Bunu öyle sert bir sesle söylüyor ki, irkilip başımı çeviriyorum. "Bakıyorum bronzlaşmışsın."

"Palakon, bak–"

"Bay Ward, lütfen konuşmayın," diye uyarıyor Palakon. "Şimdilik susun."

"Palakon, İngiltere'de beni hiç aramadın," diyorum çabucak. "Ne yapabilirdim ki?"

"Çünkü Four Seasons'a girişini yapmadığını öğrendim," diyor Palakon sert bir sesle. "Yerini bilmeden seni nasıl arayabilirdik ki?"

"Ama... bu doğru değil," diyorum doğrularak. "Bunu kim söyledi? Yani, neler saçmalıyorsun Palakon?"

"Otel kayıtlarına göre Four Seasons'ta hiç kalmamışsın," diyor Palakon. "Four Seasons'ı aradığımızda orada ne Bay Victor Ward, ne de Bay Victor Johnson diye birinin asla kalmadığını söylediler." Buz gibi bir sessizlik. "Neler oldu Victor?"

"Ama orada kaldım," diye itiraz ediyorum. "Beni Southampton'dan alan şoför oda tuttuğumu gördü."

"Hayır Victor," diyor Palakon. "Şoför otele *girdiğini* gördü, o kadar. Oda tuttuğunu görmedi."

"Bir yanlışlık olmalı," diye mırıldanıyorum.

"Seninle Four Seasons'da temas kurma çabalarımızın tamamı başarısızlıkla sonuçlandı," diyor Palakon öfkeyle. "Sonunda *yüzyüze* görüşmeye karar verip işi oteli *aramaya* kadar vardırdık, ama bundan da bir sonuç çıkmadı."

"Ona sor," diyorum arkamda duran Christian Bale'e benzeyen adamı göstererek. "Londra'ya gittiğimden beri beni takip ediyor."

"Hayır," diyor Palakon. "Pylos'a gittiğin o gece izini kaybetti ve ancak geçen gece operada buldu." Duraksıyor. "Jamie Fields'la."

Susuyorum.

"Senin hareketlerin yüzünden onun rolü de epey kabardı demekle yetinelim."

"Palakon," diyorum. "Artık para umurumda değil. Tek iste-

diğim buradan kurtulmak."

"Çok soyluca, Bay Ward. Ama Jamie Fields'ı Londra'dan alıp Amerika'ya geri götürmeniz gerekiyordu," diyor Palakon. "Paris'e sıvışmanız değil. Bu yüzden zaten para almanız şu anda söz konusu değil."

Başımı eğip mırıldanıyorum: "Evet, görevimi savsakladım. İtiraf ediyorum. Savsakladım..."

"Niye..." Palakon iç geçiriyor. Lekeli tavana bakıyor, kavisli, lekeli. Sonra çok sinirli bir ifadeyle bana dönüyor. "Niye Paris'tesiniz Bay Ward?"

"Savsakladım, savsakladım..." diye mırıldanmayı sürdürüyorum.

"Bay Ward," diye bağırıyor Palakon öfkeyle. "*Lütfen*."

"Başka ne biliyorsun?" diye soruyorum. "Beni nasıl buldun?"

Palakon tekrar iç geçiriyor, sigarasını söndürüyor, elini son derece şık takım elbisesinde gezdiriyor.

"Gemide tanıştığınız kızla Paris'e gideceğinizi söylemiştiniz. Bundan hareketle birkaç teori oluşturduk."

"'Biz' dediğin kim Palakon?" diye soruyorum, tereddütle.

"Üçüncü şahısların varlığı sizi kaygılandırdı mı?"

"Üçüncü şahıs... kim?"

"Bay Ward, şu anki durum ne?"

"Durum... durum..." Durumu anlamaya çalışıyorum, ama başaramayınca vazgeçiyorum. "Durum kontrolümden çıktı."

Palakon bunu düşünüyor. "İşte bu çok kötü." Biraz durup düşündükten sonra usulca soruyor: "Durum düzeltilebilir mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. "Nasıl düzeltilebilir mi? Kontrolümden çıktı diyorum sana."

Palakon elini masanın üstünde gezdiriyor. Uzun bir sessizlikten sonra soruyor: "İşleri yoluna koyabilecek durumda mısınız?"

"Bilmiyorum." Yatağın kenarına yığılmış, kollarımın ve ba-

caklarımın yavaşça uyuştuğunu hissediyorum. "Emin değilim."

"Peki. Şununla başlayalım. Jamie Fields size güveniyor mu?" diye soruyor. "Sizinle gitmeye razı mı? Amerika'ya dönmeye razı mı?" Tekrar duraksıyor. "Size âşık mı?"

"Oldukça... yakınlaştık," diyorum boğuk bir sesle. "Emin değilim–"

"Tebrikler," diyor Palakon. "Demek sevgili oldunuz. Ne hoş. Ne..." –başını yana eğiyor– "...kadar yerinde."

"Palakon, durumun farkında olduğunu sanmıyorum." Yutkunuyorum. "Sanırım sen bu filmde yoksun," diyorum.

"Jamie Fields'ı Paris'ten çıkar," diyor Palakon. "Onu New York'a geri götür. Nasıl yaparsan yap, umurumda değil. Ona vaatlerde bulun, onunla evlen veya kaçır... nasıl yaparsan yap."

Nefesim buharlı çıkıyor. "Bir... erkek arkadaşı var."

"Bu sizi şimdiye kadar hiç durdurmadı Bay Ward," diyor Palakon. "Kim? Kiminle görüşüyor? O evden biriyle mi? Bruce Rhinebeck olamaz. Bentley Harrolds da."

"Bobby Hughes," diyorum boğuk bir sesle.

"Ha, tabii ya," diyor Palakon. "Onu unutmuşum."

"Unuttun mu?" diyorum şaşkınlıkla. "Nasıl olur?"

"Hangi gezegende yaşadığına bakar, o kadar da zor değil Victor."

Uzun bir sessizlik.

"Ufak bir sorun var Palakon."

"Ufaksa sorun değildir Bay Ward."

"Bence sorun," diyorum çatlak bir sesle.

"Jamie Fields'ı Amerika'ya geri götür yeter," diyor Palakon. "Tek yapman gereken bu."

"Ufak bir sorun var," diye tekrarlıyorum.

"Sizi gördüğüm anda sabrım tükendi Bay Ward. Neymiş bu sorun?"

"Şey, şöyle söyleyeyim," diyorum öne eğilerek. Elimde olmadan gülümsüyorum. Kalbim sıkışıyor. "Onların hepsi katil," diye fısıldıyorum.

Palakon bezgince iç geçiriyor. "Bahanaler, bahaneler. Daha iyi bir bahane bulamadınız mı Bay Ward? *Bu* kadar da tembel olamazsınız."

Sakin ve kararlı bir şekilde, bütün olanları anlatmaya çalışıyorum: Haritaları, şifreleri, uyarı sinyallerini, uçak tarifelerini ezberlerdiklerini; hafif makineli tüfekleri –M16'ları, Browningleri, Scorpionları, RPG'leri, Kalaşnikofları– söküp toplamayı, doldurmayı öğrendiklerini; bir gün Libya'yla ilgili bilgisayar sistemindeki her şeyi silmek zorunda kaldıklarını. Palakon'a evin her tarafında çeşitli Amerikan ve İsrail elçiliklerinin haritalarının bulunduğunu; alt kattaki spor salonunun yanındaki bir dolapta üç milyon Dolar nakit para durduğunu; bazı insanları yalnızca kod adlarıyla tanıdığımızı; evde sık sık aracılarla akşam yemeği yendiğini ve bir sürü parti verildiğini söylüyorum. Sahte pasaportlar ayarlandığını ve bu pasaportların sonradan yırtılıp yakıldığını; Bobby'nin sürekli Belgrat veya Zagreb'e gidip durduğunu; Viyana'da vize başvurularında bulunduğunu; banliyölerdeki villalara tavsiye almaya gidildiğini anlatıyorum. "Geçmişi sorunlu" genç Filistinlilerle, İsraillilerin mektup bombaları yüzünden bir gözü kör olmuş insanlarla, fanatik milliyetçilerle, uzlaşmamak için bahane arayan insanlarla, gizli ittifaklar kurmakla övünen yakışıklı adamlarla tanıştırıldığımı anlatıyorum.

Palakon'a Siyasal Bilimler Enstitüsü'nün bombalanışını, Café Flore'nin bombalanışını, Pont Royal'deki metronun bombalanışını anlatıyorum. 50 kilo patlayıcı taşıyan bir arabanın Lyons'da bir tepeden aşağı itilerek bir karakola çarptığını ve dördü çocuk olmak üzere sekiz kişiyi öldürüp elli altı kişiyi yaraladığını anlatıyorum. Louvre'u bombalama girişimini, Jamie'nin Ritz'in havuzunu zehirleyişini, Charles de Gaulle'den havalanan TWA uçaklarından fısıl-

tıyla bahsedildiğini, yeni sosyal güvenlik numaraları ayarlanışını, havaya çekilen fotoğrafları, bazı insanların kaçırılıp ortadan kaldırılmasının başarıyla halledilişini anlatıyorum. Palakon'a kaotik bir partiden, sonra bir diğer kaotik partiden bahsediyorum. Bütün bunlar öyle önemsiz geliyor ki. Senaristlerden birinin gösterdiği kırmızı spiralli bir not defterindeki bir ayrılıkçı Bask örgütü düsturunu hatırlıyorum: "Eylemler Birleştirir. Sözcükler Ayırır."

Palakon beni süzüyor. İç geçiriyor. Sonra dakikalarca iç geçirmeyi sürdürüyor.

"Bay Ward, size inansam bile –ki inanabilir miyim bilmiyorum– bütün bunların konumuzla ne ilgisi..."

"Hey, bunları uydurmadım," diye bağırıyorum. "O kadar iyi bir aktör değilim."

"Uydurdun demiyorum Victor," diyor omuz silkerek. "Ama belki hayal gücün sandığımdan daha geniştir. Belki fazla film seyrettin."

Birden kafamda bir şimşek çakıyor. Bir şeyi anlıyorum.

"Şapka," diyorum. "Şapka onlarda."

Palakon, Christian Bale'e benzeyen adama bakıyor.

Sonra bana dönüyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Şapka onlarda," diyorum. "Getirmemi söylediğin şapka."

"Eee?" diyor Palakon. "Yani ne demek istiyorsun?"

"Lauren Hynde'ın verdiği şapkayı banyolarında buldum," diyorum. "Jamie'yle Bobby'nin banyosunda."

"Kafam karıştı," diyor Palakon. "Onlara sen mi verdin?"

"Hayır."

"Ama..." Palakon sandalyesinde rahatsızca kıpırdanıp, sonunda dikeliyor. Odayı yeni, iç karartıcı bir hava kaplıyor. "Ne demek istiyorsun? Nasıl ele geçirmişler?"

"Bilmiyorum," diyorum. "*QE2*'deki kamaramdan kaybol-

muştu. Bir saat önce bir banyo çekmecesinde buldum."

Palakon ayağa kalkıyor. Kaşlarını çatarak odada dolanmaya başlıyor. 'İşte bu her şeyi değiştirdi' der gibi bir hali var.

Christian Bale'e benzeyen adam, ellerini dizlerine koyarak, eğilip derin soluklar alıyor.

Birden her şey yanlış yerde, ufak açı değişiklikleri sınırları silmekte, ama aslında durum bundan daha ciddi.

"Palakon?" diyorum usulca. "O şapka niye o kadar önemliydi?"

Yanıt gelmiyor.

"Lauren Hynde niye bana o şapkayı verdi?" diye soruyorum. "O şapka niye o kadar önemli Palakon?"

"Önemli olduğunu nereden çıkardın?" diyor Palakon, dalgın, dağılmış bir sesle, hâlâ dolanıyor.

"Palakon." İç geçiriyorum. "Pek çok şey olabilirim, ama aptal değilim." Birden korkuya kapılıyorum. "Yardıma ihtiyacım var. Beni buradan kurtarmalısın. Artık para filan umurumda değil. Beni öldürecekler. Ciddiyim Palakon. Beni öldürecekler." Paniğe kapılıyorum. İki büklüm oluyorum. Cesedimi bir kumsalda hayal ediyorum. Hafif bir rüzgar esiyor. Güneş tepede. Biri koşarak uzaklaşıyor. "Buraya gelmemeliydim. Tanrım, buraya gelmemeliydim."

"Merak etmeyin Bay Ward, takip edilmediniz," diyor Palakon. "Lütfen sakinleşin."

"Yapamam," diye inliyorum, hâlâ iki büklüm, kendime sarılarak. "Yapamam, yapamam, yapa..."

"Bay Ward, size yardım edebilecek kimse yok mu?" diyor soruyor Palakon. "Temasa geçebileceğimiz birileri?"

"Hayır, hayır, hayır, kimse yok–"

"Aileniz? Annenizle babanız? Belki onlarla görüşebiliriz. Sizin için fidye ödeyebilirler. Yerinizi biliyorlar mı?"

"Hayır." Derin bir soluk alıyorum. "Annem öldü. Babam... hayır, babamı bu işe karıştıramam."

Palakon birden duruyor.

"Neden?" diye soruyor. "Babanızla görüşmemizi sağlarsanız belki buraya gelebilir ve sizi bu müşkül durumdan kurtarmanın bir yolunu..."

"Müşkül durum mu? Ne demek müşkül durum? Hem hayır, babamı bu işe karıştıramam." Başımı sallayıp ağlamaya başlıyorum. "Hayır, hayır, yapamam, hayır..."

"Victor, niye babanı bu işe karıştıramazsın?"

"Palakon, anlamıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Size yardım etmeye çalışıyorum Bay Ward..."

"Yapamam, yapamam, yapa..."

"Bay Ward–" diye bağırıyor Palakon.

"Babam bir Amerikan senatörü," diye haykırıyorum. "Babam kahrolası bir senatör. İşte bu yüzden onu bu işe karıştıramam Palakon," diye bağırıyorum. "Anladın mı şimdi? Anladın mı?"

Palakon yutkunuyor. Panige kapılıyor. Gözlerini kapayıp, düşünüyor. Kumsaldaki cesede dalgalar vuruyor. Denizde, yakıcı güneşin altında esmer sörfçüler salınıyor. Arkalarında bir ada var –kayalıklar, ağaçlar, eski bir granit madeni, tuz kokusu– ve o adada başka biri koşarak uzaklaşıyor ve gece çöküyor.

"Babanız Samuel Johnson mı?" diye soruyor Palakon.

"Evet," diyorum öfkeyle. "Benimle ilk bağlantı kurduğunda bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır, bilmiyorduk," diyor Palakon usulca. "Ama şimdi–" boğazını temizliyor "–anlıyorum."

"Anlamıyorsun," diyorum çocuk gibi kafa sallayarak. "Anlamıyorsun."

"Victor, babanın kim olduğunu açıklamana gerek yok," diyor Palakon. "Anlıyorum." Tekrar duraksıyor. "Ayrıca bu meselenin ne kadar... hassas olduğunu da anlıyorum."

Kıkırdamaya başlıyorum. "Hassas mı? Hassas ha?" Kıkırda-

mayı kesip hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum.

"Victor, sanırım sana yardım edebiliriz–"

"Kapana kısıldım, kapana kısıldım, kapana kısıldım, beni öldürecekler–"

"Bay Ward," diyor Palakon yanıma gelip diz çökerek. "Lütfen. Size yardım edeceğiz, ama..."

Ona sarılmaya çalışıyorum, ama beni nazikçe itiyor.

"–hiçbir şey olmamış gibi davranmalısınız. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmalısınız. Ben bir kurtuluş yolu bulana dek rol yapmalısınız."

"Hayır, hayır, hayır–"

Palakon, Christian Bale'e benzeyen adama işaret ediyor. Omuzlarımda eller hissediyorum. Bir şeyler fısıldanıyor.

"Korkuyorum Palakon," diyorum hıçkırarak.

"Korkmayın Bay Ward," diyor Palakon. "Yerinizi biliyoruz. Biraz araştırma yapmalıyım. Sizinle temasa–"

"Çok dikkatli ol," diyorum. "Her yerde gizli mikrofonlar, kablolar ve kameralar var."

Beni ayağa kaldırıyorlar. Kapıya götürürlerken, Palakon'a tutunmaya çalışıyorum.

"Sakin olmalısınız Bay Ward," diyor Palakon. "Russell sizi geri götürecek. Birkaç gün içinde, hattâ muhtemelen daha da erken sizinle temas kuracağız. Artık işler değişti. Sakin olmalısınız."

"Niye burada kalamıyorum?" diye yalvarıyorum, kapıya gitmemekte direnmeye çalışarak. "N'olur burada kalayım."

"Durumu iyice anlamalıyım," diyor Palakon. "Şu anda sadece kısmen anlıyorum. İyice anlamalıyım."

"Neler oluyor Palakon?" diye soruyorum, sonunda direnmeyi keserek. "Neler oluyor?"

"Çok ters giden bir şey var sadece."

Siyah Citroën'in arka koltuğu konfeti kaplı. Russell'ın beni

Saint-Marcel Bulvarı'na bırakması saatler sürüyor sanki. Jardin des Plantes'ı, sonra da Seine'i geçiyorum. Tepemdeki sabah gökyüzü beyaz. Eve git, uyu, hiçbir şeye bulaşma, yüzünden bir şey belli etme, viski iç, rol yap, kabullen, diye düşünüyorum.

25

Faubourg Saint-Honoré Sokağı'ndaki bir telefon kulübesinden Ritz'i, Felix'i arıyorum. Oda telefonunu altı kez çaldırdıktan sonra açıyor. Güneş gözlüğümü takıp takıp çıkarıyorum.

"Alo?" diyor Felix yorgun bir sesle.

"Felix, benim," diyorum. "Victor."

"Evet?" diye soruyor Felix. "Ne var? Ne istiyorsun?"

"Konuşmalıyız." Sokağın karşı tarafında tuhaf davranan bir adam var. Saçları tuhaf. Gazeteyle egzoz dumanlarını dağıtırken kahkahalar atıyor. Sokağın karşı tarafında güneş yükseliyor, sonra yükselmekten vazgeçiyor.

"Bıktım artık Victor," diyor Felix. "Bıktım senden."

"Felix, lütfen, tartışmanın sırası değil," diyorum. "Bilmen gereken bazı şeyler var. Bazı şeyleri anladım ve sana bunları söylemek istiyorum."

"Ama ben artık seni dinlemek istemiyorum Victor," diyor Felix. "Aslına bakarsan kimse istemiyor. Yine saçlarından, egzersiz programından veya gelecek hafta kimi düzmeyi planladığından bahsedeceksen kalsın."

(Bobby, uçakla önce Roma'ya, sonra Alitalia'yla Ürdün'e, Amman'a gidiyor, Birinci sınıf mevkideki koltuğunun üstündeki çantalarda elektrik teli kangalları, uçları iğne gibi sivri kerpetenler, silikon, büyük mutfak bıçakları, alüminyum folyo, Remform paketleri, çekiçler, bir el kamerası ve askeri silahların, füzelerin ve zırhlı araçların diyagramlarını içeren bir düzine dosya var.

Bobby, uçakta bir moda dergisindeki, Başkan'ın yeni saç kesiminden ve ne anlama geldiğinden bahseden bir yazıyı okuyor. Söylemesi gereken sözleri ezberliyor ve en sevdiği şarkının John Lennon'ın "Imagine"ı olduğunu söyleyen bir hostesle flört ediyor. Bobby, kızın meslek seçimini övüyor. Hostes ona Oprah Winfrey'nin programına çıkmanın nasıl olduğunu soruyor. Bobby, Dreamland Motel'de 25 numaralı odaya yaptığı ziyareti hatırlıyor. Bir felaket planlıyor. Düşünceli bir edayla brownie yiyor.)

"Felix, Sam Ho'ya ne olduğunu sormuştunuz, hatırlıyor musun?" diyorum. "Şu diğer film ekibini hatırlıyor musun? Dimity'nin, dün Louvre'da, yanımda gördüğü ekibi?"

"Victor, sakin olur musun?" diyor Felix. "Kendine gel. Artık bunların hiçbiri önemli değil."

"Hayır Felix, aksine, önemli."

"Hayır," diyor. "Önemli değil."

"Neden?" diye soruyorum. "Neden önemli değil?"

"Çünkü film yattı," diyor Felix. "Prodüksiyona son verildi. Bu gece herkes gidiyor."

"Felix–"

"Hiç profesyonelce davranmadın Victor."

(Jamie trafikte, Arc de Triomphe'u turluyor. Sonra Wagram Caddesi'ne sapıyor. Sağdan Courcelles Bulvarı'na girip, Bertrand Ripleis'le buluşmak üzere Clichy Caddesi'ne yöneliyor. Bugünün senenin en uzun günü gibi olduğunu düşünüyor. Çocukluğundaki bir Noel ağacını düşünüyor. Ama aslında onu etkileyen ağaç değil, üstündeki süslerdi. Küçük bir kızken okyanustan ne kadar korktuğunu hatırlıyor –"fazla sulu," derdi annesiyle babasına. On sekizindeyken bir yaz şafağında, Camden'daki ilk sömestrine bir hafta kala, Hamptons'ta, Atlantik'e bakarak Nassau Coliseum'daki bir Who konserinde tanıştığı bir gencin, arkadan gelen horultularını dinlediğini hatırlıyor. Aynı genç, iki sene sonra Cambrid-

ge'de intihar edecekti, kavrayamadığı bir güce kapılarak. Ama artık Ağustos sonuydu ve Jamie susamıştı ve tepesinde dev bir martı turluyordu ve yas tutmak henüz önemli değildi.)

"Lütfen Felix, lütfen. Konuşmalıyız." Soluk soluğayım. İkide bir dönüp arkama bakıyorum, izleyen var mı diye.

"Beni dinlemiyorsun küçük budala," diyor Felix, öfkeyle. "Film yattı diyorum. Bana bir şey açıklamana gerek yok, çünkü artık önemi yok."

"Ama o gece Sam Ho'yu öldürdüler Felix. Öldürdüler onu," diyorum çabucak. "Ayrıca bir film daha çekiliyor. Bundan haberiniz yok. Burada başka bir film ekibi var. Bruce Rhinebeck, Sam Ho'yu öldürdü–"

"Victor," diye sözümü kesiyor usulca. "Bruce Rhinebeck bu sabah gelip bizimle konuştu –yönetmenle, yazarla ve benle. Durumu açıkladı." Duraksıyor. "Daha doğrusu *senin durumunu* açıkladı."

"Ne durumu? Durumum filan yok benim."

Felix homurdanıyor. "Neyse Victor, boşver. Bu gece gidiyoruz. New York'a dönüyoruz. Her şey bitti Victor. Hoşça kal."

"Ona inanma Felix," diye bağırıyorum. "Yalan söylüyor. Ne söylediyse hepsi yalan."

"Victor," diyor Felix, bezgin bir sesle.

Birden Felix'in şivesinin kaybolduğunu fark ediyorum.

(Bruce, Gucci çantanın kapağına siyah bantla yapıştırdığı ince, uzun, gri, kokusuz patlayıcıları dikdörtgen bir karton tabakayla gizliyor. Patlayıcılara bakır teller saplı. Bruce yirmi beş kiloluk plastik patlayıcıları birbirine ekleyip hepsini bir uzaktan kumandaya bağladı. Uzaktan kumanda AAA pillerle çalışıyor. Bruce, arada sırada bir kullanma kılavuzuna göz atıyor. Arkasında, kollarını kavuşturmuş duran Bentley, Bruce'un ensesine sessizce bakıyor. Bruce'un ne kadar güzel olduğunu düşünüyor. Ah

keşke... Bruce ona dönünce, Bentley, aklından geçenleri belli etmemek için rol yapıyor. Başını sallıyor, omuz silkiyor, esniyor.)

"Bruce'u sevmediğin belli. Ama *bence* harika biri. Bu prodüksiyonun yıldızı olmalıydı," diye yakınıyor Felix. "Bruce Rhinebeck neden bu prodüksiyonun yıldızı olmalıydı biliyor musun Victor? Çünkü Bruce Rhinebeck bir yıldızda bulunması gereken niteliklere sahip de ondan."

"Biliyorum Felix, biliyorum," diyorum. "Yıldız o olmalıydı. Yıldız o olmalıydı."

"Bruce, sana cidden yardım etmeye çalışmış Victor."

"Nasıl yardım etmeye çalışmış?" diye bağırıyorum.

"Ağır bir ruhsal bunalım geçirdiğini söyledi. Muhtemelen ağır uyuşturucu bağımlılığın yüzünden." Felix iç geçiriyor. "Ayrıca sık sık halüsinasyonlar gördüğünü, anlattıklarına inanmamak gerektiğini söyledi."

"Tanrı aşkına Felix," diye bağırıyorum. "Bunların hepsi katil, salak. Kahrolası birer terörist onlar." Sesimin fazla yüksek çıktığını fark edince, hemen dönüp arkama bakıyorum, biri var mı diye. Sonra fısıldayarak devam ediyorum: "Onlar kahrolası birer terörist."

"Ayrıca büyük ihtimalle çok tehlikeli bir akıl hastası olduğunu söyledi –gerçi yönetmen de, ben de buna pek ihtimal vermedik. Bu arada, bize terörist olduklarını söyleyeceğini de söyledi. Eh," diye ekliyor.

"O, bombalar yapıyor Felix," diye fısıldıyorum. "Asıl akıl hastası o, Felix. Yalan söylüyor."

"Telefonu kapıyorum Victor," diyor Felix.

"Felix, oraya geliyorum."

"Gelirsen polisi ararım."

"Lütfen Felix," diye inliyorum. "Tanrı aşkına."

Felix susuyor.

"Felix?" diye inliyorum. "Orada mısın Felix?"

Felix hâlâ susuyor.

"Felix?" Sessizce hıçkırıyorum. Gözlerimi siliyorum.

"Belki işe yarayabilirsin," diyor Felix.

(Jardin du Luxembourg'da, Fransa başbakanının oğlu yine akşamdan kalma –yine kokain âlemi, yine sabaha kadar uyumadı, yine şafağın gri göğünü gördü. Tammy onu güçlendirmek için öpüyor. Porte de Vanves'teki bit pazarında, ellerini onun göğsüne koyuyor. Fransa başbakanının oğlu sağ koluyla ona sarılıyor. Ayağında terlik var. "Ruh eşim misin?" diye soruyor Tammy'ye. Tammy limonata kokuyor. Bir sırrı var, ona 8. ya da 16. bölgedeki evde göstermek istediği bir şey. "Orada düşmanlarım var," diyor Fransa başbakanının oğlu. Tammy'ye bir gül satın alıyor. Tammy "Merak etme, Bruce gitti," diyor. Ama Fransa başbakanının oğlu Kasım'da Californie'ya yapacağı geziden bahsetmek istiyor. "S'il vous plaît?" diye inleyen Tammy'nin gözleri parlıyor. Eve gittiklerinde, Tammy, talimatlara uyarak kapıyı kilitliyor. Mutfakta Bentley içki hazırlıyor ve Fransa başbakanının oğluna buğulu bir kadehte martini veriyor. Fransa başbakanının oğlu içkiyi yudumlarken arkasında biri olduğunu hissediyor. O sırada –planlanan şekilde– Bruce Rhinebeck elinde bir çekiçle, haykırarak odaya dalıyor. Fransa başbakanının oğlu çığlıklar atmaya başlayınca, Tammy sırtını dönüp gözlerini kapıyor ve kulaklarını tıkıyor. O odada hiç bu kadar kötü sesler duyulmamıştı. Bentley hiç konuşmadan, kadehteki ilaçlı alkolü lavaboya döküyor ve tezgahı turuncu bir süngerle siliyor.)

Minnettarlıkla ağlamaya başlıyorum. "İşe yarayabilirim," diyorum. "Kesinlikle, kesinlikle, kesinlikle işe yarayabilirim–"

"Bruce, çantasını burada unuttu."

"Ne?" Ceketimin koluyla burnumu silerek kulağımı ahizeye dayıyorum. "Ne dedin?"

"Burada bir Gucci çanta bıraktı," diyor Felix. "Gelip alabilir

misin Victor? Zahmet olmazsa tabii, Victor–"

"Felix, dur. O çantadan hemen kurtulmalısın," diyorum. Birden damarlarıma akın eden adrenalin midemi bulandırıyor. "O çantaya yaklaşma."

"Neyse, kapıcıya bırakırım," diyor Felix sinirlenerek. "Seni görmek istemiyorum."

"Felix," diye bağırıyorum. "Sakın o çantaya yaklaşma. Herkesi otelden çıkar–"

"Bu arada bizi aramaya kalkma," diyor Felix. "New York'taki prodüksiyon ofisini kapattık."

"*Felix, hemen otelden çık–*"

"Seninle çalışmak güzeldi," diyor Felix. "Ama pek o kadar değil..."

"*Felix,*" diye haykırıyorum.

(Place Vendôme'un karşı tarafında, çeşitli izleme noktalarında, yirmi teknisyen duruyor. Yönetmen, bir ekrandan bugün çekilen görüntüleri izliyor: Bruce Rhinebeck ağzında bir kürdanla otelden çıkıyor, paparazzilere poz veriyor, hafifçe gülümsüyor, kurşun geçirmez camlı bir limuzine biniyor. Artık Fransız film ekibinin kulaklarında tıkaçlar var, patlamaların gürültüsünden korunmak için.)

Ritz'e doğru koşmaya başlıyorum.

(Soluk pembe duvarlı bir odada, Felix telefonu kapıyor. Felix'in kaldığı süit otelin ortasına yakın bir yerde. Böylece patlama otele mümkün olduğunca çok yapısal hasar verecek.

Gucci çanta yatağın üstünde duruyor.

Oda öyle soğuk ki Felix'in nefesi buharlı çıkıyor.

Eline bir sinek konuyor.

Felix çantayı açıyor.

İçine şaşkınlıkla bakıyor.

Çanta kırmızı ve siyah konfetiyle dolu.

Konfetileri eliyle silkeliyor.

Altan bir şey çıkıyor.

"Hayır," diyor Felix.

Bomba Felix'i yutuyor, bir anda duman ediyor. Vücudu buharlaşıp yok oluyor. Geride hiçbir şey kalmıyor.)

24

Bir gürleme.

1. bölgenin tüm elektriği anında kesiliyor.

Ritz'in ortasında meydana gelen patlama –ön cepheden arka cepheye– neredeyse binayı zayıflatıyor. Titreşimleri otelin ön ve arka kısımlarına yayılıyor.

Pencereler kavislendikten sonra içe doğru patlıyor.

Bir duvar Place Vendôme'daki turistlerin üstüne yıkılıyor.

Üstlerine bir alev topu geliyor.

Kara, devasa, çok katmanlı, düzensiz Paris'in üzerinde, bir duman bulutu yükseliyor.

Şok dalgaları, Ritz'in, neredeyse tüm destek kirişlerini yerinden oynatıyor. Bina, Place Vendôme'a doğru kaymaya başlıyor. Müthiş bir gürlemeyle yıkılıyor.

Sonra bir başka gürleme duyuluyor.

Durmadan moloz yağıyor, duvarlar çatlıyor. Place Vendôme'da öyle çok toz var ki, sanki bir kum fırtınası esmiş.

Patlamadan sonra her zamanki gibi "derin bir sessizlik" çöküyor.

Parçalanmaya devam eden camların sesleri, çığlıkların başlamasına sebep oluyor.

Ritz'in etrafındaki sokaklar moloz yığınlarıyla dolu. Place Vendôme'a ulaşmak için üstlerinden tırmanmak gerekiyor. Place Vendôme'da kan revan içinde insanlar ortalıkta koşuşturuyor

ve cep telefonlarına haykırıyor. Tepelerindeki gökyüzü dumanla kaplı. Otelin ön cephesi tamamen parçalanmış. Çatı kaplamaları rüzgarda sallanıyor. Bir sürü araba yanıyor –çoğu BMW. İki limuzin ters dönmüş, her yerde yanık asfalt kokusu var, sokaklar ve kaldırımlar tamamen kavrulmuş.

Üçüncü kattan, bir Japon'un kanlı cesedi sarkıyor. Boğazına iri bir cam parçası saplanmış. Bir başka cesetse çelik kirişlerin arasında yatıyor. Yüzü ızdırap içerisinde donup kalmış. Yanından geçtiğim moloz yığınlarından kollar çıkmış. 15. Louis döneminden kalma eşyaların, üç metrelik bir şamdanın, antika sandıkların yanından geçiyorum. Sendeleyerek yürüyen insanlar görüyorum. Bazıları çıplak. Molozlara ve kablolara takılarak tökezliyorlar. Yüzü ortadan yarılmış bir kızın yanından geçiyorum. Vücudunun alt kısmı parçalanmış. Biraz ötede duranın bacağı tamamen çivilerle kaplı. Yine bir başka kadın kömür olmuş, kıvranıyor. Bir eli kopmuş. Haykıra haykıra can çekişiyor. Chanel giysisi kan içinde kalmış bir Japon kadın, önümde yere yığılıyor. Uçan cam parçaları şah damarını kesmiş. Her nefeste boğazından kan fışkırıyor, guruldayarak.

Otelin hemen önünde yatan dev bir beton parçasına doğru sendeleyerek gidince, dört adamın, betonun altında kalmış bir kadını çekerek çıkarmaya çalıştığını görüyorum. Kadının bacağı kopuyor zorlanmadan gövdeden ayrılarak. Vücudu tanınmaz hale gelmiş. Her tarafından kemikler çıkıyor. Giderek genişleyen bir kan havuzunda, burnu bir cam parçası tarafından koparılmış bir adamla hıçkıran bir genç kız yan yana yatıyor. Kızın gözleri yanmış. Otelin ana girişinin kalıntılarına yaklaştıkça, etrafa saçılı kol ve bacak sayısı giderek artıyor. Her yerde, patlamanın şiddetiyle vücutlardan kopmuş kağıt yığınlarına benzeyen deri parçaları var, arada bir kuklaya benzer bir ceset.

Parçalanmış yüzlerin, elbise yığınlarının, havalandırma perva-

nelerinin, kirişlerin, bir bebek karyolasının ve bir moloz yığının üstünde yatan, kana batırılmış gibi görünen, parçalanmış bir bebeğin yanından geçiyorum. Biraz ileride küçük bir çocuk yatıyor. Ağzından sürekli kan boşalıyor. Kafasının bir yanından, beyninin bir parçası sarkıyor. Dergilerin ve Louis Vuitton valizlerin arasında komi cesetleri ve kopuk kafalar duruyor. Kafalardan biri New York'tan tanıdığım bir mankenin erkek arkadaşına ait. Çoğu TKY (yani Bruce Rhinebeck'in deyimiyle Tanınmayacak Kadar Yanmış) haldeler. Yanımdan sersemlemiş halde geçen insanlar: Polly Mellon, Claudia Schiffer, Jon Bon Jovi, Mary Wells Laurence, Steven Friedman, Bob Collacello, Marisa Berenson, Boy George, Mariah Carey.

Place Vendôme'u kaplayan dev beton yığınlarının arasında yollar açılıyor. Önce paparazziler, ardından CNN muhabirleri ve yerel televizyon kanallarının ekipleri, son olarak da kurtarma ekiplerini taşıyan ambulanslarla, paraşütçü kıyafetlerinin altına kurşun geçirmez yelekler giymiş, makineli tüfekli antiterör ekiplerini taşıyan, mavili, siyahlı kamyonlar geliyor. Cesetler battaniyelere sarılıyor. Yüzlerce güvercin ölmüş. Yaralı kuşlardan bazıları uçmaya çalışıyor. Oracıkta kurulan bir morgda, çocukların ayaklarına etiketler yapıştırılıyor. Uluyan ebeveynler morgun dışına çıkarılıyor. Cesetlerin kimlikleri, doğuştan gelen izlerden, dişçi kayıtlarından, yara izlerinden, dövmelerden ve mücevherlerden tesbit edilecek. Civardaki bir hastaneye, ölülerle yaralıların isimleriyle durumlarını belirten listeler asılıyor. Ritz'in önündeki kurtarma ekibinin, kısa süre sonra kurtarma yapacak hali kalmıyor.

23

Italiens Bulvarı'ndaki bir sinemada oturuyorum. Place du Parvis'teki bir banka çöküyorum. Bir ara, Pigalle'de, ayaklarımı sürüyerek dolanıyorum. Yine bir ara, Seine'i peş peşe geçip duruyorum.

Madeleine Bulvarı'ndaki Aux Trois Quartiers'de gezinip duruyorum, ta ki bir Clinique tezgahındaki bir aynada kendimi görüp de hemen 8. ya da 16. bölgedeki eve gitme arzusu duyana dek.

Evde, Bentley, salonda bir bilgisayarın başında oturuyor. Üstünde bir Gap atlet, kulaklarında walkman kulaklıkları var. Ekranda değişik açılardan beliren bir görüntüye bakıyor. İçime çektiğim onca duman yüzünden boğazım acıyor. Bir aynanın yanından geçerken, yüzümün ve saçımın kararmış, gözlerimin sararmış olduğunu görüyorum. Bentley'ye çaktırmadan, usulca arkasına geçiyorum.

Bilgisayar ekranında: Sam Ho'yu oynayan aktör, ahşap panelli, sıradan bir odada çırılçıplak sırt üstü yatıyor. Yine çıplak olan, yaşıtım ya da benden biraz büyük, sıradan görünüşlü bir adam, Sam Ho'nun bacaklarını kaldırıp ayırmış, onu düzüyor. Bentley klavyenin tuşlarına basıp duruyor. Resmi tarıyor, büyültüp küçültüyor. Birkaç dakika içinde, Sam Ho'yu düzen sıradan görünüşlü adamın kasları irileşiyor, göğsü genişliyor, penisinin görünen kısmı kalınlaşıyor, kasık tüyleri seyreltiliyor. O sıradan yatak odası, Hampstead'deki evde kaldığım yatak odasına dönüşüyor: Lüks, çelik kirişler, yatağın başucunda asılı duran Jennifer Bartlett tablosu, iri beyaz lalelerle dolu vazo, krom kültablaları. Sam Ho'nun, flaşta kırmızı çıkan gözleri düzeltiliyor.

Elimle alnıma dokunuyorum. Bu hareket, Bentley'nin, sandalyesiyle birlikte dönüp kulaklıkları çıkarmasına yol açıyor.

"Ne oldu sana?" diye soruyor masumca. Ama numara yapmayı sürdüremiyor. Sırıtmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, tükenmiş bir sesle.

"Döndüğüne sevindim," diyor Bentley. "Bobby sana bir şey göstermemi istedi."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum tekrar.

"Bu yeni bir program," diyor Bentley. "Kai's Photo Soap for

Windows 95. Gel bak."

Duraksıyorum. "Bu... ne işe yarıyor?" Yutkunuyorum.

"Resimleri güzelleştirmeye yarıyor," diyor Bentley bebek sesiyle.

"Bunu... nasıl yapıyor?" diye soruyorum titreyerek.

Seks sahnesi fotoğrafı tekrar taranıyor. Bentley tuşlara basıp duruyor. Arada sırada masaya, bilgisayarın yanına konulmuş bazı kopuk kitap sayfalarına bakıyor. Beş dakika sonra, Sam Ho'yu düzen sıradan görünüşlü adamın omuzlarının üstünde benim kafam duruyor. Bentley tatmin olmuş halde resmi küçültüyor.

"Hard *diskinde* epey boş alan olması şart," diyor bana bakarak. "Ayrıca biraz da sabır gerek."

İlk başta "Harika... harika," diyorum, çünkü Bentley sırıtıp duruyor. Ama sonra midem bulanınca susuyorum.

Bentley bir başka tuşa basınca fotoğraf kayboluyor. Ekran kararıyor. Bentley iki tuşa daha basıyor. Sonra bir dosya numarası ve ardından bir komut giriyor.

Ekranda peş peşe fotoğraflar belirmeye başlıyor.

Sam Ho'yla Victor Ward'un düzinelerce değişik pozisyonda çıplak fotoğrafları. Pornografik bir montaj.

Bentley tatmin olmuş halde geriye yaslanıp ellerini ensesine koyuyor. Film pozu veriyor, ama etrafta onu çekecek kamera yok.

"Başka bir dosya görmek ister misin?" diye soruyor Bentley, ama aslında sormuyor, çünkü hemen tuşlara basmaya başlıyor.

"Şimdiii," diyor. "Hangisi?"

Ekran parlıyor. Bentley bir komut giriyor. Bir liste beliriyor. Her dosyanın tarihi ve numarası yazılı.

"VICTOR" CK Defilesi
"VICTOR" Telluride, S. Ulrich'le
"VICTOR" Dogstar konserinde, K. Reeves'le
"VICTOR" Union Meydanı'nda, L. Hynde'la

"VICTOR" Miami, Ocean Drive
"VICTOR" Miami, lobi, Delano
"VICTOR" QE2 serisi
"VICTOR" Sam Ho serisi
"VICTOR" Pylos, S. Ho'yla
"VICTOR" Sky Bar, Rande Gerber'le
"VICTOR" GQ Seti, J. Fields ve M. Bergin'le
"VICTOR" Café Flore, Brad, Eric ve Dean'le
"VICTOR" Siyasal Bilimler Enstitüsü
"VICTOR" New York, Balthazar
"VICTOR" New York, Wallflowers
"VICTOR" Annabel's, J. Phoenix'le
"VICTOR" 80. Sokak ve Park Avenue, A. Poole'la
"VICTOR" Hell's Kitchen, Mica'yla, NYC

Bentley listede aşağı indikçe, bu listenin sayfalarca uzadığını fark ediyorum.

Bentley düğmelere basıp yeni fotoğraflar gösteriyor. Renklerini parlaklaştırıyor, tonlarını ayarlıyor, görüntüleri keskinleştiriyor ya da yumuşatıyor. Dudaklar dijital olarak kalınlaşıyor, çiller siliniyor, uzanmış bir ele, bir balta yerleştiriliyor, bir BMW, bir Jaguar'a ve bir Mercedes'e ve bir süpürgeye ve bir kurbağaya ve bir tahta bezine ve bir Jenny McCarthy posterine dönüşüyor; plakalar değiştiriliyor, bir cinayet sahnesi fotoğrafındaki kanlar çoğaltılıyor, sünnetsiz bir penis birden sünnet ediliveriyor. Bentley tuşlara basarak, resimler tarayarak, hareket bulanıklığı ekliyor ("Victor"un Seine'de koşarken fotoğrafı), Lens Flair filtresi ekliyor (Doğu Iran'da bir çölde Araplarla el sıkışıyorum, güneş gözlüklüyüm, somurtuyorum, arkamda sıra sıra petrol tankerleri var), koyulaştırıyor, insanları siliyor, kusursuz bir yeni dünya yaratıyor.

"Bununla dünyayı sarsabilirsin," diyor Bentley. "Hayatları şe-

killendirebilirsin. O fotoğraf sadece başlangıç."

Uzun bir süre bilgisayara sessizce baktıktan sonra "Hislerini incitmek istemem ama... iğrenç birisin," diyorum.

"Orada mıydın, değil miydin?" diye soruyor Bentley. "Kime sorduğuna bağlı. Ama artık bunun bile önemi yok."

"Sakın..." Ama ne diyeceğimi unutuyorum.

"Görmen gereken bir şey daha var," diyor Bentley. "Ama önce bir duş al. Nereden geliyorsun? Berbat görünüyorsun. Dur tahmin edeyim. Bar Vendôme?"

Duşta, kesik kesik solurken, adımı taşıyan o upuzun listedeki en yakın tarihli iki dosya, gözümün önünden gitmiyor.

"VICTOR" Washington DC, Samuel Johnson'la (baba)
"VICTOR" Washington DC, Sally Johnson'la (kızkardeş)

22

Duştan sonra, silah zoruyla (Bobby bunun gereksiz olduğunu düşünse de, Bruce Rhinebeck şart buluyor) 8. ya da 16. bölgedeki evin bodrumu olduğunu sandığım bir yerdeki bir odanın içine gizlenmiş bir odaya götürülüyorum. Fransa başbakanın oğlunun bir sandalyeye zincirlenmiş halde ağır ağır zehirlendiği yer burası. Çıplak ve ter içinde. Yerdeki pıhtılaşmış kan birikintisinde konfeti var. Göğsü neredeyse tamamen kararmış. Meme uçları yok. Bruce'un sürekli verdiği zehir yüzünden solumakta zorlanıyor. Dört dişi çekilmiş. Yüzü de tellerle gerilmiş. Bazı teller, yarılmış dudaklarına geçirildiğinden, sırıtıyormuş gibi görünüyor. Karnındaki yaraya da bir tel sokulmuş. Karaciğerine temas eden bu tel elektrik veriyor. Fransa başbakanının oğlu bayılıyor, ayıltılıyor, tekrar bayılıyor. Önce zehir, sonra morfin veriliyor. Bentley olanları videoya çekiyor.

Yer altındaki odada ağır, tatlı bir koku var. Bir Louis Vuitton

bavulun üstünde duran bir işkence testeresine bakmamaya çalışıyorum, ama odaklanabileceğim başka bir şey yok. Radyoda müzik çalıyor, ya NOVA ya da NRJ kanalı. Bruce, elindeki bilgisayar çıktılarında 320 soruluk listeden aktöre Fransızca sorular sorarken, Bobby kameranın çekim alanının dışında oturmuş, somurtuyor. Fransa başbakanının oğlu kendisine gösterilen fotoğraflara çılgın gözlerle bakıyor. Ne diyeceğini bilemiyor.

"278'den 291'e kadar tekrar sor," diye mırıldanıyor Bobby bir ara. "Önce aynı sırayla. Sonra C sırasıyla." Bruce'a aktörün ağzındaki telleri gevşetmesini ve biraz daha morfin vermesini söylüyor.

Bir duvar dibine çökmüş, oturuyorum. Uzun süre kımıldamayınca bacağım uyuşuyor. Bentley, kamerayı kullanırken, yüzünün iki yanından ter boşanıyor. Bobby'nin kamera açıları konusunda kaygıları var ama Bentley ona başının görüntüye girmediğini söylüyor. Fransa başbakanının oğlu, bir ara kendine gelip, küfürler savurmaya başlıyor. Bobby'nin canının çok sıkıldığı belli. Bruce mola veriyor. Alnını bir Calvin Klein havluyla silip, yassı bir cep şişesinden Beck's içiyor. Bobby, bir sigara yaktıktan sonra, Bruce'a, eliyle bir diş daha çekmesini işaret ediyor. Bobby kollarını kavuşturuyor, kaşlarını çatıyor, tavana bakıyor. "Dördüncü bölüme dön. B sırasıyla sor." Yine sonuç alamıyorlar. Aktör hiçbir şey bilmiyor. Başka bir senaryoyu ezberlemiş. Bobby'nin istediği performansı göstermiyor. O, bu role uygun biri değildi. Yanlış kast. Artık her şey bitti. Bobby Bruce'a aktörün ellerine asit dökmesini söylüyor. Aktör bana bakarken yüzü acıyla dolup taşıyor, acizce haykırıyor. Sonra testereyle bacağı kesiliyor.

21

Fransa başbakanının oğlunu oynayan aktör artık hayatının nasıl olacağının bir anlam ifade etmediğini fark ediyor. 8. ya da

16. bölgedeki evin bodrumundaki o yeraltı odasında artık böyle şeyleri önemsemiyor. İtalyan Rivierası'ndaydı, üstü açık Mercedes kullanıyordu, Monte Carlo'da bir kumarhanedeydi, Aspen'de, güneşli bir havada, karlı bir taraçadaydı ve Manken Olimpiyatları'nda yeni gümüş madalya kazanmış olan bir kız, parmak uçlarında yükselmiş onu şehvetle öpüyordu. New York'taki Spy adlı bir kulübün önünde, sisli geceye kaçıyordu. Ünlü zenci komedyenlerle buluşuyor, limuzinlerden sendeleyerek çıkıyordu. Bir dönmedolapta cep telefonuyla konuşuyor, yanında şaşkın bir sevgili oturmuş onu dinliyordu. Annesinin martini yudumlayışını, üstünde pijamasıyla izliyor, pencerenin ardında şimşekler çakarken, annesine çizdiği bir kutup ayısı resmine, adıyla soyadının baş harflerini yazıyordu. Engin, yeşil bir sahada, bir futbol topuna vuruyordu. Babasının dik bakışlarına maruz kalıyordu. Bir sarayda yaşıyordu. Şimdi karanlık, parlak bir karanlık kıvrılıp bükülerek ona yaklaşıyor. Her şey öyle geçiciydi ki: vaatler, acılar, arzular, başarılar, teslimiyetler. Kamera objektifi kapağının tıkırtısı duyuldu. Bir şey ona yaklaştı. Kukuletalı biri. Tam karşısına geçince, durup, başını kaldırarak ona baktı. Aktör, sinek yüzlü bir canavar kafası gördü.

20

Foch Caddesi'yle Victor Hugo Caddesi arasındaki Paul Valéry sokağında, bir dairedeki akşam yemeği partisindeyiz. Davetlilerin birkaçı, dün Ritz'deki patlamada can verdiğinden, parti oldukça sönük geçiyor. İnsanlar rahatlamak için alışverişe çıktı. Gerçi biraz abartmış olsalar da onlara hak vermek güç değil. Bu gece içerisi yaban çiçekleriyle ve beyaz zambaklarla donatılmış. İçeride sadece W'nun Paris şefi, Donna Karan, Aerin Lauder, Inès de la Fressange ve Christian Louboutin var; Louboutin ona soğuk dav-

randığımı düşünüyor, belki de haklı ama belki de umurumda değil. Annette Bening, tek başına ve domates kırmızısı peruklu Michael Stipe karşımda. Eroin almış Tammy, tek başına, gözleri cam gibi. Kolajen enjekte etmekten dudakları şişmiş. Ağzının her tarafına balmumu sürmüş, ortalıkta dolanıyor, durup Kate Winslet'i, Jean Reno'yu, Polly Walker'ı, Jacques Grange'ı dinliyor. Her tarafa yayılan bok kokusu buharlaşıp üzerimize yapışıyor. Origamiye kafayı takmış moda düşkünü bir sadistle yaptığım sıradan sohbet. Kesik kolundan arta kalan çıkıntıyı sallayarak heyecanla "Natasha geliyor!" diye fısıldayan sıradan bir kolsuz adam. Bermuda'daki Ariel Sands Sahil Kulübü'nden yeni dönmüş, kimi bronz, kimi kırmızı tenli insanlar. Bense korkuyorum, bağlantılar kuruyorum, baş dönmesi yaşıyorum, Woo-Woo içiyorum.

Bobby cebi çaldığı için odadan çıkıp da bir eliyle hem telefonu hem de purosunu züppece tutarak diğer eliyle partinin gürültüsünü duymamak için kulağını kapatırken, Jamie yanıma geliyor.

"Saç cennetinde olduğu kesin," diyor Jamie, Dominique Sirop'u göstererek. Jamie, üstündeki genç kız tişörtünün içinde fidan gibi duruyor. Ayaklarında 1500 Dolarlık ayakkabılar var. Bir İtalyan çöreğini didikliyor. "Bu gece iyi görünüyorsun."

"Ne kadar iyi görünürsen," diye mırıldanıyorum, "o kadar iyi görürsün."

"Bunu aklımda tutarım."

"Hayır tutmazsın. Ama şimdilik sana inanacağım."

"Ciddiyim." Yüzüne gelen bir sineği eliyle kovuyor. "Harika görünüyorsun. Tanrı vergisi."

"Ne istiyorsun?" diyorum biraz geri çekilerek.

Bobby, Jamie'nin arkasından usulca odaya dalıyor. Suratı asık. Ev sahibesinin ellerini tutuyor. Artık nasıl bir yalan söylüyorsa, kadın anlayışla kafa sallamaya başlıyor. Bazı davetlilerin

apartmanın lobisinde dans etmesine bozulmuş zaten, ama belli etmemeye çalışıyor. Sonra Bobby, Jamie'yi fark edince, kalabalığın içinden bize doğru geliyor. Ama yolda, bir sürü insanla selamlaşmak ve vedalaşmak zorunda kalıyor.

"Tuzak bir soru bu," diyor Jamie, soğuk bir sesle.

"Dün Ritz'de kaç kişi öldü biliyor musun?" diye soruyorum.

"Saymadım," diyor. Sonra ekliyor: "Bu kadar bayağı olma."

"Bertrand aradı," diyor Bobby, ama hangimize dediği belli değil. "Ben kaçıyorum."

"Sinirin bozuldu sanki," diyor Jamie, ağır ağır. "Ne oldu ki?"

"Eve dönünce anlatırım," diyor Bobby. Jamie'nin şampanya bardağını alıp, yarısını içiyor.

"Niye gidiyorsun Bobby?" diye soruyor Jamie, üstüne basa basa. "Nereye gidiyorsun?"

"Sosyal hayatım seninkinden daha sıkışık," diyor Bobby, onu iterek.

"Kaba adam," diyor Jamie. Sırıtıyor. "Yabani."

"Yemeğe kalın," diyor Bobby, saatine bakarak. "Sonra eve dönün. On birde orada olurum."

Bobby, Jamie'yi dudaklarından öpüyor. Sakin görünmeye çabalasa da bir şeylerin ters gittiği belli. Neredeyse paniğini bastıramayacak. Ona bakmamaya çalışıyorum. Fark ediyor.

"Bana öyle bakma," diyor öfkeyle. "On birde evde olacağım. Belki daha da erken."

Bobby dışarı çıkarken, Kayser adlı bir torbacıyla konuşup dans eden Tammy'nin arkasında durup, Jamie'ye dönerek *Onu izle*, diyor sessizce. Jamie başını sallıyor.

"Bobby gitti mi?" diye soruyor Jamie.

"Bu gece formundasın," diyorum öfkeyle. "Dün, Ritz'de kaç

kişi öldü haberin var mı?"

"Yapma Victor," diyor, belki birileri bakıyordur diye gülümsemeye çalışarak. Oysa Fransız film ekibi, o koca salonun bir köşesinde, gülen, yas tutan grubun etrafını çevirmekle meşgul. Bir barda blendarlar çalışıyor, şöminede ateş yanıyor, insanlar cep telefonlarıyla konuşuyor.

"Dün Fransa başbakanının oğlunu da öldürdüler," diyorum. "Bacağını kestiler. Ölüşünü izledim. Bu giysiyi nasıl giyebiliyorsun?" diye soruyorum, tiksintiyle, yüzümü buruşturarak.

"Bobby gitti mi?" diye soruyor tekrar. "Gittiyse söyle."

"Evet," diyorum, tiksintiyle. "Gitti."

Rahatlıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var Victor," diyor, önce arkama, sonra sağa sola bakarak.

"Ne diyeceksin?" diyorum. "Artık büyüdüğünü mü söyleyeceksin?"

"Hayır onu değil," diyor sabırla. "Senle ben –artık görüşemeyiz."

"Sahi mi?" Etrafa bakınıyorum. "Nedenmiş?"

"Fazla tehlikeli."

"Öyle mi?" diye yüzümü buruşturuyorum. "Ne basmakalıp bir laf."

"Ciddiyim."

"Artık seninle konuşmak istemiyorum."

"Bence bu iş çığrından çıktı," diyor Jamie.

Elimde olmadan kıkırdamaya başlıyorum. Birden bir dehşet hissine kapılıyorum. Gözlerim sulanıyor, suratım çarpılıyor. "Hepsi... bu mu?" Öksürüyorum, gözlerimi siliyorum, burnumu çekiyorum. "Çığrından mı... çıktı?" Sesim tiz ve kız gibi çıkıyor.

"Victor..."

"Kurallara göre oynamıyorsun," diyorum. Göğsüm sıkışıyor. "Senaryoya uymuyorsun."

"Kural filan *yok* Victor," diyor. "Ne kuralı? Saçmalıyorsun."

Duraksıyor. "Çok tehlikeli," diyor yine.

"Anlaşamıyoruz," diyorum. "Bence hepimiz kapalı dünyalarımızda yaşıyoruz."

"Bobby'yi artık az çok tanıyorsun," diyor. "Daha kolay, değil mi? Korku faktörünü ölçmek artık daha kolay değil mi Victor?"

Uzun bir sessizlik. "Sanırım," diyorum ona bakmadan.

"Görüşmesek de... etrafımda olacaksın."

"Sanırım," diyorum yine. "Amma huzur verici."

"Bertrand Ripleis'ten de uzak durmalısın."

"Niye?" diyorum ilgisizce.

"Senden nefret ediyor."

"Niye bana hep pis pis baktığını merak ediyordum zaten."

"Ciddiyim," diyor yalvarırcasına. "Hâlâ kin tutuyor," diyor, birine el sallayıp gülümsemeye çalışırken. "Camden'dan beri."

"Sebep?" diye soruyorum sinir ve korkuyla.

"Lauren Hynde'a âşıktı," diyor. "Ona kötü davrandığını düşünüyor." Duraksıyor. "Bu kayda geçti." Tekrar duraksıyor. "Dikkatli ol."

"Bu bir şaka mı, yoksa bir Fransız oyunu mu?"

"Ondan uzak dur sadece," diye uyarıyor. "Onu kışkırtma."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Artık... konuşmayalım." Omuz silkiyor.

Duraksıyorum. "Güvenlik faktörü kaç?" diye soruyorum.

"Ondan uzak durursan mı?"

Başımı sallıyorum.

Gülümsemeye çalışıyor. Yanağından süzülen bir damla gözyaşı, yarı yolda fikrini değiştirip buharlaşıyor.

"Eh işte," diye fısıldıyor.

"Gidiyorum," diye fısıldıyorum sonunda.

"Victor," diyor Jamie, ben dönmeden koluma dokunarak.

"Ne var?" diye homurdanıyorum. "Gidiyorum. Yorgunum."

"Victor, bekle," diyor.

Duruyorum.

"Bilgisayarda," diyor. "Bilgisayarda. Evdeki. Bir dosya var." Duraksıyor. Bir konuğa başıyla selam veriyor. "Dosyanın adı 'Wings'." Duraksıyor. Bana sırtını dönerken "Mutlaka görmen lazım," diyor.

"Neden?" diye soruyorum. "Artık hiçbir şey umurumda değil."

"Victor," diyor. "QE2'de... tanıştığın... o kızı tanıyorum galiba..." Jamie yutkunuyor. Nereye bakacağını bilemiyor. Kendini toplamaya çalışıyor, pek de başaramıyor. "QE2'de kaybolan kızı..."

Ona bakakalıyorum.

Jamie tepkimi –kabaran nefreti– hissedince, başını sallayarak "Boşver, boşver," diye mırıldanıyor.

"Gidiyorum." Çekip giderken, konfeti yağmuru başlıyor.

Dairenin aydınlatma tarzı yüzünden, figüranların salonun ortasından geçen elektrik kablolarına ya da kamera raylarına takılmamak için dikkatli olmaları gerekiyor. Lobide, Fransız film ekibinin yönetmen yardımcısı, bana yarınki programı veriyor. Russell (Christian Bale'e benzeyen adam) yuvarlak camlı küçük bir gözlük takmış, esrarlı sigara içiyor ve Dermot Mulroney ile ayakkabı numaralarını karşılaştırıyor. Sonra birden, aslında birbirleriyle değilde, cep telefonlarıyla konuştuklarını fark ediyorum. Russell beni tanımış gibi yapıyor ve "sarhoş" bir sesle "Hey Victor!" diye sesleniyor.

Yapay bir gülümsemeyle elimi uzatıyorum.

"Gelsene dostum," diyor, elimi iterek. "Aylardır görüşmüyoruz." Bana sımsıkı sarılıyor. Ceket cebime bir şey bırakıyor. "Parti nasıl gidiyor?" diye soruyor, geri çekilip bana esrarlı sigara ikram ederek. Başımı sallıyorum.

"Harika, müthiş," diyorum, dudaklarımı kemirerek. "Çok güzel." Dönüp gitmeye başlıyorum. "Hoşça kal."

"Harika," diyor Russell, sırtıma bir şaplak indirerek. Sonra cep telefonuyla konuşmayı sürdürüyor, Dermot Mulroney, dizlerinin arasına sıkıştırdığı bir şampanya şişesini açıyor.

8. ya da 16. bölgedeki eve taksiyle dönerken, cebimde Russell'ın bıraktığı kartı buluyorum.

Bir saat. Yarın. Bir adres. Durmam gereken bir köşe. Köşeye nasıl gideceğim, nasıl davranacağıma dair öneriler. Bütün bunlar, öyle küçük harflerle yazılmış ki, taksinin arka koltuğunda gözlerimi kısmaktan, midem bulanıyor. Başımı cama yaslıyorum. Taksi, önemsiz bir trafik kazasının yanından geçiyor. Hafif mitralyözlü devriyeler, sokaklarda sabırla geziniyor. Sırtım ağrıyor. Bir kokteyl peçetesiyle yüzüme daha evvel yapılan makyajı silmeye başlıyorum.

Evin önünde taksiciye parasını veriyorum.

Alarmı etkisiz hale getirmek için şifreyi giriyorum. Kapı açılıyor.

Avludan sendeleyerek geçiyorum.

Salon boş. İkindi vakti Fransız film ekibinin kenara çektiği eşyaları görüyorum.

Paltomu çıkarmadan bilgisayara yürüyorum. Açık. Bir tuşa basıyorum. Bir komut giriyorum.

WINGS yazıyorum.

Bir an hiçbir şey olmuyor. Sonra ekran ışıldıyor.

WINGS ASSGN# 3764 yazısı beliriyor.

Ekranda harfler belirmeye başlıyor. Bir grafik şekilleniyor.

15 KASIM

BAND ON THE RUN

Altında: 1985.

Sonra: 511.

Bir alt sayfaya iniyorum. Ekranda bir harita beliriyor: Bir otoban, bir yol. Charles de Gaulle havaalanına gidiyor. Altında Trans World Airlines'ın logosu beliriyor.

TWA.

Başka hiçbir şey yok. Dosyanın çıkışını almak için tuşlara basıyorum. İki sayfa.

Hiçbir şey olmuyor. Adrenalin yüklüyüm ve hızlı hızlı soluyorum. Birden peş peşe dört bip sesi geliyor.

Biri avluya giriyor.

Yazıcının kapalı olduğunu fark ediyorum. Yazıcıyı açınca hafif bir ses çıkarıyor. Sonra uğuldamaya başlıyor.

Bir başka tuşa basıyorum: Bir parıltı.

Dışarıdan sesler geliyor. Bobby, Bentley.

WINGS dosyasının 1. sayfası yavaşça yazıcıdan çıkıyor.

Ön kapıya çeşitli anahtarlar sokuluyor.

WINGS dosyasının 1. sayfasının üstünü, 2. sayfası yavaşça örtmeye başlıyor.

Girişte, ön kapı açılıyor: ayak ve insan sesleri.

İki sayfayı kapıp, ceketimin iç cebine koyduktan sonra bilgisayarla yazıcıyı kapatıp, kendimi bir koltuğa atıyorum.

Ama geldiğimde bilgisayarın açık olduğunu hatırlıyorum.

Bilgisayara koşup açıyorum. Sonra tekrar koltuğa koşuyorum.

Bobby ile Bentley salona giriyor. Peşlerinden Fransız film ekibinden insanlar (yönetmenle kameraman da dahil olmak üzere) geliyor.

Alnım dizlerime dayalı. Soluk soluğayım.

Biri –kim olduğundan emin değilim– "Burada ne işin var?" diye soruyor.

Susuyorum. İçerisi kış gibi.

"Victor?" diye soruyor Bobby, dikkatle, "Burada ne işin var?"

"Hastayım," diyorum. Öğürüyorum. Başımı kaldırıp, gözlerimi kısıyorum. "Çok kötüyüm." Duraksıyorum. "Xanaxım bitti."

Bentley, Bobby'ye bakıyor. Yanımdan geçerken kayıtsız bir sesle "Vah vah," diye mırıldanıyor.

Bobby yönetmene bakıyor. Yönetmen bir karar vermeye çalışıyormuş gibi beni süzüyor. Sonunda Bobby'ye başını sallıyor: bir işaret.

Bobby omuz silkiyor. Bir kanepeye oturuyor. Kravatını çözüyor. Sonra ceketini çıkarıyor. Beyaz Comme des Garçons gömleğinin omzunda ufak bir kan lekesi var. Bobby iç geçiriyor.

Bentley geri dönüyor. Bobby'ye bir içki veriyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum. Kendi sesimi duymaya ihtiyacım var. "Partiden niye çıktın?"

"Bir aksilik olmuş" diyor. "Beklenmedik... bir şey."

İçkisini yudumluyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Bruce Rhinebeck ölmüş," diyor Bobby, arkamda bir yere bakarak. İçkisinden bir yudum daha alıyor. Eli titremiyor.

Bobby bunun nasıl olduğunu sormamı beklemiyor. Oysa bir şey soracağım yok.

"Quai de Béthune'da, bir apartmanda, bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışırken," diyor, ayrıntıya girmeden iç geçiriyor. Kısa kesiyor. "En azından denemiş."

Uzun süre oturuyorum, aklımı tamamen kaybetmemeye çalışarak. Sonra yönetmen ayağa kalkmamı işaret ediyor. Titreyerek ayağa kalkıyorum.

"Yatmaya... gidiyorum," diyorum. Sonra parmağımla tavanı gösterip ekliyorum: "Yukarı."

Bobby bir şey demiyor. Bana ilgisiz gözlerle bakıyor.

"Çok... bitkinim." Dönüp gitmeye başlıyorum. "Bayılmak üzereyim."

"Victor?" diye soruyor Bobby, ansızın.

"Evet?" Durup yavaşça dönüyorum. Yüzümü gevşetiyorum.

"O ne?" diye soruyor.

Birden vücudumun ter içinde olduğunu ve midemin yandığını fark ediyorum. "Ne?" diye soruyorum.

"Şu cebinden çıkan şey?" Ceketimi gösteriyor.

Masum bir yüzle aşağı bakıyorum. "Ne?" diyorum.

Bobby ayağa fırlayıp, öyle çabuk yanıma geliyor ki, bana çarpmasına ramak kalıyor. Gözüne takılan kağıt parçasını, ceketimden hışımla çekip alıyor.

İnceliyor, evirip çeviriyor, sonra bana bakıyor.

Sayfayı bana uzatıyor. Suratı asık. Şakakları, burnu ve gözlerinin altı ter içinde. Korkunç bir şekilde sırıtıyor.

Sayfayı elinden alıyorum. Elim terli ve titriyor.

"Ne oldu ki?" diye soruyorum.

"Git yat," diyor sırtını dönerek.

Elimdeki sayfaya bakıyorum. Paul Valéry Sokağı'ndaki partiden çıkarken yönetmen yardımcısının verdiği, yarınki program.

"Bruce'a üzüldüm," diyorum tereddütle, çünkü yalan söylüyorum.

Üst kat. Yatakta donuyorum. Kapım kilitli. Xanax içiyorum ama uyuyamıyorum. On iki kere mastürbasyona başlıyorum. Ama her seferinde işe yaramadığını anlayınca bırakıyorum. Alt kattan gelen çığlıkları walkmanle bastırmaya çalışıyorum, ama Fransız film ekibinden biri, içi David Bowie'nin "Heroes"uyla doldurulmuş doksan dakikalık bir kaset koymuş. Şarkı hiç bitmiyor. Kendi içinde bir mantığı olan, bir suç daha; katılmadığım cinayet türlerini saymaya başlıyorum: zamkı zehirli posta pulla-

rı, tenle temas edince insanı birkaç saatte öldürebilen kimyevi maddeler sürülmüş kitap sayfaları, astarı giyenin cildinden akşam olmadan emilecek kadar zehirle sıvanmış Armani takımlar.

Sabah 11'de, Tammy odaya dalıyor. Elinde bir demet beyaz zambak var. Kolları izlerle kaplı. Çoğu dirseğinin iç tarafında. Peşinden Jamie giriyor. Sahneyi okudum. Nasıl oynayacağımı biliyorum. Jamie Bruce'un öldüğünü öğrenince "İyi," diyor. (Ama Jamie, Bruce Rhinebeck'ın başına gelecekleri biliyordu, Londra'dayken biliyordu, Paris'e ayak bastığımızda biliyordu, Bruce'la tenis oynadığı ilk ikindi vakti biliyordu, en başından beri biliyordu).

Tammy haberi alınca, Bobby'ye şaşkın bir ifadeyle bakıyor. Jamie, Bobby'nin bir işareti üzerine, Tammy'nin gevşeyen elinden zambakları alıyor. "Yalancı," diye fısıldıyor Tammy. Sonra tekrar "Yalancı," diye fısıldıyor. Bobby hafifçe gülümsüyor. Arkasında Fransız film ekibi duruyor. Kamera Tammy'nin tepkilerini çekiyor. Tammy yere yığılacak gibi oluyor. Çığlık atmaya, kesik kesik inlemeye başlıyor. Artık Bobby'nin hayatına niye girdiğini bile merak etmiyor. Gidip uyuması, Bruce Rhinebeck'i hemen unutması söyleniyor, Bobby'nin Fransa başbakanının oğlunu öldürdüğü söyleniyor. Tammy'nin başına bir şey gelmediği için minnettar olması gerektiği söyleniyor. Bu arada Bentley (yemin ederim ki) salata yapmaya başlıyor.

19

8. ya da 16. bölgedeki evde, Bruce'un ölümünün etkileri orta şiddette sürüyor. Bu yüzden herkes dalgın göründüğünden, oradan sıvışabileceğimi düşünüyorum. İsim değişiklikleri, bütçe kesintileri, iki buçuk metrelik bir kulenin kiralanması, gösterim tarihleri, senaryonun değiştirilmesine sinirlenen L.A'li bir prodüktör üs-

tüne bitmek bilmez konuşmalar yapılıyor. Gitmeden önce Tammy ile karakterlerimizin Bruce'un ölümüne (motosiklet kazası, bir karpuz kamyonu, Atina, alınamayan bir viraj) tepkileri üstüne bir sahne çekiyorum. Ama Tammy bırakın rol yapmayı, doğru dürüst konuşacak hali bile olmadığından, sahneyi tek başıma, bir koridorda oynuyorum. Bir suflör bana Tammy'nin repliklerini onun yapabileceğinden çok daha inandırıcı bir şekilde söylüyor (herhalde Tammy'nin sahneleri sonradan çekilip eklenecek). Sahnenin sonunda bir başka suflörün başına peruk geçiriliyor ve biz kucaklaşırken, dev Panaflex kamera "üzgün ama umutlu" yüzümü çekiyor.

Jamie salondaki bilgisayarın başında otururken, yanından geçtiğimde ya beni görmezden geliyor ya da varlığımın cidden farkına varmıyor. Resim taramayı, e-posta okumayı sürdürüyor.

Dışarıda gökyüzü gri, kapalı.

Quai de Béthune'da bir apartman.

Pont de Sully'nin köşesinden sapıyorum. Saint Louis en l'Isle Sokağı'nın kaldırımında duran siyah bir Citroën görünce arabaya doğru hızla yürüyorum.

Russel, bizi, Montrogue semtindeki Verdier Caddesi'nde bir apartmana götürüyor.

.25 kalibrelik otomatik bir Walther taşıyorum.

WINGS dosyasının çıkışlarını taşıyorum. Siyah deri Prada ceketimin cebinde katlanmış halde duruyorlar.

Bir Xanax yutuyorum. Boğazıma takılıyor. Sonra tadını bastırsın diye bir Mentos çiğniyorum.

Russell'la birlikte koşarak üç kat çıkıyoruz.

Dördüncü katta; içinde altı beyaz, katlanır sandalyeden başka hiç eşya olmayan bir daire var. Duvarları kızıl ve siyah. İçi, neredeyse tavana dek yükselen, üst üste konulmuş karton kutularla dolu. Bir kutunun üstünde, bir VCR'a bağlanmış küçük bir televizyon duruyor. Dairenin çeşitli yerlerine konulmuş lambalar, ka-

ranlığı biraz aydınlatıyor. İçerisi öyle soğuk ki yerler buz tutmuş.

Beyaz katlanır sandalyelerin birinde F. Fred Palakon oturuyor. Yanında oturan iki kişi var. Bana David Crater ile Laurence Delta olarak tanıtılıyorlar. Herkes siyah takım giymiş ve benden biraz yaşlı görünüyor. Sigaralar yakılıyor, dosyalar açılıyor, Starbucks kahvesi teklif ediliyor, fincanlarda dağıtılıyor, yudumlanıyor.

Karşılarında, beyaz katlanır sandalyelerden birinde oturuyorum. Birden karanlık bir köşede, kadife perdeli bir pencerenin yanındaki, beyaz bir katlanır sandalyede oturan Japon'u fark ediyorum. Diğerlerinden kesinlikle daha yaşlı, daha gevşek, daha pörsük. Ama yaşını kestiremiyorum. Arkasına yaslanıyor. Gözlerini benden ayırmıyor.

Russell, elinde bir cep telefonuyla ortalıkta dolanıp, alçak sesle konuşuyor. Sonunda, telefonu kapatıp Palakon'a eğilerek, sevimsiz bir şeyler fısıldıyor.

"Emin misin?" diye soruyor Palakon.

Russell, başıyla onaylarken, gözlerini yumuyor.

"Tamam," diyor Palakon. "Öyleyse fazla vaktimiz yok."

Russell, koşarak arkama geçip kapının yanına dikiliyor. Çıkıp gitmediğinden emin olmak için dönüp ona bakıyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler Bay Ward," diyor Palakon. "Talimatlara harfiyen uydunuz."

"Ben... teşekkür ederim."

"Kısa kesmek zorundayım," diyor Palakon. "Bugün vaktimiz kısıtlı. Sadece sizi dostlarımla tanıştırmak –Delta ile Crater'ı başıyla gösteriyor– ve bir ön görüşme yapmak istedim. Görmenizi istediğimiz bazı şeyler var... birkaç fotoğraf falan. Hepsi bu."

"Bir saniye. Yani sorun daha çözülmedi mi?" diye soruyorum, çatlak bir sesle.

"Şey, hayır, henüz değil..." diye kekeliyor Palakon. "David ile Laurence, bana iki gün önce anlattıklarınız konusunda bilgilen-

dirildiler. Şimdi sizi bu..." Palakon uygun kelimeyi bulamıyor. Bekliyorum. "...bu ... durumdan kurtarmanın yolunu bulacağız," diyor.

"Güzel, güzel," diyorum kaygıyla. Bacak bacak üstüne atıyor, sonra fikrimi değiştirip indiriyorum. "Sadece soru soracaksınız öyle mi? Güzel. Fotoğraf mı göstereceksiniz? Tamam. Olur. Yapabilirim."

Sessizlik.

"Şey, Bay Ward?" diye soruyor Palakon.

"Eee... evet?"

"Şey, lütfen..." Boğazını temizliyor. "...güneş gözlüğünüzü çıkarır mısınız?"

Daha uzun bir sessizlik. Sonunda ne dediğini anlıyorum. "Ha. Pardon."

"Bay Ward," diye söze başlıyor Palakon, "o evde ne kadar zamandır kalıyorsunuz?"

"Şey... bilmiyorum," diyorum hatırlamaya çalışarak. "Paris'e geldiğimizden beri?"

"Ne zaman geldiniz?" diye soruyor Palakon. "Tam tarih."

"İki hafta olabilir..." Duraksıyorum. "Veya... dört?"

Crater'la Delta bakışıyorlar.

"Sanırım... galiba... bilmiyorum, emin değilim... tarihleri pek aklımda tutamam da."

Gülümsemeye çalışıyorum. Odadaki adamlar yüzlerini ekşitiyor. Henüz benden pek etkilenmedikleri belli.

"Pardon..." diye mırıldanıyorum. "Pardon..."

Bir yerlerden sinek vızıltısı geliyor. Gevşemeye çalışıyorum ama olmuyor.

"Evde sizden başka kimler kalıyor?" diyor Palakon.

"Orası bir... set," diyorum. "Set."

Palakon, Delta, Crater, hepsi şaşkın gözlerle bana bakıyorlar.

"Peki. Tamam." Bacaklarımı üst üste atıp ve hemen ardından indirip duruyorum. Titriyorum. "Evet. Ev. Evet."

Palakon, klasöründen bir sayfa çıkarıp okuyor. "Jamie Fields, Bobby Hughes, Tammy Devol, Bentley Harrolds, Bruce Rhinebeck..."

Sözünü kesiyorum. "Bruce Rhinebeck öldü."

Profesyonellerin sessizliği. Crater, Delta'ya bakıyor. Delta ise ona hiç bakmadan, dümdüz ileri bakıyor ve hafifçe başıyla onaylıyor.

Sonunda Palakon "Bundan emin misiniz?" diye soruyor.

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum. "Öldü."

Palakon bir sayfa çeviriyor, kalemiyle bir not yazıyor, sonra "Bertrand Ripleis de sizinle mi kalıyor?" diye soruyor.

"Bertrand mı?" diye soruyorum. "Hayır, evde kalmıyor. Hayır."

"Emin misiniz?" diye soruyor Palakon.

"Evet, evet," diyorum. "Eminim. Onunla aynı okulda, Camden'da okudum. Onu tanıyorum. Evde kalıyor olsa bilirdim." Bunu söylerken, birden aslında bilmememin de mümkün olduğunu fark ediyorum. 8. ya da 16. bölgedeki o evde, Bertrand Ripleis de kalıyor olabilir. Onu fark etmemiş olabilirim. O ev öyle büyük ki ve öyle çok değişiyor ki. Her gün yeni odalar ekleniyor sanki.

Palakon eğilip bir fotoğraf uzatıyor.

"Bertrand Ripleis bu mu?" diye soruyor.

Herb Ritts'in çektiği bir Armani reklam fotoğrafı bile olabilir. Bir çöl manzarası, yakışıklı Bertrand, seksi bir şekilde kaşlarını çatmış, çenesini sıkmış ve dudaklarını hafifçe bastırmış, küçük güneş gözlüğüyle kurukafa gibi görünüyor. Bir kamyonetten iniyor. Çok uzaktan resminin çekildiğinin farkında değil. Elinde bir Skorpion makineli tüfek, üstünde bir Tommy Hilfiger tişört var.

"Evet, bu o," diyorum, dalgın bir edayla, Palakon'a fotoğrafı geri verirken. "Ama o evde kalmıyor."

"Evde Bertrand Ripleis'le temas kuran biri var mı?" diye soruyor Crater.

"Evet," diyorum. "Hepsi sanırım."

"Siz Bay Ward?" diye soruyor Palakon.

"Evet... öyle sanıyorum."

"Hayır," diyor Palakon. "Yani siz Bertrand'la görüşüyor musunuz?"

"Ha," diyorum. "Hayır, görüşmüyorum."

Bir şeyler yazıyor. Uzun bir sessizlik. Sonra yine bir şeyler yazıyor.

Japon'a bakıyorum. Bana bakıyor. Hareketsiz.

Palakon eğilip, başka bir fotoğraf uzatınca irkiliyorum.

Sam Ho'nun yüzü. Fotoğrafın dibinde, bir Asya alfabesiyle yazılmış yazılar var.

"Bu kişiyi tanıyor musunuz?" diye soruyor Palakon.

"Evet, Sam Ho," diyorum ve ağlamaya başlıyorum. Başım öne düşüyor. Ayaklarıma bakıyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Sayfalar karıştırılıyor. Ne yapacağını bilemeyen insanların çıkardığı gereksiz sesler.

Derin bir nefes alıp kendimi toplamaya çalışıyorum. Ama "Bruce Rhinebeck ile Bobby Hughes onu bir ay önce Londra'da işkenceyle öldürdüler," dedikten sonra tekrar ağlamaya başlıyorum. Ağlamamın kesilmesi en az bir dakika sürüyor. Yutkunuyorum. Boğazımı temizliyorum. Russell eğilip bir Kleenex uzatıyor. Burnumu siliyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"İnanın sizi bu halde görmek istemiyoruz Bay Ward," diyor Palakon. "İyi misiniz? Devam edebilecek misiniz?"

"Evet, evet, iyiyim," diyorum. Tekrar boğazımı temizliyorum. Yüzümü siliyorum.

Palakon eğilip bana bir başka fotoğraf uzatıyor.

Sam Ho engin bir kumsalda duruyor. South Beach'e benzeyen. Yanında Mariah Carey ile Dave Grohl var, k. d. Lang'in söylediği bir şeyi ilgiyle dinliyorlar. Arkada, insanlar ışık yerleştirip, yemek tabakları tutuyor, poz verir gibi duruyor, cep telefonlarıyla konuşuyor.

"Evet, evet, bu da o," diyorum. Tekrar burnumu siliyorum.

Crater, Delta ve Palakon birbirleriyle bakıştıktan sonra bana dönüyorlar.

Ben Japon adama bakarken, Palakon "Sam Ho'nun bu resmi Miami'de çekildi," diyor. Duraksıyor.

"Eee?" diye soruyorum.

"Geçen hafta," diyor Palakon.

İstifimi bozmamaya çalışarak, hızla "geçen hafta" kelimelerinin etkisinden kurtulup, "Ya, öyleyse o değil," diyorum. "Sam Ho değil."

Delta, Japon adama bakıyor.

Crater, Palakon'a eğilip, kalemiyle Palakon'un kucağındaki klasördeki bir şeyi gösteriyor.

Palakon sinirle başını sallıyor.

Kontrolümü kaybetmeye başlıyorum. Sandalyede kıvranıyorum.

"Fotoğrafları değiştirebiliyorlar," diyorum. "Daha dün Bentley Harrolds'ın yaptığını gördüm. Sürekli fotoğrafları değiştirip duru..."

"Bay Ward, bu fotoğraflar son derece yetkin bir laboratuvarda defalarca incelendi. Üstlerinde en ufak bir oynama yapılmadığı saptandı."

"Nereden biliyorsunuz?" diye bağırıyorum.

"Elimizde negatifler var," diyor Palakon, gergin bir sesle.

Duraksıyorum. "Negatiflerle oynanmış olabilir mi?" diye soruyorum.

"Negatiflerle oynanmamış Bay Ward."

"Ama öyleyse... bu herif kim peki?" diye soruyorum. Sandalyede kıvranıyorum. Ellerimi birbirine kenetliyorum. Sonra güçlükle ayırıyorum.

"Hey, bir saniye," diyorum ellerimi kaldırarak. "Beyler, beyler. Bir saniye."

"Evet Bay Ward?" diye soruyor Palakon.

"Bu... bu gerçek mi?" Odaya bakınıyorum... bir kamera, ışıklar, buraya daha önce bir film ekibinin geldiğine, hattâ belki de şu anda yan daireden, kızıl ve siyah duvarların çeşitli yerlerinde açılmış deliklerden beni kameraya çekmekte olduklarına dair gizli bir kanıt arıyorum.

"Ne demek istiyorsunuz Bay Ward?" diye soruyor Palakon. "Ne demek 'gerçek mi?'"

"Yani, bu bir film mi?" diye soruyorum sandalyemde dönerek. "Filme mi çekiliyoruz?"

"Hayır Bay Ward," diyor Palakon kibarca. "Bu bir film *değil* ve filme çekilmiyoruz."

Crater'la Delta şaşkın gözlerle bana bakıyor.

Japon adam, öne eğiliyor, ama yüzünü seçmeme fırsat kalmadan geri çekiliyor.

"Ama... ama..." Sam Ho'nun fotoğrafına bakıyorum. "Anlamıyorum..." Soluklarım hızlanıyor. Oda çok soğuk olduğundan hava ciğerlerimi yakıyor. "Onlar... dinleyin, onlar... bence onlar insanların ikizlerini yapıyor. Yani, nasıl yapıyorlar bilmiyorum, ama sanırım... ikizleri var. Bu Sam Ho değil... başka biri... yani, bence ikizleri var Palakon."

"Palakon," diyor Crater. Sesinde bir uyarı var.

Palakon hayretle bana bakıyor.

Bir Xanax daha almak için ceplerimi karıştırıyorum. Kollarımla bacaklarım uyuşmasın diye onları sürekli hareket ettiriyo-

rum. Biri sigara veriyor. Russell sigaramı yakıyor. Ama tadı kötü. Hem sigarayı tutamıyorum. Yere düşünce buzu eritiyor ve bir tıslama çıkıyor.

Delta eğilip Starbucks fincanını alıyor.

Bana yeni bir fotoğraf veriliyor.

Marina Gibson. Renkli bir vesikalık. 8x10.

"QE2'de tanıştığım kız bu," diyorum. "Nerede? Ona ne oldu? Bu ne zaman çekildi?" Biraz sakinleşerek soruyorum: "O... iyi mi?"

Palakon bir an duraksadıktan sonra "Öldüğüne inanıyoruz," diyor.

"Nereden... nereden biliyorsunuz?" derken sesim çatlıyor.

"Bay Johnson," diyor Crater öne eğilerek. "O kadının sizi uyarmaya gönderildiğini düşünüyoruz."

"Bir saniye," diyorum. Artık fotoğrafı elimde tutamıyorum. "Beni uyarmaya mı gönderildi? Ama neden? *Neye* karşı? Bir saniye. Tanrı aşkına bir saniye..."

"Biz de ipuçlarından yola çıkarak bunu öğrenmeye çalışıyoruz Bay Johnson," diyor Delta.

Palakon VCR'a eğilip Play tuşuna basıyor. Kamera çekimi. İnsanı şaşırtacak kadar profesyonelce. QE2. Lorrie Wallace'ı oynayan aktris, bir an bir parmaklığa yaslanıp başını mahcupça yana eğiyor. Sonra peş peşe okyanusa bakmaya ve kameranın ardındaki kişiye gülümsemeye başlıyor. Kamera bir şezlongda yatan Marina'ya pan yapıyor. Marina'nın üstünde leopar desenli bir Capri pantolon, beyaz yüksek belli bir gömlek –yüzünün yarısını kaplayan dev bir yuvarlak, siyah güneş gözlüğü var.

"Bu o," diyorum. "QE2'de tanıştığım kız. Bu kasedi nereden buldunuz? Paris'e birlikte gideceğim kız buydu işte."

Palakon duraksıyor. Dosyalarını karıştırır gibi yapıyor. Sonra yine "Öldüğüne inanıyoruz," diyor.

"Dediğim gibi Bay Johnson," diyor Crater, biraz sinirli bir

hareketle bana eğilerek, "Marina Cannon'un sizi uyarmaya gönderildiğine–"

"Hayır, hayır, bir saniye beyler, bir saniye," diyorum. "Kızın soyadı Gibson'dı. Gibson."

"Hayır, Cannon'du," diyor Delta. "Marina Cannon."

"Bir saniye beyler," diyorum. "Beni uyarmaya gönderilmişti ha? Kim tarafından? Ne için?"

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz," diyor Palakon sabırla.

"Onu gönderen kişinin, Londra'ya gidip Jamie Fields'la ve dolayısıyla Bobby Hughes'la temasa geçmenizi istemediğini düşünüyoruz," diyor Crater. "Sizi oyalamak için gönderildiğini düşünüyoruz. Bir alternatif olarak"

"Gönderildi ha?" diye soruyorum. "*Gönderildi ha?* Bu da ne demek oluyor?"

"Bay Ward–" diye söze başlıyor Palakon.

"Jamie o kızı tanıdığını söyledi," diyorum birden. "Onu tanıyormuş. Madem tanışıyorlardı, Marina niye Jamie'den uzak durmamı istedi ki?"

"Jamie Fields onu *nereden* tanıdığını söyledi mi? Veya *nasıl* bir ilişkileri olduğunu?" diye soruyor Palakon. "Jamie Fields aralarında nasıl bir bağlantı olduğunu anlattı mı?"

"Hayır..." diye mırıldanıyorum. "Hayır..."

"Sormadınız mı?" diye bağırıyor Crater'le Delta aynı anda.

"Hayır," diye mırıldanıyorum şaşkınca. "Hayır... üzgünüm... hayır..."

Russell arkamdan "Palakon," diyor.

"Evet, evet," diyor Palakon.

Televizyon ekranında, kamera güvertede pan yapıyor. Marina ne zaman kameraya baksa, kamera hemen Lorrie Wallace'a dönüyor. Sadece bir keresinde, saniyelerce Marina'ya dönük duruyor, ona meydan okurcasına.

"Bunu nereden buldunuz?" diye soruyorum.

"Orijinal değil," diyor Delta. "Bir kopya."

"Bu bir cevap mı?" diyorum, çenemi sıkarak.

"Nereden bulduğumuz önemli değil," diye kestirip atıyor Delta.

"Bunu Wallace'lar çekmiş," diyorum, ekrana bakarak. "Kapatın şunu."

"Wallace'lar mı?" diye soruyor biri.

"Evet." Başımla evetliyorum. "Wallace'lar. İngiliz bir çift. Ne iş yaptıklarını unuttum. Söylemişlerdi ama. Kadının restoranları varmış galiba. Her neyse. Kapatın şunu. Kapatın."

"Onlarla nasıl tanıştın?" diye soruyor Palakon televizyonu uzaktan kumandayla kapatırken.

"Bilmiyorum. Gemideydiler. Onlar gelip tanıştı. Birlikte akşam yemeği yedik." İnliyorum. Ellerimle yüzümü ovuyorum. "Babamın arkadaşı olduklarını söylediler..."

Karşımda oturan üç adam bir bağlantı kurup, durumu değerlendiriyorlar.

"Kahretsin," diyor Delta.

Crater ise "tanrım, tanrım, tanrım," diye mırıldanıyor.

Palakon kafa sallayıp duruyor. Daha çok nefes alabilmek için ağzını açıyor.

Delta kucağındaki dosyaya sinirle bir şeyler yazıyor.

Crater "tanrım, tanrım, tanrım," diye mırıldanmayı sürdürüyor.

Japon bir sigara yakıyor. Yüzü bir an kibrit aleviyle aydınlanıyor. Bir terslik var. Kaşları çatık.

"Palakon?" diyor Russell arkamdan.

Palakon dalgın dalgın başını kaldırıyor.

Dönüp bakıyorum.

Russell saatine hafif hafif vuruyor. Palakon sinirli bir edayla

başını sallıyor.

"Marina Cannon size bir şey sordu mu?" diye soruyor Delta, çabucak, öne eğilerek.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Bilmiyorum. Nasıl bir şey mesela?"

"Mesela..." diye söze başlıyor Crater.

Birden hatırlıyorum. Crater'ın sözünü keserek "Birinin İngiltere'ye götürmem için bir şey verip vermediğini sordu," diye mırıldanıyorum.

Queen's Grill'den gidişi, o gece telefonda söylediği tuhaf sözler, sarhoştum, kamaramda, aynada kendime bakıp sırıtıyordum, banyosunda kan vardı, o gemide olduğunu Bobby Hughes'dan başka kim bilebilirdi ki, başka bir ülkeye gidiyordun, kızın omzunda siyah ve şekilsiz bir dövme vardı

Alnımdaki teri siliyorum, oda kaymaya başlıyor, sonra duruyor.

"Nasıl bir şey?" diye soruyor Palakon.

Bir şeye uzanır gibiyim, sonra birden anlıyorum.

"Sanırım..." Başımı kaldırıp Palakon'a bakıyorum. "...şapkayı kastetmişti."

Herkes bir şeyler yazmaya başlıyor. Devam etmemi, açıklamamı bekliyorlar. Ama bunu yapmadığımı görünce, Palakon teşvik etmek için "Ama şapka QE2'de kayboldu, değil mi?" diye soruyor.

Yavaşça başımla onaylıyorum. "Ama.... şimdi düşünüyorum da... belki de Marina onu alıp... başka birine verdi."

"Hayır," diye mırıldanıyor Delta. "Kaynaklarımızın söylediğine göre hayır."

"*Kaynaklarınız mı?*" diye soruyorum. "Kahrolası kaynaklarınız da kim?"

"Bay Ward," diyor Palakon. "Bütün bunları daha sonra öğreneceksiniz, o yüzden lütfen..."

"O şapkada ne vardı?" diye soruyorum, sözünü keserek. "Ni-

ye o şapkayı getirmemi söyledin? Niye bulduğumda yırtılmıştı? O şapkada ne vardı Palakon?"

"Bay Ward, bir sonraki görüşmemizde açıklayacağıma söz veriyorum," diyor Palakon. "Ama şimdi hiç vaktimiz–"

"Ne demek istiyorsun?" diyorum panikle. "Daha önemli işleriniz mi var? Kahretsin Palakon. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok ve–"

"Göstermek istediğimiz başka fotoğraflar var," diye sözümü kesiyor Palakon. Bana üç tane parlak 8x10'luk uzatıyor.

Dalgalı bir kumsalda tropik kıyafetler giymiş iki kişi. Metrelerce uzanan ıslak kumlar. Arkada deniz sakin. Çiftin tepesinde asılı beyaz güneş ışınlarının kenarları mor. Havanın rüzgarlı olduğu saçlarından belli. Adam bir Hindistan cevizi kabuğundan bir içki içiyor. Kadın boynundaki mor bir çelengi kokluyor. Bir diğer fotoğrafta ise kadın (tuhaf bir şekilde) bir kuğuyu severken, arkasında duran Bobby Hughes sevgiyle (yine tuhaf bir şekilde) gülümsüyor. Son fotoğrafta ise Bobby Hughes kızın yanına diz çökmüş, bir lale koparmasına yardım ediyor.

Üç fotoğraftaki kız da Lauren Hynde.

Tekrar ağlamaya başlıyorum.

"Bu... Lauren Hynde."

Uzun bir sessizlik. Sonunda biri "Lauren Hynde'la en son ne zaman görüştün Victor?" diye soruyor.

Ağlamayı sürdürüyorum. Kendimi tutamıyorum.

"Victor?" diye soruyor Palakon.

"Bobby ile ne işi var?" diye soruyorum hıçkırarak.

"Victor, Lauren Hynde'la Camden'da okurken tanışmış galiba," diye fısıldıyor Palakon, yumuşak bir sesle meslektaşlarına. Gereksiz bir açıklama olsa da, başımla onaylıyorum. Başımı kaldırıp bakamıyorum.

"Sonra?" diye soruyor biri. "Lauren Hynde'la en son ne za-

man görüştün?"

Ağlamayı sürdürürken "Geçen ay..." demeyi başarıyorum. "Manhattan'da... Tower Records'da."

Russell'ın cep telefonu çalınca hepimiz irkiliyoruz.

"Tamam," dediğini duyuyorum. Telefonu kapadıktan sonra, Palakon'a gitmeleri gerektiğini söylüyor.

"Gitmeliyiz," diyor Russell. "Vakit geldi."

"Bay Johnson, sizinle temas kuracağız," diyor Delta.

Yüzümü silerken, bir elimi ceket cebime sokuyorum.

"Evet, bu... çok aydınlatıcı bir görüşme oldu," diyor Crater samimiyetsizce.

"Al." Crater'a aldırmadan, Palakon'a WINGS dosyasının çıktısını veriyorum. "Bunu evdeki bilgisayarda buldum. Ne olduğunu bilmiyorum."

Palakon alıyor. "Sağol Victor," diyor içtenlikle. Verdiğim çıktıyı dosyasına hiç bakmadan koyuyor. "Victor, sakinleşmeni istiyorum. Seninle temas kuracağız. Yarın bile olabilir—"

"Ama son görüşmemizden beri kahrolası bir oteli havaya uçurdular," diye bağırıyorum. "Fransa başbakanının oğlunu öldürdüler."

"Bay Ward," diyor Palakon usulca, "Ritz'in bombalanmasının sorumluluğunu başka örgütler üstlendi."

"Hangi örgütler?" diye bağırıyorum. "Onlar yaptı. Bruce Rhinebeck, kahrolası Ritz'e bir bomba koydu. Başka örgüt filan yok. Sadece *onların* örgütü var."

"Bay Ward, biz gerçekten..."

"Cidden iyiliğimi istediğine inanmıyorum Palakon," diyorum.

"Bu doğru değil Bay Ward," diyor Palakon, ayağa kalkarak. Bunun üzerine ben de kalkıyorum.

"Beni niye onu bulmaya gönderdin?" diye bağırıyorum. "Niye Jamie Fields'ı bulmaya gönderdin?" Palakon'un yakasına ya-

pışmak istiyorum, ama Russell beni tutuyor.

"Bay Ward, lütfen," diyor Palakon. "Gitmelisiniz. Sizinle temas kuracağız."

Russell'ın üstüne yığılacak gibi oluyorum, beni tutuyor.

"Artık umurumda değil Palakon. Cidden umurumda değil."

"Bence umurunuzda Bay Ward."

"Neden?" diye soruyorum şaşkınlıkla. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Çünkü umurunuzda olmasa buraya gelmezdiniz."

Bunu düşünüyorum.

"Hey Palakon," diyorum, afallamış bir halde. "Korkudan ödüm bokuma karışmıyor demedim."

18

Russell, Verdier Caddesi'ndeki apartmanın merdivenlerini, basamakları ikişer ikişer atlayarak iniyor. Peşinden tökezleyerek gidiyorum. Tutunduğum mermer trabzan öyle soğuk ki elimi yakıyor. Sokakta, yanan elimi kaldırarak, Russell'a yavaşlamasını söylüyorum. Soluk soluğayım.

"Olmaz," diyor Russell. "Hemen gitmeliyiz."

"Neden?" diye soruyorum, eğilip nefesimi toplayarak. "Neden?"

Russell'ın beni siyah Citroën'e doğru çekmesini bekliyorum, ama o da birden duruyor.

Şaşkınca doğruluyorum, beni dirseğiyle dürtüyor.

Hayretle ona bakıyorum, başka birine gülümsüyor.

Jamie Fields kararsızca bize doğru yürüyor. Elinde ufak, beyaz bir kağıt poşet var. Makyajsız, eşofman altı giymiş, saçını arkadan toplamış, gözünde Gucci güneş gözlüğü.

Arkasında, Fransız film ekibi, çift şerit park edilmiş mavi bir

karavana ekipman yüklüyor.

"Burada ne işin var?" diye soruyor, kafası karışık, güneş gözlüğünü indiriyor.

"Selam," diyorum şaşkınca.

"Neler oluyor?" diye soruyor. "Victor?"

"Evet, şey, öylesine geçiyordum işte," diyorum afallamış bir halde. "Öylesine... geçiyordum işte bebeğim."

Duraksıyor. "Ne?" diye gülüyor, beni duymamış gibi. "Öylesine geçiyor muydun?" Duraksıyor. "İyi misin sen?"

"Evet, iyiyim bebeğim, iyiyim," diyorum, elimi kolumu sallayarak. "Yağmur yağacak gibi ha bebeğim?"

"Yüzün bembeyaz," diyor. "Ağlamışsın... sanki." Elini yüzüme uzatıyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum. "Hayır ağlamadım. İyiyim. Biraz fazla esnedim o kadar. Her şey yolunda."

"Ya?" diyor. Uzun bir sessizlik.

"Ya," diyorum.

"Burada ne arıyorsun?" diye soruyor.

"Şey bebeğim, buraya..." Russell'a bakıyorum "...arkadaşımla geldim. Biz, şey... ben ondan Fransızca dersi alıyorum."

Jamie konuşmadan bana bakıyor. Sessizlik.

"Biliyorsun, bebeğim, tek kelime konuşamıyorum. Bu yüzden," diyorum. Omuz silkiyorum.

Hâlâ bana bakıyor. Yine sessizlik.

"Tek-kelime-bile-" diyorum gergin bir sesle.

"Tamam," diyor. Russell'a bakıyor şimdi. "Çok tanıdık geliyorsun. Tanışıyor muyuz?"

"Sanmıyorum," diyor Russell. "Ama olabilir."

"Ben Jamie Fields," diyor, elini uzatarak.

"Ben Christian Bale," diyor Russell, elini sıkarak.

"Tabii ya," diyor Jamie Fields. "Seni gözüm ısırıyordu zaten.

Aktörsün."

"Evet, evet," diye başını sallıyor Russell, çocuksu bir edayla. "Ben de seni tanıdım."

"Hepimiz ünlüyüz ha?" diyorum. İğrenç bir şekilde kıkırdıyorum. "Ne güzel değil mi?"

"*Newsies* ve *Swing Kids*'deki oyununu çok beğendim," diyor Jamie içtenlikle.

"Sağol, sağol." Russell kafa sallayıp duruyor.

"*Hooked*'da da iyiydin," diyor Jamie. "*Hooked*'da harikaydın."

"Sağol," diyor Russell. Yüzü tam vaktinde kızarıyor. Gülümsüyor. "Sağol. Çok iyisin."

"Evet. *Hooked*," diyor Jamie, Russell'ın yüzüne düşünceli bir ifadeyle bakarak.

Uzun bir sessizlik oluyor. Film ekibinin karavana bir kamera sokuşunu izliyorum. Yönetmen bana başıyla selam veriyor. Karşılık vermiyorum. Karavanda ABBA'nın "Knowing Me Knowing You" şarkısı çalıyor. Bir şeyi hatırlar gibi oluyorum. Yönetmen bize doğru gelmeye başlıyor.

"Paris'te ne yapıyorsun?" diye soruyor Jamie, Russell'a.

"Hiç, takılıyorum işte," diyor Russell, kendinden emin bir sesle.

"Bir de Fransızca öğretiyorsun?" diyor Jamie, gülerek. Kafasının karıştığı belli.

"Bana kıyak yapıyor," diyorum gülerek. "Bana bir kıyak borcu var da."

Arkamızda, Verdier Caddesi'ndeki apartmanın önündeki kaldırımda Palakon, Delta ve Crater yürüyor; hepsi de paltolu ve güneş gözlüklü; Japon adam yanlarında yok; yanımızdan hızlı adımlarla geçiyorlar, kendi aralarında konuşuyorlar. Jamie onlara dikkat etmiyor, çünkü Russell'a bakmakla meşgul. Ama yönetmen bana doğru gelmeyi kesip, yanından geçen Palakon'a

bakıyor, yüzü geriliyor. Kaygıyla bana, sonra tekrar Palakon'a bakıyor.

"Evet, bir kıyak," diyor Russell, Diesel güneş gözlüğünü takarak. "Zaten şu aralar bir filmde oynamıyorum..."

"Şu aralar bir filmde oynamıyor," diyorum. "İyi bir rol bekliyor. Yeteneklerine uygun bir rol."

"Ben kaçıyorum," diyor Russell. "Sonra görüşürüz dostum. Tanıştığımıza sevindim Jamie."

"Evet," diyor Jamie çekingen bir edayla. "Ben de Christian."

"Hoşçakalın," diyor Russell. "Victor, seni ararım. Au revoir."

"Tamam dostum," diyorum titreyerek. "Bonjour dostum," diyorum. "Oui, monsieur."

Jamie, kollarını kavuşturarak karşımda duruyor. Ekip karavanın yanına çökmüş bekliyor. Kalp atışlarımı yavaşlatmak için dikkatimi topluyorum. Yönetmen tekrar bize doğru yürümeye başlıyor. Görüşüm bulanıyor, dalgalanıyor. Yağmur çiselemeye başlıyor.

"Burada ne işin var?" diyorum, sesimi çatlatmamaya çalışarak.

"Tammy'ye ilaç almaya çıktım," diyor.

"Hı hı. Şey, çok hasta olduğu için mi?"

"Evet, sinirleri harap oldu," diyor Jamie, sakin bir sesle.

"Olmasa şaşardım."

Dudaklarımı ıslatıyorum. Bacak kaslarıma, kollarıma, yüzüme panik yayılıyor, karıncalanıyorlar. Jamie, beni süzüp duruyor; daha uzun bir sessizlik. Yönetmen sokakta koşarak, sırıtarak bize doğru, bana doğru geliyor.

"Bakalım doğru anlamış mıyım," diye başlıyor Jamie.

"Hı hı."

"Fransızca dersi alıyorsun."

"Hı hı."

"Christian Bale'den mi?"

"Hayır, aslında sevgiliyiz," diyorum. "Onu eve getirmek istemedim."

"Buna inanabilirim."

"Hayır hayır, Fransızca dersi alıyorum," diyorum. "Merci beaucoup, bon soir, je comprends, oui, mademoiselle, bonjour, mademoiselle–"

"Tamam, tamam," diyor, pes ederek.

Yönetmen iyice yaklaşıyor.

"Defet şunları," diye fısıldıyorum. "Lütfen, n'olur defet şunları. Defet şu pislikleri," diyorum güneş gözlüğümü takarak.

Jamie iç geçiriyor. Yönetmene doğru yürüyor. Yönetmen cep telefonuyla konuşuyor. Jamie'nin yaklaştığını görünce telefonu kapatıyor. Jamie'yi dinlerken boynundaki kırmızı bir bandanayı düzeltiyor. Ben usulca ağlıyorum. Jamie yanıma dönünce titremeye başlıyorum. Bir elimi alnımda gezdiriyorum. Başım ağrımaya başlıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Jamie.

Konuşmaya çalışıyorum ama konuşamıyorum. Yağmuru belli belirsiz hissediyorum.

Taksiyle eve dönerken "Fransızca derslerini nerede alıyorsun?" diye soruyor.

Bir şey diyemiyorum.

"Christian Bale'le nerede tanıştın?" diye soruyor.

Taksi trafikte öne atılıyor. Camlarından yağmur damlaları süzülüyor. Taksinin havası ağır. Arkama yaslanıyorum. Ayağım uyuşmuş.

"Bu da nesi?" diyor. "Yine o ünlü sağır rolünü mü yapacaksın?"

"Torbada ne var?" diyorum, başımla Jamie'nin kucağındaki beyaz torbayı göstererek.

"Tammy'nin ilaçları," diyor.

"Ne? Methadone mu?"

"Halcion."

"Umarım fazla alınışsındır," diyorum. "Biraz alabilir miyim?"

"Hayır," diyor Jamie. "O herifle cidden ne yapıyordun?"

"Marina Gibson'ı nereden tanıyorsun?" diyorum.

"Öf, tanrım," diye homurdanıyor. "Yine mi buna döndük?"

"Jamie," diye uyarıyorum. Sonra yumuşuyorum, "Lütfen."

"Bilmiyorum," diyor sinirle. "Onunla New York'ta tanıştım. Mankenlik yaparken. Her neyse. Gece hayatında."

Kıkırdamaya başlıyorum. "Yalan söylüyorsun."

"Öff."

"Bütün bunlar engellenebilir miydi?" diye soruyorum, usulca.

Sonunda cevap veriyor: "Bu yoruma açık."

"Bu işin içinde başka kimler var?" diye soruyorum.

İç geçiriyor. "Aslında çok küçük bir grup." Duraksıyor. "Grup büyüdükçe keşfedilme tehlikesi artar. Bilirsin."

"Kağıt üzerinde işe yarıyordur eminim."

"Dosyaya baktın mı?" diye soruyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum.

"Güzel," diyor. Rahatlıyor. "Christian Bale hoş çocuk." Tırnaklarını kontrol ediyor. "Ama iyi rol yapamıyor."

Dönüp ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Christian Bale *Hooked*'da oynamadı Victor," diyor Jamie. "O filmde yoktu."

Afallıyorum. Sonra şansımı deniyorum. "Belki sadece... kibarlık etmiştir."

"Hiç uğraşma," diye mırıldanıyor.

8. ya da 16. bölgedeki evin önüne, dağılmaya başlayan bulutların arasından süzülen güneş huzmeleri düşüyor. Jamie'yle ben kapıyı açıp, sessizce bahçeye giriyoruz. İkinci ekibin set kuruyor olmasına rağmen evin içi artık Bruce Rhinebeck olmadığı için daha hafif, daha güzel, daha boş görünüyor. Oysa Bobby bilgisayarının başına oturmuş, cep telefonuyla konuşuyor, sigara içiyor,

küllerini bir diyet kola kutusuna silkeliyor; önündeki masada zımbalanmış fotokopi sayfaları yığınları var, fonda hafif müzik çalıyor; bir bilardo masası getirilmiş, yeni bir BMW alınmak için hazır bekliyormuş, yeni duvar kağıtları sipariş edilmiş, bu gece bir yerlerde parti varmış. "Hepsi onaylandı," diyor Bobby. Evin içi yirmi derece, evin havası güzel kokuyor, evin içinde bir sürü "yoğun aktivite" oluyor, ışıklar peş peşe yakılıyor.

Bobby'nin arkasında dururken ağlamamaya çalışıyorum. Bilgisayar ekranında: Bir aletin tasarımları, Remform adlı patlayıcı maddenin muhteviyatı, muhtemel hedefler. Jamie mutfakta, Tammy'nin reçetesini dikkatle okurken buzdolabından bir şişe Evian çıkarıyor.

"Tammy nasıl?" diye soruyor Bobby'ye.

"Biraz daha iyi, diyor, "duymak istediğin buysa."

Jamie, yanımdan beni görmeden geçip, yavaşça spiral merdiveni çıkmaya başlıyor, ekip elemanlarının arasından geçiyor, belki de benim için daha yoğun bir şeyler hissetmesi gerektiğini düşünüyor; ama hissetmiyor, korkum onu etkilemiyor; çünkü korkum yalnız, ilginç değil, kimseye hitap etmiyor.

Bobby'nin omuzlarına dokunuyorum, çünkü buna ihtiyacım var.

Kendini çekip kurtararak "Yapma," diyor. Sonra da "Bu artık mümkün değil."

Uzun bir sessizlik. Bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum.

"İncelmişsin," diyor Bobby. "En son ne zaman spor yaptın? Çok sıskasın. Benzin de biraz sararmış."

"Biraz uykuya ihtiyacım var, o kadar dostum."

"Bu bir bahane değil," diyor Bobby. "Seni motive edecek bir yerde çalışman lazım."

"Sanmıyorum," diyorum. Sesim çatlıyor.

Ama Bobby bir havuzun içinde sanki, sanki bir şelalenin al-

tında konuşuyoruz, bu odada olmasına bile gerek yok, o sadece bir ses, telefonda konuşuyor gibiyiz, bütün bu olanları teleskopla izler gibiyim, birden bir şeyi fark ediyorum: *bütün mesele bu değil mi zaten?*

Bobby sessizce mutfağa giriyor.

"İşler giderek, şey, kötüleşiyor," diyorum. "Ama herkes farkında değilmiş gibi davranıyor."

"Kötüleşen ne ki?" diyor Bobby, yanıma geri dönerek. "Bence işler gayet yolunda gidiyor. Plan gayet iyi yürüyor."

Sessizlik.

"Ne... planı?" diye soruyorum. "Ne... işleri?" Duraksıyorum. "Bobby?"

"Ne işleri mi?"

"Evet... ne işleri?"

"İşler işte." Bobby omuz silkiyor. "İşler. Gerçekleşmek üzere olan şeyler."

Sessizlik.

"Sonra?"

"Sonra mı?"

"Evet... sonra?"

"Sonra mı?"

Başımla onaylıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Sonra mı? Buum," diyor, sakin bir sesle; yüzüme pat pat vuruyor, eli bir buzul kadar soğuk.

Tam vaktinde Jamie yukarıdan haykırmaya başlıyor.

Eskiden Tammy Devol ile Bruce Rhinebeck'in paylaştığı banyonun gölgelendirmesi ustaca yapılmış olsa da, koyu kırmızı suyla dolu banyo küveti, Tammy'nin suda yüzen yüzü, açık mavi teni, açık ve sarı gözleri kolayca görülüyor. Küvetin kenarında duran kırık Amstel Light şişesiyle, Tammy'nin damarlarından fışkıran kanların duvarların fayansında bıraktığı zigzaglı

izler de hemen dikkat çekiyor. Tammy, bileklerini kemiklerine dek kesmiş. Ama bu da yetmemiş olacak ki bir şekilde boğazını çok derinden yarmayı da başarmış

(ama fazla derin, bunu kendisi yapmış olamaz, biliyorsun, hemen anlaşılıyor, ama bir şey diyemezsin çünkü filmler sensiz çekiliyor biliyorsun, senin var olmadığın bir başka senaryo var, bunu da biliyorsun, fazla derin, biliyorsun)

ve içerisi tam kanla kaplı bir odanın kokacağını hayal ettiğim şekilde kokuyor ve Jamie çığlık çığlığa; olanları anlamak kolay değil, uygun bağlantıları kurmak, hedefi vurmak; hıçkırmamı durduramıyorum.

En önemli şeyler bilmedikleridir.

Yüzleri maskeli iki set görevlisi, yanımızdan hızla geçip çıplak Tammy'yi küvetten çıkarıyorlar. Tammy'nin bilekleri ve gırtlağı patlamış gibi görünüyor. Vajinasından süzülerek çıkan iri bir mor dildo, kanlı küvet suyuna düşüyor. Gözlerim göbek deliğindeki halkaya takılıyor.

Jamie, gerileyerek banyodan çıkmış, Bentley'nin kollarında; ona sarılıyor, sonra geri çekiliyor, bir elini ağzına götürüyor, yüzü kıpkırmızı, sanki yanıyor.

Yatak odasının bir köşesinde, Bobby yönetmenle konuşuyor. İkisi de kımıldamıyor. Sadece arada sırada kafa sallıyorlar o kadar.

Jamie, Bentley'nin elinden kurtulup, sendeleyerek Tammy'nin yatak odasına doğru gidiyor, ama yüzü maskeli bir başka set görevlisi yolunu tıkıyor, çünkü adam kanlı bir şilteyi yakılmak üzere avluya indirmek için koridorda sürüklüyor.

Jamie, kanlı şilteye –onun gerçekliğine– dehşetle bakıyor. Kendini Tammy'nin yatağına atarken Bentley onu tutunca yatağa birlikte düşüyorlar. Jamie çığlık çığlığa Tammy'nin komodinindeki senaryoya uzanıyor ve onu kapıp Bobby ile yönetmene fırlatıyor. Bir yastıkla boğuşmaya başlıyor, tuhaf bir şekilde. Çığlıkları

giderek yükseliyor. Az önce attığı çığlığın çeşitlemeleri gibi.

Bobby, Jamie'ye bakıyor, dikkati dağılıyor; yönetmenin söylediği bir şeyleri dinlemeye çalışırken, Jamie kendi yüzünü tırmıklıyor, boğulurcasına sesler çıkarıyor, insanlara onu dinlemeleri için yalvarıyor.

Konuşamıyorum, elim ayağım tutulmuş, bir yere tutunmaya çalışıyorum, etrafımızda dolanan kameralar tepkilerimizi çekiyor.

Bentley, Jamie'yi tutuyor. Bobby, Jamie'yi tokatlıyor.

"Kimsenin umurunda değil," diyor Bobby. "Bu konuda anlaştık sanıyordum."

Jamie kimsenin tercüme edemeyeceği, anlaşılmaz sesler çıkarıyor.

"Bu konuda anlaştık sanıyordum," diyor Bobby. "Anlıyor musun? Kimsenin umurunda değil." Daha sert bir tokat vuruyor. Bu kez, Jamie'nin dikkatini çekiyor, Jamie ona bakakalıyor. "Saçma sapan davranıyorsun. Yaptıkların buradaki herkese saçma geliyor. Saçma. Kimsenin umurunda olmayacağı konusunda anlaşmıştık."

Jamie, konuşmadan, başını evet anlamında sallıyor, tam sakinleşir gibiyken, birden çıldırıyor; Bentley, oflayıp puflayarak onu zaptetmeye çalışıyor, ama bir yandan da kahkahalar atıyor, çünkü siniri bozuldu. Ekipten biri anlamsızca mantık yürütmeye çalışıp "Onu kimse kurtaramazdı," diyor. Ben, usulca diğer tarafa, kapıya doğru yürümeye, sahneden uzaklaşıp, şeffaflaşarak, bir anlığına uyanmaya çalışıyorum, ama bir yandan da, Jamie'nin Halcion'u sadece Tammy için değil, kendisi için de aldığını anlıyorum.

17

Geceyarısı. Plastik bir bardaktan Absolut içiyorum, üstümde siyah bir Prada takım, ayaklarımda Gucci çizmeler var, Xanax

yi yorum, parmaklarımın arasında bir sigara yanıyor, yeni ve dev bir Virgin mağazasında, belki de sponsorluğunu Tommy Hilfiger'ın yaptığı bir partideyim; bir sahne var, müzik grupları çıkacakmış; Bir Uluslararası Af Örgütü bayrağı var, bir yardım konseri olacak deniyor (ama şu anda kolonlardan Bangles'ın 'Hazy Shade of Winter'ı geliyor bangır bangır) ortamda çok negatif bir enerji var. Verve'ün solistini görüyorum, Blur'ün iki elemanı var; kırmızı spor ayakkabılar giymişler; Andre Agassi, William Hurt ve Spice Girls'ün üç elemanı var; ortalıkta gitar taşıyan insanlar dolanıyor, Fransa'ya gelişimden beri gördüğüm ilk zenciler var; Hollywood'un bir sürü önemli siması (gerçi bazılarına göre yeterli sayıda değil, kime sorduğunuza bağlı) burada. Küçük krakerlerin üstüne konulmuş devekuşu eti, çöp şişe geçirilmiş kuskus, yaprağa sarılı karides kafalarıyla dolu tepsiler, maydanozlu ahtapot eti dolu tabaklar var. Ama içimden bir şey yemek gelmiyor. Kendimi atacak deri bir kanepe arıyorum, çünkü insanlar gerçekten göründükleri kadar kayıtsızlar mı, yoksa çok mu sıkılıyorlar anlayamıyorum. Her ne ise bulaşıcı. İnsanlar fısıldaşmaktan ya da bir kenara sinmekten fırsat bulduklarında sinek kovalıyorlar. Ben sadece "Selam," diyorum. Sadece talimatlara uyuyorum. Herkes canavar. Cidden korkunç bir parti. Aynı zamanda bir ayna.

Sonra derin bir soluk alıyorum. Gözlerime inanamıyorum.

Kalabalığın kenarında, ardında duran bir kız var, ışıklandırılması mükemmel, etrafında flaşlar patlıyor, dört bir yanını sosyete zamparaları sarmış, saçı parlak ve koyu altın sarısı.

Chloe.

Her şey bir anda geri geliyor. Bu dalga beni ileri savuruyor. Afallıyorum. Kalabalığın arasından geçmeye çalışıyorum. Vücuduma adrenalin yayılıyor, o kadar. Soluk soluğayım ki sesler çıkarıyorum. Elle Macpherson beni görünce yanıma gelip "Se-

lam," demeye çalışıyor, ama yüzümün çarpılmış halini, nefes nefese olduğumu görünce, benimle ilgilenmeyi kesiyor.

Elle'in bana sırtını döndüğü anda, mağazanın diğer tarafında Bertrand Ripleis'i görüyorum. Suratı asık. Gözleri bir hedefe dikili sanki kötü niyetle. Chloe'ye doğru yürüyor.

Panige kapılarak, kelebekleme yüzercesine kalabalığı yarmaya çalışıyorum, insanlara çarpıyorum, ama Virgin mağazasının içi öyle sıkış tıkış ki, yokuş yukarı yan yan çıkmaya çalışır gibiyim, Chloe kilometrelerce uzakta görünüyor, Bertrand Ripleis ona şaşırtıcı bir hızda yaklaşıyor, gülümsemelerinin provasını yapıyor, giriş cümlesini, onu nasıl öpeceğini aklından geçiriyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum, kalabalığın arasından geçerken, kulaklarımda partinin uğultusu.

Ordövr tepsisi taşıyan bir garson Bertrand'a çarpıyor, Bertrand garsonu öfkeyle itiyor, ama bu defa karşısına Isabelle Adjani çıkıyor, Adjani onunla nedense çok ilgileniyor, Bertrand Adjani'nin sözlerine karşılık vermeye çalışırken, ne kadar yol aldığımı fark edince kadını yana itip Chloe'ye doğru ilerlemeye başlıyor.

Kolumu uzatıyorum, elim Chloe'nin omzuna dokunuyor, Chloe'ye bakmadan önce içimden öyle çok tedirginlik akıyor ki, dönüp Bertrand'a bakıyorum, ansızın durduğunu, bana donuk bir yüzle baktığını, sonra gerilediğini görüyorum.

"Chloe," diyorum boğuk bir sesle.

Chloe dönüyor. Adını söyleyen her kimse ona gülümsemeye hazır, ama beni görünce şaşırıyor, bir şey demiyor.

Etrafımızı insanlar sarıyor, ağlamaya başlıyorum. Ona sarılıyorum, onun da bana sarıldığını hayal meyal fark ediyorum.

"New York'tasın sanıyordum," diyor Chloe.

"Hayır bebeğim, hayır, hayır," diyorum. "Buradayım. Buradaydım. Niye öyle düşündün ki?"

"Victor?" diyor, geri çekilerek. "İyi misin?"

"Evet bebeğim, iyiyim," diyorum, hâlâ ağlıyorum, ama artık kendimi durdurmaya çalışıyorum.

Chloe'nin isteği üzerine, bir görevli bizi yukarıdaki, VIP bölümündeki bir sıraya oturtuyor. Buradan partideki herkesi görebiliyoruz; Chloe, Nicorette çiğniyor, özenle rujunu tazeliyor; gözlerinin dış kenarları, sarı ve kahverengimsi griye boyanmış, elini tutup duruyorum, sıkıyorum, o da sıkıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Ha? İyiyim, iyiyim." Duraksıyorum. "Çok iyi değilim." Yine duraksıyorum. "Biraz yardıma ihtiyacım var bebeğim." Gülümsemeye çalışıyorum.

"Uyuşturucularla... ilgisi yok değil mi?" diye soruyor. "Yaramazlık yapmadık, değil mi?"

"Hayır, hayır, hayır, ilgisi yok. Sadece..." Gergince gülümsüyorum. Tekrar elini tutup okşuyorum. "Seni çok özledim. Burada olman öyle güzel ki. Her şey için çok üzgünüm," diyorum bir solukta. Sonra tekrar ağlamaya başlıyorum.

"Hey, şşşş, seni bu hale ne getirdi?" diyor.

Konuşamıyorum, başım ellerimin arasından kayıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Victor? Her şey yolunda mı?" diye soruyor, usulca. "Neler oluyor?"

Derin bir soluk alıyorum. Sonra tekrar hıçkırıyorum.

"Victor, neler oluyor?" diye sorduğunu duyuyorum. "Paraya mı ihtiyacın var? Sorun bu mu?"

Başımı, hayır anlamında sallıyorum. Konuşamıyorum.

"Başın mı belada?" diye soruyor. "Victor?"

"Hayır, hayır, bebeğim, hayır," diyorum yüzümü silerek.

"Victor, beni korkutuyorsun."

"Sadece, sadece, bu en berbat takım elbisem," diyorum, gülmeye çalışarak. "Kostümcü giydirdi. Yönetmen ısrar etti. Ama

üstüme oturmuyor."

"İyi görünüyorsun," diyor, biraz gevşeyerek. "Yorgun ama iyi görünüyorsun." Duraksıyor. Sonra tatlı bir sesle ekliyor: "Seni özledim."

"Ah, bebeğim..."

"Biliyorum özlememem gerekirdi, ama özledim işte."

"Hey, hey..."

"Geçen hafta, New York'taki telesekreterine bir düzine mesaj bıraktım," diyor. "Onları almadın galiba."

"Almadım." Boğazımı temizliyorum. Burnumu çekip duruyorum. "Almadım galiba."

"Victor–"

"Çıktığın biri var mı?" Sesim çatlıyor. "Buraya biriyle mi geldin?"

"Lütfen. Sevimsiz sorular sorma, tamam mı?"

"Yapma Chloe. Söyle işte."

"Tanrım, Victor," diyor geri çekilerek. "Bunu zaten konuştuk. Kimseyle çıkmıyorum."

"Baxter'a ne oldu?" diye soruyorum, öksürerek.

"Baxter Priestly mi?" diye soruyor. "Victor–"

"Evet, Baxter." Elimle yüzümü siliyorum. Sonra elimi pantolonuma siliyorum. Hâlâ burnumu çekiyorum.

"Hiç. Niye sordun ki?" Chloe duraksıyor. Geriliyor. Sakızını çiğniyor. "Victor, birden senin için cidden, cidden çok kaygılanmaya başladım."

"O da filmde değil miydi?" diyorum. "Rolu büyüdü sanıyordum."

"Filmden çıkarıldı," diyor. "Bunun senin için bir önemi olmamalı."

"Bebeğim, dinle beni. Seni gördüğüm için öyle mutluyum ki."

"Titriyorsun," diyor. "Zangır zangır titriyorsun."

"Şey... çok üşüyorum," diyorum. "Burada ne işin var?"

"Defileler filan," diyor, bana tuhaf tuhaf bakarak.

"Evet, evet." Tekrar elini tutuyorum. "Başka?"

"Ayrıca sabahlıkların tarihi üstüne bir belgeseli seslendiriyorum."

"Bu çok güzel bebeğim."

"Evet," diyor. "Ya sen? Senin Paris'te ne işin var?"

"Ben, şey, yeni bir proje arıyorum."

"Bu çok... güzel."

"Evet," diyorum. "Henüz doğru dürüst bir planım yok."

VIP bölümünün çelik merdiveninin dibinde Bobby, Bertrand'la konuşuyor; Bertrand parmağını öfkeyle Chloe'yle oturduğum yere doğru sallıyor ve Bobby'ye eğilip bir şeyler söylüyor, Bobby "anlayışlı" bir edayla başını sallıyor ve eliyle sakinleşmesini işaret ediyor, Bertrand öfkeyle Bobby'nin elini itiyor, Bobby, derin derin iç geçiriyor, merdiveni çıkmaya başlayınca Bentley peşinden geliyor.

İrade gücümü sonuna dek zorlayarak bir sigara yakıyorum. Dumanı üfleyip yüzümü buruşturuyorum, sigarayı Chloe'ye uzatıyorum.

"Hayır, bıraktım," diyor. Gülümseyerek sigarayı alıp yerdeki bir bira kutusunun içine atıyor. "Bu sakızı bile çiğnememeliyim aslında," diyor, yüzünü buruşturarak.

Bobby ile Bentley yaklaşıyor. Sakin ve kararlı görünüyorlar.

"Burada konuşamayız," diyorum. "Burada konuşamayız."

"Çok gürültülü," diyor, başıyla onaylayarak.

"Dinle." Derin bir soluk alıyorum. "Nerede kalıyorsun?"

"Costes'ta," diyor. "*Sen* nerede kalıyorsun?"

"Ben, şey, birilerinin yanında kalıyorum."

"Kimlerin?"

"Bobby Hughes," diyorum, çünkü yalan söylersem anlayacak.

"Sahi mi?" diyor. "Onu tanıdığını bilmiyordum."

"Ve Jamie Fields. Onunla Camden'da birlikte okumuştuk.

Ama onlar sevgili. Bobby ile Jamie sevgililer."

"Açıklama yapmana gerek yok Victor."

"Hayır, hayır, hayır, sandığın gibi değil," diyorum ısrarla. "Birlikteler. Ben onların yanında kalıyorum o kadar."

Chloe duraksıyor. "Ama eskiden Jamie Fields'le çıkmamış mıydın Victor?" diye soruyor.

"Evet, evet, ama o artık Bobby Hughes'la birlikte," diyorum.

"Bobby Hughes nasıl biri?" diye soruyor Chloe. "Victor, lütfen sakinleş. Beni korkutuyorsun."

"Jamie Fields'la çıkmıyorum," diyorum. "Jamie Fields'a artık hiç ilgi duymuyorum."

"Victor, açıklamana gerek yok," diyor Chloe. "Tamam dedim ya."

"Biliyorum, biliyorum." Islak gözkapaklarımı kırpıştırıyorum.

"Adresin ne?" diye soruyor. "Nerede kalıyorsun?"

Adresi vermeye korkuyorum, bu yüzden ona 8. caddedeki bir sokağın ismini veriyorum.

"Klas bir semt," diyor. Sonra kaygıyla soruyor: "Orada oturan insan var mı?"

"Seni ararım, tamam mı?"

Birden, Chloe arkamdaki birine bakıyor ve gülümseyerek ayağa fırlayıp "tanrım –Bentley!" diye bağırıyor.

"Chloe, bebeğim," diye haykırıyor Bentley, onu kucaklıyor.

Chloe, sevinç çığlıkları atarak dönmeye başlıyor; Bobby, kenarda sessizce bekliyor, sabırla aralarındaki geyik muhabbetini dinliyor; kendimi Bobby'nin varlığını kabullenmeye zorluyorum, siyah ve parlak gözlerini Chloe'den ayırmıyor, ama sonra Chloe ona gülümsüyor ve birden etrafımızda flaşlar patlamaya başlıyor ve dördümüz birlikte durup paparazzilere poz vermiyor gibi yapıyoruz, Bobby, Chloe'nin elini kaldırıp öpüyor,

"Tam bir şövalye," diyor Chloe, şakacı bir ciddiyetle, Bobby, Chloe'nin elini öpmek üzere kaldırırken, ona vurmamak için kendimi güç tutuyorum, sonunda sıraya çöküyorum.

"Ne yazık ki onu senden almak zorundayız," diyor Bobby. Eliyle beni gösteriyor.

Bunun üzerine "Sanırım taciz ediliyorum," diyorum.

"Tamam," diyor Chloe. "Yarın sabah defilem var zaten."

"Hadi gidelim Victor," diyor Bentley. "Hadi gel dostum."

"Nereye gideceğiz?" Sıradan kalkmayı reddediyorum. "Gece-yarısı oldu."

"Hayır, olmadı," diyor Bobby, kol saatine bakarak.

"Nereye gideceğiz?" diye soruyorum tekrar.

"Bir akşam yemeği partisine gidiyoruz. Geç kaldık," diye açıklıyor Bobby, Chloe'ye. "Ayrıca, birazdan, gerçekten boktan bir grup çalmaya başlayacak. Gitmenin tam sırası."

"Bebeğim." Bentley, Chloe'yi tekrar öpüyor. "Buralara kadar gelmişsin. Bir parti yapmamak olmaz. Sözüm söz."

"Seni tekrar görmek çok güzel Bentley," diyor Chloe. Sonra Bobby'ye dönüyor, "Seninle de nihayet tanışmak güzel."

Bobby kızarıyor, rol yapıyor, "Seninle de," diyor. Ama sesi beni dehşete düşürüyor, zangır zangır titremeye başlıyorum.

"Gidelim," diyor Bentley. "Kalk hadi."

"Aslında bensiz gitseniz daha iyi olacak," diyorum. "Bu saatte yemek yenmez artık."

"Midem sağlamdır," diyor Bobby. "Bir şey olmaz."

"Chloe," diyorum. "Benimle içki içer misin?"

"Victor," diyor Bobby, kırgın bir sesle.

Chloe, Bobby'nin tepkisini değerlendiriyor. "Bak, daha bavullarımı bile açmadım. Bir sürü işim var," diyor Chloe. "Yarın sabah basın toplantısı yapacağız. On ikide de Gilles Bensimon'la fotoğraf çekimim var. Yani... bu gece olmaz. Kusura bakma."

"İptal edelim," diyorum Bobby'ye.

"İmkansız," diye kestirip atıyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Boşver Victor," diyor Chloe. "Zaten gitmem gerek. Çok yorgunum. Havaalanından doğruca buraya geldim."

"Yarın görüşelim mi?" diye soruyorum.

Duraksıyor. Nedense Bobby'ye bakıyor. "Tabii," diyor. "Beni ara."

"Tamam." Kaygıyla Bobby'ye bakıyorum. "Arayacağım."

Chloe eğilip yanağımdaki ruj lekesini siliyor. Beni öpüyor. Gözden kayboluyor.

Üçümüz Chloe'nin partinin kalabalığı içinde kayboluşunu izliyoruz.

"Gel Victor," diyor Bobby.

"Hayır," diyorum sıradan kalkmadan.

"Şuna bak, cilve yapıyor," diyor Bentley.

Bobby "şakacı" bir edayla kolumu çekiştiriyor.

"Hadi gel. Âlem yapma vakti geldi."

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Aslında Bobby beni tek koluyla kaldırıyor. Merdivenin basamakları kaygan, çünkü mağazanın içi buz kaplı ve üstümüze iğrenç, sarı konfetiler yağıyor. Her tarafta sinekler uçuşuyor.

16

Virgin mağazasının önünde bir limuzin bekliyor, bir karnavalın ortasındayız, korumalar içeri girmeye çalışan insanları itiyor, korkunç bir halde limuzinin yanına iki kez kusuyorum, Bobby bir puro yakıyor.

"Gitme vakti geldi Victor," diyor Bentley, somurtarak. "Kaldır kıçını."

"Kaldırıp ne yapayım?" diyorum, çatlak bir sesle. "Suratına

mı oturayım?"

"Vaatler, vaatler," diyor Bentley. Bezmiş numarası yaparak iç geçiriyor. "Kalk hadi. Uslu çocuk ol."

"Gürültü yapıyorsun," diyorum, ayağa kalkarken.

Bertrand, kaldırımdan bana bakıyor. Ben de ona nefretle bakıyorum. Birden Bentley ile Bobby'nin arasından fırlayıp ona doğru koşuyorum, yumruğumu kaldırarak. Ama Bobby beni tutuyor. Bertrand birkaç santim ötemde küstahça sırıtıyor. Dönüp giderken Fransızca küfrediyor. Ne dediğini anlamıyorum.

15

Limuzinle eve dönerken Bentley ile Bobby'nin arasında oturuyorum.

"Chloe Byrnes," diyor Bobby. "Çok... ilginç."

Başım, dizlerimin üstünde, yutkunup duruyorum, öğürüyorum, derin soluklar alıyorum.

"Chloe Byrnes'ü severim," diyor Bobby. "Cinselliğini kabullenmekten korkmuyor," diye mırıldanıyor. "Vücudu da muhteşem." Duraksıyor. "İnsanın... dikkatini dağıtıyor." Pis bir kahkaha atıyor.

"Bobby, ona elini sürecek olursan, yemin ederim ki seni gebertirim aşağılık herif, tanrı şahidimdir," diyorum, her sözcüğün üstüne basa basa.

"Vay, kabadayıya bak hele," diye kıkırdıyor Bentley.

"Kapa çeneni ibne," diye mırıldanıyorum.

"Tencere dibin kara," diyor Bentley. "Duyduğuma göre, ibnelikte benden geri kalır yanın yokmuş."

Bobby de kıkırdamaya başlıyor. "Yapmayın çocuklar."

"Dediğimi duydun mu Bobby?" diye soruyorum.

Bobby kıkırdamayı sürdürüyor. Sonra çok gergin bir sesle,

baldırımı sıkarak, "Böyle bir tehditte bulunacak kadar ne güçlü ne de tecrübelisin Victor," diyor.

14

8. ya da 16. bölgedeki evdeki yatak odamda, uykusuzluğum, karabasanlar tarafından bölünüyor, otel koridorlarında yırtıcı kuşlar tarafından kovalanıyorum; "öte" sözcüğünü işitip duruyorum, ıslak bir şey pencerenin üst kenarından kanat çırparak geçip duruyor; sürekli saçımı tarıyorum, saçımı ayıracak en doğru yeri bulmaya çalışarak; rüyalarımdaki görüşmeleri iptal ediyorum, sakarlık yapıyorum, yol bulunamayacak kadar dar merdivenlerden yuvarlanıyorum; sürekli su üstündeyim, gördüğüm herkesin yüzü benimkine benziyor; uyanınca şunu fark ediyorum: sen, sadece karanlıkta kapının ardından gelecek hışırtıları bekleyen birisin ve koridorda bir gölge var.

Kapıyı açıyorum. Fransız film ekibinin yönetmenini görüyorum, kaygılı görünüyor, elinde hevesle tuttuğu bir video kaset, sırtında pahalı bir parka var.

Teklifsizce içeri dalıp kapıyı kapıyor, sonra kilitliyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum, yatağa geri dönerken.

"Biliyorum, çekimler sırasında pek konuşamadık Victor," diyor, özür dilercesine. Konuşmasında beklediğim şive yok.

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok," diye mırıldanıyorum.

"Anlıyorum," diyor. "Aslında şimdi her zamankinden de iyi anlıyorum galiba."

"Güzel, ama umurumda değil. Başımda yeterince bela var zaten," diyorum. Sonra esniyorum. "Saat kaç?"

"Epey geç," diyor.

Komodine uzanıp iki Xanax yutuyorum, ağzıma bir Evian şişesi dayayıp yönetmene nefretle bakıyorum.

"O ne?" diye soruyorum, elindeki video kaseti göstererek.

"Bugünkü çekimler mi?"

"Tam olarak değil," diyor.

Birden bir şeyi kavrıyorum. "Bobby burada olduğunu biliyor mu?"

Kaygıyla gözlerini kaçırıyor.

"Gitsen iyi olacak," diyorum. "Bobby burada olduğunu bilmiyorsa gitmelisin."

"Victor," diyor yönetmen. "Sana bunu gösterip göstermemeyi çok düşündüm." Bir an duraksıyor. Bir karar veriyor. İçinde titremekte olduğum yatağın yan tarafındaki beyaz, meşe bir dolabın içindeki büyük ekran bir televizyona doğru ayaklarını sürüyerek ilerliyor. "Ama çok yakında olacak şeyleri göz önüne aldığımda, bunu izlemenin çok önemli olduğunu düşünüyorum."

"Hey, hey, yapma," diyorum. "N'olur, lütfen–"

"Bunu cidden görmelisin Victor."

"Neden?" diye soruyorum, yalvarırcasına, korkuyla. "Neden?"

"Bu senin için değildi," diyor. "Başka birisinin iyiliği için."

Kasedin üstündeki konfetileri üfledikten sonra kasedi TV'nin altındaki videoya sokuyor. "Bobby Hughes'un iyice kontrolden çıkmaya başladığını düşünüyoruz."

Bir battaniyeye sarılıyorum, donuyorum, evin içi o kadar soğuk ki, ağzımdan buhar çıkıyor.

"Bazı şeyleri... daha açıkça anlayabilmen için basitleştirilmeleri gerek," diyor yönetmen. Duraksıyor. Videoyu inceliyor. "Yoksa bu filmi bir yılda bitiremeyiz."

"Bu kasedi izleyecek gücüm olduğunu sanmıyorum."

"Çok kısa," diyor yönetmen. "Hâlâ dikkatini biraz toplayabiliyorsun. Kontrol ettim."

"Ama kafam karışabilir," diyorum. "Her şeyi birbirine karıştırabilirim ve–"

"*Ne*yi karıştıracaksın?" diyor öfkeyle. "Ne biliyorsun ki karıştıracaksın?"

Videonun play tuşuna basıyor. Yatağa, yanıma oturmasını işaret ediyorum, çünkü öyle gerginim ki elini tutmam gerek, deri eldivenler giymesine karşın. Elini tutmama izin veriyor.

Karanlık ekran, Bobby'nin çeşitli yerlerde çekilmiş görüntülerine dönüşüyor.

Bobby Montparnasse Bulvarı'nda, Bobby La Coupole'da oturuyor, Bobby Champs Élysées'de yürüyor, Bobby Louvre'un bodrum katındaki dev bir salonda Vivienne Westwood defilesinin başlamasını beklerken notlar alıyor, Bobby Rivoli Caddesi'nde karşıdan karşıya geçiyor, Bobby Quai des Celestins'de yürüyor, L'Hôtel-de-Ville Sokağı'na sapıyor, Pont Marie'deki metro istasyonuna giriyor, metroda ayakta duruyor, metro yavaşça Sully-Morland durağına yanaşıyor, Bobby Paris'ten Marsilya'ya giden bir Air Inter uçağında *Le Figaro* okuyor, Bobby Provence havaalanından bir araba kiralıyor.

Biraz rahatlıyorum. "Nedir bunlar? Fragmanlar mı?" diye soruyorum.

"Şşşt. İzle," diyor yönetmen.

"Bobby, bana bunu izlettiğini bilmiyor değil mi?" diye soruyorum tekrar. "Değil mi?"

Bobby Le Bourget havaalanına iniş yapan bir uçaktan iniyor.

Bobby Place des Voyages'da yürüyüp, Benoît adlı bir restorana giriyor.

Bobby Place de l'Alma'daki tünelin ucuna yakın bir yerde, doğu ve batı yollarının arasındaki beton duvarın üstünde oturuyor.

Birden oynadığımı hatırlamadığım bir sahne beliriyor. Tek başımayım. Tenim bronz. Giysilerim beyaz. Saçım jöleyle geriye taranmış. Bir garson aranıyorum.

"Bu kapuçino berbat dostum," diye mırıldanıyorum. "Köpü-

gü nerede?" Tepemde bir mikrofonun ucu görünüyor.

Bir ses Bobby –"Buraya kapuçino içmeye gelmedik Victor," diyor.

"Sen bunun için gelmemiş olabilirsin bebeğim, ama ben köpük istiyorum."

Saint-Honoré Sokağı'nda, sıra halinde ilerlerken, şarkı söyleyen liseli kızların görüntüsü.

Sonra ekran kararıyor.

Sonra bir yakın çekim: Tel Aviv'e uçak biletleri.

Bobby, Berlin'deki Dschungel adlı bir kulübün önünde, bir kıza orospu diyor. Ünlü bir Amerikan futbolcusu yanında duruyor.

Bobby İstanbul'daki bir Yahudi sinagogunun önünde.

Bobby kafasında takkeyle İbranice dua ediyor.

Bobby Bangkok'taki Suudi Arabistan elçiliğinde.

Bobby Trablus'taki bir bungalovdan çıkıyor. Bir radyo anteninin yanından geçiyor. Boynunda pahalı bir Nikon fotoğraf makinesi asılı. Peşinden sarıklı bir grup adam geliyor. Ellerinde Samsonite evrak çantaları var.

Arapça bir aşk şarkısı çalıyor fonda.

Bobby harap durumdaki bir Mercedes 450SEL'e biniyor. Mercedes karanlık, engin bir çöle doğru giderken, kurşun geçirmez camlı bir otobüs onu takip ediyor.

Kamera dev bir çukur kazan bir buldozere pan yapıyor.

Ekran yine kararıyor.

Sonra, siyah bir Citroën güney Normandiya'daki Male adlı bir köyden geçen bir yolda Route Nationale'e doğru ilerliyor.

Omuzda taşınan kamera, yürüyen Bobby'yi çekerken titriyor. Bir Ralph Lauren reklamına benziyor –yemyeşil bir arazi ve gri, bulutlu bir gökyüzü. Bobby şaşılacak kadar şık, üstünde siyah bir yün spor ceket ve siyah bir kaşmir balıkçı yaka, ayaklarında Gucci botlar var, saçı mükemmel, elinde büyük bir Evian

şişesi tutuyor, bir yolda yürüyor.

Bobby samanlığa benzeyen bir yere doğru yürürken, çerçeveye giren iki golden retriever onu selamlıyor, bir kemerin altından geçiyor, bir yiyecek kamyonunun yanından geçiyor, samanlık, kireç taşından ve ahşaptan yapılma; Bobby ön kapıya yaklaşırken kameraya dönüp sırıtıyor, izleyenin anlamadığı bir şeyler söyleyip samanlığın ön kapısının yanında asılı duran kuş kabını gösteriyor.

Bobby o kapıyı çalıyor, eğilip köpekleri seviyor, köpekler fotojenik ve rahat görünüyor, Birden ikisi de başlarını kaldırıp çerçevenin dışına fırlayarak, kameranın arkasındaki her kimse ona doğru koşuyorlar.

Kapı açılıyor; içerisi karanlık olduğundan görülmeyen biri Bobby'nin elini sıkıyor, o kişi kamerayı görünce eliyle gösteriyor, sinirlendiği belli, Bobby'ye içeri girmesini işaret ediyor.

Adam kapıyı kapamadan önce dışarı bakıyor. F. Fred Palakon.

Yönetmen, elimi bırakıp eğilerek kaseti F. Fred Palakon'un yüzünün belirdiği ana geri sarıyor.

F. Fred Palakon tekrar Bobby'nin elini sıkıyor.

F. Fred Palakon tekrar kamerayı gösteriyor.

Yönetmen pause'a basıp Palakon'un kamerayı fark ettiği anı donduruyor. Palakon şu anda 8. ya da 16. bölgedeki evdeki yatak odama bakıyor.

"Bunun pek iç açıcı olmadığını biliyorum," diyor yönetmen.

Ben çıldırmış gibiyim. Yatağın diğer tarafına kaçmış, duvara yaslanmış, tuhaf sesler çıkarıyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini düşün," diyor yönetmen. "Düşün."

Haykırmaya başlıyorum. "Öleceğim, öleceğim, beni öldürecekler..."

"Victor–"

"Hayır, hayır, hayır." Yatakta çırpınıyorum.

"Her halükarda," diyor yönetmen, kasedi videodan çıkarırken, "bu bir hayal değil."

Yatakta nihayet kımıldamadan yatıyorum, ellerim yüzümde.

"Ne öyleyse?" diye soruyorum. "Ceza mı?"

"Hayır," diyor yönetmen, çıkıp gitmeden önce. "Eğitim."

13

Bir saat sonra, banyoda, dişlerimi fırçaladığımın hayal meyal farkındayım. Kurulanıyorum. Havlu elimden kayıp duruyor. Giyiniyorum. Şersem gibiyim. Yatak odamın karanlığında kıkırdarken, tesadüfen bir plan kurmaya başlıyorum.

12

Spiral merdivenden, yavaşça salona inerken, korkum yüzümden okunuyor. Zangır zangır titremeyi kesemiyorum. Asık suratlı bir kameraman, holün çoğunu kaplayan dev bir Panaflex kameraya yaslanmış, kahvesini yudumluyor. Yönetmen ise yönetmen sandalyesinde oturmuş, bir video kaset izleyerek, içinde olmayacağım bir sahneyi hazırlıyor. Ekip etrafta dolanıyor. Biri başka birine "Aslında önemi yok," diyor. İnsanlar omuz silkip ve usulca ortalıkta dolanıp duruyorlar.

Bir daha bu insanlardan hiçbirini görmeyeceğime yemin ediyorum.

Bentley, sabahtan beri MTV'nin "House of Style-Dubai!" programına röportaj veriyor. Şu anda salonun bir köşesindeki aynanın karşısında otururken bir stilist saçını kurutuyor. Bentley, saç kurutma makinesinin gürültüsü yüzünden bağırarak, bir muhabire bir şeyler anlatıyor. "Mutfak aslında modern, ama

klasik bar havası verildi," diyor. Muhabir, hangi ülkenin askerlerinin en seksi olduğunu soruyor. Sonra "Bir pretzel alabilir miyim?" diyor. Parmağımla bir gözyaşını durdurmaya çalışıyorum. Yüreğim sızlıyor. Patlayacak gibi. Bentley'ye hafifçe el sallamayı başarıyorum. Muhabir bana bakarak Bentley'ye bir şeyler fısıldıyor. Bentley "Yaptım bile," diye mırıldanıyor. Kahkahayı basıyorlar. "Çak!" diyerek birbirlerinin avuçlarına vuruyorlar.

Jamie, bir kanepede yatıyor. Gözleri pembe bir maskeyle örtülü. Dün öğleden sonra geçirdiği kürtajın ardından dinleniyor. Ayrıca dün gece Planet Hollywood'un açılışına katıldığı için hâlâ akşamdan kalma. Homurdanarak bir cep telefonuyla konuşuyor. Göğsünde bir Kova burcu yıldız falı kitabı duruyor. Sanki kaza geçirip kanepeye yatırılmış gibi görünüyor. Yüzüne bir çiçek bastırıyor. Parmaklarında gazete mürekkebi lekeleri var. Yanından geçerken bezgince elini kaldırıp ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak "Şşşş, *menajerim*," diyor. El kameralı biri diz çöküp Jamie'nin ifadesiz yüzünü Super-8 filme çekiyor.

Bobby, bilgisayarın başında oturuyor. Üstünde bir Helmut Lang kot pantolon, köstebek kürklü bir Helmut Lang ceket ve soluk yeşil bir Comme des Garçons kazak var. Bilgisayar ekranında FELAKETİN EŞİĞİ yazıyor. Felaket kim? diye düşünüyorum. Bu grubu hiç duymamıştım. "Hafif tahammüllü" ruh hallerinden birinde olan Bobby, bana "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Chloe'yi görmeye," diyorum. Kaskatı bir şekilde yanından geçip mutfağa giriyorum. Kendimi buzdolabına bakmaya zorluyorum. Rahat görünmeye çalışıyorum. Çok zor. Dışarıda şimşek çakıyor. Sonra gök gürlüyor.

Bobby, az önce söylediğim şeyi düşünüyor.

"Onu kurtarmaya mı çalışıyorsun?" diyor, düşünceli bir sesle. "Yoksa kendini mi kurtarmaya çalışıyorsun?" Duraksıyor. "Bu gerçek bir çözüm değil," diyor. Sonra daha sert bir sesle ek-

liyor: "Değil mi?"

"İyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum, o kadar."

"O başka filmdi galiba," diyor Bobby. "Filmleri karıştırdın."

"Bu senin için problem mi?" diyorum, salona geri dönerken.

"Hayır," diyor. "Ama başka şeyler de yapacağını düşünüyorum." Omuz silkiyor. "Çok... zor bir durum."

"Eski kız arkadaşımı görmek için senden izin almak zorunda mıyım?" diye soruyorum. "Bu kahrolası–"

"Hey, benimle böyle konuşma." Kaşlarını çatıyor.

"–mesele öyle basit ki Bobby. Chloe'yi görmeye gidiyorum. O kadar. Bay bay."

Bobby'nin yüz ifadesi hafifçe değişiyor. İlgisini yitiriyor. Hattâ sanki bana güvenmeye başlıyor.

"Kızgın numarası yapma," diyor, bana tehditkar gözlerle bakarak. "İyi rol kesemiyorsun."

Bu evden asla çıkamayacağımı düşünüyorum. *Bu sadece bir sahne, bu sadece bir geçiş,* diye düşünüyorum. Bir anlamı olan bir şarkı sözü gibi.

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır, hayır," diyor Bobby. "Bazı şeyleri gizlediğini düşünüyorum, o kadar."

"Ne duymak istiyorsun peki?" diye meydan okuyorum.

Bunu düşündükten sonra bilgisayar ekranına geri dönüyor. "Başka bir şey duymak istiyorum galiba,"

"Ne demek bu şimdi?" diye soruyorum.

"Çeviriye mi ihtiyacın var?" diye mırıldanıyor. "Kendine gel. Alfabeni öğren."

"Normal bir sohbet yapmaya çalışıyorum, o kadar," diyorum.

"Başaramıyorsun," diyor.

"Negatif enerjinden etkilenmeyeceğim," diyorum, dişlerimi sıkarak. "Görüşürüz ahbap."

Yönetmen bana bakıp başıyla onaylıyor.

"Tamam, biraz doğaçlama ses kaydı yapalım," diyor "House of Style" muhabiri.

60'ların film dergilerini, parçalanmış bez bebek fotoğraflarının bulunduğu bir kitabı ve pazusundaki yeni bir iblis dövmesini gösteren Bentley'in yanından geçiyorum.

"Seni özleyeceğiz," diyor Bentley, bana bakıp kirpiklerini titreştirerek.

Dışarıda yağmur çiseliyor. Kaygılı yüzlü, sakallı bir adam köpeğini gezdiriyor. Elinde bir demet ayçiçeği tutan bir kız yanımdan geçiyor. Tekrar ağlamaya başlıyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Bir taksi çeviriyorum. Takside çığlık atmamaya çalışıyorum. Bir an tereddüte düşüyorum. Ama bunu yağmura yoruyorum. Şoföre "Amerikan elçiliği" diyorum.

II

Artık biraz sakinleştiğim için hıçkıra hıçkıra ağlamıyorum. Boğulacak gibi olmuyorum. Ama öyle çok Xanax yuttum ki, gözlerimin tamamen kararmasını engelleyen tek şey, hissettiğim orta şiddette paniğin, etrafı aydınlatan donuk ışığı.

Taksi Gabriel Caddesi olduğunu farz ettiğim bir yerde, Amerikan elçiliği olduğunu farz ettiğim bir binanın önünde duruyor. Şoföre cüzdanımdaki tüm parayı veriyorum. 250 ya da 300 frank. Umurumda değil, diye düşünüyorum, arabadan tökezleyerek inerken.

Bir bekçi kulübesinin yanından geçip, binaya girdiğimin hayal meyal farkındayım. Şehir polisine, bir makineli tüfeğe, bir güvenlik kamerasına yan gözle bakarak, yüzümdeki sakince gülümsemeyi şüpheyle karşılayan bir güvenlik görevlisine doğru yürüyorum.

Lobide bir metal dedektörünün içinden geçiyorum. Sorun çıkmıyor. Bir pleksiglas cama doğru yürümeme izin veriliyor.

Plegsiglas camın arkasındaki kadına bir yetkiliyle görüşmem gerektiğini söylüyorum. "Un officiale...?"

İngilizce konuşarak, randevum olup olmadığını soruyor.

"Hayır," diyorum.

Adımı soruyor.

"Victor Johnson," diyorum.

Ne hakkında görüşmek istediğimi soruyor.

"Bomba," diyorum. "Bir bomba hakkında."

Bir telefonu açıp, duyamadığım bir şeyler söylüyor. Epeyce konuşuyor.

Birden görüş alanıma makineli tüfekli iki polis giriyor. Tek kelime etmeden iki yanıma geçip hazırolda duruyorlar.

Tanıdık gelen, hafif Avrupai, gri Prada takımlı ve şık yeşil kravatlı genç bir adam, bir koridorda belirerek hızla yaklaşıyor.

Genç adam "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Johnson?" diye soruyor.

"Başka bir yerde konuşalım," diyorum.

"Ne hakkında?" diye soruyor, üstüne basa basa.

"Ritz'i bombalayan kişileri tanıyorum," diyorum. "Yaşadıkları yeri biliyorum. İsimlerini biliyorum. Kim olduklarını biliyorum."

Görevli bana ifadesiz bir yüzle bakıyor. Kararsız kalıyor. "Sahi mi?"

"Evet," diyorum. "Sahi."

"Peki?" diye sorup, beklemeye başlıyor.

"Siyasal Bilimler Enstitüsü'nü de bombaladılar," diyorum. "Café Flore'yi de." Birden soğukkanlılığımı yitiriyorum. "Geçen hafta metroda patlayan bombayı da onlar koydu." Ağlamaya başlıyorum.

Görevli bir karara varıyor.

"Lütfen beni burada bekleyin," diyor.

Eğilip iki polise bir şeyler fısıldıyor. Polisler başlarıyla onaylayıp, biraz gevşiyor ve bana yaklaşıyorlar.

"Hayır," diyorum. "Burada beklemek istemiyorum."

"Lütfen. Sizi Güvenlik'ten biriyle görüştüreceğim," diyor görevli kibarca.

"N'olur sizinle geleyim," diyorum. "Beni takip etmişlerse..."

"Sakin olun Bay Ward. Hemen dönerim," dedikten sonra dönüp gidiyor.

Yanımıza üçüncü bir polis geliyor. Şimdi bir üçgenin ortasındayım. Birden midem kasılıyor.

"Hey," diyorum. "Soyadımın Ward olduğunu nereden bildin?" Bağırmaya başlıyorum: "Soyadımı nereden bildin?"

Ama o artık koridorda bir silüetten ibaret. Sonra gölgesi bile kayboluyor.

Polisler iyice sokuluyor. Onlara panik olduğumu anlatmak için iç geçiriyorum. Korkum kontrolümden çıkıyor. Bok kokusundan boğulacak gibi oluyorum. Polislere anlamsız gelen el kol hareketleri yapıyorum. Yüzleri ifadesiz. Hareketler, sesler. Bana doğru gelen insanlar var. Koridorda yeni silüetler beliriyor. İki polis daha, genç yetkili ve bir başkası. Gölgeler yaklaştıkça, soluk seslerim yükseliyor. Bana doğru geliyorlar. Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Plegsiglas camın arkasına bakıyorum. Ama kadın artık orada yok. Sonra bir ses duyuyorum.

"Bay Ward?" diye soruyor ses.

Yavaşça, afallamış bir halde dönüyorum.

Karşımda F. Fred Palakon duruyor. Koridorun ışığı dramatik bir şekilde arkasından vuruyor.

Kaçmaya çalışıyorum.

10

Bir sorgu odası. İçerisi buz gibi. Tavanda bir vantilatör var. Her yer konfeti kaplı: duvarlar, yer, oturduğumuz sandalyeler. Palakon, David Crater, Laurence Delta, Russell ve Verdier Caddesi'ndeki binadaki Japon adamın arkasında oturdukları masada da konfeti yığınları duruyor. Paris Birinci Bölge Polis Departmanı'ndan bir müfettiş ile Lyons'dan gelen bir İnterpol müfettişi not tutuyorlar. Bu adamı bir yerden gözüm ısırdığı için dikkatim dağılıyor. Oda sigara dumanıyla kaplı.

"Jamie Fields'ı bulmamı istemiyordun aslında," diyorum, kendimi tutamayarak. "Bu işin onunla ilgisi yoktu Palakon."

Palakon iç geçiriyor. "Bay Ward, yine de gerçek şu ki–"

"Palakon," diye uyarıyorum. Nabzım hızlanıyor. "Tanrı'ya yemin ederim ki, bu kahrolası işin ne olduğunu anlatmazsan tek kelime konuşmayacağım."

"Bay Ward, lütfen–"

"Hayır Palakon. Siktir git." Ayağa kalkıp, sandalyeye tekme atıyorum.

"Bay Ward, lütfen oturun."

"Neler olduğunu öğrenmeden oturmam Palakon."

"Size yardım etmek için buradayız Bay Ward," diyor Palakon kibarca.

"Kes şunu kahrolası," diye haykırıyorum. "Neler oluyor onu söyle. Tanrım, kahrolası *elçilikte* bile siktiğimin ofisleriniz mi var? Öğle yemeklerini hep birlikte mi yiyorsunuz?"

Palakon önce Crater'a, sonra Delta'ya ve Japon adama bakıyor. Japon adam sabırsızca kaşlarını çatıyor. Bir tereddütten sonra Palakon'a başıyla onay veriyor.

Palakon sakin, kararlı bir sesle soruyor: "Pekala Victor, ne öğrenmek istiyorsun?"

"Kimin için çalışıyorsun?"

Palakon düşünüyor. Kararsız kalıyor.

"Hadi Palakon."

İnterpol müfettişine bakıyorum. Olanlarla hiç ilgilenmiyor gibi, olup bitene belli belirsiz dikkat ediyor. O elmacık kemiklerini, o çeneyi gözüm ısırıyor. Onu nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışıyorum.

"Sadece sana durumu en iyi şekilde nasıl açıklayabileceğimi düşü–"

"En iyi şekli filan siktir et," diye bağırıyorum. "Söyle. Kimin için çalışıyorsun?"

"Ben bağımsız çalışıyorum Bay Ward–"

Sözünü kesiyorum. "Kimin için çalıştığını söylemezsen tek kelime etmeyeceğim."

Uzun bir sessizlik. Delta derin derin iç geçiriyor. Sonra Palakon'a başıyla onay veriyor.

"Kimin için çalışıyorsun kahrolası?" diye soruyorum. "Jamie Fields'ın bütün bunlarla hiçbir ilgisi yok, değil mi?"

"Yok... sayılır." Palakon başını yana eğiyor.

"Canın cehenneme Palakon. Saçmalıklarından bıktım usandım artık," diye haykırıyorum.

"Bay Ward–"

"Tammy Devol'u öldürdüler," diye haykırıyorum. "Ona tecavüz ettiler ve gırtlağını kestiler. Bobby Hughes'un emriyle."

Masanın karşı tarafındaki herkes, bana sanki delirmişim gibi, sanki bu koşullar altında delirmem tuhaf bir şey olurmuş gibi bakıyor.

"Bay Ward–" Palakon sabrını yitirmeye başlıyor.

"Canın cehenneme Palakon!" diye haykırıyorum. "Kimin için çalışıyorsun?" Şimdi masanın önündeyim. Kenarlarını sımsıkı kavrıyorum. Öfkeyle Palakon'un yüzüne bakıyorum. "Kimin için çalıştığını söyle kahrolası," diye bağırıyorum, avazım

çıktığı kadar. Yüzüm çarpılıyor.

Palakon derin bir soluk alıyor ve bana buz gibi gözlerle bakıyor.

"Baban için çalışıyorum," diyor.

Duraksıyor. Başını yana çeviriyor. İç geçiriyor. Sonra tekrar bana bakıyor.

"Babanız için çalışıyorum Bay Ward."

Bunu öyle sakin ve ciddi bir sesle söylüyor ki, birden bir kapı açılıyor. O kapının ardına baksanız, karlı bir yolda yürüdüğümü, sonra yere düştüğümü görürsünüz. Bunun anlamı, gerçeğin kaosa eşit olduğudur. Bir gerilemedir bu. Ansızın kapıldığım fiziksel bir his, bu odadaki herkesi göz ardı etmeme... elini saçında gezdiren Russell'a, yeni bir sigara yakan Japon adama, tepemde dönüp duran sineğe sırtımı dönmeme yol açıyor. Bu adamlar suçlu. Arkasında oturdukları masa birden genişliyor sanki. Planlar yapıyorlar, notlar alıyorlar, kararlar veriyorlar, yolculuklar planlıyorlar. Sorgu odasının soğuk havasında, görünmez bir şeyler şekilleniyor ve üstüme geliyor. Ama İnterpol müfettişinin tanıdıklığı her şeyi sekteye uğratıyor. Bir sahneyi hatırlatıyor. İçimden bir şey yükseliyor. Karmaşayı siliyor.

"Nasıl yani?" diye soruyorum, usulca.

"Babanız tarafından kiralandım," diyor Palakon. "Kendisi bana geldi."

Elimi, ağzıma götürerek masadan uzaklaşıyorum ve az önce tekmelediğim sandalyeye oturuyorum.

"Bay Ward," diye söze başlıyor Japon adam, ağır bir aksanla. "Babanız yakında A.B.D. Senatosu'ndan ayrılacak, değil mi?"

Ona şaşkın gözlerle bakıyorum. "Bi... bilmem."

Japon adam devam ediyor. "Babanız–"

"Bir saniye," diye sözünü kesiyorum. "Babamın bu olanlarla ne ilgisi var?"

"Victor," diye söze başlıyor Palakon. "Baban–"

Japon adam sözünü kesiyor. "Bay Palakon, lütfen. Konuşabilir miyim?"

Palakon tereddüt ediyor. Başıyla onay veriyor.

"Resmen tanıştırılmadık," diyor Japon adam.

"Kimsin sen?" diyorum.

Duraksıyor. "Her ikimizin sağlığı için, Bay Johnson, tanıştırılmayacağız da."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, yumruklarımı sıkarak. "Kahretsin, kahretsin–"

"Bay Johnson, babanız Birleşik Devletler Senatosu'ndan ayrılıyor." Japon adam duraksıyor. "Diyelim ki... başka şeyler yapmak istiyor." Japon adam, el hareketleri yapıyor. Gülümsemeye çalışıyor, ama başaramıyor. "Yükselmek istiyor. Daha yüksek bir mevkiye–"

"Kahretsin, kahretsin kahretsin," diye inlediğimi duyunca susuyor, Japon adamın dikkati dağılıyor.

"Bay Ward," diyor Crater. "Babanız bize geldiğinde... şey... bazı eğilimleriniz konusunda kaygılar..."

"Şunu demek istiyor Victor," diyor Palakon. "Sen hiç tanınmayan biri değilsin."

"Ne değilim?" diye soruyorum.

"Bazı çevrelerde, bazı medyatik çevrelerde tanınan birisin." Bu kez konuşan Delta. "Bir hedefsin."

Palakon ile Crater başlarıyla evetliyorlar.

"Babana göre, senin hayatının bazı yönleri, birtakım... eee... olasılıkların oluşmasını engelliyordu."

"Dinle Victor," diyor Crater sabırsızca. "Baban tatile çıkmanı istiyordu aslında."

"Neden?" diye soruyorum usulca.

"Bazı... şey... huylarının..." Palakon cümlesini tamamlayamı-

yor. Masadaki bir dosyaya bakıyor. Oda birden küçülüyor sanki. "...huzursuz edici olduğunu düşünüyordu." Duraksıyor. "Gereksiz... olduğunu düşünüyordu. Onun için kötü reklam olabilirlerdi," diye ekliyor.

"İşler yolunda gitmeyebilirdi," diyor Japon adam. "Örneğin New Hampshire'da her şey ters gidebilirdi, sizin–"

"Daha oraya gelmeyelim," diye sözünü kesiyor Palakon.

"Evet, doğru," diyor, Japon adam. "Haklısınız."

"Victor, baban sana hiçbir şekilde zarar gelmesini istemiyordu," diyor Palakon. "Senin... şey... bir süreliğine tatile çıkmanı istiyordu. Biraz... meşgul olmanı istiyordu. Birleşik Devletler'de olmanı istemiyordu." Palakon duraksıyor. "Bu yüzden bize geldi. Oturuldu, konuşuldu. Hazırlıklar yapıldı."

Sessizlik. Boş, çirkin bir sessizlik. Onlara bakakalmış haldeyim. Ne dediklerini anlamıyorum, çünkü zihnim bazı ayrıntıları kabullenemiyor. Bu kabullenemeyiş yayılıyor. Bütün bunlara bir pencereden bakıyorum. Pencere kapanıyor. Karanlık çöküyor. Kimse gerçekten kim olduğunu söylemiyor ve söylemeyecek.

We'll slide down the surface of things.

En önemli şeyler bilmediklerindir.

Oda yan yatıyor. Sonra düzeliyor.

Dışarıda gök gürlüyor.

Huzursuzluğun da ötesinde bir his duyuyorsun, kendini onlara bakmaya zorluyorsun, düşmemek için çaba harcıyorsun, umursamaya çalışıyorsun, ama yapamıyorsun, istesen bile yapamazsın; şimdi, bu odada, onların da bunu bildiğini anlıyorsun. *Kafa karışıklığı ve çaresizlik insanı her zaman harekete geçirmez.* Çok eskiden, ilk menajerimin ofisinde çalışan biri söylemişti bunu bana. Ancak şimdi hatırlıyorum. Ancak şimdi anlıyorum.

"Niye Jamie Fields'ı bahane olarak kullandın?" diye sorduğumu işitiyorum.

"Geçmişini araştırdık," diyor Palakon. "Bazı insanlarla konuştuk. Tartıştık. Seçimler yaptık."

"Ama Jamie Fields'ın, Bobby Hughes'la bağlantısı olduğunu bilmiyorduk," diyor Delta, çenesindeki gamzeyi kaşıyarak.

"O bir hataydı," diye itiraf ediyor Palakon, mahçupça.

"Avrupa'da film çektiğini sanıyorduk," diyor Delta. "Hepsi bu."

"Kahretsin. Yalan söylüyorsunuz," diye inliyorum. "Bu adi ve aşağılık bir yalan. Bundan fazlasını biliyordunuz. Tanrım."

"Bay Ward–" diyor Palakon.

"O şapkayı yanıma alıp Jamie Fields'a vermemi söylemiştin," diyorum.

"Evet," diyor Palakon. "Doğru. Ama Bobby Hughes'la ilişkisi olduğunu bilmiyorduk. Bobby Hughes'un varlığını bile bilmiyorduk, ta ki... çok geç olana dek."

"Bobby Hughes sizi tanıyor mu peki?"

"Evet," diyor Palakon. "Şahsen değil. Ama varlığımızı bildiğine eminiz."

"Beni sizin gönderdiğinizi biliyor mu? Sizin yüzünüzden burada olduğumu biliyor mu?" diye soruyorum, parçaları birleştirmeye çalışarak.

"Öyle görünüyor," diyor Palakon. "Ama Jamie Fields'ın söylediğini sanmıyoruz."

"Ne zaman öğrendiler?"

"Sizinle tanıştığımız zaman bile olabilir," diyor Palakon. "Emin değiliz."

"Ne istiyorlar peki?"

Palakon derin bir soluk alıyor. "Başarısız olmamızı istiyorlar," diyor. "Bunun için ellerinden geleni yaptıkları kesin."

"Hangi konuda?" diye soruyorum. "*Onlar* kim?" diye soruyorum.

"Kim olduklarını *tam olarak* bilmek imkansız," diyor Pala-

kon. "Aslında pek çok yanıt var. Ama sizi –varlığınızı– kullanmaya karar verdikleri kesin."

"Bay Ward," diyor Delta. "Jamie Fields'ın Bobby Hughes'un örgütüne düşman bir örgüte üye olduğunu sonradan öğrendik. Bunu öğrenince durumu, durumunuzu nasıl etkileyeceğini tartıştık. Bu bağlantıdan size zarar gelme ihtimalinin düşük olduğuna karar verdik. Hem başınız derde girse bile anında müdahale edip sizi kurtarabilirdik."

Crater konuşuyor. "Jamie Fields o sıralar Bobby Hughes'la görüşmüyordu. O aşamada güvende olduğunuzu düşündük."

"Jamie Fields, Bay Hughes'un örgütüne sızan bir karşı casusluk teşkilatında çalışıyor," diyor Palakon. "Sizi gönderdiğimiz sırada bunu bilmiyorduk. Durumu, ancak siz Londra'da ortadan kaybolduktan sonra anladık." Duraksıyor. "Ama artık çok geçti."

"Ama onlar epeydir tanışıyor," diye mırıldanıyorum. "Jamie, Bobby ile yıllar önce tanıştığını, yıllardır çıktıklarını söylemişti."

"Yıllar önce tanıştıkları doğru," diyor Palakon, başıyla onaylayarak. "Ama Bobby Hughes bir sürü insanla tanışır. Hepsi onunla çalışmaz. Hepsi örgütüne katılmaz."

Sessizlik. "O şapkayı yanıma almamı niye istedin peki?" diye soruyorum.

Palakon iç geçiriyor. "Jamie Fields'ın çalıştığı teşkilatla ilgili bir şeydi o." Uzun bir sessizlik. Yanıtın bu kadar olduğunu söylemek istiyor.

"Yani... Jamie Fields, Bobby Hughes için çalışmıyor mu?" diye soruyorum.

"Çalışmıyor Bay Ward," diyor Palakon. "Jamie Fields Birleşik Devletler hükümeti için çalışıyor."

"Şapkada... ne vardı?" diye soruyorum tereddütle.

Herkes derin derin iç geçiriyor. Gözler kırpılıyor, sandalyelerde kımıldanılıyor. Palakon Crater'a bakıyor. Crater, pes etmiş

bir edayla başını sallayıp onay veriyor. İnterpol müfettişini nereden tanıdığımı bulmak üzereyim, ama Russell sigara yakınca dikkatim dağılıyor. Jamie'nin Bobby için çalışmadığını bilmek içimi rahatlatmıyor, çünkü buna inanmıyorum.

"Şapkanın astarının altında," diyor Palakon, "yeni bir tür plastik patlayıcının prototipi vardı."

Tepeden tırnağa buz kesiyorum. Bir ürperti bedenime dev bir dalga gibi yayılıyor. Damarlarım donuyor, karıncalanıyor. Sandalyemde kımıldanıyorum. Hareketsiz duramıyorum.

"Saptanma ihtimalinden emin değildik," diyor Palakon. "Bir taşıyıcıya ihtiyacımız vardı. Kimsenin şüphelenmeyeceği birine ihtiyacımız vardı. O numuneyi Avrupa'ya götürebilecek birine ihtiyacımız vardı."

"Ama QE2'ye binince birileri seni fark etti Victor," diyor Crater. "Bir casusun işi olabilir. Emin değiliz."

"Kafam... karıştı," demeyi başarıyorum.

"Baban seni ülke dışına çıkarmamı istedi," diyor Palakon. "Ben de kabul ettim. Kabul ettiğim bir şey daha vardı." Duraksıyor. "Birine... bir kıyak borcum vardı." Tekrar duraksıyor. "Ona Remform'un prototipini vermeyi kabul ettim. Ama senin Avrupa'ya gitmenle o plastik patlayıcının gönderilmesinin bir alakası yoktu. Baban bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Bu benim hatamdı. Sorumluluğu tamamen üstleniyorum. Ama acil bir durum vardı. Hızlı hareket etmek gerekiyordu. Hemen bir taşıyıcı bulmalıydım. Sen vardın."

"Remform tam olarak nedir?" diye soruyorum.

"Saptanması imkansız bir plastik patlayıcı," diyor Palakon. "Metal dedektörleri, röntgen cihazları, iz dedektörleri, elektron saptayıcı buhar dedektörleri ve eğitimli köpekler tarafından saptanamaz." Palakon omuz silkiyor. "Çok kullanışlıdır."

"Remform... ne işe yarar?" diye soruyorum.

"Boşver. Bilmen gereken bir şey değil Victor. Ama Bobby Hughes'un eline geçmemeliydi. Yanlış ellere geçti." Palakon duraksıyor. "Senin koruma altında olacağını sanıyorduk. Ama korunamadın. Özür dilerim. Remform sen QE2'dayken çalındı. Bunu yeni anladık. Yemin ederim ki durumu ancak geçen hafta, otelde buluştuğumuzda anladık Victor."

"Olanları ancak geçen hafta, Palakon seninle temas kurunca anladık," diye onaylıyor Delta.

"Remform'un nerede olduğunu senden öğrendim," diyor Palakon.

"Niye olanları Jamie'ye anlatmıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bunu yaparsak başı derde girer," diyor Palakon. "Kim olduğu anlaşılırsa, bütün emekler boşa gider. Bu riske giremeyiz."

"Babamın bütün bunlardan haberi var mı?" diye soruyorum.

"Hayır."

Donup kalıyorum. Konuşamıyorum.

"Şu bir gerçek ki, Remform Bobby Hughes'un elinde ve onu üretip kullanmayı planlıyor," diyor Palakon. "Bu olmamalıydı. Bu kesinlikle olmamalıydı."

"Ama..." diye söze başlıyorum.

"Evet?"

Herkes kulak kesiliyor.

"Ama Bobby Hughes'u tanıyorsun," diyorum.

"Pardon?" diyor Palakon. "Şahsen tanımıyorum."

"Hayır Palakon," diyorum. "Tanıyorsun."

"Bay Ward, neden bahsediyorsunuz?"

"Palakon," diye bağırıyorum. "Seni bir video kasette gördüm. Bobby Hughes'un elini sıkıyordun, seni yalancı piç kurusu. Video kasette gördüm. Onun elini sıkıyordun." Yine sandalyeden kalkıp üstüne yürüyorum.

Palakon yutkunuyor. "Bay Ward, bildiğiniz gibi onlar fotoğ-

rafları ve video kasetleri değiştirmekte çok ustalar." Palakon susuyor, sonra devam ediyor. "Gördüğünüz şey muhtemelen bir filmdi. Bir özel efektti. Üstünde dijital yöntemlerle oynanmış bir film parçasıydı. Size onu niye gösterdiler bilmiyorum. Ama Bobby Hughes'la hiç tanışmadım ve–"

"Vıdı vıdı yapma," diye bağırıyorum. "Yalan söylüyorsun. Sana inanmıyorum." Vücudumda öyle bir adrenalin akışı var ki zangır zangır titriyorum.

"Bay Ward, korkarım sizi de kandırmışlar," diye ekliyor Palakon.

"Yani artık gözlerimize de mi inanamayacağız?" diye soruyorum. "*Her şeyin* üstünde oynanıyor mu? Her şey yalan mı? Buna herkes inanacak mı?"

"Evet," diyor Palakon.

"Gerçek olan ne öyleyse?" diye haykırıyorum.

"Hiçbir şey Victor," diyor Palakon. "Çeşitli gerçekler var."

"Bize ne olacak peki?"

"Değişmeliyiz." Omuz silkiyor. "Uyum sağlamalıyız."

"Neye? Daha iyi şeylere mi, daha kötü şeylere mi?"

"Artık iyi kötü diye bir şey kaldığını sanmıyorum."

"Neden?" diye bağırıyorum. "Neden yoklar?"

"Çünkü artık kimse 'iyiyle' ya da 'kötüyle' ilgilenmiyor," diyor Palakon. "Durum değişti."

Ağlamaya başlıyorum. Biri boğazını temizliyor.

"Bay Ward, bize çok yardımcı oldunuz," diyor Crater.

"Nasıl?" diye hıçkırıyorum.

"Palakon'a verdiğiniz yazıcı çıktısı sayesinde. Bobby'nin Remform'u bu hafta bir bombalama olayında kullanacağına inanıyoruz," diye açıklıyor Crater. "Artık buna engel olabiliriz."

Bir şeyler mırıldanıp başımı yana çeviriyorum.

"Bombalamanın Cuma günü yapılacağını düşünüyoruz," di-

yor Palakon, soğukkanlı bir sesle. 15 Ekim'de. '1985'in bir yazım hatası olduğunu düşünüyoruz. 8'in aslında 0 olduğunu düşünüyoruz."

"Neden?"

"1985'in aslında 1905 olduğunu düşünüyoruz," diyor Crater. "Yani 19:05. Akşam yediyi beş geçe."

"Eee?" diye mırıldanıyorum. "Yani?"

"Bu Cuma günü, 15 Ekim'de, akşam yediyi beş geçe havalanacak olan bir TWA uçağı var," diyor Palakon.

"Ne olmuş yani?" diye soruyorum. "O tarihte, o saatte havalanacak bir sürü uçak yok mu?"

"Bu uçuşun numarası 511," diyor Palakon.

9

Sakin olmamı söylüyorlar.

Benimle yarın temas kuracaklarını söylüyorlar.

8. ya da 16. bölgedeki eve dönmemi ve hiçbir şey olmamış gibi davranmamı söylüyorlar.

Yakında beni bir tanık koruma programına alabileceklerini söylüyorlar (ben yere yığılıp histerikçe ağlamaya başlayınca söylüyorlar bunu).

Tekrar sakin olmamı söylüyorlar.

Onlara güvenmek üzereyken, İnterpol müfettişinin QE2'daki güvenlik görevlisi sekreterini oynayan adam olduğunu fark ediyorum.

"Sizinle temas kuracağız Bay Ward," diyorlar.

"Gözleneceksiniz," diyorlar.

"Biliyorum," diyorum perişan bir sesle.

Xanax'ım kalmadığından ve yağmur çiselediğinden, Hôtel Costes'a gidiyorum. Kafede bekleyip, dalgın rolü yaparak çay

içiyorum. Yan masada bırakılmış bir Camel Lights paketinden sigara içiyorum. Nihayet Chloe geliyor. Yanında, rehabilitasyondan yeni çıkmış uyuşturucu bağımlısı ünlü bir balerinle Aphex Twin var. Resepsiyon masasında duran Griffin Dunne ile neşeli bir sohbete başlıyorlar. Sonra Chloe dışında herkes gidiyor. Büyülenmiş gibi ona doğru yürüyorum. Chloe cep mesajlarını kontrol ediyor. Onu tutuyorum. Sessiz lobide, korkuyla etrafa bakınarak ona sarılıyorum. Sonra dudaklarından öpüyorum. Hayatına tekrar giriyorum. İkimiz de ağlıyoruz. Kapıcı başka tarafa bakıyor.

Rahatlamaya başlıyorum, ama Chloe'yi takip eden bir film ekibi lobiye giriyor. Bir kamera etrafımızda pan yapmaya başlıyor. "Bunu" tekrarlamamız söyleniyor. Biri "Motor" diye bağırıyor. Biri "Kes" diye bağırıyor. Ağlamayı kesiyorum ve sahneyi tekrarlıyoruz.

8

İkindi. Gökyüzünde gri bulutlar süzülüyor. Çelik grisi Paris'te yağmur çiseliyor. Bugün iki defile varmış (biri Conciergerie'de, diğeriyse Rodin Müzesi'nin bahçesinde). Chloe'ye trilyonlarca frank ödenmiş. Negatif enerji yayan bir sürü insan varmış. Podyumlar çok uzun görünüyormuş. Paparazzilerin sayısı fazlaymış, ama sakinmişler. Kızlar; kemikler, kuş kafatasları, insan dişleri takmış, kanlı kırmalı gömlekler giymişler. Ellerinde floresanlı su tabancaları varmış. Etraf bazen gürültülü, bazen sessizmiş. Her şey klasmış. Çılgınca sıkıcıymış.

Oda servisine kahve (Chloe içmiyor), bir şişe kırmızı şarap (sadece yarım bardak içiyor) ve bir paket sigara (içmiyor) söylüyoruz. Bir saat geçiyor. Sonra bir saat daha. Çeşitli stilistlerin gönderdiği çiçekler süiti kaplıyor. Rengarenk ve çok ilginçler. Böylece, birbi-

rimizle konuşmadığımız zamanlarda onlara bakabiliyoruz. Pencerenin önüne konan bir güvercin gurulduyor. İlk başta birbirimize "Ne önemi var?" deyip duruyoruz. Söylemekten çekinmediğimiz sırlarımız varmış gibi konuşuyoruz. Ama sonra senaryoya uymak zorunda kalıyoruz. Vajinasını emerek onu defalarca orgazma ulaştırıyorum. Sonra altmış dokuz pozisyonunda yan yatıyoruz. Ağzına girip çıkıyorum. Elleri kıçımda. Ancak iki kere boşaldıktan sonra gevşiyorum. Yüzümü vajinasına dayıyorum. Sonra Chloe ağlamaya başlıyor. Bana güvenemezmiş. Bu imkansızmış. Süitte gezinip ona verecek yeni kağıt mendiller arıyorum. O da sürekli kalkıp yüzünü yıkıyor. Sonra tekrar seks yapmayı deniyoruz. Yanağını yastığa yaslıyor. "Söyle," diyor. "Olabilir," diyor. "Senden beklenir," diyor. Televizyonun sesini kısarak MTV izliyoruz. Traş olmam gerektiğini söylüyor. Sakal bıraktığımı söylüyorum. Sonra yüzümü gizlemem gerektiğini söyleyip gülümsemeye çalışıyorum. Ciddi olduğumu sanıyor. "Hayır, yapma," deyince, içimde bir şey tamir oluyor, bir umut yeşeriyor. Bir gelecek hayal edebiliyorum.

Uyumaya çalışıyorum ama olmuyor. Buraya nasıl geldiğimi hatırlayıp duruyorum. Yatakta doğrulup Chloe'nin yüzünü ellerimin arasında tutmaya çalışıyorum.

"Gidersem her şeyin... düzeleceğini düşünmüştüm," diyorum ona. "Ne... yapacağımı bilemiyordum bebeğim."

Mutsuzca gülümsüyor.

"Önceliklerimi belirlemeliydim," diye fısıldıyorum. "Kafamı toplamalıydım."

"Neden?"

İç geçiriyorum. "Çünkü gittiğim yerde..." Susuyorum. Boğazım tıkanıyor.

"Evet?" diye fısıldıyor. "Çünkü gittiğin yerde..." diye teşvik ediyor.

Derin bir soluk alıyorum.

"Kimse yoktu," diye fısıldıyorum.

"Kafanı toplaman mı gerekiyordu?"

"Evet."

"Bu yüzden mi Paris'e geldin?"

"Evet."

"Victor, New York'ta parklar var," diyor. "Bir kütüphaneye gidebilirdin. Yürüyüşe çıkabilirdin." Kendini ele veriyor. Uykum biraz açılıyor.

"Ayrılmadan önceki izlenimim Baxter'la aranda–"

"Hayır," diyor sözümü keserek.

Ama başka bir şey demiyor.

"Yalan söylüyor olabilirsin, değil mi?" diyorum titrek bir sesle.

"Niye yalan söyleyeyim ki?" Komodine uzanıp üstündeki senaryo kopyasını alıyor.

"Olsun," diyorum. "Olsun."

"Victor," diye iç geçiriyor.

"Senin için çok korktum Chloe."

"Neden?"

"Tekrar uyuşturucuya başladığını sandım," diyorum. "New York'ta banyonda bir şey gördüğümü sandım. Sonra apartmanında torbacı Tristan'ı görünce... Tanrım... delirdim."

"Victor."

"Cidden bebeğim. O sabah, açılıştan sonra–"

"Sadece o gece kullandım Victor," diyor yanağımı okşayarak. "Cidden."

"Deliye döndüm bebeğim–"

"Hayır, hayır, şşş," diyor. "Birazcık almıştım o kadar. Sırf o hafta sonu için. Birazını kullanıp gerisini attım."

"Bırak şunu bebeğim," diyorum, elindeki senaryoyu göstererek.

Daha sonra.

"Çok basit şeyleri bile yapamıyordun Victor," diyor. "Benimle

dalga geçtiğini hissediyordum. Geçmediğini bilsem de. Öyle hissediyordum. Hayatında konuk gibiydim. Bir listedeki biri gibi."

"Ah bebeğim..."

"İlk tanıştığımızda bana öyle iyi davranıyordun ki Victor," diyor. "Sonra değiştin." Duraksıyor. "Bana çok kötü davranmaya başladın."

Yüzümü yastığa gömüp, ağlıyorum. Başımı kaldırınca ona "Ama artık değiştim bebeğim," diyorum.

"Hayır, beni korkutuyorsun," diyor. "Zırvalıyorsun. Şu haline bak."

"Ben... çok korkuyorum," diye hıçkırıyorum. "Seni tekrar kaybetmekten korkuyorum. Her şeyi yoluna koymak istiyorum... Bunu anlamanı istiyorum..."

Kederleniyor. Yüzünde kırışıklar beliriyor. Sanki bir şeye konsantre olmaya çalışıyor gibi.

"Geri dönemeyiz Victor," diyor.

"Geri dönmek istemiyorum," diyorum.

"Güzel bir süit." İç geçiriyor. "Güzel bir vücut. Güzel bir saç kesimi. İnsanların hakkında ne düşüneceğinden kaygılanmak... yeterince ünlü, etkileyici, formda olup olmadığından filan." İç geçiriyor. Tavana bakıyor. "Bunlar bilgelik alameti değil Victor," diyor. "Kötü bir dünya bu."

"Evet," diyorum. "Evet bebeğim... dış görünüşe fazla önem veriyordum değil mi? Biliyorum bebeğim, biliyorum."

"Olur böyle şeyler." Omuz silkiyor. "Şu pişmanlığın bile sıradan."

Tekrar ağlamaya başlıyorum. Chloe "Neden?" diye soruyor. Koluma dokunuyor. Tekrar "Neden?" diye soruyor.

"Ama hayatıma anlam katacak... bir şey bulamıyorum," diyorum. Boğulacak gibiyim.

"Bebeğim..."

"Niye beni terk etmedin?" diye hıçkırıyorum.

"Çünkü sana âşıktım," diyor.

Gözlerimi kapıyorum. Sayfaları çevirdiğini işitiyorum. Chloe derin bir nefes alıp, bir sonraki satırı okuyor ("sıcak/duygulu"): "Çünkü sana hâlâ âşığım."

Geri çekiliyorum. Gözlerimi siliyorum, açmadan.

"Sana söylemek istediğim öyle çok şey var ki."

"Söyleyebilirsin," diyor. "Dinliyorum. Söyleyebilirsin."

Gözlerim yine yaşarıyor. Bu kez yaşlı gözlerimi görmesini istiyorum.

"Victor," diyor. "Ağlama bebeğim. Beni de ağlatacaksın."

"Bebeğim," diye söze başlıyorum. "İşler... bildiğin gibi değil..."

"Şşşt, her şey yolunda," diyor.

"Hayır, değil," diyorum. "Her şey yolunda değil."

"Yapma Victor..."

"Ama biraz daha kalmayı düşünüyorum," diyorum çabucak. Sonra hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum.

Gözlerimi kapıyorum. Chloe, yatakta hafifçe kımıldanıyor. Senaryonun sayfalarını çeviriyor. Bir şeyler söylemek konusunda kararsız. Burnum akıyor. Boğazımı temizliyorum. "Yapma bebeğim. Yapma. Bırak şunu," diyorum. Chloe iç geçiriyor. Senaryoyu elinden alıp yere bırakıyorum. Elleriyle yüzümü tutuyor. Gözlerimi açıyorum.

"Victor," diyor.

"Evet?" diyorum. "Evet bebeğim?"

"Victor?"

"Evet?"

Sonunda söylüyor: "Hamileyim."

Bu bir problem. İşler karışıyor. Bir sahneyi atladık. Bir dersi kaçırdım. Geriye gittik. Bir vadide kaybolduk. Her zaman Ocak ayının yaşandığı, soğuk bir yerde. Bir buz kovasından bir Coca-

Cola alıyorum. "Hamileyim," sözünü duymak beni sarsıyor. Odanın merkezindeyim. Bu sözün ağırlığını, yükünü hissediyorum. Konuşmaya, bir söz vermeye, kaçmamaya çalışıyorum. Bana içeri geliyor musun diye soruyor. Hep verdiğimden fazlasını aldığımı düşünüyorum. Bir sonraki anı geciktirmeye çalışıyorum, ama Chloe bana dikkatle, sabırsızca bakıyor.

"Evet, çocuk senden," diyor.

Çok şaşkın olduğum için, "Çocuk doğurman için uygun bir vakit mi sence?" diye sormaktan başka bir şey yapamıyorum. Sesim çatlıyor.

"Param var," diyor. "Emekli olabilirim. Sorun bu değil."

"Ne peki?" diye soruyorum yutkunarak.

"Senin ne olacağın?" diyor usulca. "Bunda senin rolünün ne olacağı."

"Benden... olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

İç geçiriyor. "Çünkü ayrıldığımızdan beri birlikte olduğum tek kişi..." Alaycı bir kahkaha atıyor. "...sensin."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. "Peki ya Baxter?"

"Baxter Priestly ile yatmadım Victor," diye bağırıyor.

"Peki, peki," diyorum.

"Tanrım," diyerek başını çeviriyor.

"Ne oldu bebeğim?"

"Dört hafta önce... hatırlıyor musun? Bana gelmiştin?"

"Ne?" diye soruyorum. Dört hafta önce mi? diye düşünüyorum. "Evet?"

Sessizlik.

"O gün beni durup dururken aramıştın hani?" diyor. "Pazar günüydü. Beni aramıştın Victor. Canyon Ranch'ten yeni dönmüştüm. Jerry's'de buluşmuştuk. Hatırlıyor musun? SoHo'da? Arkada bir masada oturmuştuk. NYU'ya dönmekten bahsetmiştin hani?" Duraksıyor. Gözlerini fal taşı gibi açmış bana bakıyor.

"Sonra evime gittik..." Başını çeviriyor. "Seks yaptık," diye fısıldıyor. "Sonra sen gittin." Yine duraksıyor. "O gece Viggo Mortensen, Jude Law ve Flatliners 2'nin prodüktörlerinden biriyle yemek yiyecektin. Sean MacPherson, Gina'yla birlikte şehre gelmişti. Gitmeni istemiyordum. Beni davet etmedin. Sonra hiç aramadın... O hafta Diablo's'da akşam yemeği yediğini okudum –Buddy Seagull'ın köşesinde yazıyordu galiba. Damien'la aran düzelmiş. Sonra Edgar Cameron seninle Balthazar'da akşam yemeği yediğini ve sonra birlikte Cheetah'a gittiğinizi söyledi... Beni hiç aramadın ve... Öf, neyse boşver Victor. Bütün bunlar geride kaldı, değil mi? Değil mi?"

Dört hafta önce ben okyanusun ortasındaki bir gemideydim.

Dört hafta önce o gemide, mahvolmuş bir kızın kamarasının tuvaletinde bir kan birikintisi vardı.

Dört hafta önce Londra'da Notting Hill'deki bir partideydim.

Dört hafta önce Bobby Hughes'la tanışıyordum. Bir bodrum koridorunda çığlık atarken Jamie Fields bana sarılıyordu.

Dört hafta önce New York'ta değildim.

Dört hafta önce benim kılığımdaki biri Chloe'nin dairesine gelmiş.

Dört hafta önce o Pazar günü Chloe'yi soymuş.

Bir şey demiyorum. Midem ekşiyor. Panikle titremeye başlıyorum.

"Bebeğim," diyorum.

"Evet?"

Giyinmeye başlıyorum. "Gitmeliyim."

"Ne?" diyor doğrularak.

"Eşyalarımı almalıyım," diyorum kontrollü bir sesle. "Buraya taşınıyorum."

"Victor," diyor. Sonra durup düşünüyor. "Bilemiyorum."

"Umurumda değil," diyorum. "Seninle kalacağım."

Kederle gülümsüyor. Elini uzatıyor. "Sahi mi?"

"Evet," diyorum. "Sahi. Kesinlikle, kesinlikle eminim."

"Tamam." Başını sallıyor. "Tamam."

Yatağa yatıp ona sarılıyorum. Dudaklarını öpüyor, yanağını okşuyorum.

"Bir saat sonra gelirim," diyorum.

"Tamam," diyor. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, hayır," diyorum. "Sen burada kalıp beni bekle. Hemen dönerim."

Kapıda fikrimi değiştiriyorum. Dönüyorum.

"Şey... benimle gelmek ister misin?" diye soruyorum.

"Ne kadar sürer?" Yine senaryoyu eline almış karıştırıyor.

"Bir saat. Hattâ o kadar bile sürmez. Kırk dakika filan."

"Aslında burada kalmam gerek galiba," diyor.

"Neden?"

"Sanırım bir sahne çekmem gerek."

"Benim ne yapmam gerek?" diye soruyorum.

"Sanırım..." Kaşlarını çatıp senaryoya baktıktan sonra bana dönüyor. "...senin gitmen gerekiyor."

"Sonra?" diye soruyorum.

"Sonra mı?" diyor gülümseyerek.

"Evet."

"Geri dönmen gerekiyor."

7

8. ya da 16. bölgedeki evin bahçe kapısının alarmına şifre girmeme gerek yok, çünkü kapı açık.

Avludan hızla geçerken, Prada ceketimin cebinden anahtarları çıkarıyorum. Ama onlara ihtiyacım yok, çünkü evin kapısı da açık. Vakit ikindi. Hava hâlâ aydınlık. Bazen rüzgar esiyor.

Zaman zaman da uzaklarda gök gürlüyor.

İçeri girince bir terslik seziyorum.

Holde bir telefon ahizesini kaldırıp kulağıma dayıyorum. Hat yok. Salona doğru yürüyorum.

Evin içinin ne kadar sessiz ve karanlık olduğunun farkındayım. Bir ışık düğmesine basıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Ev leş gibi bok kokuyor, ağzımdan nefes almak zorunda kalıyorum. Salon kapısının önünde duruyorum. Kendimi bir sürprize hazırlıyorum. Ama salon bomboş.

"Bobby?" diye sesleniyorum. "Burada mısın? Neredesin?" Sonra "Kahrolası," diye ekliyorum usulca.

Her yerde cep telefonları var. Masaların üstünde, sandalyelerin altında, yerde. Düzinelerce parçalanmış cep telefonu. Antenleri koparılmış. Bazılarının ekran ışığı yanıyor, ama hiçbirini çalıştıramıyorum. Sonra

sen karanlıkta iyi göremeyen cinsten bir insansın

karanlık mutfağa giriyorum. Buzdolabını açıyorum. Buzdolabının içinden gelen ışık karanlık, boş mutfağın bir bölümünü aydınlatıyor. Buzluğu açıyorum. Buzlukta yan yatan bir şişeyi alıyorum. Sonra, yarısı dolu bir büyük Stoli şişesinden bir yudum alıp tadına bakıyorum. Dışarıda rüzgar gürlüyor.

Lavabonun yanındaki bir çekmecede bir el feneri buluyorum. Tam başka bir çekmeceye bakacakken, bir şey yanımdan hızla geçiyor. Hemen dönüyorum.

Fırının üstündeki kenarları yaldızlı aynadaki bir yansıma: kaygılı yüzüm. Sinirle gülüyorum. Elimi alnıma koyup, geçen hafta çekmecelerden birine sakladığım .25 kalibrelik Walther'ı arayacak kadar sakinleşene dek çekmiyorum.

El fenerinin ışığında, mikrodalga fırının kapağının açık olduğunu fark ediyorum. İçinde bir çalı çırpı, dal taş, yaprak yığını var. Sonra mağara resimlerini fark ediyorum.

Her yere çizilmişler. Bufalolar, atlar, ejderler, bir yılan.

"Sakin ol, sakin ol, sakin ol," diyorum kendime.

Birden evin ses sisteminde bir CD çalmaya başlıyor. Dışarıdaki rüzgarın gürlemesini bastırıyor. Su sesi, hışırtılar, Paul Weller'ın gitarı, Oasis, Liam Gallagher'ın yankılı sesi. "Champagne Supernova"nın ilk dizesini söylüyor... evin karanlığında, bangır bangır.

"Kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyorum. Paniğin eşiğindeyim, ama henüz panige kapılmış değilim. Yürümeye başlıyorum. El fenerinin ışığı duvarlarda titriyor ve

where were you while we were getting hiiigh?[1]

evde öyle bir bok kokusu var ki öğürüp duruyorum. Bir elimle el fenerini, diğeriyle de tabancayı, burun hizamda tutuyorum.

in the champagne supernova in the skyyyyy[2]

Eğilip bir başka cep telefonunu alıyorum. Antenini çıkarıp kapağını açıyorum. Hat yok.

El fenerini bir koridora çeviriyorum. Sonra spiral merdivene doğru tutuyorum. Gözlerimi kısıyorum. Birden her yerde beliren dev yıldızlara bakıyorum.

Ama o yıldızlar aslında birer pentagram. Her tarafa çizilmişler. Duvarlara, tavana, ikinci kata çıkan merdivene. Kırmızı boyayla.

Arkamda bir şey kıpırdıyor.

Hemen dönüyorum.

Hiçbir şey yok.

Koşarak merdiveni çıkıyorum. Her beş basamakta bir durup el fenerini aşağıdaki karanlığa tutuyorum.

in a champagne supernova, in a champagne supernova in the skkyyyyyyyy

Merdivenin tepesinde duraksıyorum. Sonra sendeleyerek

---

1) "Kafamız iyiyken sen neredeydin?" Oasis, "Champagne Supernova".
2) "Gökyüzündeki şampanya rengi süpernovada". –A.Ş.

koridorda yürümeye, ışık düğmeleri aramaya başlıyorum.

Bir köşeyi sapıyorum. Set mükemmel kurulmuş (pentagramlarla her yere saçılmış cep telefonları dışında). Her şey yerli yerinde.

Kaldığım odaya doğru yürüyorum. Gölgem kapısına tırmanıyor. Bir an donup kaldıktan sonra, elimi kapı koluna uzatıyorum. Açma, açma, açma, diye düşünüyorum.

Kapıyı açtıktan sonra, silahımı cebime koyup, feneri diğer elime alıyorum. El yordamıyla bir ışık düğmesi bulmaya çalışıyorum, ama bulamıyorum.

El fenerini odaya tutuyorum.

Bir çekmeceyi açıyorum. İçi boş. Başka bir çekmeceyi açıyorum. O da boş. Bütün giysilerim gitmiş. Yastığımın altına sakladığım pasaportum orada yok.

Banyodaki her şeyim de gitmiş.

Aynada yine kırmızı bir pentagram var.

where were you while we were getting hiiiiighhh

Gardroba doğru yürüyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Bütün giysilerim gitmiş.

Gardrobun iç duvarları Sam Ho'yla benim fotoğraflarımızla kaplı. Çıplağız, terliyiz, ateşliyiz, seks yapıyoruz.

Bu kolajın ortasında daha büyük bir fotoğraf var.

Sam Ho'nun göğsüne bir kasap bıçağı saplıyorum. Delirmişim. Sırıtıyorum. Gözlerim kırmızı. Kameraya bakıyorum. *Hoşuna gitti mi?* diye sorar gibiyim. *Memnun musun?*

Geri çekiliyorum. Gardrobun kapağını kapıyorum. Kapakta da bir pentagram var. Bu seferki siyah. Boyası akmış.

El fenerini, pentagramlarla kaplı bir başka duvara çeviriyorum. Sonra tavandaki yazılara tutuyorum. Gözlerimi kısıyorum. El fenerinin ışığını yavaşça harflerde gezdirirken, yüksek sesle okuyorum.

BuRADa
KAYbol

Bunu okuyunca duvara yaslanıyorum. Silahı öyle sıkı tutuyorum ki pek hissetmiyorum bile. Oasis şarkısının sonu yaklaşıyor. Solosu bitmek bilmiyor. Odadan kaçarken, gölgem bir başka dev kırmızı pentagramın üstüne düşüyor.

CD duruyor.

Sessizlik.

Sonra koridorda ayak seslerim. Sessizlikte yankılanıyorlar. Ansızın çakan bir şimşek, duvara gölgemi düşürüyor. Dışarıda rüzgar uluyor. Donuyorum. Bir başka pentagramın yanından geçiyorum.

Evin sessizliğinde bir ses duyuyorum.

İniltiler.

Koridorun diğer ucundan geliyor.

Tabancayı öne uzatarak iniltilere doğru yürümeye başlıyorum.

Bentley'nin odası.

Tepemde bir başka pentagram var. Dışarıda rüzgar uğulduyor. Gök gürlüyor. İçimdeki giderek artan korku, paniğe yaklaşıyor. Ağzımın seğirmesini önlemek için elimi dudaklarıma götürüyorum. Sonra odaya giriyorum.

El fenerinin ışığını çimento mozaiği döşemede gezdiriyorum.

"Aman tanrım," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Odanın ortasında bir şey var. Feneri oraya tutuyorum. Bentley.

Yerde yatıyor. Ağzına siyah bir mendil tıkıştırılmış. Üstünden de bantlanmış. Kolları başının üstünde. Yatağın ayaklarına kol bileklerinden bağlanmış, ip ve zincirlerle. Ayak bilekleri de yine ip ve zincirlerle beyaz bir meşe gardrobun ayaklarına bağlı.

Gözleriyle bana bir şeyler söylemeye çalışıyor.

Uyluklarına ve pazularına bir tür cihaz bağlı. Bu aletin kendi

saati var. Kırmızı dijital sayılar karanlıkta parlıyor. Geriye sayım.

Bentley'e doğru yürürken buz tutmuş döşemede ayağım kayıyor. Yere düşünce, Bentley'nin göğsüne bağlı bir başka cihaz fark ediyorum. El feneriyle tabancayı yere bırakıyorum. Bentley'nin yanında diz çöküp ağzındaki mendili çıkarıyorum. Hemen hızlı hızlı solumaya başlıyor.

"Yardım et bana Victor. Yardım et bana Victor," diyor tiz bir sesle. Adımı söylerken sesi çatlıyor. Sevinçten ağlamaya başlıyor. "Sakin ol, sakin ol," diyorum panikle.

Bentley'nin sağ dizinin üstündeki cihazı sökmeye çalışırken bacaklarım ağrıyor. Bentley saçmalamaya başlıyor: "Ona ne dedin, ona ne dedin, ona ne dedin Victor, ah tanrım, Bobby'ye ne dedin?"

"Ona hiçbir şey demedim," diye mırıldanıyorum, el fenerini cihaza tutup, onu sökmenin en kolay yolunu bulmaya çalışırken.

Ama ona dokunmaya korkuyorum.

"Bunu kim yaptı?" diye soruyorum.

"Bruce Rhinebeck," diye haykırıyor.

"Ama Bruce Rhinebeck öldü," diye haykırıyorum. "O patlamada öl..."

"Çabuk ol Victor. Çabuk ol," diye inliyor Bentley. Sesi tanınmaz halde. "Ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum," diyor dişlerini sıkarak. Sonra tiz çığlıklar atmaya başlıyor.

"Şşşt..." diye mırıldanıyorum. Şimdi camlara yağmur vuruyor. Bentley'nin bacağındaki cihaza bakıp duruyorum. Onu nasıl sökeceğimi bilemiyorum. Derin nefesler alıyorum. Kısa, kesik nefeslere dönüşüyorlar. Ağzım iyice açık.

"Tamam," diyorum. Cihazı tutup çekiyorum. Ama bacağına çok sıkı bağlı.

Ansızın... bir ses.

Bir tıkırtı.

Bentley'nin sol koluna bağlı cihazdan geliyor.

Bentley kaskatı kesiliyor.

Sessizlik.

Sonra başka bir ses... *çıt çıt çıt çıt*.

Bentley gözlerime bakıyor. Bir an, sanki onu bir şekilde güçendirmişim gibi bakıyor. Ama sonra gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ellerini açıp kapamaya başlıyor.

Sessizlik.

Bentley ağlıyor.

Yine bir tıkırtı. Sonra hışırtılar.

"Ölmeme izin verme," diye hıçkırıyor Bentley. "N'olur, ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum, ah tanrım, hayır..."

Bentley birden ne olacağını anlıyor. Hırlamaya başlıyor.

Cihaz *bompf* diye bir ses çıkararak patlıyor.

Kanlar fışkırıyor.

Bentley'nin vücudu sarsılıyor.

Kolu yere düşüyor. Eli hâlâ kendi kendine açılıp kapanıyor.

Bentley haykırmaya başlıyor.

Kesik omzundan kan boşanıyor. Kanlar bir fıskiyeden fışkırır gibi, döşemeye ve yatağın altına yayılıyor.

Bentley çığlık atarcasına ağzını açıyor, ama sesi çıkmıyor. İnlemeye başlıyor.

Yüzümü ekşitip "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye bağırıyorum.

Bu bir özel efekt, diyorum kendi kendime. Makyaj. Bentley sadece bir kukla. Karşımda sarsılan şey bir kukla. Çılgınca kafa sallıyor. Gözleri acıdan fal taşı gibi açık. Gurluyor.

Odaya, kesif barut kokusu yayılıyor.

Bayılmamaya çalışarak tabancayı alıp eğiliyor, namluyu Bentley'nin diğer koluna bağlı ipe dayıyorum.

"Ateş et," diye inliyor. "Ateş et."

Namluyu, iple zincirin düğümlendiği yere dayayıp tetiği çekiyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Bentley inliyor, çırpınıyor.

Tetiği tekrar çekiyorum.

Yine hiçbir şey olmuyor.

Silah dolu değil.

Fener ışığında, Bentley'nin yüzü gri görünüyor. Kan kaybettikçe beyazlaşıyor. Ağzını açıp kapıyor, hırıldıyor.

Ellerimin titremesini durdurmaya çalışarak, ipleri ve zincirleri çekiştiriyorum. Çözmeye çalışıyorum. Dışarıdaki rüzgarın sesi giderek yükseliyor.

Yine korkunç bir an.

Yine bir tıkırtı. Bu kez sol ayağından geliyor.

Sessizlik.

çıt çıt çıt çıt

Yine o hışırtı.

Bentley neler olduğunu anlıyor. Cihaz patlamadan önce çığlık atmaya başlıyor. Ben altıma işiyorum ve tam sırtımı dönüp onunla birlikte çığlık atarken, cihaz *bompf* sesi çıkarıyor.

Korkunç bir çatırtı.

Bentley'nin dizinden kopan bacağının fırlayıp bir duvara çarptığını görüyorum. Duvara kan sıçrıyor. Tiksintiyle haykırıyorum.

Bentley şoka girip çıkmaya başlıyor.

Gözlerimi kapıyorum.

Diğer bacağındaki cihaz patlıyor.

"Vur beni!" diye haykırıyor. Gözleri pörtlemiş. Şişmiş. Vücudundan kanlar fışkırıyor.

Göğsüne bağlı cihazı sökmeye çalışıyorum. Nabzım kulaklarımda zonkluyor.

"Vur beni!" diye haykırıp duruyor.

Cihazın saati yine aynı sesleri çıkarıyor.

Walther'ı, Bentley'nin kafasına dayıyorum. Tetiği çekip duruyorum ama bir şey olmuyor.

Bentley'nin diğer kolu da kopuyor. Yatağın ardındaki duvara kanlar fışkırıyor. Oradaki pentagrama fışkırıyor. Bentley ölüm spazmları geçirirken dilini ısırıp koparıyor.

Göğsündeki aletten bir hışırtı geliyor.

Alet onun içini açıyor.

Artık göğsü yok.

İç organları dışarı fırlıyor. Tavana kanlar fışkırıyor. Oda et kokuyor (tatlı, ağır ve korkunç bir koku). İçerisi buz gibi olduğundan, yaralarından buhar yükseliyor. Yerdeki et parçalarının üstünde salınıyor. Çömelmekten bacaklarım tutulmuş. Geri geri gidiyorum. Dışarıda rüzgar inliyor.

Gerileyerek koridora çıkıyorum, duvarlardan süzülen et parçalarının şıpırtılarını duyuyorum, Bentley'nin kasılan yüzü kanlı, ağzı açık, bütün döşemeyi kaplayan parlak bir kan gölünün ortasında yatıyor. Odadan çıkıyorum, bir elimde el feneri, diğeriyle düşmemek için tutunduğum her yere kan bulaştırıyorum.

6

Bir banyoya koşuyorum, başım eğik, köşeleri dönerken bile gözlerimi yerden ayırmıyorum, banyo aynasındaki yüzüm, kırmızıya boyanmış gibi, gömleğimin önü kan ve et parçalarıyla kaplı, çığlık çığlığa soyunuyorum, duşa giriyorum, göğsümü dövüyor, saçımı çekiştiriyorum, gözlerim sımsıkı kapalı, bir duvarın dibine yığılıyorum, ellerimi önüme uzatıyorum.

Giysilerimi Bobby'nin odasında buluyorum. Çabucak giyiniyorum, gözlerimi yerden ayırmadan; şoktayım, ağlarken, usulca şarkı söylüyorum, ayağıma geçirdiğim Sperry ayakkabıları hızla bağlıyorum.

Üst kat koridorunda sendeleyerek yürüyorum. Bentley'nin odasının önünden koşarak geçiyorum, içini görmeye dayanamam, hıçkırıyorum, sonra birden duruyorum, çünkü evde yeni bir koku olduğunu fark ediyorum, bok kokusunu bastırıyor.

Çıkarken ne olduğunu anlıyorum.

Patlamış mısır.

5

Dışarısı zifiri karanlık olmuş, avludan geçerken rüzgar esip duruyor, yüzüme yağmur vuruyor; rüzgar duvarlara konfetiler savuruyor, sarı, yeşil ve mor kar taneleri gibiler, avluda yan yatmış bisikletler görüyorum, bunları daha önce fark etmemiştim, tekerlekleri rüzgarda dönüyor; bir köşede bir insan oturuyor, onu fark edince dona kalıyorum, avlu birden sessizleşiyor, işaret bu; yavaşça o kişiye yaklaşmaya başlıyorum.

Jamie'nin başının üstünde yine bir pentagram ve kırmızı harflerle yazılmış bir yazı var.

BuRADa
KAYbol

Jamie'nin yanında boş bir Absolut şişesi var, duvara sırtını yaslamış oturuyor, kendinde değil gibi, yanağına dokunuyorum, yanıyor, yüzü şişmiş, gözleri kapalı, açınca beni tanıyor, ama ilgisini çekmiyorum; birbirimize donuk gözlerle, kararsızca bakıyoruz; beyaz bir Gucci pantolon takım giymiş, üst kısmında kan lekeleri var, ama yara göremiyorum, çünkü naylona sarılmış.

"Jamie... iyi misin?" diye soruyorum. "Yardım çağırayım mı?"

İç geçiriyor. Bir şeyler söylüyor. Anlayamıyorum.

"Ne?" diye soruyorum. "Seni duyamıyorum."

"Senin... otelde... olman... gerekiyordu." İç geçiriyor.

"Yardım çağırayım..."

"Yardım çağırma," diye fısıldıyor. Sonra arkamdaki bir şeyi gösteriyor; dönüp gözlerimi kısıyorum; avlunun ortasında, Tammy Devol'un üstünde öldürüldüğü kanlı şilte var; yarısı yanmış, siyah bir yığın halinde, üstünde beyaz ve gri konfeti taneleri görüyorum.

"Ambulans çağırayım," diyorum.

"Hayır... Victor," diyor boğuk bir sesle.

"Sana yardım etmek istiyorum," diyorum, umutlu görünmeye çalışarak.

Bileklerimi kavrıyor, yüzü gergin, gözleri yarı kapalı, "Etme. Yardım... istemiyorum."

"Neler oldu?" diye soruyorum.

"Hepten... boku... yedim," diye fısıldıyor gülümseyerek.

Omuz silkmeye başlıyor. Bana olan ilgisini yitiriyor.

"Hey Jamie, konuş benimle. Neler oldu? Burada neler oldu?"

"Elçilikte... olanları... izledim," diye fısıldıyor. "Sana... yalan söylediler Victor." Titreyip duruyor. Saçındaki konfetileri ayıklıyorum.

"Ne hakkında?" diye soruyorum. "Ne hakkında yalan söylediler?" Çığlık atmaktan sesim kısılmış, Jamie de fısıldıyor, bir hayaletin sesi, uykuda yitmiş birinin sesi, arkamızdan bir çıtırtı geliyor.

"Palakon, Japonlara karşı çalışıyor," diyor Jamie. Acı çekiyor. "Ama onlar... için de çalışıyor."

Kıkırdamaya başlıyor, küçük bir kız gibi.

"Japonlar mı?" diyorum.

"Her şey... Japonlarla... ilgili," diyor. "Her şey... Japonların parasıyla... Japon bankalarından... gelen parayla.... alınıyor. Onlar... her şeyi veriyor Victor." Rüyada gibi, tonlamasız bir sesle

saymaya başlıyor.

"Plastik.... fünyeler... dijital sayaçlar..."

"Japonların ne ilgisi var Jamie?" diye soruyorum, yüzünü okşayarak.

"Babanın... seçilmesini... istiyorlar."

Sessizlik. "Ne... seçilmesini istiyorlar?"

"Palakon... babana karşı da... çalışıyor," diye fısıldıyor. "Duydun mu beni... Victor?" Gülmeye çalışıyor. "Onu baban kiraladı... ama ona karşı da... çalışıyor."

Rüzgarın sesi birden yükseliyor.

"O aynı zamanda... babanın seçilmesini–" sancı saplanıyor. Kıvranıyor "...istemeyen insanlar için de çalışıyor."

"Jamie, Palakon kendisini babamın kiraladığını söyledi," diyorum.

"Ama Palakon'un bağlantısı yok..." diyor Jamie, titrek bir sesle. "Elçilikte... olanların kasetini... izledim. Yalan söylüyordu. Bobby ile olan bağlantımı... seni göndermeden önce... biliyordu."

"Jamie, Palakon beni niye gönderdi?"

"Baban... ülke dışına çıkmanı istiyordu," diyor. "Palakon bunu yaptı... ama babanın seçilmesini istemeyen insanlar da... Palakon'la temas kurmuştu. Onların niyetleri... başkaydı." İç geçiriyor. "Bir teklif..."

"Nasıl bir teklif?" diye bağırıyorum.

"Bir senaryo..." Gözleri kayıyor. Yine de omuz silkmeyi başarıyor.

"Ne senaryosu Jamie?"

Bir şeyler anımsamaya çalışıyor. "Diyelim ki sen... Victor... bir örgüte karıştın... ve bu bilgi... basına sızdırıldı? Palakon bu işi de halletmek için... ne kadar para almış olabilir sence? Her halükarda kazanıyordu. Bütün bunları o planladı."

Yanağına süzülen bir gözyaşı damlasını siliyorum. Rüzgar et-

rafımızda konfetiler savuruyor.

"Nasıl?" diye soruyorum.

"Palakon seni... Bobby'ye vermeyi... teklif etti. Bir anlaşma... yaptılar."

"Ne anlaşması? Neden?"

"Palakon'un," –yutkunuyor– "Bobby'ye sözü vardı. Ona yeni bir... surat verecekti. Bobby'nin bir adama ihtiyacı vardı... Palakon da seni ona gönderdi. Her şey birbirine çok uyuyordu. Baban gitmeni istiyordu... Bobby'nin de yeni bir surata ihtiyacı vardı. Palakon bu ikisini birleştirdi." Öksürüyor. Tekrar yutkunuyor. "Bobby ilk başta.... seni görünce... çok kızdı. Bobby... babanın kim olduğunu biliyordu. Bu işten hoşlanmadı."

"Bobby'nin ünlüleri kullanmaktan hoşlandığını sanıyordum," diyorum.

"Baban..." Jamie yavaşça başını sallıyor. "...fazla ünlüydü. Bobby şüphelendi. Bu işten hoşlanmamıştı. O zaman... Palakon'un başkaları için çalıştığını düşündü."

Sessizlik.

"Neler oldu Jamie?" diye soruyorum yavaşça.

"Bobby seni... kullanabileceğini fark etti."

"Nasıl?" Paniklemeye başlıyorum.

"Bobby babanla–"

"Hayır, hayır, hayır," diyorum omuzlarını kavrayarak.

"Bobby'yle baban–"

"Hayır Jamie, hayır." Gözlerimi kapıyorum.

"Babanla Bobby konuştular Victor."

"Hayır... hayır..."

Her şey kararıyor. Boşlukta kayıyorum sanki.

"Bobby'nin babanla... anlaşma... yapması... Japonları kızdırdı." Jamie derin bir soluk alıyor. "Onlar senin sadece... ülke dışına çıkmanı... istemişlerdi. Ama artık... seni korumak zorun-

daydılar."

"Neden?"

"Çünkü Bobby... medyaya... senin hakkında... ve bizlerle yaptıkların hakkında... konuşursa... babanın seçilme şansı kalmazdı." Jamie başını duvara yaslıyor. Alnını kırıştırıyor. "Japonlar babanın... kazanmasını istiyordu."

Rüzgarın sesi yükselince, Jamie'yi duyamıyorum. Eğiliyorum, ama başını öteye çeviriyor, kulağımı ağzına yaklaştırıyorum.

"Palakon o şapkada... ne olduğunu bilmiyordu Victor," diyor. "Bu da yalandı."

"Öyleyse niye onu yanıma almamı söyledi?" diye soruyorum.

"Bobby şapkada ne olduğunu... biliyordu. Bobby Palakon'a... şapkayı getirmeni söylemesini.... söyledi," diyor. "Bobby'nin Remform'u... buraya getirecek birine ihtiyacı vardı."

Sesi birden yumuşuyor. "Palakon şapkada ne olduğunu... sonradan öğrendi. Öğrenince de... öğre... nince... de..." Susuyor. Gözleri açılıyor. Sonra kapanıyor. "Remform'un... bana gelmesi... gerekiyordu."

"Hey Jamie, bana bak," diye fısıldıyorum. "Bu işe nasıl karıştın? Palakon beni niye seni bulmaya gönderdi?"

"Bobby ile... ilişkim olduğunu biliyordu. Palakon bunu... en başından beri biliyordu Victor, tamam mı? Palakon birbirimizi Camden'dan... tanımamızı kullanabileceğini düşündü."

Kendinden geçmeye başlıyor.

"Jamie, hey *Jamie*." Yüzünü hafifçe bana çeviriyorum. "Marina Cannon kimdi?"

Yüzü hafifçe buruşuyor. "O... gemiye... seni uyarmak için binmişti Victor... Onunla gitmen gerekiyordu."

"Ne oldu peki Jamie?"

"Bobby, New York'tan... adamlar göndermişti... seni gözlesinler diye. Paris'e gitmeyesin diye." Usulca ağlamaya başlıyor.

"Wallace'lardan mı bahsediyorsun?" diye soruyorum. "O İngiliz çiftten mi?"

"Bilmiyorum... isimlerini bilmiyorum. "Bize haber yolladılar ve..."

"Gemi yolda durmuştu Jamie."

"...Palakon da Londra'ya gitmeni istiyordu."

"Gemi durmuştu Jamie. Gemi durmuştu. Acil bir durum var demişlerdi."

"Biliyorum... biliyorum..."

"O kahrolası gemi *durdu* Jamie," diye bağırıyorum. "Okyanusun ortasında durdu."

"Bobby Paris'e gitmeni istemiyordu. Londra'ya gelmeni de istemiyordu... ama Paris'e gitmeni hiç istemiyordu." Kendi kendine kırnazca gülümsüyor.

"Bobby miydi? Bobby o gece gemide miydi?"

"Victor..."

"Dövmesini gördüm," diye bağırıyorum. "Marina'ya ne oldu peki?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "O gece... oteldeki gece... sen söyleyince öğrendim. Bobby'ye sordum. Söylemedi. Remform'u... istiyordu."

"Başka ne istiyordu?

"Ölmeni... istiyordu."

Gözlerimi kapıyorum. Uzun süre açmıyorum.

"Bilmiyorum..." diyor. "Bobby buraya gelmenin... kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu... ama sonra seni... örtbasta kullanabileceğini fark etti."

"Sam Ho'nun öldürülmesinde mi?"

Başıyla evetliyor. "Bunu yapınca... aklına başka... fikirler geldi."

"Nasıl fikirler?"

"Ah Victor..." İç geçiriyor. "Her şey planlıydı. New York'ta...

ölen o kız bile... O DJ..."

"Mica mı?" diye soruyorum.

"Her kimse... Fashion Café'ye gitmiştin... yeni bir DJ bulmak için. Hatırlıyor musun?"

Başımla evetliyorum, bana bakmadığı halde.

"O kız... bir gece önce öldürülmüştü... bir raporda gördüm."

"Aman tanrım aman tanrım."

"Her şey planlıydı."

"Sen kimin tarafındasın Jamie?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. Gülümseyince üst dudağı yarılıyor, ama kan akmıyor.

"Kimin için çalışıyorsun?"

"Artık... önemi yok."

"Kimin için çalışıyorsun?" diye bağırıyorum, onu tutup sarsarak.

"Bobby'ye karşı... çalışıyordum," diye mırıldanıyor. "Bunun için de... onunla birlikte... çalışmam gerekiyordu Victor."

Geri çekiliyorum. Soluk soluğayım.

"Marina'nın çalıştığı örgüt için... çalışıyordum... ve Bobby'nin çalıştığı örgüt için çalışıyordum... ve Palakon için çalışıyordum... tıpkı senin gibi..."

"Ben Palakon için çalışmıyorum."

"Çalışıyorsun." Güçlükle yutkunuyor. "Onunla... tanıştığından beri çalışıyorsun." Titremeye başlıyor.

"Jamie, Lauren Hynde'ın bütün bunlarla ilgisi ne?" diye soruyorum. "Yüzüme bak. Lauren Hynde'ın ilgisi ne? Bana şapkayı veren oydu. Ayrıca Bobby ile fotoğraflarını gördüm."

Jamie gülmeye başlıyor.

"Lauren Hynde'ı hatırlıyorsun değil mi?" diyorum. "Camden'dan? Lauren Hynde, Bobby'yi tanıyor. Bana şapkayı veren oydu." Jamie'yi kendime çekiyorum. "Beni onunla kandırdılar,

değil mi?"

"O kız... Lauren Hynde değildi Victor." Jamie iç geçiriyor.

"Lauren Hynde'dı," diyorum. "Oydu Jamie."

"Dikkat... etmemişsin." Yine iç geçiriyor. "O kız Lauren değil..."

"Jamie, o kızı tanırım," diyorum. "Chloe'nin en yakın arkadaşıdır. Neler diyorsun sen?"

"O başka biriydi." Jamie iç geçirip duruyor.

"Hayır, hayır, hayır..." İnatla kafa sallıyorum.

"Lauren Hynde... 1985 Aralığında... Camden, New Hampshire civarında... bir araba kazasında... öldü."

Bana yaslanıyor. Dinlendiğimizden korkarcasına sesini alçaltıyor. Ona bakınca, *Bitmiş*, diye düşünüyorum. Karanlıkta tepemizde dev, şekilsiz bir şey uçuyor. Bir ses, *Hepiniz öylesiniz*, diyor.

"Bobby'yle konuşmalıyım," diyorum. "Bobby nerede?"

"Hayır Victor, sakın..."

"Nereye gitti Jamie? Söyle bana."

"Şeye gitti..." İnliyor. Başını duvara yaslıyor. "Şeye gidiyordu..." Sesi yavaşça kesiliyor.

"Nerede o?" diye haykırıyorum, onu sarsarak.

"Hôtel Costes'a... gitti," diye inliyor. "Chloe'yi... görmeye."

Ayağa kalkıp inlemeye başlıyorum. Rüzgar yüzümü acıtıyor. Jamie "Dur, dur, sakın," diyerek, kolumu tutmaya çalışıyor, ama kolumu çekip kurtarıyorum.

"Victor..."

"Ben gidiyorum." Paniğe kapılıyorum. "Ne istiyorsun Jamie?"

Duyamadığım bir şeyler söylüyor.

Hemen eğiliyorum.

"Ne diyorsun?"

Bir şeyler mırıldanıyor.

"Seni duyamıyorum Jamie," diye fısıldıyorum.

Kendinden geçmeden önce söylediği son söz: "Ben... Jamie Fields... değilim."

Tam o anda verilen işaretle, avluya dev bir kara sinek bulutu yayılıyor.

4

Koşarak otele geri dönüyorum.

Ön kapıdan içeri dalıyorum. Sonra kendimi lobiden yürüyerek geçmeye zorlayıp, bir asansöre biniyorum.

Chloe'nin katına çıkınca koridorda koşmaya başlıyorum.

Kapısını yumrukluyorum.

"Chloe? Chloe iyi misin?" diye haykırıyorum, tiz bir sesle. Sesim tiz ve kız sesi gibi çıkıyor. "Kapıyı aç. Chloe? Benim."

Kapı açılıyor. Karşımda Chloe beliriyor. Gülümsüyor. Üstünde beyaz bir bornoz var.

"Kıyafet değiştirmişsin," diyor, giysilerime bakarak. "Eşyaların nerede?"

Onu kenara iterek içeri dalıyorum. Süitte koşturuyorum. Panik içindeyim. Bobby'yi orada bulursam ne yapacağımı bilmiyorum.

"Buraya kim geldi?" diye soruyorum, banyo kapısını hışımla açarken.

"Victor, sakin ol," diyor Chloe.

"Nerede o?" diye soruyorum, bir dolap kapısını açıp kaparken. "Buraya kim geldi?"

"Bobby Hughes geldi," diyor ürpererek. Üstünde büyük telli bir not defteri duran bir masanın ardındaki yüksek sırtlı bir sandalyeye oturuyor. Bacak bacak üstüne atıp, sert bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne istiyordu?" diye soruyorum, sakinleşerek.

"Sadece konuşmak istiyordu." Omuz silkiyor. "Nereye gittiğini öğrenmek isti..."

"Ne dedi?"

"Victor..."

"Cevap ver tanrı aşkına. Ne dedi?"

"Konuşmak istiyordu," diyor Chloe, afallayarak. "Biraz şampanya içmek istiyordu. Şampanya getirmişti. Seninle arasını düzeltmek için getirdiğini söyledi. Ne demek istediyse. Ben almayayım dedim tabii..."

"Sahiden dedin mi?"

Uzun bir sessizlik. "Yarım bardak içtim o kadar." Omuz silkiyor. "Birazını sana bırakmak istiyordu. Şurada, buz kovasında duruyor."

"Başka?" diyorum. Öyle rahatlıyorum ki gözlerimden yaşlar akıyor.

"Hiiç. Ters bir durum olmadı. Bir şeyi kutluyordu –neyi bilmiyorum." Duraksıyor. "Seni kaçırdığına üzüldü–"

"Ya, eminim," diye mırıldanıyorum.

"Victor, Bobby..." İç geçiriyor. Sonra söylemeye karar veriyor. "Senin için endişeleniyor."

"Umurumda değil," diyorum.

"Senin için endişeleniyor diyorum," diye bağırıyor.

"Nerede o?"

"Gitmesi gerekiyordu," diyor. Kendine sarılıyor. Yine ürperiyor.

"Nereye?"

"Bilmiyorum Victor," diyor. "Bir yerlerde bir parti varmış. Başka bir yerlerde de bir başka parti varmış."

"Ne partisi? Nerede?" diye soruyorum. "Çok önemli Chloe."

"Nereye gittiğini bilmiyorum," diyor. "Bak, biraz şampanya içtik, biraz sohbet ettik, sonra kalkıp bir partiye gitti. Neyin var senin? Niye bu kadar korkuyorsun?"

Sessizlik.

"Yanında kim vardı bebeğim?" diye soruyorum.

"Bir arkadaşı vardı," diyor. "Bruce Rhinebeck'e benziyordu, ama Bruce değildi sanırım."

Uzun bir sessizlik. Süitin ortasında öylece duruyorum. Kollarım iki yana sarkıyor. "Bruce Rhinebeck mi?"

"Evet. Tuhaftı. Bruce'a benziyordu. Ama bir terslik vardı. Saçının rengi farklıydı galiba." Yüzünü buruşturuyor, karnını kaşıyor. "Adının Bruce olduğunu söyledi. Ama soyadını söylemedi. Yani, bilemeyiz, değil mi?"

Ayakta, öylece duruyorum.

"Olamaz," diye mırıldanıyorum.

Bruce Rhinebeck öldü.

"Ne olamaz?" diye soruyor sinirli bir sesle.

Bruce Rhinebeck Quai de Béthune'de bir dairede bir bombayı durdurmaya çalışırken öldü.

"O adam Bruce Rhinebeck değildi bebeğim."

"Bruce Rhinebeck'e benziyordu," diyor. Sesi biraz sert çıkınca, yumuşatarak devam ediyor: "Tek söylediğim bu, tamam mı? Victor, sakin ol biraz." Yine yüzünü buruşturuyor.

Dolaptaki giysileri çıkarmaya başlıyorum.

Dönüp bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Buradan gidiyoruz," diyorum, Gucci valizi yatağa atarken. "Hemen."

"Nereden gidiyoruz Victor?" diye soruyor, kaygıyla, sandalyesinde kımıldanarak.

"Paris'ten gidiyoruz," diyorum. "New York'a dönüyoruz."

"Victor, yarın çıkmam gereken defi–"

"Umurumda değil," diye bağırıyorum. "Bu kahrolası yerden gidiyoruz."

"Victor, ben de senin için endişeleniyorum," diyor. "Bir da-

kika otur şuraya. Konuşmak istiyorum."

"Hayır, hayır –ben konuşmak istemiyorum," diyorum. "Sadece buradan gitmek istiyorum."

"Kes artık," diyor, iki büklüm olarak. "Otur şuraya."

"Chloe–"

"Banyoya gitmeliyim," diyor. "Sakın hiçbir şeyi toplama. Seninle konuşmak istiyorum."

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"İyi değilim," diye mırıldanıyor.

"Bir şey yedin mi?" diye soruyorum, birden kaygılanarak.

"Hayır, sadece şampanya içtim."

Buz kovasına, içindeki Cristal şişesine, masada duran boş şampanya kadehine bakıyorum.

Chloe ayağa kalkıyor. Ona bakıyorum.

Yanımdan geçiyor.

Bardağa bakıyorum. Ona doğru yürüyorum.

Bardağın içine bakıyorum. Tanecikler görüyorum.

Sonra başka bir şeye bakıyorum.

Az önce Chloe'nin oturduğu sandalyede dev bir kan lekesi var.

Kan lekesine bakakalıyorum.

Sonra "Chloe?" diyorum.

Dönüp "Evet?" diyor.

Ne kadar korktuğumu görmesini istemiyorum, ama nereye baktığımı görüyor.

Kesik kesik solumaya başlıyor. Başını eğip vücuduna bakıyor.

Bornozunun alt kısmı kan içinde. Koyu kırmızıya dönmüş.

"Chloe..." diyorum tekrar.

Sendeleyerek banyo kapısına gidiyor ve kenarına tutunuyor. Bacaklarından kan sızmaya başlıyor. Bornozunu kaldırınca külodunun kandan sırılsıklam olduğunu ikimiz de görüyoruz. Panikle külodunu çıkarıyor. Birden robun altından kan boşanıyor.

Banyo zeminine çarpıyor, yayılıyor.

Chloe inliyor. Genzinden boğuk bir ses çıkıyor. Karnını tutarak iki büklüm oluyor. Sonra çığlık atıyor. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle, hâlâ karnını tutarak geri geri yürürken kusuyor. Yere yığılıyor. Karnından doku parçaları sarkıyor.

"Chloe," diye haykırıyorum.

Banyo zemininde sürünmeye başlıyor. Ardında koyu kırmızı bir iz bırakıyor.

Onunla birlikte yerde sürünüyorum. Kesik kesik soluyor. Fayansların üstünde, küvete doğru sürünüyor.

Vücudundan yine kan fışkırıyor, korkunç bir yırtılma sesiyle birlikte. Elini kaldırıyor. Çığlık atıyor. Onu tutuyorum. Çığlık atarken vücudunun titrediğini hissediyorum. Sonra yine bir yırtılma sesi geliyor.

Banyodaki telefonu kapıp sıfıra basıyorum.

"Yardım edin," diye haykırıyorum. "Burada biri ölüyor. Chloe Byrnes'ün odasındayım. Hemen ambülans çağırın. Kanama geçiriyor. Ölüyor –tanrım ölüyor kahretsin–"

Sessizlik. Sonra bir ses "Bay Ward?" diyor.

Yönetmenin sesi.

"Bay Ward?" diye soruyor tekrar.

"*Hayır! Hayır! Hayır!*"

"Hemen geliyoruz Bay Ward."

Telefonu kapıyor.

Gözyaşlarına boğularak, telefonu elimden fırlatıyorum.

Koşarak banyodan çıkıyorum. Ama yatağın yanındaki telefonda sinyal yok.

Chloe bana sesleniyor.

Banyonun zemini kanla kaplı. Sanki Chloe'nin içinde bir şeyler erimiş.

Bacaklarının arasından kan fışkırıp duruyor. Sonra iri et par-

çaları düşmeye başlıyor. Chloe acıyla haykırıyor. Ona sarılıyorum. İsterikçe, bitkince hıçkırmaya başlıyor. Ona her şey yolunda girecek diyorum, ağlayarak. Vücudundan yine et parçaları düşüyor.

"Victor! Victor!" diye haykırıyor. Teni sararıyor. Ağzı açılıp kapanıyor.

Kanamayı durdurmak için vajinasına bir havlu bastırıyorum. Ama havlu hemen kan içinde kalıyor. Chloe kesik kesik soluyor. Sonra gürültüyle sıçıyor. Sırtını geriye büküyor. Tekrar et parçaları düşürüyor ve ardından yere kan boşanıyor.

Ellerim sıcak kanla kaplı. Haykırıyorum: "Lütfen bebeğim, her şey yolunda bebeğim, lütfen her şey yolunda bebeğim..."

Bacaklarından tekrar kan fışkırıyor. İğrenç bir sıcaklığı var. Chloe'nin gözleri pörtlüyor. Derin bir soluk alıyor. Vücudundan gelen korkunç sesleri işitiyorum. Tekrar haykırıyor.

"Durdur şunu n'olur, ah tanrım, durdur şunu," diye yalvarıyor bana. İsterikçe hıçkırıyorum.

Beyaz ve sütümsü bir et parçası düşürüyor. Bu kez öyle canı acıyor ki, artık konuşamıyor. Sonra gevşiyor. Bana gülümsemeye çalışıyor, ama yüzü çarpılıyor. Dişleri kanlı, ağzının tamamı mor bir sıvıyla kaplı. Bir şeyler fısıldıyor. Bir eliyle sımsıkı elimi tutuyor. Diğer eliyle, banyo zeminini yumrukluyor. Banyoda kanının kesif kokusu var. Chloe'ye sarılıp, hıçkırarak gözlerine bakarken "Üzgünüm bebeğim üzgünüm bebeğim," diyorum. Ölümünün ne kadar yakın olduğunu anlayınca, gözlerinde şaşkınlık beliriyor. Görüşüm bulanıyor. Chloe hırıltılar çıkarmaya başlıyor. Sonra gevşiyor. Gözleri yukarı dönüyor. Ölüyor. Yüzü bir anda bembeyaz kesiliyor. Dünyam kararıyor. Her şeyden uzaklaşıyorum. Chloe'nin vücudundan, lavanta rengi bir sıvı akıp duruyor.

Gözlerimi kapayıp, ellerimi kulaklarıma bastırırken, içeri film ekibi dalıyor.

3

Bir yoldayız. Büyük bir karavanın içinde. Hava alanına gidiyoruz. Şoför Fransız film ekibinin teknisyen asistanı. Şoktayım. Yerde, kamera ekipmanlarının arasında yatıyorum. Pantolonumun paçaları Chloe'nin kanıyla sırılsıklam. Karavanın pencereleri bazen kararıyor. Bazense bir çöl görünüyor. Belki L.A. civarındayız. Camlar bazen donuklaşıyor, parlak maviye ya da beyaza dönüşüyor. Karavan bazen duruyor. Sonra tekrar hareket edip hızlanıyor. Bazen, teknisyenler, telsizlerle bağıra çağıra konuşuyor.

Yönetmen ön yolcu koltuğunda oturuyor. Senaryo sayfalarını karıştırıyor. Ön panelde bir Uzi hafif makineli tüfek duruyor.

Yolda, hızlı çekilen kısa bir ara sahne yaşanıyor.

Ara sahne, şoförün kaygıyla dikiz aynasına bakıp bağırmasıyla başlıyor.

Otobanda, peşimizde siyah bir kamyon var. Birinci yönetmen asistanıyla elektrik teknisyeni arka pencerelere gidip eğiliyorlar. İkisinin de ellerinde Uziler var.

Nişan alıyorlar.

Siyah kamyon hızlanıyor. Bize arkadan çarpmaya başlıyor.

Karavanın içindeki hava birden elektrikleniyor.

Karavan sarsılıyor, sanki kurşun yağmuruna tutulmuş gibi.

Birinci yönetmen asistanıyla elektrik teknisyeninin siyah kamyona doğru tuttuğu Uzilerin namlularından küçük parıltılar çıkmaya başlıyor. Siyah kamyon ısrarla bizi takip ediyor.

Karavan birden hızlanıyor. Bir yerlere tutunmaya çalışıyorum.

Siyah kamyonun ön camı çatlıyor, parçalanıyor.

Kamyon sağa sapıp bir sürü arabayla çarpışıyor.

Siyah kamyon yoldan çıkıp devriliyor.

Karavan iyice hızlanıyor.

İki saniye sonra arkamızdan dev bir alev topu yükseliyor.

Yerde yatıyorum. Soluk soluğayım. Kostümcüyle bir asistan,

beni doğrultuyorlar. Yönetmenle yüz yüze geliyorum.

Dışarısı tekrar çöl. Inliyorum.

Karavan başka bir yola sapıyor.

Yönetmen, ceketinin iç çebinden bir tabanca çıkarıyor.

Tabancaya bakıyorum.

Yönetmen "Bobby Hughes'un yerini biliyoruz," deyince uyanıyorum.

Atılıp silahı kapıyorum. Dolu olup olmadığına bakıyorum. Ama asistan beni geriye çekiyor. Sakin olmam söyleniyor. Yönetmen tabancayı elimden alıyor.

"Bobby Hughes seni öldürmeye çalışıyor," diyor yönetmen.

Kostümcü, baldırıma bir bıçak kılıfı bağlıyor. Kılıfa, siyah saplı, uzun, gümüşi bir bıçak sokuyor. Sonra Prada pantolonumun paçasını indiriyor.

Yönetmen, bana Bobby Hughes'un ölmesini istediklerini söylüyor. Bunun "mümkün" olup olmadığını soruyor.

Salakça kafa sallayıp evetliyorum. Heyecanla inliyorum.

Sonra jet yakıtı dumanı kokusu almaya başlıyoruz. Şoför karavanı durduruyor. Lastikler tiz sesler çıkarıyor. Hepimiz öne savruluyoruz.

"O adam durdurulmalı Victor," diyor yönetmen.

Tabancayı ceketimin iç cebine koyduktan sonra karavandan çıkıyorum. Ekip peşimden geliyor. Kameralar çalışıyor. Koşarak havaalanına gidiyoruz. Film müziği, havalanan uçakların gürültüsü.

2

Yönetmen, beni birinci kattaki büyük yolcu salonunun erkekler tuvaletine götürüyor; tuvaletin kapısına doğru koşuyor, kapıyı omuzlayarak açıyorum; kapı hızla açılıyor, içeri yuvarla-

nıyorum, erkekler tuvaletinin set ışıkları kurulup yakılmış bile, ama Bobby'nin beklediği sahne için değil.

Bobby, bir lavabonun önünde durmuş aynada yüzünü inceliyor.

Tabancalı elimi kaldırıp, haykırarak ona doğru koşuyorum.

Bobby dönüp bakıyor, beni görüyor, peşimden gelen film ekibini görüyor, yüzü allak bullak oluyor, sonra öfkeyle haykırıyor: "Vay orospu çocukları!" Sonra sesini daha da yükseltiyor: "*Orospu* çocukları!"

Bir tabanca çekiyor, eline vurup tabancayı düşürüyorum, tabanca, fayans zeminde kayıp bir lavabonun altına gidiyor, çığlıklar atarak Bobby'nin yüzünü tutmaya çalışıyorum, Bobby bir refleksle başını eğiyor.

Saçımı tutup çekiyor, sonra bana öyle güçlü bir yumruk savuruyor ki, ayaklarım yerden kesiliyor, fayanslı bir duvara çarpıp, öksürerek yere yığılıyorum.

Bobby, sendeleyerek geriliyor, sonra gelip çenemi kavrıyor.

Birden çenesine bir yumruk indiriyorum, sendeleyerek geriliyor, bir köşeyi dönüyor, ayağı kayıyor.

Peşinden koşup onu bir duvara dayıyorum, tabancanın namlusunu yüzüne bastırarak "*Seni öldüreceğim!*" diye haykırıyorum.

Tabancaya vuruyor.

Tetiği çekiyorum, namludan fırlayan kurşun, Bobby'nin arkasındaki fayans duvarda dev bir delik açıyor, tekrar ateş ediyorum –dört, beş, altı kez. Ta ki silah boşalana ve duvar paramparça olana dek.

Bobby yavaşça doğruluyor, önce elimdeki boş tabancaya, sonra yüzüme bakıyor.

"Canın cehenneme!" diye haykırarak üstüme atlıyor.

Yakamı kavrıyor, sonra beceriksizce kolunu boynuma dola-

maya çalışıyor, tabancanın namlusunu çenesinin altına dayayarak onu geriye itiyorum, başını geriye çekiyor, elim kayıyor, bu kez diğer elimle deniyorum, elimi yumruk yapıp çenesinin altına dayıyorum, Bobby, gömleğimi yırtarak geri çekiliyor, sonra tekrar üstüme atlıyor, beni omuzlarımdan kavrayıp yüzümü onunkine yaklaştırıyor.

"Sen... bittin," diyor boğuk ve alçak bir sesle.

Dans edercesine dönüp duruyoruz, önce birbirimize, sonra bir duvara çarpıyoruz, neredeyse kameramanı deviriyoruz.

Birbirimize sarılıp duruyoruz, Bobby, yüzümü bir boy aynasına çarpıyor, bir kez, iki kez, sonunda ayna çatlıyor, dizlerimin üstüne çöküyorum, yüzüme ılık bir şey yayılıyor.

Bobby, sendeleyerek gerileyip tabancasını arıyor.

Ayağa kalkıyorum, yüzüm gözüm kan içinde, etrafı görebilmek için gözlerimi kırpıştırıyorum.

Bir asistan bana bir şarjör fırlatıyor.

Şarjörü yakalayıp Bobby'yi bir kabin kapısına itiyorum, bana savurduğu yumruktan, eğilerek kurtuluyorum, Bobby üstüme atlıyor, yüzü allak bullak, beni tokatlamaya başlıyor, çıldırmış, kontrolünü yitirmiş halde.

Başımı bir pisuara vuruyor, sonra saçımdan tutup kaldırarak, diziyle yüzüme vuruyor, boynumdan bir çıtırtı geliyor.

Beni fayans zeminde sürüklemeye başlıyor, şimdi çöp kutusunun yanında duran tabancasına doğru.

"Alın... tabancasını alın," diye haykırıyorum ekibe, Bobby beni sürüklemeyi sürdürürken.

Bir kabin kapısının koluna tutunuyorum.

Bobby homurdanıyor, Prada pantolonumun kemerini tutup beni çekiyor, birden ona doğru fırlıyorum ve birlikte yere düşüyoruz, ben üstünde kalıyorum.

Sonra yan dönüyorum, bir dizimin üstünde doğrulup ayağa

kalkıyorum, bir tuvalet kabinine dalıp kapıyı kilitliyor, şarjörü tabancama sokmaya çalışıyorum, ama Bobby kapıyı menteşelerinden söküyor, beni dışarı çekip bir lavaboya doğru savuruyor, elimle çarpışmanın şiddetini kesmeye çalışıyorum, sonra lavabonun üstündeki aynaya çarpıp parçalıyorum, şarjör tabancamdan kayıp düşüyor.

Körlemesine kaçmaya çalışıyorum, Bobby yüzümü tırmalıyor, ben körlemesine yumruklar savuruyorum, yine yere düşüyoruz, tabancam elimden fırlayıp, soğuk zeminde kayıyor; lavabonun altında Bobby'nin tabancasını görünce elimi uzatıyorum, ama çizmesiyle elimi eziyor, müthiş bir acı hissedince canlanıyorum.

Sonra bir başka çizme alnımı ezmeye başlıyor, dönüp Bobby'nin ayağını tutup, çekiyorum, Bobby dengesini kaybedip sırt üstü yere düşüyor.

Güçlükle ayağa kalkıp dengemi sağlıyor, Bobby'nin tabancasına uzanıyorum.

Tabancayı alıp dönüyor, yerde yatan Bobby'ye doğrultuyorum; ama Bobby bir tekmeyle tabancayı elimden fırlatıyor.

Ayağa kalkıp, böğrüme bir yumruk indiriyor, sonra var gücüyle yanağıma vuruyor, buna hazır değilim; bir çatırtı duyuyorum, iki eliyle boğazıma sarılıp, beni yere çökertiyor.

Boğuluyorum, nefes borumu kapatıyor, boğulma sesleri çıkartıyorum, Bobby boğazımı giderek daha güçlü sıkıyor.

Sırıtıyor. Dişleri kandan kıpkırmızı.

Bir elimle çenesini tutarak onu itmeye çalışıyorum.

Bir eliyle boğazımı sıkmayı sürdürürken, diğeriyle rahatça yerdeki tabancayı alıyor.

Havaya tekmeler savuruyorum, kımıldayamıyorum, fayans zemini yumrukluyorum.

Bobby tabancayı göğüs hizasında tutuyor, namluyu yüzüme

Çığlık atmaya çalışıyorum. Başımı öne arkaya sallıyorum.

Tetiği çekiyor.

Gözlerimi kapıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Tetiği tekrar çekiyor.

Yine hiçbir şey olmuyor. Bir an ikimiz de donup kalıyoruz.

Sonra haykırarak doğruluyor, Bobby'ye olanca gücümle vuruyorum, geriye savruluyor.

Yere düşüyor, burun deliklerinden kan fışkırıyor.

Yerde oturuyorum, tabancama ve yeni şarjöre bakınıyorum panikle.

Birkaç metre ötede, lavabonun altındalar.

Onlara doğru sürünmeye başlıyorum.

Bobby, ayağa kalkıp sırtını dönerek, ceketinden yeni bir şarjör çıkarıyor, silahını hemen dolduruyor.

Tabancayı alarak şarjörü takıyorum, kasılıyorum, gözlerimi kapıyorum.

Bobby ateş ediyor, tepemdeki ayna tuzla buz oluyor.

Tekrar ateş ediyor, yine ıskalıyor, kurşun arkamdaki duvara saplanıyor, ateş etmeyi sürdürüyor, yüzüme fayans parçaları sıçrıyor.

Yan dönüp silahımı ona doğrultarak nişan alıyorum.

"Hayır!" diye haykırıyor, yere düşüyor, çömeliyor.

Tetiği çekip haykırıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Bobby'nin silahı tutukluk yapmış, ateş etmiyor, benimkinin de emniyetinin her nasılsa kapanmış olduğunu çok geç fark ediyorum.

Bana doğru koşuyor.

Panikle silahı bırakarak, pantolonumun paçasını sıyırıyorum.

Bobby silahını atıp haykırarak üstüme geliyor.

Bıçağı kınından çıkarıyorum.

Bobby üstüme atlarken bıçağı görüyor, yan dönmeye çalışıyor.

Bıçağı sapına kadar omzuna saplıyorum.

Haykırarak yan dönüyor.

Bıçağı çekip çıkarıyorum, ağlayarak boğazına saplıyorum, Bobby'nin yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor, yüzü allak bullak oluyor.

Tıslayarak geriliyor, boğazındaki yaradan kan fışkırıyor, geri geri yürürken, boğazındaki yara giderek genişliyor.

Dizleri bükülüyor, elleriyle yarayı kapamaya çalışıyor, ama soluk alamıyor.

Bir tabancaya doğru sürünmeye başlıyorum, elimi uzatıp o pürüzsüz, soğuk metal parçasını tutuyorum.

İnleyerek doğruluyorum. Oturuyorum.

Ekip, Bobby'nin can çekişmesini filme alıyor.

Güçlükle ayağa kalkıp, Bobby'nin kafasına nişan alıyorum.

"Coh gec," diye inliyor, boğazından kan fışkırıp duruyor, sırıtmayı başarıyor. "Coh gec."

Tabancanın emniyetini kontrol ediyorum.

Yakın mesafeden ateş ediyorum, silah geri tepiyor.

Sendeleyerek çıkış kapısına yürüyorum, dönüp arkama baktığımda, Bobby'nin kafasının yerinde artık sadece bir kemik, et ve deri yığınının olduğunu görüyorum.

Yönetmen beni birinci sınıf yolcuların bekleme salonuna kurulmuş olan prodüksiyon ofisine götürüyor, çünkü bana videoda bir şey göstermek istiyor, ekiptekiler, birbirlerine çak hareketi yaparak ortalığı toplamaya hazırlanıyor.

Yönetmen kolumu kavrayınca yüzümü ekşitiyorum.

"Merak etme, kırığın yok," diyor yönetmen, heyecanla. "Ama fena hırpalanmışsın."

1

Sıra sıra pencerelerin önündeki bir kanepede oturuyorum. Ekip doktoru parmaklarımı sarıyor, çeşitli yaralarımı dezenfekte etmek için alkol dökiiyor. Kendi kendime "Herkes öldü," diye mırıldanıyorum. Karşımda bir video monitörü var. Yönetmen, yanıma bir sandalye çekip oturuyor.

"Herkes öldü," diyorum, monoton bir sesle. "Jamie Fields da öldü galiba."

"O kadar emin olma." Yönetmen, eğilerek bir başka ekrana bakıyor.

"Naylona sarılıydı. Can çekişiyordu," diye mırıldanıyorum.

"En azından boşuna ölmedi," diyor yönetmen.

"Ya?" diyorum.

"Sana bilgi verdi," diyor yönetmen. "Hayatlar kurtardı. Bir uçağı kurtardı."

Yönetmen, hafızamı tazelemek istercesine, elime 8. ya da 16. bölgedeki evin bilgisayarından aldığım yazıcı çıktısını tutuşturuyor.

WINGS. 15 KASIM. BAND ON THE RUN. 1985. 511.

"Victor," diyor yönetmen. "Bunu izle. Hiç oynanmamış, kaba hali. Ama iyi izle."

Ekranı yakına çekiyor. El kameralarıyla alelacele çekilmiş siyah beyaz görüntüler beliriyor, ama onlarla ilgilenmiyorum, aklıma, *Young Guy* dergisinde keçi sakallarla ilgili bir yazı okuduktan sonra keçi sakal bırakışım geliyor, yeni aldığım bir berenin kafamda en iyi hangi açıda duracağı üstüne saatlerce tartıştığım bir ikindi vakti geliyor, küçük göğüslü oldukları için, yeterince "havalı", "sert", "genç" ve "ünlü" olmadıkları için yatmayı reddettiğim kızlar geliyor, Birinci Cadde'nin karşısından bana seslenip duran bir mankene el sallayıp "Selam," deyişim geliyor; gecenin geç vakitlerinde, VIP odalarında, film yıldızlarının verdikleri tavsiyeler yüzünden aldığım CD'ler geliyor; yatacak ka-

dar seksi bulmadığım, ama hoş olduğunu düşündüğüm bir kızın "Sana utanmak nedir öğretmemişler Victor," deyişi geliyor, "Çok da umurumdaydı," demiş, sonra da bir Gap'e girmiştim; tüm vücudumun uyuştuğunu hayal meyal fark ediyorum.

Ekranda, askerler bir uçağa doğru koşuyor.

"Kim... bunlar?" diye soruyorum, elimle göstererek.

"Fransız komandoları ve araya serpiştirilmiş CIA ajanları," diyor yönetmen.

"Ya?" diyorum usulca.

Delta ile Crater, birinci mevkide bomba olduğuna inandıkları bir şey bulup, etkisiz hale getirmeye başlıyorlar.

ama aslında bomba değil, bir tuzak, ajanlar yanlış uçağa bindiler, bir uçakta bomba var ama bu uçakta değil, buldukları şey de bomba değil çünkü bu bir film ve onlar aktörler ve gerçek bomba başka bir uçakta

Yolcu rolündeki figüranlar, uçaktan panikle çıkıyorlar. Komandoları kutluyor, Delta ile Crater'ın ellerini sıkıyorlar. Kapıya paparazziler doluşmuş. Uçağı kurtaran adamların resimlerini çekiyorlar. Komandolardan birinin Bertrand Ripleis olduğunu görünce, soluklarım hızlanıyor.

"Hayır," diyorum, bir şeyi anlayınca. "Hayır, hayır, bir terslik var."

"Ne?" diyor yönetmen, dalgın bir sesle. "Ne demek istiyorsun? Ne tersliği?"

Bertrand Ripleis gülümsüyor, kameraya bakıyor, sanki izlediğimi biliyor, şaşkınlığımı ve inlemeye başladığımı tahmin ediyor.

Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum.

"Bomba o uçakta değil," diyorum.

Avcumda buruşturmuş olduğum WINGS çıktısına bakıyorum.

BAND ON THE RUN

511

"Bu bir şarkı..." diyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor yönetmen.

"Bir şarkı," diyorum. "Uçuş numarası değil."

"Ne şarkısı?"

"'1985' adlı bir şarkı."

"Şarkı mı?" diye soruyor yönetmen. Anlamıyor.

"Wings'in bir albümünden," diyorum. "Band on the Run albümünden."

"Eee?" diye soruyor yönetmen şaşkınlıkla.

"Uçuş numarası değil," diyorum.

"Ne değil?"

"Beş-bir-bir," diyorum.

"Beş-bir-bir uçuş numarası değil mi?" diye soruyor yönetmen. "Ama öyle olması lazım." Video ekranını gösteriyor. "İşte. Şu uçağın uçuş numarası beş-bir-bir."

"Hayır," diyorum. "Uçuş numarası değil. Şarkının uzunluğu." Derin bir soluk alıyorum. Nefes verirken titriyorum. "O şarkının uzunluğu. Beş dakika on bir saniye. Uçuş numarası değil."

Bir başka uçak göğe yükseliyor.

O

Fransa üstünde gece göğü. Gökyüzünde dev bir gölge beliriyor, 747, beş kilometre irtifaya, seyir seviyesine yaklaşıyor, kamera, kargo bölümündeki bir pakete yaklaşıyor, üstünde Georgetown'da bir adres yazıyor, içinde bir Toshiba teyp var, Paul McCartney ile Wings'in "1985" adlı şarkısı (Band on the Run; Apple Records; 1973) çalmaya başlarken, o piyano notaları çalarken bombanın sayacı geriye doğru çalışmaya başlayacak, şarkının son zil vuruşuyla birlikte bomba patlayacak... şarkının baş-

lamasından beş dakika on bir saniye sonra, Toshiba teypte, basit bir dijital sayaç ile altı yüz gram Remform var, paket, uçağın dış yüzeyinin yakınında; patladığında uçağın gövdesini parçalayıp zayıflatacak, böylece uçak daha çabuk parçalanacak. Uçak şu anda 4.5 kilometre yükseklikte, saatte 350 mil hızla gidiyor.

Pilotun kara kutuya kaydedilen konuşmasını, dev bir gümbürtü bölüyor, sonra şiddetli bir ses, uzaktan gelen bir çarpma sesi ve hızla çoğalan çatırtılar duyulmaya başlanıyor.

Birinci mevkiye hemen duman yayılıyor.

747'nin ön kısmı –burada pilot kabini ile birinci mevkinin bir kısmı var– kopuyor ve düşmeye başlıyor, uçağın geri kalanıysa hâlâ çalışan jet motorlarının etkisiyle havada ilerlemeyi sürdürüyor, patlamanın olduğu yere yakın bir sıra koltuk dışarı uçuyor, o koltuklara bağlı insanlar haykırıyor.

Bu otuz saniye kadar sürüyor, sonra uçak dağılmaya başlıyor, tavanın geniş bir kısmı yırtılıyor, kara gökyüzü beliriyor.

Makineler hâlâ çalıştığından, uçak uçmayı sürdürüyor, ama, sonra, üç yüz metre kadar düşüyor.

Havanın gürültüsü siren sesi gibi.

Mutfaktan, yolcu mevkilerine likör şişeleri, tabak çanaklar, yiyecekler fırlıyor.

İnsanlar dalga dalga ölüyor.

Koltuklarından kopup, iki büklüm geriye uçuyorlar, dişleri kırılıyor, kör oluyorlar, vücutları önce tavana, sonra arka tarafa savruluyor, haykıran diğer yolculara çarpıyorlar, uçağın gövdesinden fırlayan alüminyum parçalar kalabalığa dalıyor, kol bacak kopuyor, her tarafa kan fışkırıyor, insanlar kan içinde kalıyor, kan tükürüyorlar, göz kırparak, gözlerindeki kandan kurtulmaya çalışıyorlar, sonra iri bir metal parçası kabinin içinde uçarak, bir sıra dolusu yolcunun başlarının üst taraflarını kesip atıyor, aynı anda bir başka metal parçası genç bir kadının sura-

tına saplanıp yarıyor, ama kadın hemen ölmüyor.

Sorun şu ki, insanların çoğu henüz ölmeye hazır değil, uçak, üç yüz metre daha düşünce, korku ve panikten kusmaya başlıyorlar.

Uçağın içinde bir şeyler daha kırılıyor.

Bir an sonra bir gürleme yükseliyor, uçağın parçalanma süreci hızlanıyor, insanlar dalga dalga ölüyor.

Birisi, döne döne dışarı fırlıyor, bir metal kiriş vücudunu ikiye biçiyor, ama yine de ellerini öne uzatıp, haykırarak yardım istemeyi başarıyor, sonra uçaktan dışarı çekiliyor, bir başka genç adam "Anneciğim, anneciğim, anneciğim," diye bağırıp duruyor, ta ki geri dönen bir bomba parçası, onu koltuğunda biçene dek, ama hemen ölmüyor, sadece şoka giriyor, uçak aşağıdaki ormana düşene ve insanlar dalga dalga ölene kadar yaşayacak.

Birinci sınıftaki herkes kan içinde; bir adamın kafası, iki sıra önünde oturan bir kadının bağırsaklarıyla kaplı, insanlar haykırıp acıyla inliyorlar.

Can çekişenlerin üstü, içeri akmaya başlayan jet yakıtıyla kaplanıyor.

Bir koltuk sırası, bir ön sıradaki tamamı ikiye biçilmiş insanların kanlarıyla kaplı.

Bir başka sıradakilerin ise tamamının kelleleri uçan, iri bir alüminyum parçası tarafından kesilmiş, her yere akan kan, jet yakıtına karışıyor.

Yakıt insanları basit bir gerçeği kavramaya zorluyor: başkalarını bırakmak zorundalar (annelerini ve oğullarını, ebeveynlerini ve çocuklarını, kız ve erkek kardeşlerini, kocalarını ve karılarını) ve birkaç saniye içinde ölmeleri kaçınılmaz, kurtulma şansları olmadığını anlıyorlar, ama bu korkunç gerçeği anlamak, saniyeleri biraz uzatmaktan başka işe yaramıyor, ölüme

hazırlanmaya çalışıyorlar, başlarını eğip hazırlanmaya çalışırken, ellerinde olmadan haykırıyor, kusuyor ve ağlıyorlar.

"Neden ben?" diye merak ediyor biri, boşu boşuna.

Uçak düşmeyi sürdürürken, bir tel yumağına takılmış olan bir bacak sallanıp duruyor.

747'deki üç Camden mezunu arasından –Amanda Taylor ('86), Stephanie Meyers ('87) ve Susan Goldman ('86)– önce Amanda ölüyor; uçağın tavanından düşen bir kirişin altında kalıyor, oğlu koltuğundan fırlarken ona elini uzatıyor, sonra kafasını tavana çarpıp anında ölüyor.

Gırtlak kanseri olan Susan Goldman, öleceğine kısmen seviniyor, ama yanan jet yakıtıyla kaplanınca fikrini değiştiriyor.

Uçak alev alıyor, pek çok kişi alev yutarak ölüyor, ağızları, boğazları ve ciğerleri kavrulup kararıyor.

Hâlâ bilinçli olanlar, bir dakika süren bir düşüş yaşıyor.

Paris'in sadece yetmiş mil uzağındaki bir ormana düşüyorlar.

Çarpma anında, vücutlar, yumuşak bir sesle içe göçüp patlıyor.

Uçağın gövdesinin büyük bir kısmı çöküyor; parlak küller yağarken, bir acil durum yedek sistemi sayesinde uçaktaki tüm ışıklar titreşmeyi sürdürüyor.

Uzun bir sessizlik.

Cesetler yığınlar halinde yatıyor; bazı yolcularda –çok azında– hiç yara izi yok, oysa bütün kemikleri kırık; bazı yolcular ezilerek, normal boylarının yarısına, hattâ üçte ya da dörtte birine kadar küçülmüşler, bir adam öyle ezilmiş ki, torba gibi olmuş, şekilsiz bir şeye dönüşmüş, yüzü bembeyaz ve göçük; bazı yolcular metal parçalarıyla biçilmiş, bazıları öyle parçalanmış ki, erkek mi kadın mı oldukları anlaşılmıyor, hepsi de çıplak, düşüş sırasında giysileri parçalanıp uçmuş, bazıları yanmış.

Her yerde çürük kokusu var, kopuk ayaklardan, kollardan, bacaklardan, dik duran gövdelerden, iç organı yığınlarından, ezilmiş kafataslarından geliyor, kesik olmayan kafalardaki yüzlerde, donmuş çığlıklar var; uçağın parçalarını ve içindeki cesetleri toplamak için, yanmamış ağaçların kesilmesi gerekecek, dallarından sarı, yağlı et parçaları sarkıyor; Stephanie Meyers, hâlâ bağlı olduğu koltukla birlikte o dallardan birinden sarkıyor, gözleri yanmış, uçağın kargo bölümünde, Amerika'ya gönderilen iki ton konfeti bulunduğundan, uçağın enkazının üstüne milyonlarca minik, mor, yeşil, pembe ve turuncu kağıt parçası yağıyor.

Ormanda artık şunlar var: binlerce çelik çivi, uçağın sağlam kapısı, bir sıra cam, dev metal tabakalar, cankurtaran yelekleri, tel yığınları, kanla ve iç organlarla kaplı, parçalanmış sıra sıra boş koltuklar (emniyet kemerleri hâlâ takılı). Bazı koltukların arkalarına, yolcuların yanan yüzleri kazınmış. Kafeslerde, ezilmiş kedi ve köpek leşleri duruyor.

Nedense bu uçuştaki yolcuların çoğu otuzundan gençti. Kalıntılar bunu yansıtıyor: Cep telefonları, dizüstü bilgisayarlar, Ray-Ban güneş gözlükleri, beyzbol şapkaları, çifter çifter bağlanmış patenler, el kameraları, kırık gitarlar, yüzlerce CD ve moda dergisi (bir *YouthQuake*'in kapağında Victor Ward'un resmi var), yanan ağaçlardan sarkan Calvin Klein ve Armani ve Ralph Lauren giysiler, kanla kaplı bir oyuncak ayı, bir İncil, çeşitli Nintendo oyunları, tuvalet kağıdı ruloları, sırt çantaları, nişan yüzükleri, kalemler, bellerden kopmuş kemerler, hâlâ kapalı duran Prada cüzdanlar, kutu kutu Calvin Klein boxerlar, Gap'ten alınmış ve kan ve diğer vücut sıvılarıyla kaplı bir sürü giysi ve her şeye sinmiş uçak yakıtı kokusu.

Tek hayat belirtileri: enkazın üstünde esen rüzgar, kapkara gökyüzünde yükselen ay, hâlâ yağan konfetiler; uçak yakıtı or-

mandaki ağaçları yakmaya başlıyor; New York'taki JFK havaalanındaki büyük, siyah dijital tarifede İPTAL EDİLDİ yazıyor, ertesi sabah, güneş, temizlik ekibinin üstünde yavaşça yükselirken, kilise çanları çalmaya başlıyor, medyumlar ipuçları veriyor ve söylentiler yayılıyor.

5

9

Washington Meydanı Parkı'nın içinden geçiyorum. Elimdeki Kenneth Cole deri çantada hukuk kitaplarım ve bir şişe Evian var. Üzerimde günlük kıyafetler var: Tommy Hilfiger kot pantolon, deve tüyünden bir kazak, Burberrys'den alınma bir yün ceket. Patencilerin yolundan çekiliyorum ve film çeken, Japon NYU sinema öğrencilerinden uzak durmaya çalışıyorum. Civarda bir Jamaika trip-hop şarkısı ve Eagles'ın "New Kid In Town"ı çalıyor. Kendi kendime gülümsüyorum, çağrı cihazım çalıyor, Chris Cuomo'yla Alison Poole beni arayıp duruyorlar, Alison Poole'dan çok hoşlanıyorum, bu akşam onunla buluşmayı planlıyorum, üniversiteye girince, yeni gurum ve ruhani danışmanım Deepak'ın yanına koşuyorum.

Deepak'ın üstünde bir Donna Karan takım, gözünde Diesel güneş gözlüğü var. "Partagas Perfecto," diyor Hint aksanıyla. "Vay be," diyorum hayranlıkla. Yeni açılan trend bir restoran hakkında (bunlardan öyle çok var ki) fikir alışverişi yapıyoruz. *George* dergisi için yapacağım bir fotoğraf çekiminden, durumu giderek düzelen bir AIDS hastasından, karaciğeri iyileşen birinden, Gramercy Parkı'ndaki hayaletli bir evin ruhlardan nasıl temizlendiğinden, meleklerin iyi niyetinin kötü ruhları kovduğundan bahsediyoruz.

"Harika bir şey bu dostum," diyorum. "Dâhice."

"Şu bankı görüyor musun?" diyor Deepak.

"Evet," diyorum.

"Onu sadece bir bank sanıyorsun," diyor Deepak. "Oysa değil."

Sabırla gülümsüyorum.

"O aynı zamanda sensin," diyor Deepak. "Sen, Victor, aynı zamanda o banksın."

Başını hafifçe öne sallıyor.

"Değiştiğimin farkındayım," diyorum Deepak'a. "Artık bambaşka bir insanım."

Deepak, tekrar başını hafifçe öne sallıyor.

"Ben o bankım," diyorum.

"Şu güvercini görüyor musun?" diye soruyor Deepak.

"Kaçmalıyım dostum," diye sözünü kesiyorum. "Sonra görüşürüz."

"Azrailden korkma Victor," diyor Deepak, giderken.

Salakça kafa sallıyorum, yüzümde anlamsız bir sırıtış var, ama ona sırtımı döner dönmez "Ben ölümüm Deepak," diye fısıldıyorum, kendi kendime, bir tentenin altındaki güzel bir kız bana gülümsüyor, günlerden Çarşamba, akşamüstü. Hava kararıyor.

8

Özel egzersiz hocam Reed'le yaptığım bir seanstan sonra, Philippe Starck tasarımı soyunma odasında duş alıyorum; belimde beyaz bir Ralph Lauren havluyla bir aynanın karşısında dururken, Reed'in arkamda durduğunu fark ediyorum, üstünde siyah bir Helmut Lang deri ceket var, bir Evian şişesinden bir yudum alıyorum, yüzüme gençleştirici Clinique losyonu sürüyorum, az önce karşılaştığım Mark Vanderloo adlı bir manken,

bana hiç de ilginç olmayan kısa hayat öyküsünü anlatmıştı. "Wichita Lineman"in lounge versiyonu, spor salonunun hoparlörlerinden yayılıyor, müziğin ritmiyle hafif hafif sallanıyorum.

"N'aber?" diye soruyorum Reed'e.

"Dostum?" diyor Reed, boğuk bir sesle.

"Evet?" Ona dönüyorum.

"Reed'e sarıl bakayım."

Düşünmek için bir saniye lazım. Ellerimi belimdeki havluya silmek içinde.

"Neden... dostum?"

"Çünkü çok mesafe kat ettin dostum," diyor Reed, hisli bir sesle. "Çok tuhaf ama, başarıların beni duygulandırıyor."

"Sen olmasan başaramazdım Reed," diyorum. "Bir ödülü hak ettin. Beni cidden forma soktun."

"Hayat tarzın da kusursuz," diye ekliyor Reed.

"Artık içmiyorum, partileri azalttım, hukuk okumaya bayılıyorum. Epeydir süren bir ilişkim var." Bir Brooks Brothers tişörtü geçiriyorum üstüme. "Kendimi kandırmayı bile kestim. Dostoyevskileri tekrar okuyorum. Bütün bunları sana borçluyum dostum."

Reed'in gözleri sulanıyor.

"Sigarayı da bıraktın," diyor Reed.

"Evet."

"Yağ oranın da yüzde yediye düştü."

"Evet dostum."

"Sen bu mesleği cidden güzel yapan insanlardan birisin Victor." Reed ağlamamak için kendini güç tutuyor. "Ciddiyim."

"Biliyorum dostum." Elimi omzuna koyuyorum.

Reed benimle birlikte Beşinci Cadde'ye çıkarken soruyor: "Elma diyeti işe yarıyor mu?"

"Hem de çok," diyorum, bir taksi çevirirken. "Kız arkadaşım

spermlerimin tatlandığını söylüyor."

"Bu çok güzel dostum," diyor Reed.

Taksiye biniyorum.

Kapı kapanmadan önce, Reed içeri eğiliyor, elini uzatıyor ve bir an duraksadıktan sonra "Chloe'ye çok üzüldüm dostum," diyor.

7

Ağır ağır soyunduktan sonra Alison'ın göğüslerini hafifçe emmeye başlıyorum; ona bakıp duruyorum, göz teması kuruyorum, dilimi meme uçlarında gezdiriyorum, göğüslerini tutuyor, hafifçe bastırıyorum ama sıkmıyorum; inleyip duruyor, halinden memnun, sonrasında Alison benimle birlikteyken hiç orgazm taklidi yapmadığını itiraf ediyor; yatağında yatıyoruz; iki köpeği –Bay ve Bayan Chow– ayaklarımızın dibindeki neon pembesi yorgana gömülmüş, tüylü gövdelerini okşuyorum; Alison, Aerosmith'ten bahsediyor, odada bir Joni Mitchell CD'si kısık sesle çalıyor.

"Steven Tyler, geçenlerde, ilk ıslak rüyasında Jane Fonda'yı gördüğünü itiraf etti." Alison iç geçiriyor. Yaktığını işitmediğim bir esrarlı sigaradan nefes çekiyor. "Kaç yaşında ki bu adam?"

Bay Chow'u okşayıp duruyorum, kulaklarını kaşıyorum, gözleri zevkten sımsıkı yumulu.

"Köpek istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Bir hayvan beslemek istiyorum."

"Eskiden bu köpeklerden nefret ederdin," diyor Alison. "Hem sen nasıl hayvan besleyeceksin ki? Şimdiye kadar sahip olduğun tek hayvan Armani kartalıydı."

"Evet, ama artık farklı düşünüyorum."

"Bence bu iyi bir şey," diyor Alison, içtenlikle.

Uzun bir sessizlik, köpekler kımıldanıyor, bana sokuluyorlar.

"Yarın Damien'la görüşecekmişsin," diyor Alison.

Biraz geriliyorum. "Umurunda mı?"

"Onunla niçin görüşeceksin?" diye soruyor.

"Ona..." –İç geçiriyorum, gevşiyorum.– "...ona ortak kulüp açamayacağımızı söyleyeceğim. Hukuk fakültesi... çok zamanımı alıyor."

Esrarlı sigarayı Alison'dan alıyorum, bir nefes çekiyorum, bırakıyorum.

"Umurunda mı?" diye soruyorum. "Damien yani?"

"Hayır," diyor. "Damien'ı tamamen affettim. Lauren Hynde'dan da nefret etmeme karşın, en azından bu şehirdeki diğer fahişelerin çoğuna kıyasla biraz daha iyi."

"Bu aramızda mı kalmalı?" diye sırıtıyorum.

"BDD üyesi olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor Alison. "Hani şu yeni çıkan feminist grup var ya."

"BDD ne demek?"

"Biz Delik Değiliz'in kısaltılmışı." İç geçiriyor. "Akupunkturcumuz da aynı." Alison duraksıyor. "Bazı şeyler kaçınılmaz."

"Sanırım." Ben de iç geçiriyorum.

"Ayrıca PETA üyesi," diyor. "Bu da ondan nefret etmemi engelliyor. Her ne kadar eski nişanlımla yatmış ve hâlâ yatmakta olsa da."

"PETA nedir?" diye soruyorum, ilgilenerek.

"Hayvanlara Ahlaklı Davranma Derneği."[1] Alison bana şakacıktan vuruyor. "Bunu bilmiyor olamazsın Victor."

"Niye ki?" diye soruyorum. "*Hayvanlara*... ahlaklı davranmak da ne demek?"

"Çok basit Victor," diyor. "Biz hayvanlara insanlar gibi dav-

---

1) PETA: People for the Ethical Treatment of Animals.

ranılan bir dünya istiyoruz."

Ona bakakalıyorum. "Peki... bu... olmuyor mu sizce?"

"Hayır. Hayvanlar hâlâ acımasızca katlediliyor. Hayır."

"Anlıyorum."

"Cuma günü Asia de Cuba'da bir toplantı var," diyor Alison. "Oliver Stone, Bill Maher, Alec Baldwin'le Kim Basinger, Grace Slick, Noah Wyle, Mary Tyler Moore. Alicia Silverstone, Ellen DeGeneres'in yazdığı bir konuşmayı okuyacak." Alison duraksıyor. "DJ Moby."

"Herkes komando pantolonu giyecek değil mi?" diye soruyorum. "Ve plastik ayakkabılar? Sonra suni etin ne kadar lezzetli olduğundan filan konuşacaklar."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, gözlerini devirerek, yüzü belirgin şekilde asılıyor.

"Hiç."

"Kapanlardan, bebek vizonlara yapılan işkencelerden, bazı tavşan türlerinin kesilip biçilmesinden, tamamen masum rakunlar ve vaşaklar üstünde yapılan tıbbi deneylerden haberin yoksa... tanrım, Victor, uyan artık."

"Hı hı," diyorum. "Ah, bebeğim," diye mırıldanıyorum.

"Hayvanlara zulmediliyor. Sense kıçını devirmiş yatıyorsun."

"Onlar tavukları filan kurtarmaya çalışıyorlar bebeğim."

"Tavuklar konuşamaz ki kendilerini savunsunlar Victor."

"Çünkü onlar tavuk bebeğim."

"Dünyayı zulme uğrayan bir hayvanın gözlerinden görmeye çalış," diyor.

"Yıllarca mankenlik yaptım bebeğim," diyorum. "Gördüm."

"Biraz ciddi olsana," diye homurdanıyor.

"Alison," diyorum biraz doğrularak. "Onlar meyve ve sebzeleri de korumak istiyorlar, tamam mı?"

"Ne olmuş yani?" diye soruyor. "Çevreci olmak suç mu?"

"Şeftalilerin anaları yoktur bebeğim."

"Ama derileri var Victor. Etleri var."

"Gerçeklik seni zorluyor sanırım," diyorum.

"Kim zorlamıyor ki?" Elini sallıyor. "Hayvanların da insanlar gibi sevgiye, saygıya ve iyi bakılmaya ihtiyacı var."

Bunun üstüne düşünüyorum, gördüğüm ve yaptığım onca şeyden sonra, cidden düşünüyorum.

"Bence onlar böyle iyiler bebeğim," diyorum. "Hattâ durumları hiç fena değil."

Tekrar sikim kalkıyor, Alison'ın üstüne çıkıyorum.

Seviştikten sonra Alison bana bir şey soruyor.

"Avrupa seni değiştirdi mi Victor?"

"Niye ki?" diye soruyorum, uykulu bir sesle.

"Çünkü değişmiş gibisin," diyor usulca. "Değiştin mi?"

"Sanırım," diyorum, uzun bir sessizlikten sonra.

"Nasıl?" diye soruyor.

"Artık daha az..." Susuyorum. "Daha az... neyse, bilmiyorum."

"Orada ne oldu Victor?"

"Ne demek istiyorsun?" diyorum, birden canlanarak.

"Orada ne oldu?" diye fısıldıyor.

Susuyorum, düşünüyorum, köpekleri okşuyorum, biri elimi yalıyor.

"Orada Chloe'ye ne oldu Victor?" diye fısıldıyor Alison.

6

George dergisi için fotoğraf çektireceğim Industria'da, basının niye bu işi bu kadar abarttığını merak ediyorum; basit fotoğraflar çekeceğiz o kadar; Önce-sonra tarzı, Önce: Elimde bir şişe Bass Ale, üstümde Prada, çenemde takma bir keçi sakal, yü-

zümde grunge bir ifade var. Gözlerim kısık. Sonra: Elimde birkaç hukuk kitabı, üstümde bir Brooks Brothers seersucker takım, sol elimde bir şişe Diet Cola, gözümde bir Oliver Peoples gözlük var. Derginin Ocak sayısının kapağına VICTOR WARD'İN (ŞEY, YANİ JOHNSON'İN) DÖNÜŞÜMÜ manşeti atılacak. Fotoğraf çekimi, aslında Washington D.C.'deki St. Albans'ın önünde yapılacaktı –o okula kısa süre devam ettikten sonra atılmıştım– ama babam bunu engelledi. Böyle bir forsu var. Industria'ya Dalay Lama geliyor; Chris Rock'la el sıkışıyorum, Harrison Ford'un oğullarından biri –*George*'da staj yapıyor– Clinton hükümetinden istifa etmiş bir sürü insanla birlikte ortalıkta dolanıyor, MTV "The Week in Rock"ı çekiyor, bir VJ, bana, Impersonators'ın DreamWorks'le yeni imzaladığı kârlı anlaşma hakkında sorular soruyor, artık o grupta olmadığım için neler hissettiğimi soruyor, "Hukuk fakültesinde okumak o grupta olmaktan daha kolay," diyorum, her şey *Laura Mars'ın Gözleri*'ndeki gibi, ama aynı zamanda sakin gibi de, çünkü Chloe'ye olanlar yüzünden insanlar bana çok saygılı davranıyor.

Yakışıklı ama salak John F. Kennedy Jr. elimi sıkıyor ve "Babanın hayranıyım," gibi şeyler söylüyor, ben de "Ya?" diyorum, genelde sakinim, ama bir ara tuhaf bir şey yaşıyorum, bir Camden mezunu yanıma gelip konuşmaya başlıyor, onu çıkaramıyorum, ama istifimi bozmuyorum, bu yüzden şüphelenmiyor. Sonunda pes ederek gidiyor.

"Hey!" Cep telefonlu bir asistan bana koşuyor. "Seninle konuşmak isteyen biri var."

"Ya?" diye soruyorum.

"Chelsea Clinton merhaba demek istiyor," diyor asistan, soluk soluğa.

Telefonu asistandan alıyorum, cızırtılar arasında, Chelsea'nın "Sahiden sen misin?" diye sorduğunu duyuyorum.

"Evet." "Salakça" sırıtıyorum, yüzüm kızarıyor.

Ustaca başa çıktığım bir Evreka anı.

Fotoğraf çekimi başlayınca gevşemekte zorlanıyorum.

Fotoğrafçı "Hey, takma kafana... kendin olmak zordur," diyor.

Gizemli bir şekilde gülümsüyor, gizli şeyler düşünüyorum.

"İşte bu!" diye bağırıyor fotoğrafçı.

Hiç kımıldamadan duruyorum, flaşlar patlıyor.

Çıkarken, heyecanlı bir kız hayranım yanıma gelip Gap'in Morgan Oteli'nin yeni restoranında, yarın gece PETA yararına düzenlenecek bir partiye davetiye veriyor.

"Gidebilir miyim bilmiyorum," diyorum, yanımda duran bir süpermodele.

"Partileri seversin," diyor süpermodel. Eski bir manken olan ve şimdi Ecch! adlı yeni ve çok klas bir kulübü işleten erkek arkadaşından ayrıldığını okumuştum geçenlerde. Dışarı doğru yürürken, süpermodel bana gülümsüyor, cilve yapıyor.

"Ya?" diyorum cilvesine karşılık vererek. "Nereden biliyorsun?"

"Seziyorum." Omuz silkiyor. Sonra beni Bay Leisure diye birinin evinde strip poker oynamaya davet ediyor.

5

Babamla telefonda konuşuyorum.

"Buraya ne zaman geleceksin?" diye soruyor.

"İki gün içinde," diyorum. "Gelince ararım."

"Tamam."

"Para hesabıma yatırıldı mı?" diye soruyorum.

"Evet. Yatırıldı."

Sessizlik. "İyi misin?" diye soruyorum.

Sessizlik. "Evet, evet. Biraz... kafam dağınık o kadar."

"Yapma. Kafanı toplamalısın," diyorum.

"Evet, evet. Tabii."

"Oraya geldiğimde birilerinden duyarsın nasılsa," diyorum.

Uzun bir sessizlik.

"Alo?" diyorum.

"Şey... bilmiyorum," diyor. Derin bir soluk alıyor.

"Dağılıyorsun," diye uyarıyorum. "Kendini topla."

"Sen buraya gelince... görüşmemize gerek yok aslında, değil mi?" diyor.

"Evet, gerek yok," diyorum. "Ama istersen görüşürüz." Duraksıyorum. "Beni götürüp hava atmak istediğin partiler var mı?"

"Hey..." diyor öfkeyle.

"Sakın," diye uyarıyorum.

Sakinleşmesi kırk üç saniye sürüyor.

"Geleceğine seviniyorum," diyor nihayet.

Sessizlik. "Sahi mi?" diye soruyorum.

"Evet."

"Ben de seviniyorum."

"Sahi mi?" Titrek bir nefes alıyor.

"Davamız için her şeyi yaparım," diyorum.

"Alay mı ediyorsun?"

"Hayır." Duraksıyorum. "Sen karar ver." İç geçiriyorum. "Umurunda mı sanki?"

Sessizlik. "Bir şeye ihtiyacın olursa..." Susuyor.

"Bana güvenmiyor musun?" diye soruyorum.

"Güveniyorum galiba," demesi uzun zaman alıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. "Seni ararım."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz."

4

Independant'ta, Damien'la içki içmek için buluşuyorum; burası bir ay sonra birlikte TriBeCa'da açmayı planladığımız kulübün mekanına yakın sayılır; Damien puro tüttürüyor ve Stoli Kafya içiyor, bense bundan tiksinirim; Gucci kravat takmış, bu görüşmeyi kısa kesmek istiyorum, arka planda, hüzünlü ama tatlı folk rock çalıyor.

"Bunu gördün mü?" diye soruyor Damien, ben bir tabureye otururken.

"Neyi?" diye soruyorum.

Barın üstüne bugünkü *New York Post*'u koyup altıncı sayfayı açıyor. Chloe Byrnes'ın Paris'te bir otel odasındaki talihsiz ölümünden sonra Victor Johnson'ın birlikte olduğu kadınlar hakkında dedikodular. Peta Wilson. Bir Spice Girl. Alyssa Milano. Garcelle Beauvais. Carmen Electra. Bir başka Spice Girl.

"Sadece on sekiz yaşından büyükler için ha?" diyor Damien, beni hafifçe dirsekleyip kaşlarını kaldırarak.

Birbirimize hafifçe sarılıyoruz. O kadar.

Gevşiyorum, bir kola söylüyorum, bunun üzerine Damien başını sallayıp öfkeyle "tanrım," diye mırıldanıyor.

"Niye geldiğimi biliyorsun," diyorum.

"Victor, Victor, Victor." Damien iç geçiriyor, kafa sallıyor.

Şaşkınca duraksıyorum. "Yani... *sahiden* biliyor musun?"

"Seni tamamen affettim," diyor, rahat görünmeye çalışarak. "Hadi ama, bunu biliyorsun."

"Bu işleri bırakmak istiyorum dostum," diyorum. "Yaşlandım artık. Hem okulum var."

"Hukuk fakültesi nasıl gidiyor?" diye soruyor Damien. "Yani, duyduklarım doğru, değil mi? Cidden hukuk okuyorsun?"

"Evet." Gülüyorum. "Okuyorum." Kolamdan bir yudum alıyorum. "Dersler çok yoğun ama..."

Beni süzüyor. "Ama sı ne?"

"Alışmaya başladım," diyorum sonunda.

"Harika," diyor Damien.

"Öyle mi?" diye soruyorum, ciddi ciddi. "Yani, sahiden harika mı?"

"Victor," diyor Damien, ön kolumu tutarak.

"Evet dostum?" Yutkunuyorum, ama aslında ondan korkmuyorum.

"Sürekli insanın mutluluğu üzerine düşünüyorum," diye itiraf ediyor.

"Vaay."

"Aynen öyle," diyor, votkasından ufak bir yudum alarak. "Vaay."

"Her şey yoluna girecek mi?" diye soruyorum. "Yani, seni yüz üstü bırakmıyorum değil mi?"

Damien omuz silkiyor. "Sorun yok. Japon yatırımcılar. Bir terslik çıkmaz."

Damien'ı takdir ettiğimi göstermek için, gülümsüyorum, ama hâlâ mesafeliyim, bu yüzden başka konulara geçiyorum. "Lauren nasıl?" diye soruyorum.

"Hımm," diyor Damien.

"Hayır, hayır, dostum," diyorum. "Sadece soruyorum."

Damien hafifçe omzuma vuruyor. "Biliyorum dostum. Takılıyorum. Şaka yapıyorum."

"Güzel," diyorum. "Kaldırabilirim."

"Lauren iyi," diyor. "Çok iyi."

Damien gülümsemeyi kesiyor, barmene, eliyle bir içki daha sipariş ediyor. "Alison nasıl?"

"İyi," diyorum, tonlamasız bir sesle. "PETA'yla ilgileniyor. Hayvanlara ahlaklı davranma derneği mi neymiş."

"Sağı solu hiç belli olmaz," diyor Damien. "İnsanlar cidden

değişebiliyor, değil mi?"

Temkinli bir sessizlikten sonra "Ne demek istiyorsun?" diyorum.

"Şey, mesela sen. Kendini okula, spora filan verdin."

"Aslında hayır," diyorum. "Sen sadece yüzeye bakıyorsun."

"Yüzeyin altında bir şey var mı ki?" diye soruyor. "Şaka yapıyorum," diye ekliyor hemen.

"Sidik yarışı yapmıyoruz dostum," diye uyarıyorum.

"Niye, benden uzağa mı işersin?" Kollarını kaldırıyor, alaycı. Nihayet.

"Cidden kırgın değil misin?" diye soruyorum içtenlikle.

"Hiç değilim dostum."

Damien'a hayranlıkla bakıyorum.

"Fuji Rock Festivali'ne gidiyorum," diyor Damien, onu tekrar dinlemeye başladığımda. "Gelecek hafta döneceğim."

"Beni arar mısın?"

"Sence?"

Yanıtlamaya zahmet etmiyorum.

"Hey, şu herkesin diline dolanmış Bay Leisure da kim söylesene?" diye soruyor Damien.

3

CAA'den arayan Bill, *Flatliners 2* filminde Ohman rolünü "kazandığımı" bildiriyor; yeni bir dairedeyim, üstümde klasik bir Prada takım var, istemediğim halde bir partide görünmek üzere evden çıkmak üzereyim, biraz sert bir tonla konuşuyorum, bu ses tonu Bill'i şevklendiriyor sanki.

"Başka ne var ne yok Bill?" diyorum. "Saçımı tararken anlatsana."

"Baskıcı bir Nazi rejiminde 13. yaş törenini yiğitçe kutlama-

ya çalışan bir Yahudi çocuğu anlatan bir senaryoya ilgi duymaya çalışıyorum."

"Senaryo hakkındaki fikrin?" İç geçiriyorum.

"Fikrim mi? Berbat. Fikrim mi? Beş para etmez."

Sessizlik. Saçımı arkaya taramayı sürdürüyorum.

"Eee Victor?" diyor Bill sinsice. "Senin fikrin ne?"

"Hangi konuda?"

"*Flatliners 2!*" diye bağırıyor. Sonra durup derin bir nefes alıyor. Çok usulca, "Afedersin," diye ekliyor.

"Güzel," diyorum. "Çok hoş bebeğim," diyorum.

"Yeni imajın cidden işe yarıyor Victor."

"Evet, insanlar çok beğendiklerini söylüyorlar," diyorum.

"Madonna'nın bütün eski kliplerini iyi incelemişsin."

"Hem de sırayla."

"Bence sen zamanın ruhuna hakimsin," diyor Bill. "Şoför koltuğundasın."

"Direksiyona çok yaklaştığımı söyleyenler oldu Bill."

"İnsanların dikkatini çekiyorsun çünkü," diyor Bill. "İnsanlar tövbekarlara bayılır."

Kısa bir sessizlik, aynada kendimi inceliyorum.

"Yaptığım bu mu, Bill?" diye soruyorum, "Tövbe etmek mi?"

"Saplanmış bıçağı çıkarıyorsun," diyor Bill. "Bazı insanlar bunu fark ediyor, buna, kendini yeniden keşfetmek, deniyor, bir deyim bu, sözlükte de var."

"Bana ne demeye çalışıyorsun Bill?"

"Victor Johnson adına teklifler alıyorum," diyor Bill, "Victor Johnson adına teklifler almaktan da gurur duyuyorum."

Sessizlik. "Bill... sanırım..." Susuyorum. Ona haberi en uygun şekilde vermenin yolunu arıyorum. "Yani ben... bu ben değilim."

"Ne demek istiyorsun? Kiminle konuşuyorum?" diye soru-

yor Bill, panikle, sonra fısıldıyor, "Dagby değilsin, değil mi?" Titrediğini hattın öbür ucundan hissediyorum.

"Dagby mi?" diye soruyorum. "Hayır, Dagby değilim. Bill, dinle beni. Şimdi okula gitmeliyim ve–"

"Okula sırf imaj olsun diye gidiyorsun, değil mi?" diye soruyor Bill. Esniyor. "Hıı?"

Sessizlik. "Şey, hayır Bill. İmaj olsun diye gitmiyorum."

"Dur, aşkın hatrına kalbimi kırmadan önce,[1]" diyor Bill. "Bir daha bana böyle replikler okumadan önce bari çığlık at da hazırlıklı olayım."

"Replik değil, Bill," diyorum. "Artık hukuk fakültesindeyim, filmde falan oynamak istemiyorum."

"Sana *Space Cadets*'de dünyayı kurtaran astronotlardan biri rolü teklif edildi, yönetmen de Will Smith; Hasbro firması, gelecek Noel'e dek senin dört farklı oyuncak bebeğini üretecek, ben hepsini teker teker kontrol edip, cinsel organlarının yerinde olup olmadığına bakacağım." Bill bitmek bilmez bir öksürük krizine kapılıyor, sonra çatlak bir sesle devam ediyor, "Anlarsın ya."

"Bütün bunlar şu anda bana biraz fazla ticari geliyor."

"Ne diyorsun sen? *Space Cadets*'e sevinmedin mi?" Bill'in ahizeye tıkladığını duyuyorum. "Alo? Kiminle görüşüyorum?" Sessizlik. "Dagby değilsin, değil mi?"

"Ne yapabilirim ki?" İç geçiriyorum, aynada yüzüme bakıp siyah nokta arıyorum, ama bu gece siyah noktam yok.

"Hımm. 'Vivvy' adıyla tanınan ve rehabilitasyondan yeni çıkmış bir İtalyan yönetmenin çekeceği, *The Sellout* (İhanet) adlı bağımsız filmde, bir park yerinde eşek sudan gelene kadar dövülen 'Hain' lakaplı birini oynayabilirsin, yevmiyesi yirmi tane,

---

1) "Stop, in the name of love, before you break my heart." Diana Ross, "Stop in the Name of Love"

Burger King hamburgeri, galası da olmaz." Bill susup sözlerinin etki göstermesini bekliyor. "Karar senin. Karar Victor Johnson'ın."

"Karar verince ararım," diyorum. "Şimdi gitmem gereken bir parti var. Kaçmalıyım."

"Bak, havalara girme tamam mı?"

"Girmiyorum."

"Kabalık etmek istemem ama, bu ölü kız arkadaş hikayesi –ki bence çok iyi kullandın– bir hafta kadar sonra geçecek." Bir an duraksıyor. "Elini çabuk tutmalısın."

Sıcak bir kahkaha atıyorum. "Bill, seni sonra ararım."

O da gülüyor. "Hayır, hatta kal."

"Bill, gitmeliyim." Kendimi tutamayarak kıkırdamaya başlıyorum. "Yüzümü görmek isteyenler var."

2

Şehir merkezinde bir yerlerde, Bacardi'nin sponsorluğunda körler yararına düzenlenen, Rogers and Cowan'dan tutulan yeni menajerlerimin ısrarıyla gittiğim bir parti. VIP'lerden bazıları: Bono, Kal Ruttenstein, Kevin Bacon, Demi Moore, Fiona Apple, Courtney Love, Claire Danes, Ed Burns, Jennifer Aniston ile Tate Donovan, Shaquille O'Neal ve şaşırtıcı bir şekilde efemine bir Tiger Woods. Bazıları beni tanıyor gibi, bazılarıysa tanımıyor, Ben Affleck diye biriyle kola içiyorum, bu arada, içinde hepimizin kaybolduğu o dev kulübün ses sisteminde Jamiroquai çalıyor. Gabé Doppelt, beni, az önce Björk'le tanıştırdı, Giorgio Armani ile birlikte poz vermek zorunda kalıyorum, sanki eski dostmuşuz gibi bana sarılıyor, üstünde, dar yakalı lacivert bir tişört, mavi bir kaşmir kazak, mavi bir fitilli kadife pantolon ve bileğinde dev bir Jaeger-Le Coultre Reverso kol saati var, her-

kes beni Chloe'yle ilgili olarak teselli etmeye çalışıyor, sanki beni bırakıp öldüğü için onu suçlar gibiler (Onlara ölüm sebebini şöyle açıklıyorum: "RU 486 olarak da bilinen kürtaj hapının ölümcül dozda kullanımı sonucunda yaşanan ağır iç kanama"), Mark Wahlberg, ateş yutucular ve kuşak bunalımından şikayetçi bir sürü insan, her şeyde havyar kokusu var.

Saçma sapan şeyler öyle yaldızlı bir şekilde sunuluyor ki, tipik sohbetler yapılıyor, seri katillerden ve rehabilitasyonun zorluklarından, etrafta artık "kuru" am bile kalmayıp, ancak "çok kuru" amlar bulunduğundan, salak bir mankenin kendi başına açtığı belalardan bahsediliyor; öyle rahatsız oluyorum ki, "Aslında kanunlara uyan bir vatandaşım," gibi laflar ediyorum; "Okula geri döndüm," demekten öyle sıkılıyorum ki –ne zaman bir muhabirin mikrofonu suratıma dayansa bunu söylüyorum– izin isteyip uzaklaşmak, en yakındaki tuvaletin yerini sormak zorunda kalıyorum.

Erkekler tuvaletinde, yan kabindeki iki ibne kumpaslardan uzak bir gezegenin hayalini kuruyorlar, bense cep telefonumdaki mesajlara bakıp rahatlıyorum, nihayet gidiyorlar, ortalık sessizleşiyor, neredeyse hiç ses yok, böylece artık mesajlara bakarken bir elimle kulağımı kapamama gerek kalmıyor.

Kendi kendime mırıldanıyorum –yine Damien, Alison, menajerim, hiç izlemediğim bir TV programının ekibinden bazı kişiler– ama sonra susmak zorunda kalıyorum, çünkü erkekler tuvaletinin boş olmadığını fark ediyorum.

İçeride biri var ve ıslık çalıyor.

Cep telefonumu kapayarak, başımı yana eğip, kulak kabartıyorum, ezgi tanıdık geliyor.

Kabin kapısını usulca aralayıp dışarı bakıyorum, ama kimseyi göremiyorum.

Islıklar yankılanıyor, sonra kalın bir erkek sesi, sanki başka

bir dünyadan gelen bir hayaletin sesi, kesik kesik şarkı söylemeye başlıyor: "On the... sunny side of the street...[1]"

Kabinin kapısını birden açıyorum, cep telefonum yer karolarının üstüne düşüyor.

Bir duvar aynasının dibindeki bir dizi lavaboya doğru yürüyorum, tuvaletin tamamını görebilmek için.

Burada kimse yok.

Tuvalet boş.

Ellerimi yıkıyorum, kabinleri teker teker kontrol ediyorum, sonra çıkıp partiye geri dönüyor, insanların arasına karışıyorum.

1

Babamın bana Yukarı Doğu Yakası'nda aldığı yeni daireye dönüyorum, salon duvarları mavi ve Nil yeşili, 72. Sokak'a bakan pencereleri örten perdelerse elle boyanmış ipek taftalar; antika orta sehpalar, holde oval Fransız aynaları, Noguchi abajurlar ve uygun yerlere konmuş tüylü koltuklar var. Bir kanepenin üstünde şal desenli yastıklar dizili, tavanda bir vantilatör var, Donald Baechler'in tabloları var, hattâ bir kütüphanem bile var.

Mutfakta modern esintiler: taş-mermer mozaik döşeme, duvarda çölün üstünden uçan bir pervaneli uçağın siyah beyaz fotoğrafı, bir doktorun muayenehanesinden getirtilmiş metal mobilyalar, yemek salonunun pencerelerinde buğulu cam, Christie's'ten, açık artırmada alınmış bir masanın etrafında, siparişle yaptırılmış sandalyeler dizili.

Mesajları dinlemek için yatak odasına giriyorum, çünkü yanıp sönen bir ışık yirmi dakika önce kulüpten çıktığımdan beri beş kişinin daha aradığını gösteriyor, yatak odasında, on doku-

1) "Sokağın güneşli tarafında", Louis Armstrong, "On the Sunny Side of the Street".

zuncu yüzyılda Virginia'da yapılmış, ya da öyle sanılan, maun bir yatağın tepesinde babamın gönderdiği bir Chippendale ayna asılı.

Bir Dalmaçyalı satın almayı düşünüyorum.

Gus Frerotte şehirde, Cameron Diaz aramış, ardından Matt Dillon, sonra Cameron Diaz tekrar aramış, sonra Matt Dillon tekrar aramış.

Yatak odasındaki TV'yi açıyorum, her zamanki klipler; hava Durumu Kanalı'na geçiyorum.

Geriniyorum, inliyorum, kollarımı kaldırıyorum.

Banyo yapmaya karar veriyorum.

Prada ceketi özenle çıkarıp asıyorum. Bunu son defa giyiyorsun, diye düşünüyorum.

Banyoda beyaz porselen küvetin üstüne eğilip, musluklan açıyorum, su sıcaklığını kontrol ediyorum, suya biraz Kiehl banyo tuzu ekliyor, elimle karıştırıyorum.

Bir Dalmaçyalı satın almayı düşünüyorum.

Gerinip duruyorum.

Yerde bir şey gözüme takılıyor.

Eğiliyorum.

Ufak, yuvarlak bir kağıt parçası, işaret parmağımla bastırıyorum.

Elimi yüzüme götürüyorum.

Bir konfeti parçası.

Konfeti parçasına uzun süre bakıyorum.

Ufak, kara bir dalga.

Bana doğru gelmeye başlıyor.

Yavaşça yatak odasına dönerken, ıslık çalmaya başlıyorum.

Yatak odasında, yatağın üstüne konfeti yığılmış olduğunu görüyorum –pembe, beyaz ve gri.

Yatağın tepesindeki Chippendale aynaya bakıyorum. Kendi-

mi hazırlıyorum. Sonra köşede duran, on sekizinci yüzyıldan kalma resimli paravanın ardındaki gölgeyi fark ediyorum.

Gölge hafifçe kımıldıyor.

Bekliyor, bekler gibi duruyor.

Yatağa yürüyorum.

Hâlâ ıslık çalarak, komodine eğiliyorum, kendi kendime gülerek, ayakkabılarımın bağcıklarını çözmeye çalışır gibi yapıyorum, elimi bir çekmeceye sokup susturuculu bir .25 kalibrelik Walther çıkarıyorum.

Banyoya geri yürümeye başlıyorum.

İçimden sayıyorum.

Beş, dört, üç–

Birden yön değiştirip, tabancayı kaldırarak paravana doğru yürüyorum.

Tabancayı baş hizasında tutarak tetiği çekiyorum, iki kez.

Boğuk bir inilti, bir şıpırtı: duvara sıçrayan kanların sesi.

Yüzünün yarısı parçalanmış, siyah giysili biri öne doğru düşüp, paravanı deviriyor, eldivenli sağ elinde ufak bir tabanca tutuyor.

Tam eğilip elindeki tabancayı alacakken, arkamda bir hareket fark edince hemen dönüyorum.

Bir başka siyah giysili adam, yataktan sessizce üstüme atlıyor, elinde iri bir bıçak var.

Hemen çömelip nişan alıyorum.

Birinci kurşun adamı ıskalıyor, Chippendale aynaya saplanıp paramparça ediyor.

Adam üstüme düşerken, ikinci kurşun yüzüne saplanıyor, adam kurşunun etkisiyle geriye savruluyor.

Halının üstüne yığılıyor, havayı tekmeliyor, ayağa kalkıp, göğsüne peş peşe iki kurşun sıkıyorum, anında hareketsiz kalıyor.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," deyip duruyorum, bir cep telefonu bulup yarısını hatırladığım bir numarayı çevirirken.

Üçüncü denemede bir sinyal sesi duyuyorum.

Şifreyi giriyorum, nefes nefese.

"Hadi, hadi."

Yeni bir sinyal sesi. Yeni bir şifre.

Sonra bir başka numarayı çeviriyorum.

"Ben DAN," diyorum telefona.

Bekliyorum.

"Evet." Dinliyorum. "Evet."

Adresi veriyorum. "Kod 50," diyorum.

Telefonu kapıyorum, banyodaki muslukları kapatıp hemen bir çanta hazırlıyorum.

Temizlikçiler gelmeden çıkıyorum.

Geceyi Carlyle Oteli'nde geçiriyorum.

O

Ertesi gece, Eva'yla akşam yemeği için SoHo civarında, Houston Sokağı'nın son zamanlarda gözde olan tarafında yeni açılmış, son derece klas bir Japon restoranında buluşuyorum. Eva, kalabalık restoranın bir masasında yeşil çay içerek sabırla bekliyor, masasının üstünde, bileklerini yasladığı yerin yanında, katlı halde *New York Observer*'ın ön baskısı (babamla ilgili, daha doğrusu yeni Victor Johnson'la ve öğrendikleriyle ilgili oldukça olumlu şeyler yazan bir makale de içeren) duruyor, beni masamıza götüren şef garson, biraz fazla sevecen davranıyor, elimi tutuyor, başsağlığı diliyor, harika göründüğümü söylüyor. Eva'nın yanına geçerken şef garsona teşekkür ediyorum, Eva'yla birbirimize gülümsüyoruz, Onu öpmeyi akıl ediyorum, münasip davranışlarda bulunmayı akıl ediyorum, çünkü herkes bize

bakıyor, çünkü bu bölmeyi bu yüzden seçtik, çünkü burada görünmemizin sebebi bu.

Soğuk bir saki sipariş ediyorum. Eva'ya *Flatliners 2*'de oynayacağımı söylüyorum, Eva benim adıma çok sevindiğini söylüyor.

"Bu gece erkek arkadaşın nerede?" diye soruyorum gülümseyerek.

"Şehir dışında," diye kaçamak bir yanıt veriyor.

"Söylesene nerede?" diye ona takılıyorum.

"Aslında Fuji Rock Festivali'nde," diyor gözlerini devirerek, yeşil çayını yudumluyor.

"Oraya giden bir tanıdığım var."

"Belki birlikte gitmişlerdir."

"Kimbilir?"

"Evet," diyor bir mönüyü açarak. "Kimbilir?"

"Önemli olan şu: sen bilmiyorsun."

"Evet, önemli olan bu."

"Harika görünüyorsun."

Bir şey demiyor.

"Duydun mu beni?" diye soruyorum.

"Takım elbisen çok şık," diyor başını kaldırmadan.

"Alışveriş geyiği mi yapıyoruz?"

"Bugünlerde hakkında bir sürü yazı çıkıyor," diyor Eva, *Observer*'a parmağıyla hafif hafif vurarak. "Nereye gitsen paparazziler alarm halinde."

"Hayatım, güneş gözlüğü takıp imza dağıtmaktan ibaret değil bebeğim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu insanlar tahammül edilmez değil mi?" diyorum etrafı göstererek.

"Bilmem," diyor. "Basitlikleri beni neredeyse rahatlatıyor.

Kendimi lisede gibi hissediyorum."

"Neden öyle?"

"Çünkü salaklarla takılmanın, insanı zeki gösterdiğini orada öğrenmiştim," diyor. "En azından liseye böyle bakıyordum."

"Where were you when we were getting high?"[1] diye mırıldanıyorum kendi kendime, restorandakilerle göz teması kurmamaya özen göstererek.

"Efendim?"

"Zihnimin ufku kesinlikle genişliyor," diyorum, boğazımı temizleyerek.

"Biz olmasak hepsi çöp," diyerek bana katılıyor.

Fasulyelere uzanıyorum.

"Söz açılmışken," diyor Eva. "Alison Poole nasıl?"

"Onun kalbini kırıyorum galiba."

"Kalp kırmakta ustasın sanırım," diyor Eva.

"Chloe Byrnes hakkında sorular sorup duruyor," diye mırıldanıyorum.

Eva bir şey demiyor, biraz sonra Stolichnaya Limmonnaya votkasını yudumlamaya başlıyor, ben de bir tabak hijiki didikliyorum.

"Bugün ne yaptın?" diye soruyorum, ama sonra, bununla cidden ilgilenmediğimi fark ediyorum, her ne kadar masanın altından Eva'nın bacağını okşuyor olsam da.

"Bir fotoğraf çekimine gittim. Salt-n-Pepa'yla öğle yemeği yedim. Bazı insanlardan uzak durdum. Uzak durmadığım insanlarla konuştum." Eva derin bir soluk alıyor. "Hayatım, şu anda beklediğimden daha sade aslında." Yine iç geçiriyor, ama mutsuzca değil. "Hâlâ alışamadığım şeyler var, ama yine de hoşuma gidiyor."

---

1) "Bizim kafamız iyiyken sen neredeydin?", Oasis, "Champagne Supernova".

"Anlıyorum," diyorum. "Neden bahsettiğini anlıyorum, bebeğim." Robot taklidi yapıyorum.

Eva kıkırdıyor, ismimi söylüyor, bacağını daha da sert sıkmama izin veriyor.

Ama sonra başımı yana çeviriyorum, işler zorlaşıyor, bir saki daha içiyorum.

"Dalgın görünüyorsun," diyor Eva.

"Dün gece bir şey oldu," diye mırıldanıyorum.

"Ne oldu?"

Fısıldayarak anlatıyorum.

"Dikkatli olmalıyız," diyor Eva.

Birden tepemizde bir çift beliriyor, bir adamın "Victor? Hey, nasılsın dostum?" diye seslendiğini duyuyorum.

Derin bir soluk alıp yüzüme çalışılmış bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Ha, selam," diyerek elimi uzatıyorum.

Bizim yaşlarımızda, hoş bir çift. Adam –tanımıyorum– elimi tutup hevesle sıkıyor, "Lütfen beni hatırla, çünkü harikasın," dercesine. Yanındaki kız, restoranın ortasında sıçrayıp duruyor, el sallıyor, Eva başıyla ona selam verip el sallıyor.

"Hey Corrine," diyor adam. "Tanıştırayım. Victor Ward –Ah, pardon," diye yanlışını fark ediyor, "yani Victor *Johnson*. Victor, tanıştırayım, Corrine."

"Hey, memnun oldum," diyorum, Corrine'in elini sıkarak.

"Ve Lauren Hynde," diyor adam, gülümseyerek kıpırdamadan duran Eva'yı göstererek.

"Selam Lauren. Tanışıyoruz galiba," diyor Corrine. "Kevyn Aucoin defilesini hatırlıyor musun? Chelsea Piers'daydı hani? Bizi Alexander McQueen tanıştırmıştı. MTV'ye röportaj veriyordun. Şu oynadığın filmin gösterimiydi."

"Evet, tabii, tabii, evet," diyor Eva. "Evet. Tamam. Corrine."

"Selam Lauren," diyor adam, biraz fazla çekingen.

"Selam Maxwell," diyor Eva, alttan alta seksi bir sesle.

"Nereden tanışıyorsunuz?" diye soruyorum, önce Maxwell'e, sonra Eva'ya bakarak.

"Lauren'la bir basın toplantısında tanışmıştık," diyor Maxwell. "L.A'de. Four Seasons'da."

Eva ile Maxwell mahrem bir anı paylaşıyor, ben sessizce öğürüyorum.

"Buraya sık gelir misin?" diye soruyor, Maxwell bana.

Bir an duraksadıktan sonra "Evet –hayır mı oynuyoruz?" diyorum.

"Epeydir buradasınız galiba," diyor, ısrarla yanımızda kalarak.

"Sadece on beş dakikadır."

"En az bir saat gibi görünüyor." Maxwell gülüyor.

"Chloe'ye çok üzüldük," diye söze karışıyor Corrine.

Ciddi bir edayla kafa sallıyorum.

"Life'taki partiye gidecek misiniz?" diye soruyor Corrine.

"Hı, tabii, gideceğiz," diyorum, dalgın bir edayla.

Corrine'le Maxwell masanın yanında bekliyorlar, Eva'yla ben onlara bakıyoruz, nihayet onları masamıza davet etmeyeceğimizi anlayınca veda ediyorlar, Maxwell tekrar elimi sıkıyor, yanımızdan ayrılıp barın kalabalığına karışıyorlar; oradaki insanlar, Corrine'le Maxwell'e artık farklı gözle bakıyor, çünkü masamıza uğradıklarını gördüler, çünkü bizi tanıdıkları izlenimini yarattılar.

"Tanrım, tanıdık hiç kimseyi göremiyorum," diyorum.

"Sana verilen fotoğraflardaki yüzleri ezberlemelisin," diyor Eva.

"Galiba."

"Seni sınayacağım," diyor Eva. "Birlikte yaparız."

"İyi olur," diyorum.

"Victor Ward nasıl?" diye soruyor Eva gülümseyerek.

"90'ları tanımlamaya yardımcı oluyor, bebeğim," diyorum alayla.

"Eninde sonunda karşılığını alır," diyor Eva.

"Sanırım vakit şimdi, bebeğim."

Kıkırdamaya başlıyoruz, ama sonra susuyorum, içim kararıyor, etraftan soyutlanıyorum, restoran ana baba günü, ayrıca olup biten yeterince açık değil, masamıza el sallayan ve bize, *Seni ararım*, hareketleri yapan insanlar, Corrine'le Maxwell'in buzları kırdığını gördüler, birazdan akın akın başımıza üşüşecekler, bir saki daha içiyorum.

"Surat asma," diyor Eva. "Sen bir yıldızsın."

"Burası soğuk mu?" diye soruyorum.

"Hey, neyin var? Üzgün görünüyorsun."

"Burası soğuk mu?" diye soruyorum tekrar, elimle bir sineği kovarak.

"Washington'a ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor Eva.

"Yakında."

6

O

"Astrolojide, canlı olmayan tek burç seninki," demişti Jamie.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldanmıştım.

"Sen Terazi burcusun," demişti. "Bir tartısın o kadar."

Şaka yapıyor herhalde? diye düşünmüştüm. Seni tekrar düzmek istiyorum, diye düşünmüştüm.

"Ben Oğlak değil miyim?" demiştim iç geçirerek.

Kırmızı ve sarı ağaçlarla çevrili bir çimenlikte yatıyorduk, dalların arasından gelen güneş ışığından korunmak için bir elimi gözlerime siper etmiştim, yine de güneşin sıcaklığını yüzümde hissediyordum, aylardan Eylül'dü, yaz bitmişti, kampüsün çimenliğinde yatıyorduk, Booth House'un ikinci katında, açık bir pencereden birinin kustuğunu duyabiliyorduk, başka bir yerde Pink Floyd'un "Us and Them" çalıyordu, gömleğimi çıkarmıştım, Jamie sırtıma ve göğsüme üstünkörü Bain de Soleil sürmüştü, yaz boyunca düzdüğüm bütün kızları düşünüyordum, onları çifter çifter ayırıyor, sınıflandırıyor, keşfettiğim ortak yönlerine şaşırıyordum; bacaklarım uyuşmuştu, yanımızdan geçen bir kız yaratıcı yazma dersinde okuduğum bir öyküye bayıldığını söylemişti, başımı sallamıştım, onu kaale almamıştım, kız gitmişti, cebimdeki bir prezervatifle oynuyordum; bir karar veriyordum.

"O dersi almıyorum," demiştim Jamie'ye.

"No future, no future, no future... for you,"[1] diye şarkı söylemişti Jamie.

Şimdi, Milano'da bir otel odasında otururken, o gün o çimenlikte Jamie'nin kulağıma fısıldadığı bazı şeyler yüzünden ağlamaya başladığımı hatırlıyorum. Jamie başkalarının duymasını umursamaz gibiydi: kampüsü 'taş üstünde taş kalmayana dek' bombalamak istediğini, eski erkek arkadaşının ölümünden kendisinin sorumlu olduğunu, birilerinin Lauren Hynde'ın boğazını kesip açması gerektiğini söylemişti... hem de çok rahat bir sesle; sonunda yanımıza Sean Bateman gelince susmak zorunda kalmıştı, Sean Bateman'ın elinde altılık Rolling Rock vardı, yanımıza uzanıp parmaklarını çıtırdatmaya başlamıştı, hepimiz hap atmaya başladık, Sean'la Jamie'nin arasında yatıyordum, aralarında bir sır varmışçasına bakışıyorlardı.

Sean bir ara kulağıma eğilip "Herkes Jamie'nin casus olduğunu düşünüyor," diye fısıldamıştı.

Jamie diğer kulağıma "Sende potansiyel var," diye fısıldamıştı.

Tepemizde kargalar, kuzgunlar, uçan gölgeler turluyordu, daha da tepede küçük bir uçak uçuyordu, gökyüzüne dumanla Nike logosu çiziyordu, doğrulup etrafa bakınınca, uzakta bir film ekibi görmüştüm, daha da ileride Dünyanın Sonu; nereye gideceklerini bilmez gibiydiler, ama Jamie onlara el sallayınca, kameralarını uzandığımız yere çevirdiler.

1

Ertesi gün, Bay Leisure diye birinin iki Japon tarafından kullanılan özel jetiyle Milano'ya giderken, Fransız film ekibinin prodüksiyon asistanları bana eroin veriyor; uçak Linate havaalanına

1) "Senin bir geleceğin, geleceğin, geleceğin yok", Sex Pistols, "God Save The Queen".

iniyor, asistanlar, sezon sonu dingin bir Cuma ikindisinde, beni Principe di Savoia'ya yerleştiriyor, bir süite hapsediliyorum, kapıda, omzunda bir Uzi taşıyan, yirmi üç yaşında, Davide adlı bir İtalyan nöbet tutuyor, film ekibinin Brera'da kaldığı söyleniyor, ama kimse bana bir telefon numarası ya da adres vermiyor; yönetmen üç günde bir benimle temas kuruyor o kadar; bir gece Davide beni Diana Oteli'ne götürüyor, ertesi sabah Principe di Savoia'ya geri götürülüyorum; film ekibinin La Posta Vecchia'da dış çekim yaptığı söyleniyor bana, bu hafta içinde Milano'dan ayrılacakları söyleniyor, gevşemem, güzel kalmam söyleniyor.

2

Washington D.C'deki kız kardeşimi arıyorum.

Birinci seferde karşıma telesekreter çıkıyor.

Mesaj bırakmıyorum.

İkinci arayışımda kız kardeşim açıyor. Ama vakit orada gece yarısı.

"Sally?" diye fısıldıyorum.

"Alo?"

"Sally?" diye fısıldıyorum. "Benim. Victor."

"Victor?" diye homurdanıyor. "Saat kaç?"

Ne diyeceğimi bilemediğimden, telefonu kapıyorum.

Daha sonra tekrar aradığımda, Georgetown'da sabah vakti.

"Alo?" diyor kız kardeşim.

"Sally, yine ben," diyorum.

"Niye fısıldıyorsun?" diye soruyor sinirlenerek. "Neredesin?"

Sesini duyunca ağlamaya başlıyorum.

"Victor?" diye soruyor.

"Milano'dayım," diyorum, hıçkırıklarımın arasından fısıldayarak.

"Nerede?" diye soruyor.

"İtalya'dayım."

Sessizlik.

"Victor?" diyor.

"Evet," diyorum, yüzümü gözümü silerken.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, Milano'dayım... Yardımına ihtiyacım var."

Bir an duraksıyor. Sonra farklı bir sesle konuşuyor: "Her kimseniz, kapatmam gerek."

"Hayır, hayır, hayır, hayır –dur Sally–"

"Victor, seninle saat birde öğle yemeği yiyeceğim, tamam mı?" diyor Sally. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sally," diye fısıldıyorum.

"Her kimsen, bir daha arama," diyor.

"Dur Sally–"

Telefonu kapatıyor.

3

Davide, Milano'nun kuzeybatısındaki bir sanayi banliyösü olan Legnano'da doğmuş, saçları siyah, sarı meçli; Principe di Savoia'daki, süitte, ufak altın sarısı sandalyede otururken, yeşil bir kağıt torbadan naneli şeker yiyip duruyor, eskiden şampanya dağıtıcılığı yaptığını, mafyayla ilişkisi olduğunu, kız arkadaşının İtalya'nın Winona Ryder'ı olduğunu söylüyor, burun deliklerini kabartıp, dik dik bakıyor; Newport Lights içiyor; bazen kaşkol takıyor, bazen takmıyor, bazen asıl adının Marco olduğunu ağzından kaçırıyor; bugün üstünde avokado yeşili bir kaşmir balıkçı yaka var, bugün bir pinpon topuyla oynuyor, dudakları öyle kalın ki, sanki öpüşmek için doğmuş; bir bilgisayar oyunu oynuyor, arada bir MTV-Italia'da oynayan kliplere göz atıyor, yatağımdan onu, sağda

solda duruşunu sabırsızca izliyorum, tükürüğünden kabarcık yapıyor, dışarıda yağan yağmur camlara vuruyor, Davide iç geçiriyor, tavan: mavi bir kubbe.

4

Yeni bir gün. Dışarıda durmadan yağmur yağıyor, pis bir hava, Davide'nin sipariş ettiği tatsız bir omleti yiyorum, Davide bana TV'de en sevdiği haber spikerinin Simone Ventura olduğunu ve onu bir keresinde L'Isola'da gördüğünü söylüyor, yan süitte bir Suudi prensi, güzel, evli bir kadınla kaçamak yapıyor; Fransız film ekibinin yönetmeni arıyor, en son konuşmamızın üzerinden bir hafta geçti.

"Palakon nerede?" diye soruyorum hemen.

"Ah," diyor yönetmen. "Yine o isim."

"Nerede?" Nefes nefeseyim.

"Bunu yüz kere konuştuk," diyor yönetmen. "Palakon diye biri yok. Bu ismi hiç duymadım."

"Bu aşamada, bunu kabullenmem çok zor."

"Böyle şeyler düşünme artık," diyor yönetmen. "Başka ne diyebilirim, bilemiyorum."

"Geri dönmek istiyorum," diyorum ağlayarak. "Evime dönmek istiyorum."

"Bu olasılık her zaman var Victor," diyor yönetmen. "Bunu unutma."

"Niye artık benimle ilgilenmiyorsun?" diye soruyorum. "Bir haftadır aramadın."

"Planlar yapılıyor," diyor yönetmen.

"Beni bir haftadır aramadın," diye bağırıyorum. "Burada ne işim var?"

"Nasıl... söylesem ki?" diyor yönetmen, düşünceli bir sesle.

"Projenin gerçekleşmediğini düşünüyorsun," diyorum, panikle. "Değil mi? Öyle düşünüyorsun. Ama yanılıyorsun."

"Nasıl söylesem ki?" diyor yönetmen, tekrar.

"İncelikle," diye fısıldıyorum.

"İncelikle mi?"

"Evet."

"Rolün bitti Victor," diyor. "Şaşırma," diyor.

"Bunu bir uyarı olarak mı almalıyım?"

"Hayır." Duraksıyor. "Sadece uzun bir alışma döneminden geçeceksin."

"Daha ne kadar burada kalacağım? Ağustos'a kadar mı? Gelecek yıla kadar mı?"

"Birileri eninde sonunda seni bu işten kurtaracak," diyor yönetmen. "Ama tam ne zaman bilemiyorum." Duraksıyor. "Davide seni koruyacak, yakında da, birileri seninle temasa geçecek."

"Peki ya sen?" diye sızlanıyorum. "*Sen* bir şeyler yapamaz mısın? Palakon'u ara."

"Victor," diyor yönetmen, sabırla. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Yeni bir projeye başlıyorum."

"Hayır, hayır," diye bağırıyorum. "Beni burada bırakamazsın."

"Ben ayrıldığım için yerime başka biri getirilecek. Senin, şey, müstakbel rolünü kararlaştıracak biri."

"Bunlar gerçek olamaz," diye mırıldanıyorum.

Tekrar ağlamaya başlıyorum.

Davide oynadığı bilgisayar oyunundan başını kaldırıyor, bir an benimle ilgilenip, rasgele gülümsüyor.

"Bu arada..." Yönetmen susuyor.

Telefonu kapatmadan önce, beni "bana ne yapılacağını bilebilecek" bir savaş suçlusuyla tanıştırarak, işleri hızlandırmaya çalışacağını söylüyor, sonra kapatıyor ve onunla bir daha hiç konuşmuyorum.

5

Bazen yürüyüşe çıkmama izin veriliyor; Davide, her seferinde bir sürü telefon konuşması yapıyor, her seferinde servis asansörünü kullanıyoruz; Davide, hep dikkat çekmeyecek şekilde silah taşıyor, kaldırımda yanımızdan geçen her yabancıyı dikkatle süzüyor, sezon sonu olduğundan şehir tenha, bu yüzden, Via Montenapoleone'deki Prada erkek butiğinde gezmeme izin veriliyor; Viale Umbria'daki Café L'Atlantique'te bir içki içiyoruz, sonra Via Palestro'daki Terrazza'da bir tabak suşiyi paylaşıyoruz, bir sürü küçük teorim var, hâlâ ipuçlarını birleştiriyorum –Henüz ortaya belirgin bir tablo çıkmış değil, bir taslak sadece– bazen parçaların birleştiği oluyor, ama ancak soğuk şurubumsu bir Sambuca şişesinden içerken; Davide'nin her şeyi açıklayan büyük bir teorisi var. "Kendini ifade etme tarzın cidden hoşuma gidiyor Davide," diyorum, sonra başımı eğerek "Özür dilerim," diyorum, Leonardo'dan, *Son Akşam Yemeği*'nden, garson kızın güzelliğinden bahsediyor.

Öğleden sonra, kirli Milano göğü hızla kararıyor; Davide'yle ben etrafımızda uçuşan sisin içinde yürüyoruz, Via Sottocorno'da yürürken, kaldırımın yanında ağır ağır ilerleyen bir limuzini fark ediyorum, turuncu saçlı ve donuk mavi rujlu mankenler, ışıklı pencelere doğru yürüyor; Davide'nin yanından fırlayıp Di Giacomo'ya dalıyorum, Stefano Gabbana'yla Tom Ford'u görüyorum, Tom Ford beni görünce başıyla selam veriyor, sonra Davide beni restorandan çıkarıyor, bu teşebbüsüm, otele dönme vaktinin geldiği anlamına geliyor.

6

Arı kovanı şeklindeki odaya döndüğümüzde, Davide yıkanmadan önce bana bir Playboy dergisi fırlatıyor; Aralık ayının Playma-

te'i ve en sevdiği şeyler: askeri nişanlar, silah tasarımları, Pentagon'un ulusal kumanda merkezini ziyaret etmek. MTV izliyorum, Impersonators'dan, DreamWorks'le imzaladıkları anlaşmadan bahsediliyor, grupla röportaj yapılıyor, yakında çıkacak CD'leri *In the Presence of Nothing*'in yeni single'ı "Nothing Happened" çalınıyor; yavaşça, bir aynanın karşısına geçiyorum, yüzüm hortlak gibi, donuk gözlerim bir şey hatırlatıyor, saçım beyazlıyor; Davide'nin duş aldığını duyuyorum, su damlaları fayanslara vuruyor, Davide, dört yıl önce hit olan bir pop şarkısını çalıyor ıslıkla, banyo kapısını açtığında, ben yatakta kıvrılmış yatıyorum, benzim soluk, uykuluyum, bir pastil emiyorum.

"Hâlâ yaşıyorsun," diyor Davide, ama repliğini okurken zamire vurgu yaptığına yemin edebilirim.

Davide karşımda çıplak vücudunu kuruluyor, bisepsleri kocaman, koltuk altlarından kıllar fışkırıyor, kıçı kavun gibi, karnı öyle kaslı ki, göbek deliği pörtlemiş, kendisini izlediğimi fark edince gülümsüyor, onun, beni korumak için burada olduğunu söylüyorum, kendime.

Davide giyininee suratsızlaşıyor, yatakta umutsuzluk içinde kıvranışıma neredeyse hiç tahammülü yok, ağlayıp duruyorum ve ona bakıyorum, o da şaşkınca bana bakıyor, erotik bir film izlemeye başlıyor, Japon kızlar köpüklü kauçuk bir kilimin üstünde sevişiyor.

Davide'nin cep telefonu çalıyor.

Davide donuk gözlerle telefonu açıyor.

Hızlı hızlı İtalyanca konuşuyor, sonra dinliyor, sonra tekrar bir şeyler fısıldıyor ve telefonu kapıyor.

"Biri geliyor," diyor Davide. "Bizi görmeye."

Bir şarkı mırıldanıyorum. Listen to the wind blow, watch the sun rise.[1]

---

1) "Rüzgarı dinle, güneşin batışını izle", Fleetwood Mac, "The Chain".

7

Kapı çalınıyor.

Davide kapıyı açıyor.

Odaya genç, güzel bir kız giriyor, Davide'yle kız kucaklaşıyorlar, İtalyanca dostça sohbet ediyorlar, ben, yataktan şaşkınca onlara bakıyorum, kızın elinde bir zarf, zarfın içinde bir videokaset var, kız benimle tanıştırılmadan, kasedi bana veriyor.

Kasede şaşkınca bakıyorum, sonra Davide, sabırsızca elimden kapıp, televizyonun altındaki videoya sokuyor.

Kaset oynamaya başlayınca, Davide'yle kız süitin başka bir odasına geçiyorlar.

8

"60 Minutes"in bir bölümü, ama sessiz.

Dan Rather bir giriş konuşması yapıyor, arkasında bir dergi yazısı var, babamın yüzü, altında da benim yüzüm, yarısı gölgede.

Azaleas. Pamela Digby Churchill Hayward Harriman'ın evi. Samuel Johnson için verilen bir akşam yemeği partisi. Başkan adaylığına para toplamak için. Davetliler: Ruth Hotte, Ed Huling, Deborah Gore Dean, Barbara Raskin, Deborah Tannen, Donna Shalala, Hillary Clinton ve Muffy Jeepson Stout. Ben Bradlee, Bill Seidman ve Malcolm Endicott Peabody. Clayton Fritcheys, Brice Clagett, Ed Burling ve Sam Nunn. Marisa Tomei, Kara Kennedy, Warren Christopher, Katharine Graham ve Esther Coopersmith.

Babam, bir Bill Grass kokteyl elbisesi giymiş, kırk beş yaşlarında bir kadının yanında duruyor, kadını sadece bir an görüyorum.

Şimdi Dan Rather babamla ofisinde röportaj yapıyor.

Babam belli ki yüzünü gerdirmiş, üst dudağıyla burnu arasındaki bölgeyi kısalttırmış, sarkık göz kapakları kaldırılmış ve dişle-

ri beyazlatılmış, gülüyor, rahat görünüyor.

Sonra bir dizi fotoğraf peş peşe geçiyor. Babam Mort Zuckerman'in yanında. Babam Shelby Bryan'ın yanında. Babam Strom Thurmond'un yanında. Babam Andrea Mitchell'in yanında.

Birden arşiv kayıtları: Annemle 80'lerin ortalarında yapılmış bir röportaj. Babamla annem Beyaz Saray'da, Ronald ve Nancy Reagan'ın yanında duruyorlar.

Dan Rather tekrar babamla röportaj yapıyor.

Bir montaj: Brooks Brothers, Ann Taylor, Tommy Hilfiger.

Sonra ben. Dupont Circle'da yürüyorum. Dan Rather benimle röportaj yapıyor.

Birden "Entertainment Tonight" ekibinin geçen yıl çektiği görüntüler beliriyor, Reed'in spor salonunda, onunla birlikte çalışıyorum.

Kariyerimden çeşitli fotoğraflar: Versace. CK One. Madonna'nın Sex kitabından bir fotoğrafım. Crush adlı bir gece kulübünden çıkarken paparazziler tarafından çekilmiş fotoğraflarım. Jokey Kulübü'nden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafım.

Dan Rather, benimle Red Sage'in alt katında röportaj yapıyor.

Gülüyorum, rahatım, tel çerçeveli bir gözlük takmışım, üstümde klasik bir Brooks Brothers takım var, bana sorulan her soruya kafa sallıyorum.

Dan Rather, bana *Vogue*'dan bir fotoğraf gösteriyor. Fotoğrafta Calvin Klein boxer giymiş, Christy Turlington'ın tırnaklarını boyuyorum. Dan Rather, el kol hareketleri yaparak, fiziksel çekiciliğimden bahsediyor.

Utanmış gibi kafa sallayıp duruyorum.

Sonra: Chloe Byrnes'ın bir fotoğrafı ve ardından bir sürü dergi kapağı.

Paris'te Hôtel Costes'un fotoğrafı.

Chloe'nin New York'taki cenazesinin bir montajı.

En ön sırada oturmuş ağlıyorum, Alison Poole'la Baxter Priestly, ikisi de beni teselli ediyor.

Fred Thompson'la, Grover Norquist'le ve sonra Peter Mandelson'la röportajlar.

Washington Meydanı Parkı'nda yürüyen ben.

Tekrar babam. O, kırk beş yaşlarındaki esmer, güzel, ama huzursuz edici olmayacak kadar da sıradan kadınla birlikte Palm'dan çıkıyor. El eleler.

O kadın, Bombay Kulübü'nün önünde, babamın yanağına bir öpücük konduruyor.

O kadını tanıyorum.

O kadın Lorrie Wallace.

QE2'de karşılaştığım İngiliz.

Stephen Wallace'la evli olan kadın.

İngiltere'ye gitmemi isteyen kadın.

Marina'yı tanıyan kadın.

TV'ye atılıyorum. Lorrie Wallace'la röportaj yapılırken sesi açmaya çalışıyorum. Ama ses yok. Sadece hışırtılar var.

Kasedin sonunda, babamla Lorrie Wallace, Carol Laxalt'ın yıllık Noel partisindeler. Babam bir poinsettia çiçeğinin yanında durmuş, John Warner'ın elini sıkıyor.

Arka planda F. Fred Palakon var. Küçük bir cam bardaktan punç içiyor. Yanındaki dev Noel ağacının ışıkları yanıp sönüyor.

Çığlık atmamak için elimi ağzıma bastırıyorum.

9

Kız kardeşimi tekrar arıyorum.

Telefon üç, dört, beş kez çalıyor.

Kız kardeşim telefonu açıyor.

"Sally?" diyorum soluk soluğa.

"Kimsiniz?" diye soruyor şüpheyle.

"Benim," diye inliyorum. "Victor."

"Hı hı," diyor. Bana inanmadığı belli. "Bakın, her kimseniz lütfen aramayın artık."

"Sally, sahiden benim, lütfen–" diyorum.

"Sana," dediğini duyuyorum.

Telefonun başka birine verildiğini işitiyorum.

"Alo?" diyor bir ses.

Susuyorum. Pür dikkat dinliyorum.

"Alo?" diyor o ses tekrar. "Ben Victor Johnson," diyor. "Siz kimsiniz?"

Sessizlik.

"Kız kardeşimi rahatsız etmeyi kessen iyi olur," diyor o ses. "Tamam mı?"

Sessizlik.

"İyi günler," diyor o ses.

Bir tıkırtı.

Bende hat kopuyor.

10

Davide kızla biraz yalnız kalmak istiyor, bana bir kazak veriyor, tekrar yürüyüşe çıkmamı öneriyor, kız çıplak, bej bir pelüş kanepeye oturmuş sigara içiyor, bana bakıp, bekliyor. Afallamış halde söyleneni yapıyorum.

Koridorda, kapının önünde, Davide'ye soruyorum: "Geri döneceğimi nereden biliyorsun?"

"Sana güveniyorum," diyor gülümseyerek, beni hafifçe dışarı iterken.

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü," diyor hâlâ gülümseyerek, "gidecek yerin yok."

Bunu öyle tatlı bir şekilde söylüyor ki, başımı sallıyor ve hattâ ona teşekkür ediyorum.

"Sağol," diyorum Davide'ye.

Kızın yatağa doğru yürüdüğünü görüyorum; duruyor, kaslı gövdesini çeviriyor ve Davide'ye hararetle İtalyanca bir şeyler fısıldıyor.

Davide kapıyı kapıyor. Kilitlediğini işitiyorum.

11

Servis asansörüyle lobiye inip dışarıya, geceye çıkıyorum. Sokaklar ıslak. Yanından geçtiğim binaların cephelerinden sular damlıyor, ama yağmur yağmıyor, yanımdan bir taksi geçiyor, hızlı kaykaycılara yol veriyorum, hâlâ filme çekildiğimi hissediyorum, kaç uyarıyı kaale almadım acaba?

12

Bir saat sonra otele döndüğümde, servis asansörüyle odamın bulunduğu kata çıkıyorum. Boş koridorda ağır ağır yürüyorum. Odamın kapısını çaldıktan sonra bir anahtar çıkarıyorum.

Cevap yok.

Anahtar kilide giriyor.

Kapıyı açıyorum.

Davide banyoda cansız yatıyor. Vücudunda yara izi yok, ama derisi öyle hırpalanmış gözüküyor ki, başına ne geldiğini anlayamıyorum. Davide'nin altındaki döşemeyi kaplayan kanın içinde otel porseleni parçacıkları var. Dışarıda çakan bir şimşek, dramatik bir etki yaratıyor. Etrafta kızdan eser yok. Kendimi suçlayarak, aşağıdaki bara iniyorum.

13

Principe di Savoia'nın yakın bir odasında, bir set işçisi 9 mm.'lik bir mini Uziyi dolduruyor.

14

Sinead O'Connor "The Last Day of Our Acquaintance"ı söylüyordu. Saat, gündüz on bir ya da birdi, belki de üçü çeyrek geçiyordu; hepimiz Ocean Drive'daki büyük evde, Gianni'nin havuzunun etrafında yatıyorduk; yirmi kişi kadardık, herkes cep telefonuyla konuşuyor, esrar içiyordu. Chloe'yle o hafta, daha yeni tanışmıştım, bir şezlonga uzanmış güneşleniyordu, kollajen iğneleri yüzünden dudakları şişmişti; Bir düzine buzlu mango daiquiri içtiğim bir akşamdan kalmaydım ve kafatasım yanıyordu, Chloe'nin kırk karatlık elmasına dikkatle bakıyordum, içtiğim limonata ağzımı ekşitiyordu; herkes "N'olmuş yani?" diyordu. Birilerinin gördüğü bir hamamböceği yüzünden millet ayaklanıyordu. Her yerde oğlanlar vardı –tığ gibi, dolgun dudaklı, kaslı, yanaklarını emen oğlanlar. Birkaç rock yıldızı ve Hebron'da bizzat katıldığı, çok heyecanlı bir taşlama olayını böbürlenerek anlatan Filistinli genç bir eşcinsel de vardı. Bütün bunlar dingin, sakız mavisi bir göğün altındaydı.

Sinead O'Connor "The Last Day of Our Acquaintance"ı söylüyordu. Karşımda bir kız öyle bir pozisyonda yatıyordu ki, kıç deliğini görüyordum, parmaklarını bikinisinin altına sokup kaşıdıktan sonra, burnuna götürüp hafifçe kokluyordu. Tekerlekli sehpasıyla birlikte getirilmiş olan Bang & Olufsen marka dev ekran bir televizyonda oynayan *Gizli Dosyalar*'da, birilerinin köpeği bir deniz yılanı tarafından yeniyordu. Nedense herkes *The Amityville Horror* (Amityville Dehşeti) diye bir kitap okuyordu ve dün gece

Autopsy 18 (Otopsi 18) adlı yeni bir filmin galasına gittikleri için yorgundular. Adamın teki bir ruh çağırma tahtasının üstüne eğilmişti. Bir kız, az önce Madonna'nın bebeğinin gözünaydın kutlamasından gelmiş. Bir çocuk, çalıntı bir kredi kartıyla satın aldığı bir kobrayla oynuyordu. O hafta büyük bir cinayet davası görülüyordu. Savunma ekibi, beni kurbanın –sarhoş babası tarafından dövülerek öldürülen yedi yaşında bir kızın– aslında kendi ölümünden suçlu olduğuna ikna etmişti. Şafaktan önce yüzülürken, deniz kızları görülmüştü.

"Adam öldürebilir misin?" diye sorduğunu duydum birinin.

Bir an sonra başka bir ses yanıt verdi: "Sanırım evet."

"Eee, n'olmuş yani?" diye homurdandı bir başkası.

Hızlı hızlı soluyan tasmalı kurdunu gezdiren biri yanımdan geçti.

Sinead O'Connor "The Last Day of Our Acquaintance"ı söylüyordu. O sabahın bir kısmını etek traşı yapmakla geçirmiştim. Herkes gazetelerin dedikodu sayfalarını karıştırıyor, isimlerinin geçip geçmediğine bakıyordu. Ama çoğu tek atımlıktı, asla bir şey alamayacaklardı. Banyoda bir Rauschenberg, kilerde ise bir Picasso tablosu vardı. Dün gece yattığım çocuk –Paul Newman'ın yirmi yaşındaki haline benzeyen bir genç– geçen hafta Maui'de öldürülen bir arkadaşından bahsetmeye başladı. Sonra havuzun etrafındaki herkes sohbete katılınca, konuşulanları takip edemez oldum. Bir torbacıyla yaşanan küçük bir anlaşmazlık mıydı mesele? Sinirli bir ithalatçı-ihracatçı mı? Bir yamyamla kapışma mı? Kimbilir? Ölümü feci mi olmuştu? Aç böceklerle dolu bir fıçıya sokulmuştu. Bir oylama yapıldı. Aç böceklerle dolu bir fıçıda ölmenin fecilik derecesi için, herkesten 1 ila 10 arasında not vermesi istendi. İnsanlar fikirlerini söyledi. Bayılacağım sandım. Bu konuşma, buradaki insanların birbirlerini tanıdıklarının tek kanıtıydı. River Phoenix'ten otlandığım bir sigarayı yaktım. Yeni yeni şöhret kazanıyor-

dum. Dünyayla olan ilişkim tamamen değişmek üzereydi.

Sinead O'Connor "The Last Day of Our Acquaintance"ı söylüyordu. Birisi Pergola'ya, garajda duran bir Mercedes'in anahtarlarını fırlattı. Hava çok sıcaktı. Tepeden bir jet geçti. Bir derginin kapağından bana bakan Bruce Rhinebeck'in yüzünü hasetle inceledim. Dün gece yattığım çocuk, kulağıma "Bok herif," diye fısıldadı. "Afallamış" gibi yaparak "N'olmuş yani?" dedim. Öyle bronzlaşmıştım ki, göğüs uçlarım renk değiştirmişti. Kaslı vücuduma hayranlıkla baktım. Ama bacağımda bir sinek uyukluyordu. Onu kovunca, geri dönüp etrafımda dolanmaya başladı. Brezilyalı bir çocuk, karın kaslarımı nasıl geliştirdiğimi sordu. Öyle gururlandım ki, tüm dikkatimi ona ciddiyetle cevap vermeye yoğunlaştırdım.

Bir şezlongun altından sürünerek çıkmış olan yaralı bir yarasa, cırlak bir sesle bağırıyor ve acizce kanat çırpıyordu. Etrafında birkaç genç sessizce duruyordu. Yarasa ters dönüp doğruldu ve gençlerden birinden tekme yiyince çığlık attı. Biri üstüne dalla vurunca, derisinden tozlar yükseldi. Geniş havuzun suyunda ışıklar titreşiyordu. Bir hizmetçi bana bir parça doğumgünü keki ve sipariş ettiğim bir kutu Hawai punçını getirdi. Yarasa yerdeki bir cep telefonunun yanında kıvranıyordu. Beli kırılmıştı. Yaklaşan herkesi ısırmaya çalışıyordu. Gençler ona işkence etmeyi sürdürüyordu. Birisi bir çatal çıkardı.

Bütün bunlarda bir düzen yoktu. O sıralar, Chloe Byrnes benim için gerçek biri değildi. Ocean Drive'daki evde, o ikindi vakti, birkaç kararın verilmesi gerekiyordu. Öncelikli olarak: bütün bunlardan vazgeçmeyi asla aklıma bile getirmemeliydim. İlk başlarda, bu dünyada aşk yerine geçen şeyin anlamı konusunda bocalamıştım: insanlar çok yaşlı, çok şişman, çok fakir oldukları, çok kıllı ya da kılsız oldukları, kırışıklı oldukları, kassız oldukları, kasları şişkin olmadığı, birbirine uymadığı, havalı olmadıkları, uzaktan yakından ünlü olmadıkları için terk ediliyorlardı. Sevgililer bu

kıstaslara göre seçiliyordu. Arkadaşlar da öyle. Yükselmek istiyorsam bunu kabullenmeliydim. Chloe'ye baktım. Omuz silkti. Omuz silktiğini gördüm. *Yürü... git...* dedi ses çıkarmadan ağzını oynatarak. Ağlamak üzereyken –çünkü güzelliğin başarı olarak algılandığı bir dünyada yaşadığımız gerçeğiyle yüzleşiyordum– sırtımı dönüp kendime bir söz verdim: katılaşacak, vurdumduymaz olacak, havalı olacaktım. Geleceğimi planlamaya başladım. O anda, sanki Ocean Drive'daki o villanın havuzunun yanından kayboluyormuşum gibi geldi. Sanki geniş, bulutsuz gökyüzünün altında, giderek ufalan çamların üstünde yükseliyor, yükseliyordum... ta ki artık ben diye bir şey kalmayana dek. O zaman öyle rahatladım ki derin derin iç geçirdim.

Gençlerden biri bana asılmaya hazırlanıyordu. Havuzda çırpınan bir çocuğun belki de boğulduğunu, boğulsa bile kimsenin fark etmeyeceğini düşündüm, sonra bunu düşünmekten vazgeçerek, Marky Mark'ın mayosundaki desenlere odaklandım. Belki bu ikindiyi sonradan unuturum, diye düşünüyordum, belki de bir yönüm bu anıyı yok eder. Kafamın içindeki soğuk bir ses, bunu yapmam için yalvarıyordu. Ama bir sürü hoş insanla tanışıyordum, ünlü oluyordum. O noktada, şu gerçeği fark etmem imkansızdı: bu ikindi vaktini hafızamdan silmezsem ve Chloe Byrnes'ı geride bırakarak bahçe kapısından çıkıp gitmezsem, bu ikindiden belli bölümler kabuslarıma girecekti. O soğuk sesin söylediği buydu. Vaadettiği buydu. Yarısı ezilmiş yarasanın başında biri dua okuyordu, ama bu bana çok gereksiz ve önemsiz göründü. İnsanlar dua eden çocuğun etrafında dans etmeye başladılar.

"Bütün bunların sonunda ne olacak bilmek ister misin?" diye sordu Chloe. Gözleri kapalıydı.

Başımı salladım.

"Senaryonun haklarını satın al öyleyse," diye fısıldadı.

Yüzümdeki ifadeyi görmesin diye sırtımı döndüm.

"The Last Day of Our Acquaintance"ın son kıtası çalarken kayıp gittim ve oradaki imgem, yıllar sonra Milano'da bir barda oturmuş bir duvar resmine bakan halimin imgesinin üzerine geçti ve orada çözüldü.

15

Principe di Savoia otelinin boş barında oturmuş, bir bardak su içiyor, barın arkasındaki duvar resmine bakıyorum, resimde, ulu bir dağ var, altında engin bir kır uzanıyor, köylüler kırda, iri beyaz çiçeklerle bezeli bir çayırda şenlik yapıyor, dağın tepesindeki gökyüzünden, vaktin sabah olduğu anlaşılıyor, doğan güneşin ışınları resme yayılıyor, dağın zirvesindeki küçük uçurumları ve zirveyi çevreleyen bulutları kızıla boyuyor, dağdaki bir geçidin üstünde uzanan bir köprü, sizi istediğiniz her yere götürebilir, çünkü o dağın ardında bir yol uzanıyor ve o yolda, üstünde yanıtlar yazılı tabelalar var –kim, ne, nerede, ne zaman, niçin. Hem öne doğru düşüp hem de dağa doğru yükseliyorum, gölgem sivri kayalıklara düşüyor, hızla ileri fırlıyor, yükseliyorum, kara bulutların arasından geçiyorum, sıcak bir rüzgar beni itiyor, birazdan gece oluyor, dağın üstündeki gökyüzünde yıldızlar beliriyor, yana yana dönüyorlar.

Yıldızlar gerçek.

O dağ geleceğim.